

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

9088
5F

42-110-11

C9088.5 F

Rec. 1 Nov. 1858.

ΕΙΩ ΕΙΜΙ ΤΟ Α ΚΑΙ ΤΟ Ω, ΑΡΧΗ ΚΑΙ ΤΕΛΟΣ

ΜΙΜΗΤΑΙ ΕΣΤΕ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ.

ΜΗΝΑΙΟΝ

ΤΟΥ

ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

Περιέχον ἅπασαν τὴν ἀνήκουσαν αὐτῷ Ἀκολουθίαν,
Διορθωθὲν τὸ πρὶν ὑπὸ

ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ ΚΟΥΤΣΟΜΟΥΣΙΑΝΟΥ ΤΟΥ ΙΜΒΡΙΟΥ,

Καὶ παρ' αὐτοῦ αὐξηθὲν τῇ τοῦ Τυπικοῦ προσθήκῃ
κατὰ τὴν διάταξιν τῆς Ἁγίας

ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΜΕΓΑΛΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ,

Ἡ Σ Τ Η Ε Γ Γ Ρ Α Φ ῆ Λ Δ Ε Ι Ἀ

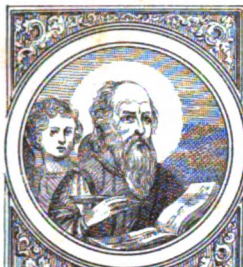
Ἀναθεωρηθὲν καὶ ἀκριβῶς ἐπιδιορθωθὲν

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΝῦΝ ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

ΕΝ ΒΕΝΕΤΙΑ

ΕΚ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ ΤΟΥ ΦΟΙΝΙΚΟΣ

1852

e9088.5 F

Μ Η Ν

Ο Κ Τ Ω Β Ρ Ι Ο Σ

ΕΧΩΝ ΗΜΕΡΑΣ ΤΡΙΑΚΟΝΤΑ ΜΙΑΝ.

ΤΗ Α΄ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἀνανίου, ἐνὸς τῶν Ἑβδομήκοντα· καὶ τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ῥωμανοῦ τοῦ Μελωδοῦ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Ἀποστόλου τρία.

Ἦχος δ'. Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεῖς.

Ο τὴν ἀκτίνα τὴν θείαν δεδεγμένος, ὅτε νεύσει κρείττονι πεπληρωμένος σοι, ὁ πρῶν ζέφω κρατούμενος, προσῆλθε Σαῦλος, τὴν θείαν κάθαρσιν ἐξαιτούμενος· τότε παμμακάριστε, ὡς Ἱεράρχης σοφός, υἱοθετεῖς τῷ βαπτίσματι, τὸν μετὰ ταῦτα, τὴν οἰκουμένην υἱοθετήσαντα· ὅθεν σὺν τούτῳ μακαρίζομεν, σὲ τοῦ Χριστοῦ τὸν Ἀπόστολον, Ἀνανία θεόφρον, ἱκετεύοντα σωθῆναι ἡμᾶς.

Μεμυημένος τὰ θεία παραδόξως, βροντῆς γεγωνότερον Μάκαρ ἐσάλπισας, λόγον Θεοῦ τὸν σωτήριον, καὶ τοὺς ὑπνοῦντας, ἐν τοῖς μνημείοις τῆς ματαιότητος, ἐξήγειρας, νεκρωσιν ἐναπορρίψαντας, τὴν τοῖς νεκροῖς συναικίζουσαν, καὶ ἐν τῷ Ἄδῃ, τοὺς κεκτημένους ἐναποστρέφουσαν· οὓς ἀπειργάσω, τοῦ νεκρώσαντος, τὸν νεκρωτὴν σκευὴ τίμια. Ἰησοῦ τοῦ Δεσπότη, καὶ Σωτῆρος τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ως φωτοφόρος, ὡς θείος ὑποφήτης, ὡς Μάρτυς θεόκριτος τῶν παθημάτων Χριστοῦ, καὶ τῆς μελλούσης φανήσεσθαι, ἀρρήτου δόξης;

συγκληρονόμος τε καὶ συμμετοχος, συνὼν τῷ δεσπότην καὶ ἐνηδόμενος, ταῖς πηγαζούσαις ἐκάστοτε, φωτοχυσίαις, ἐκ τοῦ ἀδύτου φέγγους θεσπέσιε, τὴν φαιδροτάτην τοὺς τελούντάς σε, νῦν Ἑορτὴν ἱκεσίαις σου, ζοφερῶν ἐκ κινδύνων, Ἀνανία ἐλευθέρωσον.

Καὶ τοῦ Ὁσίου τρία.

Ἦχος α'. Ἦ τῶν οὐρανίων ταγμαίων.

Ο μουσουργέτης, ἡ λύρα, τοῦ θείου Πνεύματος, ἡ ἀηδὼν, ὁ τέττιξ, ὁ τῶν θείων ἁσμάτων, αὐλὸς τῆς Ἐκκλησίας, πᾶσιν ἡμῖν, τὰς αὐτοῦ παρατίθεται, μελωδικαῖς εὐωχίαις, καὶ δι' αὐτῶν, κατευφραίνει τοὺς θεόφρονας.

Ο φαινότατος λύχνος, καὶ διειδέστατος, ἡ μελουργὸς κιθάρα, ἡ νευρὰ τῶν εὐσήμων, τοῦ Πνεύματος λογίων, ἄδει τρανωῶς, ἐκδιδάσκων τὰ πέρατα, ἐν ἀσιγήτοις τοῖς ὕμνοις δοξολογεῖν, τῆς Θεότητος τὴν μίαν αὐγὴν.

Σὺ τῷ Δεσπότη τῶν ὅλων, ὡς παριστάμενος, καὶ παρρησίαν Πάτερ, πρὸς αὐτὸν κекτημένος, ἡμῶν τῶν ἐκτελέντων, μνήμην ποιῶ, τὴν φαιδρὰν σε πανήγυριν, τῇ λυτρωθῆναι κινδύνων καὶ πειρασμῶν, Ῥωμανέ θεομακάριστε.

Δόξα. Ἦχος α'. Βυζαντίου· οἱ δὲ, Ἀνατολίου.

Τὸ σκεῦος τῆς ἐκλογῆς, τὸ μέγα δοχεῖον τοῦ Πνεύματος, Παῦλον τὸν Ἀπόστολον ἐφώτισας Ἀπόστολε, θεόθεν κατ' ἀποκαλύψιν χρηματισθεῖς, ὡς αὐτόπτης τοῦ Λόγου, καὶ μύστης τῶν θαυμάτων αὐτοῦ, Ἀπόστολος δὲ πρὸ τῶν μαθητῶν, καὶ πιστὸς οἰκονόμος τῆς νέας Διαθήκης. Διὸ αὐτὸν μιμούμενος, τὸν διδάσκαλον Χριστὸν, τὸ οἰκεῖον αἷμα ἐξέχεας,

μαρτυρικῶ πάθει ὁμολογητῆς γενόμενος, Ἀνανία ἱεράρχα Χριστοῦ καὶ τὸν δρόμον τελέσας, τὴν πίστιν τε ἄσυλον τηρήσας, σὺν τοῖς ἄνω λειτουργοῖς ἐν ὑψίστοις αὐλιζόμενος, πρέσβευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Ελέους ἢ ἄβυσσος ἐμέ, τὸν βυθὸν γενόμενον, ἀκαθαρσίας ἐλέησον, καὶ λούσον πάντα μου, τῶν παθῶν τὸν ῥύπον, μετανοίας δάκρυσι, καὶ θεία κατανύξει λαμπρύνασα, δι᾽ ἧς μοι δώρησαι, ταπεινὸν τῷ ὄντι φρόνημα, καὶ καρδίας συντριβὴν σωτήριον.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν ἴδιον ἄρνα ἢ ἀμνάς, καὶ ἄμωμος Δέσποινα, ἐν τῷ σταυρῷ ὡς ἐώρακεν, εἶδος οὐκ ἔχοντα, οὐδὲ κάλλος, Οἴμοι! θρηνωδοῦσα ἔλεγε. Ποῦ σου τὸ κάλλος ἔδω γλυκύτατε; πῆ ἢ εὐπρέπεια; ποῦ ἢ χάρις ἢ ἀστράπτουσα, τῆς μορφῆς σου, Υἱέ μου παμφίλτατε;

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου· λέγομεν δὲ καὶ τὸ παρὸν Ἰδιόμελον τοῦ Ἀποστόλου, μετὰ τοῦ Στίχου αὐτοῦ.

Ἦχος δ΄. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν.

Αθλοφορικὸν ἐνδιαίτημα ἀπεφάνθης, Ἀνανία Ἀπόστολε· καὶ λίθοις ὡς ἀνθεσι πυκαζόμενος, ὑπὲρ τοῦ παθόντος σαρκὶ δι᾽ ἡμᾶς, ἐκσιώσας τὸ αἷμά σου ἐξέχεας· ὅθεν ἡ Δαμασκός ἐναδρύνεται, τῇ ἱεραῖ πανηγύρει σου σήμερον· ἢ μόνον δὲ ἐκείνη, ἀλλὰ καὶ πᾶσα ἡ ὑφήλιος, τῶν θαυματίων σου τὰ τεράστια σαφῶς ἀνακηρύττῃσα βοᾷ. Πρέσβευε πρὸς Θεόν, τῆ δωρήσασθαι ἡμῖν, τῶν πταισμάτων τὴν συγχώρησιν.

Δόξα. Ἦχος πλ. β΄.

Πρώτη καλῶν ἀπαρχή, ὠφθης σωτηρίας ἀφορμή, Ῥωμανέ Πατὴρ ἡμῶν· Ἀγγελικὴν γὰρ ὑμνωδίαν συστησάμενος, θεοπρεπῶς ἐπεδείξω τὴν πολιτείαν σου. Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, πειρασμῶν καὶ κινδύνων λυτρωθῆναι τὸς ἀνυμνοῦντάς σε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ.

Αντίληψις καὶ σκέπη μου, ὑπάρχεις παναμώμητε, Θεοτόκε· σὲ γὰρ ἔχω βοηθόν, ἐν θλίψεσι καὶ νόσοις, καὶ ταῖς στενοχωρίαις, καὶ σὲ δοξάζω τὴν ἀμώμητον.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Η Πάναγνος ὡς εἶδέ σε, ἐπὶ Σταυροῦ κρεμάμενον, θρηνωδῆσα, ἀνεβόα μητρικῶς: Υἱέ μου καὶ Θεέ μου, γλυκύτατόν μου τέκνον, πῶς φέρεις πάθος ἐπονειδιστον;

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος γ΄. Ἀπόστολε Ἅγιε.

Καὶ τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος πλ. δ΄. Ἐν σοὶ Πάτερ ἀκριβῶς διεσώθη. Καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὁρθρον.

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καὶ οἱ Κανόνες, τῆς Ὀκτωήχης εἰς, καὶ οἱ δύο παρόντες τῶν Ἀγίων.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἀποστόλου, οὗ ἢ Ἀκροστιχίς (ἄνευ τῶν Θεοτοκίων):

Ἀνανίου με τὸ κλέος δοξαζέτω.

Ἰωάννου Μοναχοῦ.

ᾠδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ὑγραῖν διοδεύσας:

Ανοίξωμεν στόμα εὐφημικόν, τρανώσωμεν γλῶτταν, ἐν τῇ μνήμῃ πάντες πιστοί, τοῦ ἀρχιεπομένου Ἀνανίου, καὶ σὺν αὐτῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν ἄσωμεν.

Νυμφίῳ ἀχράντῳ νυμφαγωγεῖ, τὴν ἄσπιλον νύμφην, Ἀνανίας ὁ εὐκλεῆς, Χριστοῦ τὴν ἐνταῦθα Ἐκκλησίαν, μεθ' ἧς φαιδρῶς τῷ Θεῷ ἡμῶν ἄσωμεν.

Αρχαῖος γενόμενος μαθητῆς, τῷ νέῳ βραβεύεις, τὴν ἀνάβλεψιν φοιτητῆ, τῷ πάλαι διώκτῃ Ἀνανία, καὶ μελωδεῖς: Τῷ Θεῷ ἡμῶν ἄσωμεν. Θεοτοκίον.

Τάξεις σε Ἀγγέλων καὶ τῶν βροτῶν, ἀνύμψευτε Μῆτερ, εὐφημοῦσιν ἀνελλιπῶς· τὸν Κτίστην γὰρ τούτων ὡσπερ βρέφος, ἐν ταῖς ἀγκαλαῖς σου ἐβάστασας.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ὁσίου.

ᾠδὴ α΄. Ἦχος πλ. β΄. Ὡς ἐν ἠπείρῳ.

Φωτολαμπεῖς λαμπηδόνας ἐξ οὐρανοῦ, ἡμῖν ἐξαπόστειλον, ταῖς πρσβεῖαις σου σοφέ, Ῥωμανέ θεσπέσιε, τὴν σὴν, εὐφημῆσαι ἱεραὴν μνήμην ἐν ἄσμασιν.

Απὸ νεότητος ὅλον σὺ τῷ Χριστῷ, σαυτὸν παρθεύμενος, ἠκολούθησας αὐτῷ, φεγγαβόλοις λαμπύσει τὸν νοῦν, οὐρανόθεν, Ῥωμανέ καταστραπτόμενος.

Οραῖσμένος τῷ κάλλει τοῦ παντουργοῦ, καὶ Ἅγιε Πνεύματος, ὡς ἀστὴρ φωτολαμπῆς, ἀρετῶν φαιδρότητι σοφέ, ἀνεδείχθης, Ῥωμανέ κόσμου τοῖς πέρασιν. Θεοτοκίον.

Εκ σοῦ προῆλθεν ἀφράστως ὁ τοῦ Θεοῦ, Λόγος ὁ συνάναρχος, ἐπ' ἐσχάτων τῶν καιρῶν· καὶ τὸν πρῶτον ἀνθρώπον φθορᾶ, πεπτωκότα, Θεοτόκε ἀνεσώσατο.

Τοῦ Ἀποστόλου. ᾠδὴ γ΄. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Νεύμασιν ἐπόμενος, τοῦ Διδασκαλοῦ σου γέγονας, Ἀρχιερεὺς, ἀθλοφορικόν τε, ἱερεῖον Ἀπόστολε.

Γλιων ἐντεύξεσι, θεοπειθέσι σου ἔργασαι, τὸν
Λυτρωτὴν, τοῖς σὲ ἀνυμνοῦσιν, Ἀνανία Ἀ-
πόστολε.

Ολὴν σοι ἐπέδρασε, τὴν τοῦ θηρός ὄρμην
Κύριος, ἐπιφανείς, ἐν φωτὶ ἀρρήτῳ, ἀμαυ-
ρώσας τὸ πρόσωπον. Θεοτοκίον.

Σιε πάντες κεντήμεθα, καταφυγὴν καὶ τεῖ-
χος ἡμῶν, Χριστιανοί· σὲ δοξολογοῦμεν,
ἀσιγήτως ἀνύμφευτε.

Τοῦ Ὁσίου. Οὐκ ἔστιν Ἅγιος.

Ονοῦς σου γέγονε σοφὴ, σκηνώμα τῆς Τριά-
δος, Ῥωμανὲ τῆς Ἁγίας, δεδεγμένος εὐ-
σεβῶς, τὴν γινώσκιν τὴν ἀληθῆ, καὶ προχέων,
ἐνθεα διδάγματα.

Ρευμάτων ἐβλυσσε πηγὰς, ἡ τιμία σου γλῶσ-
σα, κελαδοῦσα τὰ θεῖα, καὶ τρανοῦσα
ἐμφανῶς, τὴν τοῦ Χριστοῦ πρὸς ἡμᾶς, ἐκ Παρ-
θένου, γέννησιν τὴν ἄφραστον.

Ιδου ἐκτρέφεις δαψιλῶς, ταῖς σοφαῖς ὀμι-
λίαις, καὶ τερπναῖς μελωδίαις, ταῖς διανοίας
ἡμῶν, καὶ ἐμπιπλᾶς γλυκασμοῦ, θειοτάτου,
Ῥωμανὲ θεσπέσιε. Θεοτοκίον.

Πασῶν ὑπάρχεις στρατιῶν, ἀνωτέρα Παρ-
θένε· τὸν ἐκείνων γὰρ Κτίστην, τὸν Υἱὸν
τὸν τῆ Θεῆ, συνέλαβες ἐν γαστρὶ, καὶ τεκῆσα,
μένεις ἀειπάρθετος. Ὁ Εἰρμός.

» **Ο**ὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σύ, Κύριε ὁ Θεός
» μου, ὁ ὑψώσας τὸ κέρας, τῶν πιστῶν
» σου ἀγαθὲ, καὶ στερεώσας ἡμᾶς, ἐν τῇ πέ-
» τρα τῆς ὁμολογίας σου.

Κάθισμα τοῦ Ἀποστόλου.

Ἦχος. α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τοῖς πάθεσι Χριστοῦ, κοινωνὸς ἀνεδείχθης,
Ἀπόστολε σοφὲ, καὶ αὐτόπτα τοῦ Λό-
γου· πῶν γὰρ τὸ ποτήριον, ἐτελέσθης δι' αἵ-
ματος. Ἀλλ' ὡς σύνθηρον, καὶ κληρονόμος
ὑπάρχων, ἐκδυσώπησον, ὑπὲρ εἰρήνης τοῦ κό-
σμου, αὐτόν ὡς φιλόανθρωπον.

Δόξα. Τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος πλ. α΄. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τὸν συνάναρχον Λόγον Πατρὶ καὶ Πνεύμα-
τι, δογματίσας τῷ κόσμῳ ὡς ὁμοούσιον,
τοὺς πιστοὺς ὡς ἀληθῶς κατεφώτισας· καὶ αἰ-
ρέσεων δειναῖς, ἐρεσχηλίας καθελὼν, παρίστα-
σαι τῷ Κυρίῳ, ὑπὲρ ἡμῶν ἰκετεύων, τῶν σὲ
ὑμνούντων Ῥωμανὲ θαυμασίε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸν ἐκ σοῦ σαρκωθέντα Θεὸν καὶ Κύριον,
δι' ἡμᾶς τῆς φθαρέντας τοῖς ἀμαρτήμασι,
τῆτον ἰκέτευε θερμῶς, τοῦ οἰκτειρῆσαι ἡμᾶς,

καὶ ἀποστρέψαι τὸν θυμὸν, καὶ τὴν ὄργην αὐτῆ
Σεμνῆ, ἀπὸ τῶν πίστει τιμώντων, καὶ εὐφημῶ-
των ἀπαύστως, τὴν δυναστείαν καὶ τὸ κράτος σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Εν Σταυρῷ σε ὀρώσα Χριστέ ἡ Μήτηρ σου,
ἐκουσίως ἐν μέσῳ ληστῶν κρεμάμενον,
κοπτομένη μητρικῶς τὰ σπλάγχνα, ἔλεγεν: Ἀ-
ναμάρτητε Υἱέ, πῶς ἀδίκως ἐν Σταυρῷ, ὡς περ
κακοῦργος ἐπάγης; τὸ γένος τὸ τῶν ἀνθρώ-
πων, ζωῶσαι θελῶν ὡς ὑπεράγαθος.

Τοῦ Ἀποστόλου. Ὡδὴ δ'. Εἰσακήκισα Κύριε.

Υπό σοῦ παιδευόμενος, ἀθλοφορικῶς τρο-
ποῦται τὸν θάνατον, Ἀνανίας ὁ αἰοίδι-
μος, παρὰ σοῦ βραβεῖα κομιζόμενος.

Μαθητὴς ἐχρημάτισας, τοῦ διωκομένου Λό-
γου αἰοίδιμε, Ἀνανία καὶ Διδάσκαλος,
τῆς θεοσεβείας τῷ διώκοντι.

Ενεφάνισε Κύριος, Σαῦλῳ ἀομμάτῳ σὲ τὸν
κρυπτόμενον, καὶ ὑπέδειξε μεσίτην σε,
Ἀνανία τούτῳ τῆς ἰάσεως. Θεοτοκίον.

Τὸν Θεὸν ὃν ἐκύησας, ἄχραντε Παρθένε,
τούτον ἰκέτευε, ἀπὸ πάσης περιστάσεως,
λυτρωθῆναι πάντας τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Τοῦ Ὁσίου. Χριστὸς μου δύναμις.

Δοχεῖον γέγονας τοῦ θείου Πνεύματος, καὶ
πυρίπνοον στόμα ἀναφωνοῦν, θεῖα μελω-
δήματα, καὶ καταθέλγον ταῖς ψυχαῖς, Ῥωμανὲ
τῶν ἀνυμνούντων σε.

Ως λύρα πέφηνας, σύ ἐπουράνιος, καὶ κι-
θάρα ἡ πᾶσαν πρὸς ἑαυτὴν, ἔλκουσα
διάνοιαν, τοῖς διηγήμασι τοῖς σοῖς, καὶ τερπνοῖς
σου μελωδήμασιν.

Η χάρις ἐπνευσε, καὶ κατεσκήνωσε, τῇ ἁ-
γία ψυχῇ σου, τοῦ πανουργοῦ, Πνεύμα-
τος Πανεύφημε· καὶ σὲ δοχεῖον καὶ σοφόν, θεη-
γόρον ἀπειργάσατο. Θεοτοκίον.

Γὸν ἐξέχεε, ταῖς τῆς προμήταρος, ἀκοαῖς μὲν
ὁ ὄφις· ἀλλ' ἡ Ἁγνή, τούτον ἐξετίναξε, τοῦ
Ἀρχαγγέλου τῆ φωνῆ, συλλαβοῦσα καὶ τεκοῦ-
σα Χριστόν.

Τοῦ Ἀποστόλου. Ὡδὴ ε'. Ἴνα τί με ἀπώσω.

Τοῖς ἐν σάλῳ λιμένα, θεῖον ἡ ἀένναος πηγῆ
σε ἔδειξε· τοῖς ἐν ζόφῳ φέγγος, τὸ ἀπρόσι-
τον φῶς ἀπειργάσατο, Ἀνανία μάκαρ, ὡς φοιτη-
τῆ ἀξιοχρέω, εὐμενῶς ἐν σοὶ ἀναπαυσάμενον.

Ο ὀρώων κερυμμένα, καὶ πρὸ τῆς γενέσεως
εἰδὼς τὰ σύμπαντα, σοὶ τῷ κερυμμένῳ,
τὸν λαμβάνοντα ἥλιον ἔδειξε, τὸν ποτὲ διώκτην,
μετ' οὐ πολὺ τῆς πορθουμένης, ὑπ' αὐτοῦ ἀλη-
θείας ὑπέρμαχον.

Καταλήψεως πέραν, ἡ ἀνεξιχνίαστος οἰκονομία σου· δι' αὐτῆς γὰρ Σῶτερ, ὁ φρικτὸς ἐξεδένωται θάνατος· Ἀνανίας ἔθεν, ὡς νικητῆς καὶ ἱεράρχης, ὑπὲρ σοῦ γεγηθῶς σφαγιαῖται.
 Θεοτοκίον.

Ως Θεὸν συλλαβοῦσαν, τὸν Δημιουργὸν τῶν ἀπάντων καὶ Κύριον, γενεαί σε πᾶσαι, τῶν ἀνθρώπων Ἀγνή μακαρίζουσι· καὶ τῶν Ἀσωμάτων αἱ νοεραὶ ταξιαρχίαι, ὡς Μητέρα Θεοῦ σε δοξάζουσι.

Τοῦ Ὁσίου. Τῷ Δεῖψ φέγγει σου.

Ως εὐπρεπέστατον ἱερόν, σκεῦος ὡς ἀγνότατον σοφῆ, τοῦ Παρακλήτου ἡ χάρις σε, Ρῶμανέ εὐρουῖσα, ναὸν εἰργάσατο, φωτὶ λελαμπρυσμένον, καὶ κατεσκηνώσε.

Σεσαρκωμένον ἢ τὸν Υἱόν, τοῦ Θεοῦ τεκοῦσα ἀληθῶς, σοῦ τὴν ψυχὴν κατεφώτισε, καὶ τὸν νοῦν ἐνθέου, γνώσεως ἐπλησε, νυκτὸς σοι ἐπιστάσα, ἡ Ἀειπάρθενος.

Ταῖς συγγραφαῖς σου τῶν ἱερῶν, λόγων Παναοίδιμε ὀφθεῖς, ἄρτος τοῖς πᾶσιν ἡδύτατος, πάντας κατευφραίνεις, πάντων φωτίζων τὸν νῦν, καὶ πάντας ἐκδιδάσκων, γνῶσιν σωτήριον.

Θεοτοκίον.

Φῶς ἡ τεκοῦσα τὸν τοῦ Πατρὸς, Λόγον τὸν αἰδίδιον Ἀγνή, φωτιστικαῖς ταῖς πρεσβείαις σου, φώτισον τὸν νοῦν μου, καὶ ἀποδιώξον, τὸ σκότος τῆς ψυχῆς μου, πάναγνε Δέσποινα.

Τοῦ Ἀποστόλου.

ᾠδὴ 5'. Πάσθητί μοι Σωτήρ.

Λατρεύειν ζῶντι Θεῷ, μεμαθηκῶς ἱερώτατε, καὶ λύσας πολυσχιδῆ, ἀφρόνων κακόνοιαν, τὴν μίαν ἐδίδαξας, Ἀνανία σέβειν, τρισυπόστατον Θεότητα.

Ε'δέξω ἐν ταῖς χερσὶ, τῆς Ἐκκλησίας τοὺς οἴακας, τῷ κυβερνήτῃ Χριστῷ, φοιτήσας Ἀπόστολε· καὶ ταύτην τῷ Πνεύματι, ὡς ὀκτάδα Δεῖαν, Ἀνανία ἐκυβέρνησας.

Ο'πλαστουργήσας εὐθῆ, ὁδὸν εὐθύπορον στέλλεσθαι, σοῦ τῷ κλεινῷ μαθητῇ, προσέταξας Δέσποτα, τῆς δικαιοτάτης σου, ἐπλογῆς τὸ Σκεῦος, ἐκκαλύπτων προσευχόμενον.

Θεοτοκίον.

Ως ἔμψυχος κιβωτὸς, τὸν νομοδότην ἐχώρησας· ὡς ἅγιος δὲ ναὸς, ἐδέξω τὸν Ἅγιον, ἄνθρωπον γενόμενον, ἐπ'εὐεργεσία, τῶν ἀνθρώπων Μητροπάρθενε.

Τοῦ Ὁσίου. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Φωτισμῷ πληρῆμενος, καὶ πρὸς ὕψος ἀρετῶν, ἐνθῆων ἀναγόμενος, κατεφρόνησας πάντων

τῶν ἐπὶ γῆς· καὶ στύλος οὐράνιος, καὶ φωστήρ εὐσεβείας ἐχηρημάτισας.

Σαρκὸς κατεμάρανας, τὰς ὀρέξεις, καὶ ψυχὴν, τὴν σεαυτοῦ ἐκόσμησας, λαμπροτάταις ἀγνεῖας μαρμαρυγαῖς, καὶ κάλλος ἐράσιμιον, ἀρετῶν εὐμορφία περιέθηκας.

Μισήσας τὴν πρόσκαιρον, καὶ ματαιάν καὶ σαθραὶν, καὶ ρέουσας ἀπόλαυσιν, τῷ ναῷ τῆς Πανάγνου προσκαρτερῶν, τὸν νοῦν καθηγίασας, καὶ ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα ἀξιάγαστε.

Θεοτοκίον.

Α'παντες προβλέποντες, οἱ Προφῆται τηλαυγῶς, τὴν ἐσομένην ὕστερον, ἐκ Παρθένου Χριστέ σε ἐπὶ τῆς γῆς, πανάχραντον γέννησιν, ἐμφανῶς οἱ θεόπται προηγόρευσαν.

Ὁ Εἰρμός.

• Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑψουμένην κα-
 • θαρῶν, τῶν πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ
 • εὐδίῳ λιμένι σου προσδραμῶν, βοῶ σοι· Ἀνά-
 • γαγε, ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν μου Πολυέλεε.

Κοντάκιον, Ἦχος β'. Τὴν ἐν πρεσβείαις.

Ο' ἐν πρεσβείαις θερμότατος ἀντιλήπτωρ, καὶ τοῖς αἰτοῦσι ταχύτατα ὑπακούων, δέξαι τὴν δέησιν Ἀνανία ἡμῶν, καὶ τὸν Χριστὸν δυσώπει τοῦ ἐλεῆσαι ἡμᾶς, τὸν μόνον Ἁγίοις δοξαζόμενον.

Ὁ Οἶκος.

Τῷ φωτισμῷ τῆς ἐλλάμψεώς σου ἐκκαθά-
 ρας, Σωτήρ μου, τὴν ἀχλὺν τῆς ἐμῆς καρ-
 δίας καὶ τὴν πώρωσιν, δίδου μοι λόγον ἀνευφη-
 μῆσαι, καθαρῷ συνειδότι, τοῦ Ἀποστόλου τὰς
 δεαυγεῖς ἀρεταῖς, καὶ τοὺς ἄθλους τοῦ μάκα-
 ρος· πηγὴ γὰρ σὺ εἶ σοφίας, καὶ δοτὴρ ἀγαθὸς
 πολυεύσπλαγγνε· διὸ τρανώσας τὴν γλῶτταν
 μου, τὸν ἐφύμνιον ὕμνον μου πρόσδεξαι, ὁ μόνος Ἁγίοις δοξαζόμενος.

Συναξάριον.

Μὴν Ὀκτώβριος, ἔχων ἡμέρας λβ΄.

Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας ια΄. καὶ ἡ νύξ ὥρας ιγ΄.
 Τῇ Α΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῆ Ἁγίης Ἀπο-
 στόλου Ἀνανίου.

Στίχοι.

Λίθοις νέμειν θέλοντα μηδαμῶς σέβας,
 Ἀνανίαν βάλλουσι δυσσεβεῖς λίθοις.

Λεύσθη Ἀνανίας Ὀκτωβρίου ἡματι πρώτῳ.

Οὗτος ὁ Ἅγιος Ἀνανίας ὁ Ἀπόστολος ὑπῆρχεν ἐκ πόλεως
 Δαμασκοῦ, ὃς καὶ Παῦλον ἐβάπτισε δι' ἀποκαλύψεως,
 γενόμενος Ἐπίσκοπος ἐν τῇ αὐτῇ πόλει. Τελῶν οὖν πολλὰς
 ἰάσεις ἐν Δαμασκῷ καὶ ἐν Ἐλευθερουπόλει, καὶ πολλοὺς
 πρὸς τὴν εἰς Χριστὸν ἐπισκώμενος πίστιν, ὑπὸ Λουκιανοῦ

Η γέφυρος τύπτεται βουνεύροις, καὶ τὰς πλευράς ξέεται, καὶ λαμπάσι καταφλέγεται· καὶ ἐξωσθεὶς τῆς πόλεως, λιθοβολεῖται, καὶ οὕτω πληροῖ τὸ μαρτύριον, καὶ πρὸς τὰς αἰώνιους σκηνὰς ἀπαίρει.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ῥωμανοῦ, τοῦ Ποιητοῦ τῶν Κοντακίων.

Στίχ. Καὶ πρὶν μὲν ὕμνει Ῥωμανὸς Θεὸν Λόγον· Ὑμνεῖ δὲ καὶ νῦν, ἀλλὰ σὺν τοῖς Ἀγγέλοις.

Ὁ ὅτος ὁ ἐν Ἀγίοις Ῥωμανὸς ὑπῆρχεν ἀπὸ Συρίας, ἐκ τῆς Ἐμεσηνῶν πόλεως, Διάκονος γενόμενος τῆς ἐν Βηρυτῶ ἀγίας Ἐκκλησίας. Καταλαβὼν δὲ τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἐν τοῖς χρόνοις Ἀναστασίου τοῦ Βασιλέως, κατέμενε ἐν τῷ ναῷ τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, τῆς ἐν τοῖς Κύρου, ἐν εὐλαβείᾳ διάγων, καὶ διανοκτερεύων ἐν τῇ παννυχίδι τῶν Βλαχερνῶν. Ἐπετελεῖ οὖν ἐκείσε τὴν παννυχίδα, καὶ πάλιν ὑπέστρεφεν ἐν τοῖς Κύρου, ἔνθα καὶ τὸ χάρισμα τῆς συντάξεως τῶν Κοντακίων ἔλαβεν, ἐπιφανείσης αὐτῷ τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου κατ' ὄναρ, καὶ τόμου χάρτου ἐπιδόσεως, καὶ κειυσάσεως αὐτὸν καταφαγεῖν. Ἐδοξεν οὖν ἀνοῖξαι τὸ στόμα, καὶ καταπιεῖν τὸν χάρτην· ἦν δὲ Ἐορτὴ τῶν Χριστουγέννων· καὶ εὐθέως ἔξυπνος γενόμενος, ἀναβὰς ἐν τῷ ἄμβωνι, ἤρξατο ψάλλειν: Ἡ Παρθένος σήμερον τὸν ὑπερουσίον τί κτει· καὶ ποιήσας καὶ τῶν λοιπῶν Ἐορτῶν τὰ Κοντάκια, ἀλλὰ δὴ καὶ τῶν ἐπισήμων Ἀγίων, ὡς εἶναι τὸ πλῆθος τῶν ὑπ' αὐτοῦ γενομένων Κοντακίων ὑπὲρ τὰ χίλια, ἐν εἰρήνῃ ἐτελειώθη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Μιχαὴλ ἐκ τῆς Μονῆς Ζώθης, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ λς'. Ἀγίων Μοναχῶν, τῶν μαρτυρησάντων ἐν τῇ ἐνορίᾳ Σεβαστουπόλεως.

Στίχ. Τμηθεὶς Μιχαὴλ σὺν μαθηταῖς τρισδέκα, Χορῷ συνήφθη τῶν Μοναστομαρτύρων.

Ὁ ὅτοι οἱ Ἅγιοι ὑπῆρχον ἐπὶ τῆς Βασιλείας Κωνσταντίνου καὶ Εἰρήνης, καθεζόμενοι ἐν Μοναστηρίῳ, λεγομένῳ Ζώθῃ, πλησίον Σεβαστουπόλεως. Ἐκστρατεύσας δὲ Ἀλεῖμ ὁ Ἀμυρᾶς τῶν Ἀγαρνῶν κατὰ τῆς χώρας ἐκείνης, ἐκράτησε τοὺς Ἅγίους· οἱ δὲ Ὅσιοι Πατέρες ἀντέστησαν αὐτῷ, κραταιούμενοι τῇ δυνάμει τοῦ Χριστοῦ· καὶ στάς ἐν μέσῳ Μιχαὴλ ὁ ὀσιώτατος ἠγούμενος, καὶ κατηγοήσας, ὠδήγησε πάντας πρὸς τὸν ὑπὲρ Χριστοῦ θάνατον· καὶ πρῶτοι τοὺς ἀσχένας κλίναντες, ἀπετμήθησαν, εἰθ' οὕτως ὁ πανόσιος Μιχαὴλ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἀγίων ἐξ Ὁσιομαρτύρων ξίφει τελειωθέντων.

Στίχ. Ἐξ συμμονασταὶ τοὺς ἑαυτῶν μανδύας Ἄθλοισ ἐρυθραίνουσι τοῖς διὰ ξίφους.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἀγίου Μάρτυρος Δομνίνου.

Στίχ. Δεινὴν Δομνίνος συντριβὴν σκελῶν φέρων, Ὑποσκελισμούς τῆ Σατᾶν καταισχύνει.

Ὁ ὅτος ὑπῆρχεν ἀπὸ Θεσσαλονίκης· τοῦ δὲ Μαξιμιανοῦ βασιλεία κτίζοντος ἐν Θεσσαλονίκῃ, ὡς Χριστιανὸς ἐκράτηθη, καὶ τῷ βήματι παρέστη αὐτοῦ· ὃς καὶ μετ' ὀργῆς εἶπε πρὸς αὐτόν: Διὰ τί, ἐμοῦ προκαθημένου τῇ πόλει, τολμᾷς Θεὸν ἕτερον ὁμολογεῖν; ἀλλὰ θῆσον τοῖς θεοῖς, εἰ βούλει ζῆν. Τοῦ δὲ μὴ πειθομένου, ἐκέλευσε καταξαινεσθαι τοῦτου τὸ σῶμα. Ὡς δὲ ἑώρα ἑαυτὸν ὑπὸ τοῦ Ἀγίου καταμωκώμενον τε καὶ γελώμενον, ἐκέλευσε πρὸ τῆς πόλεως ἀπε-

νεχθέντα, συντριβῆναι τὰ σκέλη· καὶ τοὺς πόδας ἀποκοπεῖς ὁ Ἅγιος Μάρτυς, ἑπτὰ ἡμέρας διεκαρτέρει ζῶν, μὴ μεταλαβὼν τροφῆς· καὶ τῷ Θεῷ οὕτως εὐχαριστῶν, παρέδωκεν αὐτῷ τὴν μακαρίαν αὐτοῦ ψυχὴν.

Ταῖς τῶν Ἀγίων σε πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τοῦ Ἀποστόλου. Ὤδὴ ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Σαλπίζέτω ἐμφρόνως, ἢ θεόλεκτος ποιῆται, εὐχῶ σαλπίζω, τῆς ἄλλης τῆ ποιμένος, Ἀνανίας βοῶσα, τῷ αὐτῆς Ποιμενάρχῃ Χριστῷ· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Δοξαζέτω Θεὸς σε, μαθητὴν Ἀνανία, καὶ ἱεράρχην σεπτὸν, καὶ Μάρτυρα τῶν θείων παθημάτων φωνῆσα, ἢ σεπτὴ Ἐκκλησία Χριστῷ· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὁ ὑ θανάτου τῷ δέει, ἀλλὰ πόθῳ τῆς ποιμνης ἀποκρυπτόμενος, τὸν λύκον ὡσπερ ἄρνα, ὄρων τιθασσευθέντα, Ἀνανίας ἐκραύγαζεν. Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Παρθενικῆς ἐκ νηδύος, σαρκιωθεὶς ἐπεφάνης εἰς σωτηρίαν ἡμῶν· διό σου τὴν Μητέρα, εἰδότες Θεοτόκον, εὐχαρίστως κραυγαζόμεν· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τοῦ Ὁσίου. Οἱ παῖδες ἐν Βαβυλῶνι.

Τὴν Θεοτόκον Μαρίαν, Θεόφρον ἔσχεσ διδάσκαλον, συνετιζουσαν σε καὶ μουσαν, καὶ ψάλλειν προτρέπουσαν· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τῶν σῶν ῥημάτων ὁ φθόγγος, τὴν οἰκουμένην ἐπλήρωσε, καὶ τερπνῶς μελωδεῖν τῆς ἀνθρώπου, Χριστῷ παρεσκευάσεν· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἐξέλαμψας ἐν τῷ κόσμῳ, ὡς φαεινότητος ἥλιος, Ῥωμανὲ καὶ πυρσὸς καταυγάζων, τοὺς ἐν πίστει κραυγαζοντας· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Νῦν μακαρίζουσι πᾶσαι, αἱ γενεαὶ τῶν ἀνθρώπων σε, Θεοτόκε ἀγνή ὡς προέφη, καὶ πίστει δοξαζουσιν· Εὐλογημένος πάντα γενε, ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου.

Τῆ Ἀποστόλου. Ὤδὴ η'. Ἐπταπλασίως κάμνον. Ἡενακουστὴν ἐνόμιζεν, Ἀνανίας ὁ ἔνδοξος, ἐξ ἀρπακτικῆς, τοῦ πορθητοῦ τῆς ποιμνης σου, δυνάμειως Δέσποτα, τὴν ὑπὲρ λόγον ἄμειψιν, πρὸς ποιμαντικὴν· ὅθεν σκιρτῶν ἀνεβόα· Οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἀγαλλιάσθω σήμερον, καὶ σκιρτάτω τῷ πνεύματι, ἢ πανευκλεῆς, καὶ μακαρία

πόλις σου, τὴν σὴν εὐμοιρήσασα, ἐπιστάσιαν
Ἐνδοξε, καὶ εὐχαριστοῦσα τῷ Σωτῆρι βοάτω·
Οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς
ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ζωποιῶ προσταίγματι, Ἀνανία ὑπέριτε,
τὴν φωτοποιὸν τοῦ ὀραθέντος θύναμιν,
τῷ Σαύλῳ ἐκήρυξας, καὶ ἀπεκρούσω πῆρῳσιν,
τὰς ἀλεξικάκους, ἐπιθείς σε παλαίμας, φολίδας
δρακοντείους, ἐκβαλὼν ὡς λεπίδας, βῶν· Ὑπε-
ρυψθε, Χριστὸν εἰς τὸς αἰῶνας. Θεοτοκίον.

Ἡ ἐν ἀνάγκαις σώζουσα, καὶ θερμῶς προ-
στατεύουσα, πάντας τοὺς ἐν θλίψει,
Παναγία Δέσποινα, σπλαγγίσθητι σῶσόν με,
καὶ πεπτωκότα ἔγειρον, χεῖρα βοηθείας, πρὸ
τοῦ τέλους διδοῦσα, μὴ νύξ με τοῦ θανάτου,
καταλάβη ὑπνοῦντα, ἵνα σε κατὰ χρέος, δοξά-
ζω εἰς αἰῶνας.

Τοῦ Ὁσίου. Νόμων πατρῶν.

Πᾶσαν τοῦ κόσμου τὴν τερπνότητα, καὶ
τὴν τρυφήν καὶ δόξαν ἀποσεισάμενος, τὴν
ψυχὴν σε ἀνεπτέρωσας, πρὸς τὰς ἄνω χορείας,
πρὸς τὰς ἐκείνων, δόξας καὶ λαμπρότητας Σο-
φῆ, πρὸς τὰ κάλλη τὰ ἄρρητα, πρὸς μοναῖς τὰς
ἐκεῖσε, πρὸς φῶς τῆς Θεαρχίας κραυγαῶν·
Σὲ ὑπερυψοῦμεν, Χριστέ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τῷ θείῳ πόνῳ πυρπολούμενος, τὰς ἀναβά-
σεις ἔθου ἐν τῇ καρδίᾳ σου, καὶ ἀσώμα-
τον ἐν σώματι, πολιτείαν ἐκτήσω· τὰς τῶν
Ἀγγέλων τάξεις, ἐκμιμούμενος σοφῆ, τὰς ἐκεί-
νων ἐπόθησας ἐν κόσμῳ μελωδίας, ἐν πίστει
Ῥωμανὲ ἀνακραῶν· Σὲ ὑπερυψοῦμεν, Χριστέ
εἰς τοὺς αἰῶνας.

Υψηγορία τῶν ἐνθέων σου, καὶ γλυκυτάτων
λόγων μακαριώτατε, Ῥωμανὲ πᾶσαν
διάνοιαν, καταθελγεις ἀνθρώπων καὶ κατευ-
φραίνεις, οἷά τις τροφεὺς πλουτοποιός, καὶ
φωτίζεις φαιδρότατα, καὶ βοᾶν ἐκδιδάσκεις·
Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε,
εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. Θεοτοκίον.

Ἰσοθεῖα δελεάσας με, ὁ βροτοκτόνος ὄφισ
ὁ σκολιώτατος, ὡς αἰχμαλῶτον ἀφήρπασε,
τρυφῆς τῆ Παραδείσου· ἀλλ' ὁ Δεσπότης, φύσει ὁ
Υἱὸς ὁ τῷ Θεῷ, σαρκωθείς ἐπεδήμησεν, ἐκ Παρ-
θένης Μαρίας, καὶ ἤρέ με πρὸς ὕψος θεώσας·
ὄν ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ν**όμων πατρῶν οἱ μακαριστοὶ, ἐν Βαβυ-
» **λ**ῶνι Νεοὶ προκινδυνεύοντες, βασιλεύον-
» **τ**ος κατέπτυσαν, προσταγῆς ἀλογίστου· καὶ
» **σ**υνημμένοι, ὧ οὐκ ἔχωνεύθησαν πυρὶ, τοῦ

» **κ**ρατοῦντος ἐπάξιον ἀνέμελπον τὸν ὕμνον·
» **Τ**ὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦ-
» **τ**ε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῆ Ἀποστόλου. Ὡδὴ θ'. Σὲ τὴν ἀπειρογάμον.

Ελυσας Πανεύφημε, τὸ σκότος τὸ τῆς ἀ-
γνωσίας, φῶς δὲ ἀληθῶς ἐξήστραψας,
Δαμασκῶ τρισυπόσατον· ἀλλὰ ὡς φιλότεκνος
πατὴρ, καὶ φιλόστοργος ποιμενάρχης, ὀρθοδο-
ξοῦσαν ταύτην φυλάττε.

Ταύτην τὴν ἐτήσιον, πανήγυριν ἐπιτελοῦν-
τες, δεῦτε φωταυγεῖ ἐκλαίμποντες, τῆς
ψυχῆς ἀξιώματι, τοῦ τῆς Τριάδος, λατρευτοῦ
τε καὶ κήρυκος Ἀνανίου, τὴν τριφεγγὴ ἀρετὴν
μέλψωμεν.

Ὡς τῆς ὑπὲρ ἀνθρώπων, ἀξίας σε μάκαρ Ἀνα-
νία! ὡς γὰρ μαθητῆς ἠγάπησας, ὡς ποιμὴν
ἀναπέπαυσαι, καὶ ὡς ἀθλοφόρος, τῷ Χριστῷ
συνδεδόξασαι, τοῖς στεφάνοις μαρτυρικῶς ἀ-
γλαϊζόμενος. Θεοτοκίον.

Αχραντε πανάμωμε, τὸ σκεῦος τὸ τῆς εὐω-
δίας, αἴτησαι Χριστὸν ὃν ἔτεκες, Βασι-
λεῖ μὲν τὰ τρόπαια, τοῦ τῆς δουλείας δὲ ζυ-
γοῦ, δοῦναι τὴν ἀνεσιν τῷ λαῷ σου· σὲ γὰρ
ἀπαύστως μεγαλύνωμεν.

Τοῦ Ὁσίου. Ἀπορεῖ πᾶσα γλῶσσα.

Ταῖς ἀνωτάταις Ἐνδοξε, χορείαις συνήφθης
τῶν ἀσωμάτων, ἔνθα ἡ ἀνέκφραστος ὑ-
πάρχει εὐφροσύνη, καὶ διηνεκῆς ἀπόλαυσις·
ἔνθα ἐκείνο, τῆς Θεαρχίας φάος ὑπάρχει καὶ
χαρὰ· ἔνθα ἡ ἀνεκλάλητος, δόξα Μακαριώτατε.

Μετὰ δικαίων ἔνδον, εἰς Θεοῦ θείαν δόξαν
κατασκηνώσας, βλέπεις τὴν τερπνότη-
τα, τὴν ἀφραστον ἐκείνην· βλέπεις τὴν τρυφήν
τὴν ἄληκτον· βλέπεις τὰ κάλλη τῶν οὐρανῶν,
τὰ ὄντως ἐράσιμα σοφῆ· βλέπεις Πατριαρχῶν
τὰς χορείας, Ῥωμανὲ ἔνδοξε.

Σοῦ τὴν φωσφόρον μνήμην, τοὺς πιστῶς ἐκ-
τελοῦντας, ἐκ τῶν κινδύνων λύτρωσαι,
πρεσβείαις σε θεόφρον, καὶ ἐκ πάσης βλάβης,
Ῥωμανὲ καὶ θλίψεως τοῦ ἀλλοτρίου, καὶ τῆς
ἐπιθρανίης ἀξίωσον τυχεῖν, δόξης καὶ βασιλείας,
τῆς ἄνω μακαριώτατε.

Ὡραϊσμένος κάλλει, ἀσυγκρίτῳ θεόφρον τῷ
τῆς Τριάδος, καὶ πεποικιλμένος λαμπη-
δόνας ἐξαστράπτεις, καὶ περιχαρῶς πανόλθεις
περιπολεύεις, περὶ τὸν θρόνον ὄντως τοῦ Κτί-
στου καὶ Θεοῦ· ἔνθα ἐορταζόντων ὁ ἦχος,
Ῥωμανὲ ἔνδοξε. Θεοτοκίον.

Υπὸ τῆς παλαι πτώσεως, ἀνθρώπων τὸ
γένος, τοῦ πρωτοπλάστου, γέγονεν αἰχ-

μαλῶτον Παρθένε Θεοτόκε, καὶ δεδουλωμένον πάθει τῆς ἀμαρτίας· ἀλλ' ὁ ἐκ σοῦ τεχθεὶς ὑπεράγαθος Θεός, τοῦτο τῇ ἑαυτοῦ εὐσπλαγχνίᾳ ἀνεκαλέσατο. Ὁ Εἰρμός.

» Ἄπορεῖ πᾶσα γλῶσσα, εὐφημεῖν πρὸς ἀ-
 » Ἄξιαν· ἱλιγγιᾶ δὲ νοῦς καὶ ὑπερκόσμιος,
 » ὕμνεῖν σε Θεοτόκε· ὅμως ἀγαθὴ ὑπάρχουσα
 » τὴν πίστιν δέχου· καὶ γὰρ τὸν πόθον οἶδας,
 » τὸν ἔνθεον ἡμῶν· σὺ γὰρ Χριστιανῶν εἶ προ-
 » στατίς, σὲ μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον τῆ Ἀποστόλου. Τοῖς Μαθηταῖς.

Ἀρχαῖος μαθητῆς Χριστοῦ, γεγονώς Ἀνα-
 νία, τῷ νέῳ τὴν ἀνάβλεψιν, μαθητῇ σὺ βραβεύεις, Παύλῳ τῷ Δείῳ· διό σε, σὺν αὐτῷ εὐφημεῖμεν, ὡς ἱεράρχην ἔνθεον, ὡς Ἀπόστολον Δεῖον, ὡς ἀληθῆ, Μάρτυρα καὶ κήρυκα Δεηγόρον, καὶ πρεσβευτὴν Δερμότατον, πάσης τῆς οἰκουμένης.

Τοῦ Ὁσίου, καὶ Θεοτοκίου ὁμοῦ.

Ἐν Δεοπνεύστοις ἄσμασι, κατετράνωσας ἡμᾶς, τὴν τῆ Χριστῆ ἀπόρρητον, Δεῖαν οἰκονομίαν, καὶ ὕμνοις ἔστεψας πάντας, Ῥωμανὲ τῆς Ἀγίας· μεθ' ὧν φαιδρῶς ἀνύμνησας, τὴν ἀγνήν καὶ Παρθένον, καὶ ἀληθῆ, τοῦ Θεοῦ Μητέρα πάνσοφε Πάτερ· μεθ' ἧς ἡμῶν μνημόνευε, παρεστῶς τῇ Τριάδι.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ'. Ἀνατολίου.

Μαθητὰ τοῦ Σωτῆρος, ἀρχιεράρχα ἔνδοξε, κλέος Μαρτύρων, Ἀνανία φωστὴρ φαινότατε, ἡμῶν δὲ πολιοῦχε, ἐκτενωῶς ἰκέτευε, ῥυσθῆναι τὴν ποιμνὴν σου ἐκ κινδύνων, καὶ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὡ τοῦ παραδόξου.

Ἦθη τὰ μακρὰν προιοῦντά με, τοῦ ἀγαθοῦ σου Υἱοῦ, Ἀγαθὴ καὶ πανάμωμε, πόρρωδι ἀπέλασον, τῆς ἀθλίας καρδίας μου· καὶ τὸν ζητοῦντα καὶ ὠρῶμενον, καταπιεῖν με καίμιστον λέοντα, ὄφιν τὸν δόλιον, σκολιὸν καὶ δράκοντα, τὸν πονηρὸν, σύντριψον τῷ κράτει σου, ὑπὸ τοὺς πόδας μου.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον. Αὐτόμελον.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! ὦ μυστηρίου καινοῦ! ὦ φρικτῆς ἐγχειρήσεως! ἡ Παρθένος ἔλεγεν, ἐν Σταυρῷ σε ὡς ἔβλεπεν, ἐν μέσῳ δύο ληστῶν κρεμάμενον, ὃν ἀνωδίνως φρικτῶς ἐκήρυσεν· ἐκλαίει κρᾶζουσα: Οἴμοι τέκνον φίλτατον! πῶς σε δεινός, δῆμος καὶ ἀχάριστος, Σταυρῷ προσήλωσεν;

Καὶ τὰ λοιπὰ συνήθως, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ Β'. τοῦ αὐτοῦ μηνός.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Κυπριανῆ, καὶ Ἰουστίνης τῆς Παρθένου.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῶν Ἁγίων τρία.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Γερέων ἐν χρίσματι, καὶ Μαρτύρων ἐν αἵματι, τῷ Θεῷ προσήγγισας, τελεώτατα, Κυπριανὲ παναοίδιμε· τὸ ἄνθος τῆς φύσεως· ἡ τῶν λόγων καλλονή· τῆς σοφίας ἀκρόπολις· τῆς ὀρθότητος, τῶν δογμάτων ἡ σταθμὴ· τῶν κανόνων, παναρμόνιος εὐθύτης· Ἐκκλησιῶν ἡ εὐπρέπεια.

Τῶν ἀθλέντων τὴν εὐκλειαν, τῶν Μαρτύρων τὸν στέφανον, ὑπογράφων ἔπεισας τοὺς Δεόφρονας, κατατολμᾶν γενναϊότατα, ποικίλων κολάσεων, καὶ δεσμῶν καὶ φυλακῆς, καὶ σωματικῶν γυμνώσεως, καὶ στρεβλώσεως, καὶ κρυμοῦ δριμυτάτου καὶ μαστίγων, καὶ θανάτου τελευταῖον, Κυπριανὲ πανσεβάσμιε.

Ἐπὼδαῖς ταῖς τοῦ δαίμονος, τὰς ὠδὰς τὰς τῆ Πνεύματος, καὶ Σταυρῆ τὸ τρόπαιον, ἀντιτάξασα, τὴν παρθενίαν ἐτήρησας· καὶ Μάρτυς ἀήττητος, προσηνέχθης τῷ Χριστῷ, ἱερώτατον σφάγιον· ὅθεν ἔτυχες, τῶν σεφάνων τῆς νίκης, Ἰουστίνᾳ, τῶν Παρθένων καὶ Μαρτύρων, κεκοσμημένη φαιδρότησιν.

Δόξα, Ἦχος β'.

Διδασκαλίαν τῆς πλάνης, καὶ γνῶσιν τῶν εἰδώλων, ἀπεδύσω ἀληθῶς, καὶ Σταυρὸν ἠμφιάσω, ὄπλον εἰς σωτηρίαν, Κυπριανὲ παμμακάριστε. Ἐρρίψας τὰς βίβλους τὰς μαγικάς, τὸν ἄνθρωπον ἀπέθου τὸν παλαιὸν, καὶ ὤκησεν ἐν σοὶ Δεογνωσία, ἡ Τριάς ἡ ὁμοούσιος. Αὐτὴν ἰκέτευε Ἱεράρχα, σὺν Ἀγγέλοις τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Πάντων, θλιβομένων ἡ χαρὰ, καὶ ἀδικουμένων προστάτις, καὶ πενομένων τροφή, ξένων τε παρακλήσις, χειμαζομένων λιμῆν, ἀσθενούντων ἐπίσκεψις, καταπονουμένων, σκέπη καὶ ἀντίληψις, καὶ βακτηρία τυφλῶν, Μήτηρ τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου, σὺ ὑπάρχεις· Ἀχραντε σπεῦσον, δυσωποῦμεν, ῥύσασθαι τοὺς δούλους σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ξύλω, τοῦ Σταυροῦ σε Ἰησοῦ, προσάναρτη-
θέντα ὀρώσα ἡ Ἀπειρόγαμος, ἔκλαιε καὶ
ἔλεγε: Τέκνον γλυκύτατον, ἵνα τὴν ἐγκατέλιπες,
ἐμὲ τὴν τεκοῦσαν, μόνην φῶς ἀπρόσιτον, τοῦ
προανάρχου Πατρός; σπεῦσον, καὶ δοξάσθητι,
ὅπως, δόξης ἐπιτύχῃσι θείας, οἱ τὰ θεῖα πα-
θη σου δοξάζοντες.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα, Ἦχος β΄.

Τὸν φωστῆρα τὸν θεολαμπῆ, τὸν τοῦ Παύ-
λου συνόμιλον, καὶ ἔργοις συμμετοχον,
Κυπριανὸν εὐφημήσωμεν· μετ' Ἀγγέλων γὰρ
ἀγαλλεται, λαβὼν τὸ στέφος τῆς ἀφθαρσίας
παρὰ τοῦ μόνου Θεοῦ, καὶ πρεσβεύει, σωθῆναι
τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Αἴλην, κρηταῖαν καταφυγὴν, καὶ ἰσχύος
ἀπύργον καὶ τεῖχος, ἀκαταμάχητον, ὄν-
τως οὐ κεκτῆμεθα, εἰμὴ σὲ Πάναγνε, καὶ πρὸς
σὲ καταφεύγομεν, καὶ σοὶ ἐκβοῶμεν· Δέσποινα
βοήθησον, μὴ ἀπολώμεθα· δείξον εἰς ἡμᾶς τὴν
σὴν χάριν, καὶ τῆς δυναστείας τὴν δόξαν, καὶ
τῆς εὐσπλαγχνίας σου τὸ μέγεθος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Οτε, ἡ ἀμίαντος ἀμνάς, ἔβλεψε τὸν ἴδιον
ἄρνα, ἐπὶ σφαγὴν ὡς βροτὸν, θέλοντα
ἐλκόμενον, θρηνοῦσα ἔλεγεν· Ἀτεκνώσαι νῦν
σπευδεῖς με, Χριστέ τὴν τεκοῦσαν· τί τοῦτο
πεποίηκας, ὁ λυτρωτὴς τοῦ παντός; ὅμως, ἀ-
νυμῶ καὶ δοξάζω, σοῦ τὴν ὑπὲρ νοῦν τε καὶ
λόγον, ἄκραν ἀγαθότητα Φιλάνθρωπε.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ΄.

Καὶ τρόπων μέτοχος. Καὶ Ἀπόλυσις:

Εἰς τὸν Ὁρθρον.

Μετὰ τὴν συνῆθη Στιχολογίαν, οἱ Κανόνες
τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῶν Ἀγίων ὁ παρῶν, οὗ ἡ
ἀκροστιχίς:

Μέλπω μάκαρ σου τὴν κυπρίζουσαν χάριν.

Ὡδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Θαλαίσσης τὸ ἐρυθραῖον.

Μετὰ τῆς ὑπερκοσμίου τάξεως, νῦν ἀυλιζό-
μενος, ὃ ἱερά καὶ θεῖα κεφαλή, οὐρα-
νόθεν ἐπίβλεψον, καὶ τοὺς πιστῶς ὑμνοῦντάς
σε, ταῖς σαῖς πρεσβείαις περιφρούρησον.

Εν ζόφῳ τῆς ἀγνοσίας πρότερον, δεινῶς
κρατούμενος, καὶ ψυχολέθροισ πάθεισι
σαρκός, ἀκρασία πυρούμενος, μεταβολὴν πα-
ραδόξον, εὖρες ἀθρόως Παμμακάριστε.

Λοιμῶν μὲν ἐπὶ καθέδραν πρότερον, Πάτερ
ἐκάθισας, καὶ ἐν καθέδρᾳ πάλιν τὸν
Χριστὸν, πρεσβυτέρων ἐδόξασας, ἀλλοιωθεῖς
σαφέστατα, τῇ τοῦ Ὑψίστου θεῖα χάριτι.

Θεοτοκίον.

Παρθένος μετὰ τὸν τόκον ἔμεινας· αὐτὸν
γὰρ τέτοκας, τὸν Ποιητὴν τῶν ἔλων καὶ
Θεὸν, ἀσυνήθως καὶ ξένως ἡμῖν, ἐπιφανέντα
σώματι, Θεογεννητορ Μητροπάρθενε.

Ὡδὴ γ΄. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοὶ.

Ὡς Παῦλος πρὸς τὸν Χριστὸν, τὴν τῆς ψυ-
χῆς, μεταβαλὼν ἔφεσιν, Κυπριανὲ πάν-
σοφε, τούτου μαθητὴς ἐχρημάτισας.

Μνηστεύεται σε Χριστὸς, ἀντὶ χιτῶνος τῶν
παθῶν δόξης σοι, καταστολὴν δωρήμενος,
καὶ ἀναγεννήσεως ἔνδυμα.

Αλείπτῃς ἀσκητικὸς, προγεγονῶς, καρτερι-
κὸς ὕστερον, Κυπριανὲ πανεύφημε, Μάρ-
τυς ἀληθείας γεγέννησαι. Θεοτοκίον.

Κυρίως καὶ ἀληθῶς, σὲ Θεοτόκον οἱ πιστοὶ
σέβομεν· σὺ γὰρ Θεὸν τέτοκας, σάρκα
γεγονότα Πανάμωμε. Ὁ Εἰρμός.

• Εὐφραίνεται ἐπὶ σοὶ, ἡ Ἐκκλησία σε Χρι-
• Ἔστὲ κράζουσα· Σὺ μου ἰσχύς Κύριε,
• καὶ καταφυγὴ καὶ στερέωμα.

Κάθισμα, Ἦχος πλ. δ΄. Τὴν σοφίαν καὶ Λόγον.

Παιδευθεῖς ἐν τῇ πλάνῃ ἐπιμελῶς, ὡς ὁ
Παῦλος ἐκλήθη ἐξ οὐρανοῦ, σταυρῶ ὁ-
δηγούμενος, πρὸς τὸ φῶς τῆς γνώσεως· τῆς
γὰρ σεμνῆς Παρθένου, τῷ πόθῳ φλεγόμενος, δι'
αὐτῆς ἡρμόσθη, τῷ Πλάστῃ τῆς κτίσεως· ἔθεν
θριαμβεύσας, τῆ ἐχθρῆ τὸ ἀνίσχυρον, σὺν αὐτῇ
κατηξίωσαι, τῆ χορῆ τῶν Μαρτύρων. Κυπρια-
νὲ ἱερώτατε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν
πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἑορτά-
ζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Λογισμοῖς ὀλισθαίνων τοῖς πονηροῖς, εἰς βυ-
θὸν κατηνέχθην ἀμαρτιῶν· καὶ στένων
κραυγάζω σοι, ἐκ καρδίας Πανάχραντε· Ἐν
ἐμοὶ θαυμάστωσον, τὸ πλούσιον ἔλεος, καὶ τῆς
σῆς εὐσπλαγχνίας, τὸ ἄπειρον πέλαγος, καὶ
τῶν οἰκτιρμῶν σου, τὸν ἀμέτρητον πλοῦτον·
καὶ δός μοι μετάνοιαν, καὶ τοῦ βίου διόρθωσιν,
ἵνα πόθῳ κραυγάζω σοι· Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ
καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δοθῆναι μοι·
σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα, ὁ ἀνάξιος δοῦλός σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν ἀμνὸν καὶ ποιμένα καὶ λυτρωτὴν, ἡ ἀ-
μνάς θεωροῦσα ἐν τῷ Σταυρῷ, ὠλόλυξε

δακρύνουσα, καὶ πικρῶς ἀνεκραύγαζεν· Ὁ μὲν Κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν· τὰ δὲ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὀρώσης σου τὴν σταύρωσιν, ἣν περ ὑπομένεις, διὰ σπλάγχνα ἐλέους, Θεέ ὑπεράγαθε, ἀνεξίκακε Κύριε· ἢ πιστῶς ἐκβοήσωμεν· Σπλαγχνίσθητι Παρθένε ἐφ' ἡμᾶς, καὶ πταισμάτων δώρησαι τὴν ἄφεσιν, τοῖς εὐσεβῶς προσκυνούσιν αὐτοῦ τὰ παθήματα.

Ῥδὴ δ'. Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα.

Ανανήψας Θεοφάντορ τῆς πρὶν μακίας, δαιμονικὴν ἀπάτην, καὶ ψυχόληθρον πλάνην, πᾶσαν ἐθρίαμβευσας, καὶ χαίρων ἐκραύγαζες· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ρωμαλέως Ἰουστίνα κραταιουμένη, καὶ τὴν ἀγνὴν Παρθένον καὶ κεχαριτωμένην, σφοδρὰ ἰκετεύουσα, τοὺς βρόχους διέφυγες, καὶ τὰ τῶν ἐχθρῶν μηχανήματα.

Στηριζομένη τῇ πίστει τοῦ σου Νυμφίε, καὶ τοῦ Σταυροῦ τὴν δύναμιν, περιβεβλημένη, δαίμοσιν ἀναλωτος, βωῶσα διέμεινας· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Θεοτοκίον.

Οκατὰ φύσιν ἐλεύθερος τὴν ἰδίαν, δούλου μορφήν ἐπτώχευσε, χρηστότητος πλουτῶ, Μῆτερ ἀειπάρθενε, ἐκ σοῦ καθ' ὑπόστασιν, ὄλον προσλαβὼν τὸ ἀνθρώπινον.

Ῥδὴ ε'. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Υπέρμαχον σαφῶς, τὴν ἀγνὴν Θεομήτορα, πλουτήσασα Ἰουστίνα, τὴν σεπτὴν παρθενίαν, ἐτήρησας ἀμώμητον.

Τὸ ἔμψυχον Θεῶ, καὶ τερπνότατον ἄγαλμα, τιμήσωμεν Ἰησὺν, τὸ ἀπόθβητον κάλλος, τὸ ἄσυλον ἀνάθημα.

Ηνύμφη τῷ Χριστῷ, ἡ γνησία καὶ ἄσπιλος, τὴν ἀθλησιν τῇ ἀσκήσει, προσλαβοῦσα δικαίως, διπλοῦν στέφος κομίζεται.

Θεοτοκίον.

Νοῦς ἐκ ἀγγελικὸς, ἐκ ἀνθρώπινος δύναται, τὸ ἄφραστον ἐρμηνεύσαι, καὶ παραδόξον θαῦμα, τοῦ τέκου σου Πανάχραντε.

Ῥδὴ ς'. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Κακίας, τὸν πυθμένα τὸν κάτω κατεῖληφας· τῆς ἀκροτάτης δὲ πάλιν, ἀρετῆς ἀνῆλθες· Πάτερ εἰς ὕψος, παραδόξως, ἀλλοιωθεὶς τῷ δειῷ βαπτίσματι.

Υπῆρξας, ὑπηρέτης δαιμόνων τὸ πρότερον· ἀλλὰ Χριστῷ Θεοφάντορ, μαθητῆς εὐσεβρον ἀνεδείχθης, διαθέσει, τῶν ὀρεκτῶν ποθήσας τὸ ἔσχατον.

Octobre.

2

Πολλὸς σὺ, τῷ Δεσπότη προσήγαγες Μάρτυρας, πραγματειῶν τὴν μεγίστην, ὑποφαίνων αἵματι βραχυτάτῳ, βασιλείαν, τῶν οὐρανῶν Θεόφρον ὠνήσασθαι.

Θεοτοκίον.

Ρῆξόν με, τὰς σειρὰς τῶν πταισμάτων Θεο-
νυμφε, τῆς ἀμαρτίας τοῦ νόμου, τῆς ζωῆς τῷ νόμῳ ἐλευθερίαν, δωρουμένη, ἢ δοτῆρα τοῦ νόμου κηύσασα.

Ὁ Εἰρμός.

• **Θ**ύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἢ
• Ἐκκλησία βοᾷ σοι, ἐκ Δαιμόνων λύθρη
• κεκαθαυμένη, τῷ δὲ οἶκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς
• σου ρεύσαντι αἵματι.

Κοντάκιον, Ἦχος πλ. δ'. Ὡς ἀπαρχάς.

Ως ἱεράρχην τίμιον, καὶ ἀθλητὴν σερότατον, ἢ οἰκουμένη ἀξίως γεραίρει σε, Κυπριανέ αἰοῖδιμε· καὶ τοῖς ὕμνοις δοξάζει, τὴν ἀγίαν σου μνήμην, αἰτοῦσα πάντοτε, πταισμάτων ἄφεσιν, διὰ σοῦ δωρηθῆναι τοῖς μέλησιν· Ἀλληλουῖα.

Ὁ Οἶκος.

Τὸν σοφὸν ἱεράρχην τιμήσωμεν, ὡς ποιμένα σοφὸν καὶ διδάσκαλον· ὅτι ἐξ ἀκανθῶν πλάνης ἠνθήσεν, ὡς περ ῥόδον τερπνότατον, καὶ ἡμᾶς τῆς πιεθῆς κατεμύρισεν, ἰαμάτων ὀδμαῖς, καὶ βολαῖς θαυμάτων· ὥστε ψάλλειν ἡμᾶς τῷ Δαυὶδ τὴν ᾠδὴν· Ἀλληλουῖα.

Συναξάριον.

Τῇ Β'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Κυπριανοῦ, καὶ Ἰουστίνης τῆς Παρθένου.

Στίχοι.

Ἄλγεϊ Σατανᾶς, τὸν παῖλα φίλον βλέπων
Ἐῖφει φιλοῦντα συνθανεῖν Ἰουστίνη.

Τμήτη δευτερὴ συν Ἰουστίνη Κυπριανός.

Οὗτος ὑπῆρχεν ἀπὸ Ἀντιοχείας τῆς Συρίας, ἐπὶ Δεσπότη τοῦ Βασιλέως, εὐγενῆς καὶ πλούσιος, φιλόσοφος καὶ μάγος ἄκρος· ἠγρεύθη δὲ πρὸς τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν παρὰ Ἰουστίνης τῆς Παρθένου καὶ Χριστιανῆς, πάσας τὰς δαιμονικὰς αὐτοῦ ἐνεργείας ὡς ἰσὸν ἀράχνης διαλυσάσης, ὀρμωμένης καὶ αὐτῆς ἐξ Ἀντιοχείας. Ἀνὴρ γὰρ τις Ἕλλην, Ἀγλαΐδας λεγόμενος, ἔρωτι τοῦ κάλλους αὐτῆς τρωθεὶς, καὶ μὴ τυχὼν τοῦ σκοποῦ, προσῆλθε τῷ Κυπριανῷ· ὁ δὲ ἐκ τρίτου δαίμονας ἐξαποστείλας πρὸς τὴν Κόρην, ἦνυσεν οὐδέν. Ὡς γοῦν ἔγνω τὴν ἑαυτοῦ τέχνην ἀπρακτοῦσαν, ἐβαπτίσθη, καὶ κατακαύσας τὰ μαγικά αὐτοῦ βιβλία, ἐπίστευσε τῷ Κυρίῳ· γίνεται δὲ τελευταῖον καὶ Ἐπίσκοπος. Καὶ πολλοὺς ὀδηγήσας πρὸς τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν, ἐκρατήθη παρὰ τοῦ τῆς Δαμασκοῦ Κόμπος συν Ἰουστίνη· καὶ τὰς πλευρὰς ξίονται, καὶ σιδηρῶ τηγάνῳ ἐμβάλλονται· καὶ ἐπὶ Νικομήδειαν ἀπαχθέντες, τὰς κεφαλὰς ἀφαιροῦνται. Ὁ δὲ μέγας Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, οὐχ ἕτερον, ἀλλ' αὐτὸν ἱεραστὴν τῆς

Παρθένου φησί. Τελείται δὲ ἡ αὐτῶν σύναξις ἐν τῷ αὐτῶν μαρτυρείῳ, τῷ ὄντι πέραν ἐν τοῖς Σολομῶντος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Θεοφίλου τοῦ Ὁμολογητοῦ.

Στίχ. « Ἐναντίον μου σὴ τελευταῖα τιμία »,

Λέγει Θεὸς σοὶ τῷ φίλῳ Θεοφίλῳ.

Οδοῖος Πατὴρ ἡμῶν καὶ ὁμολογητὴς Θεοφίλος ὑπῆρξε Μοναχὸς εὐλαβῆς, ἐπὶ τῆς βασιλείας Λέοντος τοῦ Γαύρου· οὗ τὴν ἀθεοῦτα ἰδὼν, καὶ τὴν πρὸς τὰς ἀγίας Εἰκόνας πονηρὰν ἐπίθεσιν, ἦλθε κατὰ πρόσωπον αὐτοῦ παρῆρσιασάμενος, καὶ ἤλεγξεν, ἄβειον αὐτὸν ἀποκαλῶν καὶ παράνομον, καὶ τοῦ Ἀντιχρίστου πρόδρομον. Ὁθεν, εἰς θυμὸν καὶ ὀργὴν τοῦ βασιλέως κινήθηεντος, τύπτεται σφοδρῶς, καὶ εἰς φυλακὴν ἐμβάλλεται, καὶ λιμοκτονεῖται ἰκανῶς· καὶ πάλιν τῆς φυλακῆς ἐκβληθεὶς, καὶ μὴ πεισθεὶς, εἰς ἐξορίαν πέμπεται· κάκεισε τῷ Θεῷ εὐχαριστῶν, τὸ πνεῦμα αὐτῷ παρέθετο.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ'. Ὁ διασώσας ἐν πυρὶ.

Ιεραρχίας ἐπιβάς, ἱεραρχικώτατον τύπον, τοῖς Ἱεράρχαις σεαυτὸν, καὶ εἰκόνα κραυγάζων ἀνεδείξας· Ὑπερῦμνητε Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Ζωαρχικῆς τῆς δεξιᾶς, ὄντως σὴ ἀλλοιώσις Πάτερ, Κυπριανέ· ἢ καὶ σοφόν, Διηγόρον εἰργάσατο ψάλλοντα· Ὑπερῦμνητε Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Οπλον ἀήττητον ἡμῖν, κατὰ τοῦ ἀλάστορος Μάκαρ, σὺ ἀνεδείχθης τὰς αὐτοῦ, στηλιτεύων ἀπάτας τοῖς μέλπεσιν· Ὑπερῦμνητε Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Υπερουράνιοι χοροὶ, καὶ οἱ ἐπουράνιοι δὴ μοι, ὑμνολογοῦσι τὸν ἐκ σοῦ, Θεοτόκε τεχθέντα κραυγάζοντες· Ὑπερῦμνητε Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Ὡδὴ η'. Εὐφραίνθητι Ἱερουσαλήμ.

Σοφώτατα τῆς ἑλληνικῆς, καταπεφρόνηκας σοφίας ἐνδοξε· τῶν Ἀποστόλων δὲ τὸν Δεῖον φθόγγον, Πνεύματι τὸν κρούμενον Πάτερ, καὶ πυρίνη γλώσση τρανωῶς ἐκφωνέμενον, ἀνεβόας· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Ανέδραμες πρὸς τὰ ὑψηλά, καὶ ὑπερκόσμια φαιδρῶς σκηνώματα, Χριστῷ δι' αἵματος ὡς ἱερεῖον, ἄμωμον προσαγόμενος Πάτερ, καὶ Δυσία ζῶσα δεκτὴ καὶ εὐάρεστος, ἀναμέλπων· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Νικώμεναι ὑπὸ τῆς ἐν σοὶ, σκηνοῦσης χάριτος δαιμόνων φαλαγγες, ἀποδιώκονται, καὶ δραπετεύει, πάθη Κυπριανέ τῶν νοσούντων· οἱ πιστοὶ δὲ Δεῖου φωτὸς ἐμφορούμενοι, βοῶμεν· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Χορεύουσι σὺν ἀγγελικαῖς, Ἀγνὴ Δυναμίεσιν ἐπὶ τῷ τόκῳ σε, οἱ Θεομήτορα καὶ Θεοτόκον, πίστει σε καταγγέλλοντες· σὺ γὰρ τὸν Δεσπότην καὶ λυτρωτὴν ἡμῶν τέτοκας, ὧ βρωῶμεν· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

• **Ε**ὐφραίνθητι Ἱερουσαλήμ, πανηγυρίσατε
• οἱ ἀγαπῶντες Σιών· ὁ βασιλεύων γὰρ
• εἰς τοὺς αἰῶνας, Κύριος τῶν Δυναμέων ἦλ-
• Δεν· εὐλαβείσθω πᾶσα ἡ γῆ ἐκ προσώπου
• αὐτοῦ, καὶ βοάτω· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα τὸν
• Κύριον.

Ὡδὴ θ'. Ἐῶ μὲν τῷ τῆς παρακοῆς.

Ανωθεν ἡμᾶς τοὺς εὐσεβῶς ὑμνοῦντάς σε, ἐποπτεύων Δεῖα χάριτι, Κυπριανέ σαῖς ἰκεσίαις, ἐν ὀπλῳ εὐδοκίας στεφάνωσον, εἰρήνην καὶ σωτηρίαν βραβεύων ἡμῖν, ὡς ἱεράρχης ἐνθεώτατος.

Ρεῖθρον ἰαμάτων δαψιλῶς ἢ κόνις σου, τοῖς προθοῦσιν ἀναδέδεικται· σὲ γὰρ γυναῖκες Δεοφόροι, ὡς Δεῖον Διησαυρὸν ὑποδέχονται, καὶ πρόθυμοι φανεροῦσι κρυπτόμενον, ἵνα σου πάντες ἀπολαύσωμεν.

Ιθυον ἡμῶν πρὸς τὸν Χριστὸν Πανόλθιε, τὴν πορείαν διὰ πράξεως, καὶ Δεαρέστου πολιτείας, καὶ εἰλικρινεστάτης καθάρσεως, τὴν ὄντως Δεῖαν γαλήνην αἰτούμενος, ὡς ἱεράρχης συμπαθίστατος.

Θεοτοκίον.

Νεύρωσον ἡμῶν τὴν τῆς ψυχῆς ἀσθένειαν, Θεομήτορ τῇ δυνάμει σου· λύσον τὸ κράτος Παναγία, τῶν ἐπιτιθεμένων τοῖς δούλοις σε, ἢ κόσμῳ δικαιοσύνης τὸν Ἥλιον, ἀνερμηνεύτως ἀνατείλασα.

Ὁ Εἰρμός.

• **Ε**ῶ μὲν τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τὴν
• **Ε**κατάρην εἰσώκισατο· σὺ δὲ Παρθένε
• Θεοτόκε, τῷ τῆς κυοφορίας βλαστήματι, τῷ
• κόσμῳ τὴν εἰλογίαν ἐξήνησας· ὄθεν σε πάν-
• τες μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλᾶριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Τὸν πρότερον ὑπάρχοντα, κακίας μύστην, ὕστερον, διὰ τιμίας Παρθένου, Ἀρχιερέα φανέντα, Κυπριανὸν τὸν μέγιστον, συμφώνως μακαρίσωμεν, καὶ πρὸς αὐτὸν βοήσωμεν· Ταῖς σαῖς λιταῖς εὐμενίζου, ἡμῖν τὸν πάντων Δεσπότην,

Θεοτοκίον, ὁμοιον.

Χαράν τὴν ἀνεκλάλητον, πάντα γινε ἢ κυήσασα, χαρᾶς ἡμᾶς αἰωνίου, μετόχους ποίησον πάντας, Παρθένε Δεονύμφευτε, ἢ σκέ-

πη, τὸ κραταίωμα, τῶν εὐσεβῶς βωόντων σοι: Μὴ ἐπιλάβη σῶν δούλων, Θεοκυῆτορ Μαρία.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχης.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ'.

Ο τῆς κακίας πρότερον, ἀκριβῆς ὑπέρμαχος, τῆς Ἐκκλησίας ὕστερον, ἀληθῆς διδάσκαλος· ὁ λειτουργὸς τῆς πλάνης τῶν εἰδώλων, ἀρχιερεὺς τῆς πίστεως ἐφάνη· καὶ ὁ ἀκλάστος, σῶφρων διὰ τιμίας Παρθένου. Ἀμφοτέρων ταῖς εὐχαῖς, σῶσον ἡμᾶς Κύριε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὡ τοῦ παραδόξου.

Π ὡς σου τὴν χάριν ὑμνήσαιμι, καὶ τὴν πολλὴν πρὸς ἐμέ, τὸν ἀνάξιον δούλόν σου, καθ' ἑκάστην πρόνοιαν, ἣν σαφῶς ἐπιδείκνυσαι; πῶς δέ σου φράσω τὴν ἀγαθότητα, καὶ τὴν ποικίλην ὄντως κυβέρνησιν; Σὺ οὖν καὶ ἔτι νῦν, εἰς αἰεί μου πρόστηθι, παντὸς κακοῦ, ζῶντα καὶ θανόντα με, ἔκλυτρομένη Σεμνή.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Σ ἐ καθηλούμενον βλέπουσα, ἐν τῷ Σταυρῷ Ἰησοῦ, καὶ τὰ πάθη δεχόμενον, ἐκουσίως Δέσποτα, ἡ Παρθένος καὶ Μήτηρ σου· Τέκνον ἑβόα, τέκνον γλυκύτατον, πληγαῖς ἀδίκως, πῶς φέρεις ὁ Ἴατρος; ὁ ἰασόμενος, βροτῶν τὴν ἀσθένειαν, καὶ τῆς φθορᾶς, ἅπαντας ῥυσαίμενος, τῇ εὐσπλαγγνίᾳ σου.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ Γ. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Διονυσίου τοῦ Ἀρεοπαγίτου.

Εἰς τὸν ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια,

Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Α γκίστρῳ τῆς χάριτος σοφῶς, ὁ Παῦλος ὁ ἔνθεος, δημηγορήσας ἐζώγηρσεν, Ἱεροφάντορα, καὶ τῶν ἀπορρήτων, θεωρὸν εἰργάσατο, σὲ σκευὸς ἐκλογῆς θεασάμενος· μεθ' οὗ δυσώπησον, θεωρῆμον Διονύσιε, τοῦ σωθῆναι, τοὺς πόθῳ ὑμνοῦντάς σε.

Α γγέλοις ὁμότιμον τὸν νοῦν, Πάτερ Διονύσιε, δι' ἀρετῆς ἐργασάμενος, τὴν ὑπερκόσμιον, τῆς ἱεραρχίας, εὐταξίαν πάνσοφε, ἐν βίβλοις ἱεροῖς ἀνιξόρησας, καθ' ἣν ἐρρύθμισας, Ἐκκλησίας τὰ συστήματα, οὐρανίων ταῖς τάξεις μιμούμενος.

Ε μφιλοσοφώτατα Θεῷ, μακάρι Διονύσιε, ὡς δυνατόν ὁμοιούμενος, τῶν ὀνομάτων σου, μυστικῶς τῶν θείων, εὐσεβῶς ἐξήπλωσας, τὴν ἔνθεον Θεόφρον ἀνάπτυξιν, ἐνώσει κρεῖττονι, μνηθεῖς τὰ ὑπὲρ ἔνοιαν, καὶ μνήσας τοῦ κόσμου τὰ πέρατα.

Δόξα, Ἦχος β'.

Ἀνδρέου Ἱεροσολυμίτου· οἱ δὲ, Βυζαντίου.

Δ εὔτε συμφώνως οἱ πιστοί, τὴν ἐτήσιον μνήμην, τῶν Ἱεραρχῶν εὐφημήσωμεν, Διονύσιε τε καὶ Κυπριανῷ· ὁ μὲν γάρ, καταπτύσας τῶν Στωϊκῶν φιλοσόφων, καὶ τῷ Σκεύει τῆς ἐκλογῆς μαθητευθεῖς, τῶν ἀπορρήτων μυσηρίων γνωστής ἐγένετο· ὁ δὲ, διὰ τῆς καλλίστης παρθένου Ἰουστίνης, τὴν διάνοιαν φωτισθεῖς, τὴν τῶν δαιμόνων ἀπάτην ἐξέφυγε· καὶ ταῖς μαγικὰς βίβλους ἐν πυρὶ ἀναλώσας, τοῦ Εὐαγγελίου κήρυξ γέγονε. Διὸ καὶ ἡμεῖς οἱ ἁμαρτωλοὶ, τὸν δοξάσαντα τούτου, δοξολογῶντες Σωτῆρα βοήσωμεν· Ὁ τοὺς σουὺς Ἀθλοφόρους στεφανώσας ἐν δόξῃ, Χριστὲ ὁ Θεὸς, ταῖς αὐτῶν ἰκεσίαις σῶσον ταῖς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁ τε, ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Χ αῖρε, πᾶσα κτίσις σοι βοᾷ· χαῖρε Παναγία Παρθένε· χαῖρε τὸ σκῆπτρον Δαυὶδ· χαῖρε ἡ βλαστήσασα τὸν βότρυν τὸν μυσηρῶν· χαῖρε πύλη οὐράνιη, καὶ ἀφλεκτε βᾶτε· χαῖρε φῶς παγκόσμιον· χαῖρε ἡ πάντων χαρὰ· χαῖρε Ἀποστόλων τὸ κλέος· χαῖρε ἡ ἀντίληψις· χαῖρε, προστασία πάντων τῶν τιμώντων σε.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ο τε, ἡ Πανάμωμος ἁμνάς, ἄρνα τὸν αὐτῆς ἐθεώρει, ἐλκόμενον πρὸς σφραγὴν, θρήνοις ἐνεκόπτετο, ἀναβοῶσα πικρῶς· Τί σοι δῆμος ἀχάριστος, γλυκύτατον τέκνον, πάλαι ἀνταπέδωκεν, ὁ ἀπολαύσας σου, οἶμοι! τῶν πολλῶν δωρημάτων; πῶς δὲ καὶ τὸν πόνον ὑπόισω, ὅτι θέλων ταῦτα νῦν ὑφίστασαι;

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχης.

Δόξα, Ἦχος δ'.

Τ ῆς οὐρανίου γνώσεως, ἀθεώρητον βυθόν σε καλέσωμεν, λαμπρότατε Μάρτυς τῷ Χριστοῦ· ὡς γὰρ ὀπλίτην, καὶ ξερρόν ὑπέρμαχον τῆς Ἐκκλησίας, ἀνυμνοῦμέν σε σοφέ· πυρὶ γὰρ ἐλλαμφθεῖς τῷ ἀγνότατῳ, ἠξιώθης ἅμα ταῖς ἄνω στρατολογίαις, τὸ φωτεινὸν περιβόλαιον ἐνδύσασθαι Χριστόν, καὶ λαμπρυνθῆναι τῇ αἴγλῃ τοῦ Πνεύματος, τὸν νοῦν Διονύσιε· διὸ σου τὴν παγκόσμιον μνήμην πανηγυρίζοντες, πιστῶς δοξάζομεν, τὸν δοξάσαντά σε Κύριον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὡς γενναῖον.

Απὸ πάσης με θλίψεως, καὶ παντοίας κακώσεως, καὶ δεινῆς ἐκλύτρωσαι περιστάσεως, καὶ πειρασμῶν πολυτρόπων με, ταῖς θείαις πρεσβείαις σου, καὶ σκανδάλων πονηρῶν, ἐξ ἀνθρώπων μισούντων με· καὶ δαιμόνων δέ, τῶν ζητούντων ἐκείστης ἀπολέσαι, τῆς ἡμέρας Θεοτόκε, τὸν προστασίαν σε λέμενον.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ως ἑώρακε Κύριε, ἡ Παρθένοσ καὶ Μήτηρ σου, ἐν Σταυρῷ κρεμάμενον, ἐπωδύρευτο, καὶ θρηνηδοῦσα ἐφθέγγετο· Τί σοι ἀνταπέδωκαν, οἱ πολλῶν σου δωρεῶν, ἀπολαύσαντες Δέσποτα; Ἀλλὰ δέομαι· Μή με μόνην ἐάσης ἐν τῷ κόσμῳ, ἀλλὰ σπεῦσον ἀναστῆναι, συνακιστῶν τοὺς προπάτορας.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος δ'.

Χρηστότητα ἐκδίδαχθεῖς, καὶ νήφων ἐν παῖσιν, ἀγαθὴν συνείδησιν ἱεροπρεπῶς ἐνδυσάμενες, ἠντλησας ἐκ τοῦ Σκεύους τῆς ἐκλογῆς τὰ ἀπόρρητα, καὶ τὴν Πίστιν τηρήσας, τὸν ἴσον δρόμον τετέλεκας, Ἱερομάρτυς Διονύσιε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι ταῖς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωῆου, καὶ τοῦ Ἁγίου οὗτος, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς:

Τὸν νοῦν γεράίρω τῶν σαφῶν διδασκαλιῶν.

Ποίημα· Θεοφάνους.

ᾠδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ὑγραὶν διοδεύσας.

Τῷ Παυλῷ τῷ θείῳ μαθητευθεῖς, τῷ τῶν οὐρανίων, Διονύσιε θεατῆ, οὐράνιος μύστης παραυτίκα, καὶ θεηγόρος ἐχρημάτισας.

Ο χάριτι θεία καταυγάσθεις, καταύγασσον Μαίκαρ, τῶν ὑμνούντων σε ταῖς ψυχὰς, ταῖς σὰς συγκίνας θεοπνεύστους, διδασκαλίας Διονύσιε.

Νοὸς καθαρότητι καὶ ψυχῆς, τῶν ἐπερανίων διακόσμων ταῖς ἀσραπαῖς, μαθεῖν ἠξιώθης, καὶ ταῖς τούτων, χοροστασίας ἰδεῖν Διονύσιε.

Θεοτοκίον.

Νυμφῶν φωτοφόρος τῆς ὑπὲρ νοῦν, σαρκώσεως ὠφθης, τοῦ τῶν ὅλων Δημιουργοῦ· ἐκ σοῦ γὰρ τὴν σάρκα Θεομήτορ, τὴν ἡμετέραν ἠμφιάσατο.

ᾠδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Οὐρανίων ἀψίδων, ὑπεραρθεῖς Ὅσιε, τῶν ὑπερκοσμίων ταῖς τάξεις καὶ τὰ στρατεύματα, καὶ ταῖς λαμπρότητας, ὑψηγορίαις τῶν λόγων, καὶ πανσόφοις φράσεσι, πᾶσιν ἐτρένωσας.

Υψηλῆς θεωρίας; ἐμφορηθεῖς ἐνδοξε, τὴν τῶν ὀνομάτων τῶν θείων πᾶσαν ἀνάπτυξιν, ἐθεολόγησας, Τριαδικὸς θεολόγος, γεγονὼς τῆ χάριτι, Θεομακάριστε.

Νεκρωθεῖς τοῖς παροῦσι, τῷ πρὸς Θεὸν ἔρωτι, καὶ φιλοσοφίᾳ συντόνως ἐγγυμνασάμενος, τῶν ὑπὲρ ἔννοιαν, ζωοποιῶν χαρισμάτων, θεοφόρον ὄργανον, Πάτερ γεγένησαι.

Θεοτοκίον.

Πεωργία Παρθένε, τοῦ παντουργοῦ Πνεύματος, σῶμα τῷ Δεσπότη τῶν ὅλων ἐκαρποφόρησας· ἐν ᾧ κατέκρινε, τὴν ἀμαρτίαν τῆ κόσμου, καὶ ζωὴν ἐπήγαγε, τὴν αἰωνίζουσαν.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ο**ὐρανίας ἀψίδος, ὀροφουργέ Κύριε, καὶ
» τῆς Ἐκκλησίας δομητορ σύ με στερέωσον, ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ σῇ, τῶν ἐφετῶν ἡ ἀκρότης, τῶν πιστῶν τὸ στήριγμα, μόνε φιλάνηρωπε.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ως τοῦ Σκεύους ὑπάρχων τῆς ἐκλογῆς, ἀπεικόνισμα θείον ὡς ἀληθῶς, τὰ θεία μυστήρια, ἐκδιδάσκεις τῷ Πνεύματι· καὶ φωτισθεῖς τῆ χάριτι, τῆς θείας ἐλλάμπσεως, ταῖς τῶν Ἀγγέλων τάξεις, τρανῶς διεσαύφηνσας· ὅθεν καὶ τῷ κόσμῳ, νοητῶς καταλείψας, τὰ θεία σου δόγματα, κατεφώτισας ἅπαντας, Ἱερομύστα Διονύσιε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τοῦ Ἡλίου νεφέλη τοῦ νοητοῦ, θείου φέγγους λυχνία χρυσοφαῆς, ἄσπιλε ἀμόλυντε, παναμώμητε Δέσποινα, τὴν σκοτεινὴν ψυχὴν μου, τυφλώττουσαν πάθει, τῆς ἀπαθείας αἴγλη, καταύγασσον δέομαι· καὶ μεμολυσμένην, τὴν καρδίαν μου πλῆνον, ῥοαῖς κατανύξεως, μετανοίας τε δάκρυσι, καὶ τοῦ ῥύπου με καθάρων, πρεσβεύουσα Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων δοῦναί μοι τὴν ἄφεσιν, τῷ εὐσεβῶς προσκυνούντι, τὸν πανάγιον τόκον σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν ἀμνὸν καὶ ποιμένα καὶ λυτρωτὴν, ἡ ἀμνας θεωροῦσα ἐν τῷ Σταυρῷ, ὠλόλυξε δακρύουσα, καὶ πικρῶς ἀνεκραύγαζεν· Ὁ μὲν

κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν· τὰ δὲ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὀρώσης σου τὴν σταύρωσιν, ἣν περ ὑπομένεις, διὰ σπλάγχνα ἐλέους, Θεὲ ὑπεράγαθε, ἀνεξίκακε Κύριε· ἢ πιστῶς ἐκβοήσωμεν· Σπλαγχνίσθητι Παρθένε ἐφ' ἡμᾶς, καὶ πταισμάτων δώρησαι τὴν ἄφεσιν, τοῖς εὐσεβῶς προσκυνοῦσιν, αὐτοῦ τὰ παθήματα.

ᾠδὴ δ'. Σὺ μου ἰσχύς, Κύριε.

Ε'κκλησιῶν, τὴν εὐκοσμίαν ἐρρῦθμισας· ἐν αὐταῖς γὰρ, Πάτερ ἐζωγράφησας, μορφωτικαῖς, τύπους ἐμφανεῖς, ἱεροπλαστίαις, τῶν ἀμορφώτων Δυναμέων· δι' ὧν μυσταγωγεῖται, καὶ φωτίζεται πᾶσα, τῶν πιστῶν ἢ θεόφρων ὁμήγυρις.

Ρ'εῖθρα τῆς σῆς, θεολογίας Θεόληπτε, τοὺς λειμῶνας, ἄγαν καταρδεύσει, τῆς λογικῆς καὶ αἰιθαλεῖς, καὶ πεφυτευμένης, ἐπὶ δογμάτων ὀρθότητι· Μονάδα γὰρ οὐσίας, ἐν Τριαδί προσώπων, τὴν σεπτὴν Μοναρχίαν ἐκήρυξας.

Α'γγελικῆς, ἱεραρχίας τὸν σύντονον, Ἱεράρχα, πόθον καὶ τὸν ἔρωτα, πρὸς τὸν Θεόν, καὶ τὴν ἀκλινη, νεῦσιν πρὸς τὸ ὕψος, τὸ θεῖον καὶ ἀκαταληπτον, ἐδίδαξας ἐμφρόνως, τῆς ἐν πίσει βωῶντας· Τῇ δυνάμει σου δόξα φιλόνηρωπε.

Θεοτοκίον.

Γ'ερουργός, τῆς σωτηρίας ἐγένετο, ὁ Υἱός σε, πᾶσι τοῖς ὑμνοῦσί σε, καὶ ποδηγός καὶ φωταγωγός, καὶ δικαιοσύνη, Παρθένε καὶ ἀπολύτρωσις· διό σε Θεοτόκον, ἀληθῶς καὶ κυρίως, οἱ πιστοὶ ὁμοφρόνως δοξάζομεν.

ᾠδὴ ε'. Ἴνα τί με ἀπώσω.

Ρ'ημάτων σε ὁ φθόγγος, ὡσπέρ τις οὐράνιος ἤχος φερόμενος, τὰς ἀθέους φρένας, κατεβρόντησε λόγῳ τῆς χάριτος, καὶ δογμάτων θεῶν, μαρμαρυγαῖς ταῖς φανοτάταις, τῶν πιστῶν τὰς καρδίας ἐλάμπρυνεν.

Ο'μοιῶθης ἐμπόρῳ, τῷ τοὺς μαργαρίτας ζητοῦντι πανόλβις· καὶ εὐρῶν τὸν ἕνα, μαργαρίτην τὸν ὄντως πολῦτιμον, καὶ θαυμασάσας τούτου, τὰς θεωργοὺς φωτοβολίας, Ἱεράρχα Θεὸν ὡμολόγησας.

Τὴν πηγὴν τῆς σοφίας, ἐμφιλοσοφώτατα Πάτερ ἠγάπησας, καὶ τῷ ταύτης φίλτρῳ, καὶ ἀγάπῃ συμπεριφερόμενος, πολλοστός ἐγένου, καὶ ποταμοὺς θεῶν ναμάτων, ἀεννάως πηγάζεις θεόληπτε.

Θεοτοκίον.

Ο'ς κεχαριτωμένη, τὴν καλλοποιὸν ὑπεδέξω εὐπρέπειαν, τὴν τὰ πάντα μόνῳ, τῷ βι-

λήματι κατασκευάσασαν· καὶ τῷ θεῷ καλλεῖ, καὶ φωτισμῷ τῆς εὐσεβείας, Θεομήτορ ἡμᾶς καλλωπίσασαν.

ᾠδὴ ς'. Ἰλασθητί μοι Σωτήρ.

Νομίμως φιλοσοφῶν, σοφίας δώρων ἐπέτυχες· ἐνθέως θεολογῶν, ὀρθόδοξα δόγματα, Παμμακάρ κατέλιπες· ὧν κατατρυφῶντες, οἱ πιστοὶ σὲ μακαρίζομεν.

Συνέσει θεοπρεπεῖ, θεόφρον καλλωπιζόμενος, τῷ θεῷ μυσταγωγῷ, τὸ οὖς σου ὑπέκλινας· καὶ τὴν ὑπερκόσμιον, ὑπ' αὐτοῦ σοφίαν, ἐμυθήθης Διονύσιε.

Οβίος σου θαυμαστός, ὁ λόγος θαυμασιώτερος, ἢ γλωσσά σε φωταυγῆς, τὸ εἶμα πυρίπνοον, μάκαρ Διονύσιε· ὁ δὲ νῆς σε Πάτερ, ἀκριβῶς θεοειδέστατος.

Θεοτοκίον.

Φωνῆν σοι τοῦ Γαβριὴλ, τὸ Χαῖρε πίστει κραυγαζόμεν· ἐξ ἧς ἀφράστως ἡμῖν, ὁ ζωαρχικώτατος, ἀνήρ ἐχρημάτισε, καὶ συνανεστράφη, τοῖς ἀνθρώποις ὁ φιλόνηρωπος.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἰλασθητί μοι Σωτήρ, πολλαὶ γὰρ αἱ ἀνομίαι μου, καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀναγαγε δέομαι· πρὸς σὲ γὰρ ἐβόησα, καὶ ἐπάκουσόν μου, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου.

Κοντάκιον, Ἦχος πλ. δ'. Τῇ ὑπερμάχῳ.

Τὰς οὐρανίους διαβάς πύλας ἐν πνεύματι, μαθητευθεὶς τῷ ὑπὲρ τρεῖς οὐρανὸς φθάσαντι, Ἀποστόλῳ Διονύσιε τῶν ἀρρήτων, ἐπλουτίσθης πᾶσαν γνῶσιν καὶ κατηύγασας, τοὺς ἐν σκότει ἀγνωσίας πρὶν καθευδοντας· διὸ κραιζομεν· Χαίροις Πάτερ παγκόσμιε.

Ὁ Οἶκος.

Α'γγελος ἐξ ἀνθρώπων ἀρεταῖς χρηματίσας, ὁ μέγας Διονύσιος πᾶσαν, ὡς ὑπόπτερος ἐμυθήθης τὸν νῆν τὴν ἐράνιον γνῶσιν· διὸ ἄσμασιν ὡς Ἄγγελον τιμήσωμεν, βωῶντες πρὸς αὐτὸν τοιαῦτα·

Χαῖρε ὁ γνοὺς Χριστὸν διὰ Παύλης· χαῖρε πολλοὺς πρὸς Χριστὸν ἐπιστρέψας.

Χαῖρε πολυθέου σκηνῆς ὀλετήριον· χαῖρε θεογνώστου βουλής σκοπευτήριον.

Χαῖρε βίβλος θεοχάρακτος, μυστηρίων θεσαυρὲ· χαῖρε πίναξ θεομόρφωτε, καὶ διόπτρα οὐρανοῦ.

Χαῖρε, ὅτι τὸ Πάθος τοῦ Κυρίου κατεῖδες· χαῖρε, ὅτι προθύμως δι' αὐτὸν σφαγιαζῆ.

Χαῖρε πηγὴ, βλυστάνουσα ἄφεσιν· χαῖρε ῥαγὶς, κοιλαινουσα ἄνοιαν.

Χαῖρε ὁδὸς ἀπλανὲς σωτηρίας· χαῖρε φραγμὸς
ἀσεβῶν παροδίας.

Χαίροις Πάτερ παγκόσμιε.

Συναξάριον.

Τῆ Γ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱε-
ρομάρτυρος Διονυσίου τοῦ Ἀρεοπαγίτου.

Στίχοι.

Τέμνη κεφαλὴν· καὶ τὸ λοιπὸν ὡς μέγα!

Ἄρας γὰρ αὐτὴν, Διονύσιε τρέχεις.

Τμηθεὶς Διονύσιε τρίτῃ κεφαλὴν θῆες αἴρων.

Ὅτος, πλύτῳ καὶ δόξῃ καὶ συνέσει καὶ σοφίᾳ τῶν
ἀπάντων ὑπερέχων, τῶν ἐν τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ βουλευ-
τῶν εἰς τὴν· καὶ ἀγρευθεὶς ὑπὸ τοῦ μεγάλου Παύλου, καὶ
βαπτισθεὶς, χειροτονεῖται Ἐπίσκοπος, τὰ ἀπόρρητα μνη-
θεὶς ὑπὸ τοῦ σοφοῦ Ἱεροθέου, καὶ συγγράμματα καταλε-
λοιπῶς παραδόξα, θαυμαστά τε καὶ υψηλότατα, ὧν ἐνός
τέως μνημονεῦσαι ἐπικαιρότατον.

Γενόμενόν με, φησί, ποτὲ κατὰ τὴν Κρήτην, ὁ ἱερός
ἐξαναγώγησε Κάρπος, ἀνὴρ, εἰ καὶ τις ἄλλος, διὰ πολλὴν
καθαρότητα νοῦ, πρὸς θεοπτίας ἐπιτηδειότατος· καὶ γὰρ
οὐδὲ ταῖς τῶν Ἁγίων Μυστηρίων τελεταῖς ἐπεχειρεῖ, μὴ
πρότερον αὐτῷ κατὰ τὰς προτελείους εὐχὰς, ἱεράς καὶ εὐ-
μανοῦς ὁράσεως ἐπιφαινομένης. Ἐλεγεν οὖν, ὅτι, λελυπη-
κότος αὐτὸν ποτὲ τῶν ἀπίστων τινός, (ἡ λύπη δὲ ἦν,
ὅτι τῆς Ἐκκλησίας ἐκεῖνος τινα πρὸς τὸ ἄθεον ἀπεπλά-
νησεν) ἔτι τῶν Ἱλαρίων αὐτῷ ἡμερῶν τελουμένων, δῖον
ἀμφοτέρων ἀγαθοπρεπῶς ὑπερέξασθαι, καὶ Θεὸν Σωτῆρα
συλλήπτωρα λαβόντα, τὸν μὲν ἐπιστρέψαι, τὸν δὲ ἀγαθό-
τητι νικῆσαι· καὶ μὴ διαλιπεῖν νοθετοῦντα διὰ βίου
παντός, καὶ οὕτως ἐπὶ τῶν θείων αὐτοῦ ἀγαθῶν γινώσιν·
ἀλλ' ὅγε μὴ πρότερον τοῦτο παθῶν, οὐκ οἶδ' ὅπως τότε
πολλὴν δυσμένειαν καὶ πικρίαν ἐνστάξας τῇ ψυχῇ, κα-
τέδαρθε μὲν οὕτω κακῶς ἔχων· ἐσπέρα γὰρ ἦν. Περὶ δὲ
μέσας νύκτας, εἴωθε γὰρ εἰς τὸν δε τὸν καιρὸν αὐτὸς
ἀφ' αὐτοῦ πρὸς τοὺς θείους ὕμνους ἐρητηγορέναι, διανιστά-
μενος· ἐστὼς δὲ ὅμως εἰς τὴν θείαν ὁμιλίαν, οὐκ εὐαγῶς
ἠνιάτο καὶ ἐδυσχεραίνεν, οὐκ εἶναι δίκαιον λέγων, εἰ ζῶν
ἄνδρες ἄθεοι, καὶ διαστρέφοντες τὰς ὁδοὺς Κυρίου τὰς
εὐθείας· καὶ ταῦτα λέγων, εἰδέτο τοῦ Θεοῦ πρηστῆρι τινὶ
τὰς ἀμφοτέρων εἰς ἅπαξ ἀναλεῶς ἀποπαῦσαι ζωάς.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἔλεγε δόξα ἰδεῖν ἄφω τὸν οἶκον,
ἐν ᾧ περ εἰστήκει, διαδονηθέντα πρότερον, καὶ ἐκ τῆς
ὀροφῆς εἰς δύο μέσον διαιρηθέντα, καὶ τινα πυρὸς φλόγα
πολύφωτον ἐμπροσθεν αὐτοῦ, καὶ ταύτην (ἰδοὺ γὰρ λοι-
πὸν ὑπαιθρὸς ὁ τόπος) ἐκ τοῦ οὐρανοῦ χώρου μέχρις αὐ-
τοῦ καταφερομένην. Τὸν δὲ οὐρανὸν αὐτὸν διαπεπετασμέ-
νον, καὶ ἐπὶ τῷ ὠτῷ τοῦ οὐρανοῦ τὸν Ἰησοῦν, ἀπείρων
αὐτῷ ἀνθρωποειδῶς παρισταμένων Ἀγγέλων· καὶ ταῦτα
μὲν ἄνωθεν ὁρᾶσθαι, καὶ αὐτὸν θαυμάζειν.

Κάτω δὲ κύψας ὁ Κάρπος, ἰδεῖν ἔφη καὶ τὸ ἔδαφος
αὐτὸ πρὸς ἀχανές τι χάσμα καὶ σκοτεινὸν διερρήγμένον·
καὶ τοὺς μὲν ἄνδρας ἐκεῖνους, οἷς ἐπηράτο, πρὸ αὐτοῦ,
κατὰ τὸ στόμιον ἐστῆκεναι τοῦ χάσματος, ὑποτρόμους,
ἐλεινοῦς, ὅσον οὐπὼ καταφερομένους ὑπὸ τῆς τῶν οἰκείων
ποδῶν ἀσασίας. Κάτωθεν δὲ ἀπὸ τοῦ χάσματος ὄφεις
ἀνέρπειν· καὶ περὶ τοὺς πόδας αὐτῶν ὑποκινούμενους, πο-
τὲ μὲν ἀποσύρειν, ἐπανειλουμένους ἅμα καὶ ἐπιβαρυντάς
καὶ ἔλκοντας· ποτὲ δὲ τοῖς ὀδοῦσι, καὶ τοῖς οὐραίοις ὑ-
ποτύφοντας, καὶ ὑπογαργαλίζοντας, καὶ διὰ παντός εἰς
τὸ ἀχανές ἐμβαλεῖν μηχανωμένους, καὶ διαδοιούοντας ἅμα,

καὶ ὑποθῶντας, καὶ παίοντας. Ἐδόκουν δὲ εἶναι πρὸς
τὸ πεσεῖν ἐκεῖνοι, τὰ μὲν ἐκόντες, τὰ δὲ καὶ ἄκοντες, ὑπὸ
τοῦ κακοῦ βιαζόμενοι, κατ' ὀλίγον ἅμα καὶ πειθόμενοι.

Ἐλεγε δὲ αὐτὸν ὁ Κάρπος ἤδεσθαι κάτω βλέποντα, τῶν
ἄνω δὲ ἀμελεῖν· δυσχεραίνειν δὲ καὶ ὀλιγορεῖν, ὅτι μὴ
ἤδη πεπτώκασι· καὶ τῷ πράγματι πολλάκις ἐπιθέμενον
καὶ ἀδυνατήσαντα, ἀγθισθῆναι καὶ ἐπαράσασθαι· καὶ ἀ-
νανεύσαντα μόλις, ἰδεῖν μὲν αὖθις τὸν οὐρανὸν, ὡπερ
καὶ πρότερον ἐώρακει, τὸν δὲ Ἰησοῦν ἐλεήσαντα τὸ γινόμε-
νον, ἐξαναστῆναι τοῦ ὑπερουρανοῦ, καὶ ἕως αὐτῶν κα-
ταβάντα, καὶ χεῖρα ἀγαθὴν ὀρέγειν· καὶ τοὺς Ἀγγέλους
αὐτῷ συνεπιλαμβανομένους ἄλλοθεν ἄλλον ἀντέχεσθαι τοῖν
ἀνδροῖν, καὶ εἰπεῖν τῷ Κάρπῳ τὸν Ἰησοῦν, τῆς χειρὸς
ἤδη προτεταμένης· « Παιε κατ' ἐμοῦ λοιπὸν· ἔτοιμος γάρ
εἰμι καὶ αὖθις καὶ πολλάκις ὑπὲρ ἀνθρώπων ἀνασωζομέ-
νων παθεῖν, καὶ προσφίλης μοι τοῦτο, μὴ ἄλλων ἀμαρτα-
νόντων· πλὴν ὅρα, εἰ καλῶς ἔχει σοι τὴν ἐν τῷ χάσ-
ματι καὶ μετὰ τῶν ὄψεων μονὴν, ἀνταλλάξασθαι τῆς μετὰ
Θεοῦ καὶ τῶν ἀγαθῶν καὶ φιλανθρώπων Ἀγγέλων. »

Αὐτὸς τοίνυν, καὶ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς καταστάσεως
ἐρμηνεύσας τὸν τύπον, μετὰ ταῦτα καταλαβὼν τὰ Ἐσπί-
ρια μέρη, ἐπὶ τῆς βασιλείας Δομετιανοῦ, καὶ πολλὰ θαύ-
ματα ἐπιδειξάμενος ἐν Παρισίῳ τῇ πόλει, τὴν κεφαλὴν
ἀποτέμνεται· καὶ αὐτὴν ἰδίαις χερσὶν ὑποδεξάμενος, μέχρι
δύο μιλίων ἐβάδισε, θαῦμα τοῖς ὄρῳσιν ἐνστησάμενος·
καὶ οὐ πρότερον ταύτην ἀνῆκε, πρὶν ὅτε γυναικὶ ὀνόματι
Κατούλα ὑπαντήσας, καὶ κατὰ θείαν πάντως συσχεθεὶς
πρόνοιαν, ταῖς ἐκεῖνης παλάμαις οἰά τινα θησαυρὸν ἐνα-
πέθετο. Ὡσαύτως Ρουστικὸς καὶ Ἐλευθέριος κατατομῆ-
ται οἱ αὐτοῦ φοιτηταί, καὶ σὺν τῷ μαρτυρικῷ σωματι τοῦ
ἱεροῦ κήρυκος, τὰ τῶν Ἁγίων σώματα ρίπτονται, θηροὶ
βορᾶ καὶ ὀρνέοις προκείμενα. Πιστῶν δὲ τινες τὰ τῶν
Ἁγίων λαμβάνουσι λείψανα, καὶ ἐν τῷ ἀφανῆ κατατί-
θενται, διὰ τὸν ἐπικείμενον φόβον τῶν δημίων. Κάκει-
νων ἀπαλλαγέντων, ἐν τιμῇ τῶν Μαρτύρων λείψανα ἢ
μακαρία Κατούλα δομήματι κατατίθησι, τρίτην τοῦ Ὀ-
κτωβρίου μηνός ἄγοντος.

Ἦν δὲ κατὰ τὸν σωματικὸν τύπον, τὸ μέγεθος μέσος,
ἰσχνός, λευκός, ὑπόχρως, ὑπόσιμος τὴν ρίνα, τὰς ὀφθαλμοὺς
συνεσπασμένος, κοῖλος τοὺς ὀφθαλμοὺς, ὧτα μεγάλα ἔχων,
πολιός, κομῆτης, μετρίως βαθυνόμενος τὴν ὑπὲρ τὴν
τὴν ἐκφυσὶν τοῦ γενείου, ἡρέμα προγιάστῳ, μακροδάκτυ-
λος ταῖς χερσίν. Ἡ δὲ συναξὶς αὐτοῦ τελεῖται ἐν τῇ
ἀγιωτάτῃ μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ.

Τῆ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων
Ρουστικοῦ καὶ Ἐλευθερίου.

Στίχ. Ἐλευθέριον καὶ Ρουστικὸν τὸ ξίφος

Ἐλευθέρους τίθησι καὶ τῶν γηίνων.

Τῆ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος
Θεοκτίστου.

Στίχ. Κτίστη σέβας δὲς Θεοκτίστος, οὐ κτίσει,
Χαίρων κεφαλῆς τὴν ἀφαίρεσιν φέρει.

Τῆ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Ἱερομάρτυρος
Διονυσίου, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ ὀκτῶ Μαρτύρων.

Στίχ. Διονύσιος σὺν συναθλῶν ὀκταῖδι

Ζόφου μεταστάς, φωτὸς οἰκεῖ χωρίον.

Ὅτος ἦν ἐπὶ τῶν χρόνων Οὐαλεριανοῦ, καὶ Γαλνῆ-
νου τῶν Βασιλέων· καὶ προσαχθεὶς Αἰμίλιανῳ τῷ
ἡγεμόνι, καὶ μὴ πεισθεὶς ὑπερορῆα καταδικάζεται· εἶτα
δημεύεται, καὶ λιθάζεται, πλείονα παθὼν ὧν ὑπέμεινε
πρῶτην ἐπὶ Δεκίου ἐν τῇ Λιβύῃ. Κατακλεισθεὶς οὖν ἐν

αύχμηρῶ τόπῳ, σὺν Φαίστῳ, καὶ Γαίῳ, καὶ Πέτρῳ, καὶ Παύλῳ, καὶ ἑτέροις τέσσαρσιν, καὶ πάντες ὁμοῦ ἐγκαρτερήσαντες ἐπὶ δώδεκα χρόνους, ἐτελειώθησαν ἐν καλῇ ἐμολογίᾳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Θεαγένους.

Στίχ. Ὡς ἦλθεν ἐν χρῶ τῆς πυρᾶς Θεαγένης, Εἰσῆλθεν αὐτὴν, οὐ ταραχθεὶς τῇ θείᾳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Θεοτέκνου.

Στίχ. Ἐπαξ ἐλεύσθην καὶ Θεότεκνος λέγει, Ὡς Παῦλος εἶπε, πρὸς Κορινθίους γράφων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἀδαύκτου.

Στίχ. Εἶπαι θανῶν, Ἄδαυκτε Μάρτυς Κυρίου, Σὺν Μάρτυσι ζῆς, καὶ Θεὸν ζῶντα βλέπεις.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆ Ὁσίῃ Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννης τῆ Χοζεβίτη, Ἐπισκόπῃ Καισαρείας.

Οὗτος ὁ Ἅγιος Πατὴρ ἡμῶν Ἰωάννης Θηβαῖος ὑπῆρχε τῆς κατ' Αἴγυπτον χώρας· δεξάμενος δὲ τὸ ἀγγελικὸν σῆμα τῶν Μοναχῶν παρὰ τοῦ πάππου αὐτοῦ, καὶ συνταξάμενος τῷ γέροντι, τοὺς ἁγίους τῶν Ἱεροσολύμων κατέλαβε τόπους. Εἶθ' οὕτως ἀπελθὼν πρὸς τὸν πάππον αὐτοῦ, καὶ συνταξάμενος τῷ γέροντι, ἐξῆλθε τῆς Μονῆς, καὶ ἐν κρημνῶδεϊ τόπῳ καὶ δυσβάτῳ εὐρῶν μικρὸν σπηλαίον, ἐν αὐτῷ κατώκησε, τρεφόμενος ἐκ τῶν ἐκείσε ἀκροδρύων. Τοῦτον ὁ Θεὸς βουλόμενος δοξάσαι, ἐφάνηρσεν οὕτως.

Ἀνανίας τις, Ἀσκητὴς μέγας καὶ περιθόητος, ἦν ἐν τοῖς τόποις ἐκείνοις κατοικῶν· προσήχθη δὲ τινος πλουσίου υἱὸς τῷ μεγάλῳ τούτῳ ἀνδρὶ, ὑπὸ πνεύματος ἀκαθάρτου ὀχλούμενος· οὐ προσεδέχθη δὲ, προτρεψάμενου τοῦ Ὁσίου, ἐκ ταπεινώσεως πάντως, ἐπὶ τὸ ἐνδότερον μᾶλλον τοῦ τόπου εἰσελθεῖν, καὶ τὸν Αἰγύπτιον Ἰωάννην ἐπιζητήσαι. Ὡς οὖν οἱ ἀποσταλέντες εὗρον ὃν ἐζήτησαν, καὶ ἀπήγγειλαν δι' ὃ παρεγένοντο, πρῶτον μὲν οὐκ ἐπέειθετο προσεῦξασθαι· ὀχληθεὶς δὲ προσεῦξάτο· καὶ στραφεὶς λέγει πρὸς τὸ δαιμόνιον· Ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀκαθάρτον πνεῦμα, οὐκ ἐγώ, ἀλλὰ Ἀνανίας ὁ τοῦ Θεοῦ δούλος, διακελευεταί σοι ἐξελθεῖν ἀπὸ τοῦ παιδός. Ταῦτα ἀκούσαν τὸ ἀκαθάρτον πνεῦμα παρὰ τοῦ Ἁγίου, ἐξῆλθε· καὶ γέγονεν ὁ παῖς ὑγιής· καὶ ἐπεὶ τὸ παράδοξον τοῦ θαύματος διαδόητον τοῦτον εἰργάσατο, ἐπέισθη καὶ μὴ βουλόμενος, τὴν τοῦ Ἐπισκόπου δεξασθαι χειροτονίαν ἐν Καισαρείᾳ.

Ὅτι δὲ οὐ συνεχωρεῖτο τὸν ἡσύχιον βίον καὶ εἰρηνικὸν μετέρχεσθαι, τὴν Καισαρείαν καταλείψας, πρὸς τὴν ἔρημον παλινδρομεῖ. Ἄλλ' οὐκ ἔλαθε τὸν γηπόνον ὁ θησαυρὸς· παιδίον γὰρ ἔχων σμικρότατον, ὑπὸ ἀκαθάρτου καὶ τοῦτο ὀχλούμενον πνεύματος, σφυριδῶ ἐνθεὶς, καὶ βοτάναις ἀνωθεν καλύψας, τέθεικεν ἐν χρῶ τῆς τοῦ Ἁγίου Συρίδος, κἀκεῖθεν ὤχετο. Κλαυθμυρίσαντος οὖν τοῦ παιδός, ἀναστὰς ὁ Ἅγιος, καὶ ἰδὼν, ἐπέγνω τὸ ἐμφωλεῦσθαι αὐτῷ ἀκαθάρτον πνεῦμα· καὶ φυγαδεύσας τοῦτο, ὑγίωσε τὸν παῖδα· ἀλλ' οὐκ ἠρέμησεν ὁ φυγάς.

Σχήμα γὰρ ὑποδύς ἀνθρώπου, καὶ ἐπὶ κρημνώδους καὶ δυσβάτου τόπου τὸν Ἅγιον εὐρῶν, προσέπειαι τοῖς τούτου πεσὶν, εὐλογίαν, ὡς δῆθεν, ἐπιζητῶν. Τὸ ἀθρόον οὖν τῆς ἔψεως ὁ τοῦ Θεοῦ δούλος καταπλαγεὶς, τῶν ποδῶν αὐτοῦ συμπλακέντων, πρὸς τὸν ἕσχατον τοῦ κρημνοῦ ἀπερρίφθη πυθμένα, κατὰ κεφαλῆς πησῶν· οὐδὲν δ' ἔτι ὁ βροτοκτό-

νος ἐκ τούτου ἀπώνατο· ἔμεινε γὰρ ὁ Ἅγιος τῇ τοῦ Θεοῦ χάριτι ἀβλαβής. Εἶθ' οὕτως ἀνδροφόνῳ ληστῇ τὸν τοῦ Θεοῦ δούλον ἐκδέδωκε. Τοῖνον καὶ ποτὲ μὲν ὑπ' αὐτοῦ ἐτύπτετο, ποτὲ δὲ καὶ ὁ περιεβέβλητο ἔνδυμα ἀφρρεῖτο, καὶ τὴν καλύβην ἐνεπίμπρα ὁ τύραννος. Οὕτω δὲ πάσχων ὁ Ἅγιος, τοῦτο μόνον καθ' ἑαυτὸν ἔλεγεν. « Ὡς εἶπερ, ὦ Κύριε, ἀρεστά σοι ταῦτα, εὐχαριστῶ σοι ». Ἦκουσεν ἐξ οὐρανοῦ ὁ Κύριος· καὶ κρατηθέντος ὑπὸ τοῦ Ἀρχοντος τοῦ ληστοῦ, καὶ φόνῳ δεινῷ τὴν ψυχὴν ἀπορρήξαντος, σὺ μικρᾶς ἀνέσεως ὁ τοῦ Θεοῦ δούλος τετύχηκεν· ἀλλ' οὐκ ἐπαύσατο καὶ πάλιν ὁ δόλιος ὀρύσσων κατ' αὐτοῦ.

Διερχομένου γὰρ ποτε τοῦ Ἁγίου πρὸς ἐπίσκεψιν ἀδελφῶν, γυνή τις κατὰ πάροδον ἐντυχούσα τῷ Ἁγίῳ, καὶ τῶν ἰχνῶν αὐτοῦ ἐπιλαβομένη, παρεκάλει μὴ ἀπαξιῶσαι προσαναβῆναι ἐν ᾧ αὕτη κατώκει δωματίῳ, ἐφ' ᾧ, εἰσελθόντος, ἀρῶσασθαι τὸν ἐκ τούτου ἀγιασμόν. Ὡς οὖν ὁ Ἅγιος δυσωπηθεὶς κατένευσε, καὶ εἰσῆλθεν, ἡ ἀνομος καὶ βέβηλος μαινάς, τὰς θύρας κλείσασα, πᾶν μέλος αὐτῆς ἀπεγύμνου· κἀκεῖνα ἡ ἀναιδὴς καὶ μιαιρὰ ἔπραττεν, ἅπερ μηδὲ θῆμις εἶπεῖν, πειρωμένη μολῦναι τὸν ἀμόλυντον· ἀλλ' ὁ ἀδαμάντινος οὗτος, τὸ τοῦ δαίμονος ὄργανον καταβαλὼν καὶ ἀπωσάμενος, ἐξῆλθεν ἀβλαβής.

Οὗτος ὁ μακάριος Ἰωάννης, ἀκούσας περὶ τινος Ἀσκητοῦ Μαρκιανοῦ, διαβεδοημένου τοῖς πᾶσιν, ἐπόθει θεάσασθαι αὐτόν. Ὅτι δὲ ἔφθασεν ὑπὸ δεσμόν πεσεῖν, τοῦ μὴ ἐξελθεῖν τοῦ σπηλαίου, κᾶν ἀπαραίτητόν τι παρεμπέση, αὐτὸς ἑαυτὸν δεσμήσας, τὸν δεσμόν διαρρήξαι οὐκ ἠνέσχετο. Ἄλλ' ὅποιον παράδοξον ἢ παντέφορος πρόνοια κἀταῦθα οἰκονομεῖ! Ἄγγελος μετάρσιον ἄρας τὸν Μαρκιανὸν ἐκ τοῦ κελλίου αὐτοῦ, ἀφοφατὶ ἐν τῷ ἄντρῳ τοῦ μακαρίου Ἰωάννου κατώκησε.

Συνελθόντων οὖν ἀμφοτέρων, καὶ ἀσπασαμένων, καὶ τῆς πρὸς ἀλλήλους πνευματικῆς ὁμιλίας εἰς κόρον ἐμφορηθέντων, καὶ τοῦ μακαρίου Ἰωάννου τὸν τελευταῖον τῆς εὐχαριστίας προσεπιπλέξαντος λόγον, καὶ οὕτως εἰπόντος· « Δόξα τῷ Ἁγίῳ Θεῷ, τῷ καταξιώσαντί με τὸν ποθεινότερόν μοι ἰδεῖν Μαρκιανόν », ἐξαίφνης ὑπὸ τοῦ Ἀγγέλου ἀναρπασθεὶς ὁ Μαρκιανός, ἐξ ὀφθαλμῶν γέγονε τοῦ μακαρίου Ἰωάννου. Τοῦτο δὲ εἰς λογισμοὺς διαφόρους τὸν Ἅγιον ἐνέβαλε, καὶ διστάζων ἦν. Τοῖς λογισμοῖς οὖν μαχόμενος, καὶ τοῦ δεσμοῦ καταφρονήσας, ἐξῆλθε τοῦ σπηλαίου, καὶ τὴν πρὸς τὸ Μαρκιανοῦ κελλίον ἀγούσαν ὁδὸν ὤδευ· τῷ γὰρ μεγεθεὶ τοῦ θαύματος ἐκπλαγεὶς, φάντασμα ὑπέλαβεν εἶναι τὸ γεγονός. Ὡς οὖν ἀπήλθε, καὶ ἐξ ὀνόματος καλοῦντα τὸν Ὁσίον Μαρκιανὸν ἀκηκοίει, καὶ τὸν τρόπον τῆς ἐπιδημίας ὁ μακάριος Ἰωάννης ἀνέμαθε, χαίρων ἦν τὴν καρδίαν, καὶ ἀγαλλόμενος· διὰ τοῦτο καὶ πάλιν ἀσπασαμένων, καὶ εὐχαριστήριον δόξαν τῷ Θεῷ προσαγαγόντων, οἰκαδὲ πάλιν ὑπέστρεφε.

Καὶ τί μοι τὰ πολλά λέγειν; οὗτος καὶ δαιμόνια ἐξ ἀνθρώπων οὐκ ὀλίγα ἀπήλασε· καὶ νοσήματα ἀνίατα ἐθεράπευσε· ὕδατα ἐν διαφοροῖς τόποις ἀναβλύσαι πεποίηκεν· ὄχετους ἐξ οὐρανοῦ δι' εὐχῆς πολλαίς κατήγαγε· καὶ ἄλλα πολλὰ σημεῖα ὁ Θεὸς διὰ τούτου εἰργάσατο. Καὶ μετὰ ταῦτα τὴν τιμίαν αὐτοῦ ψυχὴν τῷ Θεῷ παρτίθησιν, ἐν εἰρήνῃ καὶ γῆρα καλῷ.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ἰδὲ ζ'. Θεοῦ συγκατάβασιν.

Ὡς ὄμβρος οὐράνιος, ἐν γῆ διψῶσιν τὰ σα διδάγματα, τῶν πιστῶν τὰς καρδίας, αἰεὶ περθεύσας καταπιαίνουσι, καὶ ἀκορέστως βοᾶν

ἐκδιδάσκουσιν· Εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Νοήσει θεόφρονι, τοὺς ἀσώματους Νόας διέγραφας· καὶ τὰς τούτων Παμμακάαρ, ὑμνολογίας ἐνθους γενόμενος, τὴν Ἐκκλησίαν ὑμνεῖν ἐξεπαίδευσας· Εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Δοχεῖον τοῦ Πνεύματος, τοῦ Παναγίου ὠφθης εὐάρμοστον, καὶ τὰς τούτου ἐμπνεύσεις, καὶ φανερώσεις προφητικώτατα, προαγορευῶν, ἐβόας γηθόμενος· Εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν. Θεοτοκίαν.

Ἰδοὺ νῦν πεπλήρωται, τοῦ Ἡθαίου ἢ προαγέρυσις· ἐν γαστρὶ γὰρ Παρθένε, τὸν Θεὸν Λόγον ἔσχεσ, καὶ τέτοκας τὸν Ζωοδότην, ᾧ πάντες κραυγάζομεν· Εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

ᾠδὴ ἡ Ἰπταπλασίως κάμινον.

Διαφανὲς ὡς ἔσοπτρον, γεγονὼς Διονύσιε, καὶ χωρητικὸν τῶν καθαρῶν ἐμφάσεων, τὸν νοῦν ἐργασάμενος, δι' ἀρετῆς πανόλβιε, τὰς μαρμαρυγὰς, τῶν ὑπὲρ νοῦν λαμπηδόνων, δεχόμενος ἐβόας· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Α'φθονωτέρα χάρις σου, ἐξεχύθη τοῖς χεῖλεσιν· ὅθεν τὰς ἐνθέους, διδαχὰς παρέθηκας, τὴν τούτων διάνοιαν, ὑπερφυῶς ἡμῖν ἐξάπλων, καὶ διατρανῶν, καὶ τηλαυγῶς ἀναπτύσσων, τοῖς πίστει μελωδοῦσιν· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἰνωριμωτέρα γέγονε, διὰ σὲ Διονύσιε, ἡ τῶν Ἀθηνῶν πανευκλεῆς Μητρόπολις, Χριστῷ προσενέγκασα, σὲ ἀπαρχὴν πανίερων, τῷ Παμβασιλεῖ, διηγεκῶς μελωδοῦντα· Οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Μήτηρ Θεοῦ Πανάμωμε, τῆς ψυχῆς μου τὰ τραύματα, καὶ τῆς ἀμαρτίας, τὰς οὐλαῖς ἐξάλειψον· Υἱὸν γὰρ ἐγέννησας, τὸν ἐξουσίαν ἔχοντα, τοὺς πεπεδημένους ταῖς σειραῖς τῶν πταισμάτων, εὐκόλως ἀνέναι τῶν δεσμῶν τῶν ἀλύτων, τὸν μόνον ἐμεργέτην, καὶ μόνον ζωοδότην. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**'πταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ
» τύραννος, τοῖς θεοσεβέσιν ἐμμανῶς ἐξέ-
» καυσε· δυνάμει δὲ κρείττονι, περισωθέντας
» τούτης ἰδῶν· Τὸν Δημιουργόν, καὶ Λυτρωτὴν
» ἀνεβόα, οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖ-
» τε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τῆς αἰῶνας.

ᾠδὴ δ'· Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός.

Α'γίων Ἀποστόλων ἀξιωθείς, θεατῆς χρηματίσαι καὶ σύμπονος, συγκοινωνός, γέγονας τῆς δόξης καὶ σὺν αὐτοῖς, ἐπὶ τὴν θείαν ἔσπευσας, σώματος τοῦ ὄντως ζωαρχικοῦ, τῆς μόνης Θεοτόκου, καὶ σεβασμιωτάτης· ἦν ἐπαξίως μεγαλύνομεν.

Τῆς θείας βασιλείας ἐν οὐρανοῖς, κληρονόμος ἐγένου ὡς ἐννομος, Ἀρχιερεὺς, Πάτερ ὡς ἀήττητος ἀθλητῆς, ἱεροσύνης χρίσματι, αἷμα συγκεράσας μαρτυρικόν· διὸ διπλοῦς στεφάνους, ἀπειληφας ἀξίως, ἱερομύστα Διονύσιε.

Ὡς ἔχων παρρησίαν πρὸς τὸν Θεόν, Ἱεράρχα σοφὴ Διονύσιε, διὰ παντός, πρέσβευε ῥυσθῆναι ἐκ πειρασμῶν, τοὺς εὐσεβῶς ὑμνοῦντάς σε, μύστα τῶν ἀρρήτων θεωριῶν, ὡς τῆς κρυφιομύστη, καὶ θεαρχικωτάτης, ἱεροφάντης ἀγαθότητος. Θεοτοκίον.

Νικῶσαν τὰς αἱρέσεις νεανικῶς, τὴν σεπτὴν Ἐκκλησίαν ἀνάδειξον, ἦν ὁ Χριστὸς, αἷματι τιμίῳ τῷ ἑαυτοῦ, ὡς ἀγαθὸς ἐκτήσατο, κεχαριτωμένη ὁ σὸς υἱός· καὶ σῶσον ἐκ κινδύνων, καὶ τῆς ἐπικρατείας, τῆς κατεχούσης ἡμᾶς λύτρωσαι. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**'ξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός, καὶ τῆς γῆς
» ἐκατεπλάγη τὰ πέρατα, ὅτι Θεός, ὠφθη
» τοῖς ἀνθρώποις σωματικῶς, καὶ ἡ γαστήρ σε
» γέγονεν, εὐρυχωροτέρα τῶν οὐρανῶν· διὸ σε
» Θεοτόκε, Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων, ταξιαρχία
» χεῖρας μεγαλύνουσιν.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς Μαθηταῖς.

Τῷ Παύλῳ Διονύσιε, τῷ κλεινῷ κορυφαίῳ, μαθητευθεὶς πανόλβιε, ὑπ' αὐτοῦ ἐμνήθης, τῶν ἀποκρύφων τὴν γνώσιν· ὅθεν σε καὶ λαμπτήρα, τῇ Ἐκκλησίᾳ τίθησιν, Ἀθηνῶν προχειρίσας, τῆς εὐσεβοῦς, Ἱεράρχην πόλεως· ἦν φυλάττοις, ὀρθοδοξοῦσαν πάνσοφε, σαῖς εὐχαῖς θεοκῆρυξ. Θεοτοκίον.

Ε'ν τῇ σεπτῇ κοιμήσει σου, Παναγία Παρθένε, παρῆν ὁ Διονύσιος, σὺν τῷ Ἱεροθέῳ, καὶ Τιμοθέῳ τῷ θείῳ, ἅμα τοῖς Ἀποστόλοις, ἕκαστος ὕμνον ᾄδοντες, πρόσφορον τῇ σῇ μνήμῃ· μεθ' ὧν καὶ νῦν, πᾶσα γλῶσσα βρότειος ἀνυμνεῖ σε, τὴν τοῦ Θεοῦ λοχεύτριαν, καὶ τοῦ κόσμου προστατίν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ'. Γερμανοῦ.

Ε'ν Ἱερεῦσι καὶ Μάρτυσι διαπρέψας Ὅσιε, πιστὸς ἀνεδείχθης Ποιμὴν, τοῦ Χριστοῦ πικρῶν τὸ ποτήριον· διὸ ἐν ἑκατέροις εὐαρεστη-

σας αὐτῷ τῷ Χριστῷ, πρέσβευε ὑπὲρ πάντων ἡμῶν, σὺν τοῖς ἄνω Λειτουργοῖς, ἐν φωτὶ νῦν αὐλιζόμενος. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Α΄πασαν ἔξωσον Δέσποινα, τῆς ταπεινῆς μου ψυχῆς, ῥαθυμίαν, ἀμέλειαν, ἀκηδῖαν, ἀνοίαν, ἀσωτίαν, ἀσέλγειαν, ἀντιλογίαν, ἀνηκοίαν δεινὴν, τῶν προσταγμάτων τοῦ Θεοῦ Πνεύματος· πᾶσαν πρὸς τούτοις δὲ, ἀπλησίαν, ἀγνοίαν, ἀσυμπαθῆ, τρόπον ἀσυνείδητον, γνώμην καὶ σῶσόν με.

Ἡ Ὑσταυροθεοτοκίον. Κύριε, εἰ καὶ κριτηρίω.

Α΄ναρχε Λόγε τοῦ Πατρὸς ὦ Υἱέ μου, καὶ τῷ Πνεύματι σύνθρονε, πῶς ταῖς σὰς ἀχράντους παλάμας, ἐπὶ τοῦ ξύλου ἐξέτεινας; τίς ἢ τοσαύτη σου, νῦν, πτωχεία ὑπεράγαθε; παρισταμένη τῇ σῇ σταυρώσει, ἀνεβόα ἢ Παυλάμωμος.

Καὶ τὰ λοιπὰ συνήθως, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ Δ΄. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἱεροθέου, Ἐπισκόπου Ἀθηνῶν.

Εἰς τὸν Ἑσπερινόν.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τοῦ Ἁγίου τρία.

Ἦχος α΄. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Ο΄φωτοειδέστατος Χριστοῦ, ἔρωσ καὶ θειότατος, τὴν σὴν ψυχὴν κατελάμπρυνε, καὶ τὴν διάνοιαν, γλυκυτάτῳ φέγγει, εὐσεβῶς ἐπύρσευσε, καὶ πᾶσαν αἰσθητὴν ἠδὺπάθειαν, ὡς πῦρ κατέφλεξεν, οὐρανίων ἐπιλάμψεων, ἐκτέλεσας, δοχεῖον πανέντιμον.

Ἡ μεγαλοπρέπεια τῶν σῶν, λόγων Ἱερόθεε, καὶ τῶν σοφῶν ἀποδείξεων, ἢ παναρμόνιος, καὶ ἀκριβεστάτη, ἀγωγή καὶ μέθοδος, ἐπιστημονικῆς διαθέσεως, καρπὸς γνωρίζεται, καὶ φωτίζει τοὺς προστρέχοντας, καὶ σοφίζει τοὺς ἀναγινώσκοντας.

Τὸ περιφανέστατον τῶν σῶν, συνταγμάτων Ὅσιε, περὶ τὰ θεῖα θεάματα, ὁ Διονύσιος, ὁ πολὺς τὰ θεῖα, τοῖς πιστοῖς ἐκήρυξε, καὶ τὸ ὑπερφυῆς τῶν δογμάτων σου· μεθ' οὗ δυσώπησον, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παρθένε πανύμνητε Μωσῆς, τὸ ἐν σοῖ μυστήριον, προφητικοῖς εἶδεν ὄμμασι, βάτον

Octobre.

τὴν ἀφλεκτον, καίπερ καιομένην, πῦρ γὰρ τῆς Θεότητος, τὴν μήτραν σε Ἀγνή οὐ κατέφλεξε· διὸ αἰτοῦμέν σε, ὡς Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, παράσχου τοῖς δούλοις σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Σφαγὴν σε τὴν ἄδικον Χριστέ, ἢ Παρθένος βλέπουσα, ὄδυρομένη ἐβόα σοι· Τέκνον γλυκύτατον, πῶς ἀδίκως θνήσκεις, πῶς τῷ ξύλῳ κρέμασαι, ὁ πᾶσαν γῆν κρεμάσας τοῖς ὕδασι; Μὴ λίπης μόνην με, Εὐεργέτα πολυέλεε, τὴν μητέρα, καὶ δούλην σου δέομαι.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ἑσπερινοῦ ὡς συνήθως, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὁρθρον.

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Ἁγίου ὁ παρῶν, οὗ ἢ Ἀκροστιχίς:

Τὴν φωσφόρον σου, Παμμακάαρ, μνήμην σέβω. Θεοφάνους.

Ὡδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ὑγραὶν διοδεύσας.

Τὸν οὐρανοφοῖτην μυσταγωγόν, θεόληπτον Παῦλον, τὸν τοῦ κόσμου σαγηνευτὴν, διδάσκαλον ἔχων θεωρίας, τῆς ἀνωτάτω μύστης γέγονας.

Ἡ πνευματοκίνητος ἐμφανῶς, τοῦ Παύλου σε γλῶσσα, φθεγγομένη τὰ τοῦ Θεοῦ, μυστήρια Μακάαρ περιέσχε, καὶ θεηγόρον ἀπειργάσατο.

Νυττόμενος πόθῳ πνευματικῷ, καὶ θείοις λόγοις, ἐν συνέσει προσομιλῶν, τῷ πάντων Δεσπότη πανιέρως, θεολογίας ἀνατέθεικας.

Θεοτοκίον.

Φωτὸς αἰδίου θεοπρεπῆς, δοχεῖον Παρθένε, γενομένη καὶ καθαρὸν, κηλίδων με πάσης ἀμαρτίας, καὶ μολυσμάτων πλῆνον Δέσποινα.

Ὡδὴ γ΄. Ὁ ὑρανίας ἀψίδος.

Ως ἱερολογούντα, τὰ ἱερά γράμματα, καὶ τῆς εὐσεβείας τὸν λόγον ἀνακηρύττοντα, πάντες τιμῶμέν σε, χαρμονικῶς συνελθόντες, μάκαρ Ἱερόθεε, καὶ μακαρίζομεν.

Συντονία καὶ νεύσει, καὶ θεϊκῷ ἔρωτι, πρὸς τὸν εὐεργέτην τῶν ὄλων ἀνατεινόμενος, τὸν νῦν ἐλάμπρυνας, μαρμαρυγαῖς ταῖς ἐκεῖθεν, καὶ ψυχὴν ἐφαιδρυνας, Μακαριώτατε.

Φερωνύμως ἐκλήθης, καὶ ἱερόν ἐνθεον, καὶ ἡγιασμένον Θεόφρον ὠφθης ἀνάθημα, τῷ Παντοκράτορι, καὶ Ποιητῇ τῶν αἰώνων, καὶ ἡγῶν ἐκόσμησας, τὸν ἐπουράνιον.

Θεοτοκίον.

Ούρανὸν ὁ τάνυσας, καὶ τὸν τῆς γῆς Ἄ-
χραντε, γύρον ὁ κατέχων τὰ πάντα φύ-
σει Θεότητος, ἐν ταῖς ἀγκαλαῖς σε, σωματικῶς
κατεσχέθη, καὶ πιστοῖς σε στήριγμα, πᾶσιν
ἀνεδείξεν.

Ὁ Εἰρμός.

• **Ο**ύρανίας ἀψίδος, ὄροφουργὲ Κύριε, καὶ
• τῆς Ἐκκλησίας δομητορ σύ με στε-
• ρέωσον, ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ σῆ, τῶν ἐφετῶν ἢ
• ἀκρότης, τῶν πιστῶν τὸ στήριγμα, μόνε φι-
• λάνθρωπε.

Κάθισμα, Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Πᾶσαν ἠρδευσας τὴν οἰκουμένην, ὡς περ
ἡνάμασι ταῖς διδασκαλαῖς σου, τῆς εὐσεβείας
ἐκβλύζων τὰ δόγματα ἢ τῆς ζωῆς γὰρ πηγή,
ὁ Χριστὸς ἐν σοὶ, ἐπανεπαύσατο ὡς Ἱεροθεε.
Πάτερ ὅσιε, αὐτὸν ἐκτενῶς ἰκέτευε, δωρήσα-
σθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θείας φύσεως ἐκ ἐχωρίσθη, σὰρξ ἠγερόμενος
ἐν τῇ γαστρὶ σου, ἀλλὰ Θεὸς ἐνανθρωπή-
σας μεμένηκειν, ὁ μετὰ τόκον Μητέρα Παρθέ-
νον σε, ὡς πρὸ τοῦ τόκου φυλάξας πανάμωμον,
μόνος Κύριος. Αὐτὸν ἐκτενῶς ἰκέτευε, δωρή-
σασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Η ἀμιάντος ἀμνάς τοῦ Λόγου, ἢ ἀκήρατος
Παρθενομήτωρ, ἐν τῷ Σταυρῷ θρασυ-
μένη κρεμάμενον, τὸν ἐξ αὐτῆς ἀνωδίνως βλα-
στήσαντα, μητροπρεπῶς θρηνηδοῦσα ἐκραύ-
γαζεν: Οἶμοι! τέκνον με πῶς πάσχεις θείων
ρύσασθαι, παθῶν τῆς ἀτιμίας τὸν ἄνθρωπον;

Ἐδὴ δ'. Σύ μου ἰσχύς, Κύριε.

Ρητορικαῖς, θρηγορίαῖς ἐλάμπρυνας, τὰς
χρησείας, μάκαρ Ἱεροθεε, τὰς τῶν πιστῶν,
καὶ τὸν ἱερόν, σύλλογον θεόφρον, τῶν Ἀποστό-
λων κατηύφρανας, ἐκστάσει θειοτέρα, κερη-
μένος καὶ ψάλλον. Τῇ δυνάμει σου δόξα φι-
λάνθρωπε.

Ολος Θεῷ, ἱερωμένος γεγένησαι, ὀλοτρῶ-
πως, μάκαρ ἐξιστάμενος, ταῖς πρὸς αὐ-
τὸν θεολογικαῖς, ἱερολογίαις, Ἱεροφάντορ θεό-
ληπτε καὶ θεῖος ὑμολόγος, καὶ σοφὸς θρηγό-
ρος, τοῖς παροῦσιν ἐμφρόνως κρινόμενος.

Νῦν καθορῶν, Πάτερ τὰ θεῖα τρανότερον,
ἡ παρελθόντων, πάντων ἱερώτατε, τῶν αἰ-
νιγματίων καὶ τῶν σκιῶν, ταῖς ἀληθεστάταις,
τῆς θεοπτείας ἐμφάσει, δυσώπησον σωθῆναι,
τοὺς πιστῶς μελωδῶντας. Τῇ δυνάμει σε δόξα
φιλάνθρωπε.

Θεοτοκίον.

Σὺ τὸν Θεὸν, τὸν ἀχωρήτως χωρούμενον, ἐν
κοιλίᾳ, Πάναγνε ἐχώρησας, ὡς καθαρά
καὶ παρθενοκαῖς, καθωραϊσμένη, φαιδρότησιν
ἀειπάρθενε· διό σε Θεοτόκον, ἀληθῶς εὐφημοῦ-
μεν, καὶ τὸν τόκον σου πίστει δοξαζόμεν.

Ἐδὴ ε'. Ἴνα τί με ἀπώσω.

Ομοδίαιτος Μάκαρ, τῷ τῶν Ἀποστόλων
ὑπάρχων συστήματι, σὺν αὐτοῖς ἐπέστης,
τῇ κοιμήσει τῇ θείᾳ θρασείᾳ, τῆς τὸν ζωοδό-
την, σωματικῶς ἡμῖν τεκούσης, παναγίας ἀ-
γνῆς Θεομήτορος.

Υπερφυῶς ἐννοήσας, καὶ πρεσβυτικῶς τὰ
ὑπὲρ λόγον θρασάματα, ὑψηλήσω πᾶσι,
τοῖς πιστῶς δεχομένοις τὴν ἔλλαμψιν, καὶ τὰς
σὰς Παμμακάρε, συνοπτικὰς θεολογίας, συνεί-
ναι ποθοῦσι πανάριστε.

Πανολβίαις ἀκτίσι, τῆς ὑπερφουῦς φωταυ-
γείας λαμπόμενος, ἀκριβείᾳ θείων, ἀπο-
δείξεων καὶ καθαρότητι, τῶν πολλῶν ἐκράτεις,
χρόνου τριβῆ καὶ θεωρία, σοφωτέρα τὰ θεῖα
μουρούμενος.

Θεοτοκίον.

Ανδρῶδες Παρθένε, τὸν ἀπεριόριστον
φύσει Θεότητος, ἀνδρωθέντα Λόγον, δι'
ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους συνέλαβες, ἐξ αἱμάτων
κόρη, παρθενοκῶν διαπλασθέντα, ὑπὲρ λόγον
καὶ νόμον τῆς φύσεως.

Ἐδὴ ς'. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Μυήσει θεοπρεπεῖ, τὴν θείαν γνώσιν μου-
μένος, τοὺς λόγους Πάτερ τοὺς σου, ὡς
δεύτερα λόγια, σαφῶς καταλέλοιπας, ἱερογνω-
σίαις, τὰς ψυχὰς ἡμῶν φωτίζοντα.

Μακάριος ἀληθῶς, ἐγένου Θεομακάριστε,
κεκαθαρμένη ψυχῇ, τὸ ὄντως μακάριον,
καὶ μόνον ἐράσιμον, ἀγαπήσας κάλλος, τοῦ
Σωτῆρος Ἱεροθεε.

Αχράντοις ἐπιβολαῖς, ἐνατενίζων θεόληπτε,
ταῖς νοηταῖς ἀστραπαῖς, τῶν θείων ἐλ-
λαμψεων, τῆς τέτων μεθέξεως, καὶ φωτοδοσίας,
κοινωνὸς ὄφθης μακάριε.

Θεοτοκίον.

Κυρίως καὶ ἀληθῶς, σὲ Θεοτόκον δοξαζο-
μεν· τὸν ὄντως ὄντα Θεὸν, ἀρρήτως γὰρ
τέτοκας, σαρκὶ καθ' ὑπόστασιν, συνδεδραμηκό-
τα, Παναγία Μητροπάρθενε.

Ὁ Εἰρμός.

• Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ· πολλαὶ γὰρ αἱ ἀνο-
• μίαι μου· καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνά-
• γαγε δέομαι· πρὸς σὲ γὰρ ἐβόησα, καὶ ἐπά-
• κουςόν μου, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου.

Κοντάκιον, Ἦχος πλ. δ'. Τῆ ὑπερμάχῳ.

Τὸν ἱεράρχην Ἀθηνῶν ἀνευφημοῦμέν σε, ὡς μνηθέντες διὰ σοῦ ξένα καὶ ἄρρητα· ἀνεδείχθης γὰρ θεόληπτος ὑμνολόγος. Ἀλλὰ πρέσβευε παμμακάαρ ἱερόθεε, ἐκ παντοίων συμπτωμάτων ἡμᾶς ρύεσθαι, ἵνα κράζωμεν: Χαίροις Πάτερ θεόσοφε.

Συναξάριον.

Τῆ Δ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἱεροθέου, Ἐπισκόπου Ἀθηνῶν.

Στίχοι. •

Ἱερόθεος ἱερώθη σοι πάλαι·

Νῦν δ' αὖ μετασταίς, καὶ συνήφθη σοι Λόγε.

Ἡοὶ σῆμα κάλυψε τετάρτη Ἱεροθέιον·

Οὗτος τῶν ἐν τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ ἐννέα βουλευτῶν εἰς τὴν Προκατηχηθεὶς δὲ παρὰ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, Ἐπίσκοπος χειροτονεῖται Ἀθηνῶν· καὶ αὐτὸς τὸν μέγαν Διονύσιον τὴν εἰς Χριστὸν κατηγεῖ πίστιν. Αὐτὸς δὲ καὶ ἐπὶ τῇ κηδεῖα τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου τὴν ἐξάρχων, ἐπὶ τῇ συνελεύσει τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ὄλος ἐκδημῶν, ὄλος ἐξιστάμενος, καὶ παρὰ πάντων, ὧν ἠκούετο καὶ ὠρατο, θεόληπτος, καὶ θεῖος ὑμνολόγος φαινόμενος. Καλῶς δὲ καὶ θεοφιλῶς πολιτευσάμενος, καὶ Θεὸν τῇ πολιτείᾳ καὶ τοῖς κατορθώμασιν εὐφράνας, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Πέτρου Καπιτωλίων.

Στίχ. Εὐθηκτος ὦν μάχαιρα Πνεύματος Πέτρος, Τὸ τοῦ ξίφους εὐθηκτον οὐκ ἐδειλία.

Οὗτος ἦν γέννημα καὶ θρέμμα τῆς αὐτῆς πόλεως, σοφὸς ἄγαν, καὶ συνέσει πολλῶν διαφέρων. Γάμῳ δὲ προσομιλήσας, καὶ παῖδας τρεῖς ἀποτεκῶν, τὸν μοναστὴν βίον ὑπέηλθε· καὶ Πρεσβύτερος βίᾳ τιμηθεὶς παρὰ τοῦ τὸν θρόνον ἰθύνοντος Βασίτρω, ὡς διδάσκαλος Χριστιανῶν τῷ τῶν Ἀγαρηνῶν διαβάλλεται ἐθνάρχῃ· καὶ ἐν τῇ τῶν Δαμασκηνῶν ἀχθεὶς, διὰ τὴν τοῦ Χριστοῦ ἀγάπην, πρῶτον μὲν τὴν γλώτταν τιμηθεὶς, τρανότερον καὶ ὀξύτερον ἐξεβόησεν. Εἰθ' οὕτω τὴν δεξιὰν χεῖρα ἀφαιρεῖται, καὶ τὰς πόδας. Εἶτα τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξορύττεται, καὶ σταυρῷ προσπήγνυται, καὶ τὴν κεφαλὴν ἀποτεμνεται, καὶ πυρὶ τὰ ὀστέα πυρποληθεὶς, τῷ ποταμῷ ἀπερρίφη.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μαρτύρου Δομνίνης, καὶ τῶν θυγατέρων αὐτῆς Βερίνης, καὶ Προσδόκης.

Στίχ. Τὸ τοῦ ποταμῆ ῥεῦμα ῥύμιμα τρεῖς κόραι Βιωτικῶν ἔχουσιν ἀγνοημάτων.

Αὐται αἱ γυναῖκες τοῦ ζήλω τρωθεῖσαι, καὶ λιποῦσαι οἰκίας καὶ συγγενεῖς, πρὸς τὴν ἀλλοτρίαν μετετάξαντο· καὶ τὸ λοιπὸν φεύγουσαι, κατέλαβον τὴν Ἐδέσσαν. Ἐκείσε τοίνυν διατριβουσῶν, ἐξαίφνης ἐφίσταται ὁ ἀνὴρ καὶ πατήρ, στρατιώτας ἔχων πρὸς τὴν σύλληψιν τῆς θήρας. Ὡς δὲ συνελήφθησαν, κατέλαβον τὴν Ἱεράπολιν· ποταμὸς δὲ παραρρεῖ τὴν ὁδὸν ἐκείνην, καθ' ἣν ἐπανέισαν. Αὐται, λαθούσαι τοὺς στρατιώτας, ἀριστοποιουμένους καὶ μεθύοντας, εὐχῇ συντόμῳ χρῆσάμεναι, εἰσῆλθον εἰς τὸν ποταμὸν, καὶ ἀφήκαν ἑαυτάς διὰ τῶν ῥευμάτων· καὶ οὕτως ἐτελειώθησαν διὰ τῆς τοῦ ὕδατος πνιγμονῆς.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μαρτύρου Αὐδάκτη, καὶ Καλλισθένης τῆς αὐτῆ θυγατρὸς.

Στίχ. Ξίφει θανῶν Αὐδάκτη Μάρτυς Κυρίου, Σὺν Μάρτυσι ζῆς, καὶ Θεὸν ζῶντα βλέπεις.

Θεοῦ θεωρεῖ κάλλος ἢ Καλλισθένη,

Οὐπερ τὸ θεῖον εἶχεν εἰς σκέπτην σθένος.

Οὗτος ὑπῆρχεν ἐξ Ἐφείων τῆς Ἀσίας· ὅς, καὶ Δουξ δουκῶν ἐγεγονε, καὶ Ἐπαρχος Μαξιμιανοῦ, ἐν πλούτῳ καὶ συνέσει πολλῶν διαφέρων. Διὰ δὲ τὸ μὴ θελήσαι αὐτὸν ἐκδοῦναι πρὸς γάμον τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα τῷ Βασίλει, ὡς ἀλλοτρίῳ τῆς πίστεως, τὴν οὐσίαν δημεύεται· καὶ εἰς Μελιτινήν ἐξορισθεὶς, τὴν κεφαλὴν ἀφαιρεῖται. Ἡ δὲ Καλλισθένη τὴν κεφαλὴν κειραμένη, καὶ ἀνδρικόν σχῆμα περιβαλομένη, ἐν Νικομηδείᾳ ἐκρύπτετο. Μετὰ δὲ χρόνους ὀκτῶ πρὸς τινα γυναῖκα ἦλθεν ἐπὶ τὴν Θράκην, ἧς ἡ θυγάτηρ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐλελώθητο· ἦν καὶ ἰασαμένην, χάριν τῆς ἰάσεως, πρὸς κοινωνίαν γάμου οἱ τεκόντες ἀρμόσαι ταύτην, ἀνδρα πάντες εἶναι οἰόμενοι, τῇ ἰδίᾳ ἐβουλήθησαν θυγατρί. Ἡ δὲ, ἀναγκασθεῖσα, λέγει τὰ καθ' αὐτήν· καὶ ἐκπλαγέντες ὥσπερ εἰκός, ἐδόξασαν τὸν Θεόν.

Τοῦ οὖν Μαξιμίου ἀναιρεθέντος, κρατεῖ τῆς βασιλείας Λικίνιος· τούτου τῇ γυναικί πιστῇ οὐσῇ, ἀδελφῇ τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου, ἐμφανίζεται ἡ Καλλισθένη, καὶ ἐκτίθεται πάντα τὰ συμβάντα αὐτῇ. Ἡ δὲ προσλαμβάνει ταύτην, καὶ ὡς μητέρα καθιστᾷ τὸ ἑαυτῆς υἱοῦ· καὶ οὕτως ἡ μακαρία Καλλισθένη πᾶσαν τὴν πατρικὴν οὐσίαν, ἦν ἀφείλετο ὁ Μαξιμῖνος, ἀπολαμβάνει· καὶ τὸ ἅγιον λείψανον τοῦ πατρὸς αὐτῆς ἀπὸ Μεσοποταμίας εἰς Ἀσίαν κομίζει· καὶ μαρτυρεῖ ἐν ὀνόματι αὐτοῦ δειμαμένη, καθεροῖ· καὶ τὸ λείπόμενον τοῦ ἑαυτῆς βίου ἀποστολικῶς διανύσασα, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀμμῶν τοῦ Αἰγυπτίου.

Στίχ. Ἀσκήσεως διήλθε τὴν στενὴν τρίβον

Ἀμμῶν ὁ θεῖος, καὶ τρυφῆς εὗρε πλάτος.

Οὗτος Αἰγύπτιος ἦν τὸ γένος· καὶ ἐκ τῶν γονέων ὄρφανός γενόμενος, καὶ παρὰ τοῦ θεοῦ αὐτοῦ ἀναγκασθεὶς, γυναικί συνεζεύχθη, μηδὲλως προσχὼν αὐτῇ ὡς γυναικί, ἀλλ' ὡς ἀδελφῇ, ἐκ συνθήκης ἀμφοτέρων. Συνοικήσας δὲ αὐτῇ ἔτη δεκαοκτῶ, ἦν σχολάζων ἐν τῷ Βαλσαμῶνι (*), πολὺν αὐτῷ πόνον καὶ κόπον παρέχοντι. Μετὰ ταῦτα, ἀναχωρήσας ἐκεῖθεν, προσφοιτᾷ Ἀντωνίῳ τῷ μεγάλῳ, καὶ λίαν θαυμασθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, πολλοῖς ἐγένετο ὠφέλεια, καὶ μάλιστα διὰ τὰ γινόμενα ὑπ' αὐτοῦ ἀπόρρητα θαύματα.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Φαύστου, Γαίου, Εὐσεβίου, καὶ Χαιρήμονος τῶν Διακόνων.

Οὗτοι μαθηταὶ ὑπῆρχον τοῦ τῆς Ἀλεξανδρείας μεγάλου Διονυσίου, καὶ Διάκονοι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Καὶ ὁ μὲν Γαῖος καὶ Φαῦστος, σὺν αὐτῷ ἐξορισθέντες, καὶ πολλὰ παθόντες, τὸ τοῦ μαρτυρίου τέλος ἐδέξαντο. Εὐσεβίος δὲ καὶ Χαιρήμων, μετὰ τὴν τοῦ διδασκάλου ἐξορίαν, τοὺς ἐν φυλακαῖς ἐπισκεπτόμενοι Ἁγίους, καὶ τὰ τῶν Μαρτύρων λείψανα θάπτουτες, καὶ μέχρι τῶν

(*) Βαλσαμῶν ἐστὶν ὄνομα περιεκτικόν, δηλοῦν τόπον ἢ κῆπον, περιχόντα φυτὰ τοῦ βαλσαμοῦ, ὅπερ καὶ βάλλασμος λέγεται δηλοκῶς. Ἡτις βάλλασμος (κατὰ τὸν Παλλάδιον) δίκην ἀμπέλου φυτεύεται, γεωργουμένη καὶ κλαδευομένη, πολὺν ἔχουσα πόνον.

Δεκίου χρόνων διακαρτερήσαντες, και πολλούς υπομείναντες πειρασμούς, δια τήν εἰς Χριστόν ὁμολογίαν κρατηθέντες, ἀπεκεφαλίσθησαν.

Ταῖς τῶν Ἀγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεός ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ'. Θεοῦ συγκατάβασιν.

Αγίων τὰ ἅγια, κατανοῆσαι σπεύδων Μακάριε, καθαρότητα βίου, και θεωρίας θείας ἀκρότητα, σοφῶς ἐκτίσω, και ψάλλων ἐκραύαζες· Εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ρημάτων ὁ φθόγγος σου, και συγγραμμάτων ἢ καλλιπέπεια, κατευφραίνει τοὺς πόθῳ, προσομιλοῦντας και διανίστησι, πρὸς ὑμνωδίαν κραυγάζειν διδάσκουσα· Εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Μονάδα Θεότητος, γνωριζομένην ἐθεολόγησας, ἐν προσώπων Τριάδι, και ὑμνουμένην ἐν ὑποστάσεσι, τρισὶ Θεόφρον, και ψάλλων ἀνέμελπε· Εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Νομίμων τῆς φύσεως, Παρθενομητορ ἄνευ γεγέννηκας, τὸν δεσπόζοντα πάντων, τῶν ὀρωμένων και νοημένων Ἀγνή· ὃν ἀνυμνεύοντες, συμφώνως κραυγάζομεν· Εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

ᾠδὴ η'. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Ηπανσθενὴς τοῦ Πνεύματος, τοῦ Ἀγίου ἐνέργεια, τῇ καθαρωτάτῃ σε ψυχῇ σκηνώσασα, θεόληπτον κήρυκα, και θεηγόρον ἔδειξεν, ἱεροπρεπῶς τὸν Λυτρωτὴν ἀνυμνεύοντα, και πίστει μελωδοῦντα· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Μετ' εὐσεβοῦς ζητήσεως, ἐρευνήσας τὰ ἄρρητα, τῆς οἰκονομίας τοῦ Χριστοῦ μυστήρια, τρανῶς ἐφάνέρωσας, ὑψηγορία χρώμενος· και τῇ γλυκυτάτῃ, τῶν σῶν λόγων συνθήκῃ, βοῶν ἀδιαλείπτως· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ηπανολθία χάρις σε, θειοτέρας ἐμπνεύσεως, και θεολογίας ἀκριβῆς ἐπέπλησεν· ἐντεῦθεν ἀνέβλυσας, ὡς ποταμούς τὰ δόγματα, ταῖς τῶν Ἀποστόλων κατευφραίνων χορείας· μεθ' ὧν νῦν ἀναμέλπει· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Νενεκρωμένην Πάναγνε, τὴν ψυχὴν μου τοῖς πταισίμασι, και κεκακωμένην ἰοβόλῳ δῆγματι, Θεὸν τὸν δυνάμενον, ζωοποιεῖν τὰ

σύμπαντα, ἢ ἀπειρογάμως ὑπὲρ φύσιν τεκοῦσα, ἀνάστησον βοῶσαν· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός,

» **Ε**πταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ
» τύραννος, τοῖς θεοσεβέσιν ἐμμανῶς ἐξέ-
» καυσε· δυνάμει δὲ κρείττονι, περισωθέντας
» τούτης ἰδῶν, Τὸν Δημιουργόν, και Λυτρωτὴν
» ἀνεβόα, οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖ-
» τε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τὸς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός.

Σοφίας ὑπερσφόβη ὡς ἐραστῆς, γεγονῶς τῶν χαρίτων τὸν στέφανον, τὸν εὐπρεπῆ, χαίρων ἐκομίσω νῦν παρ' αὐτῆς, και χορευτῆς οὐράνιος, περὶ τὸν τῶν ὅλων Δημιουργόν, γενόμενος δυσώπει, σωθῆναι ἐκ κινδύνων, τοὺς σε ὑμνοῦντας Ἱερόθεε.

Εσκήνωσας ταῖς ἄνω θείας αὐλαῖς, και μοναῖς αἰώνιους κατώκησας, και στρατιαῖς, νῦν συνορτάζεις ἀγγελικαῖς, σὺν Ἀποστόλων τάγμασιν, οἷς και συναυλιζῆ χαρμονικῶς· μεθ' ὧν και συναγάλλῃ, τοῖς πίσει σε τιμῶσι, θείαν εἰρήνην ἐξαιτούμενος.

Βεβαίας ἀντιδόσεις ἀπολαβῶν, ὧν ἐν γῆ ταῖς ἐμφάσεις ἐκέκτησο, διηνεκεῖ, πόθῳ ἀνανεύων πρὸς τὸν Θεόν, νῦν ἐκτενῶς ἰκέτευε, Πάτερ Ἱερόθεε ἰλασμόν, δοθῆναι τοῖς ἐν πίστει, τὴν μνήμην σε τελῶσι, τὴν φωτοφόρον και πανίερον.

Θεοτοκίον.

Ω Μῆτερ τῆ τῶν ὅλων Δημιουργοῦ, μητρικῆ παρρησία δυσώπησον, τὸν σὸν Υἱόν, σῶσαι δυναστείας τυραννικῆς, τοὺς αἰχμαλώτους δούλους σε, και συκοφαντίας τῶν πονηρῶν, ἀνδρῶπων καταργῆσαι, γαλήνην τε βραβεῦσαι, και σωτηρίαν τοῖς ὑμνοῦσί σε.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**ξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός, και τῆς γῆς·
» κατεπλάγη τὰ πέρατα, ὅτι Θεός, ὦφθη
» τοῖς ἀνθρώποις σωματικῶς· και ἡ γαστήρ
» σου γέγονεν, εὐρυχωρότερα τῶν οὐρανῶν· διό
» σε Θεοτόκε, Ἀγγέλων και ἀνθρώπων, ταξιαρ-
» χία μεγαλύνουσιν.

Ἐξαποστειλάριον. Ὁ οὐρανὸν ταῖς ἀστροῖς·
Οτε ἡ Μῆτηρ τοῦ Λόγου, πρὸς ταῖς ἐκεῖ καταπαύσεις, μεταναστεύουσα ὦφθη, σὺν τοῖς λοιποῖς Ἀποστόλοις, σὺ Ἱερόθεε ὕμναις, ἐπέστης ταύτην προπέμπων.

Και τὰ λοιπὰ τοῦ Ὄρθρου, ὡς σύνηθές, και Ἀπόλυσις.

ΤΗ Ε. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Χαριτίνης.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, Στιχηρὰ προσόμοια,
Ἦχος δ΄. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Τῆς χαρᾶς ὡς ἐπώνυμος, ἐν χαρᾷ προσεχώρησας, εἰς νυμφῶνα πάνσεμνε, τὸν οὐράγιον, ἐνθα τὸ σὸν ἐπεπόθησας, κερτῆσθαι πολίτευμα, ὑπομείναςα στερρώως, ἀλγεινὴν ὄντως βάσανον, τῶν ὀδόντων τε, καὶ ὀνύχων ἀπάντων ἐκριζώσεις, ἀθληφόρε Χαριτίνη, παρθενομάρτυς πολυάθλε.

Τῶν λεόντων συνέθλασας, σιαγόνας Πολυάθλε, σιαγόνων φέρουσα τὰ συνθλάσματα· τῶν δὲ ὀνύχων ἐκριζώσιν, γενναίως ὑπήνεγκας, ἐκριζοῦσα τὰ δεινὰ, τῆς ἀπάτης φρυάγματα· θαλαττίοις δὲ, ἐν βυθοῖς ἀπερρίψης, τὴν κακίαν, ὑποβρύχιον ποιῶσα, τῆ πονηρῆ πολεμήτορος.

Μετὰ τέλος μακάριον, ἐν θαλάσῃ ρίψει· σάνσε, σὸς γεννήτωρ· Ἐνδοξε συνεκόμισεν, ἀναβοῶν μετ' ἐκπλήξεως: Πῶς νῦν κεχαρίτωσαι, ἱερώτατον ἐμὸν, καὶ ποθούμενον γέννημα, ταῖς κολάσεσι, τοῦ σεπτοῦ μαρτυρίου, καὶ τὴν κλῆσιν, ἀληθεύουσαν εἰργάσω, προτυπωθεῖσάν σοι χάριτι!

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σιωτηρίας λιμένα σε, τὸν πανάκλυστον Ἄσκραντε, καὶ πραεῖαν ὄντως γαλήνην ἔχομεν, οἱ ἐν πελάγει Θεόνυμφε, σφοδρῶς χειμαζόμενοι, τῶν τοῦ βίου δυσχερῶν, καὶ δεινῶν περιστάσεων· διὰ τοῦτό σοι, καὶ προστρέχομεν πάντες ἐκβοῶντες: Εἰς αἰῶνας μὴ ἐλλίπης, τῶν οἰκετῶν σου προΐστασθαι.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Η ἀμνάς ἢ κυήσασα, τὸ ἀρνίον τὸ ἄμωμον, τὸ τὴν ἀμαρτίαν ἐλθὸν ἰάσασθαι, πάντοσ τοῦ κόσμου Πανάσκραντε, οἰκείῳ ἐν αἵματι, τὸ σφαγὲν ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ ζωῶσαν τὰ σύμπαντα, σύ με ἔνδυσον, γυμνωθέντα τῆς θείας ἀφθαρσίας, ἐξ ἐρίου τοῦ σου τόκου, περιβολὴν θείας χάριτος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Ἦ συνήθης Στιχολογία, καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῆς Ἁγίας ὁ παρῶν, οὗ ἢ Ἀκροστιχίς:

Τῆς Χαριτίνης τὴν χάριν μέλπω πόθῳ. Ἰωσήφ.

ᾠδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Θαλάσσης, τὸ ἐρυθραῖον.

Ταῖς σαῖς μου, ὦ Χαριτίνη χάρισι, τὸν νοῦν χαρίτωσον, χαριτωθεῖσα ἄθλοισ ἱεροῖς, ἱερώσ ἀνυμνήσαι σε, ὡς ἀθληφόρον Μάρτυρα, καὶ παρθενία διαλάμπουσαν.

Η χάρις, τοῦ Παναγίου Πνεύματος, σὲ χαριτώσασα, χαροποιαῖς ἐφαίδρυνε πλοκαῖς, καὶ χαρὰν τὴν αἰώνιον, κληρονομεῖν ἐνίσχυσεν, ἀνδρειοφρόνως ἐναθλήσασαν.

Σταυρῶ σε, ἀναρτηθέντα Δέσποτα, κατανοήσασα, ἢ εὐκλεῆς σε Μάρτυς αἰκισμῶν, καρτερεῖ τὸ ἐπίπονον, δυναμημένη σθένει σε, τῆ τῆν ἡμῶν φύσιν νευρώσαντος.

Θεοτοκίον.

Χωρίον, χωρητικὸν γεγένησαι, τῆς θείας φύσεως, Θεογεννητορ ἄσκραντε· διὸ, Χαριτίνη ποθήσασα, παρθενικῶς ὀπίσω σου, τῷ σῷ Υἱῷ προσαπενήνεκται.

ᾠδὴ γ΄. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Ανάψας σου τὴν ψυχὴν, ἔρωσ ὁ θείος, τῆς σαρκὸς ἔρωτας, καὶ χαλεπὰ βράσματα, τὰ τῶν αἰκισμῶν ἐναπέσθεσε.

Ρηγνύμενον πρό ποδῶν, μαρτυρικῶν τὸν δυσμενῆ βλέποντες, τῆ τοῦ Χριστοῦ χάριτι, αἴνεσιν αὐτῷ προσενέγκωμεν.

Ισχυῖ παντουργικῆ, τὴν κεφαλὴν τοῦ δυσμενῆς ἔθλασας, σῆς κεφαλῆς φέρουσα, Μάρτυς καρτερώς τὴν κατῶφλεξιν. Θεοτοκίον.

Τὴν μόνην ἐν γυναιξίν, εὐλογημένην σε Ἄγνη στέργουσα, σαῖς ἀγαθαῖς χάρισι, μάρτυς Χαριτίνη δεδόξασται. Ὁ Εἰρμός.

• Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἢ Ἐκκλησία σου
• Χριστέ κρίζουσα· Σύ μου ἰσχύς Κύριε, καὶ καταφυγὴ καὶ στερέωμα.

Κάθισμα, Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθείς.

Τῶν νοουμένων τὸ τέρπνον ἀγαπήσασα, τῶν ἐρωμένων τὸ ῥευστὸν καταλείψασα, ταῖς θείκαῖς ὠχύρωσαι ἐλπίσι τὸν νοῦν· ὅθεν πρὸς τὸ στάδιον, τῆς ἀθλήσεως Μάρτυς, χαίρουσα εἰσέδραμες, καὶ τὸν ὄφιν καθεῖλες· καὶ ἀνεπλέξω νίκης εὐπρεπῆ, στέφανον κόρη, Μαρτύρων ἀγλαῖσμα.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τῶν ἀκαθάρτων λογισμῶν μου τὰ πλήθη, καὶ τῶν ἀτόπων ἐνοιῶν ταῖς νιφάδας, τίς ἐξείπειν δυνησεται Πανάμωμε; ταῖς ἐπαναστάσεις δὲ, τῶν ἀσάρκων ἐχθρῶν μου, τίς ἐκδιηγῆσεται, καὶ τὴν τούτων κακίαν; ἀλλὰ τῆ σῆ πρεσβεῖα Ἄγαθῆ, τούτων μοι πάντων, τὴν λύτρωσιν δώρησαι.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν ἐξ ἀνάρχου τῆ Πατρὸς γεννηθέντα, ἢ ἐπ' ἐσχάτων σε σαρκὶ τετοκυῖα, ἐπὶ Σταυρῷ κρεμάμενον ὀρώσά σε Χριστέ, Οἴμοι ποθεινότατε, Ἰησὺ! ἀνεβόα· πῶς ὁ δοξαζόμενος, ὡς Θεὸς ὑπ' Ἀγγέλων, ὑπὸ ἀνόμων νῦν βροτῶν Υἱέ, θείων σταυροῦσαι; Ὑμῶ σε Μακρόθυμε.

ᾠδὴ δ'. Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα.

Ἰερεῖον ὡσπερ ἄμωμον πρὸς σφαγὴν σε, ἐκ πατρικῶν ἀφήρπασαν, Μάρτυς ἀθληφόρε, ἀγκαλῶν οἱ τύραννοι, Πατέρα οὐράνιον, ὑπερβολικῶς ἀγαπήσασαν.

Νεάνισι ταῖς φρονίμοις ἀκολουθοῦσα, τὴν ψυχικὴν λαμπάδα σου, αἵματι πλουσίως, ἤρδευσας πανεύφημε, καὶ θείον κεκλήρωσαι, Μάρτυς χαριτώνυμε θάλαμον.

Ἡ καρδιά σου τῷ ἔρωτι τοῦ νυμφίου, πυρπολουμένη ἀνθρακας, πλάνης γενναιόφρον, λύθρῳ ἐναπέσβεσεν, αἱμάτων καὶ θάλασσαν, τῆς πολυθείας ἐξήρανε. Θεοτοκίον.

Σωματούμενον ἐκύησας Θεὸν Λόγον, Θεογεννητορ ἄχραντε· ὃν ἡ Χαριτίνη, στέργουσα θερμώτατα, πυρὶ ἀντετάξατο, καὶ πολυειδέσι στρεβλώσεσι.

ᾠδὴ ε'. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Τὴν κάραν ξυρισμῶ, καὶ ἀνθράκων πυρῶσεσι, συνθλίβοντές σου Θεόφρον, λογισμοῦ σου τὸν τόνον, οὐδόλως παρεσάλευσαν.

Ἡλους σου πρὸς σφαγὴν, εἰκονίζουσα Κύριε, τὴν ἔμπυρον ὀβελίσκων, ὑποφέρω ὀδύνην, ἢ Μάρτυς ἀνεκραύγαζεν.

Νίκαις τὴν κεφαλὴν, Χαριτίνη κατέστεψαι, νικήσασα τὸν τὴν Εὐάν, ἐκνικήσαντα ἔφιν, τοῖς ἄθλοις καλλιπάρθενε (*). Θεοτοκίον.

Νοῦς βρότειος τὴν σὴν, ὑπὲρ ἔννοιαν σύλληψιν, οὐ δύναται ἐννοῆσαι, Μητροπάρθενε Κόρη· Θεὸν γὰρ ἀπεκύησας.

ᾠδὴ ς'. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Χάρισι, καὶ σημείοις Χριστὸς ἐστεφάνωσε, τὴν ἱεράν κορυφὴν σου, ὑπὲρ οὗ τὸ πάσχειν προήρησο, Ἀθληφόρε, τῆς χαρᾶς τῆς ἐν Θεοῦ ἐπώνυμε.

Αγίος, Ἰωάνν ἐκ βυθοῦ ὁ ρυσάμενος, σὲ θάλαττιῳ πελάγει, ἐρρῖμμένην σώζει, ζῶσαν Θεόφρον· καὶ βυθῷ σου, τῶν αἱμάτων ἐχθροὺς κατεπόντισε.

(*) Τὸ Τροπάριον τοῦτο φαίνεται ποίημα ἑτέρου τινός, καὶ οὐχὶ τοῦ Ἰωσήφ· διὸ οὐ κεῖται ἐν τῷ χειρογράφῳ. Ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ Ἀκροστιχίδι περιττόν ἐστι τὸ Ν'. τὸ ἀρκτικὸν τοῦ Τροπαρίου τούτου. Καί· εἰς ἄλλους Κανόνας εὐρίσκονται τοιαῦτα Τροπάρια περιττά.

Ρομφαία, καρτερίας ἐχθροὺς ἐθανάτωσας· καὶ καρτεροῦσα ὀδόντων, παντελῆ ἐκρίζωσιν Ἐνδοξε, τῶν λεόντων, τῶν ἀσάρκων ταῖς μύλας συνεθλάσας. Θεοτοκίον.

Ἰσχύν σε, εὐραμένη Παρθένε καὶ στήριγμα, ἢ Χαριτίνη αἰκίσεις, καρτερώς ὑποφέρει· καὶ χαίρουσα, σοῦ ὀπίσω, τῷ τῶν ὄλων Δεσπότη προσάγεται. Ὁ Εἰρμός.

» **Θ**ύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἢ
» **Ἐ**κκλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρῳ
» κεκαθαρμένη, τῷ δὲ οἴκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς
» σου ρεύσαντι αἵματι.

Συναξάριον.

Τῇ Ε'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Χαριτίνης.

Στίχοι.

ᾠδὴ δὲ εὐχῆς εἶχε, σαρκὸς τὴν λύσιν,
Ἰδοῦ δὲ εὐχῆς λαμβάνει Χαριτίνη.

Πέμπτην Χαριτίνη εἰσέδραμεν ἄστῳ Θεοῖο.

Αὕτη ὑπῆρχεν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ τοῦ Βασιλέως, καὶ Δομετίου Κόμης, δούλη οὖσα Κλαυδίου τινός· περὶ τῆς ὁ Κόμης ἀκούσας, γράφει τῷ κορίθῳ αὐτῆς ἀποστεῖλαι πρὸς αὐτὸν εἰς ἐξέτασιν, ὡς Χριστιανὴν οὖσαν. Ὁ δὲ κύριος αὐτῆς λυπηθεὶς, σάκκον ἐνδυσάμενος, ἐβρῆνε αὐτήν. Ἡ δὲ παρηγοροῦσα, ἔλεγε· Κύριέ μου, μὴ λυποῦ, ἀλλὰ χαῖρε· ὑπὲρ τε γὰρ τῶν ἐμῶν καὶ τῶν σῶν πλημμελημάτων ἱερεῖον τῷ Θεῷ εὐπρόσδεκτον λογισθήσομαι. Ὁ δὲ, εἰπὼν· Μέμνησέ μου ἐν τῷ ἐπουρανίῳ Βασιλεῖ», ἀποστελεῖ τῷ Κόμῃ. Καὶ ἀχθεῖσα, καὶ τὸν Χριστὸν ὁμολογήσασα, ξυρᾶται τὴν κεφαλὴν· καὶ ζέουσας ἀνθρακίαν καταπάσσει· εἶτα δεσμεῖται λίθῳ βαρεῖ, καὶ ῥίπτεται ἐν τῇ θάλασσῃ· καὶ ἐξεληθούσα, ἐνεφανίσθη τῷ Κόμῃ· καὶ πολλὰ τιμωρηθεῖσα, καὶ τῶν οὐνύχων τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν στερηθεῖσα, τῷ Θεῷ τὸ πνεῦμα παρέθετο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Μαμέλχθης.

Στίχ. «Ὁμῆ λελουμένην με Χριστέ προσδέχου,
(Μαμέλχθα φησί) καὶ λίθοις βεβλημένην».

Αὕτη ὑπῆρχεν ἐκ Περσίδος, ἱέρεια τοῦ ναοῦ τῆς Ἀρτέμιδος, ἔχουσα καὶ ἀδελφὴν Χριστιανὴν. Εἶδε δὲ ἐν οὐνείῳ Ἄγγελον Θεοῦ, δεικνύοντα αὐτῇ τὰ μυστήρια τῶν Χριστιανῶν· καὶ ἀναστάσα ἔμφοδος, διηγεῖται τῇ ἀδελφῇ. Ἡ δὲ ἄγει αὐτὴν πρὸς τὸν Ἐπίσκοπον· καὶ βαπτισθεῖσαν, ἐδέξατο αὐτὴν ἐκ τῆς ἀναγεννήσεως ἢ ἰδία ἀδελφῇ. Ὄθεν μανέντες οἱ Ἕλληνες, λίθοις αὐτὴν ἀπέκτειναν, εἶτα τὰ ἄμφια τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος περιφέρουσαν, καὶ εἰς λάκκον βαθύτατον ἐρρίψαν· ἐξ οὗ μόλις οἱ Χριστιανοὶ ταύτην ἀνενεγκεῖν ἠδυνήθησαν. Ὁ γοῦν Ἐπίσκοπος, προσελθὼν τῷ Βασιλεῖ τῶν Περσῶν, ἔλαβεν ἐξουσίαν τοῦ καταλύσαι τὸν ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος, καὶ οἰκοδομησαὶ Ἐκκλησίαν τῇ Ἁγίᾳ Μάρτυρι· ὃ καὶ ποιήσας, ἐν αὐτῷ τὸ τίμιον αὐτῆς κατέθετο λείψανον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη ὀπτασίας Κοσμᾶ Μοναχοῦ, φοβερᾶς καὶ ὠφελίμου.

Ἐν ἔτει τρίτῳ καὶ δεκάτῳ τῆς βασιλείας Ῥωμανοῦ, τὰ Ῥωμαίων εὐσεβῶς διΐθύνοντος σκῆπτρα, ἦν τις ἀνὴρ ἐν ταύτῃ τῇ βασιλευσῇ, εἰς ὧν τῶν ἐκ τοῦ βασιλικοῦ κοιτῶνος τοῦ μικροῦ πρόσθεν τὴν βασιλείαν διέποντος Ἀλεξάνδρου, καὶ πρὸς Σεραπείαν οἰκειοτέρων. Οὗτος, τὸν μονήρη βίον ἐπανελόμενος, γέγονε Ποιμὴν τῶν ἐν τῇ πρὸς Σάγαριν ποταμὸν Μονῇ μοναζόντων Μοναχῶν.

Μετὰ δὲ τινα χρόνου περίου, συνέβη τούτῳ, ἀρρώστια δεινὴ περιπεσόντι, ἐπὶ συχνὸν χρόνον ἐν ταύτῃ διαρκέσαι. Ἐν δὲ τῷ συμπληροῦσθαι πενταμηνιαίου ἤδη καιρὸν, περὶ τρίτην ὥραν τῆς ἡμέρας, μικρὸν ἀνανήψας, καὶ εἰς ἑαυτὸν γενόμενος, ἠρέμα πῶς τοῦ κλινιδίου ἀναστὰς, ἐκάθισεν, ἔνθεν ἀκείβηεν ὑπὸ τῶν συνήθων αὐτῷ στηριζόμενος· καὶ ἐν τῷ καθῆσθαι, ἔξω γέγονεν ἑαυτοῦ ἀπὸ τρίτης ὥρας ἕως ἐνάτης, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων ἀτενίζοντας πρὸς τὸν ὄροφον τοῦ οἰκήματος, καὶ τὸ στόμα ὑποψιθυρίζον ἀναρθρα καὶ πάντῃ ἀκατανόητα. Ἐν τῷ μέσῳ οὖν τῶν εἰρημένων ὥρῶν, εἰς ἑαυτὸν μικρὸν ἐπανελθὼν, ἀπήτει τοὺς αὐτῷ συνόντας ἄρτου ξηροῦ κλάσματα δύο, « Δότε μοι τὰς δύο τοῦ ἄρτου μερίδας, λέγων, ἅς παρὰ τοῦ τιμίου γέροτος ἔλαβον »· καὶ λέγων, ὑπετίθει τῷ κόλπῳ τὰς χεῖρας ψηλαφῶν τὰ ζητούμενα. Τινὲς δὲ τῶν παρόντων, φάντασμα καὶ μὴ ὄπτασίαν τὸ πρᾶγμα ἠγούμενοι, ἠντιβόλου ἐξείπειν αὐτοῖς τὸ μέγα τοῦτο μυστήριον. Εἶπε, Πάτερ, καὶ μὴ βασκάνης ἡμῖν τῆς ὠφελείας, ποῦ τὰς τσοαύτας ὥρας ἦς, εἰς ποίαν δὲ Σεωρίαν τὸν νοῖν ἀνεβίβαζες, καὶ τὰ χεῖλη ὑποκινῶν, τίτι συνελάλεις. Ὁ δὲ, σφόδρα κοπτομένων αὐτῶν, « Παύσαθε, ἔφη, τέκνα· καὶ, τοῦ Κυρίου διδόντος, ἂν εἰς ἑμαυτὸν συνέλθω, τὴν αἴτησιν ὑμῶν ἐκπληρώσω ».

Ἔωθεν οὖν πάσης τῆς ἀδελφότητος πρὸς αὐτὸν συνδραμούσης, οὕτω τῆς διηγήσεως ἄρχεται. Τὸ μὲν πάντα κατὰ μέρος ἀνατυπῶσαι τῷ νοῖ, πατέρες καὶ ἀδελφοί, καὶ λεπτομερῶς διηγήσασθαι, κρεῖττον ἢ κατὰ νοῦν καὶ γλῶσσαν ἀνθρωπίνην· πλὴν ὅσα φέρω διὰ μνήμης, ταῦτα διηγήσομαι ὑμῖν. Ὡς ἐκαθήμην τῷ κλινιδίῳ, ὑπὸ τῶν δύο ἀδελφῶν στηριζόμενος, ἔδοξα Σεωρεῖν, ὡς ἀπὸ τοῦ πρὸς ἀριστερὸν μέρους, πλῆθος ἀνθρωπαρίων ἀνεικάστων, μεμελανωμένων τὰ πρόσωπα· οὐκ ἐπίσης δὲ πᾶσιν ἢ μελανία προσῆν, ἀλλὰ τῆς μὲν μᾶλλον, τοῖς δὲ ἥττον· καὶ οἱ μὲν διεστραμμένως εἶχον τὰς ὄψεις, οἱ δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς πελιδνούς, ἄλλοι καθημαγμένους, φόνιον καὶ Σηριῶδες βλέποντας. Καὶ τοῦ μὲν πελιόνα τὰ χεῖλη, καὶ πολλὴν τὴν ὀγκωσιν φέροντα, τοῦ δὲ τὸ ἔν· καὶ τοῦ μὲν τὸ ἄνω, τοῦ δὲ τὸ κάτω.

Τὰ τοιαῦτα τοίνυν ἀνθρωπάρια πλησίον τῆς κλίνης ἐγένοντο, καὶ σπουδῆν εἶχον λαβεῖν με ἀφ' ὑμῶν· καὶ τὰ μὲν πρῶτα, κύκλωθεν ὑμᾶς παρόντας ὄρων, ἔδοκουν μὴ σφόδρα δεδοικέναι, μηδὲ πρὸς τὴν ὀρμὴν δειλιάν· οὐκ οἶδα δὲ, πῶς μονωθεῖς ἀφ' ὑμῶν, ὑπ' ἐκείνων ἐκυριεύθην. Καὶ δὴ λαβόντες με Σρασίως, οἱ μὲν ἐπὶ τὸ πρόσωπός μου εἶλκον, οἱ δὲ ὄθουον ὀπισθεν· καὶ οἱ μὲν, ἄλλος ἄλλοχόθεν με συνεπόδιζον, οἱ δὲ σφοδρῶς ὑπεπίεζον. Καὶ τέλος, ἀπαγαγόντες με πρὸς τινα παμμεγέθη κρημνόν, οὗ τὸ πλάτος ἦν οὐ πλείω λίθου βολῆς, τὸ δὲ βάθος ἕως ταρτάρου, πρὸς τοῦτον βιαίως κατέσυρον. Ἐπὶ τῷ ἐνὶ δὲ τοῦ κρημνοῦ μέρει ὑπῆρχεν ὁδὸς στενὴ λίαν, ὡς μηδὲ ὄλως ἴχνος ποδὸς δύνασθαι ταύτην χωρεῖν. Κατὰ ταύτην δὲ τὴν στενήν καὶ λεπτοτάτην ὁδὸν βιαίως ὑπ' ἐκείνων εἰλκόμεν, πρὸς τὸ δεξιὸν πλευρὸν μᾶλλον πλαγιάζων, μήπως ἀποσπασθῆς, εἰς τὸ ἀχανές κατενεχθῶ καὶ ἀνεκδιήγητον βάραθρον· κατὰ δὲ τὸ χάος ἐκεῖνο ποταμὸς ἔωκει διέρχουσαι, μεγάλως βριθὼν τοῖς ῥέμμασι.

Μετὰ πολλοῦ τοίνυν τρόμου τὴν στενωτάτην ἐκείνην ὁδὸν παρελθόντες, ὡς εἶπον δῆθεν μέρος βαδίζοντες, πρὸς τὸ τέλος τοῦ φεβροῦ τούτου κρημνοῦ καὶ τοῦ κατ' αὐτὸν ποτα-

μοῦ, πύλην μεγάλην μικρὸν ἀνεωγμένην εὗρομεν· πρὸς ἣν ἐκάθητο μέγας γιγαντιαῖος ἀνὴρ, μέλας μὲν τὸ εἶδος, φοδερὸς δὲ τὴν πρόσωψιν· οὐ οἱ ὀφθαλμοὶ μὲν διάστροφοι, λίαν παμμεγέθεις καὶ ὑφαιμοί, καὶ φλόγα πυρὸς πολλὴν ἐναπέπεμπον· μυκτῆρ δὲ καπνὸν ἀπηρεύγετο· γλῶσσα δὲ πῆχυν ἕνα τοῦ στόματος ἔξω ἀπεκρέματο. Καὶ δεξιὰ μὲν χεῖρ εἰς ἅπαν ἐπέφυκτο, Σεωτέρα δὲ δίκην ἐξώγκωτο κίονος, καὶ αὐτὴ γυμνὴ καὶ λίαν τεταμένη, μετ' ἧς τῶν ὑπευθύνων δρασοσόμενος, εἰς ἐκεῖνο τὸ χάος ἀπέρριπτεν· οἱ δὲ ἐν τούτῳ καταδικαζόμενοι, τὸ, Οὐαί, καὶ τὸ, Οἴμοι, πάντες ἀνέκραζον.

Ἠλιασάντων τοίνυν τῷ φοδερῷ τούτῳ καὶ ἀγρίῳ ἀνδρὶ, σφοδρῶς οὗτος εὐθὺς βοήσας πρὸς τοὺς ἀπαγαγόντας με « Οὗτος φίλος μου ἐστίν », ἅμα τὴν χεῖρα ἐξέτεινε κρατῆσαι με προθυμούμενος. Ἐγὼ δὲ, φόβῳ σπασθεῖς, ἐτρόμαξα, καὶ πρὸς ἑμαυτὸν συνεστάλην· καὶ παραχρῆμα, ὡσπερ ἐξ ἀποστολῆς τινός, ἐφάνησαν δύο ἄνδρες πεπολιωμένοι καὶ ἱεροπρεπεῖς, οὓς Ἀνδρέαν εἶναι καὶ Ἰωάννην τοὺς ἱεροὺς Ἀποστόλους ἐνόμιζον, ὅσον ἀπὸ τῆς τῶν ἀγίων εἰκόνων Σεωρίας ἀναλογιζόμενος. Τούτους ἰδὼν ἐκεῖνος ὁ θυσειδέστατος, εὐθὺς συσταλεῖς ὑπεκρύβη. Καὶ δὴ λαβόντες με εὐμενῶς οἱ δύο οὗτοι γηραιοί, καὶ διελθόντες τὰς μικρὸν πρόσθεν εἰρημένας πύλας, καὶ τὴν ἐνδοτέραν αὐτῶν πύλην περάσαντες, ἐξήλθομεν εἰς τινα πεδιάσιμον τόπον, ἐν ᾧ κάλλιστα χωρία καὶ ὠραῖα ἐτύγχανον· ἃ παραλειψάμενοι, παρὰ τὸ τέλος τῆς πεδιάδος κοιλάδα χλοερὰν τε καὶ πάντερπον εὗρομεν, ἧς τὴν ὠραιότητα τοῦ κάλλους καὶ τὴν ἐνούσαν χάριν ἐρημεύσαι καὶ παραστῆσαι λόγῳ λίαν ἀδύνατον. Κατὰ δὴ τὸ μέσον αὐτῆς γηραιὸς τις ἐκάθητο, χαρίεις καὶ τίμιος, περὶ αὐτὸν ἔχων παιδίων πληθύν, παραπλησίαν τῇ ἄμμῳ τῆς Θαλάσσης.

Τότε τοίνυν ἐγὼ, τὸν φόβον ἀποβαλόμενος, ἠρέμα πῶς τοὺς ἀπάγοντάς με ἠρώτησα· Τίς ἂν εἴη ὁ γηραιός, καὶ τίς ὁ περὶ αὐτὸν ἀναριθμητὸς ὄμιλος. Οἱ δὲ « Οὗτός ἐστιν, εἶπον, ὁ Ἀβραάμ, καὶ ὃν ἀκούεις κόλπου τοῦ Ἀβραάμ »· καὶ ἅμα, προτραπεῖς παρ' αὐτῶν, προσεκύνησα μετ' αἰδοῦς, καὶ ἠσπασάμην ὃν ἔλεγον Ἀβραάμ εἶναι, καὶ αὐτῆς ἐπὶ τὰς πρόσω πορείας ἠρχόμεθα. Καὶ πληρουμένης τῆς κοιλάδος, διεδέχετο μέγιστος ἐλαιῶν, οὗ τὰ δένδρα πλείονα τῶν ἄστρον ἦσαν, ὡς ὑπολαμβάνω, τοῦ οὐρανοῦ, καὶ καθ' ἕκαστον δένδρον οἶον σκηνὴ ἦν, καὶ κλίνη καθ' ἕκαστην σκηνήν· καὶ ἐφ' ἕκαστην κλίνην ἄνθρωπος, ἐν οἷς ἀνεγνωρίσα πολλοὺς μὲν τῶν ἀναστρέφομένων εἰς τὰ βασίλεια, πολλοὺς δὲ τῶν κατὰ τὴν πόλιν, τινὰς δὲ καὶ τῶν οἰκούντων ἐν τοῖς ἀγροῖς, καὶ τινὰς πρὸς τούτοις τῶν ἐκ τῆς καθ' ἡμᾶς Μονῆς. Οὗτοι δὲ πάντες, οὓς ἀνεγνωρίζον, προτετελευτηκότες ἦσαν. Ἐν ὅσῳ δὲ διελογιζόμενι πυθέσθαι, τίς ὁ τηλικούτος καὶ Σαυμαστός ἐλαιῶν, φθάνουσι οἱ γηραιοὶ τὴν ἐρώτησιν: Τί διαλογίζῃ, λέγοντες, τίς ὁ μέγας οὗτος καὶ περικαλλῆς ἐλαιῶν, καὶ τίνα πάντα τὰ ἐν αὐτῷ; ταῦτα ἐστίν, ἄπερ ἀκῆυεις, « Πολλὰ μοι παρὰ σοὶ Σῶτερ πεφύκασι, κατ' ἀξίαν πᾶσι μεριζόμεναι, κατὰ τὸ μέτρον τῆς ἀρετῆς ».

Μετ' ἐκείνου τὸν ἐλαιῶνα πόλις ἦν, ἧς τὸ κάλλος καὶ τὴν ποικιλίαν καὶ τὴν περὶ τὸ τεῖχος ἀρμονίαν καὶ σύνθεσιν ἀμήχανον ἐξείπειν· δώδεκα μὲν στίχοι περὶ τὸ τεῖχος ὅλον ἦσαν, ὡσπερ τινες ζῶναι, ἐκ τῶν τιμίων δώδεκα λίθων· ἐκάστη δὲ τούτων ἐξ ἐνός ἐνήρμοστο λίθου, καὶ ἐκάστη τούτων κύκλον ἴδιον ἀπαρτίζουσα. Τί δὲ δεῖ λέγειν εὐθύτητα, πλάτος, καὶ ἰσότητα, καὶ τὴν ἐν ἅπασιν εὐαρμοσίαν καὶ σύμπληξιν; Ἐπὶ δὲ τῷ τείχει πύλαι χρυσῶ καὶ ἀργυρῶ κεκραμένῳ κατεποικίλλοντο· τῶν δὲ πυλῶν ἐνδον δάπεδον ἠνοίγετο χρύσειον· καὶ τοῦτο οἰκίαι χρυσαῖ διεδέχοντο, καὶ χρυσαῖ καθέδραι, καὶ χρύσειοι ἄσκακις. Ἡ δὲ πόλις πᾶσα, πλήρης φωτὸς ἀνεκλαλήτου, πλήρης εὐω-

δίας, πλήρης χαρᾶς. Τὴν δὲ πόλιν πᾶσαν περιερχόμενοι, οὐκ ἄνθρωπον, οὐ κτῆνος, οὐκ ὄρνεον, οὐκ ἄλλο τι τῶν περὶ γῆν καὶ ἕρα κινουμένων ὅλως κατείδομεν· πρὸς δὲ τὸ ἄκρον ταύτης τῆς πόλεως, Σαυμαστά βασιλεία ἐκοδόμητο· εἰς δὲ τὴν τῶν βασιλείων εἰσοδόν, Σάλαμος, οὐ τὸ περίμετρον ὡσεὶ λίθου βολή. Ἐπ' ἄκρων δὲ τοῦ Σαλάμου μέχρι τῶν ἐτέρων ἄκρων, τετάνυστο τράπεζα ἐκ μαρμάρου πᾶσα ῥωμαϊκοῦ· καὶ τοσοῦτον τῆς γῆς ἀπέχουσα ὅσον ἐπερείδεται ἄνθρωπον· πλήρης δὲ ἦν πᾶσα τῶν ἀνακειμένων· ἀκραιφεστάτου δὲ φωτός καὶ εὐδίας πλήρης καὶ χάριτος ἅπας ὁ οἶκος ἐπεπλήρωτο.

Πρὸς δὲ τῷ τέλει τοῦ Σαλάμου μικρὸς κοχλίας ἐτύγχανε· τὸ δὲ τέλος τοῦ κοχλίου τερπνὸν ἠλιακὸν διεδέχτο, πρὸς αὐτὴν ἐπινεῦον τὴν τράπεζαν· ἐξ οὗ φωτοειδεῖς εὐνοῦχοι δύο προκύψαντες, τὴν ὄψιν ἀστραπῆ παραπλήσιοι, καὶ πάσης ἀγλαίας ὑπέπλεοι, λέγουσιν ἐκείνοις τοῖς γηραιοῖς τοῖς κρατοῦσί με· Κατακλιθῆτω δὴ καὶ οὗτος ἐπὶ τὴν τράπεζαν· καὶ ἅμα τῷ λόγῳ τὸν τόπον ὑποδεικνύουσιν, ἐφ' οὗ οἱ γηραιοὶ με φέροντες ἀνακλίνουσιν· αὐτοὶ δὲ ἐφ' ἐν τῷ Σαλάμου μέρος ἐκάθισαν. Οἱ τοίνυν εὐνοῦχοι ὡς πρὸς τὴν ἔνδον τῆς ἐπὶ τὸν ἠλιακὸν δῆθεν οἰκίας εἰσέδυσαν. Ἐν δὲ τῷ τούτους χρονίζειν, οὐ παρέργως ἐγὼ Σερῶν τὰ κατ' ἐκείνην τὴν τράπεζαν, πολλοὺς συνήθεις ἐκ τῶν ἀνακειμένων ἐγνώριζον, ἐκ τε τοῦ κοσμικοῦ καταλόγου τυγχάνοντας, πρὸς οἷς καὶ τινὰς τῆς καθ' ἡμᾶς Μουῆς· τινὰς δὲ καὶ τῶν ἀναστρεφόμενων εἰς τὰ βασίλεια.

Μετὰ πολλὰς οὖν τὰς ὥρας, πάλιν οἱ εὐνοῦχοι προκύψαντες, καὶ τοὺς γηραιοὺς ἐκείνους φωνήσαντες: « Ὑποστρέφατε τούτου, λέγουσιν, ὅτι μεγάλως πενθοῦσιν αὐτὸν τὰ κατὰ Θεὸν αὐτοῦ γεννήματα. Καὶ ὁ Βασιλεὺς παρακληθεῖς, βούλεται αὐτὸν κατὰ τὸν μονήρη βίον εἶναι· καὶ τούτου δι' ἄλλης ὁδοῦ ἀπαγαγόντες, λάβετε αὐτὸν τὸν Μοναχὸν Ἀθανάσιον τὸν τοῦ Τραϊανοῦ ». Καὶ παρευθὺς οἱ γηραιοὶ λαβόντες με, τοῦ τε Σαλάμου καὶ τῆς πόλεως συντόμως δι' ἄλλης ὁδοῦ ὑπεξήλθομεν. Καθ' ὁδὸν δὲ λίμναις ἐπτά παρεβάλομεν, μεσταῖς τιμωριῶν καὶ κολάσεων· ἢ μὲν σκοτεινὸς πλήρης ἦν, ἢ δὲ πυρός, ἢ δὲ δυσώδους ὀμίχλης, ἢ δὲ σκολήκων, ἢ δὲ ἄλλης κολάσεως εἶδους καὶ τιμωρίας ἀνάπλεως· κοινῇ δὲ πᾶσαι πλήθους ἀναριζμήτου ἐπεπλήρωτο, ἐλεινῶς ὀδυρομένων, καὶ γοεῶς πάντων ὀλουζόντων.

Ταύτας δὴ τὰς λίμνας παραμειψάμενοι, καὶ τινὰ τόπον μικρὸν, πάλιν τὸν γηραιὸν κατελάβομεν, ἐν ἔλεγον εἶναι τὸν Ἀβραάμ· καὶ τούτῳ συνταξάμενος, πάλιν αὐτὸν ἠσπασάμην. Ὁ δὲ μοι χρυσοῦν ποτήριον δίδωσιν, οἴνου πεπληρωμένον, γλυκυτέρου τοῦ μέλιτος, καὶ ἄρτου ξηροῦ κλάσματα τρία· ὧν τὸ μὲν ἐν, ἐν τῷ οἴνῳ βαψας, ὡς ἐδόκουν, ἐφαγον, καὶ τὸν ὅλον οἶνον ἐξέπιον, τὰ δὲ ἕτερα δύο τῷ ἐμαυτοῦ κόλπῳ ὑπέθηκα, ἅπερ χθὲς ὑμᾶς ἐπέζητουν. Εἶτα μετὰ μικρὸν πάλιν κατὰ τὸν τόπον ἐκείνον ἀπήλθομεν, ἔνθα ὁ γιγαντιαῖος ἐκείνος καὶ δυσειδέστατος, καὶ νυκτὶ παραπλήσιος τὴν ὄψιν, ἐτύγχανεν. Ὁ δὲ με ἰδὼν, ἔβρυχεν ἐπ' ἐμὲ τούτος ὀδόντας δεινῶς, καὶ μετ' ὀργῆς καὶ πικρίας ἔλεγεν « Ἄρτι ἐξέρυγές με· πλὴν αὐδὲ τοῦ λοιποῦ παύσομαι πάντα κατὰ σοῦ συσκευάζων, καὶ τοῦ κατὰ σέ Μοναστηρίου ».

Τὰ μὲν δὴ μέχρι τούτου, ἀδελφοί, γνώσκων ἀπήγγεिला· τὸ δὲ ὅπως εἰς ἐμαυτὸν ἐγενόμην, παντελῶς ἀγνοῶ. Ταύτης τῆς ὄψεως οὕτως ἐχούσης, αὐτίκα ἀπεστάλη τις πρὸς τὸ τοῦ Τραϊανοῦ Μοναστήριον, καὶ καταλαμβάνει τὸν Μοναχὸν Ἀθανάσιον, τοῦ σώματος ἐκδημήσαντα, καὶ ἐπὶ κλίνης ἐκ τοῦ κελλίου ἐκκομιζόμενον. Πυθόμενος δὲ, πότε τετελευτήκει, ἠκηκοῖ « Τῇ χθὲς ἡμέρα, περὶ ὧραν ἐνάτην », καθ' ἣν καὶ τὴν ὀπτασίαν ἰδὼν, εἰς ἑαυτὸν ἐγένετο. Οὐκ εἰς μακρὰν δὲ καὶ ἄμφω τὰ Μοναστήρια εἰς ἐν γεγό-

νασιν, διὰ τὸ ἀγχίθυρα κεῖσθαι, καὶ μέχρι τοῦ νῦν ἐφ' ἐνὸς καθηγητοῦ κυβερνώμενα.

Ἐπὶ τριάκοντα οὖν χρόνοις, παρὰ τοῦ τὴν ὀπτασίαν ταύτην ἰδόντος, καὶ ἐξαρκέσαντος ἐκείνου τῇ ζωῇ καὶ τῇ πρὸς Θεὸν πολιτείᾳ, ἀμφοτέρων τῶν Μονῶν δευθετουμένων, οὐ μικρά τις ἢ ἐπίδοσις ἐν ταύταις γέγονεν, ἐπὶ τε τῇ τῶν Μοναχῶν δεαρέστῳ πολιτείᾳ καὶ τοῖς ὅθεν δήποτε πρὸς τὴν τούτων διοίκησιν, καὶ διατροφήν εἰσοδιαζόμενοις, εἰς δόξαν τοῦ φιλανθρώπου Θεοῦ ἡμῶν. Ἀμήν.

Ταῖς τῶν Ἀγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ'. Ἐν τῇ καμίνῳ.

Νέους τρεῖς Παῖδας, ὁ ἐκ καμίνου λυτρωσάμενος, σώζει ἐκ τροχοῦ σε Μάρτυς πῦρῳειδούς, Χαριτίνην ἀναμέλπουσαν· Εὐλογημένος εἶ ἐν τῷ Ναῶ, τῆς δόξης σου Κύριε.

Μετὰ Παρθένων, λαμπαδηφόρος εἰς οὐράνια, βαινεις τοῦ πυρός λαμπάδας καρτερικῶς, ἐν τῷ ψάλλειν ὑπομείνασα· Εὐλογημένος εἶ ἐν τῷ Ναῶ, τῆς δόξης σου Κύριε.

Εὐληγεμένος, ὑπομονῆ σου ὁ παράνομος, χεῖρας συνδεσμεῖ καὶ πόδας καὶ τῷ βυθῷ, παραπέμπει σε κραυγάζουσαν· Εὐλογημένος εἶ ἐν τῷ Ναῶ, τῆς δόξης σου Κύριε.

Λόγῳ σου θείῳ, τὴν ἀλογίαν ζηλιτεύσασα, πάθει παθημάτων Μάρτυς ζωοποιῶν, ἀνεπλήρωσας ὑστέρημα, Εὐλογημένος εἶ ὁ Θεὸς μου, βοῶσα καὶ Κύριος. Θεοτοκίον.

Παρθένον μόνην, καὶ καθαρὰν σε καὶ ἀκήρατον, Λόγος καθαρὸς ἠγάπησε καὶ ἐκ σοῦ, ἀνεπλάσατο σαρκούμενος, Κόρη τὸν ἄνθρωπον, ὁ Χαριτίνην δοξάσας τοῖς θαύμασι.

ᾠδὴ η'. Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιὴλ.

Ωραία ἐν κάλλεσι τῶν σῶν, στιγμάτων γέγονας, καὶ κατηγγύησαι, Παρθένοσ ἀφθορος μείνασα, τῷ ὡραίῳ Λόγῳ πάνσεμνε, τῷ ἐκ Παρθένου δι' ἡμᾶς σεσαρκωμένῳ Χριστῷ, ὃ βρωῶμεν· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Πάσαις μαχομένη προσβολαῖς, τῶν τιμωρούντων σε, γενναίως ἠνεγκας, τροχοῦ φλογίζοντος κἀκωσιν, ὀβελίσκων τὴν πυράκτωσιν, τὴν εἰς βυθὸν ἀπορρίψην, καὶ τῶν ὀδόντων Σεμνῆ, καὶ ὀνύχων, τὰς ἐκριζώσεις, Χριστὸν μεγαλύνουσα.

Οἱ πόδες οἱ σοὶ ταῖς καλλοναῖς, τῶν πόνων ἐνδοξε καθωραῖσθησαν· διὸ ἐν ὕδασι βαίνοντες, οὐκ ἐβράχθησαν συνόντων σοι, Παρθενομάρτυς εὐκλεῶν Θεοῦ Ἀγγέλων, μεθ' ὧν ἀνεβόας· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Θαῦμα καταπλήττον πάντα νοῦν, μετὰ τελείωσιν, πῶς τῷ γεννητορι, τὸ σὸν ἐκδέδωκε λείψανον, ὁ βυθὸς ὁ κολπωσάμενος· ὅπερ

κηδεύσας πατρικῶς, τρυγᾷ τὴν χάριν ἐκ σοῦ, Χαριτίνη, τὴν βασιλείαν λαβὼν τὴν οὐράνιον.

Θεοτοκίον.

Ωφθης ὑπερτέρα οὐρανῶν, Θεὸν οὐράνιον ἀποκουήσασα, τὸν οὐρανῶσαντα Πάναγνε, γηγενῶν ὄλων τὸ φύραμα, καὶ Χαρινίνης τὴν σεπτὴν μνήμην φαιδρύναντα, ὧ βρωῶμεν· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

- » **Χ**εῖρας ἐκπετάσας Δανιὴλ, λεόντων χά-
- » **σ**ματα, ἐν λάικῳ ἔφραξε· πυρὸς δὲ
- » **δ**ύναμιν ἔσβησαν, ἀρετὴν περιζωσάμενοι, οἱ
- » **ε**ὐσεβείας ἐρασταί, Παῖδες κραυγάζοντες·
- » **Ε**ὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ὡδὴ Δ'. Ἄθος ἀχειρότμητος ὄρους.

Γνα τῶν στεφάνων τῆς δόξης, ὡς ἀδιάφθορος παρθένος, Μάρτυς ἐπιτύχης παντοίων, κολαστηρίων εἶδος ὑπήνεγκας, ἀγαλλομένη πνεύματι, καὶ διανοίας ἀναστήματι.

Ως περικαλλῆς, ὡς ὠραία, ὡς περιδέξιος παρθένος, ὡς ἀκαταγώνιστος Μάρτυς, ὡς τοῦ Δεσπότητος νύμφη πανάμωμος, χρυσοειδέσει πτέρυξι, πρὸς τὰ οὐράνια κατέπαυσας.

Σὺ φωτοειδής Χαρινίνη, ἐναπαστραίπτεις λαμπηδόνας, ζόφον πονηρίας δαιμόνων, καὶ παθημάτων ἀποδιώκουσα, ταῖς θεοδότοις πάντοτε, θαυματουργίαις ἀξιάγαστε.

Η περιχαρῆς σου ἡμέρα, παριχαρῶς λαοὺς ἀθροίζει, σὲ ταῖς ἀριστείας ὑμῆσαι, καὶ τῆς ἀγῶνας καὶ τὰ παλαίσματα, καὶ τὴν γενναίαν ἀθλησιν, Μεγαλομάρτυς χαριτώνυμε.

Θεοτοκίον.

Φῶς ἡμῖν ἀνέτειλε μήτρας, ἐξ ἀπειράνδρου σου Παρθένε· οὐ ταῖς φρυκτωρίαις ἐνδέως, καταυγασθεῖσα φῶς ἐχρημάτισεν, ἢ τῆς χαρᾶς ἐπώνυμος, Θεοκνητορ ἀπειρόγαμε.

Ὁ Εἰρμός.

- » **Λ**ίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου
- » **σ**ου Παρθένε, ἀκρογωνιαίος ἐτήθη,
- » **Χ**ριστὸς συνάψας ταῖς διεστῶσας φύσεις· διὸ
- » **ἐ**παγαλλόμενοι, σὲ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Καὶ ἡ λοιπὴ τοῦ Ὁρθρου Ἀκολουθία συνήθως, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ 5'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τῆ Ἁγίης ἐνδόξης Ἀποστόλης Θωμᾶ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους 5'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Ἀποστόλου τρία, δευτεροῦντες αὐτά.

Ἦχος δ'. Ὁς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Τῆς πλευρᾶς ἐφαψάμενος, τοῦ Δεσπότητος Πανόλβιε, τῶν καλῶν κατείληφας τὸ ἀκρότατον· ὡσπερ γὰρ σπόγγος τὰ νάματα, ἐκεῖθεν ἐξήντησας, τὴν πηγὴν τῶν ἀγαθῶν, καὶ ζωὴν τὴν αἰώνιον, καὶ ἐπότισας, χερσῶθεισας καρδίας ἀγνωσία, τοῦ Θεοῦ θεογνωσία, ἀναπηγάζων τὰ δόγματα.

Τῆ πιστῆ ἀπιστία σε, τῆς πιστοῦς ἐβεβαίωσας, ὡς Θεὸν καὶ Κύριον πάσης κτίσεως, θεολογεῖν ἀπαρξάμενος, τὸν σάρκα φορέσαντα, δι' ἡμᾶς τοὺς ἐπὶ γῆς, καὶ Σταυρόν τε καὶ θάνατον, ὑπομείναντα, καὶ τὰς τρήσεις τῶν ἡλῶν, καὶ τῆ λόγχῃ, τὴν πλευρὰν διανυγέντα, ἐξ ἧς ζωὴν ἀρρύομεθα.

Ο Ἐθωμᾶς ὁ θαυμάσιος, τὴν πηγὴν ἀνεστόμωσε, τῶν δογμάτων Δέσποτα τοῖς θεοφροσι· τὴν γὰρ πλευρὰν ψηλάφησας σου, διπλὴν τὴν ἐνέργειαν, ταῖς οὐσίαις ταῖς διτταῖς, καταλλήλως μεμύηται, καὶ ἐβόησε· Σὺ Θεὸς μου ὑπάρχεις καὶ Δεσπότης, σὺ καὶ Κύριος τῆς δόξης, ὁ δὲ ἐμὲ σὰρξ γενόμενος.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Ως ὑπέρτης τοῦ Λόγου, καὶ τῆς ἀρρήτου σαρκώσεως αὐτοῦ, βυθὸν σοφίας ἐξήντησας, Θωμᾶ Ἀπόστολε· τῷ γὰρ καλαίμῳ τοῦ Σταυροῦ, ἀνιχνεύων ἐκ τοῦ βυθοῦ τῆς ἀπάτης, ψυχὰς ἐζώγησας. Ὅθεν τῆ σαγήνης τῶν σῶν δογμάτων, πᾶσαν ἐφώτισας τὴν οἰκουμένην· καὶ τῷ φωτὶ τῆς γνῶσεως, ταῖς τῶν Ἰνδῶν ἐζοφωμένας ψυχὰς κατελάμπρυνας. Διὸ τῆς δόξης τηλαυγῶς, Χριστῆ κατατρυφῶν, αὐτὸν ἰκέτευε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Θεοτόκε, σὺ εἶ ἡ ἄμπελος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημείωσιν.

Ωσπερ μαργαρίτην σε, ἐκ τοῦ βυθοῦ ἀνιμήσατο, τῆς τοῦ κόσμου συγχύσεως, Χριστὸς ὁ φιάνθρωπος, διὰ σοῦ πλουτίσας, τοὺς ἠπορημένους, καὶ τῆς πενίας τῶν δεινῶν, συγκεκραμένους Θωμᾶ Ἀπόστολε· διὸ σε μα-

καρίζομεν, καὶ τὴν πανέορτον μνήμην σου, ἐν αἰνέσει δοξάζομεν, εὐσεβῶς σε γεραίροντες.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν.

Γιδῶν κατελάμπρυνας, πᾶσαν τὴν γῆν ἱερώτατε, καὶ θεόπτα Ἀπόστολε· φωτίσας γὰρ ἅπαντας, υἱὸς ἀπειργάσω, φωτὸς καὶ ἡμέρας, τούτου ἐν Πνεύματι σοφῆ, εἰδωλικούς τε ναοὺς κατέρραξας, ἀνήγειρας δὲ χάριτι, Θεοῦ εἰς δόξαν καὶ αἰνεσιν, ἐκκλησίας μακάριε, πρεσβευτὰ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγούνται.

Χεiri φιλοπράγμονι, θείαν πλευράν ἐξηρεύησας, καὶ τῶν ἡλῶν τὰ τραύματα, ἄπερ ὁ Ἀθάνατος, δι' ἡμᾶς ὑπέστη, καὶ τὴν ἀπιστίαν, μεταβαλὼν χαρμονικῶς, εἰς εὐπιστίαν Θωμᾶ ἐβόησας· Σὺ εἶ Θεὸς καὶ Κύριος, καὶ σὲ δοξάζω φιλάνθρωπε, τὸν τοῖς πάθεσι βλύσαντα, τοῖς πιστοῖς τὴν ἀπάθειαν.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'. Ἀνατολίου.

Τὰ θεία ἐποπτεύων, Χριστοῦ τῆς σοφίας νοσητὸς ἀναδέδειξαι κρατῆρ, μυστικῶς Θωμᾶ Ἀπόστολε, ἐν ᾧ τῶν πιστῶν αἱ ψυχαὶ εὐφραίνονται· τῇ γὰρ θείᾳ σαγήνῃ τοῦ Πνεύματος, λαοὺς ἀνειλκυσας ἐκ βυθοῦ τῆς ἀπογνώσεως· ὅθεν ἐκ Σιών, ὡς ποταμὸς τῆς χάριτος ἐξῆλθες, τὰ σα ἐκβλύζων ἔνθεα δόγματα, εἰς τὴν σύμπασαν κτίσιν. Διὸ τοῦ Χριστοῦ τὸ πάθη ἐκμιμούμενος, τὴν πλευράν ἐλογχεύθης, καὶ ἐν τῷ γνόφῳ εἰσδύσας τῆς ἀφθαρσίας, αὐτὸν ἰκέτευε, ἐλεθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν.. Θεοτοκίον. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Οταν μου εἰς ἔννοιαν, τὸ φοβερόν ἔλθῃ βῆμα, τοῦ Υἱοῦ σου Πάναγνε, καὶ τὸ δικαστήριον τὸ παγκόσμιον, ἀπορῶ δεδοικα, δειλιῶν καὶ τρέμων, τὴν τῶν ἔργων μου ἐξέτασιν· φαῦλα γὰρ ἅπαντα, καὶ αἰσχύνῃς πάσης ἀνάπλασα, καὶ σκότους καὶ κολάσεως, καὶ ἀποστροφῆς ὄντως ἄξια. Ἴδε μου τὴν θλίψιν, καὶ ἴδε τῆς ψυχῆς τὴν συντριβὴν, καὶ τῆς ἀνάγκης ἐκείνης με, ῥῦσαι καὶ κολάσεως.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος γ'. Ἀπόστολε Ἅγιε Θωμᾶ.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Ἡ συνήθης Στιχολογία.

Μετὰ δὲ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τὸν Ἀπόστολον πάντες καὶ Μαθητὴν τοῦ Χριστοῦ, εὐφημήσωμεν ὕμνοις ἐπὶ τῇ μνή-

μῃ αὐτοῦ· θεοπρεπῶς γὰρ τὰς ἡμῶν, διανοίας αὐτῶς τύπους τῶν ἡλῶν ψηλαφῶν, βεβαίαν πίστιν ἐκζητῶν, ἐσῆριξεν ἐν Κυρίῳ, ἀδιαλείπτως πρεσβεύων, ἐλεθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸν ἐκ σοῦ σαρκωθέντα Θεὸν καὶ Κύριον, δι' ἡμᾶς τοὺς φθαρέντας τοῖς ἀμαρτήμασι, τοῦτον ἰκέτευε αἰεὶ, τοῦ οἰκτειρῆσαι ἡμᾶς, καὶ ἀποστρέφαι τὸν θυμὸν, καὶ τὴν ὀργὴν αὐτοῦ Σεμνή, ἀπὸ τῶν πίσει βωόντων, καὶ εὐφημούντων ἀπαύστως, τὰ μεγαλεῖα τῆς σῆς χάριτος. Εἶτα οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῆ Ἀποστόλου ὁ παρῶν, οὐ ἢ Ἀκροστιχίς:

Τὸν θαυματῶν γέμοντα Θωμᾶν θαυμασῶ.

Ποίημα Θεοφάνους.

ᾠδὴ α'. Ἦχος δ'. Τριστάτας κραταιοῦς.

Τὸν ἀναρχον Υἱὸν, τοῦ Θεοῦ Θεὸν Λόγον, τὸν φανέντα ἐπὶ γῆς, μορφῇ τῇ καθ' ἡμᾶς, ὃν ἐώρακας Ἐνδοξε, οὐ καὶ τὰς χεῖρας παλάμη, καὶ πλευράν ἐψηλάφησας, καθικέτευε σῶσαι τοὺς δούλους σου.

Ο γνόστης τῶν κρυπτῶν, καὶ νεφροῦς ὁ ἐτάζων, καὶ καρδίας ἐρευνῶν, Θεὸς μου Ἰησοῦς, σὲ Θωμᾶ παμμακάριστε, τῆς αὐτοῦ θεοφανείας, ὑπηρετὴν καὶ μάρτυρα, καὶ Ἀπόστολον θείον προσήκατο.

Ναυμάτων μυστικῶν, ποταμὸς ἀνεδείχθης, περικλύζων σὺ Θωμᾶ, τὸ πρόσωπον τῆς γῆς, Ἐκκλησίας τε σύστημα, ρεύμασι θεογνωσίας, καὶ τῷ ροίζῳ τοῦ Πνεύματος, τὴν πολυθεον πλάνην ἀπήλασας.

Θεοτοκίον.

Θανάτου καὶ φθορᾶς, καθαιρέτης ὑπάρχεις, ἀφθαρσίας τὴν πηγὴν, τεκοῦσα τὸν Χριστόν, Θεοτόκε πανύμνητε, τὸν καὶ τῆς ἀθανασίας, ὠραῖσαντα χάριτι, τῶν ἀνθρώπων τὴν φύσιν πανάμωμε.

ᾠδὴ γ'. Οὐκ ἐν σοφίᾳ.

Αρετῆς κάλλει, διαπρέπων Θεόπτα καὶ θαύμασι, τῶν Ἰνδῶν τὸ δυσειδές, φωτὶ τῷ θείῳ κατηύγασας, πίστει καὶ ἐφαιδρυνας, τούτων τὴν ζόφωσιν.

Υπὸ τῆς αἴγλης, πυρσωθεὶς αὐτουργίᾳ τοῦ Πνεύματος, ὡς βολίς θεοφεγγῆς, ἐξαπεστάλης θεόληπτε, καὶ κόσμον ἐφώτισας, Θωμᾶ τοῖς θαύμασι.

Μεμνημένος, τῆς ἐνθέου σοφίας τὰ δόγματα, ὡσπερ τάχος ἀστραπῆς, διερχομένης Ἀπόστολε, Θωμᾶ κατελάμπρυνας, κόσμου τὰ πέρατα.

Θεοτοκίον.

Απειρόγαμε, ἢ Θεὸν σαρκωθέντα κηύσασα, τῶν παθῶν ταῖς προσβολαῖς, κλονούμενον με στερέωσον· οὐ γὰρ ἔστιν Ἀχραντε, πλήν σου βοήθεια.

Ὁ Εἰρμός.

• **Ο**ὐκ ἐν σοφίᾳ, καὶ δυνάμει καὶ πλούτῳ
• **Κ**αυχώμεθα, ἀλλ' ἐν σοὶ τῇ τοῦ Πα-
• **τ**ρός, ἐνυποστάτῳ σοφίᾳ Θεοῦ· οὐ γὰρ ἔστιν
• **Α**γίος, πλήν σου φιλόνητο.

Κάθισμα, Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τῆ σαγήνη τῶν λόγων τῶν θεϊκῶν, τοὺς ἰ-
χθύας ζωγρήσας τοὺς λογικοὺς, τοὺτους προσήγαγε, ἀπαρχὴν τῷ Θεῷ ἡμῶν· καὶ τοῦ Χριστοῦ τὰ στίγματα, ποθῶν ἐπεινδύσασθαι, μιμητὴς τοῦ πάθους, αὐτοῦ πεφανέρωσαι· ὅθεν συνελθόντες, κατὰ χρέος τιμῶμεν, Ἀπόστολε ἐνδοξε, τὴν πανέορτον μνήμην σου, καὶ συμφώνως βοῶμέν σοι· Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν οὐράνιον πύλην καὶ κιβωτὸν, τὸ πανάγιον ὄρος τὴν φωτεινὴν, νεφέλην ὑμνήσωμεν, βράτον τὴν ἀκατάφλεκτον, τὸν λογικὸν Παραδείσον, τῆς Εὐας τὴν λύτρωσιν, τῆς οἴκουμένης πάσης, τὸ μέγα κειμήλιον· ὅτι σωτηρία, ἐν αὐτῇ διεπράχθη, τῷ κόσμῳ καὶ ἄφεςις, τῶν ἀρχαίων ἐγκλημάτων· διὰ τοῦτο βοῶμεν αὐτῇ· Πρέσβευε τῷ σῶ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εὐσεβῶς προσκυνούσι, τὸν πανάγιον τόκον σου.

ᾠδὴ δ'. Ὁ καθημένος ἐν δόξῃ.

Τῆ μεγίστη τῶν θαυμάτων, ἐπιδείξει χρησάμενος, καὶ δογματῶν θείων, δόξαν τηλαυγῶς ἐκτιθέμενος, τὴν οἰκουμένην ἐπέσχεσ τῷ κηρύγματι, τὴν κραυγάζουσαν· Δόξα Χριστῷ τῇ δυνάμει σου.

Ως αὐτόπτην σε τοῦ Λόγου, ὑπηρετὴν τε ἐνθερμον, καὶ τῆς τούτου δόξης, καὶ μεγαλειότητος μάρτυρα, καὶ ὡς πιστὸν οἰκονόμον καὶ Ἀπόστολον, εὐφημοῦμέν σε, μάκαρ Θεομᾶ πανσεβάσμιε.

Νυμφικὴν ὡσπερ παστάδα, καὶ σπηνήν ἐπεράνιον, ὑποβάθραν λίθον, ἀκρογωνιαῖον πηξάμενος, ἐπωκοδόμησας μάκαρ παναοίδιμε, Ἀποστόλων ἀκρότης, Θεομᾶ τοῖς πιστεύουσι.

Θεοτοκίον.

Γῆν ἀνήροτον τὸν στάχυν, τῆς ζωῆς γεωργήσασαν, καὶ νεφέλην κούφην, ὄμβρον ζωοδότην πηγάσασαν, τὴν Παναγίαν Παρθένον ὀ-

νομαζόμεν, οἱ κραυγάζοντες· Δόξα Χριστῷ τῇ δυνάμει σου.

ᾠδὴ ε'. Ἀσεβεῖς οὐκ ὄψονται.

Ελλαμφθεῖς Ἀπόστολε, τῇ δόξῃ τοῦ Χριστοῦ, καὶ πλευράν τὴν ζωοποιόν, ψηλαφήσας ἠντλησας, ἀνεξιχνίασον εὐλογίας ἄβυσσον, καὶ τὸν κόσμον κατεπλούτισας.

Μὴ παρῶν τῇ πρώτῃ σου, εἰσὼδῶ ὁ Θεομᾶς, ἀπιστῶν τε τοῖς Μαθηταῖς, πιστωθεῖς δὲ ὑστερον, χαίρων ἐβόησε· Σὲ Θεὸν καὶ Κύριον, ἀναγγέλλω πολυέλεε.

Οὐρανὸς ὁ ἔμψυχος, τῆς δόξης σου Χριστῷ, τῇ βροντῇ τῇ πνευματικῇ, ὁ Θεομᾶς ἐβόησεν, ἐκδιηγούμενος, καὶ Θεὸν καὶ Κύριον, σὲ σεπτῶς εὐηγγελίσαστο.

Θεοτοκίον.

Νικητὴν ἀνάδειξον, Πανάμωμε τὸν νοῦν, τῶν παθῶν καὶ τῷ λογισμῷ, ταῖς ὁρμαῖς ὑπὸταξόν, τέτων Θεόνυμφε, ἢ Θεὸν γεννήσασα, τὸν Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν (*).

ᾠδὴ ε'. Ἔσσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Τὴν πάντων, ἀπιστίαν Θεομᾶ τὴν ψυχόληθρον, ἢ ἀπιστία σου μάκαρ, θεραπεύει· σὺ γὰρ ἀναμφιλέκτως, καὶ τῶν ἡλῶν, καὶ τῆς λόγχης τοὺς τύπους ἠρεύνησας.

Αφήκας, ὡς δυνατὸς Χριστῷ τὸν Ἀπόστολον, ἠκονημένον ὡς βέλος, ἐν ἐχθρῶν καρδίας σου ζωοδότα, καὶ τῶν σκυλῶν, τὴν προνομίαν σοι τούτων προσήγαγεν.

Θυσίας, εἰδωλικάς Οἰκτίριμον κατήργησας, σφαγιασθεῖς ἐπὶ ξύλου, καὶ σφαγαῖς ἀγίαις τῶν θεηγόρων, Ἀποστόλων, τῶν τὰ σὰ μιμουμένων παθήματα.

Θεοτοκίον.

Ω θαῦμα, τῶν ἀπάντων θαυμάτων καινότερον! ὅτι Παρθένος ἐν μήτρᾳ, τὸν τὰ σὺμπάντα περιέποντα, ἀπειράνδρως συλλαβούσα, οὐκ ἐστενοχώρησεν.

Ὁ Εἰρμός.

• **Θ**ύσω σοι, μετὰ φωνῆς· αἰνέσεως Κύριε, ἢ
• **Ε**κκλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου
• **κ**εκαθαρμένη, τῷ δὲ οἴκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς
• **σου** ρεύσαντι αἵματι.

Κοιτάκιον, Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ο τῆς θείας χάριτος, πεπληρωμένος, τοῦ Χριστοῦ Ἀπόστολος, καὶ ὑπηρετὴς ἀληθῆς, ἐν μετανοίᾳ ἐκραύγαζε· Σὺ με ὑπάρχεις, Θεὸς τε καὶ Κύριος.

Ὁ Οἶκος.

Πρὸς τὸν Χριστοῦ Μαθητὴν, καὶ μέγαν μιστολέκτην, Θεομᾶν τὸν θεηγόρον, τοῦ Πέ-

(*) Τὸ χειρόγραφον ἔχει: « Ἡ αὐτὴν γεννήσασα, τὴν αἰδίου ἀπάθειαν. »

τρου ἐκβοῶντος : « Ἐωράκαμεν τὸν Κύριον », ἔφησεν οὗτος : « Ἐάν μὴ ἴδω ἐν ταῖς χερσὶν αὐτοῦ τὸν τύπον τῶν ἤλων, ψηλαφήσω δὲ καὶ τὴν πλευράν, οὐ μὴ πιστεύσω ». Ἄλλ' ὁ Κτίστης τῶν ἀπάντων καὶ Δεσπότης, ὡσπερ δούλος ἐλήλυθε, θελών πάντα σῶσαι, καὶ λέγει τῷ Θωμᾷ : « Ψηλάφησον χειρῶν καὶ πλευρᾶς τῆς τύπου, καὶ μὴ ἀπίσται· ἐγὼ γὰρ εἰμι Κύριος ὁ Θεός σου ». Ὁ δὲ ἐν μετανοίᾳ ἐβόησε : Σὺ μου ὑπάρχεις, Θεός τε καὶ Κύριος .

Συναξάριον .

Τῆ 5. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Θωμᾶ .

Στίχοι .

Ὁ χεῖρα πλευρᾶ σὴ βαλεῖν ζητῶν παλαι,
Πλευρᾶν ὑπὲρ σοῦ νύττεται Θωμᾶς Λόγε .

Ἐβρασιν ἐτάσθη Θωμᾶς μακροῖσιν ἐν ἔκτη .

Ὁ ἄγιος Μήδοις καὶ Πάρθους, Πέρσαις καὶ Ἰνδοῖς τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ κηρύξας, φρουρεῖται παρὰ Μισδαίου Βασιλέως, διὰ τὸ πιστεῦσαι καὶ βαπτισθῆναι ὑπ' αὐτοῦ Ἀζάνην τὸν υἱὸν αὐτοῦ, καὶ τὴν γυναῖκα Τερτίαν, καὶ τὰς θυγατέρας Μιγδονίαν καὶ Νάρκαν . Διὸ καὶ παραδίδοται πέντε στρατιώταις, οἱ τοῦτου ἐπὶ τι ὄρος ἀναβιβάσαντες, λόγχαις κατέτρωσαν· καὶ οὕτω πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν .

Ἐκ τῶν αὐτοῦ περιόδων .

Ἐτι δὲ ζῶν ὁ Ἀπόστολος, σὺν Ἀδάνῃ τινὶ ἐμπόρῳ τὴν Ἰουδαίαν διαπερᾶ· ἐπὶ τι δὲ δωμάτιον τῆς Ἀνδραπόλεως καταλύουσιν . Ἐκδόντες δὲ τοῦ τὴν ἐξουσίαν τῆς χώρας ἐκείνης ἔχοντος τὸ ἑαυτοῦ θυγάτριον εἰς γάμου κοινωνίαν, συνεορτάζειν καὶ τοὺς παρατυχόντας συνέβαινε . Ὁ μὲν οὖν Ἀπόστολος ἐπὶ τὸ ἐπιτελεστέον ἀνεκλήθη τῶν τραπεζῶν . Πάντων δὲ ἐμπορουμένων ἐπὶ τοῖς ἐδωαίμοις, μόνος οὗτος ἀμίτοχος τῶν τοιούτων ἦν· σύννους γὰρ ὦν, καὶ ἑαυτῷ προσέχων, ἐκάθητο ἀνεσταλμένος .

Τῶν διακονούντων οὖν τις, ἀπονοία ἀρθεῖς, ράπισμα δίδωσιν αὐτῷ, εἰρηκώς : Εἰς γὰρ κληθεῖς, μὴ σκυθρῶπαζε, ἀλλὰ χαῖρε, ἀνυπόδομος τοῖς συμπόταις . »

Καὶ ὁ Ἀπόστολος : « Ἀπαλείψαι σοὶ μὲν Κύριος τὸ σφαλὲν εἰς τὸν ἐπιόντα αἰῶνα, τῷ τῷ ψαντι ἔφησε· τὴν δὲ ἀκρατῶς κατ' ἐμοῦ ἐκταθείσαν χεῖρα θῆρες ἐπιμερισάτωσαν ἄγριοι ἐν τῷ παρόντι, εἰς πολλῶν παιδείαν . » Καὶ ἅμα τῷ λόγῳ ἐπιδραμῶν ὁ ράπισας (οἰνοχόος γὰρ ἦν) ὕδωρ διακορίσαι τοῖς δαιτυρόσι εἰς κρᾶσιν οἴνου, ὑπὸ θῆρος, τῷ φρέατι παρακαθημένου, διασπαραχθεῖς καὶ ἄχρις αὐτῶν τῶν ἐγκάτων, ἀπέψυξε . Τότε κύων ἐκ τοῦ παρατυχόντος τὴν τὸν Ἀποστόλου τύψασαν δεξιάν, ἐρρίμμενῃ ἐπ' ἀμφοδου, λαθὼν, ἐν αὐτῷ τῷ συμποσίῳ εἰσῆει, τὴν ἀδικίαν ὡσπερ πᾶσιν ὑποδεικνύων .

Διαπορούτων δὲ τῶν δαιτυμόνων περὶ τῆς χειρὸς, τίνος ἄρα ἂν εἴη, γυνή τις ἐνός τῶν αὐλούντων, διαπρυαίου τι φωνήσασα, φησί : « Μέγα ἡμῖν ἀνεγνωρίσθη σήμερον μυστήριον . Ἀκούσατε οἱ ἀνακεκλιμένοι . Θεός, ἢ Ἀπόστολος Θεοῦ σὺν ἡμῖν ἀνακλιθῆναι ἠξίωσεν . Ὅν γὰρ εἶχον ὀμόγλωσσον καταυλοῦσα καὶ ἠδύνουσα, ἤκουσα τῷ τῷ ψαντι τούτου οἰνοχόῳ φήσαντα, τὴν τούτου δεξιάν χεῖρα ὑπὸ κύωνος σύρεσθαι, εἰς ἐπίδειξιν τῶν πολλῶν ὅπερ πάντες ὁρᾶτε γεγεννημένον . » Καὶ ὡς τούτα διεδοθήθη ἐπὶ

πᾶσι τῷ θαύμα, καὶ εἰς τὰς τοῦ κρατοῦντος ἦλθεν ἀκοάς, μετὰ τὴν λύσιν τοῦ συμποσίου, προσκαλεσάμενος τὸν Ἀπόστολον, ἔφη ὁ Βασιλεὺς : « Εἰ ἐπαρᾶσθαι οἶδας, καὶ θάνατον ἐπάγειν, δεῖξον καὶ τῆς σῆς εὐχῆς τὸ δραστήριον εἰς τὴν σήμερον ἐκδοθεῖσάν μοι παῖδα . » Τοῦτο περιχαρῶς δεξιόμενος ὁ Ἀπόστολος, πρὸς τὴν ἐπιθαλάμιον εἰσέδου παστάδα, καὶ τοὺς νέους εἰς σωφροσύνην ἐπιστηρίξας, καὶ τῆς σαρκὸς ἀπόσασθαι τὴν ἠδυπάθειαν πείσας τούτους, καὶ τῷ Θεῷ παραθέμενος, ἐκέλευεν ὄχετο .

Μετὰ μικρὸν δὲ προσεικότα τινὰ τῷ Ἀποστόλῳ ὁ νυμφίος ὄρα, τῇ νεανίδι προσομιλοῦντα, καὶ Θωμᾶν εἶναι ὑποτοπᾶσας, ἔφη : « Οὐχὶ πρὸ πάντων ἐξῆλθες ; πῶς ἄφνω πάλιν γέγονας, ἀπορῶ . » Καὶ ὁ Κύριος : Ἐγὼ Θωμᾶς οὐκ εἰμί, κατὰ χάριν δὲ ἐκείνου ἀδελφός . Ὅς δ' ἂν ἐμοί, ὡς ἐκεῖνος, ἀκολουθήσῃ, ἀπαρνησάμενος κόσμον, ἐν τῇ παλιγγενεσίᾳ οὐ μόνον ἀδελφός, ἀλλὰ καὶ συγκληρονόμος τῆς ἐμῆς βασιλείας γενήσεται . Τοῦτο εἰπὼν, ἀπ' αὐτῶν ἀοράτως διέστη· ἐκεῖνοι δὲ, τὸν λόγον ὡς μαργαρίτην ἐγκολπωσάμενοι, ὀλουκτίους δεήσεις τῷ φανέντι προσέφερον .

Ἐωθεν δὲ ὁ Βασιλεὺς τὸν κοιτῶνα, ἔνθα οἱ νέοι, κατέλαβεν· ἀντικρὺ δὲ τούτους καθεζομένους εὐρών, ταραχθεῖς, τῆς ἀπ' ἀλλήλων διαζεύξεως τὴν αἰτίαν ἠρώτα . Οἱ δὲ πρὸς αὐτόν : « Ταύτην τὴν διαζεύξιν εὐχόμεθα μέχρι τέλους ἡμῖν διαφυλαχθῆναι, ἵνα ἐν τῷ τῶν στεφάνων καιρῷ, εἰς τὸν νυμφῶνα τὸν ἀκατάλυτον, ἀδαιρέτοι μείνωμεν, κατὰ τὴν τοῦ φανέντος ἐν ἡμῖν τοῦ ξένου ἐπαγγελίαν . » Ἐπὶ τούτοις ὁ Βασιλεὺς ταραχθεῖς, δωρεῶν ὑποσχέσεις, ἐφ' ᾧ τὸν ἀπατεῶνα εὐρεθῆναι καὶ παραστήναι, ἐπηγγείλατο· ἀλλ' ἐπεὶ ἐξέλιπον ἐξερευνῶντες ἐξερευνήσεις, ἀοράτως μᾶλλον τοῖς κατηγουμένοις ἐπιστηρίξων ὁ ζητούμενος ἐπωπταέτο, ὡς ἐπὶ τῇ προσοχῇ τῆς αὐτῶν πίστεως καὶ τὸν θυμὸν τοῦ Βασιλέως καταλεῖναι, καὶ τῇ ὑστεραίᾳ Χριστιανὸν πείσαι γενέσθαι . Ὅτι δὲ οὐχ οἶόν τε τὴν ἀρετὴν διαλαθεῖν, ἔδειξεν αὐτῇ καὶ τὸν Ἀπόστολον ἐν Ἰουδαίᾳ διατρέβειν· καὶ πρὸς αὐτὸν οὗτοι τὸ βάπτισμα ληφόμενοι, παραγεγονότες οἱ δόκιμοι μαθηταὶ τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἀκλινῶς ταύτην ἐδόξαζον .

Ὅτε γοῦν πρὸς Γουνδιαφόρον εἰσέβαλε τῶν Ἰνδῶν Βασιλέα ὁ τοῦ Κυρίου Ἀπόστολος, ποῖαν εἰδέναί αὐτὸν ἐν ξύλοις ἐργασίαν ἐπέθετο, καὶ ποῖαν ἐν λίθοις . Καὶ ἐπὶ μὲν ξύλοις, ἄροτρα, κώπας, ζυγοὺς, καὶ πηδάλια· ἐπὶ δὲ λίθοις, στήλας, ναοὺς, καὶ βασιλείων οἰκοδομὰς κατασκεύαζεν ἐμπειροτάτως, ἔλεγεν εἰδέναί . Καὶ ὁ Βασιλεὺς : Ἄρα γε παλάτιον ἐν ᾧ τόπῳ ἐφέσειος κέκτημαι, δύνασά μοι κατασκευᾶσαι πρὸς Θεραπειαν ; Καὶ ὁ Ἀπόστολος ὡς κατέθετο, μηδὲν μελήσας, χρυσὸν αὐτίκα λήψεσθαι ἐκέλευσε πρὸς τὴν τῶν ἐπιτηδείων μετακομιδὴν, καὶ τοὺς Θεμελίους ἄρτι καταβαλεῖν ὑπετίθει, τὸν τόπον ὑποδεικνύς . Ἀλλ' ὁ Ἀπόστολος « Ὅθ' τοῦ παρόντος καιροῦ, ὦ Βασιλεῦ, τῷ κτίσει ἐπιτίθῃς, ἀλλὰ τοῦ Ἰπερβερεταίου (Ὀκτωβρίου) μᾶλλον μηνός »· τοῖμαι δὲ τοῦτο εἰρησθαι τῷ Ἀποστόλῳ, διὰ τὴν ἐν τῷ μέλλοντι αἰῶνι τῶν βεβιωμένων ἀνταμοιβὴν : διότι καὶ τὴν τοῦ κρατοῦντος εὐφυῶς παρεκρούσατο γνώμη· λαθὼν δὲ ἐπὶ χείρας καὶ κανόνα (πῆχυν), καὶ τὴν διάθεσιν ἐπιστημόνως διαζωγραφήσας, ἀλύπως ἐπειθὲν ἔχειν αὐτοῦ τὸν σκοπὸν .

Ἄγασθεις οὖν ὁ Βασιλεὺς εἰς τὸ περιδέξιον τοῦ Ἀποστόλου, τὸ ἱκανὸν τῶν ἀναλωμάτων αὐτῷ ἐπιδούς, οἶκει ἐπανακάμπτει . Τότε ὁ Ἀπόστολος εἰς τὰς τῶν δεομένων χείρας ἅπαν τὸ χρυσίον καταβαλὼν, ὡς Ἀπόστολος, ἀχειροποίητον οἰκίαν ἐν τῇ τῶν πρωτοτόκων αὐλῇ τῷ Βασιλεῖ κατασκευάσεν . Ὅς δὲ ὁ Βασιλεὺς, ἱκανοῦ χρόνου παραδραμόντος, ἔσπευδε περὶ τοῦ ἔργου μαθεῖν, ἤκουσε δὲ τῆς στήγην μόνην ἀπολείπεσθαι, ἐκ περιχαρείας, ὡς ἀληθεύουσαν τὴν ἀγγελίαν ὑποτοπᾶσας, ἐτέρου χρυσίου ἀλκῆν τῷ

Ἀποστόλω πέπομφεν, εἰρηκῶς: Καλλιστεύουσαν μοι τὴν ὄροφὴν τῶν οἰκοδομημάτων δια τάχους ἀποτελέσου, ἵνα, ὅταν αὐταῖς ὄψωμαι ἰδῶ, λόγοις ἐπαίνων τῆς ἐπιστήμης τὸν πλεονέκτην (σὲ τὸν πολλὰ προτερήματα ἔχοντα) ἐγκωμιάσω. Αὐτὸς δὲ πάλιν, τὸ χρυσίον ἀπολαβὼν, εἰς οὐρανὸν ἄρας τὰς χεῖρας καὶ τὰ ὄμματα « Εὐχαριστῶ σοι Φιλάνθρωπε, ἔλεγεν, ὅτι ποικιλοτρόπως ἐκάστου τὴν σωτηρίαν οἰκονομεῖν εἶδας ». Καὶ τῶν προτέρων πάλιν ἐχόμενος, ἅπαν τοῖς δεσμένοις τὸ ἀργύριον διένειμεν.

Ἐπὶ τούτοις πᾶσιν, ὡς τινες τῶν ἐκεῖσε, ἐν οἷς ὁ Ἀπόστολος διατρίβων ἦν, χρόνου τινὸς διαρρέυσαντος, πρὸς τὸν Βασιλέα ἀφίκοντο, καὶ περὶ τοῦ κάλλους τῶν οἰκοδομημάτων μαθεῖν ἰμέριετο, ἦκουσε μὴ προσδοκᾶν τὸ σύνολον ἐξ ἐκείνου τοῦ ἀνδρὸς οἰκοδομᾶς κτισμάτων, ὡς τοῦ χρυσοῦ παντὸς τοῖς πένησι διανεμηθέντος· μᾶλλον δὲ ὅτι καὶ Θεὸν ἀγνοοῦμενον κηρύσσει, καὶ τοῖς προσφοιτῶσιν αὐτῷ ἐξαίσια τινὰ θαυματουργεῖ, μηδοπωσοῦν τὸ σύνολον σιτιζόμενος. Ὁ Βασιλεὺς οὖν, ἀκατασχέτῳ μανίᾳ πληγείς, καὶ τὸν Ἀπόστολον μεταστειλάμενος, ἐπυθάνετο, εἰ τὸ παλάτιον ἐκτισται. Ὁ δὲ ὑπελαβὼν, εἶπεν: « Ὁ παρὰ τοῦ ἀληθινοῦ ἀρχιτέκτονος ἐγὼ οἰκοδομεῖν μεμάθηκα, Βασιλεῦ, τοῦτό σοι ὠραῖον καὶ πάνυ παλάτιον ἐκτισται. « Καὶ ὁ Βασιλεὺς: Ἐξ αὐτῆς παραγεγονότες, τὸ κατασκευασθὲν ἰδῶμεν ». Οὐ μοι δοκεῖ, ὁ Ἀπόστολος ἀπεκρίνατο, τὴν τούτου χρῆσιν ἔχειν σε τὸ παρόν· ἀλλ' ὅτε μετανάστης γένη τῶν ὧδε, τότε τοῦ κτισθέντος εὐρήσεις ἀρμόδιον τὸ κατάλυμα ». Καὶ ὡς δῆθεν ὁ Βασιλεὺς χλευαζόμενος, (τοῦτο γὰρ ὑπέλαβε) θρηνητικῶς κατεβρόντησεν εἰπών: Τὸν ἀπατεῶνα τοῦτον εἰς σκοτεινότητου λάκκον, σὺν τῷ ἀγαγόντι μοι ἐμπόρῳ ἀσφαλισθῆναι προστάσω.

Ὡς δὲ τοῦτον ἡ φρουρὰ δεσμώτην εἶχε κατάκλειστον, ὁ τοῦ Βασιλέως ἀδελφός, ἐν μιᾷ τῶν νυκτῶν, ὡς δῆθεν τῷ ἀδελφῷ συναλγῶν, καὶ ἀθυμίας νέφει ἐπιπεσὼν, πρὸς θάνατον ἵππειγε, τὸν Βασιλέα προσκαλεσάμενος, ἔφη: « Διὰ τὴν τοῦ δολίου συμβᾶσάν σοι ἐπήρειαν, τὴν φυγὴν παθῶν ἦδη, τῆς ζωῆς ὑπεξέρχομαι »· καὶ ἐκατέρων οὕτως ὀμιλούντων, ἀποπνιγείς ἄφωνος ἔμεινε. Τότε τὴν φυγὴν αὐτοῦ λαβὼν Ἄγγελος, τὰς σκηνάς Κυρίου ἐπιπορευόμενος, ὑπαδείκνυε τὴν τούτων εὐπρέπειαν, καὶ εἰς ὁποῖαν οἰκῆσαι βούλοιο ἐπηρώτα. Καὶ ὡς ἔγνω ἡ ψυχὴ μίαν τὸ ἐξαιρετικὸν ἔχουσαν, ἐπὶ πᾶσι ταύτην εἰδείκνυε τῷ Ἀγγέλῳ, καὶ ἐν μέρει ταύτης τῆς κατοικίας οἰκῆσαι παρεκάλει. Καὶ ὁ Ἄγγελος: Ἐν ταύτῃ οἰκῆσαι οὐ δύνασαι· αὕτη γὰρ ἐστὶ τοῦ ἀδελφοῦ σου, ἦν ὁ ξένος αὐτῷ Θωμᾶς ψυχοδόμησε. « Καὶ δέομαί σου, ἀντέφησεν, ἄνες μοι πρὸς αὐτὸν ἀπελθεῖν· εὐώνως γὰρ ὠνησάμενος αὐτὴν ἐξ ἐκείνου, ἐπανέβη· οὐδὲ γὰρ οἶδε τὸ κάλλος αὐτῆς ». Τότε ἐπανακάμφας ὁ Ἄγγελος τὴν ψυχὴν, τῷ νεκρῷ σώματι ἀποδίδωσιν· ὡς ἀπὸ κάρου δὲ τινὸς ἀνανήψας ὁ τεθνηκώς, τοῖς παρεστῶσι τὸν ἀδελφὸν ἐπεζητεῖ· οὐ παραγενομένου, πρὸς αὐτὸν εἰρηκεν: Ἀνευδοιάστως πέπεισμαι, ὡς τὸ ἡμισυ τῆς βασιλείας σου προεῖλος δεῖναι εἰς τὴν ἐμὴν ἀναβίωσιν. Ὅθεν μικρὰν τινα χάριν αἰτῶ παρασχεῖν μοι, ἦν μὴ ὑπέρθου χαρίσασθαί μοι. Καὶ ὁ Βασιλεὺς: Ὅσον ὑπὸ τὴν χεῖρα ἐστὶ, φιλάτω μοι ὄντι σοι ἀδελφῷ, προθύμως χαρίσομαι, ὅρκῳ τοῦτο βεβαιώσας. ». Τότε ἀνυποστόλως τὸ ζητούμενον τῷ ἀδελφῷ ἐπετράνωσεν, εἰπών: Τὸ ἐν οὐρανοῖς σοι παλάτιόν μοι ἐπίδος, εἰς ὅσπν βούλῃ χρημάτων ἀνταλλαγῆναι. Καὶ ὡσπερ ἐννεός ὁ βασιλεὺς ἐπὶ τούτῳ γενόμενος, ἔφη: Ἐμοὶ παλάτιον ἐν οὐρανοῖς; πόθεν; Ναὶ μὴν ἐστὶ σοι, ἔφη, εἰ καὶ αὐτὸς ἀγνοεῖς, ὅπερ σοι ὁ ἐν φρουρᾷ ἐδοκίμαστο ὑπὸ τῆς· ὡς καὶ αὐτὸς ἐγὼ, τῇ πρὸς σὲ ἀχθόμενος λύπη, ἀρπαγείς, τούτου εἶδου τὴν καλλονὴν.

Τότε συνείς ὁ Βασιλεὺς τὸ λεγόμενον, οὕτω πῶς τὸν

ἀδελφὸν ἀπεκρούσατο, εἰπών: « Εἰ μὲν τῶν ὑπὸ τὴν βασιλείαν κειμένων τὸ ζητούμενον ἦν, ἐξ ἀνάγκης ἢ τῶν ὄρκων λύσις ἐπισφαλῆς· εἰ δὲ τῶν ἐν οὐρανοῖς ἀποκεκληρωμένων, αὐτὸς τὸ λεγόμενον δίκασον· ἀλλ' ἐπεὶ πάρεστιν ὁ τέκτων, λάβε τοῦτον, καὶ ὧν ἐθέλω, σκευάσει σοι λαμπρότερα. ». Τούτῳ εἰπὼν, σὺν τῷ Ἀδᾶνῃ τῆς φυλακῆς τὸν Ἀπόστολον ἐξάγει· καὶ πεσὼν αὐτοῦ πρὸς τοὺς πόδας, τῆς συναρπαγῆς τὸ σφαλὲν συμπαθῆσαι ἐζητεῖ.

Ἐπὶ τούτῳ τῷ Θεῷ εὐχαριστήσας ὁ Ἀπόστολος, καὶ ἀμφοτέρους τῷ λόγῳ τῆς χάριτος καταλαμπρύνας, δούς αὐτοῖς τὸν ἀρράβωνα τῆς ἀκηράτου βασιλείας, ἐφ' ἑτέρας αὐτὸς κηρύσσει ὠρητὰ πόλεις, δοξάζων καὶ εὐλογῶν τὸν Πατέρα, καὶ τὸν Υἱόν, καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Ἐρωτηίδος.

Στίχ. Ἐρωτηίδα πυρπολοῦσι παρθένον,

Ἐρωτι Χριστοῦ τὴν προπυρπολουμένην.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ. Ἐν τῇ καμίνῳ.

Μετὰ τῆς ἄνω, χοροστασίας ὡς Ἀπόστολος, χαίρων συγχορεύεις Μάκαρ ἐν οὐρανοῖς, ἀναμέλπεις τε γηθόμενος· Εὐλογημένος εἶ ἐν τῷ ναῷ, τῆς δόξης σου Κύριε.

Ἀπὸ περάτων, ἕως περάτων ὁ σὸς διέδραμα, φθόγγος καὶ ῥημάτων θείων ἢ προφορά, τοὺς κραυγαζόντας παιδεύουσα· Εὐλογημένος εἶ ἐν τῷ ναῷ, τῆς δόξης σου Κύριε.

Ναὸς ἐγένου, σὺ τῆς Τριάδος παναοίδιμη· ὄθεν καὶ ναοὺς εἰδῶλων τε καὶ βωμοῦς, ἀπεικάθηρας Ἀπόστολε, ναοὺς δὲ ἡγεiras, εἰς ὑμνωδίαν καὶ αἶνον Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ (*).

Θεοτοκίον.

Νόμου δουλείας, τῇ σῇ γεννήσει λελυτρώμεθα· σὺ γὰρ Θεοτόκε τὸν ἐλευθερωτὴν, ἀπειράνδρως ἡμῖν τέτοκας. Εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξίν, ὑπάρχεις πανάμωμε.

Ὡδὴ η. Παῖδας εὐαγεῖς.

Θεῷ ὀμιλῶν σεσαρκωμένῳ, σαρκὸς ἐπιτελησμένος ἀναπέφνης· τὴν δὲ ὑπερκόσμιον, δέωσιν ἐπλούτησας, τῇ πρὸς Θεὸν ἐγγύτητι θεοποιήμενος, καὶ, Κύριον ὑμνεῖτε κραυγαζῶν, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἀγάπη Θεῷ συγκεκραμένος, τὸν θάνατον μετ' αὐτοῦ Μάκαρ ἐπόθησας, τοῖς συναποστόλοις σου, ἄγωμεν φθελγάζαμενος, καὶ σὺν αὐτῷ τὸν θάνατον καταδεξώμεθα, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε βοῶντες, καὶ ὑπερυψοῦτε, αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

(*) Τὸ Τροπάριον τοῦτο, ὡς καὶ τὸ τῆς Σ'. Ἡδῆς « Σήμερον τὴν μνήμην σου πάντες » οὕτε ἐν τῷ χειρογράφῳ κείνῳ, οὕτε ἐν τῇ Ἀκροστιχίδι χωροῦσι τὰ ἀρκτικά ταύτων γράμματα· καὶ δῆλον ὡς μεταγενεστέρως χεῖρὸς εἰσὶ προσθήκαι.

Υμᾶς ὁ Χριστὸς τοὺς Ἀποστόλους, νεφέ-
λας τῆς οὐρανόου βροχῆς ἔδειξεν, ὄμβροις
ἐπικλύζοντας, θείας ἐπιγνώσεως, τὰς Ἐκκλη-
σίας πάνσοφοι, καὶ καταρδεύοντας, καὶ, Κύριον
ὑμνεῖτε βοῶντας, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας
τοὺς αἰῶνας. Θεοτοκίον.

Μώμων καθαρὰ καὶ μολυσμάτων, καὶ πά-
σης ἀγιοσύνης οὐσα τέμενος, Λόγον τὸν
πανάγιον, πάντας ἀγιάζοντα, τὸν τῷ Πατρὶ
συνάναρχον ἐκνοφόρησας· διό σε τὴν Παρθένον
ὑμνοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς
αἰῶνας. **Ὁ Εἰρμός.**

» Παιῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος
» τῆς Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυ-
» πούμενος· νῦν δὲ ἐνεργύμενος, τὴν οἰκημένην
» ἅπασαν ἀγείρει ψάλλουσαν· Τὸν Κύριον ὑ-
» μνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας
» τοὺς αἰῶνας.

Ῥῶδῆ Δ'. Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους.

Αῤῥμα φωτοφόρον ἔδειχθης, ἐπικαθήμενον
τὸν Λόγον, τῇ εὐπειθεστάτῃ ψυχῇ σου,
καὶ θεοφόρῳ ἐπιφερόμενος, πρὸς σωτηρίαν Ἐν-
δοξε, ἠιοχοῦντα τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Σοὺ τὴν παμμακάριστον μνήμην, ἐπιτελοῦν-
τες δυσωποῦμεν, πάσης τρικυμίας ῥυσθῆ-
ναι, τῇ μεσιτεῖᾳ τῆς παρρησίας σου, ἣν ὡς Χρι-
στοῦ Ἀπόστολος, ἔχεις Θεόπτα πανσεβάσμιε,

Σῆμερον τὴν μνήμην σου πάντες, Θωμᾶ Ἀ-
πόστολε τελῶμεν· φώτισον ἀγίασον πίσει,
πειρατηρίων καὶ περιζάσεων, καὶ παθημάτων
πάντοτε, ἀπολυτροῦμενος πρεσβείαις σου.

Θεοτοκίον.

Ωφθης θεονύμφευτος Μήτηρ, καὶ πανακῆ-
ρατος Παρθένο· σὺ γὰρ παρθενίαν καὶ
τέκνον, εἰς ἓν συνῆψας ἄχραντε Δέσποινα, τὸν
Ποιητὴν καὶ Κύριον, πάσης τῆς κτίσεως γεν-
νήσασα. **Ὁ Εἰρμός.**

» Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξέυτου
» σε Παρθένε, ἀκρογωνιαῖος ἐτήθη, Χρι-
» στὸς συνάψας τὰς διεστώσας φύσεις· διό ἐ-
» παγαλλόμενοι, σὲ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλᾶριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Αὐτόπτα καὶ Ἀπόστολε, Χριστοῦ τοῦ πα-
νοικτίρμονος, εἰρήνην δώρησαι πάσῃ, τῇ
οἰκουμένη καὶ νίκας, τῷ φιλοχρίστῳ Ἀνακτι,
ἡμῖν πταισμάτων ἄφεσιν, καὶ σωτηρίαν αἰτη-
σαι, τοῖς σὲ Θωμᾶ εὐφημοῦσιν, ὡς μαθητὴν
θεηγόρον. **Ἔτερον.**

Χριστὸς ὁ μέγας Ἥλιος, ἀκτινά σε πολύφω-
τον, ἐν τῇ Ἰνδίᾳ ἐκπέμπει, τὴν ζοφεράν

πλάνην μύστα, συντόνως ἐκδιώκοντα, Θωμᾶ
σοφὲ Ἀπόστολε, καὶ τοὺς λαοὺς φωτίζοντα,
Τριαδα σέβειν τὴν θείαν, παρ' ἧς φρουρούμεθα
πάντες. Θεοτοκίον.

Πανάμωμε Μητρόθεε, τὸ μέγα περιήχημα,
τῶν Ἀποστόλων Μαρτύρων, καὶ Προφη-
τῶν καὶ Ὁσίων, τὸν σὸν Υἱὸν καὶ Κύριον, ἰλέω-
σαι τοῖς δούλοις σου, ἡμῖν Θεογεννήτρια, ὅταν
καθίσῃ τοῦ κρῖναι, τὰ κατ' ἀξίαν ἐκάστῳ.
Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰστώμεν Στίχους δ'. καὶ ψαλ-
λομεν τὰ παρόντα τρία Στιχηρὰ Ἰδιόμελα, δευ-
τεροῦντες τὸ πρῶτον,

Ἦχος α'. Ανατολίου.

Χριστῷ ἠκολούθησας, Θωμᾶ Ἀπόστολε, καὶ
τοῦ κόσμου κατεφρόνησας· καὶ τὰ τοῦ-
του διδάγματα ἐν τῷ ταμείῳ σου κρύψας, ἀ-
νεδείχθης Ἀπόστολος· ὅθεν γενόμενος ἐν τοῖς
ἔθνεσι, τὰς τούτων ὑπὸ τῆς πλάνης, καὶ τῶν
παθῶν σκοτισθείσας ψυχὰς, ἐντολαῖς τοῦ Σω-
τῆρος ἐφώτισας, πιεσεύειν εἰς Τριαδα ὁμοῦσιον.

Ἦχος δ'.

Τῷ τῆς γνώσεως θείῳ πυρὶ, τὴν ψυχὴν κα-
ταυγασθεῖς, ἐν πᾶσι τοῦ Δεσπότου μιμη-
τῆς γέγονας, ὡς ἐννομος Μαθητῆς, Θωμᾶ Ἀ-
πόστολε· τῷ γὰρ καλαίμῳ τῆ Σταυροῦ, ἐκ τῆ
βυθοῦ τῆς ἀγνωσίας, εὐσεβῶν ψυχὰς ἐζώγη-
σας. Ὅθεν καὶ τὴν τῶν Ἰνδῶν ἐζοφωμένην δια-
νοιαν, τῷ τοῦ Θεοῦ Πνεύματος ἀγκίστρῳ ἐσα-
γήνευσας. Χριστὸν τὸν Θεὸν αἰεὶ δυσώπει, καὶ
ἡμᾶς ῥυσθῆναι, τῆς τοῦ ἐχθροῦ ἐζοφωμένης ὀ-
ψεως, καὶ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Τὸν τῆς ἀλείας βυθὸν καταλειπὼν, τῷ τοῦ
Σταυροῦ καλαίμῳ πίστει προσέδραμες,
καὶ ἐν αὐτῷ πάντας ἐζώγησας, Θωμᾶ Ἀπό-
στολε· διό καὶ τὴν ἄχραντον πλευράν τοῦ Λό-
γου, τῇ χειρὶ ψηλαφήσας, τῶν πεπαρμένων ἡ-
λων τὰς ὠτειλάς, τῷ δακτύλῳ κατιδεῖν κατη-
ξίωσαι. Χριστῷ τῷ Θεῷ ἐκτενωῶς πρέσβευε αἰεὶ,
τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ'.

Τὰ θεία ἐποπτεύων, Χριστοῦ τῆς σοφίας
νοητὸς ἀναδέδειξαι κρατῆρ, μυστικῶς Θω-
μᾶ Ἀπόστολε, ἐν ᾧ τῶν πιστῶν αἱ ψυχὰι εὐ-
φραίνονται· τῇ γὰρ θείᾳ σαγήνῃ τοῦ Πνεύμα-
τος, λαοὺς ἀνειλκυσας ἐκ βυθοῦ τῆς ἀπογνω-
σεως· ὅθεν ἐκ Σιών, ὡς ποταμὸς τῆς χάριτος
ἐξῆλθες, τὰ σα ἐκβλύζων ἐνθεα δόγματα, εἰς
τὴν σύμπασαν κτίσιν. Διὸ τοῦ Χριστοῦ τὰ
πάθη ἐκμιμούμενος, τὴν πλευράν ἐλογχεύθης·

καὶ ἐν τῷ γνόφῳ εἰσδὺς τῆς ἀφθαρσίας, αὐτὸν ἰκέτευε, ἐλεηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτόκε, σὺ εἶ ἡ ἄμπελος.

Δοξολογία Μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, τὰ Τριπικὰ, καὶ τὰ λοιπὰ συνήθως.

Τῆ Ζ΄. τοῦ αὐτοῦ μηνός.

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Σεργίου καὶ Βάκχου.

Εἰς τὸν ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους 5' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια,

Ἦχος α΄. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Βάκχε καὶ Σέργιε ὑμᾶς, ὁ τῆς δόξης Κύριος, κατακοσμήσας ταῖς χάρισι, ταῖς τῶν ἰάσεων, θαυμαστοὺς ἐν κόσμῳ, εὐκλεῶς ἀνέδειξε, νοσοῦντας δι' ὑμῶν θεραπεύων αἰεὶ· διὸ πρὸςθεύσατε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Βάκχε καὶ Σέργιε ὑμεῖς, ἐπὶ γῆς ἀθλήσαντες, ἐν οὐρανοῖς συγχορεύετε· σὺν Ἀσωμάτοις γὰρ, αἰεὶ παρεστῶτες, τῇ Τριάδι Ἁγιοι, καὶ δόξῃ ἐντρυφῶντες ἀγάλλεσθε· διὸ πρὸςθεύσατε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Βάκχε καὶ Σέργιε ὑμεῖς, τοῦ ἐχθροῦ τὴν ἐνστασιν, ἀνδρείως ἄμφω ἐλύσατε· καὶ τῶν εἰδῶλων δέ, ὀλεθρίαν πλάνην, εὐσεβῶς ἀπώσασθε, Χριστὸν τὸν Βασιλέα κηρύξαντες· ὃν ἰκετεύσατε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, Ἦχος δ΄.

Σέργιος καὶ Βάκχος, ἡ παιδρὰ τῶν Μαρτύρων καὶ τερπνὴ λαμπηδὼν, τῶν μὲν τυράννων τὸ θράσος κατέβαλε, τῶν δὲ εἰδῶλων τὴν πλάνην κατήργησε· καὶ τῆς θεογνωσίας τὸ τέλειον μυστήριον, λαμπρᾶ τῇ φωνῇ, ὑψηγοροῦντες ἀνεκήρυττον. Ὡν ταῖς πρὸςθεύσαις Χριστέ, ὁ τύτων νομοδότης, ἀγωνοθέτης τε καὶ στεφανοθέτης, καὶ ἡμᾶς ἀξιώσον, κατὰ τῶν ἀοράτων καὶ ὀρατῶν δυνάμεων, τὸ κράτος ἀναδήσασθαι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἔδωκας σημείωσιν.

Ηλιον κηύσασα, δικαιοσύνης Πανάμωμε, τὸ ζοφῶδες διαλύσον, παθῶν τῶν θλιβόντων με· καὶ τὸν ἀπατῶντα, τὴν ψυχὴν μου

ὄφιν, καὶ καταθέλοντά με νῦν, φιληδονίαις καὶ ματαιότησι, πόρρωθεν ἀποδιώξον, τῆς ταλαιπώρου καρδίας μου, ἐν γαλήνῃ φυλάττουσα, ἀπαθείας τὸν δούλόν σου.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Σταυρούμενον βλέπουσα, καὶ τὴν πλευρὰν ὀρυττόμενον, ὑπὸ λόγχης ἡ Πάναγνος, Χριστὸν τὸν φιλήνθρωπον, ἔκλαιε βωῶσα· Τί τῆτο Υἱέ μου; τί σοι ἀχάριστος λαὸς, ἀποτιννύει ἀνθ' ὧν πεποίηκας, καλῶν αὐτοῖς, καὶ σπείδεις με, ἀτεκνωθῆναι παμφίλτατε; Καταπλήττομαι εὐσπλαγγχε, σὴν ἐκούσιον σταύρωσιν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ΄.

Ε'κραταιώθη τῶν τοῦ Χριστοῦ Μαρτύρων, κατ' ἐχθρῶν τὸ σύστημα· ἐν οἷς ὡς φωστῆρες κοσμικοὶ διαλάμπουσιν, οἱ εὐσθενεῖς καὶ ἄριστοι Ἀθλοφόροι, Σέργιός τε καὶ Βάκχος. Τούτοις ἔκλινε τὰ νῶτα ἡ πονηρὰ φάλαγξ τῶν δαιμόνων. Τούτους ἐξεπλάγησαν τύραννοι, καὶ ἐθαύμασαν Ἄγγελοι, ἐρῶντες τὸν ἀσώματον, ὑπὸ σαρκὸς πατούμενον· τῶν δὲ πιστῶν ἡ Ἐκκλησία, πανέορτον ἑορτὴν καὶ κοσμικὴν χαρμονὴν, ἐπιτελοῦσα βοᾷ· Ὁ ἀσθενεῖα σαρκὸς πεδήσας τὸν ἰσχυρόν, ταῖς πρὸςθεύσαις τῶν Ἁγίων σου, σῶσον ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὡ τοῦ παραδόξου.

Πῶς σου τὴν χάριν ὑμνήσοιμι, καὶ τὴν πολλὴν πρὸς ἐμέ, τὸν ἀνάξιον δούλόν σου, καθ' ἐκάστην πρόνοιαν, ἣν σαφῶς ἐπιδείκνυσαι; πῶς δέ σου φράσω τὴν ἀγαθότητα, καὶ τὴν ποικίλην ὄντως κυβέρνησιν; σὺ οὖν καὶ ἔτι νῦν, εἰς αἰεὶ μου πρόστηθι, παντὸς κακοῦ, ζῶντα καὶ θανόντα με, ἐκλυτρομένη Σεμνή.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! ὦ μυστηρίῳ καινοῦ! ὦ φρικτῆς ἐγγειρήσεως! ἡ Παρθένος ἔλεγεν, ἐν Σταυρῷ θεωροῦσά σε, ἐν μέσῳ δύο ληστῶν κρεμάμενον, ὃν ἀνωδίως φρικτῶς ἐκύησεν. Ἐκλαιε κρᾶζουσα· Οἱ μοι Τέκνον φίλτατον! πῶς σε δεινός, δήμος καὶ ἀχάριστος, Σταυρῷ προσήλωσεν;

Ἀπολυτίκιον· Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε.

Εἰς τὸν Ὁρθρον.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῶν Ἁγίων ὁ παρῶν, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς:
Σέργιον ἀθλοφόρον, καὶ Βάκχον αἰοίδιμον ἄδω.

Θεοφάνους.

ᾠδὴ α΄. Ἦχος α΄. Σοῦ ἡ τροπαιούχος δεξιά.

Σέργιο Σεράπρον τοῦ Χριστοῦ, συμπρεσβευτήν προσλαβῶν καὶ συλλήπτορα, Βαίχρον τὸν αἰοίδιμον, μεθ' οὗ τοὺς ἄθλους Σεοφρόνως ἤνυσας, λόγον μοι σοφίας, ὑμᾶς ὑμνοῦντι βραβεύσατε.

Επί τὴν ἀσάλευτον Χριστοῦ, πέτραν τῆς πίστεως Ἅγιοι Μάρτυρες, θέντες τὸν Σεμέλιον, ἐπ' ἀσφαλῆς ἐρηρυσμένοι βάσεως, πρόβολοι καὶ πύργοι, τῆς εὐσεβείας ἐδείχθητε.

Ρήμασι πιστεύσαντες Χριστοῦ, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀκλινῶς ἀτενίζοντες, πᾶσαν διεπτύσατε, παρερχομένην εὐδοξίαν Ἅγιοι, δόξης αἰδίου, κατασχεθέντες τῷ ἔρωτι.

Γένους καὶ πατρίδος καὶ τιμῆς, διὰ Χριστὸν γυμνωθέντες ἠγάλλεσθε· καὶ περιβαλλόμενοι, δηλυπρεπῆς ἀνδρειοφρόνως ἔνδυμα, τὴν τῆς ἀφθαρσίας, καταστολὴν ἠμφιάσασθε.

Θεοτοκίον.

Γλεων γενέσθαι τοῖς πιστοῖς, καὶ εὐμενῇ Θεομήτορ δυσώπησον, Λόγον ὃν ἐγέννησας, σωματικῶς ἡμῖν ἐπιδημήσαντα· σὲ γὰρ προστασίαν, καὶ σωτηρίαν κερτήμεθα.

ᾠδὴ γ΄. Ὁ μόνος εἰδῶς.

Ο μόνος γινώσκων ὡς Θεός, τὰ πάντα πρὶν γενέσεως, τὴν πρὸς αὐτὸν ὁρῶν ὑμῶν πρόθεσιν, σοφίας λόγων καὶ θείας γνώσεως, καὶ στερόρου φρονήματος, δαψιλῶς ἐνέπλησεν, ὡς αὐτοῦ στρατιώτας Μακαριοί.

Νομίμως Σεράπροντες Χριστῷ, ἀθλῆσαι προελλόμενοι, τὴν φθειρομένην δόξαν καὶ ρέουσαν, καὶ κόσμον πάντα καὶ κοσμοκράτορα, λογισμῷ Σεόφρονι, ἀθλοφόροι Μάρτυρες, ἐβδελύξασθε πόθῳ τοῦ κτίσαντος.

Αχράντοις ἑοὺς ἐπιβολαῖς, Θεῷ νῦν παριστάμενοι, καὶ τῆς ἐκεῖθεν αἰγλης πληρούμενοι, καὶ τῆς ἀφράστου μακαριότητος, σαφῶς ἀπολαύοντες, πειρασμῶν τοὺς ὑμᾶς γεραιόντας, Ἀθλοφόροι λυτρώσασθε.

Θεοτοκίον.

Θανάτῳ κρατούμενος τὸ πρὶν, Ἀδάμ νῦν ἠλευθέρωται, τῇ σῇ γεννήσει μόνη Θεοῦ νυμφε· ζῶν γὰρ ὄντως τὴν ἐνυπόστατον, ἐνωθεῖσαν σώματι, Ἄγνη καθ' ὑπόστασιν, ὑπὲρ φύσιν καὶ λόγον ἐκύησας.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ο** μόνος εἰδῶς τῆς τῶν βροτῶν, οὐσίας
» τὴν ἀσθένειαν, καὶ συμπαθῶς αὐτήν
» μορφωσάμενος, περιζώσόν με ἐξ ὕψους δύνα-

» μιν, τοῦ βοᾶν σοι· Ἅγιος, ὁ ναὸς ὁ ἔμφυχος,
» τῆς ἀφράστου σου δόξης φιλάνθρωπε.

Κάθισμα, Ἦχος πλ. δ΄. Ἐν σοφίαν καὶ Λόγον.

Τὰ τῆς πίστεως ἄνθη, τοὺς νοητοὺς, μαργαρίτας Κυρίου καὶ ἀβλήτας, Σέργιον τιμήσωμεν, καὶ τὸν Βαίχρον τοὺς Μάρτυρας, ὡς τοῦ ἐχθροῦ τὴν πλάνην, ἐνθέως πατήσαντας, καὶ τῶν εἰδώλων πᾶσαν, ἰσχὺν ἐδαφίσαντας· ὅθεν ἐπαξίως, οὐρανόθεν τὸ στέφος, τῆς νίκης δεξάμενοι, σὺν Ἀγγέλοις χορεύουσι· διὸ πίστει βοήσωμεν· Πρεσβεύσατε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην ὑμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ενθυμοῦμαι τὴν κρίσιν καὶ δειλιῶ, ἔργα πράξας αἰσχύνης ὁ ταπεινός, ἄξια καὶ δέομαι, Θεοτόκε πανύμνητε· Πρὶν ταῖς πύλας φθάσω, θανάτῳ ἐπίστρεψον, πρὸς τὴν τῆς μετανοίας, ὁδὸν ὁδηγῆσά με, ἵνα εὐχαρίστως, προσκυνῶν ἀνυμνῶ σε, τὴν ἄμετρον δύναμιν, καὶ τὴν θείαν ἀντίληψιν, Παναγία Θεόνυμφε, πρεσβεύσα Χριστῷ τῷ Θεῷ, ὑπὲρ οὗ αἰτήμαί σε δοθῆναι μοι, ἰλασμόν ἀμαρτιῶν, καὶ μέγα ἔλεος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Εν Σταυρῷ παρεστῶσα Μήτηρ ἡ σῆ, καὶ Θεόν σε εἰδυῖα ὑπὲρ βροτῶν, σαρκὶ προσιέμενον, τὸν ἐκούσιον θάνατον, ὡς μὲν μήτηρ ῥομφαία, καρδίαν ἐτέτρωτο, καὶ οὐχ ἦττον ὀδύναις, καὶ πόνοις προσήλωτο· ὡς δὲ βουλομένη, τὴν βροτῶν σωτηρίαν, καὶ κόσμου τὴν λύτρωσιν, εὐχομένη ἀνύμνει σε, καὶ σὺν δάκρυσιν ἔλεγεν· Ἀνάστηθι καὶ σῶσον Ἰῆ, τοὺς τὰ πάθη πίστει σου δοξάζοντας, ὁ ὑπὲρ πάντων ἐκχέας, σὸν αἷμα τὸ ἅγιον.

ᾠδὴ δ΄. Ὅρος σε τῇ χάριτι.

Λαμπτήρες διττοὶ ἀπὸ δυσμῶν ἐξανέτειλαν, τὴν ἐναντίαν τῷ τῆς γῆς, τότε κρατοῦντι δυσσεβεῖ, ποιούμενοι κίνησιν, καὶ πρὸς τὴν σὴν ἀνατολὴν ἐπειγόμενοι, τὴν φωτοφόρον Χριστέ καὶ σωτήριον·

Οξίφος οὐ πῦρ οὐ διωγμός ἐδὲ μάστιγες, τῆς εὐσεβοῦς περὶ Θεόν, γνώμης ἐχώρισαν ὑμᾶς· ζῶν γὰρ ἠγήσασθε, τὴν τελευταίαν τὴν δι' αὐτὸν Ἀξιάγαστοι, καὶ μακαρίαν τρυφήν καὶ ἀνώλεθρον.

Φωστήρες οἱ ὄντως ἀπλανεῖς τὸ στερέωμα, τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, περιἀγάζουσι φωτὶ, τῆς θείας ἐλλάμψεως, καὶ ταῖς ψυχαῖς τῶν εὐσεβῶν κατευφραίνουσι, ταῖς τῶν θαυμαμάτων ἀκτῖνας ἐκπέμποντες.

Ο Βάκχος ὁ Θεῖος καὶ πανάριστος Σέργιος, ἐν αὐτῶν περιτροπαῖς, τοὺς εὐσεβείας ἔρασταίς, καὶ τοὺς φιλομάρτυρας, πνευματικῶς πρὸς εὐωχίαν προτρέπονται, τὰς ἀριστείας αὐτῶν προτιθέμενοι. Θεοτοκίον.

Ρομφαία τὰς πύλας τῆς Ἐδέμ ἢ φυλάτουσα, παραχωρεῖ νῦν τοῖς πιστοῖς, καὶ ὑποδέχεται φαιδρῶς, τιμίῳ ἐν αἵματι, τοῦ ἐκ τῆς σῆς γαστρὸς τεχθέντος Πανάμωμε, σημειωθέντας ὀρώσα καὶ χάριτι.

Ῥδὴ δ'. Ὁ φωτίσας τῇ ἐλλάμφει.

Οὐκ τὴν πλάνην ἀληθείας ἐν ὄπλῳ ἐλάσαντες, καὶ τυράννων καρτερῶς αἰκισμοὺς ὑπομείναντες, νικηταὶ γεγόνατε, παρὰ Χριστῆ στεφανωθέντες· καὶ νῦν ἀξίως ἀγαλλεσθε.

Νευρούμενοι ἀηττήτῳ δυνάμει καὶ χάριτι, τῆς Τριάδος, ἡ δυὰς τῶν Μαρτύρων κατέβαλε, τὸν τοῦ σκότους ἄρχοντα, καὶ τοὺς αὐτῷ δεδουλωμένους, τῆς τούτου πλάνης ἐρρύσατο.

Καρτερίᾳ καὶ ἀνδρείᾳ ψυχῆς καὶ στερρότητι, διανοίας ξυνωρῖς τῶν Μαρτύρων ἢ ἐνδοξος, ὑπερέβη ἅπασαν, τῶν διωκτῶν πικρὰν μανίαν, καὶ σὺν Ἀγγέλοις αὐλίζεται.

Θεοτοκίον.

Ανέτειλας Θεομητορ ὡς ὄρθρος τὸν ἥλιον, τὸν ἄδυτον ἠνωμένον σαρκὶ καθ' ὑπόστασιν, ἐν ἀγκαλαῖς φέρουσα, τῆς ἀληθοῦς δικαιοσύνης· διό σε πάντες δοξάζομεν.

Ῥδὴ ε'. Ἐκύκλωσεν ἡμᾶς.

Γάσεων πηγᾶς Μαρτύρων λείψανα, πλουσιῶς ἀναβρύσιν· ἀρυσώμεθα προθύμως ἐν πίσι, καὶ τοὺς Ἀθλοφόρους μακαρίσωμεν, τὸν εὐκλεῆ, Σέργιον καὶ Βάκχον τὸν αἰοίδιμον.

Βαρούμενοι τὴν μετ' ἀνόμων σκηνώσιν, καὶ πλάνη δυσχεραίνοντες, τὴν οὐράνιον πορείαν εὐσαλῶς, Σέργιος καὶ Βάκχος ἐπορεύοντο, καὶ πρὸς Χριστὸν, λιμένα ἐφθασαν τὸν ἀχειμάστον.

Ανοίγονται τοῖς ἀθλοφόροις Μάρτυσιν, αἱ πύλαι αἱ οὐράνιαι, εὐλαβούμεναι τὸ πάθος τὸ σεπτὸν, τὸ τῇ ἐκμιμήσει τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, χαριτωθῆν, καὶ φυγαδεῦον δαιμόνων φάλαγγας.

Θεοτοκίον.

Κυρίως σε Θεοῦ Μητέρα Πᾶναγγε, φρονούντες καταγγέλλομεν· τὸν γὰρ ἀναρχον Ἰῶν μονογενῆ, τὸν πρὸ τῶν αἰῶνων ἀναλάμψαντα, ἐκ τοῦ Πατρὸς, ἀνερμηνεύτως Παρθένε τέτοκας.

Ὁ Κίρμος.

Εκύκλωσεν ἡμᾶς ἐσχάτη ἄβυσσος, οὐκ ἔστιν ὁ ρύόμενος· ἐλογίσθημεν ὡς πρό-

Οκτώβριε.

5

• βατα σφαγῆς. Σῶσον τὸν λαόν σου ὁ Θεὸς ἡμῶν· σὺ γὰρ ἰσχύς, τῶν ἀσθενούντων καὶ ἐπανόρθωσις.

Κοντάκιον, Ἦχος β'. Ἦν ἄνω ζητῶν.

Τὸν νοῦν πρὸς ἐχθροὺς, ἀνδρείως παρατάξαντες, τὴν πᾶσαν αὐτῶν, ἀπάτην κατέλυσατε· καὶ τὴν νίκην ἄνωθεν, εἰληφότες Μάρτυρες πανεύφημοι, ὁμοφρόνως ἐκράζετε· Καλὸν καὶ τερπνὸν τὸ συνεῖναι Χριστῷ.

Ὁ Οἶκος.

Εν οὐρανοῖς Χριστέ κατοικοῦντες, Σέργιός τε καὶ Βάκχος, καὶ τοῦ Θεοῦ φωτὸς τοῦ παρα σου ἐμφορούμενοι, ἐμὲ τὸν ἐν τῷ σκότει τῆς ἀγνώσιας πορευόμενον προφθάσειαν διὰ τάχους, καὶ τῶν παθῶν ἀφαρπάσειαν, μόνε ἀθάνατε, στολὴν μοι τῆς ἀφθαρσίας καταπέμποντες· ὅπως λευχειμωνῶν, τὴν φωτοφόρον αὐτῶν ἑορτὴν ἀνυμνῶ, καὶ κραυγάζω σοι Κύριε· Καλὸν καὶ τερπνὸν τὸ συνεῖναι Χριστῷ.

Συναξάριον.

Τῇ Ζ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν Ἁγίων μεγάλων Μαρτύρων, Σεργίου καὶ Βάκχου.

Στίχοι.

Χαλιᾶ σὰ νεῦρα, Βάκχε, πρὸς νεύρων βίαν.
Καὶ πρὸς ξίφος, Σέργιε, πῦρ σὴ καρδιά.

Σέργιον ἐβδομάτῃ ξίφος ἔκτανε, νεῦρα δὲ Βάκχον.

Οὗτοι ὑπῆρχον ἐπὶ Μαξιμιανοῦ τοῦ Βασιλέως· καὶ ὁ μὲν Σέργιος Πριμικήριος ἦν τῆς σχολῆς τῶν Κιντιλίων, ὁ δὲ Βάκχος, Σεκουδικήριος τῆς αὐτῆς σχολῆς (*). Ἀρχῆθεν δὲ τὰ τῶν Χριστιανῶν μνησθέντες, καὶ τὰς θεοπνευστοὺς Γραφὰς ἐκμαθόντες καλῶς, διαβληθέντες τῷ Βασιλεῖ, προετράπησαν ἅμα αὐτῷ θύσιαν τοῖς εἰδώλοις προσενεγκεῖν. Τοῦτο δὲ μὴ καταδεξάμενοι, ἀφηρεθήσαν τὰς ζώνας καὶ τὰ μανιάκια, τὰ ἐπὶ τοῖς τραχήλοις αὐτῶν κείμενα, καὶ περιστάλησαν θηλυπρεπέσιν ἐνδύμασι, καὶ διὰ μέσης τῆς πόλεως, ἐφ' ὕβρει δῆθεν, σίδηρα πεπεδημένοι ἤχθησαν, καὶ πρὸς τὸν Ἡγεμόνα Ἀντίοχον παραπέμπονται εἰς πόλιν Εὐφρατησίων. Ἦδη δὲ πλησιάζοντες, ἐξ ἐπιφανείας Ἀγγέλων Θεῖας ἰσχύος καὶ θάρρους ἐπλήσθησαν· καὶ ὁ μὲν Βάκχος, πρῶτος τυφθεὶς νεῦροις ὡμοῖς, τῆς ὠρας παραταθείσης, ἐν αὐταῖς ταῖς βασάνοις τὸ πνεῦμα

(*) Διὰ μὲν τῆς Σχολῆς ἐνοεῖται Γυμνάσιον, ὅπου ἐδιδάσκοντο καὶ ἐγυμνάζοντο τὰ στρατιωτικά, κατὰ τὴν διαφορὰν τοῦ τάγματος· τὸ δὲ Κιντιλίων, λέξις οὖσα Λατινικῆ, ἀπὸ τοῦ Κίντος, ἢ ὀρθότερον Κυϊντος (Quintus, ὅστις Πέμπτος) γινόμενη, δηλοῖ τὰγμα στρατιωτῶν, οὕτω καλούμενον, πρὸς διαφορὰν ἄλλων ταγμάτων, ὡς τὰ καταργηθέντα τάγματα (Ὀρτάδες) τῶν πρῶην Γενιτσάρων. Τοῦτου λοιπὸν τοῦ τάγματος ὁ μὲν Σέργιος ἦτο Πριμικήριος, τουτέστιν ἀρχηγός, ἢ πρῶτος, ἢ κορυφαῖος· ὁ δὲ Βάκχος, Σεκουδικήριος, ἦγον δεύτερος αὐτοῦ. Περὶ δὲ τῆς ἐτυμολογίας τῶν λατινομικτῶν τούτων δύο λέξεων, καὶ τῆς χρήσεως αὐτῶν εἰς διάφορα ἀξιώματα καὶ βαθμοὺς πολιτικούς τε καὶ ἐκκλησιαστικούς, οὐ τοῦ παρόντος καιροῦ καὶ τόπου.

παρέδωκεν. Ὁ δὲ Σέργιος, διαφόρως ἐξετασθεὶς, καὶ κρηπίσι τοὺς πόδας καθηλωθεὶς σιδηραῖς, καὶ τρέχειν ἀναγκασθεὶς μακροτάτας ὁδοὺς, εἶτα καθειρχθεὶς, καὶ αὐθις ταῖς αὐταῖς κρηπίσι καθηλωθεὶς, τὴν κεφαλὴν τῷ ξίφει ἀποτέμνεται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων, Ἰουλιανοῦ Πρεσβυτέρου, καὶ Καισαρίου Διακόνου.

Στίχ. Σάκκω δοθεῖσι καὶ βυθῷ, Θεὸς Λόγος,
Διττοῖς Ἀθληταῖς, σάκκον εἰς χαρὰν
στρέφει.

Κλαυδίου βασιλευόντος ἐν Ῥώμῃ, καὶ τὴν ἰδίαν μητέρα ἀπεκτείναντες διὰ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν, οὐκ ἐφείσατο ἕκαστε τῶν Χριστιανῶν. Τότε ὁ μακάριος Καισαρίου, ἀπὸ τῆς Ἄφρων χώρας ἔλθων ἐν κωμῇ λεγομένῃ Ταρακηνῇ, ὡς εἶδε τὰς μυσάρας θυσίας, κατέπυσε ταύτας καὶ συνεπάτησε· κρατηθεὶς δὲ ἐν τρισὶν ἡμέραις ἄσιτος τῇ φυλακῇ, παρεδόθη τῷ Ἀνθυπάτῳ· καὶ δεσμευθεὶς τὰς χεῖρας ὀπισθεν, εἴλκετο παρὰ τῶν στρατιωτῶν ἔμπροσθεν τοῦ ὀχήματος τοῦ ἄρχοντος, μέχρι τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀπέλλωνος. Καὶ ὡς ἦδη πρὸς τὸν ναὸν ἀφίκοντο, τοῦ Ἁγίου προσευξαμένου, πέπτωκεν εὐθέως ἐκ θεμελίων ὁ ναός, συμπεριλαβὼν ἕνδον τὸν τε Ἀρχιερέα καὶ ἄλλους πολλούς· ὅπου ἰδὼν Λεόντιος ὁ Ὑπατικός προσέειπε τῷ Ἁγίῳ· καὶ πιστεύσας εἰς τὸν Χριστὸν, ἐβαπτίσθη αὐτὸς ἐνώπιον πάντων· καὶ ἔλθων ὁ πρεσβύτερος Ἰουλιανός, μετέδωκεν αὐτῷ τῶν ἀχράντων Μυστηρίων.

Τοῦ δὲ Ὑπατικοῦ εὐθέως τὴν ψυχὴν εἰς χεῖρας Θεοῦ ἀναθεμένου ἐξ αἰτήσεως διὰ τῆς τοῦ Ἁγίου προσευχῆς, θρασυμένος Λοξώριος ὁ Ἄρχων τὸ γεγονός, ἐκράτησεν Ἰουλιανὸν τὸν πρεσβύτερον καὶ Καισαρίου τὸν διάκονον, καὶ προσέταξε βληθῆναι αὐτοὺς εἰς σάκκους, καὶ ρίφηναι ἐν τῇ Σαλάσῃ. Οἱ δὲ Ἅγιοι εἶπον πρὸς αὐτόν· Ἡμεῖς μὲν, Λοξώριε, ριπτόμεθα ἐν τῇ Σαλάσῃ, σὺ δὲ ὑπὸ δεινῆ ὄφως δηγθεὶς, κακῷ θανάτῳ τὴν ψυχὴν ἀπορρήξεις· ὁ καὶ γέγονε· μετὰ γὰρ δύο ἡμέρας περιπλακεὶς αὐτῷ, ἐν τῷ αἰγιαλῷ τῆς Σαλάσσης περιπατοῦντι, δεινότατος ὄφεις, καὶ πάντα τὰ τούτου μέλη τύψας, ἄπνυεν καὶ σχεδὸν νεκρὸν εἰργάσατο· ἐξογκωθεὶς γὰρ ἔκειτο τοῖς ὄρωσι θάμα μέγα.

Τὰ δὲ σώματα τῶν Ἀγίων, ἐξελθόντα ἀπὸ τῆς Σαλάσσης ὑπὸ Κυρίου κυβερνώμενα, Εὐσεβίου τις πρεσβύτερος καὶ Φηλιξ, δι' ὀπτασίας ἀποσταλέντες, ὑπεδέξαντο ταῦτα, καὶ διήρχοντο ὅπου ὁ δύστηνος ἔκειτο· οὐς καὶ θρασυμένος ἐτάλαντιζεν ἑαυτὸν. Ἄλλ' ὁ υἱὸς τοῦ βαπτισθέντος Λεοντίου τοῦ Ὑπατικοῦ, μετὰ τὸ κατατεθῆναι τὰ τῶν Ἀγίων λείψανα πλησίον τῆς πόλεως, ἀπέτεμε καὶ τὰς τούτων κεφαλὰς, ρίψας αὐτοὺς ἐν τῷ ποταμῷ. Κούαρτος δὲ πρεσβύτερος ἐκ τοῦ κάστρου Καπούης, ὑπὸ θείου Ἀγγέλου ὁδηγηθεὶς, ἀπελθὼν ἔλαβε καὶ τὰ τούτων ἅγια λείψανα, Εὐσεβίου φημί καὶ Φηλικος, καὶ κατέθετο ταῦτα ἐν ἐπισήμῳ τόπῳ, εἰς δόξαν Πατρὸς Υἱοῦ καὶ Ἁγίου Πνεύματος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Πολυχρονίου.

Στίχ. Κτείνουσι πολλὰ Πολυχρόνιον ξίφει·

Πρὸς τὰ ξίφει δὲ λήφεται καὶ τὰ γέρα.

Ὁς ἐπαρχίας μὲν ἔφυ τῆς Γαμφανίτου λεγομένης· ὁ δὲ τούτου πατὴρ Βαρδάνιος γεωργός ἦν· τὸν δὲ παῖδα γράμμασιν ἐπαίδευσεν, καὶ τοῖς παισὶν ἐπακολού-

θεῖν τούτον ἐκέλευσε· καὶ διὰ τὸ εἶναι μήκοθεν τὸ ὄδον, τῇ εὐχῇ τοῦ παιδὸς πηγὴ ἀνεδόθη· πολλὴ γὰρ ἦν τῷ νέῳ ἡ σύνεσις καὶ ἡ ἐγκράτεια. Ἐπεὶ δὲ εἰς μέτρον ἔφθασεν ἡλικίας, τοῖς ἀμπελικοῖς ἐργατοῦργοις ἑαυτὸν ἐνώσας, πρὸς τὴν Βασιλεύουσαν ἔρχεται· καὶ ἐργαζόμενος καὶ αὐτὸς μετὰ τῶν λοιπῶν τὰς ἀμπέλους, διὰ δύο ἢ καὶ τριῶν ἡμερῶν τροφῆς ἐλάμβανε καὶ ὕδατος. Ὁ δὲ τούτου ἐργοδότης, θουμάσας τὸν τοῦ Θεοῦ ἐργάτην, καὶ αἰδεσθεὶς αὐτοῦ τὴν ἀρετὴν, ἐφοδιάσας χρυσοῦ ποσότητι, ἀπέστειλεν, εἰπὼν· « Ἄπελθε εἰς τὰ ἴδια, ὑπερέμοῦ εὐχόμενος », κρατήσας τὴν δίκην αὐτοῦ πίστεως χάριν· ἧτις πολλὰ θουμάσια ἐτέλεσεν.

Αὐτὸς δὲ, μετὰ τοῦ ἐν χερσὶ χρυσοῦ Ἐκκλησίαν κατασκευάσας, ἐν τῇ κατὰ Νίκαιαν Συνόδῳ εὐρέθεις, Ἀναγνώστης ὢν, δέχεται τὸ τοῦ Διακόνου καὶ Πρεσβυτέρου ἀξίωμα. Ἐπεὶ δὲ ὁ μέγας Κωνσταντῖνος τὸν βίον μετήμειψε, παραυτίκα ἡ τοῦ Ἀρείου αἵρεσις ἤρξατο τοὺς πολλοὺς ἐκταράττειν· ὅθεν οἱ κακόδοξοι, φθόνῳ τηκόμενοι, εὐρόντες τὸν Ἅγιον κῶ θουσιαστηρίῳ παριστάμενον, ἄφνω ἐκπηδήσαντες, τοῖς ξίφεσιν αὐτὸν κατέσφαξαν, καὶ κατέκοψαν· καὶ τῷ μυστικῷ καὶ θείῳ αἵματι συμμίξαντες, θυσίαν ἀκουσίως τῷ ἁγίῳ Θεῷ παρέπεμψαν.

Ταῖς τῶν Ἀγίων σε πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ Ζ. Σὲ νοσητὴν Θεοτόκε.

Χαῖρε δυὰς, Ἀθλοφόρων ἔνδοξε· χαῖρε νικήσασα λαμπρῶς, τῶν τυράννων τὰς ἀπειλαῖς· χαῖρε ἡ ἀνύσασα, δρόμον τὸν μακάριον· χαῖρε τρυφῆς αἰεὶ ἔνδον μένουσα· χαῖρε τρανῶς, παρεστῶσα Θεῷ θεομακάριστε.

Ὀλολαμπεῖς, ἐπὶ γῆς βαδίζοντες, τοὺς τῶν δαιμόνων ὀφθαλμοὺς, καὶ τὰς ὄψεις τῶν διωκτῶν, Μάρτυρες ἠμβλύνατε, φέγγει τῷ τῆς χάριτος, καὶ ταῖς αὐγαῖς τῆς ἀθλήσεως, τὸν αἰνετὸν ἀνυμνοῦντες, Θεὸν τὸν ὑπερένδοξον.

Ναοὶ Θεοῦ, πεφηνότες ἔνδοξοι, ζῶντος καὶ ζῶντες Ἀθληταί, τῇ δυνάμει τῇ τῆς Σταυροῦ, ὄντως δυναμούμενοι, στίφος ἐτροπώσασθε, τῶν δυσμενῶν παμμακάριστοι, τὸν κραταῖον ἐν πολέμοις, Θεὸν ὕμνοις γεραίροντες.

Θεοτοκίον.

Ἀχραντε σὺ, ναὸς ἐχρημάτισας, καὶ παναγία κιβωτός, δεξαμένη τὸν Ποιητὴν, τὸν ἀπερνόητον, καὶ τὸν ἀπερίληπτον, ἐν τῇ γαστρί σὺ χωρήσασα, τὸν αἰνετὸν τῶν Πατέρων, Θεὸν καὶ ὑπερένδοξον.

Ὡδὴ ἦ. Ἐν καμίνῳ Παῖδες.

Ὁ τῇ δρόσῳ πάλαι τοῖς παισὶ, τὴν φλόγα καταψύξας, ἐστῶτας ἐν τοῖς ἀγῶσιν, ἐδυνάμωσεν αὐτοῦ, τοὺς Μάρτυρας ψάλλοντας· εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὕμνετε, καὶ ὑπερυψῶτε εἰς πάντας τῆς αἰῶνας.

Γοβόλους καὶ ψυχοθλαβεῖς, θωπείας τῶν τυράννων, ἐμφρόνως οἱ Ἀθλοφόροι, διεκρούσαντο, Χριστῷ, βοῶντες καὶ ψάλλοντες· εὐλο-

γείτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Δρασηρίου φύλακας ἡμῖν, τὸν Σέργιον καὶ Βάικχον, τοὺς ὄντως στεφανηφόρους, ἐπεστήσατο Χριστὸς, φρουροῦντας τοὺς ψάλλοντας· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τὸς αἰῶνας.

Γθυρόν μοι Δέσποτα Χριστέ, πρεσβείαις τῶν Μαρτύρων, τὴν τρίβον τῆς ἀρετῆς μοι, κατευμαρίζων καὶ σοί, κραυγάζειν ἀξίωσον· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Μακαρίζω σέ τὴν ἀληθῆ, Θεοῦ ἡμῶν Μητέρα, τὸ Χαῖρε σὺν τῷ Ἀγγέλῳ, προσκομίζων σοὶ ἀγνῆ, πανάμωμε Δέσποινα· σέ γὰρ ὄντως πάντα τὰ ἔργα, Παρθένε εὐλογῆσι, καὶ ὑπερυψοῦσιν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**ν καμίνῳ Παῖδες Ἰσραὴλ, ὡς ἐν χώνευ-
» τηρίῳ, τῷ κάλλει τῆς εὐσεβείας, καθα-
» ρώτερον χρυσοῦ, ἀπέστειλον λέγοντες· Εὐ-
» λογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον
» ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς
» αἰῶνας.

Ὡδὴ θ'. Τ ὑπον τῆς ἀγνῆς.

Ολον τὸν Χριστὸν ἐκτίσασθε· κόσμον γὰρ ὅλον δι' αὐτὸν κατελίπετε. Καὶ νῦν Μάρτυρες, τοὺς οὐρανοὺς ἐμβατεύοντες, τὰς χορείας τῶν ἄνω Δυναμέων, ἀνδρῶν τε μακαρίων, κατανοεῖτε τὰς λαμπρότητας.

Νέμοις ἔνωρις πανάριστε, τῷ τοὺς ἐπαίνους πόθῳ σοὶ προσκομίζοντι, χάριν ἄνωθεν, καὶ τῶν πταισμάτων συγχώρησιν, δυσωπῆσα τὸν μόνον οἰκτίρμονα· πρὸς ἂν ἐπειγομένη, τῶν χαμαιζήλων κατεφρόνησας.

Αἴγλη τριλαμποῦς Θεότητος, πεφωτισμένοι οἱ ἀήττητοι Μάρτυρες, τὴν πολυθεον, ἀπατηλὴν ἀθεότητα, καὶ τυράννων τὸν φόβον ἀπώσαντο· καὶ νῦν τῆς ἀκηράτου, κατατρυφῶσιν ἀπολαύσεως.

Δρόμον τὸν καλὸν τελέσαντες, τὴν εὐσεβῆ τε πίσιν σώζειν σπηδάσαντες, τὴν ἀσάλευτον, παράλαβεῖν ἠξιώθητε, βασιλείαν πανένδοξοι Μάρτυρες, διαδῆμα τοῦ κάλλους, καὶ εὐπρεπείας περικείμενοι.

Θεοτοκίον.

Ω τῶν ὑπὲρ νοῦν θαυμάτων σου! τὸν τοῦ Θεοῦ γὰρ Λόγον σάρκα γενόμενον, μόνῃ τέτοκας, ὑπερφῶς Μητροπάρθενε, τὸν τὰ

σύμπαντα θείῳ βεβλήματι, σοφῶς διακρατοῦντα, καὶ κυβερνῶντα καὶ συνέχοντα.

Ὁ Εἰρμός.

» **Τ** ὑπον τῆς ἀγνῆς λοχείας σου, πυρπολου-
» μένη βάτος ἔδειξεν ἀφλεκτος. Καὶ νῦν
» καθ' ἡμῶν, τῶν πειρασμῶν ἀγριαίνουσαν, κα-
» τασθέσαι αἰτούμεν τὴν κάμινον, ἵνα σε Θεο-
» τόκε, ἀκαταπαύστως μεγαλύνωμεν.

Ἐξαποστειλᾶριον. Τι οἷς Μαθηταῖς.

Αδελφικῆ συνδούμενοι, τῇ στοργῇ καὶ τῇ πίστει, οἱ ἀθλοφόροι Μάρτυρες, Σέργιος ὁ θεόφρων, καὶ Βάικχος ὁ αἰοιδίμος, σέ Χριστέ δυσωπῆσιν, εἰρήνην σὴν δωρήσασθαι, κόσμῳ καὶ τοῖς ἐν κόσμῳ, καὶ Βασιλεῖ, κατ' ἐχθρῶν βαρβάρων τρόπαια νίκης, ἡμῖν πταισμάτων ἄφεσιν, καὶ ψυχῶν σωτηρίαν.

Θεοτοκίον.

Τὸν σαρκωθέντα Κύριον, ἐξ ἀγνῶν σου αἱμάτων, Παρθενομήτηρ ἄχραντε, δυσωπῆσα μὴ παύση, ὑπὲρ ἀχρείων σου δούλων, ὅπως εὐρώμεν χάριν, καὶ εὐκαιρον βοήθειαν, ἐν ἡμέρᾳ ἢ κρίνη, γένος βροτῶν, ὡς Θεὸς παρέχων τὰ κατ' ἀξίαν· σέ γὰρ προστάτιν ἅπαντες, ἔχομεν ἐν ἀνάγκαις.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰστώμεν Στίχους δ'· καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα τρία Ἰδιόμελα, δευτερῶντες τὸ πρῶτον.

Ἦχος α'. Γερμανοῦ.

Δαυτικῶς ἀνεβόων, Σέργιος καὶ Βάικχος οἱ Μάρτυρες· Ἰδοὺ δὴ τί καλόν, ἢ τί τερπνόν, ἀλλ' ἢ τὸ κατοικεῖν ἀδελφῆς ἐπὶ τὸ αὐτό; οὐ δεσμούμενοι φύσεως σχέσει, ἀλλὰ πίστεως τρόπῳ. Ὅθεν οἱ Ἅγιοι, τὸν ἐχθρὸν κατεπατήσαν· καὶ τὸν σταυρὸν ἀράμενοι, τῷ Χριστῷ ἠκολούθησαν· καὶ πρεσβεύουσι τῷ Βασιλεῖ καὶ Θεῷ, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦχος γ'.

Εἴτι καλόν, εἴτι τερπνόν, ἢ αὐτάδελφος γνώμη τῶν Μαρτύρων σε Κύριε· οὐς γὰρ ἢ φύσις σαρκικοὺς ἀδελφούς οὐκ ἐγνώρισε, τῆτους ἢ πίστις ἀδελφὰ φρονεῖν μέχρις αἵματος κατηνάγκασεν. Ὁ Θεὸς, ταῖς εὐχαῖς αὐτῶν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἦχος δ'. Ἀνατολίου.

Προφητικῶς τοῖς Ἅγίοις συνελθόντες, τὸν ὕμνον βοήσωμεν· Ἰδοὺ δὴ τί καλόν, ἢ τί τερπνόν, ἀλλ' ἢ τὸ κατοικεῖν ἀδελφούς ἐπὶ τὸ αὐτό; οὐ φύσεως ἀκολουθία, ἀλλὰ πίστεως ἐνώσει τοῦ Ἁγίου Πνεύματος· τὰ γὰρ φθαρτὰ βδελυζόμενοι πάντα, ἦραν τὸν σταυρὸν ἐπ' ὤ-

μων, και ἑκολούθησαν τῷ Χριστῷ Σέργιος και Βάικχος οἱ γενναῖοι Μάρτυρες· και παρρησίαν ἐν ἕρανοῖς κερτημένοι, πρεσβεύσιν αὐτῷ ὑπὲρ ἡμῶν, τοῦ καταπεμφθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, Ἦχος δ΄.

Υποδησάμενος Σέργιος, ἐν ἑτοιμασίᾳ τοῦ Εὐαγγελίου τῆς εἰρήνης, τὰ τῶν ἡλῶν ὑποδήματα, τῷ αἵματι τῶ τῶν ποδῶν ἀπορρέοντι, τὸν ὄφιν τὸν ἐπιτηροῦντα τὴν πτέρναν ἡμῶν ἐξετύφλωσε, και τὸν τοῦ Μαρτυρίου σέφανον ἐκομίσαστο. Διὸ εὐχαῖς αὐτοῦ Χριστέ ὁ Θεός, καθήλωσον ἐκ τοῦ φόβου σου τὰς σάρκας ἡμῶν, και ἡμᾶς ἐλέησον.

Και νῦν. Θεοτοκίον.

Ρῦσαι ἡμᾶς ἐκ τῶν ἀναγκῶν ἡμῶν, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ἡ τεκοῦσα τὸν τῶν ὄλων Ποιητὴν, ἵνα πάντες κρᾶζωμέν σοι· Χαῖρε ἡ μόνη προστασία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦ΄ Σταυροθεοτοκίον. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Τὸν ἀμνὸν και ποιμένα σε, ἐπὶ ξύλου ὡς ἔβλεψεν, ἀμνάς ἡ κηῖσασα ἐπωδύρετο, και μητρικῶς σοι ἐφθέγγετο· Υἱὲ ποθεινότατε, πῶς ἐν ξύλῳ τῷ Σταυρῷ, ἀνητήθης φιλάνθρωπε; πῶς τὰς χεῖράς σου, και τοὺς πόδας σου Δόγε προσηλώθης, ὑπ' ἀνόμων και τὸ αἷμα, τὸ σὸν ἐξέχεας Δέσποτα;

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα, Ἦχος β΄. Ανατολίου.

Καθορῶσα παλαι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ, τοὺς ἡμῶν ἀγῶνας, Μάρτυρες παγκόσμιοι, σήμερον φαιδρῶς στολίζεται, και πιστῶς ἑορτάζει ἐν τῇ μνήμῃ ἡμῶν, ὡς κόσμον βασιλειον περιφέρουσα τὴν αἰσχύνην, τὴν ἐπὶ τοῖς θείοις ἡμῶν ἀνέχουσιν ἐπιτεθεῖσαν παικτικῶς δι' ἧς δόξης κατηξιώθητε τῆς ἐπουρανίου, και τῆς ἀτελευτήτου μακαριότητος.

Και νῦν. Θεοτοκίον. Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Ολην, τὴν ζῶν ἡμῶν ἐν κακοῖς, καταδάπανησας ὁ ταλας, νῦν κατελείφθην Ἀγνή, πάσης ὄντως ἔρημος, ἀγαθῆς πράξεως προσεγγίζοντα βλέπων δέ, τὸν θάνατον οἶμοι! τρέμω τὸ κριτήριον τοῦ σου Υἱοῦ και Θεοῦ· οὐπερ, ἐξελοῦ με Παρθένε, και πρὸ τῆς ἀνάγκης ἐκείνης, Δέσποινα ἐπίστρεψον και σῶσόν με.

Ἦ΄ Σταυροθεοτοκίον.

Πόνους, ὑπομείνας πολλοὺς, ἐν τῇ τοῦ Υἱοῦ και Θεοῦ σου, σαυρώσει Ἀχραντε, ἕστενες δακρῦουσα, και ὀλολύζουσα· Οἶμοι τέκνον γλυκύτατον! ἀδίκως πῶς πάσχεις; πῶς τῷ ξύλῳ κρέμασαι, ὁ πᾶσαν γῆν ἐκπληρῶν;

Ὅθεν, Παναγία Παρθένε, σε παρακαλῶμεν ἐν πίστει, ἵλεων ἡμῖν τοῦτον ἀπέργασαι.

Και ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνθηες, και Ἀπόλυσις.

Τῆ Η΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός.

Μνήμη τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Πελαγίας.

Εἰς τὸν ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια,

Ἦχος δ΄. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Εγκρατεία τὸ σῶμά σου, Πελαγία νεκρώσασα, τὴν ψυχὴν ἐζώωσας και ἐκόσμησας, και οἰκητήριον Πνεύματος, σαυτὴν ἀπετέλεσας, και συνήφθης μυστικῶς, τῷ νυμφίῳ και Κτίσει· ὃν ἰκέτευε, ἐκ φθορᾶς και κινδύνων λυτρωθῆναι, τοὺς ἐν πίστει ἐκτελοῦντας, τὴν αἰσιδέαστον μνήμην σου.

Τὸ ὠραῖον τοῦ σώματος, εἰς τὸ πρῶτον ἀξίωμα, Πελαγία ἔνδοξε μετερρύθμισας· οὐχὶ χρωμάτων τοῖς ἀνθεσιν, ἀρετῶν δὲ κάλλεσι, κατεποίκιλας σαυτὴν, και τοῦ Κτίστου γεγένησαι καθ' ὁμοίωσιν, ἐκτενῶς δυσωπούσα ὑπὲρ πάντων, τῶν ἐν πίστει ἐκτελούντων, τὴν αἰσιδέαστον μνήμην σου.

Τῶν δακρῶν ἀλάβασρον, καθ' ἐκάστην προχέουσα, εὐωδίας ἐπλησας τὰ οὐράνια· διὸ ὡς μύρα πολύτιμα, Χριστῷ προσηνέχθησαν, εἰς ὄσμήν τὴν μυστικὴν, τῆς αὐτοῦ ἀγαπήσεως ἐκχεόμενα· διὰ τοῦτο δυσώπει ὑπὲρ πάντων, τῶν ἐν πίστει ἐκτελούντων, τὴν αἰσιδέαστον μνήμην σου (*).

Δόξα. Ἦχος δ΄. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Οπου ἐπλεόνασεν ἡ ἀμαρτία, ὑπερεπερίσσευσεν ἡ χάρις, καθὼς ὁ Ἀπόστολος διδάσκει· ἐν προσευχαῖς γὰρ και δάκρυσιν Πελαγία, τῶν πολλῶν πταισμάτων τὸ πέλαγος ἐξήρανας, και τὸ τέλος εὐπρόσδεκτον τῷ Κυρίῳ, διὰ τῆς μετανοίας προσήγαγες· και νῦν τούτῳ πρεσβεύεις, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Και νῦν. Θεοτοκίον. Ὡς γενναῖον.

Επομβρίαις τῷ Πνεύματος, τοῦ Ἁγίου Πανάχραντε, τὴν ἐμὴν διάνοιαν καταδρόσι-

(*). Τὸ χειρόγραφον, ἀντὶ τῶν ἀνωτέρω, ἔχει ἕτερα Προσόμοια, πρὸς τὸ «Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος». Ἐλλείπει δὲ ἐκεῖ και τὸ ἐν τοῖς Ἀποστίχοις Δοξαστικῶν.

σον· ἢ τὴν σταγόνα κηύσασα, Χριστὸν τὸν τὴν ἄμετρον, ἀνομίαν τῶν βροτῶν, οἰκτιρμοῖς ἀποσμήχοντα, ἀποξήρανον, τὴν πηγὴν τῶν παθῶν μου καὶ χειμάρρου, καταξίωσον τρυφῆς με, ταῖς ἀειζώοις πρεσβείαις σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ως ἑώρακε Κύριε, ἢ Παρθένος καὶ Μήτηρ σε, ἐν Σταυρῷ κρεμάμενον, ἐπωδύρετο· καὶ θρηνηθεῖσα ἐφθέγγετο· Ἔτι σοι ἀνταπέδωκαν, οἱ πολλῶν σου δωρεῶν, ἀπολαύσαντες Δέσποτα; Ἀλλὰ δέσμαι· Μὴ με μόνην ἐάσης ἐν τῷ κόσμῳ, ἀλλὰ σπεῦσον ἀναστῆναι, συναριστῶν τοὺς προπάτορας.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ΄.

Μελετίου Ἱερομάρτυρος Βλαστοῦ.

Μετὰ τὸ ἀρνήσασθαι σαρκὸς τὴν εὐπάθειαν, ἀνεδείχθης καθαρὸν δοχεῖον, τοῦ δι' εὐσπλαγγίαν τοῖς ἀνθρώποις συγκαταβάντος φιλανθρώπου Λόγου· ὅθεν καὶ πρὸς ζῶν τὴν ἀγήρω οἰκεῖν σε ἠξίωσεν ὡς ὑπεράγαθος. Τὰ οὐράνια πάντα συγκαίρουσι, τὴν πρὶν σε ἀσέμνως βιώσασαν, νῦν καθορῶντα Χριστοῦ ἄσπιλον κειμήλιον, τοῦ ἐν οὐρανοῖς ἀπὸ τῆς γῆς σε μεταθέντος, καὶ πάντας πιστοὺς φρουροῦντος τῇ μνήμῃ σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὡ τοῦ παραδόξου.

Ἦθη τὰ μακρὰν ποιοῦντά με, τοῦ ἀγαθοῦ σε Υἱοῦ, Ἀγαθῆ καὶ Πανάμωμε, πόρρωθε ἀπέλασον, τῆς ἀθλίας καρδίας μου· καὶ τὸν ζητοῦντα καὶ ὠροῦμενον, καταπιεῖν με κἀκιστον λέοντα, ὄφιν τὸν δόλιον, σκολιὸν καὶ δράκοντα, τὸν πονηρὸν, σύντριψον τῷ κράτει σου, ὑπὸ τοὺς πόδας μου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! ὦ μυστηρίου καινῆ! ὦ φρικτῆς ἐγχειρήσεως! ἢ Παρθένος ἔλεγεν, ἐν Σταυρῷ σε ὡς ἔβλεψεν, ἐν μέσῳ δύο ληστῶν κρεμάμενον, ὃν ἀνωδίνως φρικτῶς ἐκύησεν. Ἐκλαιε κρᾶζουσα· Οἴμοι τέκνον φίλτατον! πῶς σε δεινός, δῆμος καὶ ἀχάριστος, Σταυρῷ προσήλωσεν;

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος πλ. δ΄.

Εἰν σοὶ Μήτηρ ἀκριβῶς.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὀρθρον.

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῆς Ἀγίας ἔτος, ἢ ἡ Ἀκροστιχίς: Πόθῳ γεραίρω τὴν σοφὴν Πελαγίαν.

Ἐν δὲ τοῖς Θεοτοκίοις· Γεωργίου.

Ὡδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Θ. ἀλάσσης, τὸ ἐρυθραῖον.

Προβείσα, ὡς πανδαισίαν σήμερον, τὴν θείαν μνήμην αὐτῆς, τῇ οἰκουμένη πάσῃ μυστικῶς, Πελαγία προτρέπεται, κατατρυφῆσαι ἅπαντας, τῶν ἐδεσμάτων τῶν ἀγώνων αὐτῆς.

Οπόθος, ὁ ὑπὲρ πᾶσαν ἔφεσιν, ἐν τῇ ψυχῇ σου Σεμνή, κατωκικῶς ἐπύρσευσε τὸν νῆν, καὶ τὴν φλόγα τῆ πνεύματος, ἀνάψας σὲ ἐφώτισε, καὶ τῶν παθῶν τὴν ὕλην ἔφλεξεν.

Θαλάσσης, τῆς ἀμαρτίας κλυδωνά, ὑπεκφυγοῦσα σεμνή, τῷ γαληνῷ λιμένι τοῦ Χριστοῦ, Πελαγία προσώρμισαι· διὸ τῇ μετανοίᾳ σου, ἐπεκληρώσω τὸν Παραδείσον.

Θεοτοκίον.

Γαλήνη, τῶν ἐν τῷ βίῳ Ἀχραντε, χειμαζομένων βροτῶν, ἢ ἀσφαλῆς καὶ ἄγκυρα στερῆρά, καὶ λιμὴν καὶ κυβέρνησις, αὐτῇ ὑπαίρεις πάντοτε, χειραγωγοῦσα καὶ διέπουσα.

Ὡδὴ γ΄. Εἰ ὑφραίνεται ἐπὶ σοί.

Ανέπτῃς εἰς οὐρανοῦς, ἢ τοῦ Χριστοῦ περιστερὰ πτέρυξι, τῆς ἐγκρατείας σαυτὴν, πόνοις τε πολλοῖς ἀνυψώσασα.

Γλυὸς τῆς τῶν παθῶν, σὺ τὸ δυσῶδες τῷ Χριστῷ ὕδατι, ἀποσμηχθεῖσα σεμνή, μύρον Πελαγία ἐδείχθης αὐτῷ.

Ρομφαία τῷ πονηρῷ, θανατηφόρος ἀληθῶς γέγονεν, ἢ πρὸς Θεόν σου σεμνή, ἔμπυρος ἀγάπη καὶ ἔφεσις. Θεοτοκίον.

Ως δρόσος ἐωθινή, ἢ εὐφροσύνη σου Ἀγνή σταζουσα, τὴν τῶν παθῶν κάμνον, τῶν σὲ ἀνυμνούντων σθεννύει αἰεὶ. Ὁ Εἰρμός.

Ἐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἢ Ἐκκλησία σου· Χριστέ κρᾶζουσα· Σύ με ἰσχύς Κύριε, καὶ καταφυγὴ καὶ στερέωμα.

Κάθισμα, Ἦχος πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν.

Μετανοίας τῇ δρόσῳ τὴν τῶν παθῶν, ἀποσβέσασα φλόγα τὴν σεαυτῆς, ζῶν ἀνατέθεικας, τῷ Θεῷ καὶ Σωτήρῃ σου· διὰ τῆ το κόσμον, φυγοῦσα ἐμόναςας, ἐν ἐρήμῳ βίον, Ἀγγέλων ζηλώσασα· ὅθεν σὲ τὸ τέλος, μετὰ δόξης μεγάλης, θεόθεν τιμώμενον, ἐπεγνώσθη τοῖς πέρασι. Πελαγία πανένδοξε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πειρασμοῖς πολυπλόκοις περιπεσὼν, ἐξ ἐχθρῶν ἀοράτων καὶ ὀρατῶν, τῷ σάλῳ συνέχομαι, τῶν ἀμέτρων πταισμάτων μου· καὶ ὡς Σερμὴν ἀντίληψιν, καὶ σκέπην με ἔχων σε, τῷ λιμένι προστρέχω, τῆς σῆς ἀγαθότητος· ὁθεν Παναγία, τὸν ἐκ σοῦ σαρκωθέντα, ἀπαύστως ἰκέτευε, ὑπὲρ πάντων τῶν δούλων σου, τῶν ἀπαύστως ὑμνούντων σε, Θεοτόκε πανάχραντε, πρεσβεύεσσα αὐτῷ ἐκτενῶς, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς προσκυνοῦσιν ἐν πίστει, τὸν πανάγιον τόκον σου.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Καθελκόμενον Λόγε ἐν τῷ Σταυρῷ, ὑπ' ἀνδρῶν παρανόμων γνώμη σκαιᾶ, ὀρώσα ἡ Μήτηρ σου, τὴν ψυχὴν ἐτιτρώσκετο· καὶ κοπτομένη σπλάγγνα, ἐθρήνει κραυγαῖζουσα, καὶ συνοχῇ καρδίας, ἐβόα στεναῖζουσα· Οἶμοι τῆ τεκούσῃ, σέ Υἱέ καὶ Θεέ με! πῶς θέλων ὑπέμεινας, τοῦ προσώπου ῥαπίσματα, καὶ ἐμπτύσματα βέβηλα, ἀδικόν τε θάνατον νῦν, ἐπὶ ξύλου ἤλας προσπηγνύμενος; ὄντως ταῦτα πάσχεις, τοῦ σῶσαι τὸν ἄνθρωπον.

Ἦ δὲ Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα.

Ὡς θυμίαμα ὑπέρτιμον Πελαγία, τῆς ἐγκρατείας ἀνθραξιν ὀλοκαυτωθεῖσα, εὐωδία γέγονας, Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν, εἰς ὀσμὴν δραμοῦσα, τοῦ μύρου αὐτοῦ.

Τὴν τοῦ σώματος εὐπρέπειαν Πελαγία, τῆς ἀμαρτίας ὕλην πρώην γενομένην, ὅλην μετερῶθιμισας, εἰς κάλλος ἀνόθευτον, οὐδ' ὁ σὸς νυμφίος, ἠράσθη Χριστός.

Ἦ τοῦ Πνεύματος ἐνσπείρασα Πελαγία, ἐν τῇ ψυχῇ σε χάρις σπινθῆρα τοῦ λόγου, τὴν φλόγα μετέωρον, ἀνήψε τῆς πίστεως, καὶ τὴν ἀμαρτίαν ἐχώνευσεν. Θεοτοκίον.

Ράβδος ἔφυε Θεοτόκε ἐξ ἧς τὸ ἄνθος, τὸ νοητὸν ἐβλάστησε, θείας εὐωδίας, πληρῶσαν τὰ σύμπαντα, Χριστός ὁ Θεὸς ἡμῶν, μύρον ὦν ἀκένωτον τίμιον.

Ἦ δὲ ἑ. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Νάμασι μυστικοῖς, πιανθεῖσα τοῦ Πνεύματος, ἐξήνησας ἐν τῇ πίστει, ἀρετῶν εὐφορίαις, καὶ πόνοις τῆς ἀσκήσεως.

Σὺ Κύριε τὸ φῶς, τῶν ἐν σκότει κειμένων βροτῶν· σὺ ἔλαμψας ἐν καρδίᾳ, τῆς Ὁσίας τὴν αἴγλην, τῆς θείας ἐπιγνώσεως.

Ὁὶ πόνοι σου σεμνή, Πελαγία ἐν δάκρυσιν, σπειρόμενοι εὐφροσύνης, καὶ χαρᾶς ἀφθονίαν, ἐν οὐρανοῖς συνήθρισαν.

Θεοτοκίον.

Γνωστή σου ἀληθῶς, ἡ χάρις ἀναδεικνύεται, Πανάχραντε παραδόξως, ἐνεργούσα δυνάμεις, καὶ τέρατα ἐν πάσῃ τῇ γῆ.

Ἦ δὲ ε'. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Φανείσης, τῆς ἀνεσπέρου αἴγλης Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ἐν τῇ ψυχῇ Πελαγίας, ὁ τοῦ σκότους ἄρχων ἀπεσοβήθη, καὶ ὠκίσθη, ἡ τοῦ Πνεύματος χάρις καὶ πίστις αὐτοῦ.

Ἦ πάλαι, παγιδευθεῖσα ὑπὸ τοῦ ὄφους, παγὶς αὐτῷ ἀνεδείχθη, τὴν αὐτοῦ συνέχουσα δυναστείαν, καὶ πατούσα, τὴν αὐτοῦ πανουργίαν δυνάμει Θεοῦ.

Νυμφίον, τὸν Χριστὸν καὶ Θεὸν ἀγαπήσασα, ταῖς ἀρεταῖς κοσμηθεῖσα, καὶ πεποικιλμένη πόνοις ἐνθέοις, τοῦ νυμφῶνος, τοῦ αὐτοῦ Πελαγία ἠξίωσαι. Θεοτοκίον.

Ἦ δεῖν σου, Θεοτόκε τὴν δόξαν τὴν ἀφραστον, πάλαι ὠδίνησαν θείως, οἱ Προφῆται πάντες· ἀλλ' ἐπ' ἐσχάτων, ἡμῖν ὠφθη, τοῖς ποθοῦσί σε Κόρη πανάμωμε. Ὁ Εἰρμός.

• Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ
• Ἐκκλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου
• κεκαθαρμένη, τῷ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς
• σου ρεύσαντι αἵματι.

Κοντάκιον, Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Τὸ σῶμα τὸ σὸν, νηστεῖαις κατατήξασα, ἀγρύπνοις εὐχαῖς, τὸν Κτίστην καθικέτευες, τοῦ λαβεῖν σῶν πράξεων, τὴν τελείαν Μητὲρ συγχώρησιν· ἦν καὶ ἔλαβες ἀληθῶς, ὁδὸν μετανοίας ὑποδείξασα. Ὁ Οἶκος.

Ὁσοὶ ἐν βίῳ ἀμαρτίαις ἐμολύνθητε, ὡς ὁ ταλας ἐγὼ, ζηλώσωμεν τὴν μετάνοιαν, τὸν ὀδυρμόν τε μετὰ δακρῶν τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Πελαγίας, ἵνα ταχὺ ἐκ Θεοῦ τὴν συγχώρησιν λάβωμεν· καθάπερ ἡ μακαρία, ἔτι ζῶσα, τὸν ῥύπον ἀπέπλυνε τῆς ἀμαρτίας, καὶ ἔλαβεν ἐκ Θεοῦ τὴν τελείαν συγχώρησιν, ὁδὸν μετανοίας ὑποδείξασα.

Συναξάριον.

Τῆς Η΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Πελαγίας.

Στίχοι.

Αἰσχους πλυθεῖσα, καὶ λιποῦσα τὸν σάilon,
Πρὸς ὄρμον ἠκεις οὐρανοῦ Πελαγία.

Ὁ γδοστή ὑπάλυξε βίου πέλαγος Πελαγία.

Αὐτὴ ἡ Ἁγία ὑπῆρχεν ἐπὶ Νουμεριανοῦ Βασιλέως, ἐκ πόλεως Ἀντιοχείας, ταῖς ὀρχήστραις καὶ ταῖς θρα-

τροκοπίαις σχολάζουσα, και παλλακισμένη τῇ πόλει, και συναύγουσα ἐκ τῆς πονηρᾶς ταύτης ἐργασίας πλοῦτον ἀπειρον. Αὕτη, κατηχηθεῖσα παρά τινος Νόνου ἐπισκόπου, ἁγίου ἀνδρός, και θερμῶς μετανοήσασα, και βαπτισθεῖσα, ἀποβάλλεται πάντα ὡς σκύβαλα· και περιβαλομένη τρίχινα, και εἰς ἄνδρα μετασχηματισθεῖσα, και λαβοῦσα, κατέλαβε τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν· και ἐγκλείσασα ἑαυτὴν ἐν κελλίῳ, τὸ λειπόμενον τῆς ζωῆς διαρίστως ζήσασα, ἐν εἰρήνῃ ἀνεπαύσατο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἁγίας Πελαγίας τῆς Παρθένου.

Στίχ. Κρημνῷ φυγῆσα κρημνὸν αἰσχύνῃς μέγαν, Κρημνεῖς τὸν ἐχθρὸν εὐφυῶς Πελαγία.

Αὕτη ὑπῆρχεν ἀπὸ Ἀντιοχείας τῆς Συρίας, γένους ἐνδόξου. Μαθὼν δὲ ὁ ἀρχὼν τῆς ἐκείσε πόλεως, ὅτι Χριστιανὴ ἔστιν, ἀπέστειλε στρατιώτας τοῦ κρατῆσαι αὐτήν· οἱ δὲ, ἀπελθόντες, περιεκύκλωσαν τὸν οἶκον αὐτῆς, βουλέμενοι ἀρπάσαι αὐτήν. Ἡ δὲ Ἁγία, μαθούσα τοῦτο, ἤγτίσατο μικρὸν περιμεῖναι· τῶν δὲ πεισθέντων, σπᾶσα πρὸς Ἀνατολὰς, ἐν ᾧ τόπῳ εἰώθει προσεύχεται, ἀνατείνας τὰς χεῖρας, και τοὺς ὀφθαλμοὺς ἄρασα εἰς τὸν οὐρανὸν, προσηύξατο ἐπὶ πολὺ πρὸς Θεὸν μὴ παραδοθῆναι τοῖς στρατιώταις, ἀλλὰ πρὸς αὐτὸν ἀπελθεῖν ἀγνήν και ἱερεῖον ἁμωμον. Ταῦτα εἰπούσα, και σεμνῶς αὐτὴν περιστείλασα, ἐκρήμνισεν ἐκεῖθεν ἑαυτήν, και οὕτω τῷ Κυρίῳ τὸ πνεῦμα παρέθετο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἁγίας Ταϊσίας τῆς πόρνης.

Στίχ. Ἐκ τοῦ ρύπου σμηχθεῖσα τῆς ἀσωτίας, Φαιδρὰ πρόσεισι τῷ Θεῷ Ταϊσία.

Αὕτη ἐκ παιδὸς παρά τῆς ἰδίας μητρὸς ἐργαστήριον κατίστη τοῦ διαδόλου. Παρὰ δὲ Παφνουτίου τοῦ Σιδωνίου ἀγρυθεῖσα, και τελείαν πληροφορίαν λαβοῦσα, ὅτι ἔστι μετάνοια, πάντα τὰ προσόντα αὐτῇ τοῖς δεομένοις διανεῖμασα, λιτρῶν ὄντα τετρακοσίων, και ἑαυτὴν ἐγκλείσασα ἐντινὴ κελλίῳ, και δακρῦουσα, και στεναζούσα ἐκ βάθους καρδίας, ἔλεγεν· Ὁ πλάσας με ἐλέησον με. Ἐν τούτοις διετέλεσεν ἔτη τρία· ἐκεῖθεν δὲ ἐξεληθούσα κελυσεὶ τοῦ Ἀββᾶ, μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας ἐτελειώθη.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ. Ἐν τῇ καμίνῳ.

Πελαγὸς θείων, κατορθωμάτων ὠφθῆς ὡς ἀληθῶς, ὄλην τοῦ ἐχθροῦ βυθίσασα ἐν αὐτῷ, τὴν ἰσχύν· διὸ ἀνέμελτες· Εὐλογημένος εἶ, ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Ἐν τῇ καμίνῳ, τῆς ἐγκρατείας σῶμα και τὴν ψυχὴν, θείως ὡς χρυσὸν ἐχώνευσας καθαρὸν, και τὸ πρῶτον κάλλος ἔδειξας, ὄβρυζοθέν σεμνῇ, Πελαγία τῇ ἄκρᾳ ἀσκήσει σου.

Λητρῷ τῷ θείῳ, ἐκδυσαμένη ὄλον σὺ ἀληθῶς, ὃν περ παλαιὸν ἐνδεδύσο τῶν παθῶν, και φθειρόμενόν σου ἄνθρωπον, τὸν νέον ἔνδοξε ἡμφιάσω, Χριστῷ συμμορφούμενον.

Θεοτοκίον.

Ὁ ἐν τῷ θρόνῳ, τῷ Πατρικῷ ὀχούμενος Λόγος Θεῶ, ξένως ἐπὶ σοὶ ἐσκήνωσε και

φρικτῶς, Θεοτόκε και ἀνήγαγεν, ἡμῶν τὸ φύραμα, ἑαυτῷ συνυψώσας ὡς εὐσπλαγγνος.

Ὡδὴ η̄. Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιὴλ.

Λαμπρῶν ἀκτῖνες φαειναί, τῶν θαυμασίων σου, καθάπερ ἥλιος, και τὴν τοῦ βίου σου ἀπασαν, ὑπερφαίνουσι λαμπρότητα· και τὴν ἀσράφασαν ἐν σοὶ, τῆς θείας πίστεως ἐκβοῶσι, πάση τῇ κτίσει αὐγὴν Πελαγία σεμνῇ.

Ἄλυτον δεσμὸν τὸν εἰς Χριστὸν, πιστῶς συνδέσασα, προσεκολληθῆς αὐτῷ, και ἀδιάσπαστος ἔμεινας, τῇ ἐνώσει τῆς ἀγάπης αὐτῆ, ᾧ και ἡμόσθης νοητῶς, τὰς προσβολὰς τοῦ ἐχθροῦ, Πελαγία, ἐκ τῆς καρδίας σου ἐκδιώξασα.

Γνώσιν δεξαμένη ἀληθῆ, ἐν τῇ καρδίᾳ σου, διὰ τοῦ Πνεύματος, σαφῶς κατέλιπες ἀπᾶσαν, τὴν τοῦ βίου ματαιότητα· διὸ κατέπληξας βροτῆς, ἐν τῇ ἀθρόᾳ Σεμνῇ, μεταθέσει, και οὐρανοὺς εὐφροσύνης ἐπλήρωσας.

Θεοτοκίον.

Γμνοῦσι πανάχραντε Ἄγνη, τὰ μεγαλεῖά σου, αἱ νοεραὶ στρατιαί, ἀνακηρύττεισιν ἅπαντες, Πατριάρχαι και Προφῆται τρανώς, σὺν Ἀποστόλοις ἱεροῖς, και τῶν Μαρτύρων χοροί, και Ὀσίων ἅπαν τὸ πλῆθος· μεθ' ὧν προσκυνουμέν σε.

Ὁ Εἰρμός.

Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιὴλ, λεόντων χάσμα, ἐν λαίκῳ ἔφραξε· πυρὸς δὲ δύνάμιν ἔσβησαν, ἀρετὴν περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἐρασταί, Παῖδες κραυγάζοντες· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον, Ὡδὴ θ̄. Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους.

Γδειν ἐπεθύμησας ὄντως, τῆ ἐρασῆ Χριστοῦ τὸ κάλλος, δι' ὃν ἐσαυρώθης τῷ κόσμῳ, και τὸ ὠραῖον ἄνθος τῆ σῶματος, Ὀσία κατεμάρανας, και τὴν τοῦ βίου ἐβδελύξω στοργὴν.

Ἄπαν τὸ τοῦ σώματος ἄχθος, ἀποθεμένη Πελαγία, διὰ ἐγκρατείας και πόνων, πρὸς οὐρανόθεν σκηναῖς ἀνέδραμες· ἐν αἷς τοῦ ποθιμένου σοι, ἐπαπολαύεις κάλλους ἔνδοξε.

Νῦν τοὺς σὲ τιμῶντας ἐκ πόθου, πάντας Ὀσία ἐποπτεύεις, και τοὺς τὴν ἐτήσιον ταύτην, ἐπιτελοῦντάς σε μνήμην πρέσβευε, τῷ Ποιητῇ και Κτίστη σου, ἵνα μετασχωμεν τῆς δόξης αὐτοῦ.

Θεοτοκίον.

Γμνῷ σου τὸν τόκον Παρθένε, και μεγαλύνω σου τὴν χάριν· σὺ γὰρ φωτισμὸς τῆς ψυχῆς με, ὑπάρχεις ὄντως και ἡ παράκλησις, ἡ ταχινὴ βοήθεια, και σωτηρία και ἀντίληψις.

τρέπιστα· τί οὖν μέλλεις ὦ ψυχὴ; τί βραδύ-
νεις μὴ κρᾶζουσα; Ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ Θεὸς τῆ
ἐλέους ταῖς πρεσβείαις, τῆς Μητρὸς σου οἰ-
κτειρόν με, καὶ πάσης ῥύσαι κολάσεως.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Η ἀμνάς ἢ κηύσασα, τὸ ἀρνίον τὸ ἄμωμον,
τὸ τὴν ἀμαρτίαν ἐλθὼν ἰάσασθαι, παν-
τὸς τοῦ κόσμου Πανάχραντε, οἰκείῳ ἐν αἵματι
τὸ σφαγὲν ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ ζωῶσαν τὰ σύμ-
παντα· σύ με ἔνδυσον, γυμνωθέντα τῆς θείας
ἀφθαρσίας, ἐξ ἐρίου τοῦ σου τόκου, περιβολὴν
θείας χάριτος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα. Τοῦ Ἀποστόλου. Ἦχος πλ. α'.

Πιστῶς πανηγυρίζομεν, τὴν πάνσεπτον ἡ-
μέραν τῆς σῆς μνήμης, σὲ ἀνυμνοῦντες
Ἰάκωβε ἔνδοξε, οὐχ ὡς Ἀλφαίου υἱὸν, ἀλλ' ὡς
τοῦ Χριστοῦ Ἀπόστολον, καὶ κήρυκα τῆς αὐ-
τοῦ ἀρρήτου σαρκώσεως. Ὄθεν τῷ δεσποτικῷ
θρόνῳ, σὺν Ἀσωμάτοις αἰεὶ παριστάμενος, καὶ
Ἀποστόλων καὶ Μαρτύρων χοροῖς, ἐκτενῶς ἰ-
κέτευε, τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς, τὸν Σωτῆρα καὶ
Θεὸν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Ρῦσαι ἀπὸ ῥομφαίας ἐχθρῶν, νῦν τὴν ψυ-
χήν μου, Θεομήτορ πανάμωμε, ἐν σοὶ γὰρ
καὶ ἐν τῷ τόκῳ, τῷ σῶ Παρθένε ἀγνή, πᾶσα
κατηργήθη τοῦ ἀλάστορος, ἰσχύς καὶ ἠφάνι-
σαι, τῶν δαιμόνων στρατεύματα· καὶ σωτηρία,
καὶ τῶν πόνων ἀνάπαυσις, τοῖς πιστεύουσι, τῷ
σῶ τόκῳ γεγένηται. Ὄθεν ἀγῶ κραυγαῖζω σοὶ
Πολέμησον Δέσποινα, τῆς πολεμῶντας αἰεὶ με,
καὶ δίκην τῆς ἀπαίτησον, τῆς πρὶν ἐπηρείας,
δι' ἧς πάσης μοι κακίας, πρόξενος ὠφθήσαν.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Βλέπουσα ἢ ἀμνάς τὸν ἀμνόν, Θεοῦ τὸν
αἶροντα τοῦ κόσμου τὰ πταίσματα, ἐν
ξύλῳ ἀνηρητημένον, καὶ πεπληγμένον πλευρᾶν,
θρηνηδοῦσα ταῦτα, ἀπεφθέγγετο· Υἱὲ πῶς ἠ-
νέσχου, θανατωθῆναι ὡς ἄνθρωπος, Θεὸς ὑ-
πάρχων, καὶ Δεσπότης τῆς κτίσεως, εἰ καὶ
πέφηναι, σαρκοφόρος θελήματι; τίνας χάριν
ἐτάχυνας, τὸν δρόμον ποιήσασθαι, καὶ ἐγκα-
τέλιπες μόνην, τέκνον ἐμὸν τὴν τεκοῦσάν σε,
ἀγνώως εὐεργέτα; Λόγον δός μοι, μὴ βραδύνῃς,
καὶ μέγα ἔλεος.

Ἀπολυτίκιον: Ἀπόστολε Ἅγιε.

Τοῦ Ὀσίου Ἦχος α'. Τῆς ἐρήμου πολίτης,

Εἰς τὸν Ὁρθρον.

Ἦ συνήθης Στιχολογία, καὶ οἱ Κανόνες, εἰς
τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῶν Ἁγίων οἱ δύο παρόντες.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἀποστόλου, οὗ ἢ Ἀκροστιχίς:
Χριστῆ μαθητὴν υἱὸν Ἀλφαῖς σέβω. Θεοφάνους.

ᾠδὴ α'. Ἦχος πλ. β'. Ὡς ἐν ἠπειρῳ.

Χεῖρα μοι δίδου θεόπτα καὶ μαθητὰ, τοῦ
Χριστῆ Ἰάκωβε, τὴν σεπτὴν σου ἑορτὴν,
εὐφημεῖν ὀρμήσαντι καὶ φῶς, τῇ καρδίᾳ μου
ταῖς σαῖς, πρεσβείαις ἔλλαμψον.

Ρεῖθροις ἐνθέου σοφίας περικλυσθεῖς, ποτα-
μὸς ἐξώρμησας, Παραδείσου τῆς τρυφῆς,
καὶ τῆς γῆς τὸ πρόσωπον ῥοαῖς, εὐσεβείας ἀλη-
θῶς, Σοφὴ κατήρδευσας.

Γερωτάτη χορεία τῶν Μαθητῶν, τοῦ Χριστοῦ
Ἰάκωβε, συνετάγης συμπληρῶν, ἀριθμὸν
τῶν δώδεκα· μεθ' ὧν, τῷ Δεσπότη παρестῶς,
ἡμῶν μνημόνευε. Θεοτοκίον.

Σὲ Παναγία Παρθένε τὸν οὐρανόν, ὁ ταυ-
σας Κύριος, καὶ τὴν γῆν θεμελιῶν, οὐρα-
νὸν ἐπίγειον ἐκ σοῦ, προελθὼν μετὰ σαρκὸς,
ἡμῖν ἀνέδειξε.

Ὁ Κανὼν τῶν Ὀσίων, ἔχων Ἀκροστιχίδα ἐν
τοῖς Θεοτοκίοις « Δημητρίου ».

ᾠδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἀρματηλάτην Φαραῶ.

Προκαθαρθεῖς σου τὴν ψυχὴν Ἀνδρόνικε,
ταῖς γενικαῖς ἀρεταῖς, καὶ θείκου πό-
θου, πυρωθεῖς τοῖς ἀνθραξι, ταῖς τῆς σαρκὸς
ἐξέκλιναις, πυρακτώσεις· τὴν δρόσον, τὴν θείαν
εἶχες γὰρ ἄνωθεν, σὲ καταδροσίζουσιν πάντοτε.

Τῆ τοῦ Δεσπότη προσταγῆ πειθόμενος, ὡς
πατριάρχης ποτὲ, ὁ Ἀβραάμ Πάτερ, τὴν
σὴν γῆν κατέλιπες, καὶ συγγενῶν ἠλόγησας,
γυναικός τε καὶ πλούτου, μακρὰν ἐγένου καὶ
ἔρημον, μάκαρ καταμόνας κατώκησας.

Τὴν τοῦ Κυρίου ἐντολὴν πεπλήρωκας, πάν-
τα πωλήσας τὰ σά, καὶ τοῖς πτωχοῖς
νείμας, δι' αὐτῶν τὴν ὄνησιν, τοῦ μαργαρίτου
εὕρηκας, τῆ τιμῆ καὶ τῆτον, λαθὼν ἐπλήτη-
σας ἄφθονον, πλῆτον τὴν τῶν μύρων ἀνάβλυσιν.

Θεοτοκίον.

Δημιουργεῖται βουληθεῖς ἐν μήτρᾳ σου, ὁ
τοῦ Ἀδάμ Πλαστουργός, καὶ ὁ δρακί
φέρων, Θεοτόκε σύμπαντα, ταῖς σαῖς ἀγκά-
λαις φέρεται· ὦ φρικτοῦ μυστηρίου! καὶ νήπιος
ἀναδέδεικται, πάντων τῶν αἰώνων ὁ Κύριος.

Τοῦ Ἀποστόλου. ᾠδὴ γ'. Οὐκ ἔστιν Ἅγιος.

Τοῦ Θεοῦ Πνεύματος σαφῶς, δεδεγμένος
τὴν χάριν, τοῖς ἐν σκότει ὡς ὄρθρος, ἀνε-

δείχθης πρωϊνός, Ἡλίου τοῦ νοητοῦ, καταγγέλ-
λων, πᾶσι τὴν ἐμφάνειαν.

Ο πούς σου ἔσται προφανῶς, ἐν εὐθύτητι
Μάκαρ, περὶ τὸν Βασιλέα, τὸν εὐθύν τε
καὶ χρηστὸν, χορεύων περιχαρῶς, καὶ βαδίζων,
τρίβον τὴν οὐράνιον.

Υλὸν τὸν ἀναρχον Θεοῦ, τὸν τὰ πάντα
ποιῶντα, Δεϊκῆ ἐξουσία, ἀπλανῆ μυστα-
γωγόν, τὴν γνῶσιν τὴν ἀληθῆ, σὲ μυθῶντα, ἔσχη-
κας Ἰάκωβε. Θεοτοκίον.

Μαρία πάντων ἡ ἐλπίς, τῶν εἰς σὲ πεποι-
θῶτων, ἡ τεκοῦσα τὸν Λόγον, σαρκω-
θέντα δι' ἡμᾶς, πακίλων με πειρασμῶν, καὶ
κινδύνων, Πάναγνε διάσωσον.

Τῶν Ὁσίων. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχαίς.

Εξωστρακίσθη τῆς Ἐδέμ, τῆ συμβουλῆ τῆ
τῆς Εὐας, ὁ Ἀδάμ· σὺ δὲ πεισθεὶς συμ-
βουλία, τῆς συζύγου σου σοφῆ, τοῦ Παραδεί-
σου γέγονας, ἔνδον σὺν ταύτῃ χαίρων, πάντοτε
μάκαρ Ἀνδρόνικε.

Ο κερυμμένως καὶ σοφῶς, οἰκονομῶν πᾶν-
τα Λόγος, καὶ βροτοὺς πρὸς σωτηρίαν
ἰθύνων, ἀπὸ γῆς πρὸς οὐρανόν, τοὺς ποθεινοὺς
μεθίστησι, παῖδας ὑμῶν τοὺς δύο, τρίβον εὐ-
δειαν δεικνύς ὑμῖν.

Τῆς ἐπικῆρῃ καὶ φθαρτῆς, ἠλογηκότες ἀγά-
πης, τοῖς ἐν γῆ καταλιπόντες δὲ ταύτην,
συνεδέθητε στοργῇ, πνευματικῇ Μακάριοι· ὅθεν
καὶ νῦν οἰκεῖτε, ἔνθα Δικαίων σκηνώματα.

Θεοτοκίον.

Η ἀσυγκρίτως Χερουβὶμ, καὶ Σεραφὶμ
ὑπερτέρα, ἡ Θεὸν ἀνερμηνεύτως τεκῆσα,
καὶ τὴν βρότειον ἀράν, εἰς εὐλογίαν τρέψασα,
ὑμνοῖς αἰεὶ τιμάσθω· αὐτὴ ἡμῶν γὰρ πεποιθήσις.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ο** στερεώσας κατ' ἀρχαίς, τοὺς οὐρανοὺς
» ἐν συνέσει, καὶ τὴν γῆν ἐπὶ ὑδάτων
» ἔδρασας, ἐν τῇ πέτρᾳ με Χριστῆ, τῆς Ἐκκλη-
» σίας στήριξον· ὅτι οὐκ ἔστι πλὴν σου, Ἅγιος
» μόνε φιλόνηρωπε. Κάθισμα τῆ Ἀποστόλου.

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τὴν σοφίαν τὴν ὄντως παιδαγωγόν, ἔσχηκῶς
σὲ μουῦσαν τὰ ὑπὲρ νῆν, σοφίαν ἐμώρα-
νας, τῶν Ἑλλήνων θεόπνευστε, καὶ ἐθνῶν ἐγέν-
νη, φωστήρ καὶ διδάσκαλος, εὐσεβείας λόγοις,
ρυθμίζων τῆς ἀφρονίας· ὅθεν οἱ ῥυσθέντες, διὰ
σὲ τῆς ἀπάτης, ἀξίως ὑμνεῖμέν σε, καὶ πιστῶς
μακαρίζομεν. Θεηγόρε Ἰάκωβε, πρέσβευε Χρι-
στῶ τῶ Θεῷ, τῶν παισμάτων ἄφεσιν δωρήσα-
σθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σε.

Δόξα. Τοῦ Ὁσίου.

Τὸν ζυγόν τοῦ Κυρίου τὸν ἔλαφρόν, ὀλοφύ-
χως ἐπ' ὤμων ἀναλαβὼν, αὐτῷ ἠκολού-
θησας, θεοφόρε Ἀνδρόνικε· καὶ κοσμικὸς θο-
ρύβους, καλῶς βδελυξάμενος, ἐν ταῖς ἐρήμοις
Μάκαρ, προθύμως ἐξεδραμεσ· ἔνθα καὶ τὸν δρό-
μον, τῆς ἀσκήσεως Πάτερ, ἀμέμπτως διήνυσας,
τῷ Θεῷ συγγινόμενος· διὰ τοῦτο βοῶμέν σοι·
Πρέσβευε Χριστῶ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων
ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν
ἀγίαν μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ο πανάμωμος νύμφη τοῦ Ποιητοῦ, ὡς ἀ-
πείρανδρος Μήτηρ τοῦ Λυτρωτῆ, δοχεῖον
ὡς ὑπάρχουσα, τοῦ Παρακλήτου πανάμωμε,
ἀνομίας με ὄντα, αἰσχρὸν καταγώγιον, καὶ
δαιμόνων παίγιον, ἐν γνώσει γενόμενον, σπεῦ-
σον καὶ τῆς τούτων, κακουργίας με ῥῦσαι,
λαμπρὸν οἰκητήριον, δι' ἀρετῆς ἀπαρτίσασα,
Φωτοδόχε ἀκήρατε· δίωξον τὸ νέφος τῶν πα-
θῶν, καὶ τῆς ἀνω μεθέξεως ἀξίωσον, καὶ φω-
τὸς ἀνεσπέρου πρεσβείαις σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν ἀμνὸν καὶ ποιμένα καὶ λυτρωτὴν, ἡ
ἀμνάς θεωροῦσα ἐν τῷ Σταυρῷ, ὠλόλυξε
δακρύνουσα, καὶ πικρῶς ἀνεθόα· Ὁ μὲν κόσμος
ἀγαλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν, τὰ δὲ
σπλάγχνα με φλέγονται, ὀρώσης σε τὴν σταύ-
ρωσιν, ἣν περ ὑπομένεις, διὰ σπλάγχνα ἐλέους.
Μακρόθυμε Κύριε, τοῦ ἐλέους ἡ ἄβυσσος, καὶ
πηγὴ ἀγαθότητος, σπλαγγνίσθητι καὶ δώρησαι
οὖν, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν τοῖς δούλοις σου,
τοῖς ἀνυμνοῦσί σε πίστει, τὰ θεῖα παθήματα.
Τοῦ Ἀποστόλου. Ὡδὴ δ'. Χριστός με δύναμις.

Αὐτός σε Κύριος, ὁ μόνος Ἅγιος, τῆ σεπτῇ
ὀμηγύρει τῶν Μαθητῶν, Μάκαρ συνηριθ-
μησε, τὴν εὐαγγῆ σου καὶ λαμπραίν, πολιτεῖαν
προορώμενος.

Θαυμάτων ἔμπλεως, τοῦ Θεοῦ Πνεύματος,
γεγονῶς Θεοκέρυξ ἐκ τῶν βροτῶν, νό-
σους ἐφυγάδευσας, καὶ πονηρίας πνευμάτων,
τοὺς ἀνθρώπους ἠλευθέρωσας.

Η θεῖα ἔλλαμψις, ἐπιφοιτήσασα, τῆ καρ-
διά σε Μάκαρ θεολαμπῆ, ταύτην ἀπειρ-
γάσατο, καὶ δεκτικὴν τῶν ὑπὲρ νῆν, χαρισμά-
των κατεσκευάσε. Θεοτοκίον.

Τῷ θεῷ τόκῳ σου, Παρθένε πάναγνε, τῶν
ἁγγέλων αἱ τάξεις καὶ τῶν βροτῶν,
ἦνωνται συστήματα· τὸν εἰρηναρχὴν γὰρ Χρι-
στὸν, καὶ σωτῆρα πάντων τέτοκας.

Τῶν Ὁσίων. Ἐἰσακήκοα Κύριε.

Οἱ ἰδρῶτες τῶν πόνων σου, οἱ ἐκ τῆς σαρκός σου ἐναποστάξαντες, ἰερώτατέ Ἄνδρόνικε, εἰς ὄσμήν σοι μύρου μετημείφθησαν.

Ωσπερ φοῖνιξ ὑψικόμος, σὺ ἐν ταῖς ἐρήμοις Πάτερ ἐξήνησας, καὶ Θεῷ ἐκαρποφόρησας, γλυκυτάτους πόνους τῶν καμάτων σου.

Τῶν δακρύων τοῖς χεύμασι, τὴν τῆς ἐρημίας γῆν κατεδρόσισας· καρποφόρον δὲ ἀπέδειξας, τὴν ψυχὴν σου πόνους τῆς ἀσκήσεως.

Θεοτοκίον.

Μὴ κενώσας ὁ Κύριος, κόλπους τοὺς Πατρῴους, τὴν σὴν κατώκησε, μήτραν Κόρη τὴν πανάχραντον, καὶ τὸν κόσμον ὅλον ἀνεκαίνισεν.

Τοῦ Ἀποστόλου. Ὡδὴ ε΄. Τῷ Θεῷ φέγγει σὺ.

Ηλίω Μάικαρ τῷ νοητῷ, σύνοικος τελῶν καὶ ταῖς αὐγαῖς, σὺ ταῖς ἐκεῖθεν δεχόμενος, ὅπερ κατ' οὐσίαν πρῶτος ἐκεῖνος ἐστί, δευτερός κατα χάριν γέγονας ἔνδοξε.

Νοῦν καθαρῶτατον ἐσχηκώς, καὶ εἰλικρινῆ σὺ τὴν ψυχὴν, καὶ τὴν καρδίαν κτησάμενος, τὸν σεσαρκωμένον Θεὸν ἑώρακας, τὸν ἀκαταληψία κατανοούμενον.

Υποχωρεῖ σοι τῷ Μαθητῇ, πᾶσα προφητεία καὶ πᾶσα, νομοθεσία Πανόλβιε· τὸν γὰρ ταύταις πάλαι προχαρραττόμενον, αὐτόπτως ἠξιώθης Μάικαρ θεάσασθαι. Θεοτοκίον.

Ιδοὺ Παρθένε προφητικῶς, ἔσχες ἐν γαστρὶ σου, τὸν ἐπὶ πάντων Δεσπότην καὶ Κύριον· ὃν ἀφράστῳ τρόπῳ σεμνὴ γεγέννηκας, παρθένος μετὰ τόκον ἀφθορος μείναςα.

Τῶν Ὁσίων. Ὁ ρηρίζοντες βοῶμέν σοι.

Υμνήσωμεν Ἀνδρόνικον ἄσμασι, πάντες πιστοὶ, καὶ τὴν τούτου σύνοικον, Ἀθανασίαν δοξάσωμεν.

Ουδὸλως ὡσπερ γέγραπται δέδωκας, σοῖς ὀφθαλμοῖς, ὑπνον οὐδὲ ἄνεσιν, τοῖς σοῖς κροτάφοις Ἀνδρόνικε.

Εδόξασε τοῖς μύροις σε Κύριος, Μάικαρ τῆς σου, πόνους προσδεξάμενος, ὡς θῦμα ὄντως εὐπρόσδεκτον. Θεοτοκίον.

Τὸν ἕνα τῆς Τριάδος ἐκύησας, Κόρη φρικτῶς, καὶ γάλακτι ἔθρεψας, βροτῶν τὴν φύσιν τὸν τρέφοντα.

Τῆ Ἀποστόλου. Ὡδὴ ε΄. Τῆ βίβη τὴν θάλασσαν.

Οἱ πόδες ὠραῖοί σου, τὴν εἰρήνην ἀπλανῶς, ὡς εὐαγγελιζόμενοι, τὴν εἰρήνην τὴν ὄντως ὑπερφυᾶ, καὶ νοῦν ὑπερέχουσαν, Μαθητὰ τοῦ Κυρίου πανσεβάσμις.

Νοεῖν τὸ μυστήριον, καὶ κηρύττειν τὸ φρικτὸν, τῆς τοῦ Θεοῦ σαρκώσεως, ἠξιώθης Ἰάκωβε πρωτουργοῦς, ἀκτίνας δεξάμενος, παρ' αὐτοῦ τοῦ Ὑψίστου πάμμακάριστε.

Νιὰς Θεοῦ ἔμψυχος, ἀνεδείχθης καὶ ναοῦς, τοὺς τῶν δαιμόνων ὤλεσας, καὶ ναοὺς ἔδομήσω τῆ τοῦ Χριστοῦ, δυνάμει καὶ χάριτι, Ἀποστόλων τὸ θεῖον ἐγκαλλώπισμα.

Θεοτοκίον.

Απάντων δεσπύουσα, τῶν κτισμάτων ὡς Θεὸν, τὸν ἀγαθὸν γεννήσασα, τῶν πταισμάτων μὴ Πάναγνε ταῖς ἐλαῖς, εἰς τέλος ἐξάλειψον, εὐσπλαγχνίᾳ χρωμένη τῆ τεχθέντος ἐκ σῆ.

Τῶν Ὁσίων. Χαιτῶνά μοι παράσχου.

Τῆς φύσεως τὸ χαῦνον οὐδαμῶς, τὴν πρόθεσιν ἠμβλυνεν, ἦν περ ἐκέκτησο, πρὸς τῶν πόνων ὡ Ὁσία τὰ σκάμματα.

Αμείψασα τὸ ἔνδυμα σοφῶς, τὴν φύσιν ἐλάνθανες· ὅθεν ἀνύποπτον, τὴν ὁδὸν τῆς σωτηρίας διήνυσας.

Εγνώρισας τὸν σύζυγον τὸν σὸν, ὃδῶ πορευόμενον, ὃ καὶ συνώδευσας, μηδαμῶς τι πρὸς αὐτὸν ὀμιλήσασα. Θεοτοκίον.

Ρημάτων Γαβριὴλ σοι τὴν φωνὴν, Κόρη νῦν προσάγομεν· Χαῖρε ὁ Κύριος, μετὰ σοῦ εὐλόγημένη βοῶντές σοι. Ὁ Εἰρμός.

» Χαιτῶνά μοι παράσχου φωτεινόν, ὃ ἀναβαλλόμενος, φῶς ὡς ἱμάτιον, πολυέλεε
» Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Κοντάκιον τοῦ Ἀποστόλου.

Ἦχος β΄. Τὴν ἐν πρεσβείαις.

Ως ἑωσφόρον ἐκλάμποντα πᾶσαν κτίσιν, τὸν τοῦ Χριστοῦ αὐτόπτην τε καὶ θεηγόρον, ὕμνοις Ἰάκωβον εὐφημήσωμεν, γεραίροντες τὴν τούτου πανηγυριν σήμερον· πρεσβεύει γὰρ αἰεὶ ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Ὁ Οἶκος.

Τὸν οὐρανόθεν τῆ Λόγῃ μνηθέντα τὴν γνῶσιν, καὶ τρανῶς τοῖς ἐν γῆ τὸ εὐαγγέλιον κηρῦξαντα, Ἰάκωβον τὸν μέγαν προηρημένον, τοῦ Ἀλφαῖς τὸν γόνον, ἀνευφημήσαι, σὲ δυσωπῶ καταπέμψαι μοι χάριν, Χριστὲ Ἰησοῦ, ὃ πλήσας Πνεύματος Θεοῦ τὸν σοφὸν Μαθητὴν σου, καὶ κήρυκα τοῦτον πᾶσι τοῖς πέρασι δωρησάμενος, καὶ πρέσβιν πρὸς σὲ εὐπρόσδεκτον· πρεσβεύει γὰρ αἰεὶ ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Συναξάριον.

Τῆς Θ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἰακώβου τοῦ Ἀλφαίου.

Στίχοι.

Τὸν σταυρὸν Ἰακώβος αἴρων ἠδέως,
Ὡς ἔστι Σῶτερ ἅγιός σου δεικνύει.

Ἀμφ' ἐνάτην Ἰακώβος ἐνὶ σταυρῷ τετάυσο.

Ὁς ἦν ἀδελφὸς Ματθαίου τοῦ Τελώνου καὶ Εὐαγγελιστοῦ. Οὗτος ὁ Ἀπόστολος, ἐξελθὼν εἰς τὸ κήρυγμα, πάντα τὰ τῶν εἰδώλων τεμένη, ζήλω θεῖῳ πυρποληθεὶς, κατέστρεψε, νόσους ἀπελάσας καὶ πονηρίας πνεύματα· διὸ καὶ ἡ πληθὺς τῶν ἐθνῶν, Σπέρμα θεῖον, αὐτὸν ἐνόμασε. Διαδραμῶν οὖν τὴν σύμπασαν ὡς ἐραστὴς τοῦ Χριστοῦ, οὐ καὶ τὰ πάθος καὶ τὸν θάνατον ἐξήλωσε, σταυρῷ προσπήνυται, καὶ τῷ θεῷ τὸ πνεῦμα παρέθετο.

Τῆς αὐτῆς ἡμέρας, Μνήμη τῆς Ὁσίας Πατρὸς ἡμῶν Ἀνδρόνικου, καὶ Ἀθανασίας τῆς συμβίβου αὐτῆς.

Στίχ. Σύσκηνον Ἀνδρόνικος Ἀθανασίαν

Κόσμῳ τ' ἐν ἀσκήσει τε καὶ πόλῳ ἔχει.

Ὁς ὁ Ὁσιος Ἀνδρόνικος ἦν ἐξ Ἀντιοχείας τῆς μεγάλης, ἀργυροπράτης τὸ ἐπιτήδευμα, εὐλαβὴς πάνυ, καὶ πλήρης ἀγαθῶν ἔργων, καὶ πλούσιος. Ἐγήμε δὲ γυναῖκα τὴν Ἀθανασίαν, σεμνὴν καὶ θεοφιλῆ καὶ αὐτὴν οὖσαν· μετ' ἧς ἐπ' ἀγαθῶν συμφωνήσας, εἰς τρία διέλιον αἰὲν τὸν βίον αὐτῶν· καὶ τὸ μὲν ἐν μέρος τοῖς πτωχοῖς ἀφθούως παρεῖχον· τὸ δὲ ἕτερον, δάνειον παρεῖχον ἀμισθὶ τοῖς χρεῖαν ἔχουσι· τὴν δὲ τρίτην μερίδα, λόγῳ τοῦ ἀργυροπρατεῖου, καὶ τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων ὠκονόμουν. Ἐτεκον δὲ δύο παῖδας, ἄρρην καὶ θῆλυ· τεχθέντων δὲ αὐτοῖς τούτων τῶν δύο παιδῶν, οὐκ ἔτι προσέθετο προσεγγίσει ἀλλήλοις, ἀλλ' ἦσαν ἀμφοτέροι ἐν σωφροσύνῃ καὶ προσευχαῖς, καὶ ταῖς τῶν πτωχῶν καὶ νοσοῦντων εὐποιίαις ἐνδελεχῶς σπουδάζοντες.

Μετὰ δὲ δώδεκα ἔτη τῆς αὐτῶν συνοικησεως, ὄντων τῶν τέκνων αὐτῶν ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡλικίᾳ, ἡ ἀγαλλεῖν τοὺς γονεῖς εἶχον, ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν τελευτήσασιν ἀμφοτέρα· ὁ δὲ μακάριος Ἀνδρόνικος, οὐδὲν ἀγενὲς ἐπὶ τῷ συμβεβηκότι ἐνδειξάμενος, τὴν μακαρίαν μάλλον φωνὴν τοῦ Ἰωβ ἐξεβόησεν· Αὐτὸς γυμνὸς ἐξῆλθον, καὶ τὰ ἐξῆς. Ἡ δὲ τότε σύμβιός Ἀθανασία ἀπαραμύθητον ἔσχε τὴν λύπην· ὅθεν καὶ ταφέντων τῶν παιδῶν ἐν τῷ Μαρτυρείῳ τοῦ Ἁγίου Ἰουλιανοῦ, οὐκ ἠθέλησεν ἐκεῖθεν ἐξελθεῖν, λέγουσα· Συναποθανοῦμαι καὶ αὐτῇ, καὶ συναφήσομαι τοῖς τέκνοις μου.

Λαβόντος οὖν τοῦ Πατριάρχου τὸν μακάριον Ἀνδρόνικον ἐν τῷ Πατριαρχεῖῳ χάριν παραμυθίας, ἡ γυνὴ οὐκ ἠνέσχετα τοῦ Μαρτυρείου ἐξελθεῖν, ἀλλ' ἔμεινεν ἐκεῖ γοερῶς κοπτομένη. Μεαούσης δὲ τῆς νυκτός, ὥφθη αὐτῇ ὁ Μάρτυς Ἰουλιανὸς ἐν σχήματι Μοναχοῦ, λέγων αὐτῇ· Τί ἔχεις ὃ γύναι; τί οὐκ εἴς ἡμεῖν τὸς ὧδε; Ἡ δὲ ἀπακριθεῖσα, ἔφη· Μὴ βαρυνθῆς, Κύριέ μου, κατὰ τῆς δαύλης σου, ἐπεὶ σφοδρὸν πόνον κέκτημαι· δύο γὰρ μόνον τέκνα ἔχουσα, σήμερον ἀμφοτέρα ἐξεκόμισα. Ὁ δὲ λέγει αὐτῇ· Μὴ κλαῖε περὶ αὐτῶν· λέγω γάρ σοι, γύναι, ὅτι ὁν τρόπον ἀπαιτεῖ ἡ φύσις τοῦ ἀνθρώπου τὴν βρώσιν, καὶ ἀδύνατον μὴ δοῦναι ἑαυτῷ φαγεῖν, οὕτω καὶ τὰ νύπια ἀπαιτεῖ τὸν θεὸν ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ τὰ μέλλοντα ἀγαθὰ, λέγοντα· Δικαιοκρίτα, ἀντὶ τῶν ἐπιγείων ὧν ἐστερήθημεν, μὴ στερήσης ἡμᾶς τῶν ἐπουρανίων.

Ἡ δὲ ἀκούσασα, κατενύγη καὶ μετέβαλε τὸ πένθος εἰς χαρὰν, λέγουσα· Ἄρα ζῶσι τὰ τέκνα μου ἐν οὐρανοῖς· τί κλαίω; καὶ στραφεῖσα, ἐζητεῖ τὸν λαλήσαντα αὐτῇ Ἀββᾶν· καὶ περιελθούσα ὅλον τὸν ναόν, οὐχ εὗρε. Καὶ λέγει τῷ Συρωρῷ· Ποῦ ἐστὶν ὁ Ἀββᾶς, ὁ εἰσελθὼν ἐν ταῦθα ἄρτι; λέγει αὐτῇ ὁ Συρωρὸς· Ὁρᾶς πάσας τὰς θύρας ἠσφαλισμένας, καὶ λέγεις, ποῦ ἐστὶν ἄρτι; Ἐγὼ δὲ ὁ Συρωρὸς, ὅτι ὄπτασίαν εἶώρακεν. Ἡ δὲ, φόβῳ συσχεθεῖσα, ἀπῆλθεν εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς, καὶ διηγήσατο τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς ἃ εἶδε, καὶ ἠτήσατο βαλεῖν αὐτὴν εἰς Μοναστήριον.

Ὁ δὲ, (καὶ γὰρ καὶ αὐτὸς ἦν τοῦτο ποθῶν) ἀσμένως τὸν λόγον δεξάμενος, δέδωκε τὸ πλεῖστον μέρος τῆς οὐσίας αὐτοῦ τοῖς πτωχοῖς, καὶ τοὺς ὠνητούς τῶν δούλων ἠλευθέρωσε· τὰ δὲ λοιπὰ τῶν ὑπαρχόντων αὐτοῦ ἀνέθετο τῷ πενθερῷ αὐτοῦ, παραγγείλας αὐτῷ ποιῆσαι νοσοκομεῖα, καὶ ξενοδοχεῖα Μοναχῶν. Αὐτὸς δὲ, μικρὰ ἐφόδια λαβὼν, ἐξῆλθε νυκτὸς ἐκ τῆς πόλεως αὐτὸς καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ μόνοι. Ἡ δὲ μακαρία Ἀθανασία, μακρόθεν ἰδοῦσα τὸν οἶκον αὐτῆς, ἀναβλέψασα εἰς τὸν οὐρανόν, εἶπεν· «Ὁ θεός, ὁ εἰπὼν τῷ Ἀβραάμ καὶ τῇ Σάρρᾳ· Ἐξελθε ἐκ τῆς γῆς σου, καὶ ἐκ τῆς συγγενείας σου, καὶ δεῦρο εἰς γῆν ἣν ἄν σοι δείξω· αὐτὸς τανῦν ὁδήγησον ἡμᾶς εἰς τὸν φόβον σου. Ἴδου γὰρ κατελείψαμεν τὸν οἶκον ἡμῶν ἀνεωγμένον διὰ τὸ ὄνομά σου· μὴ κλείσης ἡμῖν τὴν θύραν τῆς βασιλείας σου». Καὶ κλαύσαντες ἀμφοτέροι, ἀπῆλθον.

Φθάσαντες δὲ εἰς τοὺς ἁγίους τόπους, προσεκύνησαν, καὶ συνέτυχον πολλοῖς Πατράσι. Καὶ ἐκεῖθεν ὑποστρέψαντες, ἐπορεύθησαν ἀμφοτέροι εἰς τὸν Ἀββᾶν Δανιὴλ. Καὶ αἰτησαμένων αὐτῶν ἀναθεῖναι τὴν Ἀθανασίαν ἐν Μοναστηρίῳ, ἀπέστειλεν αὐτὴν εἰς τὴν Μονὴν τῶν Ταβερνησιωτῶν. Ὁ δὲ Ἀνδρόνικος, δεξάμενος τὸ Ἀγγελικὸν σχῆμα παρὰ τοῦ γέροντος, ἔμεινε παρ' αὐτῷ ἔτη β'. Διελθόντων δὲ τῶν δώδεκα ἐτῶν, παρεκάλεσε τὸν Ἀββᾶν Δανιὴλ συγχωρῆσαι ἀπελθεῖν αὐτὸς εἰς προσκύνησιν τῶν ἁγίων τόπων. Ὁ δὲ, ποιήσας εὐχὴν, ἀπέλυσε αὐτόν. Ὁ δὲ εὐώνυμος Ὁσιος Ἀνδρόνικος κατὰ τὴν Αἴγυπτον, ἐκάθισεν ὑποκάτω φυτοῦ, ἵνα ἀναφύξῃ τοῦ καύματος· καὶ ἰδοὺ, κατ' οἰκονομίαν Θεοῦ, καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ, ἀπερχομένη καὶ αὐτῇ εἰς τοὺς ἁγίους τόπους ἐν ἀνδρικῷ σχήματι, συνήντησε τῷ ὁμοζύγῳ αὐτῆς Ἀνδρόνικῳ. Καὶ ἀσπασαμένων ἀλλήλους, ἐκείνη μὲν ἀνεγνώρισεν αὐτόν, ἐκεῖνος δὲ οὐκ ἐγνώρισεν αὐτὴν, διὰ τὰ μαραυθῆναι τὸ κάλλος αὐτῆς ὑπὸ τῆς ἄγαν ἀσκήσεως, καὶ ὡς Αἰθίοπα αὐτὴν φαίνεσθαι.

Λέγει οὖν αὐτῷ ἐκείνη· Ποῦ ἀπέρχῃ, κύριε Ἀββᾶ; λέγει αὐτῇ· Εἰς τοὺς ἁγίους τόπους. λέγει αὐτῷ· Ἐκεῖ βούλομαι καὶ γὰρ ἀπελθεῖν. λέγει οὖν αὐτῇ· Θέλεις ὀδεῦσαι ἡμᾶς ἀμφοτέρους ὁμοῦ; λέγει αὐτῷ· Ὡς κελύεις· πλὴν ὡς μὴ ὄντος μου, οὕτως ὀδεύσωμεν σιωπῶντες. Ὁ δὲ Ἀνδρόνικος ἔφη· Ὡς κελύεις. λέγει αὐτῷ· Ὅπως οὐκ εἰ Μαθητὴς τοῦ Ἀββᾶ Δανιὴλ; λέγει αὐτῇ· Ναί. Καὶ λέγει αὐτῷ· Οὐκ Ἀνδρόνικος ὀνομαζῆ; λέγει αὐτῇ· Ναί. εἶπεν αὐτῷ· Αἰ εὐχαὶ τοῦ γέροντος συνοδεύουσιν ἡμῖν. λέγει ὁ Ἀνδρόνικος· Ἀμήν. Καὶ συνοδεύσαν ἀμφοτέροι.

Προσκυνήσαντες δὲ τοὺς ἁγίους τόπους, ὑπέστρεψαν σιωπῶντες ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. Καὶ λέγει ὁ Ἀββᾶς Ἀθανάσιος (οὕτω γὰρ μετωνομάσθη ἡ Ἀθανασία) τῷ Ἀνδρόνικῳ· Θέλεις ἵνα μείνωμεν ὁμοῦ εἰς κελλίον; λέγει ὁ Ἀνδρόνικος· Ὡς κελύεις· ἀλλὰ δεῖλω πρότερον ἀπελθεῖν, καὶ λαθεῖν τὴν εὐχὴν τοῦ γέροντος. λέγει αὐτῷ· Ὑπαγε, καὶ μένω σε εἰς τὸ Ὀκτωκαιδέκατον· καὶ εἰάν ὑπομένης μείναι μετ' ἐμοῦ σιωπηλῶς, ὡς ὀδεύσαμεν, ἐλθί· εἰ δὲ μὴ,

οὐκ ἐλεύσῃ. Ὁ δὲ, ἀπελθὼν, ἀνήγγειλε τῷ γέροντι τὰ περὶ τοῦ πράγματος. Ὁ δὲ γέρον ἐπέειπε αὐτῷ: Ὑπαγε, ἀγάπα τὴν σιωπὴν, καὶ μένον μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ. Μοναχὸς γάρ ἐστιν, ὡς δεῖ εἶναι. Ἐπαναλύσαντος δὲ αὐτοῦ, ἔμειναν ὁμοῦ ὁ, τε Ἀνδρόνικος, καὶ ἡ αὐτοῦ σύζυγος, ἀλλὰ ἰβ΄. ἔτη, καὶ οὐκ ἐγνώσθη αὐτῷ, ὅτι ἡ γυνὴ αὐτοῦ ἐστὶ. Πολλάκις δὲ ἤρχετο ὁ γέρον ἐπὶ ἐπίσκεψιν αὐτῶν, διαλεγόμενος αὐτοῖς τὰ περὶ ὠφελείας.

Ἄπαξ οὖν ἀνελθόντος τοῦ γέροντος, καὶ συνταξαμένου αὐτοῖς, ἐν τῷ ὑποστρέφειν αὐτόν, ἔδραμεν ὀπίσω αὐτοῦ ὁ Ἀββᾶς Ἀνδρόνικος· καὶ καταλαβὼν αὐτόν, λέγει· Ὁ Ἀββᾶς Ἀθανάσιος ὑπάγει πρὸς Κύριον. Καὶ ἔπαναλύσας ὁ γέρον, εὗρεν αὐτόν πυρετῷ συνεχόμενον· καὶ ἤρχετο κλαίειν ὁ Ἀββᾶς Ἀθανάσιος. Λέγει αὐτῷ ὁ γέρον· Ἀντι τοῦ χαρῆναί σε, ὅτι ἀπέρχῃ ἀπαντῆσαι τῷ Θεῷ, κλαίεις; Ὁ δὲ ἔφη· Οὐ κλαίω, εἰ μὴ διὰ τὸν Ἀββᾶν Ἀνδρόνικον· ἀλλὰ ποιήσων ἀγάπην καὶ μετὰ τὸ θάψαι με, εὐρήσεις πιττάκιον κείμενον πρὸς κεφαλῇ μου, καὶ ἀνάγνωθι αὐτό, καὶ δὸς αὐτό τῷ Ἀββᾶ Ἀνδρόνικῳ. Καὶ ποιησάντων εὐχὴν, ἐκοιμήθη, καὶ ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ.

Ἦλθον δὲ κηδεῦσαι αὐτόν· καὶ ἰδοὺ τῇ φύσει εὐρέθη γυνή, καὶ ἠκούσθη εἰς ὄλην τὴν Λαύραν· καὶ πέμψας ὁ γέρον, ἀνήνεγκεν ὄλην τὴν Σκήτην, καὶ τοὺς εἰς τὴν ἐσωτέραν ἔρημον οἰκοῦντας Ἀδελφοὺς· καὶ ἀνήλθον πᾶσαι αἱ Λαῦραι Ἀλεξανδρείας, καὶ πᾶσα ἡ πόλις συνῆλθε, καὶ οἱ σκηπιῶται λευκοφοροῦντες· οὕτω γὰρ ἐστὶν ἔθος ἐν τῇ Σκήτῃ. Μετὰ κλάδων οὖν καὶ βατῶν ἐξεκόμισαν τὸ τίμιον λείψανον Ἀθανασίας, δοξάζοντες τὸν Θεόν, τὸν τοσαύτην ὑπομονὴν παρασχόντα τῇ γυναικί.

Ἐμείνε δὲ ὁ γέρον τὰ ἑβδομα τελέσαι τῆς μακαρίας Ἀθανασίας· καὶ μετὰ ταῦτα ἠθέλησε λαβεῖν μεθ' ἑαυτοῦ τὸν Ἀββᾶν Ἀνδρόνικον· ὁ δὲ οὐκ ἠνέσχετο, λέγων· Μετὰ τῆς κυρίας μου τελευτήσω. Καὶ πάλιν συνταξαμένου τοῦ γέροντος, ἐν τῷ ὑποστρέφειν αὐτόν, φθάνει αὐτόν ἀδελφός, λέγων· Ὁ Ἀββᾶς Ἀνδρόνικος πυρετῷ συνέχεται. Καὶ πάλιν ἐπέμψεν ὁ γέρον ἐν τῇ Σκήτῃ, λέγων· Δεῦτε ἀνέλθετε, ὅτι ὁ Ἀββᾶς Ἀνδρόνικος ἀκολουθεῖ τῷ ἀδελφῷ Ἀθανασίῳ. Οἱ δὲ ἀνήλθον, καὶ κατέλαβον αὐτόν ζῶντα· καὶ εὐλογηθέντων αὐτῶν παρ' αὐτοῦ, ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ.

Ἐγένετο οὖν ἔνστασις μετὰ τὸ Ὀκτωκαιδεκάτη, καὶ τῶν σκηπιωτῶν περὶ τοῦ λειψάνου αὐτοῦ, πότερον τῶν μερῶν λήψεται αὐτό. Μόλις οὖν κατέπεισεν αὐτούς ὁ γέρον ἑᾶσαι αὐτό ἐκεῖσε συνταφῆναι μετὰ τῆς συναγωνιστοῦ αὐτοῦ Ἀθανασίας· καὶ οὕτως ἐπαύσαντο τῆς φιλονεικίας ἀμφοτέροι, δοξάζοντες τὸν ἐπὶ πάντων Θεόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Ποπλίας.

Στίχ. Πρὸςθεῖσα κόσμου τῆς πλάνης ἡ Ποπλία,

Πόλου πρόσεισι φάλοισ ὡς στρουθίον.

Ἄστη, κατὰ τοὺς καιροὺς Ἰουλιανοῦ τοῦ ἀσεβοῦς γενομένη, γάμου τὸ πρῶτον ἐπὶ μικρὸν κοινωνήσασα, καρπὸν ἀξίου τῷ Θεῷ προσήνεγκε, τὸν Πρεσβύτερον Ἰωάννην, (ὃς πολλάκις πρόεστη τῆς Ἐκκλησίας, καὶ αἰεὶ τὴν ἡγεμονίαν δι' ἄκραν ταπεινώσειν ἔφευγεν· ὕστερον δὲ, διὰ τὴν ἐν Χριστῷ ἀναστροφὴν αὐτοῦ τὴν ἀγαθὴν, τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ Ἐκκλησίας Διάκονος ἐχηματίσθη) καὶ χοροῦ ἱερῶν Παρθένων ἐξῆρχε.

Τοῦ γοῦν Ἰουλιανοῦ τότε τῇ Ἀντιοχείῳ ἐπιδημήσαντος, καὶ πολλὴν δεισιδαιμονίαν κεκτημένου, καὶ πάντας ἐκαλουμένου τοῖς δαίμοσι σέβας προσενεγκεῖν, αὕτη ἡ τιμία γραῦς, τοῦ παραβάτου Ἰουλιανοῦ παρόντος, ἀπήρχετο φάλλειν γεγωνότερον σὺν ταῖς Παρθένοις· Τὰ εἰδωλα τῶν ἔθνων ἀργύριον καὶ χρυσίον, ἔργα

χειρῶν ἀνθρώπων. Διὰ ταῦτα ἐκλυθεῖσα, κατὰ τῶν παρειῶν τύπτεται σφοδρῶς, ὡς τε καὶ τὴν γῆν φοινηχθῆναι τῷ ταύτης αἵματι· ὁ δὲ θάνατος αὐτῆς ἐν τῷ ὑποστρέφειν τὸν παραβάτην ἐταμιεύθη. Ἀλλὰ σφαγίντος ἐκείνου ἐν τῷ πολέμῳ τῷ κατὰ τῶν Περσῶν, αὕτη, διαρκέσασα χρόνον μικρὸν, ἐν εἰρήνῃ τὸν βίον ἀπέλιπεν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Πέτρου.

Στίχ. Εἰς ὕψος ὄρθεις ἀρετῶν θεῖος Πέτρος,

Τὸν χθὲν ἀπεκδύς, ὕψος οὐρανῶ φθάνει.

Ὁ ὅσιος ὁ μακάριος ἀνὴρ ἐπὶ τῆς βασιλείας τῆν Θεοφίλου, ὀρμώμενος ἐκ τῆς τῶν Γαλατῶν ἐπαρχίας, Θεοφίλου καὶ Εὐδοκίας γέννημα, καὶ κάλλι καὶ μεγέθει καὶ βώμῃ σώματος σεμνυνόμενος· ὃς δι' αὐτὸ τοῦτο Κόμης ὑπὸ τοῦ Βασιλέως ζώννυται. Διαπρέφας δὲ ἐν τῇ στρατείᾳ χρόνον οὐχὶ συγχόν, πάντων καταρρονήσας, τὸν μόνῃ βίον μετέρχεται, τὴν κόμην ἐν τινὶ Μοναστηρίῳ Δαφνῶν προσαγρευομένῳ κειράμενος, καὶ Πέτρος ἀντὶ Λέοντος ὀνομασθεῖς. Ἐπειτα ἐν τῷ Ὀλύμπῳ γέγονεν· εἶτα τοὺς ἀγίους τόπους κατέλιπεν· εἰθ' οὕτω τὴν Λαοδικείαν καὶ τὴν Ἀτάλειαν. Πάντα δὲ πόνον τὸν ἐκ τῆς ὁδοποιρίας, καὶ τῶν Ἰσσημιτικῶν τὸν ἀπαίδευτον θυμὸν ὑπενεγκῶν, αὕθις κατὰ τὸν Ὀλύμπου γίνεται. Ἐπεὶ δὲ τὸ τῆς πολιτείας αὐτοῦ καὶ ἀρετῆς ὕψος τοῖς Βασιλεῦσι κατάδηλον γέγονε, πείθει αὐτόν Βασίλειος ὁ Βασιλεὺς ἐν τῇ Μουῇ τοῦ Ἀγίου Φωκά γενέσθαι· ἐν ἣ πολλὰ κατὰ Θεὸν ἀγωνισάμενος, ἐν εἰρήνῃ τὸ πνεῦμα αὐτοῦ τῷ Θεῷ παρέθετο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Δωροθέου Ἐπισκόπου Τύρου.

Δωροθέος ὁ αἰοίδιμος Ἐπίσκοπος γέγονε πόλει Τύρου, πᾶσαν γραφικὴν ἐπιστάμενος ἱστορίαν· καὶ ἦν μὲν φυγῶν διὰ τὸν διωγμὸν. Μετὰ δὲ τὴν τελευτὴν Διοκλητιανοῦ, καὶ Λικινίου, καταλαβὼν πάλιν τὴν Τύρον, ἐποίμανε τὴν Ἁγίαν τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίαν, μέχρις Ἰουλιανοῦ τοῦ παραβάτου· καὶ ἐπεὶ οὐ φανερῶς, ἀλλὰ κρυπτῶς τὸ πρότερον, διὰ τῶν ἀρχόντων αὐτοῦ, ἐφόνευεν ἐν τῷ καιρῷ τῆς ἀσεβείας αὐτοῦ ὁ Ἰουλιανὸς τοὺς Χριστιανούς, ἀκούσας ὁ Ἅγιος Δωροθέος, ἀνεχώρησεν ἐκ τῆς Τύρου, καὶ κατέλαβε τὴν χώραν τῆς Θράκης· ἀλλ' οὐδ' ἐκεῖ τοὺς εἰδωλολάτρᾶς ἐξέφυγε· κρατηθεὶς γὰρ παρὰ τῶν Ἰουλιανοῦ ἀρχόντων, καὶ πολλὰς τιμωρίας ὑπομείνας, καὶ γέρον ὢν (ἐκατὴν γὰρ ἑπτὰ ἔτων ὑπῆρχεν), ἐν αὐταῖς ταῖς βασάνοις, διὰ τὴν εἰς Χριστὸν ὁμολογίαν, τὴν μακαρίαν ψυχὴν τῷ Θεῷ παρέθετο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ δικαίου Ἀβραάμ, καὶ τοῦ ἀνεψιοῦ αὐτοῦ Λώτ.

Στίχ. Τίς οἶκος ἐστίν; Ἀβραάμ τεθνηκός· Οὐ κόλπος ἄλλοις οἶκος, ὡς τῷ Λαζάρῳ.

Ὑπῆρξε τῷ Λώτ οὐρανὸς Σηγῶρ νέα,

Εἰς ὃν φθάσας, πέφευγεν ὡς πῦρ τὸν βίον.

Ταῖς τῶν Ἀγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τοῦ Ἀποσ. Ὠδὴ ζ'. Οἱ Παῖδες ἐν Βαβυλῶνι.

Ἄλω φωτόχυσία, πεπτυσευμένος Ἀπόστολε, τοὺς ἐν ζόφῳ δεινῷ, ἀγνωσίας κεκρατημένους ἐφώτισας, Εὐλογητὸς εἰ κράζοντας, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Λαμπάσι καὶ φρυκτωρίαις, λαμπρυσμένον τοῦ Πνεύματος, τῶν ἐθνῶν ἢ πληθῆς, σπέρμα θεῖον σὲ ὀνομαζέει κραυγάζουσα· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Φρονήσει κεκοσμημένος, θεοδωρήτω κατέλυσας, τὴν τοῦ κόσμου σοφίαν θεοφρόνως, κραυγάζων Ἰακώβ· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Αγίων ἀγιωτέρα, Παρθενομήτορ γεγένησαι, συλλαβοῦσα Θεόν, ὃν ὑμνοῦντες ἀπαύστως κραυγάζομεν· Εὐλογημένος πάντα γενε, ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου.

Τῶν Ὀσίων. Παῖδες Ἑβραίων.

Πάλαι καυχώμενον ἀμέτρως, τὸν ἀρχέικον συλλήψεσθαι τὴν κτίσιν, ὡς στρουθιον οἰκτρὸν, κατέρραξας δυνάμει, θωρακισθεὶς τοῦ Πνεύματος, καὶ Σταυροῦ τῆ πανοπλίας.

Φέρων ἐπ' ὤμων τὸν σταυρόν σου, ἠκολούθησας Κυρίῳ ὀλοψύχως, καὶ τῆς δόξης αὐτοῦ, τετύχηκας τῆς θείας, ὡς πληρωτῆς Ἀνδρόνικε, τῶν αὐτοῦ διαταγμάτων.

Δείκνυσι χάρις ἡ τῶν μύρων, τὴν πρὸς Κύριον σὴν Πάτερ παρρησίαν· τῶν ὑδάτων καὶ γὰρ, τὴν χύσιν ἐκμιμεῖται, εἰς σωτηρίαν πάντοτε, τῶν πιστῶν προχειομένη.

Θεοτοκίον.

Ἰνα θεώση μου τὴν φύσιν, ὁ παντέλειος ἀρρήτως νηπιάζει· καὶ ἐκ σοῦ τῆς Ἀγνῆς, προέρχεται ὁ λόγος, παραγαγὼν τὰ σύμπαντα, καὶ συνέχων καὶ κρατύνων.

Τοῦ Ἀποστόλου. Ὡδὴ ἡ. Νόμων πατρῶν.

Ἰερομύστης τὰ οὐράνια, μεμνημένος μάκαρ ὄντως μυστήρια, διεληλυθας τὴν σύμπασαν, οἰκουμένην κηρύττων μεγαλοφώνως, λόγον τὸν τῆς πίστεως Χριστοῦ, καὶ διδάσκων Ἀπόστολε, τὴν ἀπόρρητον χάριν, Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε κραυγάζεις, καὶ ὑπερυψῶτε, εἰς πάντας τῆς αἰῶνας.

Ολβιος ἔφυς καὶ μακάριος, ἤξιωμένος πάνσης μακαριότητος, ὡς συνόμιλος καὶ σύνοικος, γεγονώς τοῦ Δεσπότη, καὶ τὴν ἐσχάτην ὄντως εὐκλήριαν πληθήσας· καὶ τῷ Λόγῳ γηθόμενος, ἀνέμελπες Τρισμάκαρ· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψῶτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Υπὲρ τοῦ κόσμου πρέσβις ἄριστος, πρὸς τὸν Σωτῆρα στηθὶ μάκαρ Ἰακώβ, ἐξαιτούμενος τὴν ἄνωθεν, καὶ πλουσίαν εἰρήνην ταῖς Ἐκκλησίαις, καὶ τοῖς εὐφημοῦσί σε πιστῶς, τῶν πταισμάτων τὴν ἄφεσιν, καὶ ψυχῶν

σωτηρίαν· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε βοᾶσι, καὶ ὑπερυψῶτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Σὺ σωτηρίας πᾶσι πρόξενος, Θεογεννῆτορ ὠφθῆς μόνῃ πανύμνητε, τὸν σωτήριον γεννήσασα, τοῦ Θεοῦ Θεὸν Λόγον· δι' οὗ κόσμος σέσωσται τῆς παλαιοῦς κατάρτας, καὶ τοῖς πίστει κραυγάζουσιν, εὐλογίαν πηγάζει· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψῶτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῶν Ὀσίων· Τὸν Βασιλέα τῶν οὐρανῶν.

Ταῖς τῶν δακρύων ἐπιρροαῖς καταρδεύσας, τῆς ψυχῆς τὴν ἄρουραν ἐδρέψω, τὴν ἐκ τῶν θραυμάτων, ἀντίδοσιν πλουσίαν.

Τραυματισθεῖσάν μου τὴν ψυχὴν ἁμαρτίας, προσβῶ σοι· Τῷ θεῷ σου φαρμάκω, ταύτην θεραπεύσας, Θεράπον τοῦ Κυρίου.

Τὴν ὑπεράρχιον οἱ πιστοὶ ἀνυμνεῖμεν, εὐσεβῶς Τριάδα παναγίαν, τὴν ἐκ τοῦ μὴ ὄντος, παραγαγοῦσαν πάντα. Θεοτοκίον.

Ο Δανιὴλ σε προθεωρεῖ ὄρος Κόρη, ἀλαξεύτως ἐξ οὗ ἀπετμήθη, λίθος ὁ συντρέψας, βωμοὺς τοὺς τῶν εἰδῶλων.

Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὸν Βασιλέα τῶν οὐρανῶν ὃν ὑμνοῦσι,
» στρατιαὶ τῶν Ἀγγέλων ὑμνεῖτε, καὶ
» ὑπερυψῶτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Ἀποστόλου. Ὡδὴ 2'. Ἀπορεῖ πᾶσα.

Εφ' ἄφανα κόσμῳ, ὡς περ ἀστραπὴ διατρέχων, τοὺς ἐν τῷ σκότει παλαιοῦς, καὶ σκιᾷ τῆς ἀγνοσίας καθημένους, ἔλκων πρὸς τὸ φῶς τὸ ἄδυτον, τοῦ σαρκωθέντος μονογενοῦς Υἱοῦ, οὗ αὐτόπτης ἐγένου Μάκαρ, καὶ δραστηκὸς ὑπηρετῆς· ὃν μεγαλύνομεν.

Βιαίαν Μάκαρ, τὴν ἐξ οὐρανοῦ φερομένην πνοὴν ἐδέξω· γλῶσσάν τε πυρίπνοον πλουτήσας καταφλέγεις, δίκην ἀκανθῶν τὴν ἄθεον κόσμου σοφίαν, φωτιστικαῖς αὐγαῖς τοῦ κηρύγματος Χριστοῦ, λάμπων, καὶ τὴν ἀχλὺν διαλύων Θεομακάριστε.

Οραῖσμένος κάλλει, ἀσυγκρίτῳ θεόφρον, τῷ τοῦ Δεσπότη, καὶ πεποικιλμένος λαμπηδῶνας ἐξαστράπτεις, καὶ περιχαρῶς Ἰακώβ, περιπολεύεις περὶ τὸν θρόνον, ὄντως τοῦ Κτίστου καὶ Θεοῦ, ἐνθα τῶν Ἀποστόλων, χορεῖται μακαριώτατε. Θεοτοκίον.

Ος ἀπειράνδρως ἔσχε, ἐν γαστρὶ σου τὸν Λόγον, οὕτως ἀφθόρως τίκεις, διαμένουσα Παρθένος Θεοτόκε, τὸν Ἐμμανουὴλ ὑπάρχοντα, τοῦτο κἀκείνο· καὶ γὰρ ὁμοῦ Θεὸς τε

καὶ ἄνθρωπος ἐστὶ. Τοῦτον διπλοῦν τῇ φύσει εἰδότες, σὲ μεγαλύνομεν.

Τῶν Ὁσίων. Κυρίως Θεοτόκου.

Μετέστης τῶν προσκαιρῶν, χαίρων πρὸς τὰ ἄνω, καὶ σὺν Πατράσιν Ἁγίοις σκηνώσας ἡμῶν, τῶν μεμνημένων σου Πάτερ, μέμνησο πάντοτε.

Εκβλύζεις τὴν τῶν μύρων, χάριν ἀκενώτως, καὶ τοῖς προστρέχουσι πᾶσι παρέχεις πιστῶς, τῶν νοσημάτων τὴν λύσιν, Πάτερ Ἀνδρόνικε.

Προσδέχου μου τὸν ὕμνον, ὃ δυαὶς Ὁσίων, καὶ ἀμοιβὴν μοι παράσχου τὴν σὴν πρὸς Θεὸν, ἱκετηρίαν πταισμάτων, ἐκλυτρουμένη με.

Θεοτοκίον.

Υπέγραψε σὴν μήτραν, πάλαι τοὺς τρεῖς Παῖδας, μὴ καταφλέξασα κάμινος, Κόρη ἀγνή· καὶ γὰρ ἀφλέκτως ἐδέξω, πῦρ τῆς Θεότητος.

Ὁ Εἰρμός.

• **Κ**υρίως Θεοτόκου, σὲ ὁμολογοῦμεν, οἱ δια σου σεσωσμένοι Παρθένε ἀγνή, σὺν ἁσώματοις χορείαις, σὲ μεγαλύνοντες.

Ἐξαποστειλᾶριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ὁς μύστης καὶ Ἀπόστολος, καὶ ὑπηρετῆς ἄριστος, Χριστοῦ τοῦ μόνου Δεσπότη, Ἰάκωβε θεοκῆρυξ, τῆτον δῆναι ἰκέτευε, τῷ Βασιλεῖ τὰ τρόπαια, καὶ ἰλασμόν πανεύφημε, ἀμαρτιῶν τοῖς τελοῦσι, τὴν παναγίαν σου μνήμην.

Θεοτοκίον.

Σὲ οἱ Προφῆται ἅπαντες, Παρθένε προηγόρευσαν, στάμνον καὶ ῥάβδον καὶ πλάκα, καὶ ἀλατόμητον ὄρος, καὶ κιβωτὸν καὶ τράπεζαν, λυχνίαν χρυσαυγίζουσαν· ἡμεῖς δὲ σὲ Θεοτόκου, ἀξίως ἀνευφημοῦμεν.

Εἰς τοὺς Αἴνους, Στιχηρὰ Προσόμοια τοῦ Ἀποστόλου.

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημειώσιν.

Ελαμψας Ἀπόστολε, φωτοειδῆς ὥσπερ ἥλιος, ταῖς ἀκτίσι τῆ πνεύματος· καὶ πᾶσαν κατηύγασας, οἰκουμένην μάκαρ, τῇ θεογνωσίᾳ· καὶ ἀπεδίωξας ἀχλὺν, πολυθείας, θείω κηρύγματι. Διό σου τὴν ὑπέρφωτον, καὶ ἀξίεπαινον σήμερον, ἐκτελοῦντες πανήγυριν, εὐσεβῶς σε γεραίρομεν.

Εν ὕψει καθήμενος, θεογνωσίας Ἰάκωβε, ὑπέδεξω τοῦ Πνεύματος, τὴν χάριν φανεῖσάν σοι, τοῦ πυρὸς ἐν εἶδει· καὶ γλώσση πυρίνη, πᾶσαν κατέφλεξας σαφῶς, τῆς ἀσεβείας ὕλην πολύθεον. Διό σε ὡς Ἀπόστολον, καὶ θεο-

γόρον γεραίρομεν, τὴν ἀγίαν σου σήμερον, ἐκτελοῦντες πανήγυριν.

Εβρόντησας Πάνσοφε, τῇ οἰκουμένη διδάγματα, ἱερά καὶ σωτήρια· καὶ πᾶσαν ἐκάθηρας, εἰδωλομανίας, τὴν κτίσιν θεόφρον· καὶ κατεφώτισας λαοὺς, θεογνωσίας ταῖς ἐπιλήμψεσιν· εἰδῶλων τὰ τεμένη δὲ, καταστρεψάμενος χάριτι, Ἐκκλησίας εἰς αἴνεσιν, τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἡγεῖρας (*).

Δόξα, Ἦχος πλ. α'.

Πιστῶς πανηγυρίζομεν, τὴν πάνσεπτον ἡμέραν τῆς σῆς μνήμης, σὲ ἀνυμνοῦντες Ἰάκωβε ἔνδοξε, οὐχ ὡς Ἀλφαίου υἱόν, ἀλλ' ὡς τοῦ Χριστοῦ Ἀπόστολον, καὶ κήρυκα τῆς αὐτοῦ ἀρρήτου σαρκώσεως. Ὅθεν τῷ δεσποτικῷ δρόνῳ, σὺν Ἀσωμάτοις αἰεὶ παριστάμενος, καὶ Ἀποστόλων καὶ Μαρτύρων χοροῖς, ἐκτενῶς ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς, τὸν Σωτῆρα καὶ Θεὸν ἡμῶν. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε παρθένε, κτλ.

Δοξολογία Μεγάλη.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, τὰ Ἑυπικά, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Ἀποστόλου, ἡ γ' καὶ ε'. Ὠδή.

.....

Τῆ Ι. τοῦ αὐτοῦ μηνός.

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Εὐλαμπίου καὶ Εὐλαμπίας.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια,

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημειώσιν (**).

Ηλίου λαμπρότερον, λελαμπρυσμένη ἡ μνήμη σου, τοῖς πιστοῖς ἐξανέτειλε, τὴν κτίσιν φωτίζουσα, θείαις φρυκτωρίαις, Εὐλάμπιε μάκαρ, καὶ παθημάτων τὴν ἀχλὺν, καὶ τῶν δαιμόνων νύκτα διώκησα· διό σε μακαρίζομεν, καὶ ἐτησίως γεραίρομεν, ὡς φωστῆρα παγκόσμιον, πρεσβευτὴν ὡς θερμότατον.

Σιδῆρῳ ξέομενος, καὶ ταῖς λαμπάσι φλεγόμενος, καὶ εἰρκτῇ συγκλειόμενος, ξύλω ἀναρτώμενος, καὶ θηρίοις βρώμα, διδόμενος μάκαρ, ἀπαρασάλευτος τὸν νοῦν, διεφυλάχθης

(*) Τὰ ἀνωτέρω Προσόμοια μετεγράφησαν ἐνταῦθα ἐκ τῶν χειρογράφων τῆς ἐν Χαλκῇ Μονῆς τῆς Θεοτόκου.

(**) Τὸ χειρόγραφον ἔχει ἕτερα Προσόμοια ἀντὶ τῶν παρόντων· ὁμοίως καὶ Κανόνα ἕτερον ἀντὶ τοῦ ἐνταῦθα, Θεοφάνους ὄντα ποίημα, καὶ φέροντα Ἀκροστιχίδα, Τὴν αὐτὰ ἀδελφὸν αἰνέσω ξυνωρίδα· εἰς Ἦχον δ'. πρὸς τὸ, Θαλάσσης τὸ Ἐρυθραῖον πέλαγος.

τῆ θείᾳ χάριτι, καὶ νίκης διαδήματι, κατεκοσμήθης Εὐλαμπιε· διὰ τοῦτο τὴν μνήμην σου, χαρμοσύνως γεραίρομεν.

Τὴν Εὐάν τὸν τρώσαντα, καὶ Παραδείσου ἐξώσαντα, πολυμήχανον ἔτρωσας, τρωθεῖσα τῷ ἔρωτι, τοῦ Παμβασιλέως, Χριστρῦ Εὐλαμπία, καὶ ὑπομείνας στερρῶς, σώματος τρώσιν καὶ πᾶσαν βάσανον· διὸ μεθέξει κρείττονι, θείας θεώσεως ἔτυχες, ὑπὲρ πάντων πρεσβεύουσα, τῶν πιστῶς εὐφημούντων σε.

Δόξα, Ἦχος δ'. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Τῆ φιλαδελφία ἢ ὁμωνυμία συγκραθεῖσα, καὶ ἡ ἀγνεία τῆ ἀπαθεία συμμιχθεῖσα, ἀβλαβῶς διεφύλαξε τῆς γνώμης τὸ εὐτονον· ὅπου γὰρ Θεὸς ὁ ποθούμενος, κόσμος ὅλος καταπεφρόνηται. Ὡς τοῦ θαύματος! ὁ ὄφιν νενέκρωται, καὶ ὁ εἰς ὕψος ἀδικίαν λαλήσας, ὑποχθόνιος ἀυταδέλφοις Μάρτυσι καταπέπτωκεν, Εὐλαμπίῳ τῷ σοφῷ, καὶ Εὐλαμπία. Τούτοις εὐστοχωτάτοις ἄσμασι βοήσωμεν· Οἱ καλῶς ἐν Χριστῷ τὸν δρόμον τελέσαντες, αἰτήσασθε τῷ κόσμῳ τὴν εἰρήνην, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἐδωκας σημειώσιν.

Χαῖρε ἠλιόμορφε, ἠλίου ἀδυτον ὄχημα, ἢ τὸν ἥλιον λάμψασα, τὸν ἀπερινόητον· χαῖρε νοῦς ἀστράπτων, θείαις φρυκτωρίαις, ἢ λαμπηδῶν τῆς ἀστραπῆς, ἢ διαυγάζουσα γῆς τὰ πέρατα· ἢ ὄντως χρυσαυγίζουσα, ἢ παγκαλλῆς καὶ πανάμωμος, ἢ τὸ φῶς τὸ ἀνέσπερον, τοῖς πιστοῖς ἐξαστράψασα.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ρήγνυται χειρόγραφον, τὸ ἀπ' αἰῶνος νυγείσης σου, τῆς πλευρᾶς Πολυέλεε, Ἀδάμ τοῦ πρόπατορος· καὶ ἡ ἀπωσμένη, φύσις τῶν ἀνθρώπων, ράνισιν αἵματος τοῦ σου, καθαγιαζέται ἀνακράζουσα· Δόξα τῇ εὐσπλαγχνία σου· δόξα τῇ θείᾳ σταυρώσει σου, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιγῆρά τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα, Ἦχος δ'.

Τῷ τῆς Τριάδος φωτὶ, ἢ ἀυταδέλφος ξυνωρίς λαμπρυνθεῖσα, τῶν τυράννων τὴν ὠμότητα κατέβαλεν· ὅθεν καὶ τὴν φλόγα καταπατοῦντες, χορευόντες ἐψαλλον· Ἴδου δὴ τί καλὸν, ἢ τί τερπνόν, ἀλλ' ἢ τὸ κατοικεῖν ἀδελφοὺς ἅμα; Καὶ πρὸς ἐνθεον δόξαν ἀποβλέποντες, οὐρανούου δόξης κατηξιώθησαν, Χριστῷ τῷ Θεῷ, ὑπὲρ ἡμῶν αἰεὶ πρεσβεύοντες, τοῦ σωθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἐδωκας σημειώσιν.

Δαιμόνων κλονούμενον, ταῖς προσβολαῖς καὶ κτείρησον Δέσποινα, καὶ στερέωσόν με, ἀρετῶν ἐν πέτρᾳ· καὶ ταῖς βουλαῖς τῶν δυσμενῶν, διασκεδάσασα καταξιώσον, ποιεῖν με τὰ προσάγματα, τοῦ σου Υἱοῦ καὶ Θεοῦ ἡμῶν, ὅπως τύχῳ ἀφέσεως, ἐν ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Μήτηρ ἀπειρόγαμος, Θεοῦ ἐδείχθης Πανάμωμε, τοῦ Σταυρῷ ὁμίλησαντος, καὶ πάθη μειώσαντος, τοῖς τιμίσι τούτου, πάθεσι καὶ πόνοις, οὓς περ ὑπέμεινεν ἐκὼν, διὰ τὸ σῶσαι βροτοὺς ἐν χάριτι· διὸ καμὲ δυσώπησον, σωθῆναι σαῖς παρακλήσεσι, Μητροπάρθενε Δέσποινα, τῶν Ἀγγέλων ὑπέρτιμε.

Ἄπολυτίκιον, Ἦχος δ'. Οἱ Μάρτυρές σου.

Εἰς τὸν Ὀρθρον.

Ἦ συνήθης Στιχολογία, καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ ὁ παρῶν τῶν Ἀγίων, οὗ ἢ Ἀκροστιχίς:

Τὴν λαμπρὰν ὕμνῳ Μαρτύρων ξυνωρίδα.

Ἰωσήφ.

Ὡδὴ α'. Ἦχος πλ. β'. Ὡς ἐν ἠπειρῷ.

Ταῖς φανοτάταις ἀκτίσι τῆς τριλαμποῦς, ἀθλοφόροι Μάρτυρες, ἐλλαμπόμενοι αὐγῆς, φωτισμὸν αἰτήσασθε ἡμῖν, τὴν πανέορτον ὕμῶν, μνήμην γεραίρουσιν.

Ηλιακὰς ἀπαστράπτει μαρμαρυγὰς, ἢ σεπτὴ καὶ εὐσημος, τῶν Μαρτύρων Ἑορτῆ, καὶ τῆς γῆς τὰ πέρατα αἰεὶ, καταυγάζει μυστικῶς, σθένει τοῦ Πνεύματος.

Νεῶ ἐν σώματι Μάρτυς τὸν παλαιόν, τῆς κακίας ἄρχοντα, κατεπάλαισας στερρῶς, ὑπομείνας βάσανα καὶ πῦρ, καὶ δεινῶν ἐπιφοραῖς, μάκαρ Εὐλαμπιε.

Θεοτοκίον.

Λελυτρωμένοι Παρθένε προγονικῆς, καταδίκης ἄχραντε, τῇ γεννήσει σου σαφῶς, ἐν φωναῖς ἀσμάτων σε αἰεὶ, μακαρίζομεν πιστοί, ὡς Θεομήτορα.

Ὡδὴ γ'. Οὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σύ.

Αγῶνας ἠνυσας στερρῶς, ὑπομείνας βασιάνους, καὶ πικρὰς τιμωρίας, τῶν μελλόντων ἀγαθῶν, νευρούμενος προφανῶς, ταῖς ἐλπίσιν, ἐνδοξε Εὐλαμπιε.

Μαρτύρων εὐκλειαν φαιδρὰν, περικείμενον Μάρτυς, καθορῶσά σε ὄλην, ταῖς βασιάνους.

νοις εαυτην, ἐκδεδωκεν ἢ σεμνή, Εὐλαμπία, ἀδελφὰ φρονούσά σοι.

Ποθήσας Μάρτυς τὸν Χριστὸν, τὰ ὀρώμενα πάντα, εἰς ἕδὲν ἐλογίσω, τῶν τυραννούντων ὀρμὰς, Εὐλάμπιε ἀθλητὰ, ὀλεθρίους, πίστει τροπωσάμενος. Θεοτοκίον.

Ρύσθηται πάσης πονηρᾶς, ἐναντίων ἐφόδου, καὶ παθῶν ψυχοφθόρων, καὶ κινδύνων χαλεπῶν, τοὺς σὲ τιμῶντας αἰεὶ, Θεοτόκε, πᾶναγνε ἰκέτευσ. Ὁ Εἰρμός.

» **Ο**ὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σὺ, Κύριε ὁ Θεός μου,
» ὁ ὑψώσας τὸ κέρας, τῶν πιστῶν σου
» ἀγαθὲ, καὶ στερεώσας ἡμᾶς, ἐν τῇ πέτρᾳ,
» τῆς ὁμολογίας σου.

Κάθισμα, Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τῶν βασάνων τὰ νέφη τὰ χαλεπὰ, Ἀθληταὶ παριδόντες καρτερικῶς, ὡς ἥλιος χάριτι, τοῦ Σωτῆρος ἐλάμψατε· ἀδελφικῆ στωργῆ δὲ, ἐνθέως συνδούμενοι, ἐφ' ὁμοίοις πόνοις, λαμπρῶς ἐδοξάσθητε· ὅθεν μετὰ τέλος, ἀτελεύτητον χάριν, ἐξ ὑψους ἐδέξασθε, Σεραπεύειν νοσήματα. Ἀθλοφόροι αὐτάδελφοι, πρεσβεύσατε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην ὑμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν ψυχὴν μου Παρθένε τὴν ταπεινὴν, τὴν ἐν ζάλῃ τοῦ βίου τῶν πειρασμῶν, νῦν ὡς ἀκυβέρνητον, ποντημένην πανάμωμε, ἀμαρτιῶν τε φόρτῳ, ἐφθείσαν ὑπέραντλον, καὶ ἐν πυθμένι ἄδου, ἐλθεῖν κινδυνεύουσαν, φθάσον Θεοτόκε, τῇ Σερμῆ σου πρεσβείᾳ, καὶ σῶσον παρέχουσα, τὸν λιμένα τὸν εὐδίων, ἵνα πίστει κραυγάζω σοι: Πρέσβευε τῷ σῶ Ἰῶβ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων δοῦναί μοι τὴν ἄφεσιν· σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα, ὁ δουλός σου Δέσποινα.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν ἀμνὸν καὶ ποιμένα καὶ Λυτρωτὴν, ἢ ἀμναὶς Σεωροῦσα ἐν τῷ Σταυρῷ, ὠλόλυξε δακρύνουσα, καὶ πικρῶς ἐκβοῶσα· Ὁ μὲν κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν, τὰ δὲ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὀρώσης σου τὴν σταύρωσιν, ἣν περ ὑπομένεις, διὰ σπλάγχνα ἐλέης, Θεὲ ὑπεράγαθε, ἀνεξίκακε Κύριε. Ἡ πιστῶς ἐκβοήσωμεν· Σπλαγγχίσθητι Παρθένε ἐφ' ἡμᾶς, καὶ πταισμάτων δώρησαι τὴν ἄφεσιν, τοῖς εὐσεβῶς προσκυνούσιν, αὐτοῦ τὰ παθήματα.

Ἐδὴ δ'. Χριστός μου δύναμις.

Α'γρίων χάσματα, Σηρῶν ἐφίμωσας, ἐπικλήσει Σείαις Ἀγγελικῆ, δόξη καλλυνό-

μενος, καὶ μαρτυρίου ἱεραῖς, φωταυγίαις λαμπρυνόμενος.

Ναὸν σε ἔμψυχον, ναὸν πανάγιον, ἢ τοῦ Πνεύματος χάρις Μάρτυς σοφὲ, εὐρατο Εὐλάμπιε· ὧ κραταιούμενος ναοὺς, τῶν εἰδώλων κατηδάφισας.

Υπῆρξας ἄσειστος, ἀκαταπτότος, ἀπερίτρεπτος πάσαις ἐπιβολαῖς, χαλεπῶν κολάσεων, κραταιουμένη ἐν Χριστῷ, Εὐλαμπία πανασοίδιμε.

Μαρτύρων αἵμασι, καλλωπιζόμενοι, καὶ ὁμόνοιαν πίστει ἀδελφικῆ, σώζοντες Μακάριοι, τῶν διωκτῶν τὰς ζοφεράς, ἐπινοίας διεκρούσασθε.

Θεοτοκίον.

Νοήσας πόρρωθεν, ἐμφαντικώτατα, Ἀββακούμ σε ἐκάλει ὄρος Ἀγνή, ἀρσταῖς κατὰ σκίον, ἐξ οὗ ἐπέφανεν ἡμῖν, ὁ φωτίζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἐδὴ ε'. Τῷ Σείῳ φέγγει σου Ἀγαθὲ.

Ως ὀρθρος ἐλάμψας εὐπρεπῆς, ὡς ἡμερινὸς ὄντως ἀστήρ, ὡς φαινότατος ἥλιος, ἀσλῶν καὶ σημείων μαρμαρυγαῖς τοὺς πιστοὺς, ἐνθέως καταυγαζῶν, Μάρτυς Εὐλάμπιε.

Μεγίστοις πόνοις ἐγκαρτερῶν, καὶ τὰς ἀνευδότους τῶν δεινῶν, ἐπιφοραῖς λογιζόμενος, Μάρτυς ὡς ἡδίστους τρυφὰς Εὐλάμπιε, τὰς Σείας ἀντιδόσεις, χαίρων κεκλήρωσαι.

Αϊμάτων ρεῖθρα Μάρτυς σεμνή, χέουσα ἐκτίσω τῆς τρυφῆς, σὺ τὸν χειμαρρῶν πανεύφημε, καὶ τὴν δι' αἰῶνος δόξαν αἰμάραντον, καὶ τὴν ἐν Παραδείσῳ, τερπνὴν ἀπόλαυσιν.

Θεοτοκίον.

Ρομφαῖαι πᾶσαι τοῦ δυσμενοῦς, ἀχραντε πανάμωμε Ἀγνή, ὄντως εἰς τέλος ἐξέλπιν· σὺ γὰρ τὸν ἀπάντων Θεὸν ἐκύησας, τὸν Σταυρῷ καθελόντα, τούτου τὸ φρύαγμα.

Ἐδὴ ς'. Τοῦ βίου τὴν Σάλασσαν.

Τεινόμενοι Μάρτυρες, καὶ στρεβλούμενοι δεινῶς, καὶ τοῖς Σηρσί ριπτόμενοι, καὶ μεληδὸν κοπτόμενοι καὶ πυρὶ, ἐνύλω φλεγόμενοι, τὴν ἀμώμητον πίστιν οὐκ ἠρνήσασθε.

Υψούμενα κύματα, τῶν κολάσεων σφοδρῶς, δικαστικαῖς προσταξέσει, τὸ σταθιρὸν τῆς γνώμης τῶν Ἀθλητῶν, βυθίσαι οὐκ ἴσχυσε· τῇ γὰρ Σείᾳ παλάμη ἐκρατύνοντο.

Ροαῖς ἀπεπνίξατε, Φαραῶ τὸν δυσμενῆ, τοῦ ἐκχυθέντος αἵματος· τὴν δὲ Χριστοῦ ἠρδεύσατε εὐσεβῶς, ἀήττητοι Μάρτυρες, Ἐκκλησίαν, τῇ πίστει ἀναθάλλουσαν.

Θεοτοκίον.

Ος ὄμβρος κεκένωται, ἐν τῇ μήτρᾳ σε Θεός,
 δι' εὐσπλαγγίαν ἄφατον· καὶ τὸν χειμάρ-
 ρην ἅπαντας τῆς τρυφῆς, ἐπότισε Δέσποινα,
 καὶ τὴν κτίσιν φθαρεῖσαν ἐκαινούργησεν.

Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**οῦ βίου τὴν θαλάσσαν, ὑψουμένην κα-
 » **Τ**σορῶν, τῶν πειρασμῶν τῷ κλυδῶνι, τῷ
 » εὐδίῳ λιμένι σου προσδραμῶν, βοῶ σοι· Ἄ-
 » νάγαγε, ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν μου Πολυέλεε.

Κοντάκιον, Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Τοὺς γενναίους Μάρτυρας, καὶ ἀδελφοὺς
 κατὰ σάρκα, τὸν σοφὸν Εὐλαμπιον, καὶ
 Εὐλαμπίαν τιμῶμεν· οὗτοι γὰρ τῶν τυραννέν-
 των μηχανουργίας, ἤσχυναν τῇ δυναστείᾳ τοῦ
 σαυρωθέντος· ἀνεδειχθήσαν διόπερ, Μαρτύρων
 δόξα, ὁμοῦ καὶ καύχημα. Ὁ Οἶκος.

Τὴν δυάδα πιστοὶ τῶν Ἀθλοφόρων σήμερον
 ἐν ὧδαῖς ἱεραῖς καὶ ὕμνοις εὐφημησώμεν·
 ὅτι τῶν εἰδώλων καθείλον τὴν πλάνην, πολυ-
 θείας τὸ πῦρ κατασθέσαντες, καὶ δαίμονας
 ἤσχυναν· τῶν δὲ τυράννων τὸν θυμὸν οὐκ ἔ-
 πτηξαν, ξίφη τε καὶ πῦρ μὴ δειλιάσαντες, οὔτε
 θηρίων ὀρμαῖς ἀγρίων, ἀγωνισάμενοι καλῶς,
 Εὐλάμπιος ὁ εὐκλεῆς σὺν τῇ σεπτῇ Εὐλαμπίᾳ,
 ἀδελφοὶ συναθλοὶ δειχθέντες, Μαρτύρων δόξα,
 ὁμοῦ καὶ καύχημα.

Συναξάριον.

Τῇ Ι'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρ-
 τύρων Εὐλαμπίου καὶ Εὐλαμπίας.

Στίχοι.

Καὶ προφθάσασα τὴν τομὴν Εὐλαμπία,
 Εὐλαμπίῳ τμηθέντι κοινωνεῖ στέφους.

Τμηθήσαν δεκάτη Εὐλάμπιος ἠδὲ ἀδελφῆ.

Οὔτοι οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες ὑπῆρχον ἐπὶ Μαξιμιανοῦ ἐν
 Νικομηδείᾳ τῇ πόλει, ἡγεμονεύοντος Μαξίμου. Κα-
 τεκρύπτοντο δὲ πολλοὶ τῶν Χριστιανῶν ἐν τῷ ὄρει, οἳ τινες
 ἀπέστειλαν τὸν Ἅγιον Εὐλάμπιον ἀγοράσαι ἄρτους ἐν τῇ
 πόλει. Ὁ δὲ, ἀπελθὼν, καὶ ἰδὼν γράμματα προτεθειμένα
 τῶν βασιλικῶν διατάξεων, καὶ ταῦτα ἀναγινώσκων, ἐκρα-
 τήθη παρὰ τῶν εἰδωλολατρῶν· καὶ ἐρωτηθεὶς παρὰ τοῦ
 βασιλέως, ὡμολόγησεν ἑαυτὸν Χριστιανόν. Καὶ εἰσελθὼν
 ἐν τῷ ναῷ τῶν εἰδώλων, ὡς θυσῶν, ἐπέταξε τῷ Ἄρει πε-
 σῆν· καὶ πεσὼν, συνετρέβη. Τιμωρομένου δὲ αὐτοῦ, Εὐ-
 λαμπία ἡ ἀδελφῆ αὐτοῦ, εἰς τὸ μέσον ἐλθοῦσα, ἐδυσώπει
 τὸν Ἅγιον Εὐλάμπιον εὐξασθαι ὑπὲρ αὐτῆς τοῦ συμμαρ-
 τυρῆσαι αὐτῷ. Ἐμβληθέντων δὲ εἰς λέβητα καχλάζοντα,
 καὶ μηδὲν ἀδικηθέντων, ἐπίστευσαν ἄνδρες διακοσιοί, καὶ
 σὺν αὐταῖς ἀπακεφαλίσθησαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἀγίων διακοσίων
 Μαρτύρων, τῶν συναναιρεθέντων τῷ Ἁγίῳ Εὐ-
 λαμπίῳ.

Στίχ. Ἄνδρῶν τετραπλὴν οἶδα πεντηκοντάδα,
 εἶπει τελειωθεῖσαν· ὧ θεοῦ τέλους!

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡ-
 μῶν Βασιανοῦ.

Στίχ. Ὁ Βασιανός, τὸν κάτω λιπῶν βίον,
 Χαίρων πρὸς αὐτὴν τὴν ἄνω χωρεῖ βίῳ.

Οὗτος ὁ Ὁσιος Πατὴρ ἡμῶν Βασιανός ὑπῆρχεν ἐξ ἀ-
 νατολῶν τῆς Σύρων χώρας. Ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας
 Μαρκιανοῦ τοῦ εὐσεβεστάτου ἦλθεν ἐν Κωνσταντινουπόλει·
 καὶ τοσοῦτον διέλαμψεν ἀρεταῖς καὶ θαύμασιν, ὡς καὶ
 ναὸν κτίσαι ἐπ' ὀνόματι αὐτοῦ τὸν βασιλεῖα, ὃς καὶ μέχρι
 τῆς σήμερον ἐστίν. Ἐπληθύνθη δὲ ὁ ἀριθμὸς τῶν μαθη-
 τῶν αὐτοῦ, ὡς εἰς τριακοσίους· ἐξ ὧν ἦν καὶ ἡ ἀγία Μα-
 τρώνα. Οὕτω δὲ βιώσας, καὶ πολλοὺς τῷ Θεῷ προσαγα-
 γῶν, καὶ νόσους θεραπεύσας, καὶ θαυμάτων ἀπείρων αὐ-
 τουργὸς γεγονώς, ἐν βαθυτάτῳ γήρα πρὸς Κύριον ἐξε-
 ῆθη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡ-
 μῶν Θεοφίλου τοῦ Ὁμολογητοῦ.

Στίχ. Τὴν κλῆσιν ἔργοις Θεόφιλος δεικνύων,
 Θεανδρικής ἤθλησεν εἰκόνας χάριν.

Οὗτος ὁ μακάριος Πατὴρ ἡμῶν Θεόφιλος, πρὸ τριῶν
 σταδίων Τιβερίουπόλεως (Στρουμίτης) γεννηθεὶς
 παρὰ εὐσεβῶν γονέων καὶ Χριστιανῶν, τριτῆς ὧν, τῷ ἁγίῳ
 Βαπτίσματι ἀνεγεννήθη. Λαβόντες δὲ αὐτὸν οἱ γονεῖς, ἀνέ-
 δραμον πρὸς τὸ Σελέντιον ὄρος· καὶ εὐρόντας τὸν Ὁσιον
 Πατέρα ἡμῶν Στέφανον, καὶ τὴν ἐκείνου εὐλογίαν δεξά-
 μενοι, οἴκαδε ἀνεχώρουν. Ἐκτοτε οὖν σχολάζων ἦν ὁ παῖς
 τοῖς ἱεροῖς γράμμασιν. Εἰς τρισκαίδεκατον δὲ φθάσας χρό-
 νου, πρὸς τὸν οὐσιώτατον ἀνέδραμε Στέφανον. Ὁν καὶ ἰδὼν,
 Τίνος χάριν ὧ τέκνον, ἔφη, πρὸς ἡμᾶς ἐλήλυθας; Ὁ δὲ
 παῖς ἀπεκρίνατο· Κέκληκάς με Πάτερ, καὶ ἀφείς τοὺς γο-
 νεῖς ἦλθον πρὸς σέ. Πότε τέκνον, (ὁ Ὁσιος ἔφη) καὶ τί
 σοι εἶρηκα; Ἐν τῷ Ἀγριδίῳ περιποιοῦντι μοι εἶρηκας·
 Τέκνον Θεόφιλε, ἀπεμάκρυνας τοῦ Κυρίου λέγοντος « Ἄρον
 τὸν σταυρόν σου, καὶ ἀκολούθει μοι ». Ἐπὶ τού-
 τῳ πληγείς τὴν καρδίαν, ἠκολούθουν σοι μέχρι τοῦ πυλῶ-
 νος· καὶ αὐτὸν μὲν εὐρον κεκλεισμένον, σὺ δὲ ἐξῆλθες ἀπὸ
 τῶν ὀφθαλμῶν μου, καὶ εὐρέθην μόνος· καὶ δοκεῖ μοι, Πά-
 τερ Ἄγιε, ὡς τὸ προσόν σοι τῆς ὁμιλίας δίδωσι μοι ἐν-
 νοεῖν, ὅτι ἡς αὐτὸς σὺ ὁ καλέσας με. Ἀλλὰ μὴ ἀποστρέ-
 φης τὸν δούλόν σου ζητοῦντα τὴν σωτηρίαν. Ὁ δὲ Ὁσιος,
 τῷ Θεῷ εὐχαριστήσας, προσελάβετο τὸν Παῖδα, ἀνάγων καὶ
 ἐκπαιδεύων τὴν τοῦ μονήρους βίβη ἀκολουθίαν καὶ ἀσκήσιν.

Τριῶν οὖν ἡδὴ ἐνιαυτῶν παρωχηκότων, προσκαλεσάμε-
 νος ὁ Ὁσιος τὸν τῆς Λαύρας Ἡγουμένον, παρέδωκε τὸν
 Παῖδα· ὃς λαβὼν τοῦτον, ἀπέχειρεν ἐν τῇ ὑπ' αὐτὸν Λαύ-
 ρᾳ. Οἱ δὲ γονεῖς αὐτοῦ οὐκ ἠμέλουν ἀνερευῶντες, καὶ
 σπεύδοντες εἰς τὴν τοῦ κρυπτομένου ἀνεύρεσιν. Ὁφείδε
 ποτε μετὰ παραδρομὴν χρόνων τινῶν τὰ περὶ τοῦ παιδὸς
 μαθόντες, προσῆλθον τῷ Ἡγουμένῳ, περιπαθῶς ἐξαιτούμε-
 νοι ἐμφανισθῆναι αὐτοῖς τὸν υἱόν. Ὁ δὲ, πρῶτον μὲν οὐ
 μικρῶς ἐπὶ τούτῳ δυσχεράνας, οὐδὲ ὁλως κατένευεν. Ὡς δὲ
 τὴν συνέχουσαν αὐτοῦς ἀθυμίαν εἶωρα, καὶ τὸ τῆς θλίψεως
 ὑπερβολικὸν καὶ ἀφόρητον, καὶ μὴ θέλων, ὑπέδειξεν αὐτοῖς
 τὸν υἱόν· ὃν οἱ τεκόντες ὡς εἶδον οὕτως ἔχοντα, εἰς θρή-
 νον χαρᾶ σύμμικτον τραπέντες, ἐπηγκαλίζοντο, καὶ κατη-
 σπάζοντο, τί μὴ λέγοντες, καὶ τί μὴ πράττοντες τῶν ἱκα-
 νῶν καὶ αὐτῶν σχεδὸν τῶν ἀψύχων καθάπτεσθαι;

Τέως ἐπὶ τισιν ἡμέραις συνηθόμενοι τῷ υἱῷ, καὶ τῆς ἐνέ-
 σης αὐτῷ χάριτος ἀκριβῶς αἰσθάνμενοι, ὄρκους ἐμπεδού-

ἤρξαντο τὸν Ἠγουμένον, μεθ' ἑαυτῶν ἔχειν καὶ τὸν παῖδα, οἵκαδε ὑποστρέφοντες, ἐφ' ᾧ ἔκπαλαι ποθοῦντας στήσαι καὶ ἀνεγείραι Μοναστήριον ἐξ οἰκείων ἀναλωμάτων, νῦν καιροῦ καλοῦντος δεῖον ἀπαρτισθῆναι. Ἀνανεύοντος δὲ πρὸς τοῦτο τοῦ Ἠγουμένου, καὶ τοῖς ἀδελφοῖς τὸ πᾶν προσανα-
 ζεμένου, νηστεία τριήμερη καὶ παννύχου ἀγρυπνία ἐκ Θεῶ τὴν περὶ τούτου λύσιν λήψεσθαι κοινῶς ἐψηφίσαντο. Καὶ τούτου γενομένου, ὡς θαυμαστὰ τὰ ἔργα σου Κύριε! φω-
 σὴ ἔναρθρος ἐν τῷ ναῷ ἠκούσθη ἄνωθεν, τὸν ζητούμενον ἀπολυθῆναι παρακαλεῦσα. Ὁν καὶ παραλαβόντες οἱ γο-
 κεῖς μετὰ καὶ Ἀδελφῶν τινῶν τῆς Μονῆς, ὑπέστρεψαν οἵ-
 καδε χαίροντες. Καὶ τῆς Μονῆς τάχει πολλῶ κατασκευα-
 σθείσης, ἣν ὁ Ἅγιος Θεόφιλος ἐν αὐτῇ ἀσκητικῶς διά-
 γων χρόνοις ἱκανοῖς.

Ἐπεὶ δὲ ὁ κοινὸς πάντων ἐχθρὸς οὐδέποτε ἤρεμει, τὸν
 δυσώνυμον Σῆρα ὑπελθὼν Λέοντα, βασιλέα τὸν Εἰκονομά-
 χον, ἀνέπεισε παραστῆσαι ἐνώπιον αὐτοῦ τὸν Ἅγιον· καὶ
 ὁμολογήσαντα τὴν τῶν Ἁγίων εἰκόνων προσκύνησιν βου-
 νέυροις τύπτεσθαι προσέταξεν. Εἶθ' οὕτω καὶ τὰς χεῖράς
 ὀπισθεν δεσμευθῆναι, καὶ τὴν ἐπὶ Νίκαιαν ἀγεσθαι· τρί-
 βον. Τὸν δὲ στυλίτην Λογγίνον, ὑπτιον ἐπὶ γῆς ἀπλω-
 ᾶσθαι, ἐπιθεῖναι τε τῇ τούτου κεφαλῇ τὰς ἐυρεθείσας αὐτῷ
 ἱεράς εἰκόνας, καὶ καταφλεγθῆναι.

Ὁ δὲ Ἅγιος, ἤδη τὴν Νίκαιαν καταλαβὼν, παρέστη
 τῷ δικαστηρίῳ. Καὶ τότε μὲν τοῦ Θεοφίλου τὸ πεπαρρη-
 σιασμένον καὶ ἐλεγκτικὸν μὴ φέρων ὁ δυσσεβὴς, σταυροει-
 δῶς ἐπὶ δυσὶ στυλοῖς διαταθῆναι τούτον ἐκέλευσε, καὶ βου-
 νέυροις ξηροῖς τὰς τούτῃ σάρκας καταξάινεσθαι ἐμπροσθεν
 τε καὶ ὀπισθεν. Ὅτε δὲ κρουνηδὸν τὸ αἷμα κατερχόμενον
 εἶδε, καὶ τὴν γῆν φοιτισσομένην, ἐγερεῖς τοῦ Σρόνος αὐτοῦ,
 δι' ἑαυτοῦ ἐπὶ πολλὰς τὰς ὥρας τὰς ὄψεις τοῦ Ἁγίου ἔτυπτε.

Μετὰ δὲ τὸ παύσασθαι τύπτειν αὐτὸν, αἰδηροῖς ὑποδή-
 μασι πεπυρακτωμένοις προσέταξεν ὑποδεθῆναι, καὶ τρέχειν
 ἐμπροσθεν αὐτοῦ. Τότε ὁ Ἄρχων ὑπατικός, αἰδεσθεῖς τὴν
 τοῦ Ἁγίου ἀρετὴν, Ἀρά γε, φησί, Θεόφιλε, σὺ μόνος καὶ
 οἱ κατὰ σέ μωραίνετε εἰς τὸ προσκυνεῖν τὰς εἰκόνας, ἢ ὁ
 Βασιλεὺς καὶ ἡμεῖς οἱ δοκούντες κρατεῖν; Ὁ Ἅγιος εἶ-
 πεν· Εἰ θέλεις, ἐκ τῶν Γραφῶν γυμνάσωμεν τὸ ζητούμε-
 νον· οἶδα γάρ, ὅτι ἀκριβῶς ἐπίστασαι τὰς Γραφάς. Καὶ
 εἰάν εὐλόγως πείσης με, ἀποβαλοῦμαι προσκυνεῖν τὰς εἰ-
 κόνας· εἰ δὲ πεισθῆς, προσκυνήσεις αὐτάς. Ὁ Ἄρχων εἶ-
 πεν· Ἀναμφιβόλως.

Τότε ὁ Ἅγιος, περιχαρὴς γενόμενος, ἤρξατο διαλέγεσθαι
 περὶ τιμῆς καὶ σχέσεως τῶν Ἁγίων εἰκόνων. Καὶ πεισθεὶς
 ὁ Ἄρχων, φησί· Τίμιε Γέρον, ἐγὼ σπουδάσαι ἔχω, πείσαι
 τὸν βασιλέα συνελθεῖν τῇ διαγνώσει ταύτῃ, εἰ ἄρα δυναθῶ·
 σὺ δὲ τὸ ἀφείσιμον παρ' ἐμοῦ λαβὼν, ὑπόστρεφε εἰς τὸ κελ-
 λικόν σου. Ὁ δὲ Ἅγιος, περίλυπος γενόμενος, ὡς μὴ πλη-
 ρώσας τὸν τοῦ μαρτυρίου ὄρεμον, ὅμως ἔχων τὰ στίγματα,
 ἔχαιρε. Καὶ ὑποστρέψας εἰς τὸ Μοναστήριον, χαρὰν
 οὐ μικρὰν καὶ ἀγαλλίασιν ἐπέβαλε τοῖς ἀδελφοῖς, καὶ φί-
 λοις, καὶ συγγενέσι, καὶ πᾶσι τοῖς πλησιοχώροις.

Ὀλίγου δὲ χρόνου διελθόντος ἐκ τῆς ἀθλητικῆς αὐτοῦ
 ἐπανόδου πρὸς τὴν Μονήν, ὁ αἰδιμὸς γνοὺς τὴν ἀπὸ τῶν
 γῆντων πρὸς τὰ οὐράνια αὐτοῦ μετάβασιν, καὶ καλῶς τὰ
 περὶ τῆς Μονῆς διαθέμενος, καὶ πάντας κατηχήσας καὶ
 εὐλογήσας, πρὸς ὃν ἐπόθει Κύριον ἐξεδήμησεν· ὅτι αὐτῷ
 ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Ταῖς αὐτῶν αἰγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέη-
 σον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ'. Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον.

Νεανίας τρεῖς ἐν χάριτι μιμούμενοι, τὸ πῦρ
 κατεπατίσατε, δροσιζόμενοι τῷ αὐτῷ Πνεύ-

ματος πυρὶ, καὶ ψάλλοντες Μάρτυρες Χριστῷ·
 Εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ξεομένης τῆς σαρκὸς ἢ πρὸς τὸν Κτίσαντα,
 ἀγάπη ἐκρατύνητο· οἱ γὰρ Ἅγιοι, ὀλοτρό-
 πῳ νεύσει πρὸς Θεόν, δεόμενοι ἐμελλον πιστῶς·
 Εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Υπεριδῶν σου καρδίας τὰ κινήματα, ταῖς
 δεῖαις ἀναβάσεις, ἐν ἀσαλεύτῳ, Ἀθλο-
 φόρε πέτρα τῆς ζωῆς, ἀκλόνητος Ἰσασο βῶν·
 Εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Νεανίας τρεῖς ἢ κάμινος οὐκ ἔφλεξε, γέννη-
 σιν προτυπούσα τὴν σὴν· τὸ γὰρ δεῖον
 πῦρ, σὲ μὴ φλέξαν ὤκησεν ἐν σοί, καὶ πάντας
 ἐφώτισε βῶν· Εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πα-
 τέρων ἡμῶν.

ᾠδὴ η'. Ἐκ φλογὸς τοῖς Ὁσίοις.

Ωραϊότατος ὠφθης ψυχῇ καὶ σώματι, τῶν
 βασάνων νιφάσι καταχωννύμενος, Μάρ-
 τυς ἀθλητὰ, οὐδαμῶς δὲ ἠττώμενος, μέλπεις
 τῷ Δεσπότη, Χριστῷ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ρήτορεύοντες ἅμα λόγον τὸν ἐνθεον, ἐξεφαύ-
 λισαν πόθῳ δέγμα τὸ ἄθεον, οἱ ἀδελφικῇ,
 ἀγχιστεία συνδούμενοι, Μάρτυρες τοῦ πάντων,
 Θεοῦ καὶ Βασιλέως.

Ιερεῖα καὶ δεῖα ὀλοκαυτώματα, ἐθελόθυτοι
 ἄρνες ἄμωμα σφάγια, κάρπωμα δεκτῶν,
 τῷ Θεῷ προσηνέχθητε, ἐν ἐπουρανίῳ, τραπέζῃ
 Ἀθλοφόροι.

Διαυγῆ σε ἀστέρα φωτοειδέσατον, ἱαμάτων
 ἀκτίσι καταλαμπρύνοντα, πάντων ταῖς
 ψυχᾶς, ἀθλοφόρε Εὐλαμπιε, πίστει ἐγνωκότες,
 ἰμνοῦμεν εἰς αἰῶνας. Θεοτοκίον.

Απειρόγαμε Κόρη χαῖρε πανάμωμε· ὁ λι-
 μὴν τῶν ἐν ζάλῃ χαῖρε Θεόνυμφε· τῶν
 ἁμαρτωλῶν, χαῖρε τὸ ἱλαστήριον· χαῖρε ἡ τε-
 κοῦσα, Θεὸν σεσαρκωμένον. Ὁ Εἰρμός

» Ἐκ φλογὸς τοῖς Ὁσίοις δρόσον ἐπήγασας,
 » καὶ Δικαίου θυσίαν ὕδατι ἔφλεξας·
 » ἅπαντα γὰρ δρᾶς, Χριστέ μόνῳ τῷ βουλε-
 » σθαι. Σε ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς
 » αἰῶνας.

ᾠδὴ θ'. Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν.

Ιδεῖν τὴν δόξαν τοῦ Παντοκράτορος, ἐπιπο-
 δῶν, καὶ κάλλος δὲ αὐτοῦ τὸ ἀμήχανον,
 ἀδοξίαν τοῦ βίου παρεδραμες, ἄτιμον ὑπομεί-
 νας, θάνατον ἐνδοξε, δόξαν προξενούντά σοι
 αἰεὶ, Μάρτυς Εὐλαμπιε.

Ως φῶς, ὡς λύχνος ἀειλαμπέστατος, τοῖς
 ἐν νυκτὶ τοῦ βίου καθωράθη Εὐλαμπιε·

ἀγνωσίας τὸ σκότος ἐδίωξας· ἔλυσας παθημάτων τὴν ἀμαυρότητα, φέγγει ἰαμάτων, Ἄθλητά Θεομακάριστε.

Στολαῖς βαφείσαις ὑμῶν ἐξ αἵματος, μαρτυρικοῦ ὠραίου ἑαυτοῦς περιστεύσαντες, στεφηνόροι Κυρίῳ παρίστασθε, μέλποντες σὺν Ἀγγέλοις Ἁγίος, Ἁγίος, Ἁγίος Τριάς, ἡ πάντοργός καὶ παντοδύναμος.

Ἡμῶν τῶν πίστει τὴν ἀεισέβαστον, καὶ ἰερὰν καὶ πλήρη φωτισμοῦ καὶ λαμπρότητος, ἀθλοφόροι Μάρτυρες, τελούντων ὑμῶν, μνήμην καὶ προσκυνούντων, πίστει τὰ λείψανα, μέμνησθε παντοίων πειρασμῶν, πάντας λυτρούμενοι.

Θεοτοκίον.

Φωτὸς δοχεῖόν τοῦ ἀναλάμπαντος, Θεοπρεπῶς ἐκ σοῦ τῆς καθαρᾶς Παναμώμητες, τῆς ψυχῆς μὴ τὰ ὄμματα φώτισον, σκότος τῆς ἀγνωσίας ἀποδιώκῃσα, καὶ τῆς ἀμαρτίας τὴν ἀχλὺν, ἐξαφανίζουσα.

Ὁ Εἰρμός.

Ἐθὼν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὃν οὐ
 > **Θ**τολμᾷ Ἀγγέλων ἀτενίσαι τὰ τάγματα·
 > διὰ σοῦ δὲ Πάναγνε, ὠράθη βροτοῖς, Λόγος
 > σεσαρκωμένος· ὃν μεγαλύνοντες, σὺν ταῖς
 > οὐρανίαις, Στρατιαῖς σὲ μακαρίζομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Αξίως ἐποφείλομον, ὑμνεῖν τοὺς οὐρανόφρονας, Εὐλαμπιον Εὐλαμπίαν, τοὺς ἱεροὺς ἀθλοφόρους, ὡς αὐταδέλφους Μάρτυρας, καὶ τὴν αὐτῶν ὑπέρλαμπρον, μνήμην τελεῖν ἐν ἁσμασιν ὑπὲρ τοῦ κόσμου γὰρ οὗτοι, ἐξιλεοῦνται τὸ Θεῖον.

Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Ρανίσι τοῦ ἐλέους σου, κατάρδευσον Πανάμωμε, τὴν ἐκτακεῖσαν ψυχὴν μου, τῆς ἀμαρτίας τῇ καύσει· καὶ σκοτισθέντα πάθει, τὸν νοῦν μὴ φωταγωγήσον, τοῦτον σαφῶς ἰθύνουσα, πρὸς αὐλὸν Θεωρίαν, τοῦ σοῦ Υἱοῦ Θεοτόκε.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνθετος, καὶ Ἀπόλυσις.

(*) Ἐγράφετο πρότερον « Καὶ τὰς ζητήσεις ποιούμενον, καὶ ἀπορούντα, φθάνεις Κανδάκην τὸν ἀξιάγαστον ». Ὁμοίως καὶ εἰς τὸ τέταρτον Τροπ. τῆς δ'. Ὡδῆς, ἀντὶ τοῦ, Αἰθίοψ, ἐγράφετο Κανδάκης· τὸ κύριον δηλ. τοῦτο ὄνομα, ἀρσενικῶς σχηματισθὲν ἡμαρτημένως τφόντι, ἀπεδίδοτο εἰς τὸν εὐνοῦχον, καὶ οὐχὶ εἰς τὴν Κανδάκην, τὴν τῆς Αἰθιοπίας βασίλισσαν, κατὰ τὸν ἱερὸν Ἱστοριογράφον (Πράξ. η'. 27.) Τὸ ἐξ ὁποιασδήποτε αἰτίας μικρὸν τοῦτο ἀμάρτημα τοῦ Ἐμψαδοῦ διμετέλλισα καὶ διέσυρε, μετὰ μεγάλης ἀιρωνείας

καὶ πικροτάτου σαρκασμοῦ, εἰς τῶν ἡμετέρων λογίων, ὡς ὁ πάλαι ἀναιδέστατος καὶ πατραλοῖας Χαμ τοῦ οἰκείου πατρὸς τὴν γυμνωσιν. Ἐτερος δὲ τις τῶν ἔλλογμωτέρων καὶ σερατέρων ἀνδρῶν παρετήρησε μὲν καὶ αὐτὸς τὸν παράδοξον τοῦ αὐτῆ ὀνόματος μετασχηματισμόν, φυλάττων ὁμοῦ τὸ πρὸς τοὺς θεοὺς Πατέρας ἀπειλούμενον τίθας, αὐτῷ λέγει περὶ αὐτοῦ· « Πατέρες τινὲς, εἴτε διότι τὰ ἀντίτυπα αὐτῶν ἔφερον οὕτως, εἴτε διὰ μνημονικὸν ἀμάρτημα, ἐνόμισαν, ὅτι τὸ ὄνομα τοῦ εὐνοῦχου ἦτο Κανδάκης » (Ἀνθρακ. Καλμ. λέξι. τῆς ἁγ. Γρα-

Τῆ ΙΑ΄. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Φιλίππου, ἐνὸς τῶν ἑπτὰ Διακόνων· καὶ τῆ Ὁσίᾳ Πατρὸς ἡμῶν Θεοφάνους τοῦ Ὁμολογητοῦ, Ἐπισκόπου Νικαίας, τοῦ Ποιητοῦ καὶ Γραπτοῦ.

Εἰς ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξαίστωμεν Στίχους ε'. καὶ ψάλλομεν Στυχηρὰ Προσόμ. τῆ Ἀποστόλου τρία, Ἦχος δ'. Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεῖς.

Ο Διακόνους ἑπτὰ κατελθγμένους, ὡς πλήρης σοφίας τε καὶ θείας χάριτος, διακονεῖν μάκαρ Φιλίππε, ταῖς τῶν Ἁγίων, ἅμα Στεφάνῳ χρεῖαις προκέχρισαι· ὅθεν ἀναιρούμενον, τοῦτον θεώμενος, ἐπὶ Σαμαρείαν ἔδραμες, προσταίξει θεῖα, Θεοῦ τὸν Λόγον κηρύττων ἐνδοξε, καὶ καταυγαζῶν τοὺς ὑπάρχοντας, ἐν τῷ σκότει τοπρὶν· οὓς ἐτέλεσας, διὰ Πνεύματος Θείου, τῆς ἡμέρας υἱοῦ πάνσοφου.

Θεσημείας χειρὶ σου τελουμένας, οἱ δῆμοι θεώμενοι, τυφλῶν ἀνάθλεψιν, καὶ παρεμμένων ἀνόρθωσιν, καὶ ἀκαθάρτων, οὐπὲρ κατώκουν πνευμάτων δίωξιν, ἐξίσταντο Φιλίππε, καὶ συνηλαύνοντο, πρὸς τὴν σωτήριον κἀθαρσιν, ἐξ ἀπιστίας, πιστοὶ ἐξαίφνης ἀποδεικνύμενοι· ἅπερ ὁ θεῖος ὡς ἀκήκοεν, Ἀποστόλων χορὸς ἐπευφραίνετο, ὅτι καὶ Σαμαρείας, ἡ πληθὺς Θεῷ προσήνεκται.

Αρμα τοῦ Λόγου ὑπάρχων θεηγόρε, ἐφ' ἅρματος βλέψας τε προσεποχόμενον, καὶ τὰς ζητήσεις ποιούμενον, τὸν τῆς Κανδάκης, φθάνεις εὐνοῦχον τὸν ἀξιάγαστον (*), καὶ τιτῶ τὴν δηλώσιν, καὶ τὴν σαφήνειαν, τῶν ποθουμένων Μακάριε, καθυποδείξας, πείθεις τὴν θεῖαν αἰτήσαι καθαρσιν· ἥς μετασχόντα, θεῖον κη-

ρυκα, ὁ παντοῦργός Θεός ἀπειργάσατο, πάσης Αἰθιοπίας, καὶ Μαρτύρων ἀκροθίνιον.

Καὶ τοῦ Ὁσίου τρία.

Ἦχος δ΄. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Αὐτοκίνητον ὄργανον, ταῖς πνοαῖς ὑπηχοῦμενον, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐχρημάτισας τῇ πυριφθόγγῳ γὰρ γλώττη σου, τὰ δεῖα ἐβρόντησας, καὶ κατέφλεξας ἐχθρῶν, δυσσεβῶν τὰ ζιζάνια, τῶν μὴ χρώμασιν, ὑλικοῖς προσκυνούντων τοῦ Κυρίου, καὶ Θεοῦ ἡμῶν τὸ εἶδος, καὶ τῆς ἀχράντου Μητρὸς αὐτοῦ.

Ως φωστήρ διαυγέστατος, τῷ πυρσῷ τῶν δογματίων σου, καταλάμπεις ἅπασαν τὴν ὑφήλιον. Δαυϊτικῶς τὴν κινύραν σου, κινῶν ἐμελωδήσας, τῶν Ἁγίων τοῦ Χριστοῦ, ἀξιέπαινα ἄσματα, καὶ ἐξέπεμψας, εἰς τὴν ἠπειρον πᾶσαν· διὰ τοῦτο, ἐδοξάσθης ἐπαξίως, ἱερόμιστα Θεόφανες.

Γερέων ἐν τάγμασιν, Ἀσκητῶν ὁμηγύρεσι, καὶ χοροῖς Μαρτύρων σὺ καταλέλεξαι, ὑπὲρ Χριστοῦ μέχρις αἵματος, στεργῶς ἀνθισάμενος, παρανόμου δικαστοῦ, διελέγχων ἀπόνοιαν, καὶ προστάγματι, ἀσεβοῦς Βασιλέως τῷ μετώπῳ, ὡς ἐν τίτλῳ διεγράψης, σημειωθεῖς δεῖα χάριτι.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Απόρῳ καὶ ἐξίσταμαι, τί ποιήσω ὁ ἄθλιος, ὅταν τέλος φθάσῃ, τὸ τῆς ζωῆς μου λοιπὸν· ποῦ μοι ὁ δρόμος ὁ ἀκαιρος; ποῦ τὰ ἀξιώματα; ποῦ ὁ πλοῦτος; ποῦ τρυφή; ποῦ ἡ δόξα ἢ πρόσκαιρος; ποῦ τῆς φύσεως, τὸ καινότερον ἄνθος; Ἀλλὰ δεῦρο, πρὸ τοῦ τέλους ὦ ψυχὴ μου, τῇ Θεοτόκῳ προσπέσωμεν.

Ἡ Σταυροθετοκίον.

Τὸν ἀμνὸν καὶ ποιμένα σε, ἐπὶ ξύλου ὡς ἔβλεψεν, ἀμνάς ἡ κηύσασα ἐπωδύρετο, καὶ μητρικῶς σοι ἐφθέγγετο· γιὲ ποθεινότεατε, πῶς ἐν ξύλῳ τοῦ Σταυροῦ, ἀνηρτήθης μακρόθυμε; πῶς ταῖς χεῖράς σου, καὶ τοὺς πόδας

φῆς, Ἄρθρ. Κανδάκη) — Ἐκ δὲ τῶν Πατέρων, οὓς αὐτὸς σημειοί, πρῶτος πάντων ἐστὶ Γρηγόριος ὁ Ναζιανζηνός, οὕτω λέγων: « Φιλίππος εἰμι, γενοῦ Κανδάκης » (Λόγ. μ΄. εἰς τὸ Βάπτισμα). Εἶτα, Εὐθύμιος ὁ Ζυγαθηνός, ἐρμηνεύων τὸ, Αἰθιοπία προφθάσει χεῖρα αὐτῆς τῷ Θεῷ (Ψαλμ. ἐξ΄. 31.), λέγει: « Ἐξέτεινε γὰρ εἰς Χριστὸν τὸν Κανδάκην, ὃν καὶ χεῖρα αὐτῆς (τῆς Αἰθιοπίας) ὁ λόγος ἐκάλεσε ». Σημειοί πρὸς τούτους καὶ τρίτον, Ἀθανάσιον (γρ. Ἀναστάσιον) Σιναΐτην, Βιβλ. Σ΄. ἰσως τῶν Ἀναγωγικῶν θεωριῶν, ἀλλ' οὐχ εὐρέθη τὸ βιβλίον τοῦτο — Σὺ δὲ σημείωσον, ὅτι καὶ εἰς τὸ Ἐξαποστειλάριον τὸ, ὁ Κανδάκης Εὐνοῦχος, γραφομένου πρότερον, ὁ Κανδάκης Αἰθίοψ, ἐλαμβάνετο ἀρσενικῶς· ἠδὲ δὲ, μεταβληθέντος καὶ ἐνταῦθα τοῦ Αἰθίοψ εἰς τὸ Εὐνοῦχος, νοεῖται δηληκῶς ἦγεν, ὁ τῆς Κανδάκης Εὐνοῦχος.

σου Λόγε προσηλώθης, ὑπ' ἀνόμων καὶ τὸ αἶμα, τὸ σὸν ἐξέχεας Δέσποτα;

Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἀποστόλου.

Ἦχος γ΄. Ἀπόστολε Ἅγιε. Καὶ τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος πλ. δ΄. Ὁρθοδοξίας ὁδηγέ.

Εἰς τὸν Ὀρθρον.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ἀναγινώσκονται οἱ Κανόνες, εἰς τῆς Ὀκτωήγου, καὶ τῶν Ἀγίων οἱ δύο παρόντες.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἀποστόλου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς: Τὸ τῷ Φιλίππου δεῖον αἰνέσω κλέος. Ἰωσήφ.

ᾠδὴ α΄. Ἦχος πλ. β΄. Ὡς ἐν ἠπειρῳ.

Ταῖς φανοτάταις ἀκτίσι ταῖς τοῦ Χριστοῦ, ἀστραφθεῖς Θεότητος, κατὰ μέθεξιν σοφῆ, φῶς ὠράθης δεύτερον πιστοῦς, ἱερῶς φωταγωγῶν, ἔνδοξε Φίλιππε.

Ο ὑπερούσιος Λόγος ἕσιωθῆεις, ὅλον τὸ ἡμέτερον, ἱερόν σε Μαθητὴν, ἱερῶς προβαλλεῖται σοφῆ, ἀνιέρη σκοτασμῆ, ἔθνη λυτρούμενον.

Τῇ τῶν χειρῶν ἐπιθέσει τῶν ἱερῶν, Μαθητῶν ἐκλέλεξαι, σὺν Στεφάνῳ καὶ λοιποῖς, ἱερός Διάκονος ὡς ὢν, πλήρης Πνεύματος Θεοῦ, πάνσοφε Φίλιππε. Θεοτοκίον.

Ο ἐκ μὴ ὄντων τὰ πάντα δημιουργῶν, ὡς αἰτίαν ἔσχε σε, τῆς σαρκώσεως αὐτοῦ, Θεομήτορ ἀχραντε· διὸ, κατὰ χρέος οἱ πιστοὶ σὲ μακαρίζομεν.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος καὶ Εἰρμός ὁ αὐτός.

Τὸν τῆς ἐμῆς διανοίας ταῖς σαῖς λιταῖς, ζόφον ἐξαφάνισον, Ἱεράρχα τοῦ Χριστοῦ, ὅπως μέλπῳ ἔνδοξε τὴν σὴν, φωτοφόρον ἑορτήν, Πάτερ Θεόφανες.

Ταῖς δεῖκαῖς λαμπηδόσι τὴν σὴν ψυχὴν, αὐγασθεῖς Θεόφανες, τῶν παθῶν ταῖς ἠδοναῖς, ἐγκρατείας ἐφλεξας πυρὶ, μελωδῶν εἰλικρινῶς· Ἄσωμεν ἄσμα Χριστῷ.

Ο ἰά περ ἄνθραξ ἐν κόσμῳ ἐκ τῆς Σιών, ὁ νατεῖλας δεδειξαι, καὶ κατέφλεξας πυρὶ, ἐξαφθεῖς ἐν Πνεύματι Θεοῦ, τῶν αἰρέσεων σοφῆ, τὴν ὕλην ἅπασαν. Θεοτοκίον.

Φαινοτάταις ἀκτίσι τοῦ σου Υἱοῦ, Θεοτόκε φωτίσον, τὴν ζοφώδη μου ψυχὴν· καὶ παθῶν τὸν τάραχον τῇ σῇ, μεσιτείᾳ πρὸς Θεόν, κόπασον Δέσποινα.

Τοῦ Ἀποστόλου. ᾠδὴ γ΄. Οὐ ἔστιν Ἅγιος.

Υγίους ἐτέλεσας φωτός, τοὺς ἐν σκότει ἀγνοίας, ἐνυπάρχοντας Μάκαρ, ἐν σημείαις

φοβεροῖς, ὡς οὐρανὸς ὑψηλὸς, τὴν τοῦ Λόγου, δόξαν διηγούμενος.

Φυλῆς Ἰουδα τὸν Χριστὸν, ἀνατείλαντα Μακάρι, ἱερῶς καταγγέλλων, τῷ τῆς χάριτος φωτὶ, ὑπέδειξας ὃν Μωσῆς, καὶ Προφῆται, πάλαι προκατήγγειλαν.

Γὸν ψυχόλεθρον φυγεῖν, καὶ σωτήριον χάριν, ὑποδέξασθαι πειθεῖς, μελιρρύτοις λαλιαῖς, τοὺς ἀπωσθέντας μακραῖν, ἀγνωσίᾳ, Φίλιππε θεόπνευστε. Θεοτοκίον.

Λυχνία ὠφθης μυστικῆ, τὸ λαμπάδιον Κόρη, περιφέρουσα ὄντως, τὸ φωτίσαν τοὺς νυκτὶ, τῆς ἀγνωσίας τὸ πρὶν, συσχεθέντας, ἄκρα ἀγαθότητι.

Τοῦ Ὁσίου. Ὁ αὐτός.

Δογματῶν θείας ἀστραπαῖς, ἐξαστραπτῶν παμμακάρι, ἐφυγαδεύσας πᾶσαν, τῆς αἰρέσεως ἀχλὺν, τῷ ζωοδότῃ Χριστῷ, ἀναμέλπων Ἅγιος εἰ Κύριε.

Υπάρχων ἐμπλεῶς σοφείας, Θεοῦ Πνεύματος ὠφθης, διατρέφων πλουσίως, εὐσεβείας γλυκασμῷ, τῷ λόγῳ τῷ ζωτικῷ, τὰς καρδίας, τῶν προσανεχόντων σοι.

Εἰς ὄρος θείων ἀρετῶν, ἀνεληθὼν Ἰεράρχα, καὶ εἰς γνόφον εἰσδύσας, συνανεκράθης Θεῷ, καὶ διανοίας πλαξίν, ἐκομίσω, νόμον τὸν τῆς χάριτος. Θεοτοκίον.

Γδοῦ ἡ κλίμαξ Ἰακώβ, ἦν ἐώρακε πάλαι, ἰδρυμένην ἐν ἡ περ, ἐπεστήρικτο Θεός, ἡ φωτοφόρος ἀγνή, Θεοτόκος, ὠφθη παρθενεύουσα.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ο**ὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σύ, Κύριε ὁ Θεός μου,
» ὁ ὑψώσας τὸ κέρας, τῶν πιστῶν σου
» ἀγαθὸς, καὶ στερεώσας ἡμᾶς, ἐν τῇ πέτρᾳ,
» τῆς ὁμολογίας σου.

Κοντάκιον τοῦ Ἀποστόλου.

Ἦχος δ΄. Ἐπεφάνης σήμερον.

Μιμητῆς γενόμενος, τοῦ Διδασκαλοῦ, δι' αὐτὸν Ἀπόστολε, ταῖς τῶν Ἀγίων τῶν αὐτοῦ, χρεῖαις πιστῶς διηκόνησας ὅθεν σε πάντες, πιστοὶ μακαρίζομεν. Ὁ Οἶκος.

Τοὺς σωτηρίους τοῦ Χριστοῦ καὶ ζωοποιούς λόγους, καὶ τὰ θαυμαστά ἔργα, ἀκούων τε καὶ βλέπων, φῶς ἐφωτίσθης δι' αὐτῶν τὸ τῆς ἀληθείας καὶ χαίρων αὐτῷ πεπιστευκῶς μακάριε, προθύμως καὶ τοῖς ἄλλοις ἐκήρυξας, βοῶν « Ἡ σωτηρία τῶν βροτῶν ἐπεφάνη ὁ Ἥλιος ἀνέτειλε τῆς δικαιοσύνης ». Διὸ πρὸς τὴν ἐπίγνωσιν αὐτοῦ σοφείας καὶ θείαν πίστιν, πλείστοις ἐγένου λύχνος καὶ πυρσός, καὶ φέγ-

γος τῶν ἐν σκότει· ὅθεν σε πάντες πιστοὶ μακαρίζομεν.

Κάθισμα τοῦ Ἀποστόλου.

Ἦχος πλ. δ΄. Τὴν σοφίαν καὶ Λόγον.

Ελάτῃ τῶν δαμόνων ἀναδειχθεῖς, καὶ φωστήρ τῶν ἐν σκότει ἀποφανείς, ἔδειξας τὸν Ἥλιον, ἐκ Παρθένου ἐκλάμψαντα· καὶ ναοὺς εἰδῶλων, συντρίψας ἀνήγειρας, ἐκκλησίας Μακάρι, εἰς δόξαν Θεοῦ ἡμῶν· ὅθεν σε τιμῶμεν, καὶ τὴν θείαν σου μνήμην, πιστῶς ἐορτάζομεν, καὶ συμφώνως βοῶμέν σοι· Ὡς Ἀπόστολε Φίλιππε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Τοῦ Ὁσίου.

Τῷ τῆς χάριτος λόγῳ τὰς ἀκοάς, τῶν πιστῶν ἐνηδύνων ταῖς διδαχαῖς, ταῖς σαῖς Παναοιδίμει, ἐτροπώσω τὸν τύραννον· καὶ κελῶς τὸν δρόμον, τελέσας τῆς πίσεως, ἐπὶ τέλει δόξης, Μαρτύρων ἠξίωσαι· ὅθεν κατὰ χρεός, τὴν ἀγίαν σε μνήμην, τιμῶμεν ἀοιδίμει, τὸν Σωτῆρα δοξάζοντες, θεοφόρε θεόφανες. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν σοφίαν καὶ Λόγον ἐν σῆ γαστρὶ, συλλαβοῦσα ἀφλέκτως Μήτηρ Θεοῦ, τῷ κόσμῳ ἐκύησας, τὸν τὸν κόσμον κατέχοντα, καὶ ἐν ἀγκαλαῖς ἔσχεσ, τὸν πάντα συνέχοντα, τὸν τροφοδότην πάντων, καὶ πλάστην τῆς κτίσεως· ὅθεν δυσωπῶ σε, Παναγία Παρθένε, ῥυσθῆναι πταισμάτων μου, ὅταν μέλλω παρίστασθαι, πρὸ προσώπου τοῦ Κτίστου μου· Δέσποινα Παρθένε Ἀγνή, τὴν σὴν βοήθειαν τότε μοι δώρησαι· καὶ γὰρ δύνασαι, ὅσα θέλεις Πανύμνητε.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Η Παρθένος καὶ Μήτηρ τοῦ Ἰησοῦ, ἐπὶ ξύλου ὀρώσα τὸν Παιτῆν, ἔστενε δακρύουσα, καὶ πικρῶς κατετρύχετο, τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα, σπαραττούσα τύπτουσα, καὶ πρὸς αὐτὸν βοῶσα, πικρῶς καὶ κραυγάζουσα· Οἶμοι! ὦ Υἱέ μου, πῶς ἐνέγκω σὸν πάθος, τοὺς ἡλούς, τὴν λόγχευσιν, καὶ τὸν ἄδικον θάνατον; ἀλλὰ σπεῦσον ἐγερθῆναι, τοῦ ἰδεῖν σε Υἱέ καὶ Θεέ, καὶ τοῦ θρήνου παύσασθαι καὶ πόνου, καὶ τοὺς ὑμνοῦντάς σου τὰ παῖθη, πταισμάτων λύσιν κομίσασθαι.

Τοῦ Ἀποστόλου. Ὡς δὲ Χριστός μου δύναμις.

Γδῶν τελοῦντά σε, ὁ Σίμων θαύματα, καὶ σημεῖα μεγάλα ὑποκρίθεις, Φίλιππε βα-

πτιζεται· μή την κακίαν δέ φυγών, ἀπωλεία παραδίδοται.

Πολλὰς δυνάμεις σε, τελούντα βλέποντες, οἱ τὴν πόλιν οἰκοῦντες κήρυξ Χριστοῦ, Σαμαρείας Φίλιππε, τῆς ἐπιγνώσεως τὸ φῶς, γεγηθότες ὑποδέχονται.

Πορεύου ἔφη σοι, Κυρίου Ἄγγελος, τὰς πορείας εὐθύνων τοῦ ἱεροῦ, Φίλιππε Αἰθίοπος, τοῦ ἐπιγνῶναι τὴν ὁδὸν, τῆς τοῦ Λόγου σωματώσεως.

Οἱ ἐρώτατος, Αἰθίοψ βλέψας σε, συνετίζοντα τοῦτον, σοῦ τῇ χειρὶ, Φίλιππε βαπτίζεται, καὶ πλήρης Πνεύματος ὄφθεις, κήρυξ Δεῖος ἐχρημάτισεν. Θεοτοκίον.

Υἰοὺς ἐτέλεσε, Θεοῦ πανάμωμε, τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων ὁ σὸς Υἱὸς, ἐξ ἀγνῶν αἱμάτων σου, σωματωθεὶς καὶ γεννηθεὶς· διὰ τοῦτό σε δοξάζομεν.

Τοῦ Ὁσίου. Ὁ αὐτός.

Ασκῆσει πάνσοφε, Πάτερ Θεόφανες, σεαυτὸν ἐκκαθάρας ὅλος φωτὸς, ἐμπλεωσὲ γενένησαι, ὅλος Θεοῦ χωρητικὸς, ὅλος Πνεύματος συμμετοχος.

Λιμῶ τηκόμενος, δειναῖς βαλλόμενος, ἐξορίαις Παμμακάκω ἀθλητικῶς, πάσχων ἐκαρτέρησας, ἐκ διανοίας καθαρᾶς, ἐν Κυρίῳ ἀγαλλόμενος.

Αστράψας ἐνδοξε, τοῖς κατορθώμασι, τεθηγμένη ἐδείχθης οἷα Θεοῦ, μάχαιρα συγκόπτουσα, αἰρετικῶν τὰς μηχαναῖς, Δεῖω Πνεύματι ῥωννύμενος. Θεοτοκίον.

Λυχνία πάμφωτος, ἡ Δεῖα τράπεζα, τοῦ Θεοῦ τὸ χωρίον ἡ κιβωτὸς, ῥάβδος ἡ βλαστήσασα, ἄνθος ἐν κόσμῳ τὸν Χριστὸν, σὺ ἐδείχθης Μητροπάρθενε.

Τοῦ Ἀποστόλου. Ὡδὴ ε΄. Τῷ Δεῖω φέγγει σου.

Θυμὸν ἀνόμων μὴ πτοηθεὶς, μέσον ὡς ἀρνίον ἀληθῶς, Φίλιππε λύκων πεπόρευσαι, τούτους μεταπλάττων πρὸς τὴν εὐσέβειαν, τῆς χάριτος τῷ λόγῳ μακαριώτατε.

Επί σφαγὴν ἤχθη ὡς ἀμνός, ὁ Ἐμμανουὴλ, καθὼς φησὶν, ὁ Ἡσαΐας ὁ ἔνθεος· ὅπερ ἐννοῆσαι μὴ σθένων Φίλιππε, ὁ ἱερός Εὐνοῦχος πρὸς σοῦ διδάσκεται.

Γερολόγον σε Μαθητὴν, ἕνα Διακόνων τῶν ἑπτὰ, ἐκλελεγμένον ἐπέγνωμεν, καὶ τῆς Ἐκκλησίας Δεῖον Δεμελίον, καὶ πάντων τῶν ἐν σκότει, φωστῆρα Φίλιππε. Θεοτοκίον.

Οἱ Θεοτόκον σε ἀληθῶς, καθομολογοῦντες πειρασμῶν, καὶ δυσχερῶν ἐξαιρούμεθα,

σοῦ ταῖς πρὸς τὸν πάντων Θεὸν καὶ Κύριον, Παρθένη μεσιτείας Δεοχαρίτωτε.

Τοῦ Ὁσίου. Ὁ αὐτός.

Ταῖς φωτοβολοῖς σου ἀστραπαῖς, Πάτερ Ἰερώτατε ἀχλὺν, τὴν ζοφεράν ἐξηφάνισας, τῶν αἰρετιζόντων Δεογνωσίας φωτὶ, ἀυγάζων διδαχαῖς σου κόσμου τὰ πέρατα.

Τῶν δυσσεβῶν εἰ προασπισταί, σὲ τὸν ἀξιάγαστον ὄντα, δειναῖς αἰκίαις ἐτίτρωσκον· ὃν Ἀγγέλων τάξεις περιεπτύσσοντο, Χριστοῦ ὡς Ἱεράρχην καὶ Δεῖον Μάρτυρα.

Υπῆρξας Πάτερ φωτοειδής, τῶν πεπλανημένων ὁδηγός, ἀδικουμένων κυβέρνησις, τῶν σαλευομένων Πάτερ Θεόφανες, ἐδραῖωμα καὶ τεῖχος ἀκαταμάχητον.

Θεοτοκίον.

Ηκαλλονὴ ἡ τοῦ Ἰακώβ, ἦν Θεὸς ὑγαίπησε σαφῶς, καὶ κατοικεῖν ἠρετίσατο, πίστων δὲ τὸ κλέος καὶ καταφύγιον, Παρθένη Θεοτόκε σὺ ἀναδέδειξαι.

Τῆ Ἀποστόλου. Ὡδὴ ε΄. Τῷ βίβη τὴν Θαλασσαν.

Ναμάτων τοῦ Πνεύματος, πληρωθεὶς ὡς ποταμὸς, Δεῖας Ἐδέμ πεπόρευσαι, προσεπικλύζων κύματι γαληνῷ, τῆς γῆς τὰ πληρώματα, καὶ ἀρδεύων καρδίας Ἀξιάγαστε.

Ανοιξας τὸ στόμα σε, ἐπληρώθης Μαθητὰ, ἀπνευματικῆς συνέσεως, καὶ διανοίξας φάρυγγος πονηροῦ, τὴν πτύξιν ἀνέσπασας, ἀναριθμητὰ πλήθη καὶ διέσωσας.

Γσχὺς καταβέβηται, ἀοράτῃ δυσμενοῦς, καὶ παντελῶς ἠφάνισται, σοῦ ἐν ἰσχυῖ Πνεύματος τὸν Χριστὸν, κηρύττοντος Φίλιππε, σταυρωθέντα καὶ ἔθνη προσκαλούμενον.

Θεοτοκίον.

Νομίμων τῆς φύσεως, δίχα τέτοκε Χριστὸν, τὸν πλαστουργὸν τῆς φύσεως, καὶ ὑπὲρ φύσιν ἔμεινεν ἀληθῶς, παρθένος ἀμίαντος, ἡ Ἀγία σου Μήτηρ Ὑπεράγαθε.

Τοῦ Ὁσίου, ὁ αὐτός.

Υπάρχων ὡς ἥλιος, Δεαυγεῖς μαρμαρυγὰς, Παμμακάκω ἐξάπεστειλας, ἀνυμνῶν τῶν Μαρτύρων τοὺς αἰκισμοὺς, στρεβλώσεις καὶ μάλιστα, καὶ τοὺς ξένους ἀγῶνας Ἱεράρχα Χριστοῦ.

Τὴν πάναγνον Δέσποιναν, εὐφημῶν εἰλικρινῶς, τῇ γλώσση σου Θεόφανες, ἐκλαδήσας λόγους φωτοειδεῖς, πιστῶν τὰ συστήματα, καὶ σοφῶν τὰς καρδίας ἱλαρύνοντας.

Γραφεῖς σου τὴν πάνσεπτον, καὶ σεβάσιμον Σοφὴ, ὅψιν τυράννων γράμμασιν, ἐξαλεί-

φεις τὰ τούτων Θεοστυγῆ, καὶ ἄθεα δόγματα, καταγγέλλων, τιμᾶσθαι τὴν εἰκόνα Χριστοῦ.

Θεοτοκίον.

Ο πάντα βουλήματι, συστησάμενος Θεός, καὶ περιέχων Πάναγνε, περιγραφῆ τοῦ εἰκόματος ἐν ταῖς σαῖς, ἀγκάλαις βαστάζεται, ὁ τῆς Δείας οὐσίας ἀπερίγραπτος.

Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**οῦ βίου τὴν θαλάσσαν, ὑψουμένην κα-
» **Σ**ορῶν, τῶν πειρασμῶν τῷ κλυδωνι, τῷ
» **εὐδίῳ** λιμένι σε προσδραμῶν, βοῶ σοι ἀνά-
» **γαγε**, ἐκ φθορᾶς τὴν ζῶν μου Πολυέλεε.

Κοντάκιον τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ανεφάνης Ὅσιε, τῆ Ἐκκλησίᾳ, ὡς περ ἄλ-
λος ἥλιος, ταύτην φωτίζων ἀστραπαῖς,
τῶν σῶν δογμάτων Θεόφανες, ὡς Σηπτόλος,
Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Συναξάριον.

Τῆ ΙΑ΄. τῆ αὐτῆ μηνός, Μνήμη τῆ Ἁγίης Ἀπο-
σόλης Φιλίππου, ἐνός τῶν Ἑπτὰ Διακόνων.

Στίχοι.

Ἦν περ δικιόνησας ἐν γῆ πραγμάτων,
Ἐν οὐρανοῖς Φίλιππε μισθὸν λαμβάνεις.

Λειτουργὸς λάβε μισθὸν ἐν ἐνδεκάτῃ γε
Φίλιππος.

Ούτος, ἐκ Καισαρείας τῆς κατὰ Παλαιστίνην ὀρμώμε-
νος, καὶ γάμῳ προσομιλήσας, τέσσαρας θυγατέρας
προφητευούσας ἐκέκτητο. Τούτου ὁ Εὐαγγελιστὴς καὶ
Δείος Λουκάς ἐν ταῖς Πράξεσιν ἀπεμνημόνευσεν. Ὑπὸ δὲ
τῶν Ἀποστόλων ἐν ταῖς χρείαις τῶν Ἁγίων Διακόνος
καταστάς, ἅμα Στεφάνῳ καὶ τοῖς λοιποῖς, οὗτος τὴν Σα-
μάρειαν ἐμαθήτευσε, καὶ Σίμωνα τὸν μάγον ὑποκριθέντα
ἐβάπτισεν. Ὑπὸ Ἀγγέλου δὲ ἀρπαγίς, τὸν Αἰθίοπα κα-
ταλαβὼν εὐνοῦχον, κατηγήσας ἐβάπτισεν. Εἶτα εἰς Ἄζω-
τον ὑπὸ Ἀγγέλου ἀπενεχθεὶς, ταύτην τῷ λόγῳ κατεφώτι-
σε· καὶ μετὰ ταῦτα τὴν ἐν τῇ Ἀσίᾳ Τράλλην κατέλαβεν·
ἐν ἣ Ἐπιφάνης ἐργασάμενος, καὶ ἐκκλησίαν δειμάμενος,
πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τῆ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν
καὶ Ὁμολογητοῦ Θεοφάνους, ἀδελφῆ τῆ Ἁγίης
Θεοδώρου τοῦ Γραπτοῦ.

Στίχ. Ὁ Γραπτός ἐν γῆ τὴν Δείαν Θεοφάνης,
Καὶ κλησιν ἐξὶν ἐκθανῶν Γραπτός πόλῳ.

Οὔτοι, γονέων ὑπάρχοντες εὐσεβῶν, τὴν Παλαιστίνην
οἰκούντων, καὶ τὴν φιλοξενίαν ἐπιμελουμένων, τῆ
τῶν γονέων σπουδῇ πᾶσαν φιλοσοφίαν ἐξεπαιδεύθησαν,
τὴν τε ἱεράν καὶ τῶν Ἑλλήνων, καὶ τὸν μοναστήν ὑπὴλ-
θον βίου, εἴθ' οὕτω χειροτονουῦνται πρεσβύτεροι. Θεοφίλου
δὲ τοῦ δυσσεβοῦς κατὰ τῶν Ἁγίων Εἰκόνων λυττήσαυ-
τος, καὶ κωλύοντος ταύτας προσκυνεῖν, ἀποστελλονται οὗ-
τοι οἱ πάνσοφοι παρὰ τοῦ τμητικαῦτα πατριαρχοῦντος τῆς
Ἀγίας Πόλεως πρὸς τὸν μισόχριστον Βασιλέα μετὰ Λι-

βέλλου· οὐ κατὰ πρόσωπον σπάντες, καὶ Θεομάχον αὐτὸν
ἀπελέγξαντες, ἐγκλείονται ἀμφοτέροι ἐν τῇ εἰρκτῇ ἐπὶ
πολὺν χρόνον· εἶτα τὸν μακάριον Θεόδωρον ἐκ τοῦ δεσ-
μωτηρίου ὁ ἀνόσιος ἐφ' ἑαυτὸν καλέσας, καὶ τύφας σφο-
δρῶς, καὶ ταῖς ὄψεσιν αὐτοῦ ἐγκολάφας στίχους ἰάμβους,
πάλιν τῆ φρουρᾶ παραπέμπει.

Θεοφάνην δὲ τὸν Ἁγίου, τὰ αὐτὰ τῷ ἀδελφῷ πεπου-
δῶτα, εἰς Θεσσαλονίκην ὑπερορίζει· ὅς, μετὰ τὴν κατα-
στροφὴν τοῦ δυσσεβοῦς Θεοφίλου, ἀνακληθεὶς ὑπὸ Μιχαὴλ
καὶ Θεοδώρας τῶν εὐσεβῶν Βασιλέων, προβάλλεται Μη-
τροπολίτης τῆς κατὰ Νίκαιαν Ἐκκλησίας παρὰ Μεθο-
δίου Πατριάρχου, τοῦ τὴν χριστιανομάχον αἵρεσιν κατα-
λύσαντος. Καὶ οὕτω Θεοφιλῶς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ τὸ
ποίμνιον κυβερνήσας, τῆς παρουσίας ζωῆς ὑπεξίσταται.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων
Ζηναΐδος καὶ Φιλονίλλας τῶν ἀταδέλφων.

Στίχ. Εἰρηνικῶς ὑπνωσαν εἰρήνης φίλοι,

Ἡ Φιλονίλλα Ζηναῖς τε αἱ δύο.

Αὗται ὑπῆρχον ἐκ Ταρσοῦ τῆς Κιλικίας, συγγενεῖς
Παύλου τοῦ Ἀποστόλου· καὶ καταλιποῦσαι τὴν θρη-
σκασμένην, καὶ τὴν ὑπαρξίν αὐτῶν ἀπαρνησάμεναι, τὴν
ιατρικὴν ἐν τῷ δοκεῖν μετεργόμεναι τέχνην, τῆ ἀληθείᾳ
ἀποστολικῶν ἔργων ἐπλήρουν. Ἦρχοντο οὖν ἐν Δημητριά-
δι τῆ πόλει, καὶ ἐν τινι σπηλαίῳ εἰσελθοῦσαι, τὸν βίου
διήγον. Ἐκείσε δὲ, ἡ μὲν Ζηναῖς, πᾶσαν νόσον καὶ πᾶ-
σαν μαλακίαν θεραπεύουσα, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν· ἡ
δὲ Φιλονίλλα, μακροτάταις νηστεῖαις καὶ ἀγρυπνίαις ἑαυ-
τὴν ἐκδοῦσα, θαυμασία πλεῖστα ἀπετέλει. Καὶ τῆ τῆς
φύσεως ἀκολουθία δουλεύουσα, τῆς προσκαίρου ζωῆς ἀ-
πανέστη.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τῶν Ἁγίων Πατριαρ-
χῶν Κωνσταντινουπόλεως, Νεκταρίου, Ἀρσακίου,
καὶ Σισινίου.

Στίχ. Ὁ Νεκτάριος οὐ τὸ τοῦ μύθου Λόγε,
Ἀληθινὸν δὲ, σῆς τρυφῆς νέκταρ πίνει.

Τὸν Χριστὸν ἐν γῆ Ἀρσακίος δοξάσας,
Πρὸς αὐτὸν ἔλθων, ἀντεδοξάσθη πλεόν.

Ἀσινὲς ἦραν πνεῦμα τὸ Σισινίου,
Οὐ σινιασθὲν μηχαναῖς τῶν δαιμόνων.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον
ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τῆ Ἀποστόλου. Ὡδὴ ζ'. Δροσοβόλον μὲν.

Επέβιβασεν ὡς ἵππον σε ταράσσοντα, ἐ-
θῶν θαλάσσης Φίλιππε, ὁ Ὑπέρβιος,
κεφαλὰς συνθλῶντα τῶν ἐχθρῶν, καὶ μέλποντα
τούτῳ ἐμμελῶς· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν
Πατέρων ἡμῶν.

Σαφηνίζων τὸ πρό πάντων ἀποκείμενον,
αἰώνων σὺ μυστήριον, μυστολέκτης τε,
χρηματίσας Φίλιππε σοφῆ, ἐμύησας ἔθνη καὶ
λαοὺς, καὶ μυστηρίων ἐναγῶν ἐναπεκάθηρας.

Ωφθης ἐνδοξος ἀστὴρ μέγιστε Φίλιππε, καὶ
Τράλλης ἐγκαλλώπισμα· ἐν ἣ τὸ σῶμα,
τὸ σεπτὸν σου κείμενον τελεῖ, θαυματῶν πα-

ραδοξα σοφῆ, εἰς φωτισμὸν τῶν εὐσεβῶς μακαριζόντων σε. Θεοτοκίον.

Κυοφόρον σε. Παρθένον ὀνομάζομεν, Μαρία θεονύμφευτε, οἱ σωζόμενοι διὰ σοῦ ἡμέρας καὶ νυκτός, ἐχθρῶν ἐπιηρείας βλαβεράς, καὶ πειρασμῶν παντοδαπῶν, καὶ ψυχικῶν μολυσμῶν.

Τοῦ Ὁσίου. Οἱ Παῖδες ἐν Βαβυλῶνι.

Ορθοτομήσας τὸν λόγον, μαστίγων πείραν ὑπέμεινας, ἐξορίας πικρᾶς καὶ κακώσεις, κραυγᾶζων θεόφανες. Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Οἱ ποταμοὶ σου τῶν λόγων, τῶν μελιρρύτων θεόφανες, τῶν ἀνθρώπων ψυχὰς, εὐφροσύνης ἐνθέου ἐπλήρωσαν, ὑμνολογούντων ἄσμασι, τὸν Θεὸν τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τὸν δρόμον σε Ἱεράρχα, τετελεκῶς μεταβέβηκας, ἐν ὑψίσοις Χριστῶ, σὺν Ἀγγέλοις κραυγᾶζων θεόφανες. Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν. Θεοτοκίον.

Εν σοὶ τὸ μέγα ἐπράχθη, Παρθενομήτορ μυστήριον. ὁ Υἱὸς τῆ Θεῆ, ἐν γαστρὶ σου σκηνώσας ἐπέφανεν. ὧ γεγηθότες ψάλλομεν. Ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τοῦ Ἀποστόλου. Ὡδὴ ἡ. Ἐκ φλογός.

Λόγω θείῳ Παμμάκαρ καθάπερ ἄλατι, κεχηρημένος τῆς πλάνης ἐναπεκάθηρας, σῆψιν χαλεπὴν, καὶ καρδίας ὑγίωσας, σέβειν καὶ δόξαζεῖν, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εστερέωντο βάσεις χωλῶν τῷ λόγῳ σου, καὶ βοῶντα μεγάλη φωνῇ ἐξήρχετο, πνεύματα σοφῆ, τῶν ἐχόντων ἀκάθαρτα, φέρειν τὴν δοθεῖσαν, μὴ σθένοντά σοι χάριν.

Οἱ Σαμάρειαν πάλαι οἰκῶντες Φίλιππε, τὸ τῆς χάριτος φέγγος ὑπὸ σοῦ δέχονται, βλέποντες πολλὰ, ἐκτελοῦντά σε θαύματα, Πνεύματος δυνάμει, πηγῆς τῶν χαρισμάτων. Θεοτοκίον.

Σαλευθεῖσαν κακία τοῦ πολεμήτορος, τὴν ψυχὴν μου Παρθένε ἀγνή στερέωσον, ἢ τὸν θεῖκῃ ἐπιβλέψει σαλεύοντα, πάντα δεξαμένη, καὶ μὴ σαλευομένη.

Τοῦ Ὁσίου. Νόμων πατρῶν.

Νόμων πατρῶν παμμακάριστε, τῆς ἀληθείας φέρων τὸν ἐννομώτατον, βασιλεύοντος κατέπτυσας προσταγῆς ἀλογίστου, τοῦ ἀναιροῦντος Πάτερ τοῦ Κυρίου τὴν μορφήν, εὐσεβῶς κατασπάζεσθαι. ἦν λαβὼν ἐν τῷ κόσμῳ, ἐπέφανεν ἐκ Κόρης Παρθένου. ὃν ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Octobre.

8

Ονοῦς ὁ θεῖος, ἡ τοῦ Πνεύματος, τοῦ Παναγίου λύρα ἡ παναρμόνιος, ἀηδῶν ἡ καλλικέλαδος, τῶν πιστῶν ἡ ἀκρότης, ὀρθοξίας στῦλος καὶ ἐδραῖωμα σοφῆ, Ἐκκλησίας τὸ στήριγμα, Μοναζόντων τὸ κλέος θεόφανες, Πατέρων ἡ δόξα, μέλπων ἀνεδειχθῆς, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ημυροθήκη ἡ τοῦ Πνεύματος, τοῦ Παναγίου Πάτερ σὺ ἀναδεδειξαί. προφορᾶ τῶν μυριπνόνων σε καὶ σοφῶν διδαγμάτων, ἐξαφανίζεις πλάνης δυσωδεστάτην φθοράν. καὶ μυρίζεις τοῖς λόγοις σε τὴν σεπτὴν Ἐκκλησίαν, κραυγᾶζων ἀσιγήτως ἐν ὕμνοις. Σε ὑπερυψοῦμεν, Χριστέ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Θεοῦ τὸ ὄρος τὸ πῖότατον, ὃ ὁ προπάτωρ πάλαι Δαυὶδ προέγραψε, μελωδῶν προφητικώτατα, σὺ ἐδείχθης Παρθένε. ἐξ ἕ ἐτμήθη, λίθος ὁ ἀκρόγωνος Χριστός, καὶ συνέτριψεν ἅπασαν, τὴν ἰσχὺν τῶν εἰδώλων. αὐτὸν ἀκαταπαύστως ὑμνοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. Ὁ Εἰρμός.

» **Ν**όμων πατρῶν οἱ μακαριστοί, ἐν Βαβυλῶνι Νεοὶ προκινδυνεύοντες, βασιλεύοντος κατέπτυσαν, προσταγῆς ἀλογίστη. καὶ συνημμένοι, ὧ ἕκ ἔχωνεύθησαν πυρὶ, τῆ κρατοῦντος ἐπάξιον ἀνέμελλον τὸν ὕμνον. Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψῶτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῆ Ἀποστόλου. Ὡδὴ δ'. Θεὸν ἀνθρώποις.

Γδῶν τὰ πάλαι σοι ἐλπιζόμενα, καὶ τοῦ Θεοῦ λαβὼν τὴν βασιλείαν ἀσαλευτον, περὶ ἧς τοὺς ἀνθρώπους ἐδίδαξας, Φίλιππε θεγόρε, τέρπου καὶ χόρευε, θείου ἀπολαύων, φωτισμοῦ καὶ παρακλήσεως.

Ως φῶς ὡς ἄστρον ὡς μέγας ἥλιος, φωτιστικαῖς ἀκτίσιν οἰκουμένην ἐπέδραμες, διαγγέλλων τὸ ἔνθεον κήρυγμα. Τράλλην δὲ τῆς Ἀσίας, πόλιν ἐπέφθασας, ἧς ἐπιτροπεύσας, ἐν αὐτῇ Μάκαρ κεκοίμησαι.

Σταυρὸν καὶ θάνατον καὶ τὴν ἔγερσιν, τοῦ Λυτρωτοῦ τοῖς πέλας καὶ τοῖς πόρρω κατήγγειλας, οὐρανός χρηματίσας κατάστερος, θείαις φωτοχυσίαις ἀγλαϊζόμενος, Φίλιππε Ἀπόστολε, Χριστοῦ ἀξιοθαύμαστε.

Η γῆ τὸ σῶμά σου τὸ πολυάθλον, μαρμαρυγαῖς ἐκπέμπον ἰαμάτων ἐκάλυψεν. οὐρανός δὲ τὸ ἅγιον πνεῦμά σου, μετὰ τῶν Ἀποστόλων φέρει γηθόμενον. μετ' ὧν ἡμῶν μέμησο, σοφῆ τῶν εὐφημούντων σε.

Θεοτοκίον.

Φωνὴν προσάγει σοι χαριστήριον, πᾶσα πνοὴ βοῶσα χαρμωδῶς καὶ λέγμεσα· Χαῖρε θρόνε ὕψιστε πυρίμορφε· χαῖρε Θεοῦ χωρίον εὐρυχωρότατον· χαῖρε Ἀποστόλων, εὐπρεπὲς Ἀγνὴ στεφάνωμα.

Τοῦ Ὁσίου. Ἄ πορεῖ πᾶσα γλῶσσα.

Υπερμαχοῦντα ὑπὲρ τῆς Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ὁ βροτοκτόνος βλέπειν οὐκ ἰσχύων σε, πειρασμούς σοι ἐπεκτείνει· ὁμως ἀκλινὴς μεμένηκας, ἀνδρειοφρόνως πρὸς βασιλεῖς σκαιεὶς ἀνθισταίμενος καλῶς, πείθων προσκυνεῖν τὴν εἰκόνα Χριστοῦ Θεόφανες.

Τῶν σῶν ἀγώνων εἴληψας ἀξίως τὰ γέρα, καὶ στεφηφόρος, νῦν ἐν Οὐρανοῖς μετ' Ἀγγέλων συνευφραίνῃ· ἔνθα Προφητῶν τὸ σύστημα, καὶ Ἀποστόλων, καὶ τῶν Μαρτύρων ὄντως στρατεύμα μάκαρ· ἔνθα Πατριαρχῶν αἱ χορεῖαι Πάτερ Θεόφανες.

Μὴ ἐπιλάβῃ ἐν ταῖς πρὸς Θεόν σου πρεσβείαις, τῶν ἐκτελούντων, σοῦ τὴν πανσεβάσμιον ἡμέραν Ἱεράρχα, πάσης ἀπειλῆς λυτρώμενος, ἀπαγωγῆς τε δεινῆς τῶν ἐναντίων, καὶ θλίψεων πολλῶν, σώζων καὶ περιέπων ἐκ βλάβης, Πάτερ Θεόφανες. Θεοτοκίον.

Υπερμαχοῦσα Ἄνακτι πιστῶς, ἐν πολέμοις κατὰ βρβαίων, δίδου νικητήρια Περδένε Θεοτόκε, σκέπουσα παντοίας βλάβης ἐχθρῶν εὐλογημένη, δεδοξασμένη Μήτηρ, ἀπειρανδρε Κόρη· ἵνα τὸν σὸν Υἱὸν ἀνυμνοῦντες, σὲ μεγαλύνωμεν. Ὁ Εἰρμός.

• Ἄ πορεῖ πᾶσα γλῶσσα, εὐφημεῖν πρὸς
• Ἀξίαν· ἰλιγγιᾶ δὲ νῆς καὶ ὑπερκόσμιος,
• ὕμνεῖν σε Θεοτόκε· ὁμως ἀγαθὴ ὑπάρχουσα
• τὴν πίστιν δέχου· καὶ γὰρ τὸν πόθον οἶδας,
• τὸν ἔνθεον ἡμῶν· σὺ γὰρ Χριστιανῶν εἶ προ-
• στατίς, σὲ μεγαλύνωμεν.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς Μαθηταῖς.

Ιθυτενεῖς ποιούμενος, ὁ Κανδάκης Εὐνοῦχος, ταῖς τρίβους ἐπὶ ἄρματος, Ἡσαίου τὴν βίβλον, ἀναγινώσκων ἠπόρει· ὃν ὁ Φίλιππος φθάσας, ὑπὸ τοῦ θείου Πνεύματος, τῶν ἀπόρων τὴν λύσιν, μυσταγωγεῖ· καὶ βαπτίσας κήρυκα ἀποστέλλει, τῆς Ἰησοῦ Θεότητος, πρᾶσῃ Αἰθιοπία.

Ἔτερον τοῦ Ὁσίου, καὶ Θεοτοκίον ὁμοῦ.

Τῷ τοῦ Χριστοῦ νῦν βήματι, παρεστῶς Ἱεράρχα, μετὰ τῆς Θεομήτορος, καὶ πανάγνου Παρθένου, ἐκδυσωπῶν μὴ ἐλλίπης, νίκην κατὰ βρβαίων, τῷ σταυροφόρῳ Ἄνακτι, καὶ

εἰρήνην τῷ κόσμῳ, καὶ ψυχικὴν, σωτηρίαν πάνσοφε τοῖς τελοῦσι, τὴν μνήμην σου Θεόφανες, δοῦναι τὸν Εὐεργέτην.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Καὶ τὰ ἄλλα κατὰ τὴν τάξιν αὐτῶν,
καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΔΗΣΙΣ.

Κατὰ τὴν ἐνδεκάτην τοῦ παρόντος Μηνός, εἰ τύχοι ἐν Κυριακῇ, ἢ τῇ πρώτῃ μετ' αὐτὴν ἐρχομένη, ψάλλεται ἡ Ἀκολουθία τῶν Ἁγίων Πατέρων, τῶν εἰς τὴν Οἰκουμένην Ζ'. Σύνοδον ἐν Νικαίᾳ συνελθόντων τοδεύτερον κατὰ τῶν Εἰκονομάχων, ἐν ἔτει 787, ἐπὶ τῆς βασιλείας Εἰρήνης, καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυρογεννήτου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Μετὰ τὸν Προοιμιακόν, στιχολογεῖμεν τὸ, Μακάριος ἀνὴρ. Εἰς δὲ τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ι. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα γ. καὶ Ἀνατολικόν α. καὶ τῶν Ἁγίων Πατέρων Στιχηρὰ προσόμοια ς'.

Ἦχος πλ. β'. Ἡ ἀπεγνωσμένη.

Ταῖς ἐπτὰ Συνόδους ταῖς τῶν Πατέρων, κατὰ διαφόρους καιροὺς συστάσας, εἰς ἓνα συνήθροισεν ἐνὶ Κανόνι τῷ δε, μάλα καλῶς ὁ Πατριάρχης, ὁ Γερμανὸς ὁ νέος (*), γράφων ὁμοῦ τε καὶ κρατύνων, τὰ δόγματα τὰ τέτων· ὅς καὶ πρέσβεας αὐτοὺς ἀγρύπνευς, τῆς σωτηρίας τῷ Κυρίῳ προβάλλεται, καὶ τοῦ ποιμνίῃ συμποίμενας.

(*) Ὁ Πατριάρχης οὗτος, ὁ κατὰ μὲν τὸν Ἱστορικὸν καὶ Χρονολογικὸν καταλόγον τῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως Πατριαρχῶν Γερμανὸς β. ταττόμενος, Νέος δὲ ἐπονομασθεὶς, ὡς πρὸς τὸν παλαιὸν ἐκεῖνον Ἅγιον Γερμανὸν τὸν Α'. τὸν περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ὀγδοῦ αἰῶνος πατριαρχεύσαντα, καὶ κατὰ τὴν 12 Μαΐου ἐορταζόμενον ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας, ὅς τις καὶ περὶ τῶν ἐξ Οἰκουμηνικῶν Συνόδων συνέγραψεν· οὗτος, λέγω, ὁ Νέος Γερμανός, Μοναχὸς ὢν ἐκ Ναυπλίας τῆς Πελοποννήσου, ἀνὴρ ἐπ' ἀρετῇ καὶ λόγοις ἐπισημέτατος, προσεδιάσθη εἰς τὸν Πατριαρχικὸν τῆς Κωνσταντινουπόλεως θρόνον τῷ 1226 ἔτει, ὅτε ἡ μὲν Κωνσταντινούπολις αὐτῇ ἐκυριεύετο πρὸ 22 ἡδὴ ἐτῶν ὑπὸ τῶν Λατίνων, ὁ δὲ αὐτοκρατορικὸς αὐτῆς θρόνος ἦτο μεταθεθεῖμένος εἰς Νίκειαν. Ποιμάνης δὲ τὴν Ἐκκλησίαν εὐκλεῶς καὶ θεοφιλῶς ἔτη 13 καὶ μῆνας 6, ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον — Ἐπὶ τοῦ Γερμανοῦ τούτου, πρὸς τοῖς ἄλλοις αὐτοῦ ἱεροῖς συγγράμμασιν, ἐμελουρηθῆ καὶ Κανὼν γλαφυρώτατος, περὶ τῶν Ἁγίων ἐπτὰ Οἰκουμηνικῶν Συνόδων διαλαμβάνων, ὅς τις σώζεται μὲν εἰς τὰ χειρόγραφα, ψαλλόμενος ἐν τοῖς Μοναστηρίοις τοῦ Ἁγίου Ὁρους, κατὰ τὴν Κυριακὴν τῶν Πατέρων μετὰ τὴν 13 τοῦ Ἰουλίου μηνός, ἐξεδόθη δὲ καὶ εἰς τὸν Συναξηριστὴν τοῦ Νικοδήμου, ἐν τῷ τέλει τοῦ αὐτοῦ μηνός — Σημειωτέον δὲ, ὅτι τὸ χειρόγραφον, ἀπὸ τῶν παρόντων Προσομοίων, ἔχει τὰ καὶ εἰς τὴν Κυριακὴν τῶν Πατέρων, μετὰ τὴν Ἀνάληψιν τοῦ Σωτῆρος, ψαλλόμενα.

Τὸ τοῦ Νόμου γράμμα παισὶν Ἑβραίων, ἔ-
θετο τιμίαν τὴν ἑβδομάδα, σικᾶ προ-
σανέχσει, καὶ λατρεύουσι ταύτη· ἦν περ Πα-
τέρες συνδραμόντες, ἐν ἑπτάδι Συνόδων, νεύσει
Θεοῦ τῆ ἐν ἑξάδι, ἡμερῶν σύμπαν τότε, ἀπαρ-
τίσαντος, καὶ τὴν ἑβδόμην εὐλογήσαντος, σε-
μνοτέραν εἰργάσασθε, ὄρον ἐκθέμενοι Πίστews.

Τὴν Τριάδα πᾶσιν ἐκ τῶν πραγμάτων, τῆς
κοσμογενείας οὐσαν αἰτίαν, τρανῶς πα-
ρεδώκατε τρισέλθιοι Πατέρες· τρεῖς γὰρ καὶ
τέσσαρας Συνόδους, μυστικωτάτῳ λόγῳ θέν-
τες, καὶ ἔκδικοι φανέντες, τῆ ὀρθοδόξου λόγῳ,
τὰ στοιχεῖα τὰ τέσσαρα ὄντα, καὶ τὴν Τριάδα
ἐνεφώνησατε, κτίσασαν ταῦτα, καὶ κόσμον ποιή-
σασαν.

Ἦρκεσε καὶ μία ζῶν ἐμπνεῦσαι, τῷ κει-
μένῳ γόνῳ τῆς ὑπουργούσης, Προφήτου
ἀνάκαμψις Ἐλισσαιῆ τῆ πάνυ· ὁμως ἀνέκαμ-
ψεν ἑπτάκις, καὶ συνέκυψε τῆτῳ, οἷα προόπτῃς
προαγγέλλων, τὰς ὑμῶν συνελεύσεις· αἷς τὴν
νέκρωσιν τοῦ Θεοῦ Λόγου ἐψυχώσατε, θανα-
τώσαντες Ἄρειον, καὶ τοὺς ἐκείνῳ συγκά-
μνοντας.

Τὸν διηρημένον Χριστοῦ χιτῶνα, καὶ διερ-
ρηγμένον κυσὶν ὑλάκταις, σοφῶς συνερ-
ράψατε σεβάσιμοι Πατέρες, βλέπειν τὴν γύ-
μνωσιν τὴν τούτου, μηδαμῶς ἐνεγκόντες, ὡς
περ ὁ Σὴμ τε καὶ Ἰάφεθ, τὴν πατρώαν τὸ πά-
λαι, κατασχύναντες τὸν πατραλοῖαν, καὶ τῆς
ἐκείνῳ συμφρονήσαντας Ἄρειον, τὸν τῆς μανίας
ἐπώνυμον.

Τοῖς Μακεδόνις καὶ Νεστορίους, καὶ τοὺς
Εὐτυχεάς καὶ Διοσκόρους, Ἀπολλινάρις τε
Σαβελλιοσεθήρους, λύκους βαρεῖς ἀποδει-
χθέντας, ἐν δέρμασι προβάτων, πόρρω τῆς
Ποίμνης τοῦ Σωτῆρός, ὡς ἀληθεῖς Ποιμένες,
ἀπηλάσαστε γυμνοὺς κωδίων, τοὺς τρισαθλοῦς
κατασήσαντες ἄριστα· ὅθεν ὑμᾶς μακαρίζομεν.

Δόξα. Ἦχος πλ. β΄.

Τὰς μυστικὰς σήμερον τοῦ Πνεύματος σαλ-
πιγγας, τοὺς θεοφόρους Πατέρας ἀνευφη-
μήσωμεν· τῆς μελωδήσαντας ἐν μέσῳ τῆς Ἐκ-
κλησίας, μέλος ἐναρμόνιον θεολογίας, Τριάδα
μίαν ἀπαραλλάκτον, οὐσίαν τε καὶ θεότητα·
τοὺς καθαιρέτας Ἄρειου, καὶ Ὀρθοδόξων προ-
μάχους· τοὺς πρεσβεύοντας πάντοτε Κυρίῳ,
ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, τὸ α΄ τοῦ Ἦχου.
Εἰς οὐδός. Φῶς ἰλαρόν. Ἐὶ Προκείμενον τῆς ἡμέ-
ρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Ἀκούσας Ἀβραμ, ὅτι ἠχημαλώτεται Ἀὼτ ^{Καρ.}
ὁ ἀδελφιδῆς αὐτῆ, ἠρίθμησε τοὺς ἰδίου ^{α. 14}
οἰκογενεῖς αὐτοῦ, τριακοσίους δέκα καὶ ὀκτώ,
καὶ κατεδίωξεν ὀπίσω αὐτῶν ἕως Δαίν. Καὶ
ἐπέπεσεν ἐπ' αὐτοὺς τὴν νύκτα, αὐτὸς καὶ οἱ
παῖδες αὐτοῦ μετ' αὐτοῦ· καὶ ἐπάταξεν αὐ-
τοὺς, καὶ ἐδίωξεν αὐτοὺς ἕως Χοβαλ, ἧ ἔστιν
ἐν ἀριστερᾷ Δαμασκῆ. Καὶ ἀπέστρεψε πᾶσαν
τὴν ἵππον Σοδόμων· καὶ Ἀὼτ τὸν ἀδελφιδοῦν
αὐτοῦ ἀπέστρεψε, καὶ πάντα τὰ ὑπάρχοντα
αὐτοῦ, καὶ τὰς γυναῖκας, καὶ τὸν λαόν. Ἐξῆλ-
θε δὲ Βασιλεὺς Σοδόμων εἰς συνάντησιν αὐτῷ,
μετὰ τὸ ὑποσπρέψαι αὐτὸν ἀπὸ τῆς κοπῆς τοῦ
Χολοδογόμορ καὶ τῶν Βασιλέων τῶν μετ' αὐ-
τοῦ, εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ Σαβῆ· (ταῦτο ἦν πε-
δίον Βασιλέων) καὶ Μελχισεδέκ Βασιλεὺς Σα-
λήμ ἐξήνεγκεν ἄρταν καὶ οἶνον· ἦν δὲ Ἱερεὺς
τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου. Καὶ εὐλόγησε τὸν Ἀ-
βραμ, καὶ εἶπεν· Εὐλογημένος Ἀβραμ τῷ Θεῷ
τῷ Ὑψίστῳ, ὃς ἔκτισε τὸν ἕρανόν καὶ τὴν γῆν.
Καὶ εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ Ὑψίστος, ὃς παρεδῶκε
τοὺς ἐχθρούς σου ὑποχειρίους σοι.

Δευτερονομίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Εἶπε Μωσῆς πρὸς τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ· Ἴδε ^{Καρ.}
τε, παρέδωκα ἐνώπιον ὑμῶν τὴν γῆν· εἰ- ^{α. 8}
σελθόντες κληρονομήσατε τὴν γῆν, ἣν ὤμοσε
Κύριος τοῖς πατράσιν ἡμῶν, τῷ Ἀβραάμ, καὶ
τῷ Ἰσαάκ, καὶ τῷ Ἰακώβ, δοῦναι αὐτοῖς αὐ-
τὴν, καὶ τῷ σπέρματι αὐτῶν μετ' αὐτοῦ. Καὶ
εἶπον πρὸς ὑμᾶς ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, λέγων·
Οὐ δύνησονται μόνος φέρειν ὑμᾶς. Κύριος ὁ Θεὸς
ἡμῶν ἐπλήθυνεν ὑμᾶς· καὶ ἰδοὺ ἐστὲ σήμερον
ὡς τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ τῷ πλήθει. Κύριος ὁ
Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν προσθείη ὑμῖν, ὡς
ἐστὲ, χιλιοπλασίως, καὶ εὐλογησαὶ ὑμᾶς, καθότι
ἐλάλησεν ὑμῖν. Καὶ ἔλαβον ἐξ ὑμῶν ἄνδρας
σοφοὺς, καὶ ἐπιστήμονας, καὶ συνετοὺς, καὶ
κατέστησα αὐτοὺς ἡγεῖσθαι ἐφ' ὑμῶν· χιλιάρ-
χος, καὶ ἑκατοντάρχους, καὶ πεντηκοντάρχους,
καὶ δεκάρχους, καὶ γραμματοεισαγωγεῖς τοῖς
κριταῖς ὑμῶν. Καὶ ἐνετείλαμην τοῖς κριταῖς
ὑμῶν ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, λέγων· Διακούετε
ἀνά μέσον τῶν ἀδελφῶν ὑμῶν, καὶ κρίνετε δι-
καίως ἀνά μέσον ἀνδρῶν, καὶ ἀνά μέσον ἀδελ-
φοῦ αὐτοῦ, καὶ ἀνά μέσον προσηλύτου αὐτοῦ.
Οὐκ ἐπιγνώση πρόσωπον ἐν κρίσει· κατὰ τὸν
μικρὸν καὶ κατὰ τὸν μέγαν κρινεῖς. Οὐ μὴ
ὑποστείλῃ πρόσωπον ἀνθρώπου· ὅτι ἡ κρίσις
τοῦ Θεοῦ ἐστίν.

Δευτερονομίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. 14. **Ε**ἶπε Μωσῆς πρὸς τοὺς Υἱοὺς Ἰσραὴλ: Ἴδὲ Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου ὁ οὐρανὸς, καὶ ὁ οὐρανὸς τοῦ οὐρανοῦ, ἡ γῆ, καὶ πάντα ὅσα ἐστὶν ἐν αὐτῇ. Πλὴν τῆς Πατέρας ὑμῶν προεἶλετο Κύριος ἀγαπᾶν αὐτὴν· καὶ ἐξελέξατο τὸ σπέρμα αὐτῶν μετ' αὐτοὺς, ὑμᾶς, παρὰ πάντα τὰ ἔθνη, κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην. Καὶ περιτεμίσθε τὴν σκληροκαρδίαν ὑμῶν, καὶ τὸν τράχηλον ὑμῶν ἕσκληρυνεῖτε ἔτι. Ὁ γὰρ Κύριος ὁ Θεὸς ὑμῶν, οὗτος Θεὸς τῶν Θεῶν, καὶ Κύριος τῶν κυρίων· ὁ Θεὸς ὁ μέγας καὶ ἰσχυρὸς καὶ φοβερός, ὃς τις ἕσθαυμάζει πρόσωπον, οὐδ' οὐ μὴ λάβῃ δῶρον· ποιῶν κρίσιν προσήλυτῶ, καὶ ὄρφανῶ, καὶ χήρᾳ· καὶ ἀγαπᾷ τὸν προσήλυτον, δοῦναι αὐτῷ ἄρτον καὶ ἱμάτιον. Κύριον τὸν Θεὸν σε φοβηθήσῃ, καὶ αὐτῷ μόνῳ λατρεύσεις, καὶ πρὸς αὐτὸν κοληθήσῃ, καὶ ἐπὶ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ ὀμῆ. Αὐτὸς καύχημά σου, καὶ οὗτος Θεὸς σου, ὃς τις ἐποίησέ σοι τὰ μεγάλα καὶ τὰ ἔνδοξα ταῦτα, ἃ εἶδαν οἱ ὀφθαλμοί σου.

Εἰς τὴν Διτὴν, τὰ συνήθη. Δόξα, Ἦχος γ'.

Αποστολικῶν παραδόσεων, ἀκριβεῖς φυλάκες γεγονάτε Ἅγιοι Πατέρες· τῆς γὰρ Ἀγίας Τριάδος τὸ ὁμοούσιον, ὀρθοδόξως δογματίσαντες, Ἀρείου τὸ βλάσφημον συνοδικῶς κατεβάλετε. Μεθ' ὃν καὶ Μακεδόنيον, Πνευματομάχον ἀπελέγξαντες, κατεκρίνατε Νεσόριον, Εὐτυχεῖα καὶ Διόσκορον, Σαβέλλιον τε καὶ Σεβῆρον τὸν Ἀκέφαλον. Ὡν τῆς πλάνης αἰτήσασθε, ῥυσθέντας ἡμᾶς, ἀκηλίδωτον ἡμῶν τὸν βίον, ἐν τῇ πίστει διατηρεῖν δεόμεθα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοτόκε ἡ προστασία πάντων τῶν δεομένων, εἰς σέ θαρρῶμεν, εἰς σέ καυχώμεθα, ἐν σοὶ πᾶσα ἡ ἐλπίς ἡμῶν ἐστὶ. Πρέσβευε τῷ ἐκ σοῦ τεχθέντι, ὑπὲρ ἀχρείων δούλων σου.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα, Ἦχος δ'.

Τὴν ἐτήσιον μνήμην σήμερον, τῶν Θεοφόρων Πατέρων, τῶν ἐκ πάσης τῆς οἰκουμένης συναθροισθέντων, ἐν τῇ λαμπρᾷ πόλει Νικαίων, τῶν ὀρθοδόξων τὰ συστήματα, εὐσεβῶντες πιστῶς ἑορτάσωμεν. Οὗτοι γὰρ τῷ δεινοῦ Ἀρείου τὸ ἄθεον δόγμα, εὐσεβοφρόνως καθεῖλον, καὶ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, συνοδικῶς τοῦτον ἐξωστράκισαν· καὶ τρακῶς τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, ἑμῶσιον καὶ συναϊδίον, πρὸ τῶν αἰώνων ὄντα, τοῖς πᾶσιν ἐδίδαξαν ὁμολογεῖν, ἐν τῷ τῆς Πίσεως

Συμβόλῳ, ἀκριβῶς καὶ εὐσεβῶς τῷτο ἐκθέμενοι. Ὅθεν καὶ ἡμεῖς τοῖς Θεοῖς αὐτῶν δόγμασιν ἐπόμενοι, βεβαίως πιστεύοντες λατρεύομεν, σὺν Πατρὶ τὸν Υἱόν, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Πανάγιον, ἐν μιᾷ Θεότητι, Τριάδα ὁμοούσιον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Νεῦσον παρακλήσει, σῶν οἰκετῶν Πανάμωμε, παύουσα δεινῶν ἡμῶν ἐπαναστάσεις, πάσης θλίψεως ἡμᾶς ἀπαλλάττουσα· σέ γὰρ μόνην ἀσφαλῆ, καὶ βεβαίαν ἀγκυραν ἔχομεν, καὶ τὴν σὴν προστασίαν κεκτήμεθα. Μὴ αἰσχυρθῶμεν Δέσποινα, σέ προσκαλούμενοι· σπεύσον εἰς ἱκεσίαν, τῶν σοὶ πιστῶς βρωντων· Χαῖρε Δέσποινα, ἡ πάντων βοήθεια, χαρὰ καὶ σκέπη, καὶ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον Ἀναστάσιμον.

Δόξα. Τῶν Πατέρων, Ἦχος πλ. δ'.

Υπερδεδοξασμένος εἰ Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ φωστῆρας ἐπὶ γῆς τοὺς Πατέρας ἡμῶν Σεμελιώσας, καὶ δι' αὐτῶν πρὸς τὴν ἀληθινὴν πίστιν πάντας ἡμᾶς ὀδηγήσας, πολυεύσπλαγχε δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὁ δὲ ἡμᾶς γεννηθεὶς ἐκ Παρθένου.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕἰΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Ἡ συνήθης Στιχολογία· ἀντὶ δὲ τῆ Ἀμώμῃ, λέγομεν τὸν Πολυέλεον. Καθίσματα Ἀναστάσιμα, καὶ τὰ λοιπὰ ὁμοίως, κατὰ τὴν συνήθειαν.

Εἶτα οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῶν Ἀγίων Πατέρων εἰς 5'.

Ὁ Κανὼν τῶν Ἀγίων, ἔ ἡ Ἀκροστιχίς:

Υ' μνῶ μακάρων συνδρομὴν τὴν ἐβδόμην.

Ποίημα Θεοφάνους.

ᾠδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἀρματηλάτην.

Υμνολογῆσαι τὴν ἐβδόμην ἄθροισιν, ἐφειμένῳ μοι νῦν, τὴν τῶν ἐπτά δίδου, χαρισμάτων σύνοδον, τῷ Παρακλήτῃ Κυρίῳ, τὴν σοφίσασαν ταύτην, γλωσσοπυρσεύτως, καὶ βλάσφημον, πᾶσαν γλωσσαλγίαν σιγαίσασαν.

Μεῖζων ἀρχῆθεν ἀριθμῶν ὁ ἑβδομος· δημιουργίας καὶ γὰρ, τῆς τῷ Θεοῦ πάσης, πρωτοτύπως γέγονεν, ἡ παντελής κατάπαυσις, εἰς ἐβδόμην ἡμέραν· καὶ νῦν πασῶν τῶν αἰρέσεων, λῆξις εἰς ἰσαριθμὸν Σύνοδον.

Νευκικῶς τὸν Θεομάχον Ἀρείον, ἐν τῇ Νικαίᾳ τὸ πρὶν, ποιμαντικῇ ῥάβδῳ, ὀρθοδόξοις ἔθυσεν, τὴν Ἐκκλησίαν δόγματιν, ὁχο-

ρός τῶν Πατέρων· καὶ νῦν ἐν ταύτῃ κατήσχυνε, τοὺς Εἰκονομάχους ὁ σύμμαχος.

Θεοτοκίον.

Ος οἱ Πατέρες εὐσεβῶς ἐδίδαξαν, ὁμολογοῦμεν πιστῶς, Παρθενικὴν μήτραν, ἀνωδίνως τέξασαν, μετὰ σαρκὸς τὸν ἄσαρκον· προσκυνῆμέν τε τούτου, στηλογραφοῦντες τὴν μὸρφωσιν, καὶ τιμητικῶς ἀσπαζόμεθα.

Ῥδὴ γ'. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχαίς.

Μὴ σαλευθῆναι τοῦ Χριστοῦ, τὴν ἀρράγῃ Ἐκκλησίαν, ὑπ' αὐτοῦ μυσταγωγούμενοι θεῖοι, Ποιμενάρχαι τοὺς αὐτὴν, παρασαλεῦσαι θέλοντας, ὡς Ἀντιχριστὴ μοίρας, τῶν εὐσεβῶν παρεσάλευσαν.

Ανακαθαίρει θολεροὺς, καὶ βορβορώδεις χειμάρρους, ἐκ πηγῶν τοῦ σωτηρίου ἀντλήσας, καὶ διψῶντα τὸν λαόν, τὸν τῷ Χριστοῦ κορέννυσι, τῶν διδασχῶν τοῖς ρείθροις, ὁ τῶν Πατέρων κατάλογος.

Κατὰ τῶν ὄντως μισητῶν, Χριστιανοκατηγόρων, συνδρομὴ τῶν φιλοχρίστων ἐβδόμη, ἐν τῇ πόλει τῇ λαμπρᾷ, τῶν Νικαέων γέγονεν, ἧς Βασιλεῖς Εἰρήνη, καὶ Κωνσταντῖνος συνήγοροι.

Θεοτοκίον.

Απας ἀπέστρω δυσσεβῆς, ὁ τὴν εἰκόνα μὴ σέβων, τὴν σεπτὴν τῆς Θεοτόκου, καὶ ταύτην, μὴ κηρύττων τὸν Χριστὸν, θεανδρικῶς κηύσασαν, καὶ τῷ πυρὶ πεμπέσθω, κατακαιόμενος ἀπαυστα.

Κάθισμα, Ἦχος δ'. Ταχύ προκατάλαβε.

Φωστῆρες ὑπέρλαμπροι, τῆς ἀληθείας σαφῶς, τῷ κόσμῳ ἐδείχθητε, μακαριώτατοι, Πατέρες θεόφθογγοι· τήξαντες τὰς αἱρέσεις, τῶν βλασφημῶν γλωσσαύγων· σθέσαντες τὰς φλογώδεις, τῶν δυσφήμων συγχύσεις· διὸ ὡς Ἱεράρχαι Χριστῷ, πρεσβεύσατε σωθῆναι ἡμᾶς.

Ἄόξα, Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ταχύ ἡμᾶς πρόφθασον, Παρθενομήτορ ἀγνή· ἐχθρῶν ἡμᾶς λύτρωσαι, τῶν βλασφημημένων εἰς σέ, καὶ μὴ προσκυνῆντων σε· θραῖσον τὰς γλωσσαυγίας, τῶν αἱρέσεων πάσας· γνώτωσαν ὅτι μόνη, Θεομήτωρ ὑπάρχεις, πρεσβείαις σου Ὁρθοδόξων, τὸ σύστημα σώζουσα.

Ῥδὴ δ'. Σὺ μου ἰσχύς, Κύριε.

Ρῆμα Θεοῦ, ἔχοντες βέλος καὶ μάχαιραν, πάντα ἄρδην, τούτους κατασφάττουσι, τοὺς δυσμενεῖς, τύπῳ σταυρικῷ, τοὺς μὴ σεβομένους, ἐπίσης τὰ ἐκτυπώματα, Χριστοῦ τῆς Θεοτόκου, τῶν Ἀγίων τε πάντων, οἱ Πατέρες οἱ θεοειδέστατοι.

Οσπερ ἑπτὰ, σαλπιγγες Ἱερικούντια, εἰς ἐβδόμην, τείχη κατηδάφισαν, περιδρομὴν οὕτως αἱ ἑπτὰ, Σύνοδοι πᾶν στίφος, κατὰ Θεοῦ ἐπαιρόμενον, κατήγαγον εἰς χάος, συνδρομὴν εἰς ἐβδόμην, τῶν εὐήχων σαλπίγγων τοῦ Πνεύματος.

Νεανικὴν, ἔνστασιν ἐπίδεικνύμενος, καὶ τῷ θεῷ, ζήλω πυρπολούμενος, ὁ Πατρικός δῆμος Ἡλιοῦ, οἷα τῆς αἰσχύνης, τοὺς ἱερεῖς ἐθανάτωσε· διὸ σὺν παρρησίᾳ, τοῦ Χριστοῦ τὴν εἰκόνα, σχετικῶς προσκυνεῖν ἐδογματίσει.

Θεοτοκίον.

Σὺ μου ἐλπίς, Πάναγνε σὺ μου καὶ ὕμνησις, σὺ λιμὴν μου, σὺ μου καὶ κυβέρνησις, ἡ τὸν Θεόν, Λόγον τοῦ Πατρὸς, σεσωματωμένον, ἀσυνδυάστως κηύσασα· διὸ σου ἀδιστακτως, προσκυνῶ τὴν εἰκόνα, τῇ ἰσχυί σου ἐνδυναμούμενος.

Ῥδὴ ε'. Ἴνα τί με ἀπώσω.

Υψηλῇ διανοίᾳ, συνδιασκεψάμενοι ἀνεθεμάτισαν, τοὺς Εἰκονομάχους, ὡς ἀλλόκοτα τούτους φρονήσαντας, οἱ σεπτοὶ Πατέρες· καὶ τὴν τιμὴν Χριστοῦ τῷ τύπῳ, ὡς εἰκὸς ἀπονέμειν ἐθέσπισαν.

Νῦν καιρὸς εὐφροσύνης, ἄρτι σωτηρίας ἡμέρα ἐπέφανεν· εὐφρανθῶμεν τοῖνυν, καὶ Χριστῷ εὐφροσύνως βοήσωμεν· τὴν εἰρήνην δίδου, τὴν σὴν ἡμῖν λιταῖς Πατέρων, τῆς ἐβδόμης Συνόδου Φιλάνθρωπε.

Θεοτοκίον.

Διὰ σπλάγγνα ἐλέους, ἀπὸ τῆς Παρθένου ὁ Υἱὸς γεγέννηται, τοῦ Θεοῦ ἀτρέπτως, τὸ ἀλλότριον φέρων ὡς ἴδιον· καὶ μορφῇ τῇ τούτῃ, περιγραφτὸς ὁράται θελών, κατ' ἐσίαν ὁ ὢν ἀπερίγραφτος.

Ῥδὴ ς'. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Ρανάτωσαν γλυκασμόν, τὰ ὄρη καὶ ἀγαλλίασιν· αἰρετικῶν ἢ πληθὺς, ἀπεσκορακίσθη γὰρ, πικρὸν ἢ προχέεσα, ἰὸν τῶν εἰκόνων, τῶν ἀγίων τὴν ἀθέτησιν.

Οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, συμφώνως ἑορταζέτωσαν, τῆς θυγατρὸς τοῦ Θεοῦ, τὴν μεγαλειότητα· καὶ γὰρ μεγαλύνεται, καταβαλλομένη, τοὺς αὐτὴν κατασμικρύνοντας.

Θεοτοκίον.

Μητὸς Υἱὸς ὁ Πατὴρ, ἀμήτωρ τοπρὶν ἀπάτωρ δέ, θεοπρεπῶς γεννηθεῖς, καὶ ἀναγεννήσας με· διὸ τὴν γεννῆσασαν, σὺν τῷ γεννηθέντι, εἰκονίζων κατασπάζομαι.

Κοντάκιον, Ἦχος β'. Χειρόγραφον εἰκόνα.

Ο ἕκ Πατρὸς ἐκλάμψας Υἱὸς ἀρρήτως, ἕκ γυναικὸς ἐτέχθη διπλοῦς τῇ φύσει· ὄν εἰδότες, οὐκ ἀρνούμεθα τῆς μορφῆς τὸ ἐκτύπωμα· αὐτὸ δὲ εὐσεβῶς ἀνιστοροῦντες, σέβομεν πιστῶς· καὶ διὰ τοῦτο τὴν ἀληθινὴν πίστιν κρατοῦσα ἡ Ἐκκλησία, ἀσπάζεται τὴν εἰκόνα τῆς Χριστοῦ ἐνανθρωπήσεως. Ὁ Οἶκος.

Θέλων ὁ πανοικτίρμων Θεὸς ἡμᾶς διεγείρειν αἰεὶ πρὸς μνήμην τελείαν τῆς αὐτοῦ ἐνανθρωπήσεως, τὴν ὑπόθεσιν ταύτην παρέδωκε τοῖς ἀνθρώποις, διὰ τῆς χρωματουργίας τῶν εἰκόνων, τὴν σεβάσιμον ἀνατυποῦσθαι μορφήν ὅπως ταύτην ἐπ' ὄψεσιν ὀρώντες, πιστεῦωμεν, ἅπερ λόγῳ ἀκηκόαμεν· γνωρίζοντες σαφῶς τὴν πράξιν καὶ τὸ ὄνομα, τὸ σχῆμα καὶ τῆς ἀθλῆς τῶν Ἁγίων ἀνδρῶν· καὶ Χριστὸν τὸν στεφανόδοτον στεφάνου παρεχόμενον τοῖς Ἁγίοις Ἀθληταῖς τε καὶ Μάρτυσι· δι' ὧν ἄρτι τρανότερον τὴν ἀληθινὴν πίστιν κρατοῦσα ἡ Ἐκκλησία, ἀσπάζεται τὴν εἰκόνα τῆς Χριστοῦ ἐνανθρωπήσεως.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμην ἐπιτελοῦμεν τῶν Ἁγίων καὶ μακαρίων Πατέρων, τῶν ἐν Νικαίᾳ συνελθόντων τὸ δεύτερον, ἐπὶ τῶν εὐσεβῶν καὶ φιλοχρίστων Βασιλέων, Κωνσταντίνου καὶ Εἰρήνης, κατὰ τῶν δυσσεβῶς, καὶ ἀμαθῶς, καὶ ἀπερισκέπτως τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ εἰδωλολατρεῖν εἰπόντων, καὶ τὰς σεπταῖς καὶ Ἀγίας εἰκόνας καταβαλόντων.

Στίχ. Ὑπέρμαχοι σοὶ τοῖς λόγων ὄπλοις, Λόγε, Ἐχθρὸς τροπῆνται τῶν σεβασῶν εἰκόνων.

Η ἀγία αὕτη καὶ οἰκουμένη ἐβδόμη Σύνοδος γέγονεν ἐν Νικαίᾳ τὸ δεύτερον, ἐπὶ Κωνσταντίνου Βασιλέως, καὶ Εἰρήνης τῆς μητρὸς αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ Ἀδριανοῦ Πάπα Ῥώμης, Ταρασίου Κωνσταντινουπόλεως, Πολιτιανοῦ Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας Θεοδορήτου, καὶ Ἡλίας Ἱεροσολύμων. Ὑπῆρχον δὲ οἱ συνελθόντες Ἅγιοι Πατέρες, τριακόσιοι ἐξήκοντα πέντε. Οὗτοι πάντες συνῆλθον κατὰ τῶν Εἰκονομάχων, καὶ ἀνεθεμάτισαν ἐγγράφως πᾶσαν αἵρεσιν, καὶ τοὺς τῶν αἵρέσεων ἐξάρχους, εἶτα καὶ τοὺς Εἰκονομάχους ἅπαντας· ἐγγράφως ἐκθέμενοι καὶ τυπώσαντες, ὅτι ὁ τὰς Ἀγίας εἰκόνας μὴ προσκυνῶν ἀλλότριός ἐστι τῆς τῶν Ὀρθοδόξων πίστεως· ὅτι ἡ τῆς εἰκόνης τιμὴ ἐπὶ τὸ πρωτότυπον διαβαίνει· καὶ ὅτι ὁ προσκυνῶν καὶ τιμῶν τὴν εἰκόνα προσκυνεῖ ἐν αὐτῇ ταῦ ἐγγραφομένου τὴν ὑπόστασιν. Καὶ οὕτω διαταξάμενοι, καὶ τὴν ὀρθόδοξον πίστιν κρατῶντες, ἕκαστος εἰς τὴν ἑαυτοῦ Ἐπισκοπὴν ἀπέλθε.

Ταῖς τῶν Ἁγίων Πατέρων πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ'. Θεοῦ συγκατάβασιν.

Ηττωνται τοῖς δόγμασιν, αἵρεσιάρχαι τῶν θεηγῶρων ἀνδρῶν, τῶν τὰ σέβας τῶν

τύπων, τοῖς ἀρχετύποις μεθαρμοζόντων ὀρθῶς, καθάπερ ἔφη ὁ Μέγας Βασιλεὺς. Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Νταοὶ καλλωπίζονται, φαιδραῖς εἰκόσι κατακοσμούμενοι νῦν· διὰ τοῦτο ὁ κόσμος, ἐν ἐκκλησίαις τῷ ὑπὲρ πάντας βροτῆς, ὠραίῳ καλλεῖ, συμψάλλει τοῖς ψάλλουσιν· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τὸ φῶς ἀνατέταλκε, μακρὰν τὸ σκότος, οἱ δυσσεβεῖς ἐκποδῶν· διὰ τοῦτο τὰ πάντα, φωτὸς πλησθέντα, τὸν φωτοδότην Χριστὸν, μετ' εὐθυμίας ὑμνοῦσι καὶ λέγουσιν· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν. Θεοτοκίον.

Ηπάναγνος Δέσποινα, ἡ μόνη πάντων τῆς σωτηρίας ἐλπίς, ἡ φρικτῶς τετοκυῖα, τὸν Βασιλέα τῶν βασιλέων Χριστὸν, ἐν ταῖς ὠλέναις αὐτὸν βρέφος φέρουσα, συμπροσκυνεῖται γραπτῶς, ὡς οἱ Πατέρες φασίν.

Ὡδὴ η'. Ἐπταπλασίως κάμινον.

Νομοθετεῖ μὲν ἄρισα, τῶν Πατέρων ὁ σύλλογος, τοῖς θεοσεβέσι, σχετικὴν προσκύνησιν, καὶ τὴν ἀναστήλωσιν, τῆς ἱεράς εἰκόνης Χριστοῦ· οἱ φιλευσεβεῖς δὲ, τὴν ἐτήσιον μνήμην, ὡς παῖδες ἐκτελοῦμεν, εὐπειθεῖς τὴν ἐκείνων, καὶ πόθῳ τὴν εἰκόνα, Χριστοῦ καταφιλοῦμεν.

Επταπλασίως ἕκαμπτον, ταπεινοῦς ὑψηλόφρονες, καὶ τῶν φιλαρέτων ταῖς ὀρμαῖς ἀνέκοπτον, δι' ὧν ἐνδιέβαλλον, εἰς τὰς ἐνθέους πράξεις αὐτῶν· ἀλλ' οἱ τῆς ἐβδόμης, συνελθόντες Σύνοδος, Πατέρες ἐν Νικαίᾳ, τὴν ὄφρην τὴν ἐκείνων, αὐτίκα κατασπῶσιν, ἐπταπλασιωτέρως.

Βελη νηπίων γίνονται, ψαλμικῶς γηραιόφροσι, τῶν νηπιοφρόνων αἱ πληγαὶ καὶ μάστιγες· τῇ θείᾳ δυνάμει δὲ, ἐξασθενουσι γλῶσσαι πολλαί, τῶν ταῖς βλασφημίας, εἰς τὸ ὕψος λαλόντων· καὶ πᾶς τις τὸν Πατέρα, τὸν Υἱὸν καὶ τὸ Πνεῦμα, Θεὸν ἕνα γινώσκει, πανταίτιον καὶ μόνον. Θεοτοκίον.

Δημιουργεῖται νηπίος, ἕκοντι διὰ ἔλεος, ὁ Δημιουργὸς ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων σου, τηρῶν μετὰ τόκον σε, κεκαθαρμένην ὄλην Ἀγνή, καὶ τὴν ῥυπωθεῖσαν, ἐκκαθαίρων εἰκόνα· διὸ περ ἐν εἰκόσι, συμμορφουταί σοι φύσει, βροτὸς γεγεννημένος, Θεὸς ὑπάρχων φύσει.

Ὡδὴ θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τοῦτω ὁ οὐρανός.

Ο μέγας τῇ ἰσχυῖ καὶ τῇ βουλῇ, ὁ τὸ πᾶν συγκρατῶν ἀκατάληπτε, μόνε Θεέ, κράτιστε παντάρχα Πατριάρχῃ Πατριάρχῃ, τὴν Ἐκκλησίαν κράτυνον, τῇ ὀρθοδοξίᾳ σε συντηρῶν, Πατέρων

πανενδόξων, παραδειγματισάντων, κακοδοξίαν παρακλήσει.

Μεγάλων ἤξιώθητε τῶν τιμῶν, ἐπὶ γῆς οὐρανόφρονες Ἅγιοι· ὅτι Χριστοῦ, τύπον ἐτιμήσατε σχετικῶς· καὶ νῦν σκιάν ἐκθέμενοι, καὶ τὸ περικάλυμμα τῆς σαρκὸς, αὐτὸν αὐτοπροσώπως, εἰς πρόσωπον ὄρατε, καὶ τῶν μειζόνων ἀξιούμενοι.

Ἦν ἵνα παιδευθῶμεν πανστρατιάς, βαρβαρῶδους ἰππείας ἠρέθισας, ῥύμην αὐτὸς, θραύσον καὶ τὸ θράσος τὸ καθ' ἡμῶν· καὶ Βασιλεῖ συμμαχήσον, τῷ τεθαρρήκῳ σοι Πανουργέ, ταῖς εὐπαρρήσιαστοῖς, πρεσβείαις τῶν Πατέρων, ὧν ἐκτελοῦμεν τὸ μνημόσυνον.

Θεοτοκίον.

Νοῆσαι τὸ μυστήριον ἕδαμῶς, τῆς φρικτῆς σθλοχειάς δεδύνηται, βρότειος νοῦς, ἀλλ' οὐδ' ὑψηλόνους ἀγγελικὸς, ὅτι Θεὸν ἐγέννησας, σὺ σεσαρκωμένον ὑπερφυῶς· διό σε Θεοτόκον, εἰδότες σὺν ἐκείνῳ, καθιζορῶντες μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Ἐν πνεύματι τῷ Ἱερῷ.

Πατέρες οὐρανόφρονες, οἱ Συνόδῳ ἐβδόμη, συναθροισθέντες δέησιν, ἐκτενῆ τῇ Τριάδι, προσᾶξατε τοῦ ῥυθῆναι, ἐκ πάσης αἰρέσεως, καὶ κρίσεως αἰώνιου, Βασιλείας τε τυχεῖν, οὐρανῶν τοὺς τὴν ὑμῶν, συναξίν θείαν ὑμνῶντας.

Θεοτοκίον.

Πρεσβείαις ὑπεράγαθε, Κύριε τῆς Μητρός σου, καὶ τῶν ἐν ἑπτὰ Συνόδοις, ἀθροισθέντων Πατέρων, τὴν Ἐκκλησίαν στήριζον, καὶ τὴν Πίστιν κράτυνον· καὶ οὐρανῶν Βασιλείας, δεῖξον πάντας κοινωνοὺς, ὅταν ἔλθῃς ἐπὶ γῆς, τοῦ κρίναι πᾶσαν τὴν κτίσιν.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα δ'. καὶ τῶν Πατέρων προσόμοια γ'. δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Ἦχος πλ. β'. Ὁλην ἀποθέμενοι.

Ὁλην συγκροτήσαντες, τὴν τῆς ψυχῆς ἐπιστήμην, καὶ τῷ Θεῷ Πνεύματι, συνδιασκεψάμενοι τὸ οὐράνιον, καὶ σεπτὸν Σύμβολον, οἱ σεπτοὶ Πατέρες, θεογράφως διεχάραξαν· ἐν ᾧ σαφέστατα, τῷ Γεγεννηκῷ συναναρχον, τὸν Λόγον ἐκδιδάσκουσι, καὶ παναληθῶς ὁμοῦσιον, ταῖς τῶν Ἀποστόλων, ἐπόμενοι προδήλως διδαχαῖς, οἱ εὐκλεεῖς καὶ πανόλβιοι, ὄντως καὶ θεόφρονες.

Στίχ. Εὐλογητὸς εἶ Κύριε ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὁλην εἰσδεξάμενοι, τὴν νοσητὴν λαμπηδόνα, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὸ ὑπερφυέστα-

τον χρησμολόγημα, τὸ βραχὺ ῥήματι, καὶ πολὺ συνέσει, θεοπνεύστως ἀπεφθέγγαντο, οἱ χριστοκήρυκες, εὐαγγελικῶν προϊστάμενοι, δογμάτων οἱ μακάριοι, καὶ τῶν εὐσεβῶν παραδόσεων, ἀνωθεν λαβόντες, τὴν τούτων ἀποκάλυψιν σαφῶς, καὶ φωτισθέντες ἐξέθεντο, Πίστιν θεοδίδακτον.

Στίχ. Συναγάγετε αὐτῷ τοὺς Ὅσιους αὐτοῦ.

Ὁλην συλλεξάμενοι, ποιμαντικὴν ἐμπειρίαν, καὶ θυμὸν κινήσαντες, νῦν τὸν δικαιοτάτον ἐνδικιώτατα, τοὺς βαρεῖς ἤλασαν, καὶ λυμῶδεις λύκους, τῇ σφενδόνη τῇ τοῦ Πνεύματος, ἐκσφενδονήσαντες, τοῦ τῆς Ἐκκλησίας πληρώματος, πεσόντας ὡς πρὸς θάνατον, καὶ ὡς ἀνάτως νοσήσαντας, οἱ θεῖοι Ποιμένες, ὡς δοῦλοι γνησιώτατοι Χριστοῦ, καὶ τοῦ ἐνθέου κηρύγματος, μύσται ἱερώτατα.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ'.

Τῶν Ἁγίων Πατέρων ὁ χορὸς, ἐκ τῶν τῆς οἰκουμένης περάτων συνδραμῶν, Πατρὸς καὶ Υἱοῦ καὶ Πνεύματος Ἁγίου, μίαν οὐσίαν ἐδογματίσειε καὶ φύσιν· καὶ τὸ μυστήριον τῆς Θεολογίας, τρανῶς παρέδωκε τῇ Ἐκκλησίᾳ. Οὓς εὐφημοῦντες ἐν πίστει, μακαρίσωμεν λέγοντες· Ὡ θεία παρεμβολή, θεηγόροι ὀπλίται, παρατάξεως Κυρίου· ἀστέρες πολὺφωτοι, τοῦ νοητοῦ στερεώματος· τῆς μυστικῆς Σιών, οἱ ἀκαθαίρετοι πύργοι· τὰ μυρίπνοα ἄνθη τῆ Παρδεισού· τὰ πάγχρυσά στόματα τοῦ Λόγου· Νικαίας τὸ καύχημα, οἰκουμένης ἀγλαΐσμα, ἐκτενῶς πρεσβεύσατε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Καὶ νῦν. Ὑπερευλογημένη ὑπάρχεις.

Δοξολογία Μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, τὰ Ὑπικά, οἱ μακαρισμοὶ τοῦ ἤχου, καὶ ἀπὸ τοῦ Κανόνος τῶν Πατέρων Ὡδὴ ε'.

Κοινωνικόν: Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

oo

Τῆ ΙΒ' τοῦ αὐτοῦ μηνός.

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Πρόβου, Ταράχου, καὶ Ἀνδρονίκου.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια,

Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Ὁ Ἅγιοι Μάρτυρες οἱ τρεῖς, ἐν ἐνὶ φρονήματι, τῇ τρισαγίῳ Θεότητι, αἰεὶ λατρεύον-

τες. ἀπειλάς τυράννων, καὶ πληγαῖς αἰκίσεων, ὑπέμειναν τῇ πίστει ῥωννύμενοι, Πρόβος καὶ Τάραχος, καὶ ὁ σύναθλος Ἀνδρόνικος, καὶ τῆς νίκης, στεφάνους ἐδέξαντο.

Χριστὸν ἐνδυσάμενοι Σταυρὸν, ὡς ὄπλον δὲ φέροντες, ἐν ταῖς χερσὶν ὑμῶν Ἅγιοι, στερεῶς καθείλετε, τῶν ἐχθρῶν τὰ θράση· καὶ τῆς νίκης ἐνδοξοί, βραβεῖα ἐκ Θεοῦ ἐκομίσασθε, αὐτῷ πρεσβεύοντες, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Τῷ πόθῳ φλεγόμενοι Χριστοῦ, ἄθλοφόροι ἐνδοξοί, ἀκαταγώνιστοι ὦφθητε· ξίφος οὐ κἀμινος, οὐ θυμὸς τυράννων, οὐ ποιναὶ κολάσεων, οὐ θάνατος ὑμᾶς ἐξεφόβησεν· ἀλλ' ἐκτελέσαντες, τὸν ἀγῶνα τῆς ἀθλήσεως, ἐπαξίως, στεφάνους ἐδέξασθε.

Δόξα, Ἦχος δ'. Ἀνατολίου.

Στρατευθέντες τῷ Χριστῷ, τὰ ἐπὶ γῆς τετραπνά κατελίπετε· καὶ τὸν σταυρὸν ἐπ' ὤμων ἄραντες, διὰ βασιάνων πολυπλόκων, αὐτῷ ἠκολουθήσατε· καὶ ἐναντίον βασιλέων καὶ τυράννων πολλῶν, μὴ ἀρνησάμενοι αὐτόν, ὑπ' Ἀγγέλων τὰ βραβεῖα τῆς νίκης ἐδέξασθε, τὰς κεφαλὰς ὑμῶν στεφθέντες, καὶ πεπαρρησιασμένη τῇ ψυχῇ, φαιδρῶς εἰς τὸν νυμφῶνα τὸν μέγαν συνελθύθατε. Πρόβε, τὸ κλέος τῶν Μαρτύρων, Τάραχε, τῶν δαιμόνων ὀλοθρευτὰ, καὶ Ἀνδρόνικε, νίκη τῶν Πιστῶν, παρρησίαν ἔχοντες, τῷ Σωτῆρι τῶν ὄλων πρεσβεύσατε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἐδωκας σημειώσιν.

Δαιμόνων κλονούμενον, ταῖς προσβολαῖς καὶ εἰς βάραθρον, ἀπωλείας ὠθούμενον, οἰκτεῖρησον Δέσποινα, καὶ στερέωσόν με, ἀρετῶν ἐν πέτρᾳ· καὶ τὰς βουλαῖς τῶν δυσμενῶν, διασκεδάσασα καταξίωσον, ποιεῖν με τὰ προσταγματα, τοῦ σοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ ἡμῶν· ὅπως τύχω ἀφέσεως, ἐν ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Νεκρούμενον βλέπουσα, Χριστὸν ἢ πάνανγος Δέσποινα, καὶ νεκροῦντα τὸν δόλιον, ὠλόλυξε κρᾶζουσα, πικρῶς τῷ ἐκ σπλάγχων, αὐτῆς προελθόντι· καὶ τὸ μακρόθυμον αὐτοῦ, ἀποθαυμάζουσα κατεπλήττετο· Τέκνον μου ποθεινότατον, μὴ ἐπιλάβῃ τῆς δούλης σου· μὴ βραδύνης φιλήθρῳπε, τὸ ἐμὸν καταθύμιον.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωῆς.

Δόξα, Ἦχος α'. Ἀνδρέου Ἱεροσολυμίτου.

Τὸ τριστελεχὸν ἄθροισμα, οἱ ἰσαριθμοὶ τῆς Ἁγίας Τριάδος, ὡς περ ἀστέρες φαινοὶ

ἐκ τῆς Ἐώας φανέντες, τὴν κτίσιν συγκαλεῖσι πρὸς ἱεράν πανήγυριν, Πρόβος καὶ Τάραχος σὺν Ἀνδρόνικῳ τῷ σοφῷ· τὰς γὰρ σάρκας αὐτῶν θηρίοις παρέδωκαν· καὶ τῷ αἵματι τὴν γῆν πορφυρώσαντες, στεφηφόροι ἐν οὐρανοῖς, μετ' Ἀγγέλων χορεύουσιν, αἰτῶμενοι ὑπὲρ ἡμῶν τὸν φιλήθρῳπον Θεόν, πλημμελημάτων ἄφεσιν δωρηθῆναι, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τῶν ἐρανίων ταγματίων.

Μεταβολὴν μοι τοῦ βίου, Παρθένε δώρησαι, ἀπὸ τῶν ἐμπαθῶν με, μεταφέρουσα τρόπων, πρὸς θείας ἀπαθείας, νεῦσιν ὁμοῦ, καὶ οἰκείωσιν ἄρρητον, πένθος χαρμόσυνον βρῦεν μου τὴν ψυχὴν, ἀεννάως μοι παρέχουσα.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Αναρτηθέντα ὡς εἶδεν, ἐπὶ Σταυροῦ τὸν ἀμνόν, ἢ ἄμωμος Παρθένος, θρηνηδοῦσα ἐβόα· Γλυκύτατόν μου τέκνον, τί τὸ καινόν, καὶ παράδοξον θέαμα; πῶς ὁ κατέχων τὰ πάντα ἐν τῇ χειρὶ, ἐπὶ ξύλου προσηλωθῆς σαρκί;

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος πλ. α'.

Τῶν Ἁγίων Μαρτύρων τὰ κατορθώματα.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ.

Ἦ συνήθης Στιχολογία, καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωῆς, καὶ τῶν Ἁγίων ὁ παρῶν, οὗ ἢ Ἀκροστιχίς:

Μελψοίμι τῶν σῶν Μαρτύρων Σῶτερ κλέος.

Ἰωσήφ.

Ἦ δὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἀρματηλάτην Φαραῶ.

Μαρτυρικαῖς ἠγλαῖσμένοι χάρισι, τῷ στεφοδότῃ Χριστῷ, ἐν οὐρανοῖς πόθῳ, Μάρτυρες παρίστασθε, φωτὶ καταυγαζόμενοι, τρισηλίου λαμπάδος, καὶ πάντας καταφωτίζετε, πίστει τοὺς ὑμᾶς μακαρίζοντας.

Εν διωγμῷ τῆς εὐσεβείας ὦφθητε, πᾶσαν διώκοντες, τὴν δυσσεβῆ πλάνην, Μάρτυρες ἀήττητοι, γενναίοις ἀγωνίσμασιν, ὡς καλοὶ στρατιῶται, ὡς Ἐκκλησίας ἐρείσματα, καὶ τῆς ἀληθείας κραταίωμα.

Λελογισμένη διανοία Πάνσοφοι, ἀποκρουσάμενοι, τὴν πονηρὰν ζάλην, καὶ τὴν ἀγριαίνουσαν, τῆς ἀσεβείας θάλασσαν, ταῖς τοῦ Πνεύματος αὔραις, πρὸς τοὺς λιμένας ἐφθάσατε, τοὺς ἐπουρανίους γηθόμενοι.

Ψυχαῖς Μαρτύρων τὰ ὑμῶν συγκαίρουσι, Μάρτυρες πνεύματα, ἐν οὐρανοῖς ὄντως, Πρόβε καὶ Ἀνδρόνικε, καὶ Τάραχε μακάριε.

ἀνδρικῶς γὰρ τοὺς πόνους, τῆς μαρτυρίας ἠνύσατε, νίκαις θείκαις κλειζόμενοι.

Ο τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, Λόγος συνάναρχος, Παρθενικὴν μήτραν, βηληθείς κατέκησε, καὶ σὰρξ ἀτρέπτως γέγονε· καὶ παθῶν ἐκουσίως, Μαρτύρων θεία στρατεύματα, πίστει ἐναθλεῖν παρεσκεύασεν.

ᾠδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Ισχυρῶς τῷ διώκῃ, ἀντιταχθεὶς Τάραχε, καὶ τὴν συντριβὴν τοῦ προσώπου, φέρων στερότατα, μύλας συνέθλασας, τῶν νοημένων λεόντων, ἀριστεύς γενόμενος, σθένει τῷ Πνεύματος.

Μεγαλόφρονι γνώμῃ, τοὺς αἰκισμοὺς ἠνεγκας, νότου καὶ γαστροῦ Μάρτυς Πρόβε, διατεινόμενος, καὶ συμφλεγόμενος, τοῖς ὀβελίσκοις τὰ στέρνα, καὶ τὸ θεολόγον σου, στόμα τυπτόμενος.

Ιερεῖον καθάπερ, ἀναρτηθεὶς ἔφερες, πόνους Ἰδριμυτάτων μαστίγων, Μάρτυς Ἀνδρόνικε, πυρὸς κατάφλεξιν, καὶ ἐκριζώσει ὀδόντων, καὶ τῆς θεολόγου σου, γλώσσης ἀφαίρεσιν.

Τριφεγγεῖς ὡς ἀστέρες, ταῖς νοηταῖς λάμψεσιν, ἅπασαν ἐν δόξῃ τὴν κτίσιν, καταφωτίζετε, σκότος διώκοντες, τῆς πολυθέου ἀπάτης, ἀθλοφόροι Μάρτυρες, θεοειδέστατοι.

Θεοτοκίον.

Ως καλὴν ὡς ὠραίαν, ὡς ἐκλεκτὴν Ἄχραντε, Λόγος ὁ τὸ πᾶν οὐσιώσας, σὲ ἐκλεξάμενος, σοῦ τὴν ἀμόλυντον, καὶ θεοδόχον γαστέρα, βουληθεὶς κατέκησεν, ὁ ὑπερούσιος.

Ὁ Κίρμς.

» **Ο**ὐρανίας ἀψίδος, ὀροφουργέ Κύριε, καὶ
» τῆς Ἐκκλησίας δομητορ, σὺ με στερέωσον,
» ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ σῇ, τῶν ἐφετῶν ἢ ἀκρότης,
» τῶν πιστῶν τὸ στήριγμα, μόνε φιλάθρωπε.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'. Ἦν Σοφίαν.

Τῆς Ἁγίας Τριάδος τὴν κραταιὰν, ὀπλισάμενοι πίσιν νεανικῶς, Ἀνδρόνικος Πρόβος τε, καὶ ὁ πάνσοφος Τάραχος, τῆς πολυθέου πλάνης, τὸ κράτος διέλυσαν, καὶ λαοὺς πρὸς θείαν, ἀγάπην συνέδησαν· ὅθεν τὰ τῆς νίκης, κομισάμενοι γέρα, χοροῖς συνευφραίνονται, ἀσωμάτων Δυναμέων· οἷς ἐν πίστει βοήσωμεν· Πρεσβεύσατε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην ὑμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τοῦ Ἡλίου νεφέλη τοῦ νοητοῦ, θείου φέγγους λυχνία χρυσοφαῆς, ἄσπιλε ἀμόλυν-

τε, παναμώμητε Δέσποινα, τὴν σκοτεινὴν ψυχὴν μου, τυφλώττουσαν πάθει, τῆς ἀπαθείας αἴγλη, καταύγασσον δέομαι· καὶ μεμολυσμένην, τὴν καρδίαν μου πλῦνον, ῥοαῖς κατανύξεως, μετανοίας τε δάκρυσιν, καὶ τοῦ ῥύπου με κάθαρον, πρεσβεύουσα Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων δοῦναί μοι τὴν ἄφεσιν, τῷ εὐσεβῶς προσκυνοῦντι, τὸν πανάγιον τόκον σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Εν τῷ ξύλῳ ὄρωσα τῷ σταυρικῷ, ἡ πανάμωμος Μήτηρ τὸν Λυτρωτὴν, ἐθρήνει δακρύουσα, καὶ πικρῶς ἀπεφθέγγετο, καὶ συνοχῇ καρδίας, τὰς κόμας ἐσπάραττε, καὶ πρὸς αὐτὸν ἐβόα· Υἱέ μου καὶ Κύριε, πῶς σε τῶν Ἑβραίων, ἀνομώτατος δῆμος, ἀδίκως προσπήγνυσι, τῷ σταυρῷ Ἀναμάρτητε; πῶς καὶ θέλων ὑφίστασαι, ὄξος καὶ τὴν τρήσιν πλευρᾶς, χολὴν τε, οἴμοι! καὶ ἤλους μακρόθυμε; ἀλλὰ δόξα σου Σῶτερ, τοῖς θείοις παθήμασι.

ᾠδὴ δ'. Σὺ μου ἰσχύς Κύριε.

Νόμον τὸν σὸν, Λόγε τηροῦντες οἱ Μάρτυρες, τῶν ἀνόμων νόμους ἐβδελύξαντο, τῆς ἀθετεῖν σε τὸν Ποιητὴν, ἐγκλεουμένους, δαιμόνων ἐπιτηδεύμασι, καὶ πᾶσαν ὑποστάιντες, τρικυμίαν βασάνων, οὐρανοῦ γαλήνης ἐπέτυχον.

Στέργων Χριστοῦ, φέρειν ζυγὸν ἐπαυχένισον, τὸν αὐχένα, χαίρεις συντριβόμενος· τὸν δὲ Σταυρὸν ῥάβδον κραταιᾶς, Τάραχε παμμακάαρ, δυνάμειος ἐπαγόμενος, τῶν ῥάβδων ταῖς νιφαῖδας, ὑποφέρεις κραυγάζων· Τῇ δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Ως δυνατὸς Θεῷ, γενόμενος Πνεύματι, τῶν κνημῶν σου, φέρεις τὴν ἐπώδυνον, καρτερικῶς, Πρόβε συντριβὴν, καὶ τὴν τῶν ὀμμάτων, ἀφαίρεσιν φωτιζόμενος, τῇ γνώσει τῆς Τριάδος, τελεώτατον Μάρτυς, καὶ τοῖς ἄνω χοροῖς συναπτόμενος.

Νεανικῶς, Μάρτυς Ἀνδρόνικε ἵστασο, πρὸ βημάτων, ἀνταγωνιζόμενος, τῷ δυσμενεῖ, λίαν καρτερῶς· ὅθεν κατατέμνων, τὰς κνήμας σου εὐτονώτερον, εἰργάζετό σε κάραν, τὴν αὐτοῦ συμπατοῦντα, καὶ πορείαν τὴν ἄνω στελλόμενον.

Θεοτοκίον.

Μὴν Θεὸν, φέρεις ἐν μήτρᾳ σαρκούμενον, τὸν τὸ εἶναι, πᾶσι παρεχόμενον· ὃν ἐν σταδίῳ οἱ ἀκλινεῖς, καθομολογοῦντες, ἐνήθησαν θεοὶ Μάρτυρες· Παρθένε θεοτόκε, τῶν Ἀγγέλων τὸ θαῦμα, καὶ δαιμόνων τὸ τραῦμα πανύμνητε.

ᾠδὴ ε'. Ἴνα τί με ἀπώσω.

Α'κλινεῖς ὁδοιπόροι, τρίβου τῆς στενῆς καὶ τραχείας γεγόνατε, πειρασμῶν νιφάδας, ὡς ἀφροὺς θαλαττίους ὠθέμενοι, ἀρράγεῖς ὡς πύργοι, ὡς ἐπὶ πέτραν τὴν καρδίαν, Ἀθλοφόροι ἐδράσαντες πίστεως.

Ρήτορειῶν τὰ θεῖα, καὶ θεολογῶν τὰ σωτήρια δόγματα, τῶν χειλέων φέρεις, τὰ σπαράγματα γνώμης στερόροτι, ἀποφράττων στόμα, κατὰ Θεῶ Τάραχε μάκαρ, βλασφημίαν λαλοῦν τοῦ ποιήσαντος.

Τετραχῶς τεταμένος, καὶ ταῖς ἐκ μαστίγων πληγαῖς συνεχόμενος, τῆς ψυχῆς ἐδήλου, τὸ γενναῖον ὁ Πρόβος ἀνάστημα· στεφηφόρος ὅθεν, ἀναδειχθεὶς σὺν τοῖς συναθλοῖς, Βασιλεῖ τῶν αἰῶνων παρίσταται.

Θεοτοκίον.

Υπερτέρα τῶν ἄνω, πέφυκας Δυναμέων, Λόγον κήσασα, τοῦ Πατρὸς Παρθένε, τὸν συνάναρχον καὶ συναἰδιον· οὐ ταῖς φρυκτωρίαις, οἱ Ἀθληταὶ καταυγασθέντες, ἀθείας τὴν νύκτα παρεδραμον.

ᾠδὴ ς'. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Ρομφαία τοῦ δυνατοῦ, γενόμενοι διὰ πίστεως, καρδίας τῶν ἀσεβῶν, ἀνδρείως ἐτρώσατε, ἀνταγωνισάμενοι, κατ' αὐτῶν γενναίως, Ἀθλοφόροι μεγαλώνυμοι.

Ως παῖλαι τὸν Δανιὴλ, ἐν λαϊκῷ θῆρες ἠδέεσθησαν· οὕτω καὶ νῦν τοὺς στέρρους, ὀπλίτας τῆς χάριτος, ἐν σταδίῳ ἐπτήξαν, κατευλαθηθέντες, τὰ σεπτὰ τούτων παθήματα.

Νυγεῖσάν σου τὴν πλευράν, ἐξεικονίζων ὁ Τάραχος, εἰσδέχεται ταῖς πλευραῖς, κεντήματα Δέσποτα, καὶ ὄξος ποτίζεται, καὶ πυρὶ τὴν κάραν, ὠμοτάτως καταφλέγεται.

Θεοτοκίον.

Συνέλαβες ἐν γαστρὶ, τὸν προαιώνιον ἄχραντε, καὶ τέτοκας ἐν σαρκί, τὸν φύσει ἀπρόσιτον, καὶ γάλα ἐπότισας, τὸν τροφέα πάντων, Θεομητορ ἀπειρόγαμε.

Ὁ Εἰρμός.

- Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλαὶ γὰρ αἱ ἀνομίαι μου, καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέομαι· πρὸς σέ γὰρ ἐβόησα, καὶ ἐπάκουσόν μου, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου.

Κοντάκιον, Ἦχος β'. Ἰὰ ἄνω ζητῶν.

Τριαδὸς ἡμῖν, τὴν δόξαν ἐμφανίσαντες, γενναῖοι Χριστοῦ, ὀπλίται θεῖοι Μάρτυρες, σὺν Τάραχῳ Πρόβος τε, καὶ Ἀνδρόνικος ἤλεγξαν ἅπασαν, τῶν τυράννων ἀθεότητα, τῇ πίστει γενναίως ἐναθλήσαντες.

Ὁ Οἶκος.

Τοῦ Ἰησοῦ τὰ πάθη γενναίως μιμησάμενοι, ἅμα σὺν Τάραχῳ τῷ σοφῷ, ὁ Πρόβος τε καὶ Ἀνδρόνικος, χαίροντες ἤθησαν ἐν σταδίῳ, παρανόμων ἐλέγχοντες ἀθείαν. Ὅθεν ἡμεῖς οἱ ἐκ πόθου τιμῶντες τὴν μνήμην αὐτῶν, ἐν ὕμνοις ἀνευφημοῦμεν, καὶ πιστῶς τῆς ἀγῶνας κηρύττομεν· ἐθαυμάστωσε γὰρ ὁ Κύριος, ὡς φωστῆρας ἐν κόσμῳ, τῇ πίστει γενναίως ἐναθλήσαντας.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΒ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Πρόβου, Τάραχου, καὶ Ἀνδρόνικου.

Στίχοι.

Εἶπει Τάραχος, Ἀνδρόνικος καὶ Πρόβος
Ἦραντο νίκην, γῆν προβάντες τάραχου.

Τμήτη δωδεκάτη Πρόβος, Ἀνδρόνικος, Τάραχος τε.

Οὔτοι ὑπῆρχον ἐν ὑπατεία Διοκλητιανοῦ, καὶ Φλαβιανοῦ ἡγεμόνος. Καὶ ὁ μὲν Τάραχος προεβηκῶς ἦν τὴν ἡλικίαν, Ῥωμαῖος τὸ γένος, Στρατιώτης τὴν τύχην. Ὁ δὲ Πρόβος, ἐκ Σίδης τῆς Παμφιλίας. Ὁ δὲ Ἀνδρόνικος, πόλεως Ἐφεσίων τῆς Ἰωνίας.

Καὶ ὁ μὲν Τάραχος θλάται· λίθοις τὰς σιαγόνας καὶ τὸν αὐχένα· τὰς χεῖρας πυρὶ καταφλέγεται, καὶ ἀναρτᾶται ἐπὶ ξύλου, καὶ καπνῷ πνιγνῶ ὑποβάλλεται· ὄξος ἐπὶ τῶν ῥινῶν δέχεται, καὶ ὀβελίσκοις πεπυρακτωμένοις τοὺς μαστοὺς ὑποκαίεται· ξηρῶ τὰ ὦτα ἐκτέμνεται· τὸ δέρμα τῆς κεφαλῆς ἀποσύρεται· θηρίοις ἐκδίδεται, καὶ τελευταῖον μαχαίρα κατακοπεῖς μεληδόν, τὴν ψυχὴν τῷ Θεῷ παρατίθηναι.

Ὁ δὲ γενναῖος Πρόβος νεύροις ὠμοῖς τύπτεται· σιδηροῖς πεπυρακτωμένοις τοὺς πόδας κατακαίεται· ξύλῳ ἀναρτᾶται· τὸν νῶτον καὶ τὰς πλευρὰς πυρωθεῖσιν ὀβελίσκοις κατακαίεται, καὶ ἐτέραις σουβλαῖς τὰς κνήμας διατέμνεται. Καὶ τελευταῖον, μαχαίραις καὶ αὐτὸς κατακοπεῖς, τὸ μακάριον τέλος ἀπηνέγκαστο.

Ἀνδρόνικος δὲ ὁ θεῖος ξύλῳ ἀναρτᾶται, καὶ σιδηροῖς ὄξεσι τὰς κνήμας χαράσσεται, καὶ τὰς πλευρὰς κατακεντᾶται· ἄλατι τὰς ὠτειλάς ἀνατρίβεται· τὴν γλῶσσαν καὶ τὰ χεῖλη ἐκτέμνεται· καὶ σχεδὸν τὸ σῶμα κατακοπεῖς μαχαίραις καὶ αὐτὸς, τὸ πνεῦμα εἰς χεῖρας Θεοῦ παρατίθηναι.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἁγίας καλλινίκου Μάρτυρος Δομνίνης.

Στίχ. Μέλη Δομνίνα καὶ περ ἐξαρθρουμένη,
Οὐκ ἦν ἀληθῆ πίστιν ἐξαρνουμένη.

Αὕτη ἠγωνίατο ἐπὶ Διοκλητιανοῦ τοῦ βασιλέως· καὶ ἀπαραστάσα Λυσία τῷ ἡγεμόνι ἐν τῇ Ἀναζαρβείων πόλει, τύπτεται ἐν πρώτοις βουλεύροις ὠμοῖς, καὶ σιδηροῖς πυρωθεῖσι τοὺς πόδας καταφλέγεται. Εἰθ' οὕτω θλάται ῥάβδοις, καὶ ἐξαρροῦται τὰς ἀρμυρίας· καὶ τῇ εἰρκτῇ ἀποβρίφισσα, τὴν ψυχὴν τῷ Θεῷ παρατίθηναι.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Ἀναστασίας τῆς Παρθένου.

Η Ἁγία αὐτὴ ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς βασιλείας Δεκίου καὶ Οὐαλλερικανοῦ, ἐκ πόλεως Ῥώμης· ἦν δὲ μονάζουσα μετὰ ἐτέρων Παρθένων ἐν Μοναστηρίῳ τινί. Διαβληθεῖσα οὖν τῷ Ἡγεμόνι, καὶ παραστᾶσα ἔμπροσθεν αὐτοῦ μετὰ κλοιοῦ σιδηροῦ, τύπτεται εἰς τὸ πρόσωπον, καὶ γυμνοῦται, καὶ ὑπὸ πυρὸς κατακαίεται, ἐπιβραϊνομένων ἐπάνω αὐτῆς πίσης, καὶ ἐλαίου, καὶ τειάφης. Εἶτα κρεμάται ἐπὶ ξύλου, καὶ τοὺς μαστοὺς τέμνεται, καὶ τοὺς ὀνυχας ἀνασπάται. Καὶ μετὰ ταῦτα, τὰς χεῖρας κόπτεται καὶ τοὺς πόδας· εἶτα τοὺς ὀδόντας ἐκρίζουται· καὶ τελευταῖον τὸ διὰ ξίφους τέλος δέχεται.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ. Θεοῦ συγκατάβασις.

Ωτίων ἀφαιρέσειν, ὑπέστης χαίρων Τάραχε ἔνδοξε, ὡς εὐήκοος δούλος, τοῦ κλιναντός σοι οὗς εὐμενέστατον, καὶ ταῖς εὐχαῖς σου πληρώσαντος, κράζοντος· Εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τεινόμενοι Μάρτυρες, καὶ ταῖς βασάνοις κατακιζόμενοι, σταθῆρα᾽ διανοίᾳ, τοῖς παρανόμοις ἀντικατέστητε· καὶ νικηφόροι γεόμενοι ψάλλετε· Εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Επλήσθη τὸ πνεῦμά σου, ἐνθέου δρόσου καὶ ἀναψύξεως, ὀπνηνίκα τὰς χεῖρας, πυρὶ καὶ κάραν καταφλεγόμενος, ὡσπερ οἱ Παῖδες ἐκραύγαζες Τάραχε· Εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ τὸν Πατέρων ἡμῶν.

Ρᾶντίσματι Ἁγιοι, σεπτῶν αἱμάτων πλάνης τοὺς ἀνθρακας, κατασβέσαντες, δρόσον, ἡμῖν ἐνθέου βλίζετε χάριτας· καὶ ἰαμάτων προχέετε νάματα, τοῖς εὐφημοῦσιν ὑμῶν, τὴν μνήμην πάντοτε. Θεοτοκίον.

Κενοῦται ἐν μήτρᾳ σου, πατρῶν κόλπων μὴ ἀφιστάμενος, ὁ πληρέστατος Λόγος, καὶ σὰρξ ὁράται, καὶ βρέφος τίκτεται· ὧ μελωδοῦμεν Παρθένε γηθόμενοι· Εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὡδὴ η. Ἐπταπλασίως κάμινον.

Λελαμπρυσμένοι στίγμασι, καὶ ὠραῖοι ἐν κάλλεσι, τῆς καλλοποιοῦ Μακάριοι ἀθλήσεως, Κυρίῳ παρίστασθε, σεφανηφόροι πάντοτε, αἴγλης τῆς ἐκεῖθεν, πεμπομένης πλοσίως, πληρούμενοι καὶ πόθῳ, μελωδοῦντες ἀπαύστως· λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εν ἑαυτῷ μακόμενος, ὁ παράφορος τύραννος, ὡς νενικημένος ταῖς ὑμῶν ἐνστάσεσι, τομῶς ἀποφαίνεται, θανατωθῆναι ξίφει ὑμᾶς, Τὸν Δημιουργὸν καὶ Λυτρωτὴν μελωδοῦντας. οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Οἱ τῆς Τριάδος πρόμαχοι, οἱ καλλίνικοι Μάρτυρες, οἱ τῆς ἀθείας τὸν κρυμὸν σκεδάσαντες, τῇ θέρμῃ τῆς πίστεως, τὰ τῶν πεστῶν προπύργια, ἄνθη τὰ τερπνὰ τοῦ νοητοῦ Παραδείσου, λιμένες τῶν ἐν ζαίῃ, οἱ ἀκλόνητοι στύλοι, Ἀνδρόνικος καὶ Πρόβος, καὶ Τάραχος τιμάσθων.

Θεοτοκίον.

Σὺν Ἀσωμάτων τάξεσι, σὺν Μαρτύρων στρατεύμασι, σὺν τοῖς Ἀποστόλοις, καὶ Προφήταις ἅπαντες, τὴν πάντων δεσπόζουσαν, τῶν ποιημάτων Δέσποιναν, ὡς τῶν Χερουβὶμ ἀγιωτέραν καὶ μόνην, Θεοῦ ἀγνὴν Μητέρα, εὐσεβῶς ἀνυμνοῦμεν, Χριστὸν ὑπερυψοῦντες, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**πταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαιῶν ὁ
» **Ε**τίρανος, τοῖς θεοσεβέσιν ἐμμανῶς ἐξέ-
» καυσε· δυνάμει δὲ κρείττονι, περισωθέντας
» τέτους ἰδῶν· Τὸν Δημιουργὸν, καὶ Λυτρωτὴν
» ἀνεβία, οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖ-
» τε, λαὸς ὑπερψοῦτε, εἰς πάντας τῆς αἰῶνας.

Ὡδὴ θ. Ἐφριξε πᾶσα ἀκοή.

Ισχυσαν σώμασι φαρτοῖς, ἀφθαρσίαν τοῖς ἀγῶσι προσκτήσασθαι, οἱ γενναϊότατοι, καὶ τοῖς Ἀγγέλοις ἐξωμοιώθησαν, τὴν βασιλείαν τῆ Θεοῦ, λαθόντες ἀσάλευτον, Πρόβος καὶ Τάραχος, καὶ Ἀνδρόνικος Χριστοῦ οἱ θεράποντες.

Ωφθητε ἀνθρακες πυρὶ, τῷ αὐλῷ μυστικῶς ἀναπτόμενοι, καὶ κατεφλέξατε, ὑλῶδη πλάνην Μεγαλομάρτυρες· καὶ ἀναλάμπαντες ὡς φῶς, τὴν κτίσιν ἀγάζετε, καὶ περισώζετε, ἐκ κινδύνων καὶ παθῶν τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Σήμερον ἀγεί εορτὴν, ἐτησίαν καὶ λαμπρὰν καὶ χαρμόσυνον, ἡ Ἐκκλησία Χριστῆ, τὴν θείαν ταύτην ὑμῶν πανήγυριν· καὶ συναγάλλονται ὑμῖν, Προφῆται Ἀπόστολοι, καὶ πάντες Μάρτυρες, Ἀθλοφόροι νικηταὶ μεγαλῶνυμοι.

Ηρῆθητε πρὸς φωτεινῆ, Παραδείσου Ἀθλοφόροι σκηνώματα, περιβαλλόμενοι λαμπρὰν ἐσθῆτα, ἣν ἐξυφάνατε, πολυειδέσιν αἰκισμοῖς· καὶ θρόνῳ παρίστασθε, τοῦ Παντοκράτορος, ὑπὲρ πάντων ἐκτενωῶς ἰκετεύοντες.

Θεοτοκίον.

Φεῖσαί μου Σῶτερ ὁ τεχθεῖς, καὶ φυλάξας τὴν τεκοῦσάν σε ἀφθορον, μετὰ τὴν κήσιν, ὅταν καθίσῃς κρῖναι τὰ ἔργα μου, τὰς ἀνομίας παρορῶν, καὶ τὰς ἀμαρτίας μου, ὡς ἀναμάρτητος, ἐλεήμων ὡς Θεός καὶ φιλάνθρωπος.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐφριξε πάσα ἀκοή, τὴν ἀπόρρητον Θεοῦ
» συγκατάβασιν· ὅπως ὁ Ὑψιστος, ἐκὼν
» κατῆλθε μέχρι καὶ σώματος, παρθενικῆς ἀπὸ
» γαστρὸς, γενόμενος ἄνθρωπος· διὸ τὴν ἄχραν-
» τον, Θεοτόκον οἱ πιστοὶ μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς Μαθηταῖς.

Πολυειδεῖς οἱ Μάρτυρες, αἰκισμούς ἐνεγκόν-
τες, πολλῶν ἐπάθλων ἔτυχον, καὶ βρα-
βείων τῆς νίκης, παρὰ Χριστοῦ τοῦ Σωτῆρος,
Τάραχος ὁ Δεόφρων, καὶ Πρόβος καὶ Ἀνδρό-
νικος, οἱ στερόοι Ἀθλοφόροι, ὧν τὴν σεπτήν,
ἐκτελοῦντες μνήμην, τούτους τιμῶμεν, ὑπὲρ ἡ-
μῶν πρσβεύοντας, τοῦ ῥυσθῆναι πταισμάτων.
Θεοτοκίον.

Αμαρτιῶν πελάγει με, καὶ παθῶν ἐν τῇ
ζάλῃ, διηνεκῶς ποντούμενον, πρόφθασον
Θεοτόκε, τῇ παναλκεί σου δυναίμει, καὶ διασω-
σον τάχος, καὶ πρὸς λιμένα ἴθυνον, μετανοίας
με ὅπως, δοξολογῶ, σὸν Υἱόν, ὃν ἔτεκες ἀπορ-
ρήτως, καὶ σὲ τὴν Θεομήτορα, εὐλαβῶς με-
γαλύνω.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα, Ἦχος δ'.

Στρατευθέντες τῷ Χριστῷ, κτλ. Ζῆτει, εἰς τὸν
Ἐσπερινόν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἐδωκας σημειώσιν.

Τὸ χαῦνον καὶ ἔκλυτον, Παρθενομήτορ μετα-
βαλε, τῆς ψυχῆς με πανάμωμε, εἰς ῥῶσιν
καὶ δύναμιν, τῷ φόβῳ καὶ πόθῳ, ποιεῖν τε καὶ
πράττειν, τὰ δικαιώματα Χριστοῦ, ὅπως ἐκ-
φύγω τὸ πῦρ τὸ ἄστεκτον· καὶ κληρον τὸν
οὐράκιον, καὶ τὴν ζωὴν τὴν ἀπέραντον, διὰ σὲ
ἀπολάβοιμι, εὐφραινόμενος πάντοτε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ρήγγυται χειρόγραφον, τὸ ἀπ' αἰῶνος νυγεί-
σης σου, τῆς πλευρᾶς Πολυέλεε, Ἀδάμ
τοῦ προπάτορος, καὶ ἡ ἀπωσμένη, φύσις τῶν
ἀνθρώπων, ῥανίσιν αἵματος τοῦ σου, καθαγια-
ζεται ἀνακραίβεσσα· Δόξα τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σε,
δόξα τῇ Δείᾳ σταυρώσει σου, Ἰησοῦ παντοδύ-
ναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ὄρθρου, ὡς ἀνήθες,
καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ ΙΓ' τοῦ αὐτοῦ μηνός.

Μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Κάρπου
καὶ Παπύλου.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ
Προσόμοια,

Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Καρπούς προσενήνοχας Θεῷ, τῇ διδασκα-
λίᾳ σου, τοὺς σεσωσμένους Ἀοίδιμε, σαυ-
τὸν δὲ κάρπωμα, ἱερὸν προσῆξας, μαρτυρίαν
αἵματι, παμμακάαρ φοινηθεῖς ἱερώτατε· διὸ ἐ-
κέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρή-
νην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Τὸν νῦν ἐπερείσαντες Χριστῷ, ἀκλινεῖς ἐδει-
χθητε, ταῖς προσβολαῖς τῶν κολάσεων,
οἰκειοῖς αἵμασι, πλάνης τῆς προμάχους, ἄρδην
κατακλύσαντες, καὶ ἔνδον Παραδείσου σκηνώ-
σαντες, ὡς ἱερώτατοι, ἱερεῖα ὡς ἀμώμητα, ὡς
τῆς Δείας, ἀμπέλου βλαστήματα.

Πυρὸς δυνατώτερον τὸν νοῦν, ἐξαφθέντες
Μάρτυρες, ἐν τῇ ἀγάπῃ τοῦ Κτίσαντος,
Κάρπε καὶ Πάπυλε, νοητοὶ φωστῆρες, τὸ πῦρ
ἀπεσβέσατε, εἰδῶλων βδελυρῶν Δείᾳ χάριτι,
δρόσω τῆς πίσεως, καὶ αἱμάτων ταῖς προσχύ-
σει, τὸν χειμαρρῶν, τρυφῆς ἐκληρώσασθε.

Δόξα, Ἦχος πλ. β'.

Ως ἄξιος ἐν Δεόπταις, τοὺς οὐρανοὺς σὺ εἶ-
δες Ὅσιε ἀνεωγμένους, καὶ τὸν Κύριον ἐν
θρόνῳ καθήμενον, καὶ Χερουβὶμ καὶ Σεραφὶμ
περικύκλω αὐτοῦ· καὶ παρὰ σοῦ πάλιν ἡμεῖς
φωτισθέντες, τὸ ἱερὸν σου ποιμνιον, Κάρπε βοᾷ-
σοι· Αἴτησαι εἰρήνην τῷ κόσμῳ, καὶ ταῖς ψυ-
χαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τριήμερος ἀνέστης.

Τὴν πασάν μου ἐλπίδα εἰς σὲ, Παρθένε ἀ-
νατίθημι· μὴ παρίδης, ἀλλὰ σπεῦσον Ἀ-
γαθὴ, ῥυσθῆναι με ἐν τάχει, παθῶν τῶν ἐνο-
χλούντων, καὶ καθ' ἐκάστην πολεμοῦντων με.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Παρίστατο τῷ ξύλῳ ποτὲ, καίρω τῷ τῆς
σταυρώσεως, ἡ Παρθένος, σὺν παρθένῳ
Μαθητῇ, καὶ κλαίουσα ἐβόα· Οἶμοι! πῶς πά-
σχεις πάντων, Χριστέ ὑπάρχων ἡ ἀπάθεια;

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῶν Ἁγίων ὁ παρῶν, οὐ ἢ Ἀκροστιγίς:

Κάρπω τὸν αἶνον σὺν Παπύλῳ προσφέρω.

Θεοφάνους (*).

ᾠδὴ α'. Ἦχος πλ. β'. Ὡς ἐν ἠπειρῷ.

Καταυγασθῆναι τῇ αἴγλῃ τῆς σῆς Χριστέ, ἀνάρχου Θεότητος, τὴν ζοφώδη μου ψυχὴν, καὶ δοθῆναι λόγον μοι αἰτῶ, τῆ ἀξίως τῆς σοφοῦς, ὑμῆσαι Μάρτυρας.

Α'παρησάμενοι πᾶσαν τὴν γειραὴν, Ἀθληταὶ ἀπόλαυσιν, ἐπτερώσατε ὑμῶν, τὸν νῆν πρὸς οὐράνιον ὁδόν, δι' ἀσκήσεως τὸ πρὶν, καὶ νῦν δι' αἵματος.

Ρ'αδίως ἠχθητε πάντα πρὸς πειρασμόν, ὑποστῆναι Πάισοφοι, δυναστεία Δεικῆ, δι' ἧς καὶ τὴν ἅπασαν ἰσχὺν, τῶν ἐχθρῶν καταβαλόντες, κλέος ἤρασθε. Θεοτοκίον.

Παλαιωθέντα τὸ πρὶν με τῇ συμβουλῇ, τοῦ δολίου ἔφεως, ὀλωλότα ὁ Θεός, καθορᾶν μὴ φέρων με ἐν σοί, κατοικήσας τῇ Σεμνῇ ἐκαινοποίησεν.

ᾠδὴ γ'. Οὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σύ.

Ω'ς τὸ τοῦ Κτίστου ἀληθῶς, κατ' εἰκόνα τηροῦντες, οὐκ ἐκάμψατε γόνυ, ἀντιθέοις τῶν ἐθνῶν, σεβάσμασιν ἄλλ' εὐχῆ, ἀηττήτῳ, ταῦτα κατεστρέψατε.

Τῆ δυσσεβεῖ τοῦ δικαστοῦ, οἱ γενναῖοι προσταῖ, αἰσθητῶς γυμνωθέντες, ἐνεδύσαντο Χριστόν· δι' ὃν καὶ ὡσπερ κριοί, πεδηθέντες, ἤγοντο ἀλύσειν.

Ο'ρῶν τὸ ἄτρεπτον ὑμῶν, πρὸς αὐτὸν τῆς ἐλπίδος, ὁ τῶν ὄλων Δεσπότης, ἐν νυκτὶ ἀγγελικαῖς, ἐπιστασίαις Δαρρῆϊν, ἐν βασιάνοις, Ἐνδοξοὶ προτρέπεται. Θεοτοκίον.

Νισοῦσαν Δέσποινα δεινῶς, τὴν ψυχὴν μου τῷ πλήθει, τῶν πολλῶν μου πταισμάτων, Θεραπεύσασα Σερμῆ, πρεσβεῖα σου πρὸς Θεόν, καὶ τὰ πάθη, ἴασαι τοῦ σώματος.

Ὁ Εἰρμός.

• **Ο**ὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σύ, Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ ὑψώσας τὸ κέρας, τῶν πιστῶν

(*) Σημειωτέον, ὅτι ἡ ἐν τῷ χειρογράφῳ Ἀκολουθία τῶν Ἁγίων τούτων ἐστὶν ἕτερα, τὰ μὲν Προσόμοια πρὸς τὸ, Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν· ὁ δὲ Κανὼν πρὸς τὸ, Σοὺ ἡ τροπαιοῦχος δεξιά· ποίημα μὲν τοῦ Ἰωσήφ, φέρων δὲ Ἀκροστιχίδα ταύτην: Κάρπον τε καὶ Πάπυλον ἄσρασι στέφω. Οὔτε ὅμως Κοντάκιον ὑπάρχει ἐκεῖ, οὔτ' Ἐξαποστειλάριον, εἰμὴ μόνον ἐν τῷ Ἑσπερινῷ τὸ αὐτὸ Δοξαστικόν.

• σου ἀγαθὲ, καὶ στερεώσας ἡμᾶς, ἐν τῇ πέτρα, τῆς ὁμολογίας σου.

Κάθισμα, Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Ο'πλοῖς πίστεως καθωπλισμένοι, διελύσατε τὰς παρατάξεις, τῶν ἀθέων Ἀθλοφόροι πανεύφημοι· καὶ ἀφθαρσίας τὸ στέφος ἐδέξασθε, Μαρτυρικὸν διανύσαντες δίαυλον. Κάρπε Πάπυλε, Χριστὸν τὸν Θεὸν αἰτήσασθε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεῖα γέγονας σικηνὴ τοῦ Λόγου, μόνῃ παύσαυγε Παρθενομήτορ, τῇ καθαρότητι Ἀγγελίου ὑπεράρασα· τὸν ὑπὲρ πάντας ἐμὲ γένεο γενόμενον, ῥερυπωμένον σαρκὸς πλημμελήμασιν, ἀποκαθάρον, πρεσβειῶν σου ἐνθέοις ναίμασι, παρέχουσα σεμνὴ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Η' ἀμίαντος ἀμνάς τοῦ Λόγου, ἡ ἀκήρατος Παρθενομήτωρ, ἐν τῷ Σταυρῷ Θεασαμένη κρεμάμενον, τὸν ἐξ αὐτῆς ἀνωδίνως βλαστήσαντα, μητροπρεπῶς θρηνωδοῦσα ἐκραύγαζεν· Οἴμοι τέκνον μου! πῶς πάσχεις, θέλων ῥύσασθαι, παθῶν τῆς ἀτιμίας τὸν ἄνθρωπον;

ᾠδὴ δ'. Χριστός μου δύναμις.

Α'ρίστην ἔνδοξοι, Θεῷ προσήξατε, Ἀθλοφόροι θυσίαν τὸν εὐκλεῆ, πίστει Ἀγαθόδωρον, ἀποκρουσάμενοι ἐχθροῦ, τὴν ἀπάτην ἀγαπήσει Χριστοῦ.

Γ'ῶ τοῦ ὄφεως, μανεῖς ὁ τύραννος, δεσμευθῆναι σε φῆσας καὶ τὰς πλευράς, Κάρπε καταξέεσθαι, αὐθις δὲ φλέγεσθαι πυρὶ, τὸ στέρον σου οὐ διέλυσε.

Νυμφῶνα Πάπυλε, ἐπιποθήσας ἰδεῖν, τοῦ Δεσπότη πρὸς ὑψος ἀναρτηθεῖς, ξέεσθαι οὐ δέδοικας, οὔτε πυρὸς ἀπειλοῦντος, ὑπεχώρησας Θεσπέσιε.

Θεοτοκίον.

Ο'ρῶν ἐκ σπλάγγνων σου, Θεὸν ἐρχόμενον, ὁ Ἀδάμ ὡς ἐν ζόφῳ τῷ τῶν παθῶν, Δέσποινα ἐβόασοι· Σῆ μεσιτεία τῶν δεινῶν, τοῦ θανάτου με ἐξάρπασον.

ᾠδὴ ε'. Τῷ θείῳ φέγγει σου Ἀγαθὲ.

Νηπίων ὡσπερ τῶν ἀσεβῶν, βέλη τὰς τῶν λίθων βολίδας, δέσμιος ὢν σὺ λελόγισαι, Πάπυλε τρισμάκαρ, ἐνδεδυμένος στολὴν, τῆς πίστεως τὴν ὄντως ἀκαταμάχητον.

Νεκρὸς γεγένηται ὁ ἐχθρὸς, ἐν τῇ καρτερίᾳ σου μάκαρ, καὶ σταθηρᾷ γενναϊότητι· κρατος γὰρ θεσθεν, περιεβάλου σαφῶς, δι' οὐ διττοὺς πολέμους Κάρπε ἐνίκησας.

Στόματα θηρών ὡς Δανιὴλ, Μάρτυρες ἐφρά-
ξατε ὄπλοις, ἐνθέοις Κάρπε καὶ Πάπυλε·
τούτους δὲ κηρύττειν Θεοῦ ὑπάρχειν ὑμᾶς, γεν-
ναίους Ἀθλοφόρους, πίστει ἐδείξατε.

Θεοτοκίον.

Υἰὸν Θεοῦ τὸν Ἐμμανουὴλ, τίκτειν Ἡσαΐας
σὲ μόνην, προανεφώνει Ἀμόλυντε, τὸν
δὲ εὐσπλαγγίαν καταξιώσαντα, ἡμῖν ὁμοιω-
θῆναι, καὶ ἀπαλλάξαι φθορᾶς.

ᾠδὴ ε'. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Νευρούμενοι Πνεύματι, καὶ τὴν δρόσον παρ'
αὐτοῦ, δεχόμενοι Ἀήττητοι, ἐμβληθέντες
ἀσθέστῳ ἐκκαυστικῇ, οὐδόλως ἐφλέχθητε, ἀλ-
λά ταύτην ὡς λίθους ἀπειργάσασθε.

Νάμασι κατήρδευσας, διδαγμάτων ταῖς ψυ-
χαῖς, τῶν εὐσεβῶν Ἀοίδιμε· καὶ διὰ τοῦ-
το ἄφθονον ὁ Χριστὸς, πηγὴν σε ἀνέδειξε, τῶν
θαυμάτων ἐν κόσμῳ παναοίδιμε.

Προθύμως ἀνέκραζον, ὡς ἐκ στόματος ἐνός.
οἱ Ἀθλοφόροι Κύριε· οὐ λιμὸς οὐδὲ θλί-
ψις οὐ διωγμὸς, τῆς σῆς ἡμᾶς Δέσποτα, δυνη-
θῆ ἐκχωρίσαι ἀγαπήσεως.

Θεοτοκίον.

Αἰὲν τὸν προπάτορα, γυναικεία συμβουλή,
παλαί μὲν ἐθανάτωσε· νῦν δὲ Θεὸς ἐν
μήτρᾳ σου χωρηθεῖς, ἐζώωσε Δέσποινα, καὶ
υἰὸν φωτὸς αὐθις ἀπειργάσατο.

Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**οῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑψυμένην καθο-
» **ρ**ῶν, τῶν πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ
» εὐδίῳ λιμένι σὺ προσδραμῶν, βοῶσσι· Ἀνά-
» γαγε, ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν μου Πολυέλεε.

Κοντάκιον, Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς.

Ως θησαυρὸν πολυτελῆ ὁ Δεσπότης, καὶ
κρήνην βρύουσαν κρουνούς ἰαμάτων, τοῖς
ἐπὶ γῆς παρέσχετο τὰ λείψανα ὑμῶν, νόσους
μὲν καθαίροντα, παθημάτων ποικίλων, χάριν
δὲ βραβεύοντα, ταῖς ψυχαῖς ἀεννάως· διὸ συμ-
φώνως Κάρπε τὴν ὑμῶν, Πάπυλε πόθῳ, τελοῦ-
μεν πανήγυριν.

Ὁ Οἶκος.

Η προαιώνιος Θεοῦ Σοφία τε καὶ Λόγος,
νοὸς μου τὴν ὁμίχλην ἀπέλασον, καὶ δι-
δου λόγον σοφίας ὡς Θεός, τοὺς μιμησαμένους
διὰ πόθον ὀλικῶς τὰ θεῖά σου παθήματα, ἀ-
νυμῆσαι προθύμως, ὡς ὑπὸ σοῦ, Δέσποτα τῶν
ὄλων, ἐπαξίως τῶν ἀγώνων ταῖς ἀμοιβαῖς ἀπο-
ληψομένους. Ἐνταῦθα γὰρ πιστῶν οἱ δῆμοι κυ-
κλοῦντες τῶν λειψάνων τὴν σορᾶν, τὴν εὐεξίαν
δρέπονται αἰεὶ, συμφώνως ἐπιτελοῦντες, Πάπυ-
λε, Κάρπε, ὑμῶν τὴν πανήγυριν.

Συναξάριον.

Τῆς ΙΓ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν Ἁγίων
Μαρτύρων Κάρπου, Παπύλου, Ἀγαθοδώρου,
καὶ Ἀγαθονίκης.

Στίχοι.

Κάρπῳ, Παπύλῳ, τοῖς Θεοῦ καρποῖς δύο,
Πᾶς πυλεῶν τμηθεῖσιν ἠνοίγη πόλου.

Ἀγαθόδωρον δωρεῶν πληθὺς μένει,
Πρὸς πληθὺν ἀθλήσαντα δεινῶν μαστίγων.

Οὐκ ἐμποδῶν σοι, Μάρτυς Ἀγαθονίκη,
Τὸ θῆλυ πρὸς τὸ θεῖον ἐκ ξίφους τέλος.

Κάρπον σὺν Παπύλῳ δεκάτη τρίτη ἔκτανε
χαλκός.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι τοῦ Χριστοῦ Μάρτυρες ὑπῆρχον ἐπὶ
Δεκίου βασιλέως, καὶ Οὐαλλερτιανοῦ ἀνθυπάτου Ἀ-
σίας, ἱατροὶ τὴν τέχνην· ὧν ὁ μὲν Ἅγιος Κάρπος Ἐ-
πίσκοπος ἦν Θαταειρῶν· ὁ δὲ Πάπυλος Διάκονος, ὑπ' αὐ-
τοῦ τοῦ Κάρπου χειροτονηθείς. Κρατηθέντες οὖν παρὰ τῆς
Ἀρχοντος, καὶ ἐρωτηθέντες, ὡμολόγησαν ἐνώπιον πάντων
τὸ ὄνομα τοῦ Δεσπότης Χριστοῦ· καὶ ἀναγκασθέντες θῦ-
σαι τοῖς εἰδώλοις, καὶ μὴ πεισθέντες, προσεδέθησαν ἵπ-
ποις, καὶ περιεπάτουσαν ἐμπροσθεν τοῦ ἄρματος, συρόμε-
νοι πρὸς τὰς Σάρδεις· κακῆ κρεμασθέντες ἐπὶ ξύλου,
ξέονται. Τότε καὶ ὁ Ἅγιος Ἀγαθόδωρος, δοῦλος τῶν
Ἀγίων, καὶ ἀκολουθῶν αὐτοῖς, Θεοῦ Ἀγγέλου ἐνισχύ-
σαντος, καὶ αὐτὸς τὸν Χριστὸν ὡμολόγησε· καὶ κρεμα-
σθείς, ῥάβδοις τύπτεται σφοδρῶς· καὶ οὕτω τυπτόμενος,
τὸ πνεῦμα τῷ Κυρίῳ παρέθετο.

Ὁ δὲ Ἅγιος Κάρπος κρεμάμενος ὑπεμεδίασε· καὶ ἐ-
ρωτηθείς παρὰ τοῦ Ἀρχοντος, Τίνος χάριν, ὦ Κάρπε, ἐ-
μειδιάσας; εἶπεν· Ὅτι εἶδον τὴν δόξαν τοῦ Κυρίου μου,
καὶ ἐχάρην. Ὁ δὲ Πάπυλος δεσμεῖται πάλαις τέσσαρσι,
καὶ εἰς ὕψος αἵρεται, καὶ λίθοις βάλλεται, ἀδλαθῆς ἐκ
πάντων διαμείνας.

Μετὰ ταῦτα ἀχθέντες οἱ Ἅγιοι ἅμα, ὑπτιοὶ ἐπὶ τριβό-
λοις σύρονται, τυπτόμενοι ἀνωθεν, καὶ θηρίοις βορᾶ ῥιπτό-
μενοι· καὶ λέων τότε, ἀνθρωπίνῃ φωνῇ φθειγγόμενος καὶ
ὠρυόμενος, διεκώλυε τοὺς διώκοντας τῆς τοιαύτης ὡμότη-
τος. Οἱ δὲ, βύσαντες τὰ ὄψα, καὶ κρηπίσιν αὐτοὺς σι-
δηραῖς καθυλώσαντες, ἐν τῇ καμίνῳ ἐναπέριψαν· ἐνθα
καὶ ἡ τοῦ Ἁγίου Παπύλου ἀδελφὴ Ἀγαθονίκη, εὐξαμένη,
συνεισῆλθεν αὐτοῖς. Ἐπεὶ δὲ τὸ πῦρ, καταρράγέντος ὑετοῦ,
ἐσβέσθη, καὶ οἱ Ἅγιοι ἀφλεκτοὶ καὶ ἀδλαθεῖς διέμειναν,
ξίφει τὰς κεφαλὰς ἀπετμήθησαν.

Τῆς αὐτῆς ἡμέρας, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος
Φλωρεντίου.

Στίχ. Ὁ θάρσος οἶον Μάρτυρος Φλωρεντίου!
Πρὸς τὴν φλόγα τρέχοντος, ὥσπερ πρὸς
δρόσον.

Ο Ἅγιος Μάρτυς Φλωρεντίος ὑπῆρχεν ἐκ πόλεως Θεσ-
σαλονίκης. Χριστιανὸς δὲ ὧν, καὶ ζηλωτὴς τοῦ κα-
λοῦ, ὕβριζε καὶ διέβαλλεν ἐπὶ πάντων τοὺς θεοὺς τῶν
Ἑλλήνων, ἐπεστήριζε δὲ τοὺς Χριστιανούς τῆς πρὸς Χρι-
στὸν πίστει, καὶ παντοίως ὠδήγει πρὸς τὴν τῶν θείων
αὐτοῦ ἐντολῶν ἐργασίαν. Οὕτω δὲ ποιῶν, ἐκρατήθη παρὰ
τοῦ τῆς χώρας Ἡγεμόνος· καὶ ἐρωτηθείς, τὸν μὲν Χριστὸν

παρρησία ὠμολόγησεν ἐνώπιον πάντων, ὄντα Θεὸν προαιώνιον καὶ Ποιητὴν τοῦ παντός· τοὺς δὲ τῶν Ἑλλήνων Θεούς, ξύλα, λίθους, χρυσόν, ἄργυρον, χαλκόν, αἰδηρον, εἶδωλα ἄψυχα καὶ ἀναίσθητα· καὶ ταῦτα εἰπὼν, τόπτεται σφοδρῶς. Εἶτα κρεμάται ἐπὶ ξύλου, καὶ ξίεται· καὶ πυρᾶς ἀναφθίσεως μεγάλης, ἐμβάλλεται ἐν αὐτῇ, χαίρων δὲ καὶ προσευχόμενος ἐν αὐτῇ, καὶ εὐχαριστῶν τῷ Θεῷ, ἐτελειώθη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Διοσκόρου.

Στίχ. Τμηθεὶς ὁ Διόσκορος αἰσχύνει Δία,

Τὸν μὴ λαβόντα ψυχαπωλείας κόρον.

Οὗτος ἠθλήσεν ἐπὶ τῆς βασιλείας Διοκλητιανοῦ, γένος μὲν ἔλκων τῶν Σκηνοπολιτῶν, τῆς δοκούσης δὲ κατὰ τὰς πόλεις τῶν βουλευτῶν ἀξίας ἐπιλημμένος· Οὗτος, ἠγησάμενος τὰ τοῦ βίου πάντα ὡς σκύβαλα, ἵνα Χριστὸν κερδήσῃ μόνου, παρρησιάζεται· καὶ παραστάς Λουκιανῷ τῷ Ἀρχοντι, καὶ τοῦτον καταβροντήσας, μᾶλλον δὲ καταγαλάσας, εἰς οὐδὲν ἦν τι δέμιος τὰς αὐτοῦ ἀπειλάς τε καὶ θωπείας· Ἐπειδὴ δὲ ἐκεῖνος καὶ πῦρ αὐτῷ προσῆγε, καὶ στρεβλωτήρια, καὶ τὰ λοιπὰ τῶν βασάνων εἶδη περιεννοεῖ, καὶ πάντα ὑπῆρχον εἰς οὐδὲν καὶ ἀνερέγγητα, ξίφει τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἐκτέμνει.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Νικήτα Πατρικίου τοῦ Ὁμολογητοῦ.

Στίχ. Θλίψεις ὑποστάς εἰκόνων θείων χάριν,

Χαίρει χαρὰν Νικήτας, οἶαν οἱ Νόες.

Οὗτος γεννᾶται ἐν τῇ Παφλαγονίᾳ χωρᾷ παρὰ εὐσεβῶν καὶ φιλοθέων γενέων· φασὶ δὲ αὐτὸν ἀπόγονον εἶναι Θεοδώρας τῆς Βασιλίσσης· Ἐκδοθεὶς δὲ εἰς διδασκαλίαν καὶ παιδευθεὶς, ἐν τῇ Βασιλευσῇ εἰσῆλθε, δεκαεπτὰ χρόνων ὑπάρχων· Εἰρήνης δὲ τότε τὰ σκῆπτρα τῆς βασιλείας κρατούσης, καὶ τὸν παῖδα ἀναμαθούσης εὐνοῦχον εἶναι, ὡς παρὰ τῶν γονέων εὐνουχισθέντα, ἀνελάβετο· καὶ δι' ὀλίγου πρῶτος ἐν τοῖς οἰκίοις πάντων γίνεται· καὶ φθάσας τὸ τῶν Πατρικίων ἀξίωμα, στρατηγὸς Σικελίας προβάλλεται.

Ἐκτοτε οὖν καλῶς καὶ θαρσύνως βιώσας, καὶ βουλόμενος ἀποκαρῆναι, οὐ συνεχωρεῖτο παρὰ τῶν κρατούντων, τοῦ τε Νικηφόρου, καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Σταυρακίου· Ὑστερον δὲ, κρατήσας τῆς βασιλείας ὁ Μιχαὴλ, μόλις οὗτος παρακληθεὶς, κατένευσε Μοναχὸν μὲν γενέσθαι, τῆς πόλεως δὲ μὴ ἐξελεῖν· Ἄλλ' εἰς τὴν λεγομένην Χρυσὴν πύλην θὰς αὐτῷ Μονῆν, τὴν λεγομένην Χρυσονίκην, ἐν ταύτῃ προσμένειν ἐκέλευσε· Πεντήκοντα δὲ χρόνων ἦν, καθ' ὃν καιρὸν ἀποκαρεῖς, τὸ μοναχικὸν ἐνεδύσατο σχῆμα· Ἐν ταύτῃ τῇ Μονῇ διῆγεν ἄχρι τῆς βασιλείας Λέοντος τοῦ Εἰκονομάχου.

Ὡς δὲ ἑώρα τὰ κατὰ τῶν Ἁγίων εἰκόνων γινόμενα, ἐξελθὼν τῆς πόλεως, εἰς προάστειον ἀπῆλθεν, ὃ αὐτὸς ἐν τῇ Μονῇ ἐδωρήσατο, καὶ συγκατέμιξεν ἑαυτὸν τοῖς ἐσχάτοις ἀδελφοῖς, συνουσίῳ καὶ συγκοπιῶν αὐτοῖς· Ἐπειδὴ δὲ τινες διαβολαῖς, τῷ Θεομάχῳ χαριζόμενοι, προσήγγειλαν εἰκόνα κεκτῆσθαι τοῦτον τοῦ Σωτῆρος, ἦν ἐκ πίστεως ἀπὸ Ῥώμης ἔλαβεν, ἀπεστάλη τῶν τῆς τάξεως αὐτοῦ τις, λόγοις οὐκ ἀνεμένους, ἀλλὰ καὶ ἀπειλαῖς ἐκφοδῶν, καὶ ἀπαιτῶν δοθῆναι οἱ τὴν σεβασμίαν εἰκόνα· Ὡς δ' οὐκ εἶχε τῶτον καταπειθῆ, ὄψετο ἀποκρινάμενον· Ὡς δὲ ἐμὴ αὐτῇ ἡ σεβασμία εἰκὼν, ἀλλὰ τοῦ Θεοῦ, καὶ τοῖς ἱεροῖς τῆς Ἐκκλησίας ἀφωρισμένη κειμηλίῳ· ἀρπάσας ἐκεῖνος ἕτερον ἀδελφόν, ἐπὶ τὸ δειχθῆναι αὐτῷ τὸ ζητούμενον, εἰσῆλθεν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ· καὶ λαθὼν τὴν σεβασμίαν

εἰκόνα, ὡς μῦσός τι ἔρριψεν ἀτίμως ἐν τῷ βεριδαρίῳ αὐτοῦ (*). Ὁ δὲ Ἅγιος τοῦτο ἰδὼν, ἐκ βάθους ἐστεναξεν, ἀρχὴν πειρασμῶν τοῦτο λογισάμενος· Ἐπειδὴ ἀποχωρεῖν ἐμέλλε ὁ ἀποσταλεὶς, ἐξησφαλίσατο, μηδὲν τὸν Ἅγιον ἐξέρχεται τῶν ἐκεῖσε.

Θεοφίλου δὲ μετὰ ταῦτα τὴν βασιλείαν κατασχόντος, ἑτέρου Θεομάχου, καὶ τούτου τὰ κατὰ τῶν Ἁγίων εἰκόνων οὐκ ἀμελῶς μετερχομένου, ἀπεστάλη καὶ πρὸς τὸν Ὁσιον Θεοδοσίος τις, οὕτως εἰρηκῶς ἐνώπιον τῶν παρευρεθέντων· Ὁ Βασιλεὺς κελεύει σοὶ δι' ἐμοῦ, ἢ τῷ Πατριάρχῃ Ἀντωνίῳ κοινωῆσαι, καὶ ταῖς εἰκόσι μὴ προσκυνεῖν, ἢ τῇ αὐτῇ ὥρα ἐξορισθῆναι τῶν ὧδε· Καὶ ὁ Ἅγιος· « Τὴν τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ μου εἰκόνα οὐ παύσομαι αἰεὶ προσκυνῶν, καὶ ὑμεῖς ἀπαρέσκησθε· Τὸν δὲ Ἀντωνίου, εἴπερ ἐν τῷ καθεστηκότι εἰμί, οὐκ ὀνομάσω Πατριάρχην, ἀλλὰ μοιχόν· Λοιπὸν ἐξόριζε, σφάττε, ποίει ὃ βούλει· »· Καὶ εὐθὺς ἐξώρισαν αὐτὸν ἐκεῖθεν· Ὁ δὲ Ἅγιος, τῷ Θεῷ εὐχαριστήσας, λαθὼν μεθ' ἑαυτοῦ τρεῖς ἀδελφοὺς, εἰς ἕτερον εἰσῆλθε προάστειον ἀγῆς πρὸς κείμενον· καὶ διαβιδάσας ἐκεῖσε τὴν Ἁγίαν Τεσσαρακοστὴν ἄχρι τῆς Πεντηκοστῆς, καταλαμβάνει τὸ Παντεῖχιον.

Ἐπειδὴ δὲ δόγμα ἐξετέθη, μὴ ὑποδέχεσθαι τοὺς φεύγοντας Χριστιανούς, στενοχωρηθεὶς ὁ Ἅγιος, πρὸς Ἐρίθουλον ὑπέστρεψεν· Ὡς δὲ καὶ ἐκεῖσε διὰ τὴν τῶν Ἀγαρηνῶν ἔφοδον ἐδυσχέραινον, ἦλθε πρὸς αὐτὸν τις Νικόλαος, προσγενὴς ὢν αὐτῷ, λέγων οὐ μικρὰν εὐρήσειν ἀνάπαυσιν, εἴπερ ἀφικέσθαι βουλευθῆ πρὸς τὸ παρ' αὐτῷ ὄν προάστειον, Ζουλοουσαν οὕτω καλούμενον, καὶ ἐκεῖσε παρεγένετο· Ἀλλὰ μετὰ χρόνον τινα μῆνυμα γέγονεν αὐτῷ, ἢ κοινωῆσαι, ἢ μετανάσθην γενέσθαι.

Μεταβὰς οὖν ἐκεῖθεν, ἀφίκετο πρὸς Κατισίαν· καὶ τοπίου μικρὸν εὐρὼν, ἐξωνήσατο τοῦτο, καὶ εἰς ὄνομα τῶν Ἀσωμάτων δειμάμενος ναόν, χρόνους ἱκανοὺς μετὰ τῶν συνόντων αὐτῷ ἀδελφῶν καλῶς καὶ θαρσύνως διαβιδάσας ἐν αὐτῷ, τελευταῖον εἰς τὸ παρὰ τὴν θάλασσαν ἀφίκετο Μοναστήριον· ἐν ᾧ καὶ τοὺς Μοναχοὺς κατηχήσας, καὶ ἐπευξάμενος, τὴν ἑαυτοῦ πρὸς Κύριον ἐκδημίαν προγνοὺς ἐξεδήμησε, πολλὰ καὶ ζῶν καὶ μετὰ θάνατον θαύματα πεποιηκῶς, περὶ τὰ ἐδομηκόντα πέντε ἔτη γεγονώς.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Βενιαμὴν τοῦ Διακόνου.

Ἐν ταῖς ἡμέραις Ἰσδιγέρδου τοῦ υἱοῦ Γορωράνη, βασιλείως Περσῶν, ὁ Βενιαμὴν, Διακόνος ὢν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ, καὶ πολλοὺς Πέρσας καὶ Ἑλλήνας μεταβαλὼν πρὸς Θεογνωσίαν, ὡς κακοποιὸς διεβλήθη· διὸ καὶ τυφθεὶς, ἐμβάλλεται τῇ εἰρκτῇ· Δύο δὲ ἐνιαυτῶν παραδραμόντων αὐτῷ ἐν τῇ φυλακῇ, Πρέσβις Ῥωμαίων ἀφικόμενος πρὸς τὸν βασιλέα Περσῶν, μαθὼν περὶ τούτου, τὸν βασιλέα ἠτήσατο ἀφεθῆναι τὸν Βενιαμὴν· Ὁ δὲ βασιλεὺς, εἰ βούλοιο ἀποσχέσθαι, ἔφησε, τοῦ διδάσκειν τοὺς Μάγους τὸν Χριστιανισμόν· Καὶ ὁ Πρέσβις· Φυλάττειν ἐξάπαντος τὰ προστεταγμένα, ὃ βασιλεῦ, ἀναγκαῖον, ἀπεκρίνατο.

Ὁ δὲ Βενιαμὴν, ὡς τῶν τοῦ Πρέσβεως ἠκροάσατο παραινέσεων, Ἀδύνατον, ἔφησε, μὴ μεταδοῦναί με φωτὸς, οὐ μετέλαβον· Ὅσης γὰρ τοῦτο ἀξίον τιμωρίας, ἢ τῶν ἱερῶν Εὐαγγελίων διδασκαλία περὶ τοῦ κατακρύφαντος

(*) Τὸ Βεριδαρίον, ἢ ὀρθότερον ἴσως Βηριδαρίον, φαίνεται ὑποκοριστικὸν πρὸς καταφρόνησιν, γινόμενον ἀπὸ τοῦ Βηρίδες, ὅπερ δηλοῖ εἶδος ὑποδημάτων, ὃ ἡμεῖς ἐμβάδας λέγομεν, κατὰ τὸν Βαρίνον, ἢ τὰ τουρκιστὶ τσουράπια καλούμενα ἀπὸ σιαγιάκι.

τὸ τάλαντον, σαφῶς ἡμῖν παριστᾷ. Ἄλλα τούτων μὲν οὐδὲν τηνικαῦτα γνούς ὁ βασιλεὺς, ἐκέλευσεν αὐτὸν τῶν δεσμῶν ἀφεθῆναι· ἐκεῖνος δὲ πάλιν τὰ συνήθη ὄρων διετέλει. Οἷς χαλεπήνας ὁ βασιλεὺς, εἴκοσι καλάμους ὀξύνας, τοῖς τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν ἐπέπηξεν ὄνυξιν. Ἐπεὶ δὲ ἑώρα, ὡς παίγιον τὴν τιμωρίαν ἠγούμενον, ἔτερον καλάμου ὀξύνας, ἐπέβαλε τῷ παιδογόνῳ τούτῳ μορίῳ, καὶ τοῦτο συνεχῶς εἰσάγων τε καὶ ἐξάγων, ἀφορήτους ἀλγηδόνας τῷ Ἁγίῳ εἰργάζετο. Μετὰ δὲ τὴν τιμωρίαν ταύτην ὁ Σηριώδης καὶ ἀπάνθρωπος ἐκεῖνος, ράβδον παχεῖαν ὄξους ἔχουσαν πανταχόθεν, εἰσωσθῆναι διὰ τῆς ἑδρας τούτου ἐκέλευσε· καὶ οὕτω τὸ πνεῦμα τῷ Κυρίῳ παρέθετο ὁ γενναῖος ἀγωνιστής.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἀντιγόνου, διὰ πυρὸς τελειωθέντος.

Στίχ. Τεθνήξομαί σοι, τῆς ἐκεῖθεν, Χριστέ μου, Τὴν ὠδε καῦσιν Ἀντίγονος προκρίνων.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ'. Δροσοβόλον μὲν.

Ποδῶν Μάρτυρες καθήλωσιν ὑπέστητε, κηπίσι πανσεβάσμιοι, πορευόμενοι ἐν ὁδῷ καὶ ἄδοντες Θεῷ, καὶ κέντρα συντρίψαντες ὡς χοῦν, τῆς ἀσεθείας, εὐσεβῆ πίστιν ἰδρύσατε.

Υπὲρ ἡλίον ἀθλοῦντες ἀνελάμψατε, Μάρτυρες ἀξιάγαστοι· καὶ τῆς πλάνης δὲ τῶν εἰδῶλων ἅπασαν ἀχλὺν, σαφῶς ἐδιώξατε πιστοῖς, θεογνωσίας φωτισμὸν, αἰεὶ δωρούμενοι.

Λαβροτάτην φλόγα μέλλουσαν ἀνάπτεσθαι, τοῦ ταύτη ἐμβληθῆναι ὑμᾶς, ἡ πανόλβιος καθορῶσα ἔκραζε Χριστῷ, Χοροῦ μὴ στερήσης με τῶν σῶν, Ἀγαθονίκη Ἀθλητῶν, ὁ τῶν Πατέρων Θεός.

Θεοτοκίον.

Ως ἀκένωτον πηγὴν σε πάντων Δέσποινα, κατέχομεν οἱ δοῦλοί σε καὶ βοήθειαν, καὶ στερρόν ὀχύρωμα ἀγνῆ, καὶ τεῖχος καὶ σκέπην ἀγαθὴν· μὴ στερηθῆμεν αἰεὶ, σῆς ἀντιλήψεως.

ᾠδὴ η'. Ἐκ φλογὸς τοῖς Ὁσίοις.

Πυρὶ παραδοθέντας Κάρπον καὶ Πάπυλον, καθορῶσα ἡ Μάρτυς Ἀγαθονίκη θερμῶς, πτόθω πρὸς αὐτοὺς συνεισῆλθε χορεύουσα, οἱ καὶ τὴν Τριάδα, τυποῦντες ἐφρουροῦντο.

Ρῆσιν τὴν τοῦ Δεσπότη ἀναλαβόντες Σοφοί, ὑπὲρ τῶν ἀναιρούντων καθικετεύετε· ὄθεν καὶ ὑμεῖς ἐκμηθέντες ταῖς κάραις ὁμοῦ, ἐν χερσὶ Κυρίου, παρέθεσθε τὸ πνεῦμα.

Οἱ κρουνοὶ τῶν αἱμάτων ὑμῶν Πανεύφημοι, ῥαντισμός τε καὶ ἄκος ἡμῶν γεγόνασι· καὶ εἰδωλικὴν πλάνην κατεξωλόθρευσαν, Θεῶ τῶν ἀπάντων, γησιῶς κηρυχθέντος.

Θεοτοκίον.

Συμπαθῆς Θεοτόκε τὸν εὐσυμπάθητον, ἡ τεκοῦσα Σωτῆρα ἴδε τὴν κάκωσιν, καὶ τὸν

στεναγμὸν τοῦ λαοῦ σου καὶ τάχυνον, τοῦ παρακαλέσαι, ἡμᾶς οἰκτειρηθῆναι. Ὁ Εἰρμός.

Ἐκ φλογὸς τοῖς Ὁσίοις δρόσον ἐπήγασας, καὶ δικαίου θυσίαν ὕδατι ἐφλεξας· ἅπαντα γὰρ δρᾶς, Χριστέ μόνῳ τῷ βεβλεσθαι. Σὲ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ'. Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν.

Φωτὶ τῷ θεῷ νῦν πλησιάζοντες, πρεσβευτικαῖς αὐγαῖς τὴν Ἐκκλησίαν φωτίζετε, τὴν ἐσκοτισμένην ἐξ ἀγνοίας δεινὴν, δόξαν Εἰκονομάχων ἀποδιώξαντες, καὶ τῇ ὀρθοδόξῳ, πρὸς Θεὸν πίστει στηριζαντες.

Εχθρῶν δαιμόνων στίφη διώκετε, καὶ πειρασμῶν ἡμᾶς ἀπολυτροῦσθε μακάριοι, μαλακίας πάσης τε καὶ νοσήματος, τοὺς ὑμῶν τῷ τεμένει πίστει προστρέχοντας, νεύσει ἀπαλλάττετε Θεοῦ, Κάρπε καὶ Πάπυλε.

Ροὴν δακρύων μου μὴ ἀπώσθητε, ὡς ξυνωρίς Ἁγίων Ἀθλοφόρων, ὡς ἔχοντες, παρρησίαν νῦν πρὸς τὸν Δεσπότην Χριστόν· σκότους με ἀφαρπάσαι, τοῦτον αἰτήσασθε, καὶ τοῦ ἀκηράτου φωτισμοῦ καταξιώσατε.

Θεοτοκίον.

Ωδὴν προσάγω σοι πόθῳ Δέσποινα, ἐκ ῥυπαρῶν χειλέων μου ὁ τάλας καὶ δέομαι, τοῦ βορβόρου ῥῦσαί με τῶν ἔργων μου· πάντα δὲ τοὺς ἐν πίστει, ἀνευφημοῦντάς σε, τῆς ἐκ δεξιῶν τοῦ σοῦ Υἱοῦ δόξης ἀξίωσον.

Ὁ Εἰρμός.

Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὃν ἐτόλμα Ἄγγέλων ἀτενίσαι τὰ τάγματα· διὰ σοῦ δὲ Πάναγνε ὠράθη βροτοῖς, Λόγος σεσαρκωμένος· ὃν μεγαλύνοντες, σὺν ταῖς οὐρανίαις Στρατιαῖς σε μακαρίζομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Συνόντες παμμακάριστοι, Θεῷ τῷ Παντοκράτορι, καὶ ἀστραπαῖς ταῖς ἐκεῖθεν, λαμπόμενοι Ἀθλοφόροι, Κάρπε Χριστοῦ Ἱεράρχα, καὶ Πάπυλε αἰοῖδιμε, στεφανηφόροι Μάρτυρες, τῶν τὴν ὑμῶν ἐκτελούντων, μέμνησθε πάμφωτον μνήμην.

Θεοτοκίον.

Τὴν μόνην Θεομήτορα, ἀπαύστως μακαρίσωμεν, οἱ σεσωσμένοι τῷ ταύτης, ὑπερφουεῖ θεῷ τόκῳ, ἀξιοχρέως μέλποντες, τὴν Θεοτόκον Δέσποιναν· λύτρον ἡμῖν γὰρ τέτοκε, πλημμελημάτων ἀρχαίων, Χριστὸν Τριάδος τὸν ἕνα.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Καὶ ἡ λοιπὴ τοῦ Ὁρθοῦ Ἀκολουθία, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΙΔ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ναζαρίου, Γερβασίου, Προτάσιου, καὶ Κελσίου· καὶ τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Κοσμᾶ τοῦ Ποιητοῦ.

Εἰς τὸν ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους 5' καὶ ψάλλομεν τὰ ἐφεξῆς προσόμοια Στιχηρά.

Τῶν Μαρτύρων τρία.

Ἦχος δ'. Ως γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Οὐκ ἐπὶ τῆς πίστεως πρόμαχοι, τὸν ἀγῶνα τελείσαντες, τὸν τῆς νίκης στέφανον ἐκομίσαντο, ὁ γενναϊόφρων Ναζάριος, ὁ μέγας Προτάσιος, σὺν Κελσίῳ τῷ σοφῷ, ὁ θεόφρων Γερβάσιος· οὓς ὑμνήσωμεν, ὡς γενναίους ὀπλίτας, ὡς τῆς ἀνω, βασιλείας κληρονόμους, ὡς ἐθελόβυτα θύματα.

Εὐφημισθῶ Ναζάριος, καὶ τιμάσθω Προτάσιος, καὶ ὁ θεῖος Κέλσιος, καὶ Γερβάσιος· οἱ εὐκλειῶς ἐναθλήσαντες, καὶ πλάνην μειώσαντες, καὶ Ἀγγέλων τοῖς χοροῖς, ἱερῶς ἀριθμούμενοι, καὶ θεούμενοι, κατὰ μέθεξιν θείαν· καὶ τῆς νίκης, τοὺς στεφάνους ἐκ παλάμης, ζωαρχικῆς κομισάμενοι.

Ο θεόφρων Ναζάριος, τῷ ἐνθέῳ κηρύγματι, πόλεις διερχόμενος κατεφώτιζεν· ὄνμιμησάμενος Κέλσιος, τὸ κλέος ἐκτίησας, τῶν ἐνθέων ἀρετῶν, συμπατήσας τὸν δόλιον. Τούτους ἅπαντες, ἐν αἰνέσει τιμῶμεν, ὡς ἀστέρας, ὡς φωστῆρας τῶν ἐν σκότει, καὶ ἰατροὺς τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ τοῦ Ὁσίου τρία ὅμοια (*).

Ταῖς ἀκτίσι τῷ Πνεύματος, ἔλλαμψθεις τὴν δαίνοιαν, φωτοφόρος γέγονας, Ἀξιάγαστε, καταφαιδρύνων τὰ σύμπαντα, τῷ κάλλει τῶν λόγων σου, καὶ διδάσκων ἀνυμνεῖν, τοῦ Σωτήρος τὰ θαύματα, ἃ εἰργάσατο, θεϊκῆ δυναστεία, καὶ τὰ πάθη, ἃ ὑπέστη ἐκουσίως, ὑπὲρ ἡμῶν ὡς φιλόθρωπος.

Εκκλησία λαμπρύνθητι, καὶ τὰ τέκνα σου κάλεσον, ὑψηλῶ κηρύγματι, συνευφραίνεσθαι· ἢ γὰρ κιθάρᾳ τοῦ Πνεύματος, ἢ λύρᾳ ἢ ἐνθεοῖς, συγκαλεῖται μυστικῶς, εἰς ἐστίασιν ἅπαντας, τὰ μελλίβρυτα, καὶ θεόφθεγκτα ταύ-

(*) Τὰ ἐν τῷ χειρογράφῳ φερόμενα προσόμοια τοῦ Ὁσίου Κοσμᾶ διαφέρουσι τῶν παρόντων· ὁμοίως καὶ ὁ ἐκεῖ Κανὼν τοῦ ἐνταῦθα, ἀνώνημος μὲν ὢν κῆκεῖνος, ἀκροστιχίζων δὲ οὕτω: Κοσμᾶν ἐπαινώ τὸν μελοῦργον προφρόνως. Τάττεται δὲ ἡ ὄλη τοῦ Ὁσίου Ἀκολουθία κατὰ τὴν προλαβοῦσαν ἱβ'. τοῦ παρόντος Μηνός.

της τῶν ἄσμάτων, μελωδήματα προθεῖσα, Κοσμᾶς ὁ θεῖος καὶ ἐνδοξος.

Σάλπιγξ γέγονας Ὅσιε, κελαδῶν τὰ σωτήρια, τοῦ Χριστοῦ παθήματα, καὶ τὰ θαύματα, καὶ τῆς Πανάγνου τὴν κοίμησιν, καὶ πάντας εὐφραίνουσα, ἠδυφθόγοις σου Κοσμᾶ, καὶ εὐήχοις τοῖς ῥήμασι· διὸ πάντες σε, κατὰ χρέος τιμῶμεν ἀνυμνοῦντες, τὴν πανεύφημον καὶ θείαν, καὶ ἱεράν σου μετάστασιν.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ'. Βυζαντίου.

Τὰ θύματα τὰ λογικά, Ναζάριον, Προτάσιον, Γερβάσιον, καὶ Κέλσιον εὐφημήσωμεν· ὅτι πᾶσαν τυράννων μανίαν, σὺν τοῖς εἰδωλοῖς κατήργησαν. Διὸ ταῖς εὐχαῖς αὐτῶν Χριστέ ὁ Θεός, τὴν εἰρήνην τῷ κόσμῳ δώρησαι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν· Θεοτοκίον. Κύριε εἰ καὶ κριτηρίῳ.

Δεδοικα τὴν τῆς ἀποφάσεως ὥραν, ἐν ἀμείλια τὸν βίον μου, ὅλον δαπανήσας ὡς ἄλλος, τῶν ἀνθρώπων οὐδεὶς πώποτε· ἀλλὰ προφθάσασα νῦν, πρὸ τέλους Μητροπάρθενε, ἐκ τῆς δουλείας τοῦ ἀλλοτρίου, τὴν ψυχὴν με ἐλευθέρωσον. Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Αναρχε Λόγε τοῦ Πατρὸς, καὶ Υἱέ μου, καὶ τῷ Πνεύματι σύνθρονε, πῶς τὰς σὰς ἀχράντους παλάμας, ἐπὶ τοῦ ξύλου ἐξέτεινας; τίς ἢ τοσαύτη σου δέ, πτωχεῖα ὑπεράγαθε; παρισταμένη τῇ σῇ σταυρώσει, ἀνεβόα ἢ Πανάμωμος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά προσόμοια τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγματῶν.

Εν προσευχαῖς καὶ νηστεῖαις, καὶ ἀγρυπνίαις πολλαῖς, τὰ τῆς σαρκὸς τελείως, ἀπενέκρωσας πάθη· ψυχὴν δὲ ἀπαθεία, μάκαρ Κοσμᾶ, ἐναρέτοις ἐν πράξεσιν, εὐσεβοφρόνως ἐζώσας καὶ ζῶην, πρὸς ἀγήρω μεταβέθηκας. Στίχ Τιμίος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου αὐτοῦ.

Τοῖς θεοφθόγοις σου λόγοις, τὰς τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ, ἐναρμονίως Μάκαρ, Ἑορτὰς συνεγράψω, εὐρύθμοις μελωδίαις, καὶ τῆς σεπτῆς, καὶ πανάγνου Θεόπαιδος, ὡς ἐτησίως γεραίρωνται παρ' ἡμῶν, καὶ κοσμῶνται σὲ τοῖς ἄσμασιν.

Στίχ. Στόμα δικαίου μελετήσῃ σοφίαν, καὶ ἡ γλῶσσα αὐτοῦ λαλήσῃ κρίσιν.

Ως παριστάμενος μάκαρ τῷ οὐρανίῳ φωτὶ, τοὺς ἐπὶ γῆς ὑμνοῦντας, τὴν σεπτὴν καὶ φωσφόρον, καὶ θείαν Ἑορτὴν σου, φαίδρυνον σαῖς, φωτοδόλοις πρεσβείαις Κοσμᾶ, καὶ τὴν

τῶν θλίψεων-νύκτα, καὶ τῶν παθῶν, τὴν ὀμίχλην διασκεδάσον.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ'.

Δαυϊτικοῖς ἄσμασι, τὸν πνευματικὸν ἄσμα-τογράφον, εὐφημήσωμεν λέγοντες· Ἐξεχύθη ἡ χάρις ἐν χεῖλεσί σου Ὅσιε Πάτερ, καὶ ἀνεδείχθη ἡ γλῶσσά σου, κάλαμος γραμματέως ὀξυγράφου, καλλιγραφοῦσα ἡμῖν μέλη τὰ σωτήρια, δι' ὧν τὴν κατὰ Χριστὸν οἰκονομίαν καὶ τῆς Ἁγίας Τριάδος τὸ μέγα μυστήριον, ἀσματικῶς δοξολογεῖν διδασκόμεθα, αἰτῆμενοι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὡς τὸ παραδόξον θαύματος.

Ηθῆ τὰ μακρὰν ποιῶντά με, τοῦ ἀγαθοῦ σε Υἱῆ, Ἀγαθὴ καὶ πανάμωμε, πόρρωθι ἀπέλασον, τῆς ἀθλίας καρδίας μου· καὶ τὸν ζητοῦντα καὶ ὠρυζόμενον, καταπιεῖν με κἀκιστον λέοντα, ὄφιν τὸν δόλιον, σκολιὸν καὶ δράκοντα, τὸν πονηρὸν, σύντριψον τῷ κράτει σου, ὑπὸ τοὺς πόδας μου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον. Αὐτόμελον.

Ο τοῦ παραδόξου θαύματος! ὦ μυστηρίου καινοῦ! ὦ φρικτῆς ἐγχειρήσεως! ἡ Παρθένος ἔλεγεν, ἐν Σταυρῷ σε ὡς ἔβλεψεν, ἐν μέσῳ δύο ληστῶν κρεμάμενον, ὃν ἀνωδίως φρικτῶς ἐκύησεν. Ἐκλαίει κρᾶζουσα· Οἴμοι τέκνον φίλτατον! πῶς σε δεινός, δῆμος καὶ ἀχάριστος, Σταυρῷ προσήλωσεν;

Ἀπολυτίκιον τῶν Μαρτύρων:

Ὁ Μάρτυρές σου Κύριε,

Καὶ τοῦ Ὁσίου: Ὁ ρηοδοξίας ὁδηγέ.

✠✠✠✠✠✠

Εἰς τὸν Ὀρθρον.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν ἀναγινώσκονται οἱ Κανόνες, εἰς τῆς Ὀκτωήχου, καὶ οἱ ἐφεξῆς δύο τῶν Ἀγίων.

Ὁ Κανὼν τῶν Μαρτύρων, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς: Πιστῶς ἀνυμνῶ Μάρτυρας στεφηφόρους.

Ἰωσήφ.

Ὡδή. α'. Ἦχος δ'. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Πιστῶς ἐναθλήσαντες, καὶ τὸν ἀγῶνα τελέσαντες, τῆς νίκης τὸν στέφανον, συνανεδήσασθε, θεῖοι Μάρτυρες· τὴν θεῖαν ὑμῶν μνήμην, ὅθεν ἐορτάζομεν, ἐπαγαλλόμενοι.

Ιστίῳ πετρούμενοι, Πνεύματος Θεοῦ τὸ πέλαγος, ἀβρόχως διήλθετε, Μάρτυρες ἐνδοξοί, τῶν κολάσεων· καὶ νῦν πρὸς θεῖον ὄρμον, τῆς ἀνω λαμπρότητος, κατεσκηνώσατε.

Σταυρὸν ὡσπερ θώρακα, ἐνδεδυμένοι. Μακάριοι, ἐχθρὸν τὸν ἀσώματον, κατεπαλαί-

σατε, μετὰ σώματος, βασάνους πολυπλόκους, καὶ θάνατον ἀδικον, καθυπομείναντες.

Θεοτοκίον.

Τὴν μόνην χωρήσασαν, τὸν προαιώνιον Κύριον, ἐν μήτρᾳ πανάμωμον, Κόρην ὑμνήσωμεν, ὅτι γέγονεν, οὐρανῶν πλατυτέρα, Θεὸν σώματώσασα, δι' ἀγαθότητα.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος ὁ αὐτός. Θαλάσσης, τὸ ἐρυθραῖον.

Ος θεῖος, ὡς φωτοφόρος Ὅσιε, πᾶσιν ἐξέλαμψας, φωταγωγίαις μάκαρ τῶν λαμπρῶν, καὶ πανσόφων ῥημάτων σε· ὑφ' ὧν καταφωτίζεσθαι, πάντας εὐχαῖς σε Κοσμᾶ αἴτησαι.

Τριάδος, τῆς ὑπερθέου γέγονας, σαλπιγξ θεόφθογγος, ἀναφωνῆσα πᾶσι τὰ σεπτά, καὶ σωτήρια δόγματα, καὶ ταῖς ψυχαῖς εὐφραίνουσα, τῶν ὀρθοδόξων Παναοίδιμε.

Οὐδέλως, τοῖς σοῖς βλεφάροις δεδωκας, ὑπνον μακάριε, ἕως οὗ ὄντως ἐφθασας σαφῶς, ὀρεκτῶν τὸ ἀκρότατον· παρ' οὗ τὴν χάριν εἴληφας, τῆς ἀληθοῦς Πάτερ νοήσεως.

Θεοτοκίον.

Παρθένος, καὶ μετὰ τόκον ἔμεινας· αὐτὸν γὰρ τέτοκας, τὸν Ποιητὴν τῶν ὄλων καὶ Θεὸν, ἀσυνήτως καὶ ξένως ἡμῖν, ἐπιφανέντα σώματι, Θεογεννητὸρ Μητροπάρθενε.

Τῶν Μαρτύρων. Ὡδή γ'. Τῆς σεῖς ὑμνολόγους.

Ος βότρυνες θεῖοι γεγονότες, ἀμπέλου τῆς θεῖας ἀληθῶς, ἀθλήσεως προχέουσιν, οἶνον ἡμῖν οἱ Μάρτυρες, πνευματικῶς εὐφραίνοντα, ταῖς διανοίας ἐν χάριτι.

Στερόρως ἀντετάξω τῷ διώκτη, Ναζάριε Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, προστάττοντι κιβδηλοῖς σε, θύειν θεοῖς πανόλβιε, τῷ ὡς ἀρνίον θύεσθαι, ἐτοιμῶς ἔχοντι ἐνδοξε.

Αίνεσεως πάντες συμφωνίᾳ, ὑμνήσωμεν σήμερον πιστῶς, Ναζάριον, Προτάσιον, Γερβάσιον καὶ Κέλσιον, τῆς ἀληθείας Μάρτυρας, γεγεννημένους ἐν Πνεύματι. Θεοτοκίον.

Νόμου προετύπου ἡ σκηνήσε, γενήσεσθαι μέλλουσαν Ἀγνή, Θεοῦ ἅγιον σκηνῶμα, ἐν ᾧ ὁ ἱλασμός ἡμῶν, ἀγιασμὸν δωρούμενος, πᾶσιν ἡμῖν ἐπελεύσεται.

Τοῦ Ὁσίου: Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Επ' ὧμων ἄρας σοφέ, τὸν τοῦ Κυρίου σου σταυρὸν ἐκράζεις· Κόσμῳ κἀγὼ ἐσταύρωμαι, σάρκα καθηλώσας τῷ φόβῳ σου.

Ος χεῖμαρρος τῆς τρυφῆς, πᾶσι προχέεις τὰ σεπτά νόματα, ἀρδῶν αἰεὶ Ὅσιε, φρένας καὶ ψυχὰς τῶν ὑμνούντων σε.

Η χάρις ἡ τοῦ Θεοῦ, ἐπισκιάσασα ἐν σοὶ Πάνσοφε, ἄλλον ἡμῖν ἔδειξε, Δεῖον Χρυσόρροον τοῖς φθέγμασι. Θεοτοκίον.

Κυρίως καὶ ἀληθῶς, σὲ Θεοτόκον οἱ πιστοὶ σέβουμεν· σὺ γὰρ Θεὸν τέτοκας, σάρκα γεγονότα Πανάμωμε. Ὁ Εἰρμός.

• **Ε**ὐφραίνεται ἐπὶ σοὶ, ἡ Ἐκκλησία σου
• **Χ**ριστέ κράζουσα· Σὺ μου ἰσχύς Κύριε,
• καὶ καταφυγὴ καὶ στερέωμα.

Κάθισμα τῶν Μαρτύρων.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τεσσάρων ἱερῶν, ἀθλησάντων Μαρτύρων, τὴν Δεῖαν καὶ σεπτὴν, ἐορτάζομεν μνήμην, τρυφῶντες τὰ θαύματα, καθ' ἐκάστην ὡς νόματα· ἅπερ βρῦουσιν, ἐκ τῶν τιμίων λειψάνων, ἀποπαύοντες, τὰς τῶν πιστῶν ἀσθενείας, δυνάμει τοῦ Πνεύματος.

Δόξα. Τοῦ Ὁσίου.

Ηλύρα τῆς σεπτῆς, καὶ Ἁγίας Τριάδος, Κοσμάς ὁ ἱερός, μελωδῶν ἰδοῦ ἦκε, τὸ μέλος τὸ Τρισάγιον. Σὺν αὐτῷ σὺν βοήσωμεν· Ὁ Πατήρ, Υἱὸς καὶ Θεῖον Πνεῦμα τὸν κόσμον, σοῦ εἰρήνευσον, καὶ τὸν Σατὰν ὑπὸ πόδας, ἡμῶν ταχὺ σύντριψον. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Φωτὶ σου ἀγαθὴ, τὴν ἐν σκότει ψυχὴν μου, καταύγασον Ἀγνή, καὶ τὴν πώρωσιν λύσον, καὶ δίδαξον πράττειν με, τοῦ Υἱοῦ σου τὸ θεῖον· ὅπως ἄφεςιν, τὴν τῶν πολλῶν μου πταισμάτων, εὖρω πάναγνε, καὶ τοῦ πυρὸς τοῦ ἀσβέστου, ῥυσθῶ ταῖς πρεσβείαις σου.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ορῶσά σε Χριστέ, ἡ πανάμωμος Μήτηρ, νεκρὸν ἐπὶ Σταυροῦ, ἠπλωμένον ἐβόα· Υἱέ μου συνάναρχε, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι, τίς ἡ ἀφατος, οἰκονομία σου αὕτη, δι' ἧς ἔσωσας, τὸ τῶν ἀχράντων χειρῶν σου, Οἰκτιρμον πλαστούρημα;

Τῶν Μαρτύρων. Ὡδὴ δ'. Ὁ καθημένος ἐν δόξῃ.

Υπὲρ ἔννοιαν ὁ πόθος, τῶν Ἁγίων Μαρτύρων σου, ὑπερβαίνει πάντα, Λόγε λογισμὸν τὰ παλαιίσματα, καὶ οἱ ἀνδρεῖοι ἀγῶνες καὶ τὰ ἔπαθλα, ἃ παρέσχες νομίμως, αὐτοῖς ἐνάθλησασιν.

Μίαν γνώμην διαφόροις, αἰκίζόμενοι σώμασιν, οἱ Χριστοῦ ὀπλῖται, ὑπερβολικῶς ἐπεδείξαντο, ἓνα Θεὸν ἐν σταδίῳ ὠμολόγησαν, καὶ πολυθεὸν, πλάνην σαφῶς ἐξηφάνισαν.

Ναζαρίου, Γερβασίου, Προτασίου, Κελσίου τε, τῶν σεπτῶν Μαρτύρων, Ἄγγελοι τὴν πάλιν ἐθαύμασαν, πῶς ἐν σαρκὶ τῷ ἀσάρκῳ

συμπλεκόμενοι, κατηδάφισαν τοῦτον εἰς γῆν ἀνδρικώτατα.

Ος γενναῖοι στρατιῶται, ὡς ἀήττητοι Μάρτυρες, οἱ Χριστοῦ ὀπλῖται, ὡς τῆς εὐσεβείας ὑπέμαχοι, τὰς οὐρανίους σκηνώσεις ἐκληρώσασθε, καὶ χοροῖς τῶν Ἀγγέλων, αἰεὶ ἐπαγάλλεσθε. Θεοτοκίον.

Μὴ κενώσας τοὺς πατέρας, ὁ ὑπέρθεος ἄχραντε, Θεοτόκε κόλπους, κόλποις σου ἀχράντοις καθέζεται, Δεῖαν καθέδραν τοῖς πᾶσιν ἀγαθότητι, ἐτοιμάζων καὶ δόξαν, αἰεὶ διαμένουσαν.

Τοῦ Ὁσίου. Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα.

Οξυγράφου ὡς κάλαμος σοῦ ἡ γλῶσσα, παναληθῶς γεγένηται, ἄριστα Παμμακαρ, γράψασα ὡς πίνακι, Χριστοῦ τὰ σεβασμια, καὶ σωτηριώδη παθήματα.

Ανυψούμενος ὡς φοινῆ ταῖς θεωρίαις, τῶν ἀρετῶν ὑψίκομον, δένδρον καθωράτης, γλυκασμὸν σωτήριον, παρέχων τοῖς μέλπουσι· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Υψηγορία τῶν λόγων σου Θεοφάντορ, ταῖς τῆς Πανάγνου ὑμνησας, καὶ πάντων Ἀγίων, Ἐορτὰς λαμπρότατα, κραυγαῖζων γηθόμενος. Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε. Θεοτοκίον.

Οκατὰ φύσιν ἐλεύθερος τὴν ἰδίαν, δουλομορφὴν ἐπτώχευσε, χρηστότητος πλουτῶ Μήτηρ αἰειάρθενε, ἐκ σοῦ καθ' ὑπόστασιν, ὅλον προσλαβὼν τὸ ἡμέτερον.

Τῶν Μαρτύρων. Ὡδὴ ε'. Ἐξέση τὰ σύμπαντα.

Αἰκίαις τὸ σῶμά σου, Ναζάριε ὠμίλησε, στρέβλαις καὶ βασαίνοις πολυπλόκοις· μύρον εὐώδες ὅθεν πηγάζει ἡμῖν, κατευωδιάζον τὰς ψυχὰς, πίστει ἀδιστακτῶ σε, τῶν τιμῶν τῶν πανεύφημε.

Ρανίσιν αἱμάτων σου, κατέσβεσας τοὺς ἄνδρακας, τῆς παλυθείας Ἀθλοφόρε· Δεῖων θαυμάτων πυρὶ δὲ πάνσοφε, ὕλην παθημάτων χαλεπῶν, φλέγεις Δεῖα χάριτι, τοῦ Σωτῆρος Ναζάριε.

Τὰ ἄνθη τὰ πνέοντα, ὁσμήν ἐνθέει γνώσεως, τῆς θεογνωσίας τοὺς λειμώνας, τοῦ Παραδείσου δένδρα τὰ ἔγκαρπα, τοὺς περικαλλεῖς καὶ φωταυγεῖς, Μάρτυρας ὑμνήσωμεν, καὶ πιστῶς μακαρίσωμεν.

Υμνείσθω Ναζάριος, μεγαλυνέσθω Κελσῖος. Ἄμα Προτασίῳ ὁ γενναῖος, ἀνευφημείσθω πίστει Γερβάσιος, εἰ τῆς Ἐκκλησίας ἀκλινεῖς, στῦλοι καὶ δεμέλιοι, ἀρράγαεῖς χρηματίσαντες.

Θεοτοκίον.

Ρομφαία τὸ πρότερον, ἢ τὴν Ἐδεμ φυλάττουσα, νῶτα τοῖς πιστοῖς Ἀγνή παρέχει, σημειουμένοις τιμίῳ αἵματι, πάλαι κενωθέντι ἐκ πλευρᾶς, λόγχης ἐκκεντήματι, τοῦ ἐκ σοῦ ἀνατεῖλαντος.

Τοῦ Ὁσίου. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Σὺ ὡς περ παμφανής, ἐωσφόρος ἀνέτειλας· σὺ ῥήμασι καταυγαῖζεις, τῶν πιστῶν τὰς καρδίας, βολίσι τῶν ῥημάτων σου.

Σὺ ὡς περ ἀριστεύς, τῇ σφενδόνῃ χρησάμενος, τῶν λόγων σου Θεομάκαρ, τὰ τῶν αἰρετιζόντων, κατέβαλες φρυάγματα.

Τίς ὄντως ἐξεῖπειν, τοὺς σοὺς πόνους δυνήσεται, ἀγῶνάς τε καὶ ἰδρωτάς, ἐκυσίως οὐς ἔτλης, σαρκὸς ἔξω γεγόμενος;

Θεοτοκίον.

Νοῦς οὐκ ἀγγελικὸς, οὐκ ἀνθρώπινος δύναιται, τὸ ἀφραστον ἐρμηνεύσαι, καὶ παραδόξον θαῦμα, τοῦ τόκου σου Παναίχραντε.

Τῶν Μαρτύρων. Ὡδὴ 5'. Τὴν θείαν ταύτην.

Αἰσαὶ πορεῖαι ἐν ὕδασι, ἐγένοντο παμμάκαρ Ναζάριε, καὶ οὐκ ἐγνώσθη σου, τούτοις τὰ ἴχνη ἐν Πνεύματι, οὐ τῇ δυνάμει πάντας ἐχθροὺς κατήσχυνας.

Σωμαίων πάθη ἀνιάτα, τῇ θείᾳ ἐθεράπευσας χάριτι, Μάρτυς Ναζάριε· μύρον εὐωδῶδες ἔπηγάζεις δέ, τοῖς τῷ σεπτῷ λειψάνῳ, σοῦ προσπελαζούσι.

Σοφῶς ὁ θείος Προτάσιος, ὁ μέγας τε σὺν τούτῳ Γερβάσιος, πλοῦτον ἐπίκηρον, καὶ δυναστείαν πατήσαντες, τῆς αἰωνίῃ δόξης κατηξιώθησαν.

Θεοτοκίον.

Τοὺς νόμους Κόρη ἐκαίνισας τῆς φύσεως Παρθένης κηύσασα, Θεὸν ἀθάνατον, σάρκα θνητὴν ἐνδυσάμενον, ἵνα θνητοὺς θείῳ δι' ἀγαθότητα.

Τοῦ Ὁσίου. Ἐβόησε, προτυπῶν.

Σὺ τὸν Ἄβελ, παρεζήλωσας φέρων τὰς ἀπαρχάς, τῶν σῶν λόγων, ὡς θρεμμάτων θυσίας Κοσμά προφανῶς, προτιθεὶς εἰς βρωσίν, τῶν ἀσμάτων τὰ μέλη τὰ καλλίστα.

Μαρτυρία, συνειδήσεως ἔτλης τὸν βίον σου, θυσιαζών, Ἰσαακ ὡς περ ἄλλον τὸ πρέθυμον, Ἀβραάμ ἐνθέως, ἀληθῶς μμησάμενος Πάνσοφε.

Αναβάσεις, ψυχρωσώστους ὑπέθου ὡς κλίμακα, Πατριάρχης, ἦν ἑώρα τὸ πάλαι Κοσμά τηλαυγῶς, ἀνεγκύων πάντας, ἠδυφθόγοις βαθμῖσι σου εὐθετα.

Θεοτοκίον.

Μὴ ἐλλίπης, ἰλεοῦσθαι Παρθένης τῶν δούλων σου, τὸν Υἱόν σου, τὰς οὐλαῖς ἐξαλείφειν πταισμάτων ἡμῶν, τῶν ὀρθᾶ φρονούντων, Θεοτόκον σε Κόρη πανύμνητε. Ὁ Εἰρμός.

Εβόησε, προτυπῶν τὴν ταφὴν τὴν τρίτην μερὸν, ὁ Προφήτης, Ἰωαῆς ἐν τῷ κήτει· δεόμενος· Ἐκ φθορᾶς με ῥύσαι, Ἰησοῦ Βασιλεῦ τῶν δυνάμεων.

Κοντάκιον, Ἦχος α'. Χορὸς Ἀγγελικὸς.

Μαρτύρων τοῦ Χριστοῦ, τὴν τετράριθμον δόξαν, ὑμνήσωμεν πιστοὶ, εὐφημίαις ἀσμάτων, Ναζάριον Προτάσιον, καὶ Γερβάσιον Κέλσιον· οὗτοι ἠθλήσαν, μέχρι τομῆς καὶ θανάτου· οὗτοι στέφανον, τῆς ἀφθαρσίας λαβόντες, αἰτοῦσι σωθῆναι ἡμᾶς. Ὁ Οἶκος.

Τῶν Ἀθλοφόρων τὴν ἄθλησιν, τὰ παλαιίσματα, καὶ τὸν ἔνδοξον θάνατον, δεῦτε φιλέορτοι ἅπαντες ὕμνοις ἐγκωμίων καὶ ᾠδαῖς εὐφημήσωμεν τὴν τετράριθμον φαλαγγα, τὸν σοφὸν Προτάσιον, σὺν τούτῳ Γερβάσιον, καὶ τὸν θείον Ναζάριον, ἅμα Κελσίῳ τῷ θρηγῶρῳ, καὶ νέῳ πεφηνότι· ὅτι πᾶσαν τῶν Ἑλλήνων ἀπετέφρωσαν μανίαν, καθομολογούντες τὸν Χριστὸν, Θεὸν μέγαν, πρὸ τῶν αἰώνων βασιλεύοντα σὺν Πατρὶ καὶ Πνεύματι· νῦν δέ μετὰ θάνατον αἰτοῦσι σωθῆναι ἡμᾶς.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΔ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ναζαρίου, Γερβασίου, Προτασίου, καὶ Κελσίου.

Στίχοι.

Τὸν Ναζάριον καὶ συνάθλους τρεῖς ἅμα,
Θεῷ προσῆξε Ναζαρηνῷ τὸ ξίφος.

Σὺν τρισὶ Ναζάριος τμήθη δεκάτηγε τετάρτη.

Οἱ ἠθλήσαν ἐν Ῥώμῃ, μετὰ τὴν τελείωσιν τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, ἐπὶ Νέρωνος τοῦ Βασιλέως, παρὰ Πέτρου τοῦ Ἀποστόλου ὁδηγηθέντες πρὸς τὴν εὐσέβειαν. Ἐν δὲ τῷ εἰκοστῷ ἔτει τῆς ἡλικίας αὐτοῦ, ὁ Ἅγιος Ναζάριος, διὰ τῶν πόλεων τῆς Ἰταλίας διερχόμενος, καὶ κηρυσσῶν, πολλοὺς πρὸς τὴν πίστιν ἐχειραγῶγησε. Διὰ δὲ χρόνων δέκα κατήνησεν εἰς τὴν πόλιν Πλακεντίας, ἔνθα κατέλαβε τὸν Ἅγιον Προτάσιον καὶ Γερβάσιον, βεβλημένους ἐν φυλακῇ ὑπὸ Ἀνουλίου ἀρχόντος· κακεὶ κηρύττων, ἐξωθεῖται τῆς πόλεως· καὶ ἐλθὼν εἰς πόλιν λεγομένην Κίμελιν, προσλαμβάνεται τὸν Ἅγιον Κέλσιον, τριετὴ ὄντα παῖδα, καὶ αὐτίκα παρὰ Δεινοβίου φρουρεῖται. Ἐἴτα ἐκεῖθεν ἀπολυθεὶς, ἔρχεται μετὰ Κελσίου εἰς τὰς πόλεις Τιβερίου, εὐαγγελιζόμενος· καὶ συλληφθεὶς ὑπὸ Νέρωνος, δεσμεῖται, καὶ θηρίοις ἐκδίδεται. Περισθεὶς δέ, πάλιν καταλαμβάνει τὴν Μεδιόλανον, καὶ εὐρίσκει ἐν τῇ εἰρητῇ περιόντας τοὺς Ἅγιους, Γερβάσιον καὶ Προτάσιον.

καὶ αὐθις παραπίμπεται ἐν Ῥώμῃ παρὰ Ἀνουλίου. Ἐνθα σωτηρίας γίνεται αἴτιος τῷ πρὸς πατρός αὐτῆ πατρί· καὶ εἰς Μεδιόλαγον ὑποστρέψας, τέμνεται τὴν κεφαλὴν, ἅμα Γερβασίῳ, Προτασίῳ, καὶ Κελσίῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Κοσμᾶ τοῦ Ποιητοῦ, Ἐπισκόπου Μαίουμα τοῦ Ἀγιοπολίτου.

Στίχ. Ἀπῆλθε Κοσμᾶς ἐνθα πᾶσα τερπνότης, Μέλη λιπῶν τέρποντα τὴν Ἐκκλησίαν.

Οὗτος ὁ Ἅγιος προσλαμβάνεται, κομιδῇ νέος ὢν, παρὰ τοῦ Πατρὸς τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ, ὡς υἱοποιητός· ὃς κλούτῳ πολλῶ κομῶν καὶ κοσμητικῆ δόξῃ, προσελάθετο τινὰ τῶν Ἀσκηρικῶν, ἄνδρα πολυμαθῆ καὶ σοφόν, Κοσμᾶν καὶ αὐτὸν καλούμενον· ὃ τὸν τε υἱὸν αὐτοῦ Ἰωάννην, καὶ Κοσμᾶν τὸν υἱοποιητὸν παραδοῦς, πᾶσαν σοφίαν θείαν τε καὶ ἀνθρωπίνην ἐκδιδάσκειν αὐτὸς ἐξηκριβώσατο. Οἱ δὲ, δεξιᾶς τυχόντες φύσεως, πᾶσαν ἐν βραχεῖ γραμματικὴν τε καὶ φιλοσοφίαν ὑπ' αὐτοῦ διδασκόμενοι, ἐπιτέλειαν καὶ γεωμετρίαν ἐξασκήσαντες, ἅπασιν αἰδέσιμοι ἀνδείχθησαν· ὃς δὲ τὴν ἐν ἅπασιν αὐτῶν τελειότητα βούλεται μαθεῖν, ἀπὸ τῶν αὐτοῖς προηθέντων συγγραμμάτων ἀκριβῶς εἴσεται. Εἶτα εἰς τὴν Λαύραν τοῦ Ἁγίου Σάββα παραγενόμενος, τὸν Μοναδικὸν ζυγὸν ὑπέρχονται· καὶ ὁ μὲν μακάριος Ἰωάννης, Πρεσβύτερος χειροτονεῖται παρὰ τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων· ὁ δὲ αἰδέσιμος Κοσμᾶς, πολλὰ παρακληθεὶς ὑπὸ πάσης τῆς Συνόδου, Ἐπίσκοπος Μαίουμα (*) προχειρίζεται. Καλῶς οὖν πολιτευσάμενος, καὶ τὸ ἑαυτοῦ ποιμνίου ἐπὶ νομαῖς σωτηρίους ὁδηγήσας, καὶ εἰς βαθὺ γῆρας ἐλάσας, ἀνεπαύσατο ἐν Κυρίῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ. Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Σιλβανοῦ.

Στίχ. Μετῆλθεν αὐχὴν Σιλβανοῦ τομὸν ξίφος. Κἀντεῦθεν ὠφθη Σιλβανὸς τομεὺς πλάιη.

Οὗτος ὄρμητο ἀπὸ τῆς Γαζαίων χώρας, ἀνὴρ πρᾶος, τῇ πίστει ἀκέραιος, τῆς κατὰ Γάζαν Ἐκκλησίας

(*) Αὕτη ἦν πόλις παραθαλασσία τῆς Παλαιστίνης, κατὰ τὴν ἀκρὰν τῆς Ἰουδαίας, ἐκ μέρους τῆς Αἰγύπτου, κειμένη, ἐν ἣ ἦσαν αἱ ἀποθήκαι τῶν πραγματικῶν, καὶ ὁ ἐμπορικὸς λιμὴν τῆς πόλεως Γάζης, ἀφ' ἧς καὶ ἐξήρτητο, δύο μίλια ἀπέχουσα ἐκείνης, καὶ λιμὴν Γαζαίων καλούμενη πρότερον. Μετὰ δὲ τὴν τῶν κατοίκων αὐτῆς ἐπιστροφήν ἐκ τῆς εἰδωλολατρίας εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου, ὁ εὐσεβὴς οὗτος Βασιλεὺς, πρὸς ἀνταμοιβὴν τῆς τοιαύτης ἐπιστροφῆς, κατέστησε τὴν πόλιν αὐτῶν ἀνεξάρτητον καὶ αὐτόνομον, μετονομάσας αὐτὴν Κωνσταντίαν, ἐκ τοῦ ὀνόματος Κωνσταντίου τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ. Ἀλλὰ τὴν ὀνομασίαν ταύτην ἠκύρωσεν ἔπειτα Ἰουλιανὸς ὁ παραβάτης· ὃς τις, ἀφαιρέσας ἀπ' αὐτῆς καὶ πάντα τὰ προνόμια, καθυπέταξεν αὐτὴν ἐκ νέου εἰς τῆς Γάζης τὴν διαδοχασίαν· κατὰ δὲ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν κυβέρνησιν διέμεινε καὶ εἰς τὸ ἐξῆς ἀνεξάρτητος ἀπὸ τῆς Γάζης, ἔχουσα ἴδιον αὐτῆς Ἐπίσκοπον (Σωζὸμ. Ἐκκλ. Ἱστορ. Βιβλ. ε. β. καὶ ἄλλοι).

Τὸ δὲ ὄνομα Μαίουμα, σημαίνει εἰς τὴν τῶν Φοινίκων διάλεκτον ἑορτὰς ἢ παίγνια, ἅτινα ἐποίουν ἑορτάζοντες οἱ κάτοικοι τῶν παραλίων τῆς Παλαιστίνης, παράγεται ἐκ τῆς Φοινικικῆς λέξεως Μαίμ (Maim), ἣτις δηλοῖ Ἰθάτα· καθότι οἱ ναῦται καὶ ἀλιεῖς, παίζοντες ἐν ταῖς ἀκροθαλασσίαις, ἠγωνίζοντο διὰ μυρίων εφοῶν καὶ πολλῆς δεξιότητος, ἵνα πίπτωσιν ὁ εἰς ἐπὶ τοῦ ἄλλου ἐν τῷ ὕδατι, πρὸς τέρψιν τῶν θεατῶν. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν τὸ πρᾶγμα ἦν ἀπλή καὶ πάρεργος παιδιὰ· μετὰ ταῦτα δὲ κατέστη ἑορτὴ κανονικὴ, ὑπὸ τῶν Ἀρχόντων τεταγμένη, ἐν ἡμέραις ῥηταῖς, χάριν τῷ λαοῦ.

Πρεσβύτερος, γηραλός τὴν ἡλικίαν. Ὁς, παραστάς ἐπὶ τοῦ Καισαρέων δήμου, μαστίζεται πικρῶς, καὶ τὰς πλευρὰς καταξάινεται. Εἶτα ἐπὶ τῶν ἐν Ζωόροις τοῦ χαλκοῦ μεταλλῶν καταδικασθεὶς, ἐπισκοπικῆς λειτουργίας παρὰ τῶν πιστῶν ἀξιοῦται. Μετὰ δὲ τινὰ χρόνον, διὰ τὸ βαθὺ γῆρας καὶ τὴν ἀσθένειαν ὢν τεταρικοχούμενος, τὴν κεφαλὴν ἀπετμήθη παρὰ τῶν εἰδωλολατρῶν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Πέτρου τοῦ Ἀυσελαίου.

Στίχ. Τὸ πῦρ ὑπελθὼν ἐνθεῷ ζήλω Πέτρος, Τὸ τῆς πλάιης πῦρ σβεννύει τῆς δυσθείας.

Οὗτος ὑπῆρχεν ἀπὸ τῶν ἐρίων Ἐλευθερουπόλεως, κώμης Ἀνεας καλουμένης, ἀνδρείος μὲν καὶ ἀκμάζων τὴν ψυχὴν, νέος δὲ καὶ ῥωμαλέος τῷ σώματι. Πλείστα δὲ ἀνδρυσάμενος ἐν τοῖς ὑπὲρ εὐσεβείας ἀθλοῖς, καὶ πάντων καταφρονήσας τῶν ἐπιγείων, ἐν τῷ ἔκτῳ ἔτει τῆς βασιλείας Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ, θῦμα εὐπρόσδεκτον ἐγένετο τῷ Θεῷ, τὸν διὰ πυρὸς ἀγῶνα τελέσας.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τῶν Μαρτύρων. Ὠδὴ ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Επὶ πέτραν, θείας γνώσεως ἐρείσαντες, τὰς βάσεις Ἐνδοξοῦ, τῶν καρδιῶν ὑμῶν, ἐχθρῶν μηχανήμασιν, οὐ παρετράπητε, ἀναμέλποντες Ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητός εἶ.

Φῶς ἀνέσπερον, ἀθλήσασι δὲ αἵματος, ὑμῖν ἀνέτειλε, καὶ εὐφροσύνη σαφῶς, ὑμᾶς διεδέξατο Μεγαλομάρτυρες, ἀναμέλποντας Ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητός εἶ.

Ηγιασάτε, προθύμως διερχόμενοι, πόλεις μακάριοι, ὁμολογοῦντες Χριστὸν, τυράνων ἐνώπιον, καὶ πᾶσαν ἴασιν, παρεχόμενοι, τοῖς δεομένοις χάριτι, τοῦ Σωτῆρος Ἀθλοφόρου Θεοτοκίου.

Φωτεινότατον, παλάτιον εὐράμενος, Θεὸς τὴν μήτραν σε, ταύτην κατώκησεν, υἱὸς ἐργαζόμενος, φωτὸς Πανάμωμε, τοὺς κραυγάζοντας Ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητός εἶ.

Τοῦ Ὁσίου. Ὁ διασώσας ἐν πυρὶ.

Επὶ τὸ ὄρος ἀνελθὼν, Πάτερ ἀρετῶν ἐκόμισω, νόμον Θεοῦ καὶ ὡς Μωσῆς, πλανηθέντας ἐφείλκυσας εὐθετα, μελωδῶν ἀξιάγαστε Ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητός εἶ.

Λύμην αἰρέσεως δεινὴν, ἔστησας φαρμάκῳ τῶν λόγων, τῶν σῶν δογμάτων μελωδῶν, ἐπινίκιον ὕμνον τῷ Κτίσαντι Ὑπερύμνητε Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητός εἶ.

Πηγὴ θεόβρυτος ἡ σὴ, Πάτερ ἀναδεδεικται γλώσσα, φλογιζόμεναις ἐκ παθῶν ταῖς ψυχαῖς, αἱ πιοῦσαι κραυγάζουσιν Ὑπερύμνητε Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητός εἶ.

Θεοτοκίον.

Ως κιβωτόν σε καὶ σκηνήν, κλίνην τε τοῦ Λόγου ὑμνεύμεν, κήπον ἀνθεύοντα τὸν Χριστόν, τὴν τερπνὴν εὐωδίαν, ᾧ ψάλλομεν· Ὑπερύμνητε Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Τῶν Μαρτύρων· Ὡδὴ ἡ. Παῖδας εὐαγεῖς.

Ορβρίζοντες πρὸς τὸν ἐκ Παρθένου, ἐκλάμψαντα παραδόξως μέγαν Ἥλιον, Μάρτυρες ἀήττητοι, φῶς ἐχρηματίσατε, καὶ τὸ τῆς πλάνης χάριτι, σκότος ἐλύσατε, Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε βρωῶντες, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ρώμη σου ἢ παλαιοὺς ἀγῶνας, κηρύττει Ναζαρίε πολυάθλε· ἡ Κωνσταντινούπολις, ἄδει τὰ τεράστια, τὸ ἱερόν σου λείψανον, πίστει κατέχευσα, καὶ, Κύριον ὑμνεῖτε βρωῶσα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ο δειὸς Ναζάριος πηγάζων, τὰ μύρα τῆς χάριτος προτρέπεται, πάντας τῆς προστρέχοντας, πίστει ἀπαρύσασθαι, εἰς φωτισμὸν καὶ καθάρσιν, ἀνακραυγάζοντας· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Υμᾶς τῆς γενναίας Ἀθλοφόρος, Ναζάριον, Κέλσιον, Προτάσιον, αὐτίς τὸν Γερβάσιον, πρέσβεις πρὸς τὸν Κύριον, δυνατωτάτης ἔχοντες, πόθῳ κραυγάζομεν· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Σαρκὶ ἐνωθεῖς σοὶ κατ' ἐσίαν, ὁ πᾶσι τὸ εἶναι παρεχόμενος, ὅλον με ἀνέπλασεν, ὅλον ἀνεκαίνισε, παλαιωθέντα Πάναγνε, ταῖς παραβάσεσι· διὸ σε τὴν Παρθένον ὑμνοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Ὁσίου· Λυτρωτὰ τοῦ παντός.

Καθαρθεῖς τὴν ψυχὴν παναιοδίμε, ἀνεδείχθης δοχεῖον τοῦ Πνεύματος· καὶ φωτισμοῦ πληρούμενος, κατεφώτισας πάντας, μέλπειν ἀξίως· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Τοῖς ἐπαίνοις σε στέφειν μὴ σθένοντες, πρὸς τῆς σῆς ἀποβλέποντες Ὅσιε, χάριν αἰτῆμεν ἄνωθεν, δωρηθῆναι ποθοῦσι νῦν ἐξυμνησαι, τὴν σὴν εὐσημον μνήμην μακάριε.

Νῦν αὐλίξῃ τοῖς ἄνω γηθόμενος, σὺν χοροῖς τῶν Ἁγίων Πανόλθιε, ὧν τοὺς λαμπροὺς ἀγῶνάς τε, καὶ τοὺς ἄθλους ἀνύμνει, πόθῳ κραυγάζων· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Γλασμὸν τῶν πταισμάτων μοι δώρησαι, καὶ κακῶν ἀποχὴν παναμώμητε, ταῖς μητρι-

καῖς πρεσβείαις σου, Θεοτόκε Παρθένε εὐλογημένη, τῶν πιστῶν ἢ βεβαία ἀντίληψις.

Ὁ Εἰρμός.

Λυτρωτὰ τοῦ παντός Παντοδύναμε, τοὺς ἐν μέσῳ φλογὸς εὐσεβήσαντας, συγκαταβάς ἐδρόσισας, καὶ ἐδίδαξας μέλπειν· Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Τῶν Μαρτύρων· Ὡδὴ θ'. Εὐα μὲν.

Γσχῦν νευρούμενοι Χριστοῦ τοῦ λύσαντος, τὴν κακίαν τοῦ ἀλάστορος, κλίναντες τούτῳ τὸν αὐχένα, τὸ τέλος διὰ ξίφους ἐδέξασθε, λυθέντες τῆς σαρκὸς Μεγαλώνυμοι· ὅθεν ἀξίως μακαρίζεσθε.

Οραῖοι ἐν στίγμασι σαρκὸς γεγονάτε, καὶ Ἄγγελοι ὁμοιωθῆτε· νῦν δὲ παρίστασθε τῇ πάντων, γηθόμενοι αἰεὶ ὠραιότητι, μεθέξεσι σαφῶς καλλυνόμενοι, ὠραιόταταις Πανσεβάσμοι.

Σημείοις καὶ τέρασιν ὑμᾶς ἐκόσμησε, καὶ πρὸ τέλους παναιοδίμοι, καὶ μετὰ τέλος ὁ Δεσπότης, Ναζάριε, Προτάσιε, Κέλσιε, Γερβάσιε ἀήττητοι Μάρτυρες· ὅθεν ἀξίως μακαρίζεσθε.

Ηγιασται πόθῳ τὴν ὑμῶν ἢ σύμπασα, ἐκτελοῦσα μνήμην σήμερον· χαίρεισι Μάρτυρες καὶ πάντες, Προφῆται σὺν ἡμῖν ἐορτάζουσι· μεθ' ὧν ὑπὲρ ἡμῶν ἰκετεύσατε, τὸν εὐεργέτην Παμμακάριστοι.

Θεοτοκίον.

Φωνὴν σοὶ τοῦ Δείου Γαβριὴλ, προσάγομεν, γεγηθότες Κόρη Πάναγνε· Χαῖρε ἡ Κεχαριτωμένη, Μαρτύρων Ἀποστόλων τὸ καύχημα, καὶ πάντων τῶν πιστῶν τὸ δίσσωμα, Παρθενομήτορ ἀπειρόγαμε.

Τοῦ Ὁσίου· Ὁ αὐτός.

Γδοῦ νῦν ἐπέλαμψεν ἡμῖν εὐφρόσυτος, Δεῖα μνήμη καὶ πανάγαθος, πάντας εὐφραίνουσα ἀξίως, Κοσμά τῆ Δαυμασθῆ καὶ Δεόφρονος, τῆ Δείου Μελωδοῦ καὶ τρισμάκαρος· ἦν ἐπαξίως εὐφημήσωμεν.

Χάριν ἰαμάτων εἰληφῶς Πανόλθιε, ἐν μεθέξει Θεῆς Πνεύματος, λύσον τὸν ζόρον τῆς ψυχῆς μου, τὰ νέφη τῶν παθῶν ἀποδίωξον· πρὸς τρίβους εὐθυπορεῖν με εὐδωστον, ταῖς οὐρανίου ἀξιάγαστε.

Νόμοις καθεπόμενοι τοῖς σοῖς Μακάριε, ἐξυμνησαι προεθέμεθα, σὴν πρὸς τὰ ἄνω ἐκδημίαν, βεβαίας ἀντιδόσεις ἐλπίζοντες, λαμβάνειν παρὰ σοῦ ἀξιόμνητε, τὸν στεφροδότην ἰκετεύοντος.

Θεοτοκίον.

Νεύρωσον ἡμῶν τὴν τῆς ψυχῆς ἀσθένειαν, Θεομήτορ τῆ δυνάμει σου· λύσον τὸ βα-

ρος Παναγία, τῶν ἐπιτιθεμένων τοῖς δούλοις σου, ἢ κόσμῳ δικαιοσύνης· τὸν Ἥλιον, ἀνερμηνεύτως ἀνατείλασα. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**ὕα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τὴν
» κατάραν εἰσώκισατο· σὺ δὲ Παρθένε
» Θεοτόκε, τῷ τῆς κυφορίας βλαστήματι, τῷ
» κόσμῳ τὴν εὐλογίαν ἐξήθησας· ὄθεν σε πάν-
» τες μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον τῶν Μαρτύρων.

Τῶν Μαθητῶν ὁρώντων σε.

Τὴν τετρακτὺν χορείαν τῶν Ἀθλοφόρων,
Ναζάριον Γερβάσιον σὺν Κελσίῳ, ὕμνοις
ἐγκωμίων καταστήσωμεν, καὶ τὸν κλεινὸν
Προτάσιον· ὑπὲρ τῆς κόσμου γὰρ οὗτοι, ἐξελθεῖν-
ται τὸ Θεῖον.

Ἔτερον τῆς Ὀσίης, καὶ Θεοτοκίον ὁμοῦ.

Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Υμνωδιῶν ἐν κάλλεσι, τῆς ἡδίστης σε γλώτ-
της, καὶ θεοφθόγοις ἄσμασι, τὴν ἀγνήν
καὶ παρθένον, ἀνύμησας Θεοτόκον, ἀληθῶς καὶ
κυρίως· μεθ' ἧς Κοσμά δεόληπτε, παρεστῶς
τῇ Τριάδι, σοῦ μιμητὴν, κατὰ νοῦν καὶ πράξιν
καὶ θεωρίαν, καὶ μὲ γενέσθαι πρέσβευε, ἱερώ-
τατε Πάτερ.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰνῶν, Στιχηρὰ προσόμοια
τοῦ Ὀσίου.

Ἦχος α΄. Τῶν οὐρανίων ταγματῶν.

Οπαμφαέστατος λύχνος, καὶ τηλαυγέστα-
τος, ἢ μελουργὸς κιθάρα, ἢ νευρὰ τῶν
εὐσήμων, τοῦ Πνεύματος λογίων, πᾶσιν ἡμῖν,
τὰς αὐτοῦ παρατίθεται, μελωδικαῖς εὐωχίας,
καὶ δι' αὐτῶν, κατευφραίνει τοὺς θεόφρονας.

Στίχ. Ἴμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ
Ὀσίου αὐτοῦ.

Ομουουργέτης, ἢ λύρα, τοῦ Θεοῦ Πνεύ-
ματος, ἢ ἀηδὼν ὁ τέττιξ, ὁ τῶν θείων
ἄσματων, αὐλὸς τῆς Ἐκκλησίας, ἄδει τερπνῶς,
ἐκδιδάσκων τὰ πέρατα, ἐν θεοπνεύστοις τοῖς
ὕμνοις δοξολογεῖν, τὴν Τριάδα τὴν ὑπέρθεν.

Στίχ. Τί ἀνταποδώσομεν τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων.

Σὺν ταῖς αὐλαῖς οὐσίαις, ὡς παριστάμενος,
τῷ τῶν ἀπάντων Κτίστη, καὶ Θεῷ θείῳ
Πάτερ, Κοσμά τῶν ἐκτελούντων, μνήμην ποιῶ,
τὴν φαιδρὰν σου πανήγυριν, τοῦ λυτρωθῆναι
κινδύνων καὶ πειρασμῶν, καὶ παντοίων περι-
στάσεων.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ΄.

Δαυϊτικοῖς ἄσμασι, τὸν πνευματικὸν ἄσμα-
τογράφον, εὐφημήσωμεν λέγοντες· Ἐξε-
χυθῆ ἢ χάρις ἐν χεῖλεσί σου Ὀσιε Πάτερ, καὶ

ἀνεδείχθη ἢ γλώσσά σου, κάλαμος γραμματέως
ὄξυγράφου, καλλιγραφοῦσα ἡμῖν μέλη τὰ σω-
τήρια, δι' ὧν τὴν κατὰ Χριστὸν οἰκονομίαν,
καὶ τῆς Ἁγίας Τριάδος τὸ μέγα μυστήριον,
ἀσματικῶς δοξολογεῖν διδασκόμεθα, αἰτούμε-
νοι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ηῆθη τὰ μακρὰν ποιούντά με, τοῦ ἀγαθοῦ
σου Υἱοῦ, Ἀγαθὴ καὶ πανάμωμε, πόρρω-
θε ἀπέλασον, τῆς ἀθλίας καρδίας μου· καὶ τὸν
ζητοῦντα καὶ ὠρυόμενον, καταπιεῖν με κἀκι-
στον λέοντα, ὄφιν τὸν δόλιον, σκολιὸν καὶ δρᾶ-
κοντα, τὸν πονηρὸν, σύντριψον τῷ κράτει σε,
ὑπὸ τοὺς πόδας μου. Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! ὦ μυστηρίου
καινοῦ! ὦ φρικτῆς ἐγγειρήσεως! ἡ Παρ-
θένος ἔλεγεν, ἐν Σταυρῷ σε ὡς ἔβλεψεν, ἐν μέ-
σῳ δύο ληστῶν κρεμάμενον, ὃν ἀνωδίνως φρι-
κτῶς ἐκύησεν. Ἐκλαίει κράζουσα· Οἴμοι τέκνον
φίλτατον! πῶς σε δεινός, δῆμος καὶ ἀχαριστός,
Σταυρῷ προσήλωσεν;

Καὶ τὰ λοιπὰ συνήθως, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆς ΙΕ΄. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ὀσιομάρτυρος Λουκιανοῦ,
Πρεσβυτέρου τῆς μεγάλης Ἀντιοχείας.

Εἰς τὸν ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ
προσόμοια,

Ἦχος δ΄. Ἐδωκας σημειώσιν.

Λόγον θείας γνώσεως, πεπλητηκῶς διὰ πί-
σεως, τὴς πιστῆς ἐβεβαίωσας πολύπλοκα
βάσανα, καὶ θυμὸν τυράννων, φέρειν θάρσα-
λέως, διὰ τὴν μέλλουσαν ζωὴν, καὶ ἀφθαρσίαν
καὶ ἀγαλλίασιν· διό σε μακαρίζομεν, Λουκιανέ
ἀξιάγαστε, καὶ τὴν θείαν σε σήμερον, ἐκτελε-
μεν πανήγυριν.

Εἱρκτὴν πολυχρόνιον, καὶ βιαίωτατον θάνα-
τον, ἐκαρτέρησας Ὀσιε, ἰμάσι πεδόμενος,
καὶ λεπτοῖς ὄσπράκοις, κεντήμενος μάκαρ, καὶ
ἀσιτία χαλεπῇ, μακρᾶ τε δίψῃ ἐκπιεζόμενος·
διό σε ἢ οὐράνιος, τρυφὴ σαφῶς διεδέξατο, ὡς
ἀήττητον Μάρτυρα, Ἀθλητὰ γενναιότατε.

Κόλπος σε θαλάττιος, Λουκιανέ εἰσδεξάμε-
νος, μεθ' ἡμέρας τριάκοντα, τῇ χέρσῳ ἐκ-
δίδωσιν, Ἰωάνν ὡς παλαι, θηρὸς ὑπουργία,
πρὸς θεοτίμητον ταφὴν, καὶ ἰαμάτων θείαν

ἀνάβλυσιν, Μαρτύρων ἀκροθίνιον, τῆς Ἐκκλησίας ἐδραΐωμα· διὰ τὸ τοιμῶμέν σε, πρεσβυτά των ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸν ῥύπον ἀπόσμηξον, τῆς τάλαιπῶρος καρδίας μου, Θεοτόκε πανύμνητε· καὶ πάντα τὰ τραύματα, καὶ τὰ ἔλκη ταύτης, τὰ ἐξ ἀμαρτίας, ἐναποκάθαρσον Ἀγνή, καὶ τοῦ νοός μου στῆσον τὸ ἄστατον, ὅπως τὴν δυναστείαν σου, καὶ τὴν μεγάλην ἀντίληψιν, μεγαλύνω ὁ ἄθλιος, καὶ ἀχρεῖος οἰκέτης σου.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Νεκρούμενον βλέψασα, Χριστὸν ἢ πάναγος Δεσποίνα, καὶ νεκρῶντα τὸν δόλιον, ὡς Δεσπότην κλαίουσα, ὕμνει τὸν ἐκ σπλάγγων, αὐτῆς προελθόντα· καὶ τὸ μακρόθυμον αὐτοῦ, ἐκπληττομένη θρηνοῦσα ἔλεγε· Τέκνον μου ποθεινότατον, μὴ ἐπιλάβῃ τῆς δούλης σου· μὴ βραδύνης φιλάνθρωπε, τὸ ἐμὸν καταθύμιον.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ.

Ἦ συνήθης Στιχολογία, καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τὸ Ἅγιον ἔτος, ἢ ἡ Ἀκροστιχίς: Σοῦ Λουκιανέ παμμακάρε μέλπω κλέος.

Ποίημα Θεοφάνους (*).

Ῥδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Ἄσμομαί σοι Κύριε.

Σοφία καὶ χάριτι καὶ δυνάμει, πνευματικῆ Λουκιανέ, ἐκλάμψας ἐφώτισας, λαὸς καὶ πρὸς ἐπίγνωσιν, Χριστοῦ Μάρτυς ὠδήγησας.

Οπλοῖς εὐσεβείας σε θωρακίσας, ὁ τὴν ἀσθένειαν ἡμῶν, φορέσας ὡς εὐσπλαγγνος, ἀήττητον εἰργάσατο, ἐχθρῶν Μάρτυς παλαίσμασιν.

Υψος πρὸς οὐράνιον τοὺς εἰς βάθος, κακοπισίας Ἀθλητὰ, πεσόντας ἀνείλκυσας, δικτύοις τῶν ἐνθέων σου, δογματῶν ἀξιάγαστε.

Θεοτοκίον.

Λόγω τὸν αἰδίων Πατρός Λόγον, ὑπὲρ αἰτίαν καὶ λόγον, ἀσπύρως συνέλαβες, Ἀγνή καὶ ἀπεκύνθασας, ἡμῶν εἰς ἀπολύτρωσιν.

Ῥδὴ γ΄. Ἦχος δ΄. Ἦχος δυνατῶν.

Οἶκον ἀρετῶν λαμπρότητι, Μάρτυς τὴν ψυχὴν σου Θεῷ ἀπετέλεσας· τῶν εἰδῶλων δὲ τὰ τεμένη, προσευχαῖς σου κατηδάφισας.

(*) Τὸ χειρόγραφον ἔχει καὶ ἑτέραν Ἀκολουθίαν κατὰ τὴν σήμερον, τοῦ Ὁσίου Εὐθυμίου τοῦ νέου, οὗ ὁ Κανὼν ἀκροστιχίζει αὐτὸν: Χαίροις τὸ θεῖον τῶν Μοναζόντων κλέος. Παλλεται δὲ ἡ Ἀκολουθία αὕτη ἐν τοῖς Ἀποδείπνοις.

Υμνεῖς πειρασμοῖς κυκλούμενος, Μάρτυς καὶ βασάνων, ἀλγενοῖς πιεζόμενος, τὸν τοιούτων ὡς εὐεργέτην, ἀγαθῶν σε ἀξιώσαντα.

Σῶμα αἰκισμοῖς παρέδωκας, Μάρτυς τὴν ψυχὴν δὲ ἀσφαλῶς διετήρησας, θῦμα ἀμωμον τῷ Δεσπότη, σεαυτὸν προσάξας πάντιμον. Θεοτοκίον.

Κόρης βρέφος ἀποτίκτεται, ὁ δημιουργήσας τοὺς αἰῶνας βουλήματι· ἦν ὑμνοῦμεν ὡς Θεοτόκον, καὶ ἀπαύστως μακαρίζομεν.

Ὁ Εἰρμός.

Τόξον δυνατῶν ἠσθένησε, καὶ οἱ ἀσθενῶντες περιεζώσαντο δυνάμιν· διὰ τοῦτο ἔστρεώθη, ἐν Κυρίῳ ἡ καρδία μου.

Κάθισμα, Ἦχος πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν.

Τῷ τῆς χάριτος λόγῳ ταῖς τῶν πιγῶν, ὑπαλείφων καρδίας Λουκιανέ, ἀθλεῖν παρεσκεύασας, καὶ τροποῦσθαι τὸν τύραννον· καὶ καλῶς τὸν δρόμον, τελέσας τὸν ἐνθεον, ἐπὶ τέλει δόξης, Μαρτύρων ἠξίωσαι· ὅθεν συνελθόντες, τὴν ἀγίαν σου μνήμην, τιμῶμεν αἰοδίμε, τὸν Σωτῆρα δοξαίζοντες. Ἀθλοφόρε πανεύφημε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφρασιν δωρήσασθαι, τοῖς ἑορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου. Θεοτοκίον.

Ος Παρθένον καὶ μόνην ἐν γυναιξί, σε ἀσπύρως τεκῆσαν Θεὸν σαρκί, πᾶσαι μακαρίζομεν, γενεαὶ τῶν ἀνθρώπων· τὸ γὰρ πῦρ ἐσκήνωσεν, ἐν σοὶ τῆς Θεότητος· καὶ ὡς βρέφος θηλάζεις, τὸν Κτίστην καὶ Κύριον· ὅθεν τῶν Ἀγγέλων, καὶ ἀνθρώπων τὸ γένος, ἀξίως δοξαίζουσι, τὸν πανάγιον τόκον σου, καὶ συμφῶνως βοᾶμέν σοι· Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφρασιν δωρήσασθαι, τοῖς ἀνυμνοῦσιν ἀξίως, τὴν δόξαν σου Ἀχραντε.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Εν τῷ ξύλῳ ὀρώσα τῷ σταυρικῷ, ἡ πανάμωμος Μήτηρ τὸν Λυτρωτῆν, ἐθρήνει δακρύουσα, καὶ πικρῶς ἀπεφθέγγετο· καὶ συνοχῆ καρδίας, ταῖς κόμας ἐσπάραττε, καὶ πρὸς αὐτὸν ἐβόα· Υἱέ μου καὶ Κύριε, πῶς σε τῶν Ἑβραίων, ἀνομώτατος δῆμος, ἀδίκως προσπήγνουσι, τῷ Σταυρῷ ἀναμάρτητε; πῶς καὶ θείων ὑφίσασαι, ὅξος καὶ τὴν τρῆσιν πλευρᾶς, χολὴν τε, οἴμοι! καὶ ἦλθες μακρόθυμε; ἀλλὰ δόξα σοι Σῶτερ, τοῖς θείοις παθήμασι.

Ῥδὴ δ΄. Ὁ κἀθήμενος ἐν δόξῃ.

Γσχυρὸς κατὰ τῆς πλάνης, ἀνεδείχθης μακάριε, καὶ πολλῶν ἀλείπτῃς, θείους πρὸς αἰῶνας ἐκάστοτε· ὑπομονῇ δὲ βασάνων τὴν

άνισχυρον, έταπεινώσας, Μάρτυς ίσχύν του α-
λάστορος.

Απλωθείς επί του ξύλου, και ίμάσι τεινάμε-
νος, και λιμῶ και δίψει, τῆ πολυχρονίῳ
τηκόμενος, και λεπτοτάτοις ὀστράκοις εκκεν-
τούμενος, εκαρτέρησας, Λουκιανέ αξιάγαστε.

Νόμον Δείον καταγγέλλων, άνομούντας έ-
πέστρεψας, και πιεΐν προθύμως, πόμα
μαρτυρίου υπέδειξας· μεθ' ὧν είς Δείας έπαύ-
λεις κατεσηκνήωσας, έντρυφῶν τῷ ξύλῳ, τῆς
ζωῆς Παναοΐδιμε. Θεοτοκίον.

Εκ γαστρος σου αναλάμψας, τῆς Θεότητος
Ἡλίου, τους έν σκότει Κόρη, τῆς πολυ-
Δείας έφώτισε, τους έν σκια τῷ Δανάτου κα-
τελάμπρυνεν· ὧ κραυγάζομεν· Δόξα Χριστέ
τῆ δυνάμει σου.

Ωδὴ ε΄. Άσεβεΐς οὐκ ὄφονται.

Πυρπολήσας Ὅσιε, ακάνθας τῶν παθῶν, δι-
ιδρώτων άσκητικῶν, ταΐς ροαΐς κατέσθε-
σας τῶν άγῶνων σου, άσεθείας κάμινον, γεν-
ναιόφρον παμμακάριστε.

Αικισμοΐς βαλλόμενος, νιφάσιν άλγεινῶν,
διαμένεις προς τον Θεόν, άτενίζων Ἁγίε
σῶζειν δυνάμενον· οὐ χερσί τὸ πνευμά σε, ένα-
πέθου εύφραϊνόμενος.

Μακρυνθέντας ἠλεγχε, Θεοῦ τους δυσσε-
βεΐς, και μακραΐς και ὀδυνηραΐς, άλγη-
δόσιν ένδοξε περικυκλούμενος, τῷ Χριστῷ προ-
σήγγισας, οὐ τὸ πάθος εξεικόνισας.

Θεοτοκίον.

Μετα τόκον άφθορος, διέμεινας Ἁγνή, και
φθοράς γένος τῶν βροτῶν, ὡς Θεόν γεν-
νήσασα ήλευθέρωσας· δια τούτο πίστει σε, ὀρ-
δοδόξως μακαρίζομεν.

Ωδὴ ς΄. Ούσω σοι, μετα φωνῆς,

Αβρόχως, τῶν βασάνων διέθης τον κλυδω-
να· τῆ παναλκει δε παλάμη, εκ βυθοῦ
τὸ σῶμά σου διεσώθη, τοΐς ποθοῦσιν, άσινές
Θεομάκαρ ὀρώμενον.

Αγάπη, του Χριστοῦ πυρπολούμενος ένδοξε,
μέχρι Δανάτου άντέστης, τοΐς τυράννοις
πάνσοφε· δια τῆτο, βασιλείας ἑρανῶν ηξιώθης
γηθόμενος.

Κητώας, εκ γαστρος Ἰωαν̄ ο ρυσάμενος,
τριμερεύσαντα σῶζει, σε βυθοῦ θαλάσ-
σης καθυπεργέντων, έναλίων, σοι Δηρῶν μεθ'
ἡμέρας τριακοντα΄.

Θεοτοκίον.

Αγνήν σε, περιστερὰν και μόνην άμίαντον,
ὁ καθαρὸς εύρε Λόγος, και εκ σου τεχ-

Δῆναι ευδόκησε, Παναγία, Θεομητορ Παρθένε
πανάμωμε. Ο Εΐρμος.

» **Θ**ύσω σοι, μετα φωνῆς αίνέσεως Κύριε· ή
» Εκκλησία βοά σοι, εκ Δαιμόνων λυθρη
» κεκαθαρμένη, τῷ δι οΐκτον, εκ τῆς πλευράς
» σου ρεύσαντι αίματι.

Κοντάκιον, Ἦχος β΄. Τὴν έν πρεσβείαις.

Τὸν έν άσκήσει τὸ πρότερον λαμπρυνθέντα,
και έν άθλήσει τὸ δεύτερον φαιδρυνθέντα,
πάντες ὡς φωστῆρά σε φαιδρότατον, Ληκιανέ
τοΐς ὕμνοις, ένδοξως σε γεραίρομεν. Πρεσβεύων
μη παύση υπέρ πάντων ἡμῶν.

Ο Οΐκος.

Γνώσει τῆ Δεία καθωπλισμένος, και τον νῦν
Δεία δόξη έλλαμφθείς, Ἁθλητά, τῷ Πνεύ-
ματι φωτιζόμενος, μάχαιρα ὠφθης έσίλωμένη,
τὰ ζιζάνια πάντα ἄρδην εκτέμνων, αίρετικῶν
τὰ αλλόφυλα δόγματα ένδοξε· και κήρυξ τῆς
αληθείας, προς ζωνῆν υπαλείφων άπαντας, τους
εύσεβῶς προσιόντας σοι, εκ κινδύνων δε λυτρε-
σαι και θλίψεων. Πρεσβεύων μη παύση υπέρ
πάντων ἡμῶν.

Συναξάριον.

Τῆ ΙΕ΄. του αὐτοῦ μηνός, Μνήμη του Ἁγίου
Μάρτυρος Λουκιανοῦ, Πρεσβυτέρη Ἁντιοχείας
τῆς μεγάλης.

Στίχοι.

Ἄρτου στερήσει Λουκιανὸς άντέχει,

Του ζῶντος ἄρτου μη στερηθῆναι Δέλων.

Λιμῶ Ληκιανὸς δεκάτη Δάνεν ηδέτε πέμπτη.

Ούτος, εύσεβῶν γονέων υπάρχων υΐος, μετα τὴν του-
των αποθίωσιν, πάντα τοΐς δεομένοις σκορπίσας, τῆ
μελέτη τῶν Δείων γραφῶν έσχόλαξε· διὸ και πολλούς
Γουδαίους και Ἑλληνας προς τὴν είς Χριστόν έπεσπάσατο
πίστιν. Καταλιπῶν δε τὴν οΐκειαν πόλιν, και τὴν Νικο-
μηδειαν καταλαβῶν, τους φόβῳ κολάσεων κατολιγοροῦν-
τας τῆς πίστεως υπήλειψε προς τους άγῶνας. Είς κάλ-
λος δε γράφειν έπιστάμενος, βιβλίον κατέλιπε τῆ Νικο-
μηδέων Εκκλησία, γεγραμμενον σελίσι τρισσαΐς, (εις
τρεις στήλας διηρημένης τῆς σελίδος,) περιέχον πάσαν τὴν
παλαιάν τε και τὴν νέαν Διαθήκην. Τοσοῦτον δε γέγονεν
υπερ ανθρωπον, ὡς τε τὴν πόλιν διερχόμενος, οΐς μεν ἤ-
δελε Δεωρητὸς ἦν, τοΐς δε λοιποΐς αθεωρητος.

Περὶ τούτου μαθῶν ὁ Μαξιμιανός, και αίσχυνθείς τὸ
πρόσωπον ὄφθῆναι αὐτοῦ, υπο παραπετάσματι αὐτῷ δια-
λέγεται· και γνοῦς τὸ τῆς γνωμῆς αὐτοῦ άμετάθετον,
μακρὸν αὐτῷ καταδικάζει λιμόν. Ἐπί πολλὰς οὖν ἡμέ-
ρας, βρώσεως και πόσεως μη μεταλαβῶν, έν τῆ φρουρᾷ
ετέλευτήσε· τὸ δε σῶμα τούτου προστάξει του Ἡγεμόνος
έρρίφη έν τῆ θαλάσση· δελφίς δε τούτο προστάξει Θεοῦ
επί τῶν ὤμων φέρων, τῆ χέρσῳ παρέπεμψε.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη του Ὁσίου Πατρος ἡ-
μῶν Σαβίνου Ἐπισκόπου.

Στιχ. Ἰσαγγέλον Σαβίνος εὐβιοὺς βίον,

Θανὼν συνήθη τῷ χορῷ τῶν Ἀγγέλων.

Ο μακάριος Σαβίνος, διὰ τὴν ὑπερβάλλουσαν αὐτοῦ ἀρετὴν, γέγονεν Ἐπίσκοπος. Εἶτα τοὺς θορύβους μισῶν, ἐμάκρυνε φυγαδεύων· καὶ τοσοῦτον ἠγωνίσαστο, ὥς καὶ θανάτων πολλῶν αὐτουργὸς γενέσθαι, καὶ νόσους ἀπελαύνειν, καὶ Δαίμονας φυγαδεύειν, ἔτι δὲ καὶ προλέγειν τὰ μέλλοντα. Πολλοὺς δὲ ὠφελήσας, καὶ πείσας κόσμον ἀφίναί, καὶ γονεῖς, καὶ Χριστῷ δουλεύειν, ἐν εἰρήνῃ ἀνεπαύσατο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ Ὁμολογητοῦ Βάρσου, Ἐπισκόπου Ἐδέσσης.

Οὗτος ὁ ἐν Ἀγίοις Πατὴρ ἡμῶν οὐκ ἐν Ἐδέσῃ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν Φοινίκῃ, καὶ ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ Θηβαΐδι διέλαμψεν· ἐν τούτοις γὰρ πᾶσιν ἐξακουστος γέγονε. Καὶ ὁ τότε Βασιλεὺς Βαλεντινιανός, διὰ τὸ εἶναι τὸν Ἅγιον ζηλωτὴν τοῦ ὀρθοῦ δόγματος, πρῶτον μὲν εἰς Ἀραδὸν τὴν νῆσον οἰκίειν αὐτὸν προσέταξεν. Ἐπειδὴ δὲ ἔγνω συρρέοντα πρὸς αὐτὸν πλήθη οὐκ ὀλίγα, εἰς Ὀξύριγγον τὴν Αἰγυπτίαν ἐξέπεμψε πόλιν. Ὡς δὲ κάκει τὸ τούτου κλέος συνήγειρεν ἅπαντας, ἔσχατον εἰς φρούριον τοῖς ἐκεῖσε γειτονουσι βαρβάρους ὁ τῶν οὐρανῶν ἄξιος ἀπήχηθαι Πρεσβύτης. Ἐν δὲ τῇ Ἀραδῷ φασὶ τὴν ἐκείνου μέχρι καὶ σήμερον διατηρεῖσθαι κλίνην, πλείστης ἡξιωμένην τιμῆς· ἐν ταύτῃ γὰρ οἱ νοσοῦντες κατακλιόμενοι, ὑγίαιν διὰ τῆς πίστεως δρέπονται. Μυρία δὲ σημεῖα ἐργασάμενος, ὡς προεῖρηται, πρὸς Κύριον μετὰ παύσεως ἀπῆλθε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς ἀθλήσεως Μοναχῆτινος καὶ Μάρτυρος, καὶ ὠφελίμος διήγησις περὶ αὐτοῦ.

Μοναχὸς τις ἦν ἐν σκῆτι, ὑπαίκιον Πατρὶ ἐπὶ χρόνους τινάς. Οὗτος, φθόνῳ τῷ μισοκάλου δαίμονος, τῆς ὑπακοῆς ἐκπεσὼν, ἐξῆλθε, χωρὶς αἰτίας τινὸς ἐπιβλαβοῦς, ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ γέροντος, καταφρονήσας καὶ τῷ ἐπιτιμῆς, ἐπιτιμηθεὶς διὰ τὴν τῆς ὑπακοῆς ἀθέτησιν. Κατελθὼν δὲ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῇ πόλει, ἐκρατήθη παρὰ τῷ ἐκεῖσε Ἀρχόντῳ, ἀποδυθεὶς καὶ τὸ Μοναχικὸν σχῆμα, ὡς κατεπίγοντες αὐτὸν εἶσαι τοῖς εἰδώλοις. Ὡς δὲ οὐδόλως εἶχε τοῦτον καταπειθῆ, βουνεύροις μὲν πρῶτον ἔτυψεν ἀφειδῶς· εἰθ' οὕτω τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἔριψε ἀποτμηθῆναι προσέταξεν. Ὅν καὶ λαβόντες οἱ παριστάμενοι, ἀπέτεμον τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, τὸ σῶμα αὐτοῦ ἔξω τῆς πόλεως ῥίψαντες τοῖς κυσὶ. Τούτου φιλόχριστοὶ τινες, νυκτὸς καταλαβούσης, ἀνελάβοντο, καὶ μύροις καὶ ὀθονίοις εἰλίσαντες, ἔθεντο ἐν γλωσσοκόμῳ, καὶ ἀπέθεντο ὡς Μάρτυρα ἐν τῷ τοῦ Ναοῦ Θυσιαστηρίῳ.

Ἐπιτελουμένης οὖν τῆς θείας Μυσταγωγίας, καὶ τοῦ Διακόνου ἀναβοῶντος τὸ, Ὅσοι κατηχοῦμενοι προέλθετε, οἱ κατηχοῦμενοι προέλθετε· πάντων ὁρῶντων, αὐτομάτως τὸ γλωσσοκόμον ἐξήρατο, ἀνευ ἀνθρωπίνης χειρὸς· καὶ ἔμενεν ἐν τῷ Νάρθηκι τῆς Ἐκκλησίας ἄχρι τῆς ἀπολύσεως· καὶ πάλιν αὐτομάτως εἰσερχόμενον ἴστατο ἐν ᾧ προετυπώθη τόπω ἴστασθαι. Τούτο γινόμενον ἐξέπληττε τοὺς ὁρῶντας. Ὅπερ ἀναμαθῶν καὶ τις τῶν εὐδιακρίτων, ἐδεήθη τοῦ Θεοῦ περὶ τούτου, καὶ ταχέϊαν τὴν λύσιν ἐδέξατο. Ἄγγελος γὰρ ἐπιστάς, φησὶ πρὸς αὐτόν: Τί ἰκθαμβος γέγονας ἐπὶ τῷ γρηνημένῳ; οὐκ ἔλαβον οἱ Ἀπόστολοι τοῦ Χριστοῦ, ὡς οἴσθα, ἐξουσίαν τοῦ δεσμῆν καὶ λύειν, καὶ ἐξ αὐτῶν πάλιν οἱ καθ' ἑξῆς Μαθηταὶ τούτων; Οὗτος οὖν ὁ τὸ αἷμα

αὐτοῦ ὑπὲρ Χριστοῦ ἐκχέας ἀδελφός, καὶ ἐν τῷ Θυσιαστηρίῳ μὴ συγχωρούμενος κείσθαι, τῆς Προσφορᾶς τελουμένης, ὑπὸ Ἄγγελου διώκεται ἄχρι τοῦ Νάρθηκος. Τοῦ δεινῆς γὰρ τοῦ συνασκητοῦ σου τῆς ὑπακοῆς ἐκπεσὼν, ὡς μαθητῆς αὐτοῦ γεγονώς, καὶ εὐλόγως δεσμευθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, ἐκείθεν ἀπανίσταται δεδεμένος· καὶ ὡς μὲν Μάρτυς, τὸν στέφανον ἔλαβεν· ὡς δὲ τὸν δεσμὸν ἔχων, οὐ συγχωρεῖται ἔνδον κείσθαι, τῆς Προσφορᾶς τελουμένης, εἰ μὴ ὁ λήσας λύσει αὐτόν.

Ταῦτα μεμαθηκώς ὁ θείος Πρεσβύτερος, λαβὼν τὴν ῥάβδον ἀπῆλθε πρὸς τὸν Ἀσκητὴν· καὶ ἐξυφάνας αὐτῷ τὸ πᾶν τῆς ἱστορίας, συγκατῆλθε μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν Ἀλεξανδρείαν· καὶ τὸν ναόν, ἐν ᾧ τὸ λείψανον ἐναπέκειτο τοῦ Μάρτυρος, καταλαβόντες, καὶ τὴν θήκην παρανοήσαντες τοῦ Μάρτυρος, τὴν συγχώρησιν ὁμοῦ ἐποίησαντο· καὶ τοῦτον κατασπασάμενοι, ἔστησαν εἰς δοξολογίαν· καὶ τῆς θείας Μυσταγωγίας τελεσθεῖσης, μεμνήνηκεν ὁ Μάρτυς ἀσάλευτος ἐν τῷ Θυσιαστηρίῳ κείμενος ἕκτοτε καὶ μέχρι τοῦ νῦν.

Ταῖς τῶν Ἀγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ'. Ὁ διασώσας ἐν πυρὶ.

Ρύμην ῥημάτων σοφῶν, τύραννος διώκτης μὴ φέρων, καὶ θανατοῖ σε καὶ βυθῷ, θαλαττῶ προσρίπτει τὴν ἄνω σοι, προξενῶν ὡς οὐκ ὤεστο, βασιλείαν εἰς αἰῶνας καὶ θείαν δόξαν.

Μὴ προσκυνήσας τοῖς γλυπτοῖς, γόνυ τε μὴ κάμψας εἰδώλοις, εἰς πῦρ ἐβλήθης θλιβερόν, εἰς βρασάνων εἰσηλθες τὴν κάμινον, δροσιζόμενος Πνεύματος, δροσοβόλῳ δυναστείᾳ θεόφρον Μάρτυς.

Νενεκρωμένους καὶ βυθῷ, τῆς Ἑλληνικῆς ἀθείας, καταποθέντας τοὺς λαοὺς, ζωηφόροις σε λόγοις ἀνεῖλκυσας, μελωδῶν Ἀξιάγαστε· Ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ. Θεοτοκίον.

Εὐλογημένος ὁ καρπὸς, τῆς εὐλογημένης γαστρὸς σου, ὃν εὐλογοῦσιν οὐρανῶν, αἱ Δυναμίεις βροτῶν τε συστήματα, ὁ ἡμᾶς λυτρωσάμενος, τῆς κατάρας τῆς ἀρχαίας εὐλογημένη.

Ὡδὴ η'. Παῖδας εὐαγεῖς.

Λιμῷ νοητῷ τοὺς ἐκτακέντας, τῷ ἄρτῳ τῶν λόγων σε ἐσήριξας, μόνον σέβειν Κύριον, ἄρτον τῆς ζωῆς ἡμῶν, καθυποδείξας Ἐνδοξε, ᾧ πάντες ψάλλομεν· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Πατήσας δεινὰς μηχανουργίας, ἐχθροῦ τοῦ ἀπατεῶνος τῆ ἀθλήσει σου, ἥρτης πρὸς περιδοξον, ὕψος Ἀξιάγαστε, καὶ τῶν Ἀγγέλων ἔφθασας, βῶν τὰ τάγματα· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡξένων πραγμάτων τελεσθέντων, ἐν σοὶ Λουκιανέ Μάρτυς αἰοῖδιμε! κόλπος γὰρ

Θαλάττιος, σῶμά σου τὸ ἅγιον, ἐφ' ἱκανὸν δε-
ξάμενος οὐκ ἐλυμνήνατο, τῇ χέρσῳ διασώζει δὲ
σῶον, ρεῖθρα ἰαμάτων, ἐκβλύζον τοῖς ποθοῦσι.

Θεοτοκίον.

Καὶ γλῶσση Παρθένε καὶ καρδία, ἀγνήν
Θεοτόκον σε κηρύττομεν· Κύριον γάρ
ἔτεκες, σάρκα περικείμενον, καὶ ἐν δυσὶ ταῖς
φύσεσι κατανοήμενον· ὃν πᾶσαι ἕρανῶν αἱ Δυ-
νάμεις, ἀνυμνολογῶσιν, εἰς πάντας τῆς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

- » Παιδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ Τόκος
- » τῆς Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν
- » τυπούμενος· νῦν δὲ ἐνεργούμενος, τὴν οἴκῃ
- » μένην ἅπασαν ἀγειρεῖ ψάλλησαν· Τὸν Κύριον
- » ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψῆτε, εἰς πάντας
- » τοὺς αἰῶνας·

Ὡδὴ Δ'. Εὐὰ μὲν τῷ τῆς παρακοῆς.

Λάμπει σου Σοφὲ τὸ ἱερόν μνημόσυνον, ταῖς
ἀκτίσι ταῖς τῆ Πνεύματος, νέφος παθῶν
διασκεδάζον, φωτίζον εὐσεβῶν τὰ συστήματα,
καὶ φλέγον τῶν δαιμόνων στρατεύματα· ὃ ἐκ-
τελοῦντας ἡμᾶς φύλαττε.

Ελύθης τοῦ σώματος δεσμῶν Μακάριε, καὶ
πρὸς ὕψος ἐπουράνιον, χαίρων ἀνέπτῃς
καὶ ἐπώφθῃς, ὠραῖος τῶν στιγμάτων τερπνό-
τησι, Θεῷ τῷ Ποιητῇ ᾧ παράστασαι, μετὰ
Μαρτύρων εὐφραϊνόμενος.

Ο Μάρτυς ἡμῶν Λουκιανὸς συνήγαγε, εὐ-
φημῆσαι τέτθ σήμερον, ἄθλους λαμπροῦς
καὶ τοὺς ἀγῶνας, τὴν μέχρι τελευτῆς γενναϊό-
τητα, θαυμάτων τε τὴν χάριν τὴν ἀφθονοῦ· ὃν
ἐπαξίως μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον.

Σοφίας δοχεῖον ὑπὲρ νοῦν τῆς κρείττονος,
ἀνεδείχθης Κόρη Πάναγνε, ἔμψυχος θρό-
νος τε καὶ πύλη· διό σε τῶν βροτῶν τὰ συ-
στήματα, Ἀγγέλων τε δοξάζει στρατεύματα,
μόνην τῶν πάντων ὑπερέχουσαν.

Ὁ Εἰρμός.

- » Εὐὰ μὲν τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τὴν
- » κατάραν εἰσώκισατο· σὺ δὲ Παρθένε
- » Θεοτόκε, τῷ τῆς κυφορίας βλαστήματι, τῷ
- » κόσμῳ τὴν εὐλογίαν ἐξήνηθης· ὅθεν σε πάν-
- » τες μακαρίζομεν.

Ἐξαποστειλᾶριον. Τοῖς Μαθηταῖς.

Πνευματικῆς ὡς ἔμπλεως, χάριτος καὶ σο-
φίας, Λουκιανέ πανεύφημε, τὴν θεό-
πνευστον Μάρτυς, Γραφὴν ἠρμήνευσας πᾶσαν·
πλάνην δὲ τῶν Ἑλλήνων, ἠλεγξας τὴν πολυ-
θεον, καὶ ψευδώνυμον γινώσιν· τὴν δὲ Χριστῆ,

Ἐκκλησίαν ἠύφρανας ἀθλοφόρε, φαιδρύνων ἐν
τοῖς λόγοις σου, Ὁρθοδόξων τὰ πλήθη.

Θεοτοκίον.

Ναὸς ἐγένου Πάναγνε, τῆς Θεότητος ὅλης·
τὸν τῆς Τριάδος ἕνα γάρ, τέτοκας ἀπορ-
ρήτως, διπλοῦν τῇ φύσει Παρθένε, ἐν μᾶ ὑπο-
στάσει· ὃν ἐκτενώως ἰκέτευε, σῶσαι τοὺς σὲ
ὑμνοῦντας, ἐκ πειρασμῶν, καὶ κινδύνων Δέ-
σποινα Θεοτόκε· σοὶ γάρ τὸ Χαῖρε κραζόμεν,
προστασία τοῦ κόσμου.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες,
καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΙΣ΄. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Λογγίνου τοῦ
Ἐκατοντάρχου, τοῦ ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ
προσόμοια,

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Τὸν βροτὸν χρηματίσαντα, καὶ Σταυρῷ ὀ-
μιλῶντα, καὶ ἡλίου ἔλλαμψιν ἀμαυρώ-
σαντα, καὶ ἐκ πλευρᾶς ἀναθλύσαντα, σωτήριον
ἄφεσιν, κατιδὼν μετὰ Λησοῦ, τοῦ εἰγνώμονος
Ἐνδοξε, ὠμολόγησας, καὶ Θεὸν καὶ Δεσπότην
ἐκουσίως, ὑπομείναντα τὰ πάθη, δι' εὐσπλαγ-
χνίαν ἀμέτρητον.

Τὴν κατάκαρπον ἄμπελον, ἐπὶ ξύλου θεώ-
μενος, ἠρτημένην Ἐνδοξε καὶ πηγαίζουσαν,
οἶνον ζωῆς καὶ ἀφέσεως, τὰ χεῖλη ὑπέθηκας,
τῆς καρδίας καὶ πιών, εὐφροσύνης πεπλήρω-
σαι, τὴν κατάπικρον, ἀπιστίαν ἐμέσας ὡς
ἐχέφρων, ὡς τῆ χειρόνος τὸ κρείττον, περιφα-
νῶς προελόμενος.

Θανατώσας τὸν τύραννον, εὐτολμία τῶν λό-
γων σου, πρὸς σφαγὴν ἐκούσιον ἠτομό-
λησας, οὐ δειλιάσας πανεύφημε, Λογγῖνε τὸν
θάνατον, τὴν ἀθάνατον ζωὴν, προξενούντά σοι
χάριτι· ὅθεν πίστει σου, τὴν πανέορτον μνήμην
ἐκτελοῦμεν, δυσωποῦντές σε πρεσβεύειν, ὑπὲρ
ἡμῶν πρὸς τὸν Κύριον.

Δόξα, Ἦχος πλ. β'. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Εν τῷ πάθει σου Χριστέ, τὸν ναὸν θεωρή-
σας διαρράγέντα Λογγίνος ὁ Ἐκατόνταρ-
χος, Υἱὸν Θεοῦ σε εἶναι τοῖς Ἰουδαίοις ἐκήρυτ-
τεν· Ὅθεν οἱ δεινοὶ, τὴν θεῖαν κάραν αὐτοῦ
τεμόντες τῷ ξίφει, ἐν κοπρίᾳ ἐρρίψαν· γυνὴ δὲ

ταύτην εὐρούσα, τὰς κεκλεισμένας κόρας αὐ-
τῆς τῶν ὀμμάτων ἀνέωξε· μεθ' ἧς καὶ ἡμεῖς
βοῶμέν σοι· Ὁ τοῦτον στεφανώσας, ὑπὲρ σου
ἀθλήσαντα, ταῖς αὐτοῦ ἰκεσίαις, καὶ ἡμῶν τὰ
ὄμματα τῆς καρδίας φώτισον, τοῦ δοξάζειν σε
Θεόν, τὸν ἐν σαυρῷ προσηλωθέντα, εἰς τὸ σῶ-
σαι ἡμᾶς.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁ ἴλην ἀποθέμενοι.

Μόνος ὑπὲρ ἅπαντας, υἱὸς ἀνθρώπων ὁ
τάλας, μόνος ἐπλημμέλησα, τὰ καὶ λόγῳ
ἀφθεγκτα, καὶ ἀκούσματοι, μηδαμῶς ἄχραντε,
φορητὰ πέλοντα· διὰ τοῦτό σου καὶ δέομαι·
Σύγγνωθι Δέσποινα, σύγγνωθι καὶ δός μοι με-
τάνοιαν, δός μοι ἐξομολόγησιν, δός μοι στεναγ-
μούς τε καὶ δάκρυα· ἵνα διὰ τῶν, συντρίβων
τὴν καρδίαν μου αἰεὶ, κράζω τὸ, Ἡμαρτον, ἡ-
μαρτον, ἱλάσθητι σῶσόν με.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ρομφαία ὡς ἔφησεν, ὁ Συμεὼν τὴν καρδίαν,
τὴν σὴν διελήλυθε, Παναγία Δέσποινα,
ὅτε ἔβλεψας, τὸν ἐκ σοῦ λάμπσαντα, ἀπορρήτῳ
λόγῳ, ὑπ' ἀνόμων ὡς κατάκριτον, Σταυρῷ ὑ-
ψούμενον, ὄξος καὶ χολῆν τε γευόμενον, πλεу-
ράν τε ὀρυττόμενον, χεῖράς τε καὶ πόδας ἠλού-
μενον· καὶ ὄδυρομένη, ὠλόλυζες βοῶσα μητρι-
κῶς· Τί τοῦτο, τέκνον γλυκύτατον, τὸ καινὸν
μυστήριον;

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δέξα, Ἦχος πλ. β'. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Εν τῷ Σταυρῷ παρεστηκώς, καὶ τὰ γενό-
μενα σκοπῶν, τὸν σταυρωθέντα ἐπὶ ξύ-
λου, Θεὸν καὶ ἄνθρωπον ἑωρακώς, ἐβόας πρὸς
αὐτόν· Ἐν τῇ βασιλείᾳ σου μνησθητέ μου Κύ-
ριε. Διὸ καὶ ὁ Σωτὴρ ἐφώνει σοι· Μακάριος εἶ
Λογγίνε, καὶ τὸ μνημόσυόν σου εἰς γενεάν
καὶ γενεάν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τριήμερος ἀνέστης.

Τὴν πάσάν μου ἐλπίδα εἰς σέ, Παρθένε ἀ-
νατίθημι· μὴ παρίδης, ἀλλὰ σπεῦσον ἀ-
γαθῆ, ῥυσθῆναί με ἐν τάχει, παθῶν τῶν ἐνο-
χλούντων, καὶ καθ' ἐκάστην πολεμούντων με.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Εν ξύλῳ τὴν ζωὴν ἡμῶν, ὄρωσα ἡ πανάμω-
μος, Θεοτόκος, κρεμαμένην μητρικῶς,
ὠδύρευτο βοῶσα· Υἱέ μου καὶ Θεέ μου, σῶσον
τοὺς πόθῳ ἀνιμνουῦντάς σε.

Εἰς τὸν Ὀρθρον.

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καὶ οἱ Κανόνες τῆς
Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Ἁγίου οὗτος, οὐ ἡ Ἀκρό-
στιχίς:

Τὸ Λογγίνου μέγιστον ὑμνήσω κλέος. Ἰωσήφ.
ᾠδὴ α'. Ἦχος δ'. Θαλάσσης, τὸ ἐρυθραῖον.

Ταῖς θείας, φωτοχυσίαις Ἐνδοξε, περιλαμ-
πόμενος, καὶ σὺν Ἀγγέλων τάξεσι Χριστῷ,
τῷ Θεῷ παριστάμενος, τὴν φωτοφόρον μνήμην
σου, τοὺς ἐκτελοῦντας καταφαιδρυσον.

Οὐδέν σε, τῆς πρὸς Θεὸν ἐνώσεως, Μάρτυς
ἐχώρισε, κεχωρισμένον πάσης σαρκικῆς,
ἡδονῆς διὰ πίστεως, καὶ καθαρῶς τῷ ἔρωτι,
τῷ ἀκροτάτῳ ἐνηδόμενον.

Λατρεύων, Θεῷ τῷ ζῶντι ἔνδοξε, Λογγίνε
πάνσοφε, νεκροῖς ἑοαῖσις μάκαρ οὐδα-
μῶς, σὺ λατρείαν προσέειπας· διὸ πρὸς ἀτε-
λεύτητον, θανατωθεὶς ζωὴν κατήντησας.

Θεοτοκίον.

Ο Λόγος, ὁ τοῦ Θεοῦ ἐν μήτρᾳ σου, λόγῳ
συνείληπται, τῆς ἀλογίας ῥύσασθαι βρο-
τούς, βουληθεὶς ἀγαθότητι, Παρθενομητορ ἄ-
χραντε, εὐλογημένη παναμώμητε.

ᾠδὴ γ'. Ε. ὑφραίνεται ἐπὶ σοί.

Γνωρίσας ἐπὶ Σταυροῦ, Υἱὸν Θεοῦ τὸν ἀλη-
θῆ Κύριον, ὑπὲρ ἡμῶν πάσχοντα, τούτῳ
ὀλοψύχως ἐπίστευσας.

Γῆ ὡς περ πίων ἡ σὴ, ψυχὴ λαβοῦσα λογικὰ
σπέρματα, στάχυν σοφῆ ὠριμον, θείας
εὐσεβείας ἐβλαίστησεν.

Γστῖω τῷ τοῦ Σταυροῦ, τὸ τῶν βασάνων
διελθὼν πέλαγος, τοὺς γαληνοὺς ἐφθασας,
ἔνδοξε λιμένας γηθόμενος. Θεοτοκίον.

Νοσοῦσάν μου τὴν ψυχὴν, ταῖς τῶν παθῶν
ἐπαγωγαῖς ἴασαι, Μήτηρ Θεοῦ πάντα γε,
καὶ πρὸς σωτηρίαν κατεύθυνον.

Ὁ Εἰρμός.

Ἐϋφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σου
Χριστέ κράζουσα· Σύ μου ἰσχύς Κύριε,
καὶ καταφυγὴ καὶ στερέωμα.

Κάθισμα, Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Σταυρωθέντα κατείδες τὸν Λυτρωτὴν, καὶ
αὐτοῦ ταῖς ἀκτίσι καταυγασθεὶς, σκό-
τος τὸ βαθύτατον, τῆς ἀγνοίας ἀπέφυγες, καὶ
πρὸς θείαν γνῶσιν, σαυτὸν μετερρύθμισας, πῆ-
στωθεὶς ὡς ἔστι, Θεὸς ὁ ὀρώμενος· ὅθεν καὶ
ἀθλήσας, τοῖς χοροῖς ἡριθμηθῆς, Λογγίνε μα-
κάριε, τῶν Μαρτύρων γηθόμενος· μεθ' ὧν πάν-
τοτε ἔνδοξε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν

πταισμάτων ἀφαισιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν ψυχὴν μου Παρθένε τὴν ταπεινὴν, τὴν ἐν ζάλῃ τοῦ βίου τῶν πειρασμῶν, νῦν ὡς ἀκυβέρνητον, ποντουμένην Πανάμωμε, ἀμαρτιῶν τῷ φόρτῳ, φανεῖσαν ὑπέραντλον, καὶ εἰς πυθμένα Ἄδου, πεσεῖν κινδυνεύουσαν· φθάσον Θεοτόκε, τῇ Σερμῇ σου πρεσβεία, καὶ σῶσον παρέχουσα, σὸν λιμένα τὸν εὐδίων, ἵνα πίστει κραυγάζω σοι· Πρέσβευε τῷ σῶ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων δοῦναί μοι τὴν ἀφαισιν· σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα, ὁ δούλος σου Δέσποινα.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν ἀμνὸν καὶ ποιμένα καὶ Λυτρωτὴν, ἡ ἀμνάς Στεωροῦσα ἐν τῷ Σταυρῷ, ὠλόλυξε δακρύνουσα, καὶ πικρῶς ἀνεκραύγαζεν· Ὁ μὲν κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν· τὰ δὲ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὀρώσης σὲ τὴν ζαύρωσιν, ἥνπερ ὑπομένεις, διὰ σπλάγχνα ἐλέους, Θεὲ ὑπεράγαθε, ἀνεξίκακε Κύριε. Ἡ΄ πισῶς ἐκβοήσωμεν· Σπλαγγίσθητι Παρθένε ἐφ' ἡμᾶς, καὶ πταισμάτων δώρησαι τὴν ἀφαισιν, τοῖς προσκυνοῦσιν ἐν πίστει, αὐτοῦ τὰ παθήματα.

ᾠδὴ δ΄. Ἐιπαρθέντα σε ἰδοῦσα.

Ο΄χυρώτατον κτησάμενος ἐν τῇ πίστει, τὸν λογισμόν μακάριε, ἀνίσχυρον πλάνης, ἔλυσας ὀχύρωμα, Λογγίνε καὶ ἔκραζες· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Υ΄φωθέντα καὶ τῷ ξύλῳ προσηλωθέντα, τὸν ἀπαθῆ Στεώμενος, Κύριον τῆς δόξης, τῆτον ὠμολόγησας, Υἱὸν Θεῆ ἐνδοξε, πάσχοντα οἰκείῳ Σελήματι.

Μαραινόμενον τὸν θάνατον τῷ θανάτῳ, τοῦ ἀπαθοῦς Στεώμενος, ἔσπευσας Λογγίνε, δι' αὐτὸν τεθνήξασθαι, καὶ ζῆν μετὰ θάνατον, σὺν τοῖς εὐκλεῶς ἐναθλήσασιν.

Θεοτοκίον.

Ε΄νωθέντα καθ' ὑπόστασιν ἐν γαστρί σου, καὶ γεγονότα ἄνθρωπον, Ἄχραντε τὸν Λόγον, ὑπὲρ λόγον τέτοκας, διπλοῦν ταῖς Σελήσεσι, καὶ ταῖς ἐνεργείαις δεικνύμενον.

ᾠδὴ ε΄. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Γ΄ῆς πάσης ἀληθῶς, γεγισὼς παρεπίδημος, ἐν στίγμασιν Ἀθλοφόρων, ὠραιώθης Λογγίνε, καὶ γῆν πραέων ὠκησας.

Ι΄σχυσας τοῦ Σταυροῦ, τῇ δυνάμει φραξάμενος, ἀνίσχυρον τῶν τυράννων, Ἀθλοφόρε Λογγίνε, τροπώσασθαι ἀπόνοιαν.

Στήσας ἐν ἀσφαλεῖ, Στεμλίῳ καρδίας σου, Ἀήττητε ταῖς κινήσεις, πειρασμῶν ἐπικλύσει, ἀσαλευτος διέμεινας. Θεοτοκίον.

Τὴν μόνην τὸν Θεόν, ἀπειράνδρως κυήσασαν, ὑμνήσωμεν Θεοτόκον, δι' αὐτῆς οἱ σωθέντες, καὶ πόθῳ μακαρίσωμεν.

ᾠδὴ ε΄. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Ο΄ρη τε, καὶ τὴν γῆν σαλευθεῖσαν Στεώμενος, ἐν τῇ τοῦ πάθους ἡμέρᾳ, ἀπιστίας στάσεως ἐσαλεύθης· καὶ τῇ πίστει, ἐνιδρύθης Λογγίνε τοῦ πάσχοντος.

Νόησιν, ἀληθῆ καὶ τελείαν καὶ ἔμφρονα, ἀναλαβεῖν ἠδυνήθης, καθορῶν τὴν κτίσιν ἀλλοιουμένην· καὶ πρὸς θείαν, ἠλλοιώθης Λογγίνε ἐπίγνωσιν.

Υ΄πέσης, χαλεπὴν τιμωρίαν γηθόμενος, καὶ τὸν αὐχένα τῷ ξίφει, ἀδιστακτῶ γνώμη τμηθεὶς Λογγίνε, διακόπτεις, κεφαλὰς δυσμενῶν διὰ πίστεως. Θεοτοκίον.

Μάρινον, καὶ προρρίζους Πανάμωμε ἔκτιλον, ταῖς ἀκανθώδεις ἐννοίας, τῆς ἐμῆς καρδίας· καὶ καρποφόρον, ταύτην δεῖξον, μεσιτεία σου Κόρη Πανάμωμε. Ὁ Εἰρμός.

Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Ἐκκλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρη κεκαθαρμένη, τῷ δι' οἴκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου ρέυσαντι αἵματι.

Κοντάκιον, Ἦχος δ΄. Ἐπιεφάνης σήμερον.

Ε΄ύφροσύνως γέγηθεν ἡ Ἐκκλησία, ἐν τῇ μνήμῃ σήμερον, τοῦ ἀαδίδμου ἀθλητοῦ, Λογγίνου ἀνακραυγάζουσα· Σὺ μου τὸ κράτος, Χριστέ καὶ στερέωμα. Ὁ Οἶκος.

Τὸν οὐρανὸν σκότει πολλῶ, τὴν γῆν τε σεισμένην, καὶ πέτρας ῥηγνυμένας, ναοῦ τε τὸ καταπέτασμα σχισθὲν εἰς δύο Στεωρῶν ἐν τῷ θείῳ πάθει τοῦ Χριστοῦ ὁ ἀθλητῆς, Θεοῦ Υἱὸν αὐτὸν ἐγνώρισε, πάσχοντα τῇ οἰκείᾳ εὐσπλαγγνίᾳ, ἀπαθῆ δὲ ὄντα τῇ Θεότητι καὶ δόξῃ, σὺν τῷ Πατρὶ καὶ Πνεύματι Ἁγίῳ συνέχοντα τὸ πᾶν καὶ διακρατῶντα, ὡς Θεὸν ἀληθινὸν καὶ Βασιλέα· ὅθεν ἐν χαρᾷ Λογγίνος ἀνακραυγάζει· Σὺ μου τὸ κράτος Χριστέ καὶ στερέωμα.

Συναξάριον.

Τῆς ΙΣ΄. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Λογγίνου τοῦ Ἐκατοντάρχου.

Στίχοι.

Υἱὸν Θεοῦ λέγων σε Χριστέ καὶ πάλιν, Λογγίνος ὡς πρὶν τέμνεται τὸν αὐχένα.

Ἐκτη καὶ δεκάτη Λογγίνον ἄορ κατέπεφνεν.

Επὶ Τιβερίου Καίσαρος ἦν οὗτος, ἐκ τῆς χώρας Καππαδοκῶν, Ἐκατοντάρχης ὑπάρχων ὑπὸ τὸν Πιλάτον τὸν ἡγεμόνα τῆς Ἰουδαίας. Προσετάγη δὲ παρ' ἐκείνου ὑπερητήσας εἰς τὰ τίμια πάθη τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν σταύρωσιν, καὶ μετὰ τῶν ὑπ' αὐτὸν ἑκατὸν στρατιωτῶν φυλάξαι τὸν τάφον μετὰ τῆς Κουστοῦθίας, ἧτις ἦν τάγμα στρατιωτῶν. Ἰδὼν δὲ τὰ ἐπὶ τοῦ Χριστοῦ γενόμενα θαύματα, τὸν σεισμὸν, τὴν τοῦ ἡλίου εἰς σκότος μεταβολὴν, τοὺς ἀνοιγέοντας τάφους, καὶ τοὺς ἐξ αὐτῶν νεκροὺς ἐκπηδήσαντας, καὶ τὰς σχισθείσας πέτρας, ἀνεβόησε μέγα, εἰπὼν· Ἀληθῶς Θεοῦ Υἱὸς ἦν οὗτος· ὅθεν καὶ τὰ διδόμενα αὐτῷ ἀργύρια παρὰ τῶν Ἰουδαίων, ἐπὶ διαβολῇ τῆς Ἀναστάσεως, ἀπισίατο μεθ' ἑτέρων δύο στρατιωτῶν, οἱ ὕστερον σὺν αὐτῷ ἔμαρτύρησαν.

Καταλιπὼν οὖν τὴν ἐπικειμένην αὐτῷ στρατείαν, καὶ τὴν οἰκίαν χώραν καταλαβὼν, ἀποστολικῶς τὸν Χριστὸν ἀνεκλήρυττε Θεόν. Πεισθεὶς δὲ ὁ Πιλάτος, μᾶλλον μενοῦν διασθερεὶς ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων χρήμασι, διὰ γραμμάτων κατηγορεῖ τοῦ Λογγίνου πρὸς τὸν Τιβέριον, ὡς κατέλιπε τὴν οἰκίαν στρατείαν, καὶ ὡς ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ διάγει, τὸν Χριστὸν καταγγέλλων Θεόν. Τέμνεται οὖν αὐτίκα τὴν κεφαλὴν μετὰ τῶν σὺν αὐτῷ δύο στρατιωτῶν, τοῦτο τοῦ Τιβερίου κελεύσαντος, καὶ ἦχθη ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ ἐκ Καππαδοκίας εἰς Ἱερουσαλήμ, τοῦ πληροφορίαν λαβεῖν τὸν Πιλάτον καὶ τοὺς Ἰουδαίους τῆς αὐτοῦ ἀναιρέσεως, ἐφ' ᾧ τὸν Πιλάτον λαβεῖν τὰ συμπεφωνηθέντα· καταχώννυται δὲ πρὸ τῆς πόλεως ἡ τίμια αὐτοῦ κεφαλὴ ἐν κόπρῳ τιμῇ.

Χρόναις δὲ πολλαῖς ὕστερον, γυνή τις ἐκ Καππαδοκίας, τὴν ἐνέργειαν ἀποβαλοῦσα τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ τὴν ὀπτικήν ἐπολίεσσα δύναμιν, τὰ Ἱεροσόλυμα κατέλαβε μεθ' υἱοῦ μονογενοῦς, ὡς ἐν τοῖς Ἁγίοις τόποις εὐρεῖν δυνασομένη τῆς πηρώσεως ἴασιν. Προσθεθείσης δὲ αὐτῇ καὶ τῆς ἀποθιώσεως τοῦ παιδός, διπλὴν ἐτραγώδει τὴν συμφορὰν. Ὅναρ δὲ ταύτη ἐπιφανεὶς ὁ μακάριος Λογγίνος, καὶ ὅς εἴη γνωρίσας αὐτῇ, καὶ ἔνθα κέκρυπται ἡ τούτου κεφαλὴ μνηύσας, προτρέπει αὐτὴν ἐνωρύξασαν ταύτην λαβεῖν, καὶ οὕτω τυχεῖν τῆς ἴασεως, καὶ τὸν υἱὸν αὐτῆς ἐν δόξῃ ὄντα θεάσασθαι. Ἐπεὶ δὲ πρὸς ταῦτα πρόθυμος ἐγένετο ἡ γυνή, διῦπνισθεῖσα, καὶ τὴν κόπρον εὐροῦσα, καὶ ταῖς χερσὶ διασκάψασα, τὴν κεφαλὴν ἀνείλετο· καὶ ἐκ τῆς ἀδελφίας, τὴν ὀπτικήν ἐνέργειαν ἔλαβε, καὶ τὸν υἱὸν ἐν δόξῃ ὄναρ ἰδεῖν συνόντα τῷ Ἁγίῳ, καὶ τῆς παρ' αὐτῷ τιμῆς ἀπολαβόντα.

Ἐν μὲν οὖν σορῷ τό, τε λείψανον τοῦ παιδός καὶ τοῦ Ἁγίου τὴν κεφαλὴν κατατίθει· τοῦτο γὰρ παρ' αὐτοῦ προσετέτακτο· καὶ τὴν Καππαδοκίαν κατέλαβε, παθοῦσα τῷ Σαοῦλ παραπλήσια, ὅς, τὰς πατρικὰς ὄνους ζητῶν, βασιλείαν εὐρατο· καὶ αὐτῇ τῶν ὀφθαλμῶν τὴν πῆρωσιν ἀποβαλέσθαι ζητοῦσα, καὶ τούτου τετυχηκε, καὶ θερμὸν προστάτην τὸν Ἁγίον ἐκτοσε εὐρατο. Ὅθεν καὶ ναὸν τῷ Μάρτυρι περικαλλῆ ἀνεγείρασα, καὶ ἐκεῖ τὸ Μαρτυρικὸν καταθεῖσα λείψανον, πηγὰς ἰαμάτων καὶ αὐτῇ καὶ πᾶσι τοῖς πιστοῖς κατεπλούτησεν, εἰς δόξαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων δύο Μαρτύρων, τῶν συναναيرهθέντων τῷ ἁγίῳ Λογγίνῳ.

Στίχ. Φιθαρτὴν στρατείαν ἐκλελοιπιῦα ξίφει,

Δυσὶσ συνάθλων ἐστρατεύθη Κυρίῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Λεοντίου, Δομετίου, Τερεντίου, καὶ Δομνίνου.

Στίχ. Τρεῖς Λεόντιε τοὺς συναθλοῦντας ἔχων,
Λεόντιόν τι τῆς πυρᾶς ἄλλη μέσον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Μαλοῦ.

Στίχ. Μαλὸς βραχεῖαν γῆς λιπὼν παροικίαν,
Πόλου κατοικεῖ τὴν μακρὰν κατοικίαν.

Οὗτος ὁ ἐν Ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν Μαλὸς, καταλιπὼν πλῆθον καὶ συγγένειαν, ἐν ἐρήμοις καὶ ἀοικήτοις τόποις προσεκαρτέρει, νηστείας καὶ ἀγρυπνίας καὶ πάσαις ἄλλαις κακοπαθείαις χαίρων. Ἦν δὲ τὸ εἶδος αἰεὶ χαροποιός· θαύματα ἐξαισία τῇ ἐπικλήσει τοῦ Χριστοῦ ἐργαζόμενος, λεπρούς καθαρῖζων, δαίμονας ἀπελαυνων, τυφλοῖς τὸ βλέπειν χαριζόμενος· καὶ ταῦτα μὲν ἐποίει ἐτι ζῶν. Ἀπελθὼν δὲ πρὸς Κύριον, καὶ τὸ σῶμα αὐτοῦ τῇ γῇ καταλιπὼν, εὐῶδες μύρον ἀπὸ τούτου πηγάζειν, εἰς ἴασιν καὶ ἀποτροπὴν παντός ἐναντίου συναντήματος, καὶ νοσημάτων ἀνηκίστων, ἐκ Θεοῦ χάριν εἴληψε· τοὺς γὰρ δοξάζοντάς με, φησὶν ὁ Κύριος, δοξάσω· ᾧ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ'. Ἐν τῇ καμίνῳ.

Νομίμως Μάρτυς, ἐναθλήσας ἀνδρεία γνῶμη ψυχῆς, πάσας ἀνομούντων ἡσχυνας τὰς βουλαῖς, καὶ νομίμως ἐστεφάνωσαι, Εὐλογημένος εἰ ἀναβοῶν, τῆς δόξης ὁ Κύριος.

Ηθεῖα χάρις, ἐπιφοιτῶσα τοῖς λείψάνοις σου, πᾶσαν ἀλγηδόνα λύει τῶν εὐσεβῶς, προσιόντων σοι Μακάριε, καὶ κηρυττόντων σε, ἀληθείας ἀήττητον Μάρτυρα.

Σαρκὸς θνησκούσης, οὐκ ἐφείσω Λογγίνε διὰ Χριστόν· θύειν ἀπηνήσω δαίμοσι καὶ σαυτὸν, τῷ Θεῷ θυσίαν ἄμωμον, χαίρων προσήγαγες, διὰ ξίφους τμηθεὶς ἀξιάγαστε.

Θεοτοκίον.

Ως καθαρὰν σε, ὁ καθαρὸς Λόγος κατώκησε, Κόρη, διὰ σοῦ καθάραι τοὺς μολυσμῆς, τῶν ἀνθρώπων προελόμενος· εὐλογημένος γὰρ ὁ καρπὸς, τῆς κοιλίας σου πέφυκεν.

Ὡδὴ η'. Χείρας ἐκπετάσας.

Κοιμίσας τὸ πρὶν ταῖς τῆς σαρκὸς, κινήσεις ἔνδοξε, ταῖς ἐγρηγόρσεις, ταῖς πρὸς τὸν Κύριον ὑπνώσας, τὸν γλυκὺν ὕπνον ἀοίδιμε, θανατωθεὶς διὰ Χριστόν, τὸν ἐπὶ ξύλου Σταυροῦ, ἀφυπνώσει θεῖα, νεκροῖς τὴν ζωὴν ἀναβλίσαντα.

Λόγη κεντηθέντα τὴν πλευρὰν, Μακαριώτατε, καὶ αἷμα βλύσαντα, Θεὸν ἐώρακας ἀνθρώπων, διὰ σπλάγχνα χρηματίσαντα, καὶ κατετρώθης τῷ αὐτοῦ ἡδίστῳ ἔρωτι, ἀναμέλπων· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Εσβεσας πυρὰν εἰδωλικὴν, αἱμάτων ρείμασι, Λογγίνε πάνσοφε, καὶ κατενέπρησας

ξόανα, καὶ ἀνίδρυτα σεβάσματα, τῷ Δεῖω ζήλω τὴν ψυχὴν ἀναφλεγόμενος, καὶ κραυγάζων· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Οῦματα καρδίας φωτισθεῖς, ταῖς Δείαις λάμπησι, τοῦ ἀμαυρώσαντος, ἡλίου πάνσοφε ἔλλαμψιν, τὴν ἀχλὺν Λογγίνε ἔλιπες, τῆς δυσσεβείας καὶ φωστήρ, ὥφθης φωτίζων ἡμᾶς, τοὺς βοῶντας· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Στέματι καὶ γλώσση καὶ ψυχῇ, ἀνα κηρύττω σε Θεογεννήτριαν, καὶ ἰκετεύω σε Ἄχραντε· Τὴν καρδίαν μὲ καταύγασσον, τῷ φωτισμῷ σου, καὶ δεινοῦ σκότους με λύτρωσαι, ἐκβοῶντα· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

- Χείρας ἐκπετάσας Δανιὴλ, λεόντων χά-
- σματα, ἐν λάικῳ ἔφραξε· πυρὸς δὲ
- δύναμιν ἔσβησαν, ἀρετὴν περιζωσάμενοι, οἱ
- εὐσεβείας ἐρασταί, Παῖδες κραυγάζοντες·
- Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

ᾠδὴ δ΄. Λίθος ἀχειρότμητος.

Ισχύ μου καὶ ὕμνησις Λόγος, ὁ ἐν Σταυρῷ χείρας ἀπλώσας, Μάρτυς τοῖς ἀνόμοις ἐβόας· αὐτοῦ τὸ πάθος τὸ παμμακάριστον, ἐξεικονίζων θάνατον, ἐθελουσίως καθυφίσταμαι.

Ὡς περικαλλῆς ἀθλοφόρος, χαριτωθεῖς μάρτυς Λογγίνε, ἔλος ὠραιότατος ὥφθης, καὶ τῷ ὠραίῳ Λόγῳ παρίστασαι, ταῖς ἀμοιβαῖς τῶν πόνων σου, πλουσιωτάτως κομιζόμενος.

Σὲ τὸν διαυγία φανέντα, ἡλίον ἄδυτον Λογγίνε, καὶ μάρμαρυγαῖς ἰαμάτων, τὴν οἰκουμένην πᾶσαν φωτίζοντα, καὶ τὴν ἀχλὺν σκεδάζοντα, τῆς ἀγνώστιας μακαρίζομεν.

Ἡρῆς πρὸς μοναῖς οὐρανίους, καὶ τοῖς χοροῖς συνηριθμήθης, πάντων τῶν ἁγίων Μαρτύρων· μεθ' ὧν Λογγίνε Μάρτυς μνημόνευε, τῶν εὐσεβῶς τὴν μνήμην σε, ἐορταζόντων παμμακάριστε.

Θεοτοκίον.

Φωτὸς οἰκητήριον ὥφθης, τοῦ ἀνεσπέρου Θεοτόκε, δι' οὗ οἱ ἐν σκότει καὶ σκιᾷ, τῆς ἀμαρτίας φῶς ἐθεάσαντο· διό μου φωταγωγῆσον, τὰ τῆς καρδίας αἰσθητήρια.

- Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου
- σου Παρθένε, ἀκρογωνιαίος ἐτήθη,
- Χριστὸς συνάψας ταῖς διεστῶσας φύσεις· διό
- ἐπαγαλλόμενοι, σὲ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλᾶριον. Τοῖς Μαθηταῖς.

Ὁρῶν τὸν πάντων Κύριον, καὶ Θεὸν ἀφυπνοῦντα, ἐπὶ Σταυροῦ Δελήματι, κλονουμένην τε πᾶσαν, καιρῷ τοῦ πάθους τὴν κτίσιν,

ἀθλοφόρε Λογγίνε, Ληστῇ σὺν τῷ εὐγνώμονι, ὠμολόγησας τοῦτον, Υἱὸν Θεοῦ, ὑπὲρ οὗ καὶ χαίρων ἐσφαγιασθῆς· καὶ νῦν ὡς Μάρτυς ἄριστος, ὑπὲρ πάντων πρεσβεύεις.

Θεοτοκίον.

Κενοῦται ἐν τῇ μήτρᾳ σου, ὁ πληρέστατος Λόγος, κόλπων πατρῶν ἄχραντε, οὐκ ἐκστάς ἀπορρήτως, καὶ σὰρξ ὁράται καὶ βρέφος, τίκτεται Θεοτόκε· Ὁν ἐκτενῶς ἰκέτευε, λυτρωθῆναι κινδύνων, καὶ πειρασμῶν, καὶ πταισμάτων Δέσποινα καὶ γεέννης, τοὺς εὐσεβῶς κηρύττοντας, τοῦ Θεοῦ σε Μητέρα.

Καὶ ἡ λοιπὴ τοῦ Ὁρθροῦ Ἀκολουθία κατὰ τὴν τάξιν, καὶ Ἀπολυσις.

Τῆ ΙΖ. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Προφήτου Ὡσηέ· καὶ τοῦ Ἁγίου Ὁσιομάρτυρος Ἀνδρέου τοῦ ἐν τῇ Κρίσει.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ε΄ καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῶν Ἁγίων. Στιχηρὰ τοῦ Προφήτου.

Ἦχος α΄. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον Πατρός, τὸ ἐκπορευόμενον, διὰ τῆς σῆς γλώττης ὤρισε, Χριστοῦ τὴν μέλλουσαν, ἐν ἐσχάτοις χρόνοις, παρουσίαν ἔσεσθαι, ἐπὶ ἀνακαινίσει τῆς κτίσεως· καὶ νῦν τὴν ἐκβασιν, θεωροῦντες τῶν προρρήσεων, σοῦ Προφήτα, τὴν μνήμην γεραίρομεν.

Τῇ γνώμῃ πορνεύουσαν τὸ πρὶν, ἀπὸ σοῦ Φιλάνθρωπε, φύσιν ἡμῶν μνηστευσάμενος, τῆς βεβηλώσεως, ἐλυτρώσω ταύτην, σεαυτῷ καθ' ἐνωσιν, συνάψας ὑπὲρ νοῦν ἀδιάρρηκτον· καὶ τούτου σύμβολον, ὁ Προφήτης σου γενόμενος, ταῖς πρὶν πόρνας, σωφρόνως ἠγάγετο.

Προφήτα Δεσπέσις ταῖς σὰς, ῥήσεις νῦν θεώμενος, πεπληρωμένος τῇ χάριτι, καὶ παριστάμενος, τῷ Θεῷ τῶν ὄλων, ὑπὲρ πάντων πρέσβευε, τῶν πίστει ἐκτελούντων τὴν μνήμην σου, τούτοις αἰτούμενος, τῶν πταισμάτων τὴν συγχώρησιν, καὶ εἰρήνην, καὶ βίου διόρθωσιν.

Στιχηρὰ τοῦ Ὁσιομάρτυρος.

Ἦχος δ΄. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Ὁἔνδοξε, πρὸς Μαρτύρων σταδίου ἐκκαλούμενοι, πλήρη Ἀνδρεία τὴν ἔφεςιν, ἐν σοὶ ἐναπέθεντο, οὓς εὐκαιρῶς εἰς Θεὸν, ἐπεδείξω

στερρότατα· ἀλλὰ πρέσβευε, ἐκ φθορᾶς καὶ κινδύνων λυτρωθῆναι, τοὺς ἐν πίστει ἐκτελοῦντας, τὴν αἰσιδέαστον μνήμην σου.

Λίθος ἄλλος ὑπέριμος, γεγονὼς διὰ πίστεως, οὐχ ὑπέστης θραῦσιν δεινῶς τυπτόμενος· ἀλλ' ἐπὶ γῆς κυλιόμενος, τῆς πίστεως Ἐνδοξε, ὁμαλίσας τὴν ὁδὸν, εὐεπίβατον τέθεικας· καὶ κατέστρεψας, τῆς δοκίσεως μάκαρ Κοπρωνύμου, φαυλοτάτην δόξαν, ὡσπερ σεσαθρωμένον θεμέλιον.

Αποστόλων τοῖς δόγμασι, τεθραμμένος Μακάριε, καὶ Πατέρων ἐνθέων τοῖς διδάγμασι, τοῦ σαρκωθέντος ἐτίμησας, Θεοῦ τὸ ὀρώμενον, ἐν συμβόλοις ἱεροῖς, καὶ σεπτοῖς τοῖς μορφώμασιν· ὅθεν ἔνδοξε, ὑπὲρ τούτου ἀθλήσας ἀνεδείχθης, εὐσεβείας ὑποφήτης, καὶ τῶν Μαρτύρων καλλώπισμα.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μυριάκις πανάχραντε, ὑπεσχόμην μετανοίαν, τῶν ἐμῶν ποιήσασθαι παραπτώσεων, ἀλλ' οὐκ ἔῃ με ἡ φαῦλη μου, τῶν κακῶν συνήθεια, διὰ τοῦτό σοι βροῶ, καὶ προσπίπτω καὶ δέομαι· Σύ με Δέσποινα, ἐξελεῖ τῆς τοιαύτης τυραννίδος, ὁδηγῆσα πρὸς τὰ κρείττω, καὶ σωτηρίας ἐχόμενα. Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Η ἀμνάς ἡ κηύσασα, τὸ ἀρνίον τὸ ἄμωμον, τὸ τὴν ἀμαρτίαν ἐλθὼν ἰάσασθαι, παντός τοῦ κόσμου Πανάχραντε, οἰκείω ἐν αἵματι, τὸ σφαγῆν ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ ζώωσαν τὰ πέρατα, σύ με ἔνδυσον, γυμνωθέντα τῆς θείας ἀφθαρσίας, ἐξ ἐρίου τοῦ σου τόκου, περιβολὴν θείας χάριτος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἀπολυτίκιον τοῦ Προφήτου.

Ἦχος β'. Τοῦ Προφήτου σε τὴν μνήμην Κύριε. Καὶ τοῦ Ὁσιομάρτυρος.

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ασκητικῶς προγυμνασθεὶς ἐν τῷ ὄρει, ταῖς ἀνοηταῖς τῶν δυσμενῶν παρατάξεις, τῇ πεινοπλίᾳ ὤλεσας παμμακάρε τοῦ Σταυροῦ· αὐθις δὲ πρὸς ἀθλήσιν, ἀνδρικῶς ἀπεδύσω, κτείνας τὸν Κοπρωνύμου, τῷ τῆς πίστεως ξίφι· καὶ δι' ἀμφοῖν ἐστέφθης ἐκ Θεοῦ, Ὁσιομάρτυς Ἀνδρεᾶ αἰοίδιμε.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν συνηθῆ Στιχολογίαν, ἀναγινώσκονται οἱ Κανόνες, τῆς Ὀκτωήχου εἰς, καὶ οἱ δύο παρόντες τῶν Ἁγίων.

Ὁ Κανὼν τοῦ Προφήτου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς: Ὡσπὲρ μέλπω τοὺς θεοπνεύστους λόγους.

Θεοφάνους.

Ὡδὴ α'. Ἦχος α'. Ἐφ' βοηθήσαντι Θεῷ.

Ως θεηγόρος ἀληθῶς, ὡς Προφήτα Ὡσπὲρ τῷ Ζωοδότῃ παρεστῶς, ἐκτενῶς ἰκέτευε, λυτρωθῆναι κινδύνων, ἅπαντας τοὺς εὐφημοῦντάς σε.

Σοῦ τῆς ψυχῆς τὸ ὀπτικόν, ἐκκαθάρας μολυσμῶν, κατηξιώθης προορᾶν, τηλαυγῶς τὰ μέλλοντα, καὶ πρόλεγεν ἀψεύστως, ἄριστα τὰ ἐκβησόμενα.

Η τῆς προγνώσεως πηγὴ, ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ, τὸν θεηγόρον Ὡσπὲρ, προφητείας ποταμὸν, ἀνεδείξε τοῖς πᾶσι, βρῦντα θεία διδάγματα. Θεοτοκίον.

Επιφανέντα τὸν Χριστὸν, ἐκ Παρθένου δι' ἡμᾶς, ἐκ τῆς Αἰγύπτου προφανῶς, ὁ Πατὴρ ἐκάλεσεν, Ὡσπὲρ ὡς προεῖπε, παλαιὸς θεοπτικώτατος.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ὁσιομάρτυρος, ἔχων Ἀκροστιχίδα τὴν δε:

Ἀνδρείας ὑμῶν τὸν φερώνυμον πόθω. Ἰωσήφ. Ὡδὴ α'. Ἦχος β'. Ἐν βυθῷ κατέστρωσε.

Ανδρικῶς τὰ πάθη τῆς σαρκός, Πάτερ δουλωσάμενος, τῷ λογισμῷ ἀνδρείας ὡς ἐπάνυμος, τυραννῶν ὠμότητα, κατεπαλάισας, καὶ νομίμως ἐνήθλησας· ὅθεν σε συμφώνως, πιστεῖ συνελθόντες μακαρίζομεν.

Νοητῶς ὡς ἄνθραξ πυρωθεὶς, θέρμη Θεοῦ Πνεύματος, τὸν παγετὸν τῶν παθῶν διεσκέδασας· κρουνοῖς τῶν αἱμάτων δὲ, πῦρ ἀπέσβεσας, δυσσεβείας ἀλλότριον, μέγιστε Ἀνδρέα, Ὁμολογητὰ θεομακάριστε.

Δεσμυθεὶς τῷ πόθῳ τοῦ Χριστοῦ, Πάτερ ἐκ νεότητος, τὸν σὸν σταυρὸν ἀναλαβὼν γηθόμενος, τέτρω ἠκολέθησας, ἀρνησάμενος σεαυτὸν διὰ πίστεως, καὶ ὁμολογίας, καὶ τελειότητος ἐναθλήσεως.

Θεοτοκίον.

Ρᾶθυμίας ὑπνώ τὴν ψυχὴν, πάντοτε βαρούμενος, ἐπὶ τὴν σὴν Παρθενομητορ ἄχραντε, προστρέχω ἀντίληψιν· Πρὸς ἐγρήγορσιν μετανοίας διεγειρον, τῆς αἰωνιζούσης, τότε ῥυμένη με κολάσεως.

Τοῦ Προφήτου. Ὡδὴ γ'. Στερείωσόν με Χριστέ.

Μυήσει θεοπρεπεῖ, δεδιδαγμένος ταῖς θείαις ἐκφαντορίας, ἐθνῶν τὴν κλησιν, σαφῶς προηγόρευσας Προφήτα, Πνεύματι Ἁγίῳ τυπούμενος.

Εσόμενα προοράν, ὡς ἐνεστῶτα Θεόφρον ἤξιωμένος, τῶν Ἰουδαίων, σαφῶς τὴν ἀπόπτωσιν προεῖπας, καὶ τῶν νομικῶν τὴν διάβασιν (*).

Λυτροῦσθαι τὸν Ἰσραὴλ, οὐκ ἐν πολέμῳ καὶ τόξῳ καὶ πανοπλίᾳ, ἀλλ' ἐν Κυρίῳ, Θεῷ Παντοκράτορι προεφης, σάρκωσιν τοῦ Λόγου σημαίνων ἡμῖν.

Θεοτοκίον.

Παρθένε χαῖρε σεμνή, ἡ συλλαβοῦσα τὸν Λόγον σωματωθέντα, τὸν τῷ ἰδίῳ, ἡμᾶς λυτρωσάμενον ἐκ πλάνης, αἵματι ἀγίῳ καὶ σώματι.

Τοῦ Ὁσιομάρτυρος. Ἐν πέτρᾳ με τῆς πίστεως.

Ερεῖσας τοῦ νοός σου τὰς βάσεις Πάτερ, ἐν πέτρᾳ τῆς ἀγάπης Χριστοῦ, αὐδόλως, προσπνεύσεις σεσάλευσαι ἐναντίας, βοῶν τῷ Κτίστη σου· Σὺ εἶ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστιν ἅγιος πλὴν σου Κύριε.

Γάσεις καὶ πρὸ τέλους καὶ μετὰ τέλος, πηγάζεις θεορρήμον τοῖς ἀσθενοῦσι, καὶ πνεύματα ἀκάθαρτα ἀπελαύνεις, Ἀνδρέα Ὅσιε, βοῶν τῷ Κτίστη σου· Ὡς οὐκ ἔστιν ἅγιος πλὴν σου Κύριε.

Ασκήσεως τὰς δάκρυσι λελουμένος, ἐν αἵμασι Μαρτύρων ἐκαλλωπίσθης· καὶ ὁλος ὠραιότατος δεδειγμένος, βοῶν ἀνεδραμες, πρὸς τὸν ποθούμενον· Ὡς οὐκ ἔστιν ἅγιος πλὴν σου Κύριε.

Θεοτοκίον.

Σαρκὸς ἐν ὁμοίωματι γεγονότα, Πατὴρ τὸν ὁμοῖσιον Θεὸν Λόγον, ἐκήσας Παναίωμε ὑπὲρ λόγον, παρθένος μείνασα, μετὰ τὴν κύσιν· διὰ τοῦτο πιστεῖ σε μακαρίζομεν.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**ν πέτρᾳ με τῆς πίστεως στερεώσας,
» ἐπλάτυνας τὸ στέμα μου ἐπ' ἐχθροῦς
» μου· ἠυφραίνθη γὰρ τὸ πνεῦμά μου ἐν τῷ
» ψάλλειν· Οὐκ ἔστιν ἅγιος, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν,
» καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος πλὴν σου Κύριε.

Κάθισμα τοῦ Προφήτου.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτῆρ.

Υπέκλινας τὸ οὖς, τῷ λαλοῦντι Προφήτα, καὶ πάντων μνηθεῖς, τῶν μελλόντων τὴν γνῶσιν, Χριστοῦ προεσήμανας, παρουσίαν τὴν ἐνθεον· ἔθεν σήμερον, τὴν παναγίαν σου μνήμην, ἑορτάζοντες, τὸν Λυτρωτὴν ἀνυμνοῦμεν, τὸν σὲ μεγαλύναντα.

(*) Τὸ χειρόγραφον, ἀντὶ τῶν τριῶν τούτων λέξεων: σαφῶς, προεῖπας, διάβασιν, ἔχει: τρανώς, ἐδήλους, ἀφαιρέσιν.

Δόξα. Τοῦ Ὁσιομάρτυρος ✓

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Φερωνύμως Ἀνδρέα ὡς ἀληθῶς, κραταοῦμενος πίστει τῇ εὐσεβεῖ, Μάρτυς ἀξιάγαστε, ὡς Χριστῷ συνεπόμενος, Μοναστῶν ταῖς χορείαις, ἐφαιδρυνας πράξεις, καὶ Ὁσίων τῆς δόξης, ἐδείχθης ἐφαμίλλος· ὅθεν καὶ Μαρτύρων, ὑπελθὼν τῆς ἀγῶνας, γενναίως ἐνήθησας, καὶ νομίμως ἠρίστευσας. Πρωτοκλήτου ὁμῶνυμε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Λογισμοῖς ὀλισθαίνων τοῖς πονηραῖς, εἰς βυθὸν κατηνέχθην ἀμαρτιῶν· καὶ στένων κραυγάζω σοι, ἐκ καρδίας Πανάχραντε· Ἐν ἐμοὶ θαυμάστωσον, τὸ πλούσιον ἔλεος, καὶ τῆς σῆς εὐσπλαγγνίας, τὸ ἄπειρον πέλαγος, καὶ τῶν οἰκτιρμῶν σου, τὸν ἀμέτρητον πλῆθον· καὶ δός μοι μετάνοιαν, καὶ πταισμάτων συγχώρησιν, ἵνα πόθῳ κραυγάζω σοι· Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δοθῆναί μοι, σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα, ὁ ἀνάξιος δοῦλός σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Καθελκόμενον Λόγε ἐν τῷ Σταυρῷ, ὑπ' ἀνδρῶν παρανόμων γνώμη σκιαῶ, ὀρώσα ἡ Μήτηρ σου, τὴν ψυχὴν ἐτίτρώσκετο· καὶ κοπτομένη σπλάγγνα, ἐθρήνει κραυγάζουσα· καὶ συνοχῇ καρδίας, ἐβόα στεναζούσα· Οἴμοι τῇ τεκούσῃ, σὲ Υἱὲ καὶ Θεέ μου! πῶς θέλων ὑπέμεινας, τοῦ προσώπου ῥαπίσματα, καὶ ἐμπτύσματα βέβηλα, ἀδικόν τε θάνατον νῦν, ἐπὶ ξύλου ἤλοις προσπηγνύμενος; Ὅντως ταῦτα πάσχεις, τοῦ σῶσαι τὸν ἄνθρωπον.

Τῆ Προφήτου. Ὡδὴ δ'. Κιατενόησα Παντοδύναμε.

Ωσπὲρ τὸ θεοπτικώτατον, ὄμμα τῆς Ἐκκλησίας, κινδύνων σῶζε τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε.
Τὸ λαμπρότατον καὶ σερότατον, τῆ Πνεύματος δοχεῖον, πρεσβεύων σῶζε τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε.

Ο Κριτῆ πάντων παριστάμενος, ὡς ἐνθεος Προφήτης, παθῶν με ρῦσαι ταῖς ἰκεσίαις σου. Θεοτοκίον.

Υπερβέβηκας ἀειπάρθενε, τῶν Ἀγγέλων τὰς τάξεις, τὸν Κτίστην τούτων κυοφορήσασα.

Τοῦ Ὁσιομάρτυρος. Ἐλήλυθας, ἐκ Παρθένου. ✓

Υπήκοος, γεγονῶς τῶν Χριστοῦ διατάξεων, τὸ τούτου ὁμοίωμα, Πάτερ σεπτῶς προσεκύνησας· ὅθεν ὁ παράνομος, σὲ πολυτρόποις αἰκίαις ἐθανάτωσε.

Μυρίπλοος, ἀρετῶν εὐωδία γενόμενος, ἐν τάφῳ νῦν κείμενος, εὐωδιαῖς τὰ πρόσωπα, τῶν προσπελαζόντων σοι, ἐν ἀδιστακτῇ καρδίᾳ Πάτερ Ὅσιε.

Νοσήσαντα, Μαμωνᾶν τὸν παγκράκιστον Ὅσιε (*), ἀθλίως τὴν αἴρεσιν, ἐν παρρησίᾳ διήλεγξας, πρόμαχος γενόμενος, τῶν Ὀρθόδοξων Ἀνδρέα ἀξιάγαστε. Θεοτοκίον.

Ως εὐφορον, ἐγεώργησας χάριτος ἄσταχυν, τὸν τρέφοντα ἅπαντας, τοὺς ὀρθοδόξως τιμῶντάς σε, Δέσποινα πανύμνητε, τὸν ἐκ τῆς σῆς σαρκωθέντα μήτρας Κύριον.

Τοῦ Προφήτη. Ὡδὴ ε΄. Ἐκ νυκτὸς ὀρθρίζοντες. Συμπαθῶς κινούμενος ἐδίδαξας ἡμᾶς, τὴν τοῦ Θεοῦ μακρόθυμον, εὐσπλαγχνίαν καὶ χρηστότητα, δι' ἧς φεΐδεται πάντων, Προφήτα Δεσπέσιε.

Θανατώσας θάνατον ἀνέστη ὁ Χριστὸς, ὡς ἡ σοφίᾳ σου πρόρρησις, Θεοφάντορ προεμήνυσε, καὶ ζωὴν ταῖς ἐν Ἄδου ψυχαῖς, ἐδώρησατο.

Εκ βυθοῦ πταισμάτων με Προφήτα Ὡση, προσευχαῖς ἐξάρπασον, παρρησίαν ἀκατάγνωστον, πρὸς Χριστὸν κεκτημένος, Δεόφρον πανόλβιε. Θεοτοκίον.

Οτῶν ὄλων Κύριος καὶ πάντων βασιλεὺς, ὁ τῷ Πατρὶ συνάναρχος, ὑπὸ χρόνον γεγυγνε Θεοτόκε Παρθένε, καὶ σὰρξ ἐχηματίσεν. Τοῦ Ὁσιομάρτυρος. Ὁ φωτισμός.

Τὸν σκοτασμόν, βδελυξάμενος Πάτερ τῆς ἀμαρτίας, ὅλος ἀναλάμπει τῆς ἀπαθείας φῶς καθωραϊθῆς, καὶ φωτίζει τοὺς πίσει, προ-

(*) Περὶ τῆς αἵρέσεως τοῦ Μαμωνᾶ τούτου λέγει καὶ Θεοφάνης ὁ μελωδὸς εἰς τὸ γ'. Τροπ. τῆς α'. Ὡδῆς τοῦ Κανόνος τοῦ Ἁγίου Νικηφόρου (Ἰουνίου 2.) « Νοσήσας τοῦ Μαμωνᾶ τὴν αἴρεσιν, Λέων ὁ δειλαίος ». Καὶ τινὲς μὲν δὶλουσιν, ὅτι ὁ Μαμωνᾶς οὗτος ἦν ψευδομονάρχος τις (καὶ ἴσως Ἑβραῖος), ὁ Δέοντι τῷ Ἰσαύρῳ συμβουλευσας τὴν τῶν Ἁγίων εἰκόνων καθάρσει. Ὁ δὲ ῥηθεὶς Ἅγιος Νικηφόρος Μαμωνᾶν ὀνομάζει τροπικῶς τὸν Κοπρωνύμω, οὕτω λέγων: « Ἐπειδὴ δὲ τινα » παρα τοῖς χριστομάχοις περιθρῦλλεῖται, ἅπερ ὁ τοῦ ψεύδους » πατὴρ ἐμπνεύσει, φέρε καὶ ταῦτα διασκεψώμεθα. Κατα- » ψεύδονται γὰρ, διὰ τὴν εἰς Χριστὸν καὶ τὴν Ἐκκλησίαν » αὐτοῦ ὕβριν, χρόνους μηκίστους, καὶ παρατεταμένην ζωὴν, » καὶ βίον εὐπαθῆ μεμετρεῖσθαι τῷ Μαμωνᾶ, (τῷ Κοπρωνύμῳ » δηλ.) καὶ εὐημερίας εἰς ἄκρον ἐλάσαι, νίκας τε κατὰ βαρ- » βάρων αὐτῷ καὶ ἀνδραγαθήματα

» Μαμωνᾶν ἔδοξε τῷ Δεῖῳ Νικηφόρῳ ὀνομάσαι τὸν Κοπρω- » νύμω, ὡς τοῦτο σημαίνει κατὰ Σύρους πλοῦτον, θησαυρῆς, » ζωῆς μακρὰν βιοτήν, καὶ βίον ἡδονῶν παντοίων καὶ τέρψεων » ἐμπλεων. Πρὸς ταῦτα δὲ τὰ κατὰ κόσμον ἐπαγωγὰ, ταῖς » κακαῖς εἰσηγήσεσι τῶν κατεσχημένων τῇ τῶν Εἰκονομάχων » Δεοστυγεῖ αἵρεσει, στηρίξας καὶ Λέων ὁ Ἀρμένιος τὴν διά- » νοιαν, νεώσθηκε τὴν αὐτὴν τοῦ Μαμωνᾶ (κατὰ τὴν μετα- » φοράν τοῦ Δεῖου Νικηφόρου) Κοπρωνύμου αἴρεσιν, καὶ ἐξε- » μάνη ὁ παμδέηλος κατὰ τῶν ἱερῶν διατυπωμάτων ». (Παρεκβολὴ Νικηφ. Κωνσταντινουπ. ἐκ τῶν τοῦ Θεοφάνους χρονικῶν).

σιόντας τῷ Δεῖῳ τάφῳ σου, ταῖς τῶν ἱαμάτων αὐγαῖς Δεῖα χάριτι.

Ολος Θεοῦ, καταγῶγιον ὠφθῆς καλῶς βιώσας, καὶ γενναιοφρόνως ἀθλήσας Πάτερ: καὶ νῦν ἐν τάφῳ κατακείμενος μένεις, σῶος μάκαρ καὶ ἀδιάλυτος, πάντων διαλύων πιζῶν τὰ νοσήματα.

Νεανικῶς, ἀριεῦσας παμμακάκαρα κατὰ δαιμόνων, καὶ κατὰ ἀνθρώπων αἰρετιζόντων, αἰωνιζούσης ἡξιώθης εὐκλείας, καὶ στεφάνων Ἀνδρέα ὅθεν σε, μετὰ πόθου πάντες πιστοὶ μακαρίζομεν. Θεοτοκίον.

Φέρεις Χριστὸν, ἐν ἀγκάλαις ἀρρήτῳ κυφορία, ἐναγκαλιζόμενον τοὺς κακία, καδυπαχθέντας καὶ τῷ πλάνῳ ἀθλίως, δουλωθέντας Κόρη πανύμνητε ὅθεν ὡς Θεοῦ σε Μητέρα δοξάζομεν.

Τῷ Προφήτῃ. Ὡδὴ ε΄. Τὸν Προφήτην διέσωσας. Προθεσπίζων τὰ μέλλοντα, Ὡση, παμμακάριστε, τὴν πρὸς τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Λόγου, ἐδήλωσας καθόδον.

Νεκρωθέντας τοῖς πταισμασιν, ἡ ζωὴ ἡ ἀθάνατος, ἐκ τῶν κενεῶνων τοῦ Ἄδου, ὡς ἔφης ἀνήγαγε.

Νομικῶν τὴν ἀναίρεσιν, Ἰουδαίων τὴν ἔκπτωσιν, καὶ τῶν ἐθνῶν τὴν στάσιν, Προφήτα ἐδήλωσας. Θεοτοκίον.

Εκ γαστρὸς σου ἀνέτειλε, Θεὸς Λόγος Πανάμωμε, σάρκα δι' ἡμᾶς ἀπορρήτως, φορέσας ὡς εὐσπλαγχνος.

Τοῦ Ὁσιομάρτυρος. Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων Ἐν φρουρᾷ σε ὁ ἄνομος ἔθετο, ὑπὲρ τοῦ Δεσπότη τοῦ Ἀνδρέα φρουρούμενον, καὶ τὸ αὐτῷ φυλάττοντα, ἀπαράτρωτον ἔνθεον θείλημα.

Ρήγνυμένης σαρκὸς οὐκ ἐφρόντισας, ταῖς κατατομαῖς τῶν μαστίγων Μακάριε· ἀλλ' ὡσπερ ἄλλου πάσχοντος, ἐκαρτέρεις ἐνθέως ῥωννύμενος.

Ως πολῦτιμος ὄλβος κρυπτόμενος, Πάτερ φανεροῦσαι ὑπ' ὄψεσι κείμενος, τῶν εὐσεβῶν καὶ θαύμασι, πάντας καταπλουτίζεις τοὺς τιμῶντάς σε. Θεοτοκίον.

Νοεράν σε λυχνίαν προέβλεπε, πάλαι ὁ Προφήτης τὸ Δεῖον λαμπαδῖον, Χριστὸν Ἀγνὴν βαστάζουσαν, δι' οὗ πάντες ἡμεῖς ἐφωτίστημεν. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλούμενος, » τὴν ἀνεξιχνίαστον τῆς εὐσπλαγχνίας » σου, ἐπικαλοῦμαι ἄβυσσον· Ἐκ φθορᾶς ὁ » Θεός με ἀνάγαγε.

Κοντάκιον. Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος.

Εὐορτάζει σήμερον, ἡ Βασιλεύουσα πόλις, ἑορτὴν ὑπέρλαμπρον, τῆς φωτοφόρου σου μνήμης, ἀπασαν προσκαλουμένη πόλιν καὶ χώραν· χαίρει γὰρ, ὡς κερκτημένη θησαυρὸν μέγαν, τὸ πολυάθλόν σου σῶμα, Ἀνδρέα Μάρτυς, ὀρθοδοξίας φωστήρ. Ὁ Οἶκος.

Αντὶ ὄπλων, σταυρὸν ἀράμενος πανένδοξε, ἀντὶ θώρακος δέ, τὴν πίστιν ἐνδυσάμενος, πρὸς πάλιν ἐξήλθες ἐχθρῶν ἀοράτων καὶ ὀρωμένων, Μάρτυς, αὐτόκλητος, καὶ τούτων κατέβαλες τὰς παρατάξεις σθένει τοῦ Πνεύματος· οὐ ἐμφορηθεὶς πλουσίως Ὅσιε, κἀμοὶ παράσχου βραχεῖαν χάριν, φωταγωγοῦσάν μου τὸν νοῦν, ἀξίως τοῦ ὑμνήσαί σε τοὺς γενναίους ἀγῶνας, ὀρθοδοξίας φωστήρ.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΖ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Προφήτου Ὡσηέ.

Στιχοί.

Θεὸν τυποῖς μνηστῆρα γῆς πορνευτρίας,
Πόρνη συναφθεὶς, ὃν Προφήτα νῦν βλέπεις.

Ἐβδομάτῃ δεκάτῃ Ὡσηέ νέκυν κτερεῖξαν.

Ος ἐρμηνεύεται σωζόμενος, ἢ φύλαξ, ἢ σκιάζων. Οὗτος ἦν υἱὸς Βερεῖ ἐκ Γαλεμῶθ, φυλῆς Ἰσαχάρ· καὶ πολλὰ προφητεύσας κατὰ τοῦ Ἰσραὴλ, ἀπέθανε, καὶ ἐτάφη ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐν εἰρήνῃ· καὶ ἔδωκε τέρας ἤξειν τὸν Κύριον ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἀνθρώποις συναναστραφῆναι, ὅταν δύῃ ὁ ἥλιος ἐν Σηλωμ, καὶ μερισθῇ εἰς δύο μέρη· καὶ γενήσονται δώδεκα ὄρυες, ἀκολουθεῖσαι καὶ ὑπακούουσαι· τῶ ἐπὶ γῆς φανερωθέντι Θεῶ, καὶ δι' αὐτοῦ σωθήσεται πᾶσα ἡ γῆ (*).

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ὁσιομάρτυρος Ἀνδρέου τοῦ ἐν τῇ Κρίσει.

Ἄστίχ. Ἀμφοῖν ποδῶν σῶν Ἀνδρέα τμηθεὶς ἕνα, Ἀθλήσεως σῆς ἐκπεραίνεις τὸν δρόμον.

Οὗτος ὁ μακάριος Πατὴρ ἡμῶν Ἀνδρέας γέννημα καὶ θρέμμα γέγονε τῆς εὐνομοπάτης τῶν πόλεων Κρήτης, γενῶν εὐσεβῶν καὶ φιλαρέτων· καλῶς δὲ ἀνήγετο ἐν αὐτῇ, καὶ διάπυρος τῶν τοῦ Θεοῦ ἐντολῶν κατέστη ἐργάτης. Ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου τοῦ Κορωναύμου, ὄρων τὸ τοῦ Θεοῦ ποίμνιον λυμαινόμενον ὑπὸ τῆς τῶν Εἰκονομάχων αἰρέσεως, ἦγον ὑπ' αὐτοῦ τοῦ τυράννου καὶ τῆς συμμορίας αὐτοῦ, ἐλθὼν ἐν Κωνσταντινουπόλει, παρρησιαζέσθαι τὴν ἀλήθειαν, καὶ τὴν ἀσέβειαν αὐτοῦ ἀποκρίτως ἐλέγχει. Ὁ δὲ, τὴν παρρησίαν οὐκ ἐνεγκῶν, ἐγκόπτει αὐτίκα λέγοντι τῶ γενναίῳ, καὶ συλλαβεῖν αὐτὸν τοῖς παρεστῶσι διακελεύεται. Οὗτοι δὲ ἄρα, φωνώσας χεροὶ καὶ βαρεῖαις εὐθὺς ἐφορμήσαντες, οἱ μὲν αὐτοῦ τῆς κεφαλῆς,

(*). Περὶ τοῦ τέρατος τούτου μὴδὲν ἀναφέροντος τοῦ Προφήτου ἐν τῇ προφητείᾳ αὐτοῦ, δῆλον ὅτι ἠρανίσθη αὐτὸ ὁ Συναξαριστὴς ἐκ τινος ἀποκρύφου βιβλίου, ὡς καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα εἰς τὰ Συναξάρια τῶν προφητῶν.

οἱ δὲ τῶν χειρῶν λαθόμενοι, ἄλλοι τῆς ἐπωμίδος, καὶ τοῦ χιτωνίσκου ἕτεροι, ὑβριστικῶς μάλα, καὶ ὅπως ἂν μάλιστα τῶ κελεύσαντι χαρίσωνται, πρὸς τὴν γῆν καταβάλλουσι τὸν τὴν διάνοιαν ὑψηλόν· καὶ οὐ πρότερον μεθίσταν ἔλκοντες, ἕως αὐτὸς ὁ βασιλεὺς, μετὰ τὸ ἀμύνασθαι ἀποχρώντως τὴν παρρησίαν τοῦ Ἀθλητοῦ, ἀνεθῆναι τοῦτον ἐκέλευσε.

Τοῦ δὲ Ἁγίου, πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα διεξιόντος τῶ Βασιλεῖ περὶ τῶν Ἁγίων εἰκόνων, καὶ ὅτι· « Εἰ τοὺς εἰς τὰς βασιλικὰς στήλας ἐξυβρικότητας, προσθέντος, ὦ Βασιλεῦ, ὡς εἰς αὐτοὺς ὑμᾶς παροινήσαντας, ἐσχάταις περιβάλλετε τιμωρίαις, πόσης ἀπειλῆς δεῖκνυς ἐν μεθέξει γενήσεσθε οἱ κατὰ τῆς εἰκόνος τοῦ Θεοῦ ἐνυβρίζοντες » ; λίαν ἐκκαυθεὶς ὁ τυράννος, γυμνωθῆναι τὸν Ἅγιον κελεύει, καὶ σχοινίοις διαταθέντα σφοδρῶς μαστίζεσθαι· οὐ γενομένου, τὸ ὑποκείμενον ἔδαφος τοῖς ἐξ αὐτοῦ ῥύαξι τοῦ αἵματος ἐφοινίσσεται.

Ἀνεθείς δὲ, καὶ μίτε δωρεαῖς ἢ ἀπειλαῖς ἐνδοῦς ὁ γενναῖος, λίαν ὠμῶς καὶ αὐθις αἰκίζεται, καὶ τὰς πλευρὰς διορύττεται, καὶ τὸ στόμα λίθοις θλάται, καὶ τῇ φυλακῇ παραπέμπεται. Ἐνθεντοὶ καὶ τῇ ἐξῆς παραστάτα τὸν Ἅγιον, ἐπεὶ εὐτολμότερον ἔθεᾶτο, ταῖς μάλιστα καὶ αὐθις ἐκέλευε παίειν. Οὐ γενομένου, κατεξέοντο μὲν αὐτοῦ αἱ σάρκες, καὶ διωρύττοντο ταῖς πληγαῖς, καὶ τὰ πλεῖω τῶν σαρκῶν ὑψηροῦντο. Τέλος δὲ, σχοινίοις τοὺς μακαρίους δεθεὶς πόδας, ἐπὶ τοῦ ἔδαφους κατὰ πάσης ἔλκεται τῆς λεωφόρου, εἰς τὸν τῶν κακούργων τόπον ῥίψαι τῶν ἐλκόντων ἐπειγόμενον.

Οὗτο δὲ τοῦ Μάρτυρος ἐλκόμενος, ἰχθύας ἄρτι τις τῆς θαλάσσης ζωηρίσας, τοὺς μὲν ὠνίους τῇ ἀγορᾷ προθείς, αὐτὸς δὲ ὑπὸ τινος κινήθεις δαίμονος, καὶ κοπίδα μακελλικὴν ἐκείθεν ἀρπάσας, πατέρου προδὸς τοῦ ἱεροῦ σώματος μέσον κατενεγκῶν, ἔστησε τὸν τῆς ἀθλήσεως δρόμον τῶ Μάρτυρι, καὶ πρὸς τὰς ἐκείθεν μόνας παραπέμπει· τὸ δὲ τίμιον αὐτοῦ λείψανον εἰς τὸν τῶν κακούργων ἀπορρίπτεται τόπον.

Ἀναμιξ δὲ τῶν ἐκείσε σωμάτων ὑπάρχων μέχρι πολλοῦ, δώδεκα τινὲς ἄνδρες, δαίμοσι κάτοχοι, ἐκ διαφόρων τόπων τῆς πόλεως ὡς ἐκ συνθήματος ἀπελθόντες, εὗρον τὸ σῶμα ἀνεπιμέλητον, καὶ ἀτίμως κείμενον, τὸ κομιδῇ τίμιον. Οἱ τινες τούτου προσφασάμενοι, τὴν ἴασιν ἐτρέψησαν αὐθωρῶν, μισθὸν τῆς εὐρίσεως τὴν θεραπεῖαν δεξάμενοι· καὶ τούτο λαβόντες, ἐν ἱερῶ τόπῳ, ὃ Κρίσεις ἐνεμα, καταθάπτουσιν, εἰς δόξαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἀμήν. X

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς ἀνακομιδῆς τοῦ τιμίου λειψάνου τοῦ Ἁγίου καὶ Δικαίου Λαζάρου.

Στίχ. Ἀΐρουσα Χριστοῦ τῶ φίλῳ Πόλις πύλας, Ἄάζαρε δεῦρο· χριστομιμήτως λέγει.

Ο Μακάριος καὶ αἰδίδιμος καὶ ἐν Βασιλεῦσι πιστότατος Λέων, ζήλω θείῳ κινήθεις, ὡπερ ἐκ τινος ἐπιπνοίας, πρῶτον μὲν ναὸν δειμάμενος κάλλιστον τῶ Δικαίῳ, καὶ μετὰ ταῦτα ἀποστείλας ἐν τῇ νήσῳ Κύπρου, εὗρε τὸ Ἅγιον ἐκείνου λείψανον ἐν τῇ Κιτιεῶν πόλει, ὑπὸ γῆν κείμενον, χιλιστοῦ τάχα παρωχηκότος χρόνου, ἐν μαρμαρίνῳ λάρνακι, ἐν τῇ ἐγκεκλωστῇ ἡράμματα ἑτερογλωσσα· « Λάζαρος ὁ τετραήμερος καὶ φίλος Χριστοῦ ». Αὐτίκα οὖν ἀράμενος τὸν τίμιον θησαυρὸν, καὶ ἀργυρᾷ σορῶ ἐνθέμενος, ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀπέθετο.

Εἰς τὴν κατάθεσιν τοῦ λειψάνου τοῦ αὐτοῦ Ἁγίου Λαζάρου.

Στίχ. Κιρύπτουσα νεκρὸν Λαζάρου Ῥώμη Νέα, Ἄλλη παρ' ἡμῖν δείκνυται Βηθανία.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἀγίων ἀγαθῶν
Μαρτύρων καὶ Ἀναργύρων, Κοσμά καὶ
Δαμιανοῦ, Λεοντίου, Ἀνθίμου, καὶ Εὐτροπίου.
Στίχ. Ἐκ τῆ γένους Ἀραβας ἕκ δὲ τῆ ξίφους,
Θεοῦ ἀριστεῖς οἶδα τοὺς Ἀναργύρους.

Λεοντίου τμηθέντος, ὤλετο πλάνος
Λεοντομήρυξ, ὡς Ἰωβ βίβλος λέγει.

Ἀνθιμος, Εὐτρόπιος, ἐκτετμημένοι,
Ἀνθῶσι λαμπρὸν καὶ πανευπρεπὲς μάλα

Τρεῖς εἰσὶν αἱ συζυγίαι τῶν Ἀγίων Ἀναργύρων Κο-
σμά καὶ Δαμιανοῦ, ἀμφοτέρων τοῖς αὐτοῖς ὀνόμασι
καλουμένων, καὶ τὴν Ἱατρικὴν μετερχομένων, καὶ τὴν
προσηγορίαν τῆς ἀναργυρίας ἐχόντων. Οἱ μὲν γὰρ ὑπᾶρ-
χον υἱοὶ Θεοδοῦτος, γυναικὸς εὐλαβοῦς καὶ πιστῆς, αἱ τι-
νες ἐν εἰρήνῃ ἐκοιμήθησαν, καὶ κατετέθησαν ἐν τόπῳ
καλουμένῳ Φαρεμαῖν. Οἱ δὲ ἐν τῇ Ῥώμῃ διήγον, ἔχου-
τες Διδάσκαλον φθονερόν· ὃς μετὰ δόλου ἀναγαγὼν αὐ-
τοὺς εἰς ὄρος, ὡς δῆθεν βοτάνας συλλέγοντας, λίθοις φο-
νεύει. Οἱ δὲ, ὧν καὶ ἡ παροῦσα μνήμη, ὑπάρχον ἐκ τῆς
Ἀραβίας, τῆς Ἱατρικῆς ἐπιστήμης ἐν πείρᾳ ὄντες. Διήρ-
χοντο δὲ κατὰ πᾶσαν πόλιν, ἀναργύρως τοὺς ἀσθενούντας
θεραπεύοντες, καὶ προφάσει τῆς τέχνης τὸν Χριστὸν κα-
ταγγέλλοντες.

Κατὰ δὲ τοὺς χρόνους Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ
παρεγένοντο ἐν Αἰγαῖς, πόλει τῆς Λυκίας, καὶ παρα-
στάντες Λυσία τῷ ἡγεμόνι, καὶ τυφθέντες ἀντιθεῶς καὶ
ἀπαυθρόπως, τῷ τῆς θαλάσσης βυθῷ ἀπορρίπτονται.
Περὶσθάντες δὲ θείᾳ ῥοπῇ, καὶ ἐπὶ τῆς ξηραῖς εὐρεθέντες,
αὐθις ἐν καμίνῳ πυρὸς ἀπορρίπτονται, καὶ ἀβλαβεῖς δια-
φυλαχθέντες, σταυρῷ ἀναρτῶνται, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀπο-
πέμνονται οἱ μακάριοι οὗτοι πεντάδελφοι.

Ταῖς αὐτῶν Ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον
ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τοῦ Προφήτου· Ὡδὴ ζ'. Ἀβραμαῖοι Παῖδες.

ὑπερφυεῖ φωτισμῷ, Ὡσπὲρ τὸν νοῦν φωτι-
ζόμενος, τῶν μελλόντων μάκαρ τὴν γνῶ-
σιν ἐπλούτησας, τῷ Δεσπότη κραυγάζων· Εὐ-
λογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Σὺ ἐν χερσὶ Προφητῶν, ὡμοιωθήσῃ πληθύναις
ἀθάνατε, τὰς ὁράσεις Σῶτερ ποικίλως
μορφούμενος, τοῖς σοῖ πίστει βρωῶσιν· Εὐλογη-
τὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τοῦ Ἰσραὴλ σὺ πηγὴ, σωτηρίας προχέουσα
νάματα, ποταμὸν εἰρήνης Χριστὸν προ-
κηρύττουσα, Ὡσπὲρ ὃ βρωῶμεν· Εὐλογητὸς ὁ
Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν. Θεοδοκίον.

Ὁ ἐξ ἀνάρχου Πατρὸς, ἀναλάμπας ἐκ σοῦ
σεσωμάτωται, Θεομητορ Κόρη, δι' ἀφα-
τον ἔλεος, ὃν ὑμνοῦντες βρωῶμεν· Εὐλογητὸς ὁ
Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τοῦ Ὁσίου. Ἀντίθεον πρόσταγμα.

Ἐφοβούμενα κῆματα τῆς πανηρίας, τὸν νοῦν
οὐκ ἐσαλεύσαν, τὸν σὸν Ἀνδρέα Ὅσιε,

ἐν πέτρᾳ τῆς γνώσεως, Χριστοῦ ἰστάμενον· ὁ
δὲν πᾶσιν ἄκλυστος λιμὴν, χειμαζόμενοις σα-
φῶς γεγένησαι.

Μωραῖς συζητήσῃσιν ὁ δολιόφρων, τὸν νοῦν
σκοτιζόμενος, συλῆσαι ἐπειρατό σε, δογ-
μάτων λαμπρότησι καλλωπιζόμενον· ὠφλησε
δὲ γέλωτα Σοφῆ, πλησθεῖς αἰσχύνης τῇ παρ-
ρησίᾳ σου.

Ὁ νοῦς σου ταῖς νεύσει ταῖς θειοτάταις,
καθωραϊζόμενος, Ἀνδρέα ἀξιάγαστε, ἀ-
στέρα ὀλόφωτον, πᾶσί σε ἔδειξε, θαύμασιν ἐ-
καστοτε πιστοῦς, φωταγωγοῦντα ἀνευφημοῦν-
τάς σε. Θεοδοκίον.

Ναὸς ἐχρημάτισας Θεοῦ τοῦ ζῶντος, ἐν ᾧ
τὴν κατοίκησιν ἀρρήτως ἐποίησατο, Παρ-
θένη πανύμνητε, ὁ οὐρανοῦς κατοικῶν· καὶ
δι' ἀγαθότητα πολλήν, βροτὸς γενέσθαι κατα-
δεξάμενος.

Τοῦ Προφήτου· Ὡδὴ η'. Τὸν ἐν φλογὶ πυρὸς.
ὑπερκαταλήψιν, ἡ Προφήταις δοθείσα,
παρα τῆς θείας δωρεᾶς, προγνωστικῆ
ἐνέργεια, καὶ μελλόντων γνῶσις! Ὑμνεῖτε Κύ-
ριον, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Στόμα θεόπνευστον, κεντημένος καὶ γλώσ-
σαν, θεηγοροῦσαν Ὡσπὲρ, θεοσεβείας αἰ-
γλην τε, φωταγωγοῦσαν μέλπει· Ὑμνεῖτε Κύ-
ριον, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἄνοις καὶ πράγμασι, προφητεῶν ἐλέγχεις,
τὸν ἐκπορνεύσαντα λαόν, συμβολικῶς
Πανόλθιε, ἐκδιδάσκων μέλπει· Ὑμνεῖτε Κύριον,
καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοδοκίον.

Ὁ συναΐδιος, τοῦ Θεοῦ Θεὸς Λόγος, ἐκ τῆς
ἀγίας σου γαστρὸς, σωματωθεὶς ἐπέφαι-
νεν, Ἀγνή τοῖς βρωῶσιν· Ὑμνεῖτε Κύριον, καὶ
ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Ὁσίου. Κάμινος ποτέ.

Πᾶθη τῆς σαρκὸς, Σοφῆ προθανατώσας,
ἀσκητικοῖς ἐπ' ἀγωνίσμασιν, ἤθλησας
στερρότατα, τοῦ Σωτῆρος τὸ ὁμοίωμα, καὶ
τῆς Παρθένου, πάντων τε, Ὅσιε τῶν Ἀγίων,
τιμητικῶς ἀσπαζόμενος.

Ὁ μανιωδῶς, κατὰ Χριστοῦ λυττῶντες,
θῆρες ὡς ἄγριοι ἐπέθεντο, Πάτερ θανα-
τώσαί σε· ὅθεν σύροντες καὶ παίοντες, ἀπέρ-
ριψαν εἰς βάραθρα, Μάρτυρα ἀληθείας, σὲ
προφανῶς ἐργαζόμενοι.

Θαύμασι πιστοῦς, ὡς νάμασιν ἀρδεύεις, καὶ
φυγαδεύεις Παμμακάριστε, πονηρίας πνεύ-
ματα, καὶ καθαίρεις ἀρρώσθημα, τὴν χάριν

τῶν ἰάσεων, ἄνωθεν δεδεγμένος, παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Θεοτοκίον.

Ωφθης οὐρανῶν, Παρθένη πλατυτέρα, Θεὸν ἐν μήτρα σου χωρήσασα, τὸν πᾶσιν ἀχώρητον ὃν ἰκέτευε λυτρώσασθαι, στενοχωρίας ἀχραντε, Δέσποινα ψυχοφθόρου, τοὺς εὐσεβῶς ἀνυμνοῦντάς σε. Ὁ Εἰρμός.

» **Κ**άμινος ποτέ, πυρὸς ἐν Βαβυλῶνι, ταῖς ἐνεργείας διεμέριζε, τῷ Δεῖῳ προστάγματι, τοὺς Καλδαίους καταφλέγουσα, τοὺς δὲ πιστοὺς δροσίζουσα, ψάλλοντας· Ἐὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Τοῦ Προφ. Ὡδῆ Δ'. Χαίροις τὸ τῆς παρθενίας.

Γέρας ὡς Προφήτης εἴληφας, Ὡσηὲ δεξιάνοσ, στέφανον εὐπρεπείας, παρὰ τοῦ Θεοῦ παμμακάριστε.

Ολω τῷ φωτὶ λαμπόμενος, τοῦ Χριστοῦ Πανάριστε, δίδου ταῖς σαῖς πρεσβείαις, τοῦτον εὐμενῆ τοῖς ἕμνοῦσί σε.

Υμνοῖς σὺν Ἀγγέλων τάγμασιν, Ὡσηὲ παρήστηκας, τὸν Δεσπότην γεραίρων, ζήσας πολιτείαν ἰσαγγελον. Θεοτοκίον.

Σῶσαι βουληθεῖς τὸν ἄνθρωπον, ὁ Σωτὴρ καὶ Δεσπότης, ἐξ ἀχράντου Παρθένου, σάρκα τὴν ἡμῶν ἐνεδύσατο.

Τοῦ Ὁσίου. Ἀναρχοῦ Γεννήτορος.

Ιδοὺ Πάτερ Ὁσιε, τὸν δρόμον σου ἐτέλεσας, τὴν ἐρθόδοξον πίστιν τηρήσας ἄμωμον· διὴν ἐναθλήσας νομίμως, στέφος διπλοῦν ἄνωθεν ἐδέξω, ὡς Μάρτυς ἀήττητος, ἀσκητῆς ἀκαταγώνιστος.

Ος κρίνον ἠδύπνοον, ὡς ῥόδον Πάτερ ἠνθίσας, ἐν λειμῶνι τῆς Δείας σαφῶς ἀσκήσεως· καὶ εὐωδιάζεις ὡς κέδρος, μαρτυρικῶς κατηγλαῖσμένος, Ἀνδρέα πανόλβιε, Μοναζόντων ἐγκαλλώπισμα.

Σημείαις καὶ τέρασι, σαφῶς ὠραϊζόμενος, ἀδιάλυτος μένεις πάντων ἐπ' ὄψεσι, κείμενος παμμακάρι Ἀνδρέα, καὶ ταῖς ψυχαῖς φωτίζων τῶν πίστει, θερμῇ προσιόντων σοι, καὶ αἰεὶ μακαριζόντων σε.

Ημέραν ἐόρτιον, καὶ θυμηδίας ἔμπλεων, τὴν ἀγίαν σου μνήμην ἄγοντες σήμερον, πίστει ἐκδοῶμέν σοι Πάτερ· Ταῖς πρὸς Θεὸν ἀγίαις λιταῖς σου, πασῶν ἡμᾶς λύτρωσαι, τῶν τοῦ βίου περιστάσεων.

Θεοτοκίον.

Φωτὸς οἰκητήριον, ἡ μήτρα σου γεγένηται, τοῦ φωτίσαντος κόσμον αὐγαῖς Θεότητος, καὶ τῆς ἀγνωσίας τὸ σκότος, ἀπὸ τῆς γῆς πα-

νάμωμε Κόρη, τελείως διαέξαντος· διὰ τοῦτό σε δοξαζόμεν. Ὁ Εἰρμός.

» **Α**ναρχοῦ Γεννήτορος, Υἱὸς Θεὸς καὶ Κύριος, σαρκωθείς ἐκ Παρθένου ἡμῖν ἐπέφανε, τὰ ἐσκοτισμένα φωτίσαι, συναγαγεῖν τὰ ἐσκορπισμένα· διὸ τὴν πανύμνητον, Θεοτόκον μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλᾶριον τοῦ Προφήτου.

Τοῖς Μαθηταῖς συνελθῶμεν.

Ως λίαν ὑπερθαύμαστος, Ὡσηὲ Δεηγόρε, ἡ ἐκ Θεοῦ δοθεῖσά σοι, πνευματέμφορος χάρις, δι' ἧς προεῖπας Προφήτα, ἐμφανῶς τοῦ Σωτῆρος, τὴν ἐκ Παρθένης σάρκωσιν, τὸν σταυρὸν καὶ τὰ πάθη, καὶ τὴν σεπτὴν, Δείαν ἐξανάστασιν, Ἰσραὴλ δὲ, τοῦ ὄντως ματαιόφρονος, ἐξολόθρευσιν ἄρδην.

Τοῦ Ὁσίου, ὁμοιον.

Ανδρέαν τὸν καλλίνικον, εὐφημήσωμεν πάντες, ἐνθέως ἐορτάζοντες, τὴν σεπτὴν αὐτοῦ μνήμην, οἱ εὐσεβεῖς μετὰ πόθου· οὗτος γὰρ τοῦ Σωτῆρος, τὰ σεπτὰ ἐκτυπώματα, τῶν Ἀγίων τε πάντων, πανευσεβῶς, τιμῶν ἀνεκήρυξεν· ὅθεν στέφος, ἐν ἕρανοῖς ἐδέξατο, σὺν Ἀγγέλοις χορευῶν. Θεοτοκίον.

Σέ προεδήλου Πάναγνε, προελθεῖν ἐκ λαγόνων, στερωτικῶν ἢ ἀνικμος, ῥάβδος τοῦ Ἱερέως, βλαστήσασα παραδόξως· σὲ Προφήται καὶ νόμος, Μητέρα προεκήρυττον, τοῦ Δεσπότη τῶν ὄλων καὶ Ποιητοῦ· ὃν δυσώπει Πάναγνε Παναγία, σωθῆναι τοὺς ὑμνοῦντάς σε, ἀχραντε Θεοτόκε.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Καὶ ἡ λοιπὴ τοῦ Ὁρθρου Ἀκολουθία κατὰ τὴν τάξιν. Καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ ΙΗ'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Λουκά.
Εἰς τὸν Ἐσπερινόν.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ε'. καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα προσόμοια Στιχηρὰ.

Ἦχος πλ. δ'. Τί ὑμᾶς καλεῖσωμεν.

Τί σε ὀνομάσω Ἀπόστολε; οὐρανόν, ὅτι τὴν δόξαν, διηγῆσω τοῦ Θεοῦ· ἀστραπὴν, ὅτι τὸν κόσμον καταυγάζεις φωτισμῷ· νεφέλην, ἐπομβροῦσαν Δεῖα ναίματα· κρατῆρα, τῆς σοφίας ἐνθεώτατον, οἶνον ἡμῖν ἀναδρύνοντα, τὸν ταῖς καρδίας εὐφραίνοντα. Ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Τί σε νῦν προσείπω Θεόληπτε; ποταμόν, ἐκ Παραδείσου προερχόμενον ἡμῖν· κιβωτὸν τῆς διαθήκης, ἣν διέθετο Χριστός· φωστῆρα, ἰσητόν φῶς ἀπαστράπτοντα· λυχνίαν, Ἐκκλησίαν καταυγάζουσαν· ἄρτου ζωῆς, θείαν τράπεζαν, ποτήριον θείου πόματος. Ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τί σε νῦν Θεόπτα καλέσωμεν; λειτουργὸν τῶν μυστηρίων, δραστηκώτατον Χριστοῦ· τῆς σκηνῆς τῆς νοουμένης, ἀρχιτέκτονα σοφόν, τὰς πλάκας, λατομοῦντα τὰς τῆς χάριτος, τὸν νόμον, γεγραφότα τὸν καινότετον, τὸν ἐκ Σιῶν προερχόμενον, καὶ διὰ σοῦ κηρυττόμενον. Ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τί σε νῦν καλέσωμεν Ἐνδοξε; θησαυρὸν τῶν οὐρανίων, χαρισμάτων ἀσφαλῆ· ἰατρὸν καὶ τῶν ψυχῶν, καὶ τῶν σωμάτων ἀκριβῆ· τοῦ Παύλου, συνεργάτην καὶ συνέκδημον. τὰς πράξεις, Ἀποστόλων ἐκτιθέμενον. Πολλὰ Λουκᾶ τὰ ὀνόματα, ἢ ἀρετῆ σοι πεποίηκεν. Ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τί σε Θεορρήμον προσφθέξωμαι; Μαθητὴν ὅτι ἡμῖν, εὐηγγελίσω τὸν Χριστόν· ἰατρὸν ὅτι τὰ πάθη, θεραπεύεις τῶν ψυχῶν· λυχνίαν, νοητὸν φῶς ἀπαστράψασαν· κρηπίδα, καὶ θεμέλιον τῆς πίστεως· σὺ γὰρ ἡμῖν διεχάραξας, τὸ πάνσεπτον Εὐαγγέλιον. Ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τί σε νῦν προσείπω Θαυμάσιε; θεωρὸν τῶν τῆς σοφίας, διδασμάτων ἀψευδῆ; συγγραφέα πρακτικόν, τῆς Ἀποστόλων διδασχῆς, καὶ στυλόν, εὐσεβείας ἀκατάσειστον, ἢ πύργον Ἐκκλησίας ἀκατάλυτον. Πολλὰ σου τὰ προτερήματα, καὶ μείζονα τὰ χαρίσματα. Ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν (*).

Δόξα, Ἦχος πλ. β'. Ἀνατολίου.

Απόστολε Χριστοῦ, καὶ τῶν θείων δογματῶν Συγγραφεῦ, καὶ τῆς Ἐκκλησίας ἐδραϊώμα, σὺ ὡς ἀληθῶς, τὰς ἐν ζῳφῶ τῆς ἀγνωσίας καρδίας, εἰσδυσάσας ἐν τῷ βυθῷ τῆς ἀπωλείας, ἐλύσας θηγορίαις, διέσωσας ὡς ἐκ σαλοῦ τρικυμίας, ὁπαδὸς γενόμενος τοῦ Σκεύους τῆς ἐκλογῆς Παύλου, ἀλλὰ καὶ μιμητῆς. Ὅθεν αἰτοῦμέν σε, Λουκᾶ ἀξιάγαστε, τῶν Ἀντιοχείων τὸ ἐγκαλλώπισμα· Πρέσβευε τῷ

Σωτῆρι καὶ Θεῷ, ὑπὲρ τῶν πίστει ἐκτελούντων τὴν αἰσέβαστον μνήμην σου.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Τριήμερος ἀνέστης.

Τριας ἀπειροδύναμε, μονὰς ἢ τρισυπόστατος, ταῖς πρεσβείαις, τοῦ σεπτῆ σου Μαθητοῦ, καὶ θείῃ Ἀποστόλῃ, καὶ τῆς Ἀειπαρένου, σῶσον ἡμᾶς τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χάρις τοῖς χεῖλεσί σοι Ληκᾶ, πυρίνη γλώσση ἐξεχύθη Ἀπόστολε, καὶ γλώσσα πυρὸς ἐδείχθης, λόγος ἐκπέμπων φωτὸς, τοῖς φωτὸς ἀξίοις τῷ κηρύγματι, βολίδας φλεγέσας δέ, τοῖς τὸ σκότος ποθήσασι, γράφων διδάσκων, τὸ σεπτὸν Εὐαγγέλιον· καὶ ὁσμὴ ζωῆς, τοῖς ζῶν ὄντως θέλυσιν, ὡφθης ὡς Παῦλος ἔφησεν, ὃν ἔσχε διδάσκαλον· ὁσμὴ θανάτου δέ παλιν, τοῖς μὴ ζῶν ἀγαπήσασι. Ἀλλ' ἡμῖν εἰρήνην, καὶ ζῶν καὶ φῶς παράσχου, καὶ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν.

Εγνωμεν ἐκ τῶν λόγων τῶν σῶν, καθάπερ ἔφησ τὴν τῶν λόγων ἀσφάλειαν, ὧν ἔθης ἐνθῆως Μύστα· ἐπεὶ περ γράψαι ἡμῖν, περὶ τῶν πραγμάτων ἐπεχείρησας, ὧν πεπληροφόρησας, καὶ καθὼς σοι παρέδωκαν, οἱ πρὶν αὐτόπται, ὧν καὶ σὺ ἴσος γέγονας, ὑπηρετῆς τε, τῆς τοῦ Λόγου σαρκώσεως, ὃν μετὰ τὴν Ἀνάστασιν, εἰς Ἐμμαοὺς ἔβλεψας, καὶ καιομένη καρδίᾳ, μετὰ Κλεόπα συνέφαγες. Αὐτοῦ θείας θέρμης, καὶ ἡμῶν τῶν σὲ τιμώντων, τὰς ψυχὰς πλήρωσον.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ.

Χαῖρε ὁ μόνος γράψας ἡμῖν, τὸ Χαῖρε χαίρων τῆς Ἀγνῆς εὐαγγέλιον· καὶ ταύτην Κυριοτόκον, εἰπόντα τὸν Βαπτιστὴν, ἐκ γαστροῦ οὐ γράφεις, καὶ τὴν σύλληψιν· καὶ Λόγον τὴν σάρκωσιν, πειρασμοὺς καὶ τὰ θαύματα, λόγους καὶ πάθη, τὸν σταυρὸν καὶ τὸν θάνατον, καὶ τὴν ἔγερσιν, ἣν περ εἶδες καὶ ἄνοδον, Πνεύματός τε τὴν κάθοδον, Κηρύκων τὰς πράξεις τε, καὶ ἐξαιρέτως τοῦ Παύλου, οὐ περ ἐδείχθης συνέκδημος, ἀκέστορ καὶ Μύστα, καὶ φωστῆρ τῆς Ἐκκλησίας, ἣν φρούρει πάντοτε.

Εἶτα τὸ παρὸν Ἰδιόμελον.

Στίχ. Ἐξεχύθη ἡ χάρις ἐν χεῖλεσί σου.

Ἦχος δ'. Βασιλείου.

Τῷ τῆς σοφίας ἀλιευτικῷ καλαίμῳ, τῆς νοητῆς θαλάσσης, τὸν βυθὸν ἀνιχνεύων, ἐκ θανάτοφору βυθοῦ, τὰς τῶν πιστῶν ψυχὰς ἐζώγρησας, Λουκᾶ παμμακάριστε. Ὅθεν τῷ Παύλῳ μαθητευθεὶς, ὅλην ἐκάθηρας τὴν σαυτῆ

(*) Τὸ χειρόγραφον ἔχει ἐκ τῶν ἀνωτέρω δὲ Προσομαίων, τὰ μὲν τρία ἐνταῦθα εἰς τὸν Ἑσπερινόν, τὰ δὲ λοιπὰ τρία εἰς τοὺς Αἵνους. Τὰ δὲ ἐφεξῆς Προσόμοια τῶν Ἀποστίχων, ὁμοίως καὶ τὰ τῶν Αἵνων, ἐλλείπουσιν ἐν τῷ χειρογράφῳ παντελῶς. Ἐχει δὲ καὶ ἕτερον Κανὼνα ἀνώυμου, πρὸς τὸ, Ἄσμα ἀναπέμφωμεν λαοί.

καρδιαν, τῇ ἐπιλάμψει τοῦ Πνεύματος· καὶ τοῖς δόγμασι σε τὰ ἔθνη φωτίσας, τὰ τῶν παθῶν νοσήματα, τοῖς δαύμασιν ἰάτρυσας, Χριστὸν τὸν Θεὸν ὑπὲρ ἡμῶν αἰεὶ δυσωπῶν, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, Ἦχος πλ. β΄.

Πάνσοφε Ἀλιεῦ, Ἅγιε Μαθητᾶ, ἐργάτα τοῦ Σωτῆρος, καὶ Δριάμβε τῶν αὐτοῦ παθημάτων· ὁ τὴν κτίσιν τῇ πίστει διαδραμῶν, καὶ τῆς πλάνης τὰ ἔθνη συναγαγῶν, καὶ Θεῷ προσενέγκας, ὡς Συμίμα καλόν, εἰς ἕρανεὺς εὐωδῶθης. Διὸ παριστάμενος τῷ Κριτῇ, πρέσβευε ῥυθῆναι ἡμᾶς τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν, καὶ ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως, λυτρωθῆναι τῆς κολάσεως.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ο ποιητὴς καὶ λυτρωτὴς μη Πάναγνε, Χριστὸς ὁ Κύριος, ἐκ τῆς σῆς νηδύος προελθὼν, ἐμὲ ἐνδυσάμενος, τῆς πρώην κατάρτας τὸν Ἀδαμ ἠλευθέρωσε· διὸ σοι Πάναγνε, ὡς τῷ Θεοῦ Μητρίτε, καὶ Παρθένω ἀληθῶς, βοῶμεν ἀσιγήτως, τὸ χαῖρε τοῦ Ἀγγέλου· Χαῖρε Δεσποινα, προστασία καὶ σκέπη, καὶ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος γ΄.

Απόστολε Ἅγιε, καὶ Εὐαγγελιστᾶ Λουκᾶ, πρέσβευε τῷ ἐλεήμονι Θεῷ, ἵνα πταισμάτων ἄφεσιν, παράσχη ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Στὴν μεσιτεύσασαν τὴν σωτηρίαν τοῦ γένους ἡμῶν, ἀνυμνοῦμεν Θεοτόκε Παρθένε· ἐν τῇ σαρκὶ γὰρ τῇ ἐκ σῆς προσληφθείση, ὁ Υἱὸς σου καὶ Θεὸς ἡμῶν, τὸ διὰ Σταυροῦ καταδεξιόμενος πάθος, ἐλυτρώσατο ἡμᾶς, ἐκ φθορᾶς ὡς φιλάνθρωπος.

•••••

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν αὐνήθη Στιχολογίαν, ψάλλονται οἱ Κανόνες τῆς Οἰκτιήχου, καὶ τοῦ Ἀποστόλου, ὁ παρῶν, εἰς ε΄.

Ποίημα Θεοφάνους.

ᾠδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ἡ κεκομμένη.

Τῆς ἀνωτάτω σοφίας τὸ στόμα σου, κρατῆρα θεῖον σοφῆ, πάντες ἐπιστάμενοι, Ἀπόστολε Λουκᾶ, τὸν μέγαν καὶ ἀπόρρητον, τῆς χάριτος πλουτοῦντες θησαυρὸν, προθύμως ἀρυσόμεθα, τῷ Κυρίῳ ψάλλοντες· Ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Μυσταγωγῶν σε Χριστὸς τὰ οὐράκια, καὶ θεοπνεύστως γραφᾶς, ἀμέσως διανοίγων

σα Ἀπόστολε Λουκᾶ, καὶ μύστην ἀναδεικνύσει, καὶ κήρυκα σοφὸν τῶν ὑπὲρ νῆν, εὐτόνως ἀνακράζοντα· Τῷ Κυρίῳ ἄσωμεν· ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Χειροτονεῖ σε τῷ Παύλῳ συνέκδημον, ἡ Ἐκκλησία Χριστοῦ, Λουκᾶ παμμακάριστε, τῇ χάριτι αὐτοῦ ἐνθέως διαλάμποντα, ἐπόμενόν τε ἵχνησιν αὐτῆ, καὶ συνανακράζοντα· Τῷ Κυρίῳ ἄσωμεν· ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Θεοτοκίον.

Τῆς ἀνεκφράστου καὶ θείας συλλήψεως, τῆς πανυμνήτου Ἀγνῆς, τὸν τρόπον διεσαφῆσας, Ἀπόστολε Λουκᾶ· τὸ Πνεῦμα τὸ Πανάγιον, ἐλήλυθε σαφῶς γὰρ ἐπ' αὐτήν, καὶ Λόγος ἐπεσκίασεν, ὃ συμφῶνως ψάλλομεν· Ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

ᾠδὴ γ΄. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Σοῦ τὸ Εὐαγγέλιον, Λουκᾶ θεαπέσει ἀνωθεν, Ἀνατολήν, ἐπισκεψαμένην, τοὺς ἀνθρώπους παρίστησι.

Πράξεις ἐνθεώτατα, διαπραττόμενος Ἄριστε, πανευσεβῶς, τὰς τῶν Ἀποστόλων, γραφικῶς ἀνιστόρησας.

Παῦλος ὁ μακάριος, τῶν ἐγκωμίων σοι ἐπλεξε, τὰς ἀπαρχὰς, καὶ τῆς σου ἐπαίνους, ἐπιστέλλων ἐξεθετο. Θεοτοκίον.

Σὲ νῦν μακαρίζουσιν, ὡς προεφήτευσας Ἀχραντε, αἱ γενεαί, πᾶσαι τῶν ἀνθρώπων, διὰ σοῦ νῦν σωζόμεναι. Ὁ Εἰρμός.

• **Σ**ὺ εἶ τὸ στερέωμα, τῶν προστρεχόντων
• **Σ**οι Κύριε· σὺ εἶ τὸ φῶς, τῶν ἐσκοτισμένων,
• καὶ ὑμνεῖ σε τὸ πνεῦμά μου.

Κάθισμα, Ἦχος πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ως συνέκδημος Παύλου ἀναδειχθεὶς, τοὺς ποικίλους κινδύνους καρτερικῶς, ὑπέμεινας πανεύφημε, τῷ Κυρίῳ Ἀπόστολε· καὶ τὸν δρόμον ἀθλήσει, τελέσας τῆς πίστεως, σὺν αὐτῷ ἐν ὑψίστοις, εὐφραίνῃ μακάριε· ὅθεν καὶ τῷ κόσμῳ, τὸ Χριστοῦ Εὐαγγέλιον κηρύξας ἐφώτισας, τὴν ὑψηλίον ἅπασαν. Λουκᾶ πανσεβάσμιε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορταζέσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν οὐράνιον πύλην καὶ κιβωτὸν, τὸ πανάγιον ὄρος τὴν φωταυγῆ, νεφέλην ὑμνήσωμεν, τὴν ἀκατάφλεκτον βάλανον, τὸν λογικὸν Παραδεισον, τὴν Εὐάσ τὴν ἀνάκλησιν, τῆς οἰκουμένης πάσης, τὸ μέγα κειμήλιον, ὅτι σωτηρία, ἐν αὐτῇ διεπράχθη, τῷ κόσμῳ καὶ ἄφεις,

τῶν ἀρχαίων ἐγκλημάτων. Διὰ τοῦτο βοῶμεν αὐτῇ· Πρέσβευε τῷ σῶ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεςιν δωρήσασθαι, τοῖς προσκυνούσιν ἐν πίστει, τὸν ἄχραντον τόκον σου.

Ῥδὴ δ'. Ἐπέβησ ἐφ' ἵππους.

Ὁς ὠφθης τῇ αἴγλῃ, πεφωτισμένος τῷ Πνεύματος, ἤξιώθης χερσί σου τοὺς νόμους αὐτοῦ, τοῖς Θεοφίλοις ἀρίστα διατυπώσασθαι, τοῖς πιστῶς μελωδοῦσι· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ἡ χάρις εὐρούσα, τοῦ Παρακλήτου σε σκηνώμα, ἐξεχύθη πλουσίως σοῖς χεῖλεσι· καὶ τῆς εἰρήνης κήρυκα πᾶσιν ἀνέδειξε, τοῖς πιστῶς μελωδοῦσι· Δόξα τῇ δυνάμει σε Κύριε.

Ἀ γῶνων τῷ Παύλῳ, ὡς κοινωνὸς ὠφθης Ἐνδοξε, καὶ στεφάνων ἐνδίκως ἤξιώσαι, τῆς βασιλείας· ἔνθα νῦν συναγαλλόμενοι, κραυγάζετε συμφώνως· Δόξα τῇ δυνάμει σε Κύριε.

Εὐρών σου τὸ κάλλος, τῆς διανοίας ὁ Κύριος, ὡς ταῖς Δείαις ἀκτίσιν, ὠραίως διαλαμπούσης, Κήρυκά σε προχειρίζεται, τοῖς πίστει μελωδοῦσι· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε. Θεοτοκίον.

Καθεῖλε δυνάστας, ἀπὸ τῶν θρόνων ὁ Κύριος, ἡ Παρθένος καὶ Μήτηρ ὡς ἔφησε· τοὺς δὲ πεινῶντας, Δείων ἀγαθῶν ἐπέπλησεν, τοὺς πιστῶς μελωδοῦντας· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ῥδὴ ε'. Φώτισον ἡμᾶς.

Φῶς τὸ νοητὸν, τῇ καρδίᾳ σου δεξάμενος, τῶν μολυσμάτων ἐκ τῶν πρὶν καθαρθεῖς, ἀγάπης νόμῳ, τοῖς πᾶσι Λουκᾶ μετέδωκας.

Σὺ ταῖς ἀεραπαῖς, ταῖς τῆς χάριτος πανόλβιε, κατφυγασμένος καθωράθης σαφῶς, πυρίνη γλώσση, ἐνθίως Λουκᾶ φθεγγόμενος.

Παύλῳ τῷ σοφῷ συνοδεύειν ἐπεπόθησας· ἀγαπητὸς γὰρ προσηγόρευσαι, ὡς ὑπηρέτης, Εὐαγγελιστὰ τῆς χάριτος.

Θεοτοκίον.

Χαίροις ἀληθῶς, παρθενίας τὸ κειμήλιον, ἡ τῆς Προμήτορος ἀνάκλησις, καὶ τῆς κατάρτας, ἡ λύσις τῆς τοῦ Προπάτορος.

Ῥδὴ ς'. Ἦν δέσιν ἐκχεῶ.

Εἰς ὄρος τῶν ἀρετῶν Ἀπόστολε, ἀναθὰς τῷ ποθουμένῳ ὠμίλει· καὶ ὡς Μωσῆς Θεογράφης, τὰς πλάκας, ἐγγεγραμμένας δακτύλῳ τοῦ Πνεύματος, ἐδέξω μακάριε διτταῖς, Λουκᾶ τῆς οἰκουμένης διδάσκαλε.

Τὸν κόσμον σαῖς διδαχαῖς ἐφώτισας, οἷα φῶς τῆς σεπτῆς Ἐκκλησίας· ταῖς γὰρ

αὐγαῖς, τῆς ἀκτίστου Τριάδος, πεπυρσευμένος ὠράθης Θεόληπτε, καὶ γέγονας ὡς περ ἀστήρ, δαδουχῶν οἰκουμένης τὰ πέρατα.

Τὰς νόσους νῦν τῶν ψυχῶν Θεόπνευστε, ἰατρεύεις τῶν σωμάτων ὡς πάλαι, ἐμπιστευθεῖς, ἤρανόθεν τὸ δῶρον, καὶ ὡς πλετίσας τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος· ὁ Παῦλος γὰρ σε μαρτυρῶν, ἱατρὸν γεγονέναι παρίστησιν. Θεοτοκίον.

Επέβλεψεν ἐπὶ σὲ ὁ Κύριος, τὴν ἐμὴν ἀνακαινίζων οὐσίαν, ὡς δυνατὸς, μεγαλεῖα παιήσας, Θεογενῆτορ ὡς ἔφησ Πανάμωμε· καὶ ἔσωσέ με διὰ σοῦ, ἐκ φθορᾶς ὡς Θεὸς καὶ φιλόανθρωπος. Ὁ Εἰρμός.

• **Τ**ὴν δέσιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον, καὶ αὐτῷ
• ἀπαγγελῶ μου τὰς θλίψεις, ὅτι κακῶν,
• ἡ ψυχὴ μου ἐπλήσθη, καὶ ἡ ζωὴ μου τῷ Ἄδῃ
• προσήγγισε· καὶ δέομαι ὡς Ἰωνᾶς· Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεὸς με ἀνάγαγε.

Κοντάκιον, Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Μαθητῆς γενόμενος τοῦ Θεοῦ Λόγου, σὺν τῷ Παύλῳ ἅπασαν, ἐφωταγώγησας τὴν γῆν, καὶ τὴν ἀχλὺν ἀπέδιώξας, τὸ Δεῖον γράψας, Χριστοῦ Εὐαγγέλιον. Ὁ Οἶκος.

Ὁς ἱατρὸς καὶ μαθητῆς Λουκᾶ ἠγάπημένος, μυστικῇ χειρουργίᾳ τὰ πάθη τῆς ψυχῆς μου καὶ τὰ τοῦ σώματος ὁμοῦ ἴασαι, καὶ δός μοι κατὰ πάντα εὐεκτηῖν, καὶ σὲ τὴν παναιδιμον γηθόμενος γεραίρειν πανήγυριν· ὄμβροισ τε δακρῶν, ἀντὶ μύρων τὸ σεπτόν σε· καὶ πάντιμον σῶμα καταδρέχειν· ὡς σῆλη γὰρ ζωῆς ἐγγεγραμμένη τῷ ναῷ τῷ θυμαστῶ τῶν Ἀποστόλων πᾶσιν ἐκφωνεῖ, καθάπερ καὶ σὺ τὸ πρῶτον, τὸ Δεῖον γράψας Χριστοῦ Εὐαγγέλιον.

Συναξάριον.

Ἦμ' ΙΗ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἀγίου Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ.

Στίχοι.

« Εἰς Ἐμμαὺς βλέπειν σε κἂν πρὶν εἰργόμην, (Ληκᾶς λέγει,) τρανῶς σε νῦν Χριστὸς βλέπω ».

Ὁ γδοατῆ δεκάτῃ πέρατος βίβη ἔμμορε Ληκᾶς.

Λουκᾶς, ὁ μέγας Εὐαγγελιστής, ἦν ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν Συρίαν Ἀντιοχείας τῆς μεγάλης, ἱατρὸς τὴν τέχνην, καὶ ἀκρῶς τὴν ζωγραφικὴν ἐπιστάμενος ἐπιστήμην. Οὗτος, ἐν Θύβαις τῆς Βοιωτίας διάγων καὶ ἱατρεύων, ἐπὶ Τίτου Κλαυδίου Βασιλέως, ἐνέτυχε τῷ Ἁγίῳ Παύλῳ τῷ Ἀποστόλῳ· καὶ πιστεύσας τῷ Χριστῷ, ἀπόστατο τὴν πατρίαν πλάνην· καὶ τὴν περὶ τὰ σώματα θεραπείαν ἀφείς, τὴν τῶν ψυχῶν προσελάβετο. Συνεγράφατο δὲ καὶ τὸ κατ'

αὐτὸν Εὐαγγέλιον πρὸς Θεόφιλον τινὰ Ἡγεμόνα, πιστεύσαντα εἰς Χριστὸν, ὑπαγορεύσαντος αὐτῷ τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Παύλου. Ἐπειτα ἐξέθηκα καὶ τὰς πράξεις τῶν Ἀποστόλων πρὸς τὸν αὐτὸν Θεόφιλον. Μετὰ δὲ τὸ ἐγκαταλιπεῖν τὸν Παῦλον, πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα διδάξας, ἐν Θήβαις τῆς Βοιωτίας, ὡς φασὶν, ὀδηθῆναι ἐτῶν γενόμενος, ἐν εἰρήνῃ ἀνεπαύσατο. Ἐν ᾧ δὲ τόπῳ κατετίθη τὸ σῶμα αὐτοῦ, δοξάζων ὁ Θεὸς τὸν ἴδιον Σεράποντα καὶ ἐργάτην, κολλούρια, ἢ κολλύρια ἔβρεξεν ἐπάνω τοῦ μνήματος αὐτοῦ, σύμβολον τῆς αὐτοῦ ἐπιστήμης· ὅθεν καὶ γνωριμώτερος γέγονεν ὁ τάφος αὐτοῦ τοῖς πᾶσιν.

Ὁ δὲ Κωνσταντῖος, ὁ τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου υἱός, μετακομίζει ἐκ Θηβῶν τὸ λείψανον αὐτοῦ, δι' Ἀρτεμίου τοῦ μεγάλου Δουκὸς Αἰγύπτου καὶ Μάρτυρος, καὶ κατατίθεισιν αὐτὸ ἐν τῷ ναῷ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ὑπὸ τὴν ἱεράν τράπεζαν, μετὰ Ἀνδρέου καὶ Τιμοθέου.

Φασὶ δὲ αὐτὸν πρῶτον τὴν εἰκόνα τῆς Ἁγίας Θεοτόκου, ἐν ἀγκάλαις φέρουσαν τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν, διὰ ζωγραφικῆς τέχνης ἐκ κηροῦ, καὶ ἑτέρας δύο ζωγραφῆσαι, προσενεγκεῖν τε αὐτάς τὸν Ἀπόστολον τῆ Μητρὶ τοῦ Κυρίου, εἰ ἀρεστόν ἐστιν αὐτῇ· καὶ αὐτὴν ἀποδέξασθαι καὶ εἰπεῖν τὸ, Ἡ χάρις τοῦ ἐξ ἐμοῦ τεχθέντος εἶη δι' ἐμοῦ μετ' αὐτῶν. Ὡσαύτως καὶ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ Κορυφαίων τὰς ἀγίας εἰκόνας. Καὶ ἐξ ἐκείνου εἰς πᾶσαν τὴν οἰκουμένην ἐξενηχθῆναι τὸ τοιοῦτον καλὸν καὶ εὐσεβὲς καὶ πάντιμον ἔργον.

Τῆ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Μαρίνου τοῦ γέροντος.

Στίχ. Γέρον Μαρῖνος ἐξελέγχει γραῦν πλάιην,

Γόλμη νεάζων, καὶ τελειοῦται ξίφει.

Τῆ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰουλιανοῦ τοῦ ἐν τῷ Εὐφράτῃ.

Στίχ. Ἐκ τοῦ παρατρέχοντος ὡς ὄναρ βίου

Ἰουλιανὸς ἄσμενος παρατρέχει.

Ὁ ὅτος ὁ ἐν ἀγίαις Πατῆρ ἡμῶν Ἰουλιανὸς, καταλιπὼν τὸν κόσμον, ἀπῆλθεν ἐν ταῖς ὄχθαις τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ· καὶ εὐρῶν ἐκεῖσε σπήλαιον, τὸν μοναστήν ἐν τούτῳ διῆγε βίον· τοῦτον πολλοὶ ζηλώσαντες, προσεβύβησαν τῷ μικροτάτῳ σπηλαίῳ, καὶ καλύβας πηξάμενοι γύρωθεν, μέχρι τῶν ἑκατῶν γεγονῆσαι, σιτιζόμενοι τὰ παραπλήσια τῷ διδασκάλῳ. Οὗτος ὁ Σαύμασιος καὶ δράκοντα ἀπέκτεινε, καὶ ὕδωρ ἐν γῆ ἀνύδρῳ βλύσαι πεποίηκεν. Οὗτος, καὶ εἰς τὸ Σίναιον ὄρος ἐλθὼν, ἐν τῇ Πέτρᾳ, ἢ Μωσῆς ὁ νομοθέτης εἶδε τὸν Θεόν, ὡς ἦν δυνατὸν εἶδειν, ἐκκλησίαν ἐκοδόμησε, καὶ μέχρι τοῦ νῦν περιέσται. Ἀλλὰ καὶ τὴν τοῦ δυσσεβοῦς καὶ ἀποστάτου Ἰουλιανοῦ ὑποστροφὴν ἀπὸ τῶν Περσῶν πολλοὶ δεδιότες, ἐπεὶ παρεκάλουν, γινώσκοντες αὐτὸν τοῦ Θεοῦ δούλον γνήσιον, οὗτος ἐπὶ δεκάτῃ ἡμέρᾳ τὴν πρὸς Θεὸν αὐτοῦ ἀγίαν προσευχὴν ἐπεκτείνας· « Οὐ μόνον διὰ σέ, ἤκουσεν, ἀλλὰ καὶ δι' ἑτέρων πολλῶν παννύχους παρακλήσεις καὶ δεήσεις, ὁ μιὰρὸς καὶ δυσσεβὴς Ἰουλιανὸς ἀποσφάττεται ».

Μετὰ δὲ χρόνους τινάς, τοῦ μακαρίου Μελετίου ἐξ Ἀντιοχείας διωχθέντος, προσεκαλέσαντό τινες τὸν μακάριον τοῦτον, εὐχῆς καὶ παρακλήσεως καὶ παρηγορίας πολλῶν ἕνεκα· καὶ συνθέμενος καὶ ἀπερχόμενος, προσεδέχθη ἐν ὁδῷ παρὰ γυναικὸς φιλοθείου. Καὶ ἐπεὶ, κατακλιθέντος εἰς δεῖπνον τοῦ Ἁγίου, ὅπερ εἶχεν ἐπταετῆς παιδίον ἢ γυνὴ μονογενὲς, ἐν τῇ τραπέζῃ ἀσχολούμενον, μικρὸν ἐξ ὀφθαλμῶν παρελθὼν, συνέβη πεσεῖν ἐν τῷ φρεάτι· ἢ τιμία γυνὴ, γνοῦσα μὲν τοῦτο, μηδὲν δὲ τὸ παράπαν ἀλλοιωθεῖσα, ἀλλὰ μᾶλλον τὸ φρέαρ σκεπάσασα, μεγαλοψύχως

διηκόνει· καὶ τὸν Ἅγιον τὸ παιδίον ἐπιζητοῦντα, παρεκρούσατο διὰ νόσον ἐπισυμβᾶσαν. Τοῦ δὲ ἐπιμελῶς τὸ παιδίον ἐπιζητοῦντος ἐπὶ τῆς τραπέζης εἰλθεῖν, καὶ εὐλογίας ἀπολαῦσαι, γνωστὸν ἐγένετο τὸ συμβᾶν. Εὐθέως δὲ τῆς τραπέζης ἐξαναστὰς, καὶ τὸ κάλυμμα τοῦ φρεάτος ἀπορρίψας, ὡς εἶδε τὸ παιδίον ἀλλόμενον ἐν τοῖς ὕδασι ὑγιές, καὶ οἷα παίζοντι τῇ χειρὶ προσεικός, ἀναχθῆναι τοῦτο διὰ τινος τῶν παρευρεθέντων ἐκέλευσε· καὶ τούτου γενομένου, καὶ τὸ παιδίον ἐρωτώμενον, οὐδὲν τι δεινὸν παθεῖν ἔφασκε, διὰ τὸ κουρίζεσθαι τοῦτο καὶ ἀνέχεσθαι ὑπὸ τοῦ προσομιλοῦντος αὐτῷ ἐν τοῖς ὕδασι καὶ προσπαίζοντος γέροντος.

Ἀφικόμενος δὲ εἰς Ἀντιόχειαν, κατήχθη εἰς τὸ σπήλαιον, ἐν ᾧ ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος Παῦλος ποτὲ ἐναπεκρύπτετο, καὶ πλήθους οὐκ ὀλίγου συβρέυσαντος πρὸς τὸ σπήλαιον, χάριν τῆς ἐκ τοῦ Ἁγίου ὠφελείας καὶ εὐλογίας, λαύρῳ πυρετῷ συσχεθεὶς οὗτος, ἐκεῖτο ἀδρανὲς τι πνέων καὶ σχεδὸν ἄπνους. Ὡς δὲ οἱ περὶ αὐτὸν ὄχλου, πολλοὺς εἶναι τοὺς ἐξωθεν προσμένοντας λέγοντες, καὶ ἐπιδομένους τῆς εὐλογίας, « Ἐὰν συμφέρῃ ἡμῖν ἡ ὑγεία, ἀπεκρίνατο, δῶν ταύτην πάντων ὁ Κύριος »· καὶ προσευξάμενος, ἀνέστησεν αὐτὸς ἑαυτὸν ἐκ τοῦ λαυροτάτου πυρετοῦ, διὰ τὴν τοῦ πλήθους ὠφέλειαν.

Οδεύοντι δὲ αὐτῷ ἐν τῇ ὁδῷ ποτὲ, καὶ ἐπὶ τὰ Βασιλεῖα ἀπερχομένῳ, κατακείμενός τις ὢν, προσεγγίσας τῇ σισύρα αὐτοῦ, εὐθέως ἀνέστη, ἀκολουθῶν αὐτῷ, ὡς ὁ πάλαι χωλὸς τῷ Πέτρῳ καὶ Ἰωάννῃ· καὶ οὐ τοῦτο μόνον, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ὀρθόδοξον πίστιν ὑποστηρίξας αὐτὸν, ὑπέστρεψεν ἐπὶ τὴν ἀσκητικὴν αὐτοῦ παλαιστράν, διὰ τῆς Κύρου τὴν πορείαν ποιούμενος. Οἱ δὲ τῆς πόλεως Κύρου, κρατήσαντες τὸν Ἅγιον εἰς παράκλησιν, ἔλεγον· « Τοῦ Θεοῦ δούλε, Ἀστέριον τινὰ, ἀντὶ τοῦ Ἐπισκόπου ἡμῶν προσδοκῶμεν, δυσσεβῆ καὶ ὀλέθριον. Πρόσμενον μεθ' ἡμῶν, καὶ βοήθησον εἴτι δύνασαι, μήποτε τῇ στωμύλῳ αὐτοῦ γλώσση αὐτὸς ἐν λόγοις τισὶ διαστρέψῃ ἡμᾶς ». Ὁ δὲ, προσμείνας, καὶ εὐχὴν παννύχιον ὀλέγων συνελθόντων ἐκτελέσας, Σηλάτῳ ὀργῇ τοῦτον ἀπέκτεινε, μῖσος καὶ μόνης ἡμέρας ζωὴν ἐπόδυνον εἰσάσας τούτῳ. ὑποστρέψας δὲ πρὸς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ, καὶ χρόνους ἱκανοὺς διαρκέσας σὺν αὐτοῖς, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

Ταῖς αὐτῶν Ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ. Παῖδες Ἑβραίων.

Ὡπῶς Λουκᾶ τε καὶ Κλεόπα, ἐμφα νίξεται Δεσπότης ἐκ τοῦ τάφου! ἀναστὰς γὰρ αὐτοὺς, ἐδίδασκε κραυγάζειν· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τρίβον τοῦ βίου διατρέχων, συνοδεύοντα τὸν Λόγον εὖρες Μάκαρ, οὐρανίων σκηνῶν, ἀνοίγοντά σοι πύλας, Εὐλογητὸς εἶ κρᾶζοντι, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Λύρα τῆ Πνεύματος ἐδείχθης, μελωδήματα Λουκᾶ, φωτίζουσα βοῶντας· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας. Θεοτοκίον.

Χαῖρε Μαρία Θεοτόκε, ὁ Ἀσώματος ἐβόασοι Παρθένε· σὺν αὐτῷ δὲ πιστοὶ, βοῶμέν σου τῷ τόκῳ· Εὐλογημένος πάναγενε, ὁ καρπὸς τῆς σῆς κοιλίας.

ᾠδὴ ἡ. Τὸν ἐν ὄρει, ἀγίῳ.

Θεογράψης, ὡς πλάκας δεδεγμένοι, τὰς σὰς βίβλους, πιστῶς κατατρυφῶμεν, τῆ φωτισμοῦ τῆς χάριτος Πανόλβιε, Κύριον ὑμνοῦντες, καὶ ὑπερυψῶντες, εἰς πάντας τῆς αἰῶνας.

Ως ὄργανῳ, τῆ γλώττη σὲ τὸ πνεῦμα, κεραιόμενον, φωτίζει τῆς ἀνθρώπους, μυσαγωγῶν τῆς χάριτος τὰ δόγματα, Κύριον ὑμνῶντας, καὶ ὑπερυψῶντας, εἰς πάντας τῆς αἰῶνας.

Συνεδέθης, τῆ σχέσει μετὰ Παύλου, Θεορρήμον, Λουκᾶ τῷ Θεηγόρῳ, καὶ Ξυνωρὶς πανέντιμος ἐδείχθητε, Κύριον ὑμνοῦντες, καὶ ὑπερυψοῦντες, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοπλόκῳ, σαγήνησθε τῶν λόγων, Θεοκήρυξ, τοὺς πλάνη κρατουμένους, πρὸς φωτισμόν τῆς πίστεως ἐζώγησας, Κύριον ὑμνῶντας, καὶ ὑπερυψοῦντας, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ελισάβετ, Μητέρα σε Κυρίου, προσεφώνει, Προφήτις δεδειγμένη, τὸν Βαπτιστὴν καὶ Πρέδρομον βαστάζουσα· Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψῶτε, βοῶσα εἰς αἰῶνας. Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὸν ἐν ὄρει, ἀγίῳ δοξασθέντα, καὶ ἐν βᾶ-
» **Τ**ῷ, πυρὶ τὸ τῆς Παρθένου, τῷ Μωϋσεῖ
» μυστήριον γνωρίσαντα, Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ
» ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ Δ΄. Ὄρους παρῆλθες.

Εστὴς Λουκᾶ τῆς ἐφέσεως, τὸ τῶν ὄρει-
τῶν οἶα φθάσας τὸ ἔσχατον, καὶ τέλος
μακαρίου σαφῶς ἐπέτυχες, λυθέντων τῶν ἐσό-
πτρων, τῆς ἀληθείας ταῖς ἐμφάσεις.

Λάμπας τῷ κόσμῳ ὡς ἥλιος, ἐνθεαστικῶς
τῆ Τριάδι παρίστασαι, σὺν Παύλῳ τῷ
Θεόπτῃ, Λουκᾶ πανεύφημῃ· μεθ' οὗ σε Θεοφάν-
τορ, ἀκαταπαύστως μεγαλύνομεν.

Αἴγλη Λουκᾶ τῆ φωσφόρῳ σου, τοὺς σοῖς
ὑμνηταῖς φαιδρυνθῆναι δυσώπησον, καὶ
κόσμῳ τὴν εἰρήνην παμμακάρι βράβευσον, ὅ-
πως σε Θεηγόρε, ἀκαταπαύστως μεγαλύνωμεν.

Χαίρων Λουκᾶ νῦν παρίστασαι, τῷ Παμ-
βασίλει τῷ στεφάνῳ κοσμούμενος, τῆς
Θείας εὐπρεπείας καὶ ὠραιότητος· διό σε Θεορ-
ρήμον, ἀκαταπαύστως μεγαλύνομεν.

Θεοτοκίον.

Λόγον ἐδέξω τὸν ἄσαρκον, φύσιν τὴν ἐμὴν
ἀναπλάσαι βουλόμενον, καὶ τοῦτον σαρ-
κωθέντα Παρθένε τέτοκας· διό σε Θεοτόκε,
ἀκαταπαύστως μεγαλύνομεν. Ὁ Εἰρμός.

» **Ο**ρθε παρῆλθες τῆς φύσεως, τὸν Ἀημιερ-
» γὸν συλλαβῆσα καὶ Κύριον, καὶ πύλη

» σωτηρίας τῷ κόσμῳ γέγονας· διό σε Θεοτό-
» κε, ἀκαταπαύστως μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλᾶριον. Τοῖς Μαθηταῖς.

Λουκᾶ Χριστοῦ Ἀπόστολε, μύστα τῶν ἀ-
πορρήτων, καὶ τῶν ἐθνῶν Διδάσκαλε,
μετὰ Παύλου τοῦ Θείου, καὶ τῆς ἀγνῆς Θεοτό-
κου, ἧς τὴν Θεῖαν εἰκόνα, ἐκ πόθου ἀνιστόρη-
σας, ἐκδυσώπει Θεόπτα, ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν μα-
καριζόντων σε καὶ τιμώντων, τὴν ἱεράν σου
κοίμησιν, πάνσοφε Μυστολέκτα.

Θεοτοκίον.

Δέσποινα πάντων Ἄνασσα, πρόφθασον ἐν
κινδύνοις, πρόφθασον ἐν ταῖς θλίψεσι,
πάρεσο ἐν ἀνάγκαις, τῆς τελευταίας ἡμέρας,
μὴ Σατᾶν ἡμᾶς λάβῃ, μὴ Ἄδης, μὴ ἀπώλεια·
ἀλλὰ τῷ τοῦ Υἱοῦ σου, τότε φρικτῷ, ἀνευθύ-
νως βήματι παραστῶμεν· ὡς Θεομήτωρ γὰρ
Ἀγνῆ, ὅσα θέλεις ἀνύεις.

Εἰς τῆς Αἴνης, ἰστώμεν Στίχους δ΄. καὶ ψάλλο-
μεν Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος α΄. Νεφέλην σε φωτὸς.

Χριστοῦ τὸν Μαθητὴν, τὸν τοῦ Εὐαγγελίου
συγγραφεῖ σοφώτατον, Σκεύους τῆς ἐκ-
λογῆς τὸν ὠραῖον χαρακτηῖρα ἔμψυχον πισοῖ,
οὗ ἐν ταῖς Ἐκκλησίαις ἀπάσαις ὁ ἔπαινος,
Λουκᾶν τὸν Ἀπόστολον ἐν ὑμνοῖς τιμήσωμεν·
αὐτὸς γὰρ ἐκήρυξε τοῦ Θεοῦ τὰ παραδόξα
θαύματα, φωτίσας τοὺς ἐπὶ γῆς, Θεολογίας
ἀκτίσι δια τῆς χάριτος.

Ψυχῶν ἰατρικὴν, ὑπὲρ τὴν τῶν σωματίων
ἐκμαθὼν, ἐπιστήμην σοφῆ, κατ' ἄμφω
παγκαλλῆς ἀνεδείχθης, τὴν Θεοῦ σοφίαν ἐμ-
πνευσθεῖς· ἐν ἧ καὶ Θεραπευῶν ψυχᾶς καὶ τὰ
σώματα, Λουκᾶ παμμακάριστε, καλεῖς πρὸς
ἐπίγνωσιν· πτεροῖς πρὸς τὸν ἔρωτα τοῦ Θεοῦ,
τοὺς ἀνθρώπους ἐκάστοτε· ἀνάγεις εἰς οὐρα-
νόν, καὶ ὑπὲρ πάντων πρεσβεύεις τῶν εὐφη-
μούντων σε.

Αγκίστρω λογικῷ, τοὺς ἐν βᾶθει ἀγνοίας,
ὡς ἰχθύας εἰσδύσαντας, ἐλκύσας εἰς ἐ-
πίγνωσιν Θεῖαν, τῷ Χριστῷ ὀψώνιον καλόν,
προσηγάγω Παμμακάρι, τιμὴν ἀξιοχρεῶν, ζωὴν
τὴν ἀκήρατον, λαβόντας καὶ ἄληκτον· διό καὶ
Ἀπόστολος τοῦ Χριστοῦ ἐχρημάτισας, σοφὸς
Εὐαγγελιστὴς, καὶ συγγραφεὺς τῶν πραχθέν-
των ἔργων τῆς χάριτος.

Εἶτα τὸ Ἰδιόμελον τοῦτο.

Ἦχος πλ. δ΄. Λέοντος Μαΐστορος.

Δεῦτε πᾶσα κτίσις, τὸν ἀληθῶς ἰατρὸν
πνευματικόν, καὶ τοῦ Σωτῆρος μαθητὴν,

Λουκάῳ τὸν αἰδιμον ἐν ᾧδαῖς εὐφημήσωμεν. Οὗτος γὰρ ἀθείας τὴν νόσον, τῷ ἐπιχρίσματι τῆς Χριστοῦ κολυμβήθρας ἑθεράπευσε· καὶ ποταμούς θεοβρύτων ναμάτων ἐκ στόματος, ἐψυχωμέναις χώραις, τοῦ Εὐαγγελίου κατήρδευσεν· ὅθεν ἐξῆλθε προφητικῶς ὁ φθόγγος αὐτοῦ εἰς τὴν οἰκουμένην· καὶ πρεσβεύει σωθεῖναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, Ἦχος ὁ αὐτός.

Δ αὐτικῶς συνελθόντες οἱ πιστοὶ ἐν ἄσμασι, τῷ μυστικῷ ῥήτορι τῷ Λόγου, Λουκάῳ ἐκβοήσωμεν· Ἡ γλῶσσά σου καλαμὸς γραμματέως ἐδείχθη, Χριστοῦ τοῦ ὄξυγράφου, ᾧραῖζουσα τὰς ὄψεις, πρὸς τὴν γνώσιν τῶν ἐθνῶν, τῆς θείας ἐπιγνώσεως, ἐν ἣ ἀνεκήρυξας τὸ Εὐαγγέλιον, καὶ τῶν συναποστόλων σου τὰς Πράξεις συνεγράψω. Διὸ παριστάμενος τῇ Τριάδι καὶ Θεῷ, πρεσβεύε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Δέσποινα πρόσδεξαι, κτλ.

Δοξολογία Μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν,

Τὰ Τυπικά, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Ἀποστόλου ἡ γ'. καὶ ε'. ᾠδὴ.

Κοινωνικόν: Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν.

ΤΗ ΙΘ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Προφήτη Ἰωὴλ· καὶ τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Οὐάρου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΞΗΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ε'· καὶ ψάλλομεν προσόμοια Στιχηρά.

Τρία τοῦ Προφήτου.

Ἦχος πλ. δ'. ᾠ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Τὸ Θεῖον Πνεῦμα ἐκκέχυται, ὡς ὁ σεπτὸς Ἰωὴλ, προφητεύων ἐθέσπισε, παρ' αὐτοῦ κινούμενος, ἐφ' ἡμᾶς τοὺς πιστεύοντας, καὶ μυστηρίων θείων φανέρωσιν, ἀποκαλύπτει· καὶ προφητεύουσιν, οἱ τὴν ἐνέργειαν, τὴν αὐτοῦ δεξάμενοι, καὶ θεϊκῆ, αἰγλή φωτιζόμενοι, καὶ θεία χάριτι.

Θεγορίας ἀνάπλεως, ὁ θαυμαστός Ἰωὴλ, ὡς πηγὴ ἐκπορεύεται, τὰς ψυχὰς ἀρδεύουσα, ἐκ τοῦ οἴκου σου Δέσποτα, καὶ γλυκασμὸν ἡμῖν ἀπεστάλαξε, τὰς διανοίας καταγλυκαίνοντα, ὅλος μετάρσιος, γεγονὼς τῷ πνεύματι δι' ἀρετῆς, ἀνακουφιζόμενος, πρὸς θεῖον ὕψωμα.

Προφητικῆ παρήσισ σου, καὶ νοερᾶ πρὸς Θεόν, Ἰωὴλ οἰκειότητι, δι' ἧς τὰ αὐράκια, κατοπτρεύεις θεάματα, ὑπὲρ ἡμῶν αὐτὸν ἐξιλέωσαι, τῶν ἐκτελούντων πίσει τὴν μνήμη σου, λύσιν αἰτέμενος, τῶν πταισμάτων ἐνδοξε, καὶ μετοχὴν, θείων ἀπολαύσεων, καὶ μέγα ἔλεος.

καὶ τρία τοῦ Μάρτυρος.

Ἦχος πλ. β'. ᾠλην ἀποθήμενοι.

Αθλους θαυμάσιμος, τῶν καλλιδικῶν Μαρτύρων, θάρσους θείου ἔμπλεως, γεγωνὸς εἰσέδραμες εἰς τὸ στάδιον, καὶ Χριστὸν Οὐάρε, δι' ἡμᾶς ἀνθρώπον, γεγονότα ἀνεκήρυξας, μὴ πτηξας θάνατον, μηδὲ τὰ προκείμενα βάσανα· διὸ καταικιζόμενος, καὶ ἀνηλεῶς συγκοπτόμενος, ἔχαιρες τελείω, νοὶ ἀποσκοπεύμενος σοφῆ, τὴν διαμένουσαν εὐκλειαν, τοῖς Θεὸν ποθήσασιν.

Σάρκας σὺν τοῖς αἵμασι, καταπιπτούσας ἑώρας, καὶ ὡς ἄλλου πάσχοντος, Ἀθλητὰ δῖκέισο γενναιότατε· προσδεθείς ζύλῳ γάρ, σπαραγμούς ἦνεγκας, ὑπ' ἀνόμων καρτερώτατα· Θεοῦ εἰς χεῖρας δὲ, πνεῦμά σου τὸ θεῖον παρέδωκας, ἐκπλήξας τοὺς ὀρώντάς σε, ταῖς ἀπεριτρέπτοις ἐνστάσεσιν· ὅθεν σε τιμῶμεν, μεγαλῶς ἀριστεύσαντα σοφῆ, καὶ καθελόντα τὸν τύραννον, Οὐάρε τοῖς πόνοις σου.

Αλείψασα μύροισ σου, ἡ θαυμαστὴ Κλεοπάτρα, ὑπὸ γῆν κατέθετο, καὶ ναὸν πανάγιον ἀνεδείματο, ἑορτὴν ἀγούσα, θαυμαστὴν Οὐάρε, καὶ πιστῶς σε λιτανεύουσα· ἧς τὸ παιδάριον, νοσητῆ στρατεία κατέλεξας, καὶ δόξη κατεκάλυψας, καὶ χοροῖς Ἁγίων συνέταξας οὗ περ τῆς μερίδος, ἀξίωσον ἡμᾶς τοὺς εὐσεβῶς, τὴν σὴν τελούντας πανήγυριν, Μάρτυς ἀξιάγαστε. Δόξα καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μόνος ὑπὲρ ἅπαντας, υἱὸς ἀνθρώπων ὁ τάλας, μόνος ἐπλημμέλησα, τὰ καὶ λόγῳ ἀφθεγκτα καὶ ἀκῆσματοι, μηδαμῶς ἄχραντε, φορητὰ πέλοντα· διὰ τοῦτό σε καὶ δεομαι· Σύγγνωθι Δέσποινα, σύγγνωθι καὶ δός μοι μετάνοιαν, δός μοι ἐξομολόγησιν, δός μοι στεναγμούς τε καὶ δάκρυα· ἵνα διὰ τούτων, συντρίβων τὴν καρδίαν μου ἀεὶ, κράζω τὸ, Ἡμαρτον Κύριε, ἱλάσθητι σῶσόν με.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ρομφαία ὡς ἔφησεν, ὁ Συμεὼν τὴν καρδίαν, τὴν σὴν διεληλύθε, Παναγία Δέσποινα, ὅτε ἐβλεψας, τὸν ἐκ σου λάμπσαντα, ἀπορρήτω λόγῳ, ὑπ' ἀνόμων ὡς κατὰ κριτον, Σταυρῷ ὑψούμενον, ὅξος καὶ χολὴν τε γευόμενον, πλευ-

ράν τε ὀρυττόμενον, χεῖράς τε καὶ πόδας ἠλέμενον· καὶ ὄδυρομένη, ὠλόλυζες βοῶσα μητρικῶς· Τί τοῦτο, τέκνον γλυκύτατον, τὸ καινὸν μυστήριον;

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ἀναγινώσκονται οἱ Κανόνες, εἰς τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῶν Ἀγίων οἱ παρόντες δύο.

Ὁ Κανὼν τοῦ Προφήτου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς:
Χρησμοὺς Ἰωὴλ τῷ Προφήτῃ Δαυμάσῳ.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ὡδὴ α'. Ἦχος β'. Δεῦτε λαοί.

Χορὸς ἡμεῖν, τῶν Προφητῶν συνευφραίνεται, ἐγκωμιαζομένου σου, τοῦ οὐρανόφρονος, Ἰωὴλ Θεοφάντορ· μεθ' ὧν ἡμᾶς σωθῆναι, μακάρι δυσώπησον.

Ρῆμα Θεοῦ, προκαταγγέλλων Θεσπέσιε, τὴν χαλεπὴν ἐμήνυσας, ὀργὴν καὶ ἔνδικον, τὴν ἐκ τῆς ἀσεβείας, συμβᾶσαν τῷ λαῷ σου, τῷ ματαιόφρονι.

Ἡ Δαυμαστή, καὶ φωτοφόρος τοῦ Πνεύματος, ζωποιοὺς ἐπίπνοια, σοὶ ἐπεσκίασε, καὶ μελλόντων τὴν γνῶσιν, ἐπέπνευσέ Προφήτα, μακαριώτατε. Θεοτοκίον.

Σὲ ἡ σκηνή, τοῦ μαρτυρίου προέγραψε, πολυειδῶς τυποίμενον, ἀποδεικνύουσα, τὸν ἐκ σαῦ σαρκωθέντα, ἀτρέπτως Θεομητορ, πάναγνε Δέσποινα.

Ὁ Κανὼν τοῦ Μάρτυρος, φέρων Ἀκροστιχίδα:
Ἄθλους ἐπανεῖν Οὐάρου κλέος μέγα. Ἰωσήφ.

Ὡδὴ α'. Ἦχος πλ. β'. Ὡς ἐν ἠπειρῷ.

Αναφανεῖς ἐν τῷ ὕψει τῆς τοῦ Χριστοῦ, Ἐκκλησίας Οὐάρε, ὡσπερ ἥλιος φαιδρὸς, ἀστραπαῖς ἐλάμπρυνας τῶν σῶν, παλαισμάτων τὰ τῆς γῆς μακάρι πληρώματα.

Θείας ἀγάπης Παμμάκαρ κατασχεθεῖς, τῷ γλυκίστῳ ἔρωτι, ἀπηρνήσω σεαυτὸν, καὶ πρὸς πᾶσαν βίασαν σαρκὸς, προσεχώρησας στερόρως ἀγωνισάμενος.

Λελογισμένως τῶν θείων ἀγωνιστῶν, τοῖς δεσμοῖς συνέδησας, Ἀθλοφόρε σεαυτὸν, καὶ τῆς πλάνης ἔλυσας δεσμά, σταθηρᾷ ὑπομονῇ πολλῶν κολάσεων.

Θεοτοκίον.

Ο ὑπερούσιος Λόγος σου ἐν γαστρὶ, ὑπὲρ λόγον ᾤκησε· καὶ τεχθεῖς θεοπρεπῶς, τῶν Μαρτύρων Ἀχραντε χοροῦς, ἐπεσπάσατο μεθ' ὧν ὑμολογοῦμέν σε.

Τοῦ Προφήτου. Ὡδὴ γ'. Στερέωσον ἡμᾶς.

Μυήμενοι τοῖς σοῖς σοφοῖς δόγμασι, νησιᾶν Προφήτα καὶ Θεραπειᾶν, εὐσεβῶς ἀνακηρύττομεν, εἰς τὸν οἶκον Κυρίου πορευόμενοι.

Οἱ ταῖς σοῖς διδαχαῖς ἀκολουθήσαντες, ἐξ ὅλης καρδίας καὶ διανοίας, ἐν κλαυθμῷ τε καὶ δεήσεσι, τὸν Θεὸν ἐκζητῆμεν Ἀξιάγασε.

Υπέφηνας ἡμῖν τοῦ Παντοκράτορος, Δεσπότης Προφήτα μακροθυμίαν, καὶ τὴν θείαν ἀγαθότητα, διετραίνωσας τούτου καὶ χρηστότητα. Θεοτοκίον.

Συνέλαβες Ἀγνή Θεὸν καὶ ἔτεκες, τὸν Λόγον ἀφράστως σεσαρκωμένον, ἐν Προφήταις τὸν λαλήσαντα; καὶ τελέσαντα τούτων τὰ κηρύγματα.

Τοῦ Μάρτυρος. Οὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σύ.

Υπῆλθες γνώμη σταθηρᾷ, τοὺς ἀνδρείους ἀγῶνας, νευρωθεῖς ταῖς ἐλπίσι, τῶν μελλόντων ἀγαθῶν, καὶ τῶν Μαρτύρων Χριστοῦ, ταῖς πανσόφοις, Μαίκαρ παραινέσεις.

Στρατὸν Ἁγίων Ἀθλητῶν, ἐναθλοῦντα νομίμως, καθορῶν τὴν ἐκείνων, ἐπεδείξω ἀνδρικῶς, στερόρτητα ὁμιλῶν, πολυτρόποις, Οὐάρε κολάσειςιν.

Εν παρατάξει ἱερᾷ, Οὐάρε ὡς γενναῖος, στρατιώτης εὐρέτης, καὶ κατέσφαξας πληθύν, ἀνδρείας ξίφει σοφῆ, πολεμίων, νίκαις κλειζόμενος. Θεοτοκίον.

Παρθένε Μήτηρ τοῦ Θεοῦ, τῆς ἐμῆς ῥαθυμίας, τὸ βαρύτερον σκότος, καὶ τὰ νέφη τῶν παθῶν, τῷ φωτισμῷ τῆς ἐν σοὶ, δυσωπῶσε, χάριτος ἀπέλασον. Ὁ Εἰρμός.

» **Ο**ὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σύ, Κύριε ὁ Θεὸς μου,
» ὁ ὑψώσας τὸ κέρας, τῶν πιστῶν σου
» Ἀγαθὲ, καὶ στερεώσας ἡμᾶς, ἐν τῇ πέτρᾳ,
» τῆς ὁμολογίας σου.

Κάθισμα τοῦ Προφήτου,

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τῶν μολυσμῶν προκαθαρθεῖς τῆς καρδίας, δοχεῖον ὠφθης καθαρὸν θεωρήμον, τοῦ Παναγίου Πνεύματος Προφήτα Ἰωὴλ· ὅθεν καθευπέδειξας, ἀληθείας τὴν γνῶσιν, καὶ προαγκήρυξας, τοῦ Σωτῆρος καὶ Κτίστου, τὴν ἐν σαρκὶ ἐπέλευσιν ἐν γῆ, τὴν ἐπ' ἐσχάτων φανεῖσαν τοῖς ἔθνεσιν.

Δόξα. Τοῦ Μάρτυρος.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τοὺς ἄθλους τῶν σεπτῶν, θεωρήσας Μαρτύρων, καὶ τούτων τὰ δεσμά, ἀσπαζόμενος πόθῳ, εἰς ὕψος ἀνέδραμες, μαρτυρίου Παν-

Σαύμαστε· ἐπὶ ξύλου γὰρ, ἀναρτηθεὶς τὰς αἰκίσεις, ἐκαρτέρησας, ἕως εἰς χεῖρας Κυρίου, τὸ πνεῦμα παρέδωκας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ανύμφευτε Ἀγνή, Θεοτόκε Μαρία, ἡ μόνη τῶν πιστῶν, προστασία καὶ σκέπη, κινδύνων καὶ θλίψεων, καὶ δεινῶν περιστάσεων, πάντας λύτρωσαι, τοὺς ἐπὶ σοὶ τὰς ἐλπίδας, Κόρη ἔχοντας, καὶ τὰς ψυχὰς ἡμῶν σῶσον, ταῖς θείαις πρεσβείαις σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Η ἄσπιλος ἀμνάς, τὸν ἀμνὸν καὶ ποιμένα, κρεμάμενον νεκρὸν, ἐπὶ ξύλου ὀρώσα, θρηνοῦσα ἐφθέγγετο, μητρικῶς ὀλολύουσα· Πῶς ἐνέγκω σου, τὴν ὑπὲρ λόγον Υἱέ μου, συγκατάβασιν, καὶ τὸ ἐκούσιον πάθος, Θεε ὑπεράγαθε;

Τοῦ Προφήτου. Ὡδὴ δ΄. Εἰσακήκοα Κύριε.

Γλωσσο γενοῦ Κύριε, τοῖς εὐσεβῶς πρὸς σέ μετανουοῦσιν, ὡς μόνος οἰκτίρμων καὶ πολυέλεος.

Ως προήγγειλας Ἐνδοξε, παρὰ Θεοῦ ἐκκέχυται τὸ Πνεῦμα, ἐπὶ πᾶσαν σὰρκα ἤδη πιστεύσασαν.

Η τοῦ Πνεύματος καθόδος, τοὺς Μαθητὰς σοφίσασα Κυρίου, τοὺς σοὺς θηγοῦρους λόγους ἐτέλεσε. Θεοτοκίον.

Αελυτρωμένοι Πάναγνε, τῶν ζοφερῶν τοῦ Ἄδου κενεῶνων, τῷ θείῳ σου τόκῳ, σὲ μακαρίζομεν.

Τοῦ Μάρτυρος. Χριστὸς μου δύναμις.

Αγίοις ἀτίγμασι, καλλωπιζόμενος, ὠραιότατος ὠφθης καὶ τῷ Θεῷ, Οὐάρε ποθοῦμενος, τῷ στεφανώσαντι τὴν σὴν, κορυφὴν ἀξιοθαύμαστε.

Γκρίῳ Ἐνδοξε, προσαναρτώμενος, καὶ εἰς γῆν τεταμμένος τοὺς χαλεπούς, πόνους ἐκαρτέρησας· δι' ὧν τὴν ἀπονον ζῶν, ἐκκληρώσω ἀγαλλόμενος.

Νομίμως βλέποντες, οἱ θεῖοι Μάρτυρες, ἐναθλοῦντά σε Μάκαρ ὑπομονῆς, λόγοις παρεθάρρυνον· μεθ' ὧν τοὺς πόνους τοὺς μακροὺς, διανύσας μεμακάρισαι. Θεοτοκίον.

Γλιός Δέσποινα, παθῶν ἀνάγαγε, καὶ τῆς τάλαιπωρίας τῶν λογισμῶν, τῶν ἀλλοτριούντων με, Θεοῦ τοῦ μόνου καθαροῦ, ἵνα πίστευ μακαρίζω σε.

Τῆ Προφήτου. Ὡδὴ ε΄. Τῆς νυκτὸς διελεύσεως.

Τὴν Χριστῆ παρουσίαν, Ἰωὴλ ὁ θείος, διαρρήδην πᾶσι προέλεγεν· Ὅτι ἤξει καὶ σῶ

σει, ἀνθρώπων τὸ γένος, ἐκ τῆς τῶν εἰδῶλων κακότητος.

Ολικῶς ἀνανεύσας, ἔνδοξε Προφῆτα, πρὸς τὰ ὑπὲρ νοῦν καὶ διάνοιαν, Προφητείας τὴν χάριν, εἰλκυσας ἐκείθεν, καὶ δικαιοσύνην ἐκήρυξας.

Υπὲρ τῶν σέ ὑμνούντων, πρέσβευε σωθῆναι, πάσης ἐπηρείας πανόλβιε, Ἰωὴλ καὶ τῆς θείας, χάριτος καὶ αἴγλης, καταξιωθῆναι δυσώπησον. Θεοτοκίον.

Παναγία Παρθένε, Δέσποινα τοῦ κόσμου, τοὺς σέ Θεοτόκον κηρύττοντας, ἐξ ἀμέτρων πταισμάτων, πρέσβευε ῥυσιθῆναι, καὶ βιωτικῶν περιστάσεων.

Τοῦ Μάρτυρος. Τῷ θείῳ φέγγει σου.

Νευροῦσαι νεύσει θεικαῖς, καὶ τοὺς ἀνευδότους σπαραγμοὺς, φέρεις γενναίῳ φρονήματι, Οὐάρε σπαραττῶν τὴν τοῦ ἀλάστορος, καρδίαν τοῦ κακίαν δημιουργήσαντος.

Ο περιδέξιος Ἀθλητῆς, βλέπων ἐκπιπτέσας εἰς τὴν γῆν, τὰς ἑαυτοῦ σάρκας ἔχαιρε, τὰς αἰωνίζουσας νοὶ λαμπρότητας, καὶ θείας ἀντιδόσεις προφανταζόμενος.

Υμνῶ σε Κύριε ὁ Θεός, καὶ δοξολογῶ καὶ προσκυνῶ, τῶν ἀγαθῶν ἀξιούμενος, τῶν ἠτοιμασμένων τοῖς σέ ποθήσασιν, ὁ Μάρτυς ἐν τῷ πάσχειν Οὐάρος ἔκραζεν. Θεοτοκίον.

Αναφανεῖσα τῶν Χερουβὶμ, καὶ τῶν Σεραφὶμ ὡς ἀληθῶς, ἀγιωτέρα Πανάμωμε, πάντας τοὺς πιστῶς σε νῦν μακαρίζοντας, ἀγίασον καὶ σῶσον τῇ μεσιτείᾳ σου.

Τῆ Προφήτου. Ὡδὴ ς΄. Ἀβυσσος ἀμαρτημάτων.

Ρέουσι τῶν σῶν δογματῶν, πηγαὶ τῆς θηγορίας, καὶ τὸν ψυχοτρόφον γλυκασμὸν, σταζοῦσιν Ἐνδοξε, ἀρδεύουσαι, τοὺς πιστῶς σε τιμῶντας.

Ορος σε τῆς προφητείας, γλυκύτητα ἀπαστάζον, καὶ θεοσεβείας Ἰωὴλ, κήρυκα πάνσοφον, γνωρίζομεν, θηγορε Προφῆτα.

Φρούρησον σαῖς ἱκεσίαις, Θεῆ Προφῆτα ὡς ἔχων, θείαν παρρησίαν πρὸς Θεόν, τοὺς πόθῳ ὑμνούντάς σου, τὴν ἔνδοξον, καὶ αἰοίδιμον μνήμην. Θεοτοκίον.

Φώτισον ἡ φῶς τεκοῦσα, τὸ ἄδυτον τὰς καρδίας, τῶν δοξολογούντων σε πιστῶς, ἀχράντε Δέσποινα, καὶ τὴν ἐκ σοῦ, ἀπορρήτως τεχθέντα.

Τοῦ Μάρτυρος. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Ρημάτων ἠλόγησας, παρανόμου δικαστοῦ, καὶ τὴν πυρὰν ὑπέμεινας, τῶν ἀνυποίξων

πόνων καρτερικῶς, πολυάθλε Οὐάρε, πρεσβευ-
τά τῶν ἐν πίστει ἀνυμνούντων σε.

Οὐκ ἔληξε τύραννος, ὁ παράφρων ταῖς
πληγαῖς, ἀνηλεῶς συγκόπτων σε, ἕως
Θεοῦ εἰς χεῖρας τὴν ἱεράν, ψυχὴν ἐναπέδωκας,
καλλοναῖς λαμπρυνθεῖσαν τῶν ἀγῶνων σου.

Υψώθης μιμούμενος, ἐπὶ ξύλου τὸν Χριστὸν,
καὶ ἐν αὐτῷ κρεμάμενος, τὴν σὴν ψυχὴν
παρέδωκας τῷ Θεῷ, τῷ σὲ στεφανώσαντι, Ἀ-
θλοφόρε νομίμως ἀριστεύσαντα.

Θεοτοκίον.

Κυβέρνησον Δέσποινα, ἐν πελάγει τῶν δει-
νῶν, χειμαζομένην πάντοτε, τὴν ταπεινὴν
ψυχὴν μου· καὶ γαληνὸν, πρὸς ἄρμον ἀνάγαγε,
ἀδιστακτῶ σε γνῶμη μακαρίζουσαν.

Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ῆ βίβη τὴν θάλασσαν, ὑψημένην καθορῶν,
» τῶν πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ εὐδίῳ
» λιμένι σου προσδραμῶν, βοῶ σοι· Ἀνάγαγε,
» ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν μου Πολυέλεε.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΘ' τοῦ αὐτῆ μηνός, Μνήμη τῆ Ἁγίας Προ-
φήτου Ἰωὴλ.

Στίχοι.

Ὁ γῆς Ἰωὴλ ἐκτραγωδήσας πάθῃ,
Μετῆλθεν ἐκ γῆς εἰς τόπον κρείττω πάθους.

Ἐννεακαιδεκάτῃ μέρος ἀμφ' ἐκάλυψεν Ἰωὴλ.

Ος ἐρμηνεύεται ἀγάπη Κυρίου, ἡ ἀρχὴ ἢ ἀπαρχὴ
Θεοῦ. Οὗτος ἦν ἐκ σπέρματος Ρουβὴμ, ἀγροῦ τοῦ
Μεθομῶρων· καὶ προφητεύσας περὶ λιμοῦ καὶ ἐκλείψεως
δυσιῶν καὶ πάθους δικαίου Προφήτου, δι' αὐτοῦ ἀνακαι-
νιζομένης εἰς σωτηρίαν πάσης τῆς γῆς, ἀπέθανε, καὶ ἐτά-
φη ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος
Οὐάρου, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.

Στίχ. Βεσμὸς ἀπείρης καρτερῆντος Οὐάρου,
Σαταὶν πλάνης ἕξαρχος, Οὐαί μοι! λέγει.

Οὗτος ἐπὶ Μαξιμιανῷ τοῦ Βασιλέως ἦν, στρατευόμε-
νος ἐν Αἴγυπτῳ, γένους ὦν ἐπισήμου καὶ λαμπροῦ
καὶ εὐσεβοῦς. Ἐγκλεισθέντων δὲ τινῶν Ἁγίων, ἑπτὰ τὸν
ἀριθμὸν, ἐπὶ χρόνον πολὺν, ἐπεμελεῖτο αὐτῶν ὁ Ἅγιος
Οὐάρος καθ' ἑκάστην. Ἐνός δὲ τῶν ἑπτὰ ἀναπαυσαμένου,
κατέταξεν αὐτὸν ὁ Ἅγιος ἀντ' ἐκείνου· κατὰ πρὸς τὸν Ἡ-
γεμόνα μετὰ τῶν λοιπῶν ἀγθεῖς, τύπτεται ῥοπαλοῖς, καὶ
ἐπὶ πολὺ ξέεται τὰς πλευράς, καὶ ἐν αὐταῖς ταῖς βασά-
νοις, ἐπὶ πέντε ὥραις παραταθείσας, τὴν ψυχὴν τῷ Κυ-
ρίῳ ἀποδίδωσι.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος
Σαδωῖθ, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ εἴκοσι καὶ ἑκατὸν
Μαρτύρων, ἐν Περσίδι τελεωθέντων.

Στίχ. Σαδωῖθ ὁ θεῖος τὴν κίραν τμηθεῖς ξίφει,
Θεοῦ Σαβαῶθ νῦν παρίσταται θρόνῳ.

Δεκάς δεκαπλῆ Μαρτύρων συμμαρτύρων,
Καὶ δις δέκα θνήσκουσι πληγέντες ξίφει.

Βασιλεύοντος Σαβωρίου ἐν τῇ τῶν Περσῶν χώρα, ὁ ἐν
Ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν οὗτος, Ἐπίσκοπος ἐκείσε ὦν,
ἐν μιᾷ τῶν ὑπὸ τὴν βασιλείαν αὐτοῦ ἐνορίᾳ, καὶ τὸν τοῦ
Χριστοῦ λαὸν ἐκδιδάσκων τὰ εἰς ψυχικὴν ὠφέλειαν συν-
τείνοντα, τινὰς δὲ καὶ τῶν Περσῶν βαπτίζων, διεβλήθη
τῷ Βασιλεῖ· καὶ προσαχθεῖς αὐτῷ, καὶ μὴ πεισθεῖς προ-
σκυνῆσαι τῷ Ἠλίῳ καὶ τῇ Σελήνῃ, τῷ τε ὕδατι καὶ τῷ
πυρὶ, πρῶτον μὲν τύπτεται ῥάβδοις· εἶτα τέμνεται ἀπὸ
τοῦ μετώπου ἄχρι τῶν ὀνύχων, καὶ ἀφαιρεῖται ἀπὸ τοῦ
δέρματος αὐτοῦ λῶρον ἕνα, ἔχοντα τισσάρων δακτύλων
πλάτος· καὶ αὐθις βουνεύροις τύπτεται, καὶ ἐπ' ἀκανθῶν
καὶ σκολόπων κυλιέται, καὶ εἰς κοχλίαν αὐτὸν ἀποσφίγ-
γουσι. Ταῦτα δὲ πάντα γενναίως ὑπομείνας, τὸν Βασι-
λέα πλέον ἐξέμνη.

Βληθεῖς δὲ εἰς φυλακὴν, πάλιν ἄγεται εἰς ἐρώτησιν.
Υἱοῦ δὲ εὐρεθεῖς ἐν ὄλῳ τῷ σώματι, ἐκρεμάσθη κατὰ
κεφαλῆς, καὶ ὀδελίσκοις πεπυρακτωμένοις κατατιτρώσκε-
ται ὅλον τὸ σῶμα. Καὶ ἐπεὶ ὁ Ἅγιος εἰς οὐδὲν ταῦτα
ἐλογίζετο, ἤκουσε δὲ καὶ τοῦ Βασιλέως ἐπαπειλοῦντος,
ὅτι ἔμελλε σκορπίσειν τὰ μέλη τούτου, « Πιστεύω τῷ
Θεῷ μου, ἀντέφησεν, ὅτι οὕτω διαμεριούνται οἱ Χριστια-
νοὶ τὰ λείψανά μου· καὶ ὅς ἐάν ἐπικαλέσῃται τὸν Θεὸν
ἐν τῷ ὀνόματί μου, σωτηρίαν εὕρησει »· καὶ παρευθὺς
τὴν γλώτταν τέμνεται. Ὄμματα δὲ καὶ χεῖρας εἰς οὐ-
ρανὸν ἐκτείνας, καὶ καθ' ἑαυτὸν προσευξάμενος, φωνῆς ἐξ
οὐρανοῦ ἤκουσε λεγούσης· « Ἡ αἵτησίς σου πε-
πλήρωται, καὶ ἰδοὺ ἔσηλαλῶν »· καὶ φεί-
σης αὐτῷ γλώσσης ἑτέρας, ἐδόξαζε τὸν Θεόν. Ταῦτα
βλέποντες οἱ λαοί, ἐξεπλήσσοντο, καὶ ἐπίστευσαν ἐπὶ τὸν
Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν ἄνδρες χίλιοι ἐβδομήκοντα,
καὶ ἕτεροι διακόσιοι.

Ἰδὼν δὲ ὁ Βασιλεὺς, ὅτι πολλοὶ δι' αὐτοῦ προσέρχον-
ται τῷ Χριστῷ, ξίφει τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἀποτμηθῆναι
προσέταξεν. Ἐπεὶ δὲ καὶ ἕτεροι οὐκ ὀλίγοι ἀνεβόησαν
λέγοντες· « Βασίλειε, καὶ ἡμεῖς Χριστιανοὶ
ἐσμεν », καὶ κατ' αὐτῶν ἀπεφῆνατο· καὶ λαβόντες αὐ-
τοὺς οἱ στρατιῶται, ἀπήγαγον ἐπὶ τὸν τῆς σφαγῆς τόπον·
καὶ προσευξάμενος ὁ Ἅγιος, καὶ κατασφραγίσας αὐτοὺς,
ὄντας τὸν ἀριθμὸν ἑκατὸν εἴκοσι, αὐτὸς πρῶτος ἀπετμήθη
τὴν κεφαλὴν, καὶ καθεξῆς οἱ λοιποί.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέη-
σον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τῆ Προφήτου. Ὡδὴ ζ'. Ὁ τὴν κάμινον πάλαι.

Η ἐκπορευομένη, ἐκ τῆ οἴκου Κυρίου, καὶ
ποτιζούσα κρήνη, ὡς προέφησ προῆλθε,
Προφήτα πανσεβάσμιε.

Τὸν χειμάρρου τῶν σχοίνων, σιταφόρον εἰρ-
γασίω, τῆς τρυφῆς ὁ χειμάρρου, Ἰωὴλ ὡς
προεῖπεν. Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν
Πατέρων ἡμῶν. Θεοτοκίον.

Οτὰ πάντα ποιήσας, γεννηθεῖς ἐκ Παρθέ-
νου, διεσώσατο κόσμον, εὐσεβῶς ἀνυ-
μῆντα· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πα-
τέρων ἡμῶν.

Τοῦ Μάρτυρος. Δροσοβόλον μὲν.

Λαμπρυνθέντα σε ἀγῶνων ἐπίδοσεν, ἢ
Κλεοπάτρα ἐνδοξε, συνεκάμισεν, εὐραμέ-

νη κλέος δια σου, τῆς πίστεως ἄξιον σαφῶς, ἧς ἐνεδείξατο θερμῶς, εἰς σέ τελείω νοί.

Επιχέουσα σοι δάκρυα καὶ μύροις σε, ἐντίμοις ἐπαλείφουσα, κατακρύπτει σε, ὑπὸ γῆν ἢ πάνσεμνος γυνή, ἐνθάψαντα πλάνην πονηράν, καὶ ταῖς ἐκ τάφου ἀστραπαῖς, φωταγωγοῦντα ἡμᾶς.

Οὐκ ἐνέδωκεν ὀσίως θεραπεύουσα, σέ τὸν Χριστοῦ θεράποντα, ἡ αἰμίμηστος, ἕως ὠφθῆς πρόξενος αὐτῆ, Σοφῆ βασιλείας ἕρανῶν ἧς ἠξιώθη δια σου, σὺν τῷ φιλάτῳ υἱῷ.

Θεοτοκίον.

Συντριβέντα με ἀμέτροις παραβάσεσι, Παρθένε μεσιτεία σου, καινοποίησον, ἰατρεύουσα μου τὴν ψυχὴν, καὶ λόγον παρέχουσα βοᾶν Ἐυλογημένη ἡ Θεὸν σαρκὶ κυήσασα.

Τῆ Προφήτῃ. Ὡδὴ ἡ. Τὸν πάλαι δροσίσαντα.

Υπέδειξας ἔνδοξε, μετανοίας τοὺς τρόπους ἐμφανῶς, τὸν εὐσπλαγχνον Κύριον, ἐγγυώμενον τοῖς πίστει πρὸς αὐτόν, προσιοῦσι καὶ ψάλλουσιν Ἐυλογεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε, Θεὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεράπων γένόμενος, τοῦ Κυρίου Προφήτα Ἰωὴλ, τὰ τούτου μυστήρια, ἐπιστεύθης προφητεύων τοῖς λαοῖς, ἀνυμνεῖσι καὶ λέγουσιν Ἐυλογεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε, Θεὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Αφέσεις προχέουσι, τοῦ Ἰουδα θαυμαμάτων ποταμοί, Ἀπόστολοι ἔνδοξοι, τοῦ Κυρίου ὡς προέφη Ἰωὴλ, τοὺς βοῶντας ἀρδεύοντες Ἐυλογεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε, Θεὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Υπόστασιν σύνθετον, ἐν δυοῖ ταῖς οὐσίαις τὸν Χριστόν, Πανάμωμε τέτοκας, διαμείνασα Παρθένος καθαρὰ ὄν ὑμνοῦντες κραυγάζομεν Ἐυλογεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Μάρτυρος. Ἐκ φλογὸς τοῖς Ὀσίοις.

Μητρικῶν ὑπακύσας Μάρτυς δειξέων, ἕρανῳ στρατεία λαμπρῶς ἐστράτευσας (*), παῖδα τὸν σεπτὸν, καὶ τῆς σῆς συμμεθεξέοντα, εἰδειξας εὐκλείας, ἀρρήτῳ συμπαθεία.

Εξ Αἰγύπτου σε ὄλθον ὡς περ πολῦτιμον, μετηγάγετο Μάρτυς καταπλουτίζοντα, θείαις δωρεαῖς, Κλεοπάτρα ἰάσεων, πᾶσαν Παλαιστίνην, τὴν πόθῳ σε τιμῶσαν.

Γεγηθῶς τοὺς ἀγῶνας τοὺς σοὺς διήνυσας, Στρατιῶτα γενναῖε τοῦ Παντοκράτορος.

καὶ ὡς νικητῆς, παρ αὐτῆ ἐξεφάνωσαι, Οὐάρε παμμακάκαρ, τῶν Ἀθλοφόρων κλέος.

Θεοτοκίον.

Αμαρτίας συναίπτω ἐφ' ἀμαρτήμασι, καὶ τὸ μέλλον οὐ φρίττω φρικτὸν κριτήριον ἰάσαι Ἄγνη, τῆς ψυχῆς μου τὴν πώρωσιν, καὶ τῆ σῆ πρεσβεία, ἐπίστρεψόν με σῶσον.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**κ φλογὸς τοῖς Ὀσίοις δρόσον ἐπήγασας,
» καὶ Δικαίου θυσίαν ὕδατι ἐφλεξας.
» ἅπαντα γὰρ δρᾶς, Χριστέ μόνῳ τῷ βελέσθαι.
» Σὲ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῆ Προφήτῃ. Ὡδὴ θ'. Ἡ ἐν οὐρανοῖς.

Μετὰ Προφητῶν ὡς ὑποφήτης, χαρμονικῶς ἐν ἐπιθρανίοις, νῦν εὐφραίνῃ σκηνώμασιν.

Ανωθεν ἡμᾶς νῦν ἐποπτεύεις, τοὺς εὐσεβῶς σε δοξολογοῦντας, Θεηγόρε πανόλβιε.

Σύντομον ὁδὸν τῆς σωτηρίας, ὁ Ἰωὴλ διαμτανοίας, θεοφρόνως ὑπέδειξεν.

Θεοτοκίον.

Ορθώσας ἡμᾶς τοὺς πεπτωκότας, Μητῆρ Θεοῦ, εὐσπλαγχνον Δεσπότην, καὶ Σωτῆρα γεννήσασα.

Τοῦ Μάρτυρος. Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν.

Γσχὺν καθεῖλες τῆ πολεμητόρος, τὴν θεϊκὴν σαφῶς περιζωσάμενος δύναμιν, Ἀθλητὰ γενναϊότατε Οὐάρε ὅθεν σε εὐφημοῦμεν, ἴασιν ἄφθονον, ἐκ τῶν σῶν λειψάνων, οἱ πιστοὶ ἀπαρυόμενοι.

Ος φῶς ὡς ὄρθρος ὡς μέγας ἥλιος, πάση τῆ γῆ ἡ μνήμη σε ἐξήπλωται Οὐάρε, σελασφόροις φωτίζουσα λάμπησι, σὲ τῶν σεπτῶν ἀγῶνων, πάντας πανεύφημε, καὶ τὸν σκοτασμὸν τῶν καρδιῶν ἀποδιώκουσα.

Σὺν σοὶ ἀστράπτοντα ὡς ἑώρακε, δόξη πολλῆ τὸν ἴδιον υἱὸν ἢ φιλότεκνος, τὸν τῶν ὄλων Θεὸν ἐμεγάλυνε· σὲ δὲ γνησιωτάτως, Μάρτυς ἐδόξασε, μέγιστον προστάτην, ἐμφανῶς καταπλουτήσασα.

Η γῆ ἐν ἧ σου τὸ καρτερώτατον, σῶμα σοφῆ κατακείται ἐνθέως ἡγίασται· ἀλλὰ δίδου ἡμῖν ταῖς πρεσβείαις σου, λύσιν ἀμαρτημάτων, βίη διόρθωσιν, Οὐάρε καὶ πάντων, δυσχερῶν τὴν ἀπολύτρωσιν.

Θεοτοκίον.

Φανείς Παρθένε ἐκ σου ὁ Κύριος, τῆς φωτεινῆς νεφέλης, τῆς Αἰγύπτου τὰ ξόανα, παντελεῖ ἀπώλεια παρεδωκε· πλήθους δὲ Ἀθλοφόρων, ταύτην ἠξίωσε, φέρειν μιμουμένων, τὰ αὐτοῦ σεπτὰ παθήματα.

(*) Ὁρθότερον ἴσως, ἠρίθμησας· καὶ ὅρα τὸν εἰς πλάτος Συναξαριστὴν τοῦ Νικοδήμου.

Ὁ Εἰρμός.

» Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὃν οὐ
» τολμᾷ Ἀγγέλων ἀτενίσαι τὰ τάγματα·
» διὰ σοῦ δὲ Πάναγνε, ὠράθη βροτοῖς, Λόγος
» σεσαρκωμένος· ὃν μεγαλύνοντες, σὺν ταῖς
» οὐρανίαις, στρατιαῖς σὲ μακαρίζομεν.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ὁρθρου, ὡς συνήθες,
καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ Κ'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Ἀρτεμίου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ
προσόμοια,

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Οὐρανίαις ἐλλάμψεσι, φωτισθεὶς τὴν δια-
νοίαν, τὸ τῆς πλάνης ἔφυγες σκότος Ἐν-
δοξε, καὶ τῷ φωτὶ προσεπέλασας, Χριστοῦ τῷ
Θεοῦ ἡμῶν, καὶ ταῖς χάρισιν αὐτοῦ, καταυγά-
ζεις τὰ πέρατα· διὸ πρέσβευε, ἐκ φθορᾶς καὶ
κινδύνων λυτρωθῆναι, τοὺς ἐν πίστει ἐκτελοῦν-
τας, τὴν αἰσιδέαστον μνήμην σου.

Ἐπιπνοῖα τοῦ Πνεύματος, μνηθεὶς γινώσιν
ἐνθεον, τὸν τῶν ὄλων Κτίστην ἔγνωσ Ἀρ-
τέμει· καὶ τῆς τῆ κτίσει λατρεύοντος, πανσό-
φως διήλεγξας, καὶ ὠδήγησας λαοὺς, εἰς Θεοῦ
τὴν ἐπίγνωσιν· δι' ὃν ἤθλησας, καὶ τὸ σέφος ἐ-
δέξω τῶν καμάτων, λυτρωθῆναι ἰκετεύων, δια-
φθορᾶς τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Πολυτρόποις κολάσεσι, χαλεπαῖς μαστιγώ-
σεσι, παραδὲς αἰκίζεσθαι τὸ πολυάθλον,
καὶ καρτερώτατον σῶμά σου, θεόφρον Ἀρτέ-
μει, οὐκ ἠρνήσω τὸν Χριστόν· οὐ ξοάνοις ἐπέ-
δυσας· ἀλλ' ὑπέμεινας, ὡς περ πάσχοντος ἄλ-
λου, ἀναμένων, τὰς μελλούσας ἀντιδόσεις, καὶ
τὴν ἀθάνατον εὐκλείαν.

Δόξα, Ἦχος β'. Τοῦ Στουδίτου.

Τὸν νοερόν φωστῆρα τῆς πίστεως, Ἀρτέμιον
τιμήσωμεν, ὅτι ἤλεγξε Βασιλέα τὸν ἔχθι-
στον· καὶ τῷ αἵματι τοῦ μαρτυρίου αὐτοῦ, τὴν
Ἐκκλησίαν Θεὸς ἐπορφύρωσεν· ὅθεν καὶ ἀπέ-
λαβε, τῶν ἱαμάτων τὴν χάριν τὴν ἀφθονον, τῷ
ἰᾶσθαι τὰς νόσους, τῶν πιστῶς προστρεχόντων,
ἐν τῇ σορῷ τῶν λειψάνων αὐτοῦ.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁ τε, ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Σκέπη, καὶ ἀντίληψις ἡμῶν, τῶν Χριστια-
νῶν σὺ ὑπάρχεις, καὶ προσφυγὴ κραταιά,

Μήτηρ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· ἀλλὰ καὶ νῦν καὶ αἰεὶ,
τῇ ἀγρύπνῳ δεήσει σου, μὴ παύσῃ πρεσβεῦειν,
σῶζεσθαι τοὺς δούλους σου, ἐκ περιστάσεως,
πάντες, ὅτι σὲ μετὰ Θεόν, ἔχομεν ἀντίληψιν
μόνην, οἱ Χριστιανοὶ καὶ καταφύγιον.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ὁ τε, ἡ πανάμωμος ἀμνάς, ἄρνα τὸν αὐτῆς
ἐθεώρει, ἐλκόμενον πρὸς σφαγὴν, θρήνοις
ἐνεκόπτετο, βοῶσα ὀλολυγμοῖς· Τί σοι δῆμος
ἀχάριστος, γλυκύτατον Τέκνον, ἤδη ἀνταπέ-
δωκεν, ὁ ἀπολαύσας ποτὲ, οἴμοι! σῶν πολλῶν
δωρημάτων; πῶς δὲ καὶ τὸν πόνον ἐνέγκω, ὅτι
θέλων ταῦτα νῦν ὑφίστασαι;

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα, Ἦχος πλ δ'.

Σήμερον ἡ οἰκουμένη πᾶσα, ταῖς τοῦ Ἀθλο-
φόρου αὐγάζεται ἀκτίσι· καὶ ἡ τοῦ Θεοῦ
Ἐκκλησία, τοῖς ἀνθεσιν ὠραίζομένη, Ἀρτέμει
βοᾷ σοι· Θεράπον Χριστῷ, καὶ προστάτα θερ-
μότατε, μὴ ἐλλίπης πρεσβεῦων ὑπὲρ τῶν θύ-
λων σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Θεοτόκε σὺ εἶ ἡ ἄμπελος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον. Ἐπιήμερος ἀνέστης.

Ἡ Πάναγνος ὡς εἶδε σε, ἐπὶ Σταυροῦ κρε-
μάμενον, θρηνωδῆσα, ἀνεβόα μητρικῶς·
Υἱέ μου καὶ Θεέ μου, γλυκύτατόν μου τέκνον,
πῶς φέρεις πάθος ἐπονείδιστον;
Ἀπολυτίκιον· Ἦχος δ'. Ὁ Μάρτυς σου Κύριε.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καὶ οἱ Κανόνες τῆς
Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Ἁγίου ὁ παρῶν, οὗ ἡ Ἀ-
κροστιχίς:

Τὴν σὴν νέμοις μοι πλουσίαν χάριν Μάικαρ.

Ἰωσήφ.

Ὡδὴ α'. Ἦχος β'. Ἐν βυθῷ κατέστρωσε.

Τὸν ἀγαθὸν Μάρτυς τὸν καλόν, ὡς ἀγωνισά-
μενος, καὶ τοὺς λαμπροὺς στεφάνους κο-
μισάμενος, τῷ φωτὶ παρίστασαι, φωτιζόμενος
κατὰ μέθεξιν αὐλον· ὅθεν δυσωποῦμεν, φώτι-
σον ἡμᾶς ταῖς ἰκεσίαις σου.

Ἡ παιδρά σου Μάρτυς ἑορτῇ, πάντας συνε-
κάλεσε, χαρμονικῶς εἰς πανδαισίαν σή-
μερον, προθεῖσα τοὺς ἄθλους σου, τὰ παλαί-
σματα, καὶ τὴν ἀνδρείαν ἐνστασιν· ὧν κατα-
τροφῶντες, πίστευσε καὶ πόθῳ μακαρίζομεν.

Νεκρωθέντα Μάικαρ ἐν σταυρῷ, τὸν ἀκατα-
νόητον, σωματικῶς κατανοήσας Κύριον,
τῆς ζωῆς τὸν αἷτιον, ἐθελῆτιον ἐπεπόθησας νέ-

κρῶσιν, τὴν διὰ βασιάνων ὄθεν ἀθανάτου δόξης ἔτυχες.
 Θεοτοκίον.

Σαρκωθείς ἐκ σοῦ θεοπρεπῶς, Λόγος ὁ ἀσώματος, ὑπερβολῇ φιλανθρωπίας Πάναγνε, πάθει προσωμίλησε, καὶ ἀπάθειαν τοῖς ἀνθρώποις ἐπήγαγεν, ὁ δεδοξασμένος Κύριος ἐνδόξως γὰρ δεδοξασται.

Ῥδὴ γ'. Ἐξήνησεν ἡ ἔρημος.

Μαρτύρων καλλωπίζεσθαι, τοῖς στεφάνοις Ἐνδοξε, ἐπιποθῶν ὑπήνεγκας, τῶν μαστίγων καὶ τῶν στρεβλώσεων, ταῖς πικραῖς ἀλγηδόνας θεῖα χάριτι.

Οὐκ ἔσεισε τὸν πύργον σου, τῆς καρδίας Πάισοφε, ἡ σφοδροτάτη πρόσρηξις, τῶν βασιάνων καὶ γὰρ ἐστήρικτο, νοητὴν ἐπὶ πέτραν τὴν ἀσαλεύτον.

Γκρίω ἀναρτώμενος, καὶ νιφάσι πάντοθεν, τῶν σπαραγμῶν κυκλόμενος, σοῦ τὸ ὄμμα πρὸς τὸν δυνάμενον, ἐνητένιζες σώζειν Ἀξιόγαγε.

Θεοτοκίον.

Σεσάρκωται βηλήματι, ἐξ αἱμάτων Δέσποινα, σοῦ παναχράντων Κύριος, διασωζὼν τὴν ἀνθρωπότητα, καὶ Μαρτύρων τοὺς δήμους ἐπεσπάσατο.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**ξήνησεν ἡ ἔρημος, ὡσεὶ κρίνον Κύριε,
 » ἡ τῶν ἐθνῶν στειρεύουσα, Ἐκκλησία τῆ
 » παρουσία σου ἐν ἧ ἑστερεώθη ἡ καρδία μου.

Κάθισμα, Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς.

Τὸν στρατιώτην τοῦ Χριστοῦ τὸν ἀήττητον, καὶ καθαιρέτην τοῦ ἐχθροῦ γενναϊότατον, τὸν ἐν μεγίστοις τέρασιν ἐκλάμπαντα, ἅπαντες Ἀρτέμιον, εὐφημήσωμεν πίστει· βρῦει γὰρ ἰάματα, τοῖς προστρέχουσι πόθῳ, καὶ καταπαύει πάθη χαλεπὰ, καὶ τῶν ἐν θλίψει ἀνθρώπων προίσταται.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ο ἐπὶ θρόνου Χερουβὶμ καθεζόμενος, καὶ ἐν τοῖς κόλποις τοῦ Πατρὸς ἀυλιζόμενος, ὡς ἐπὶ θρόνου κάθηται ἁγίου αὐτῆ, Δέσποινα ἐν κόλποις σου, σαρκικῶς ὁ Θεὸς γὰρ, ὄντως ἐβασίλευσεν, ἐπὶ πάντα τὰ ἔθνη καὶ συνετῶς νῦν ψάλλομεν αὐτῷ ὃν ἐκδυσώπει σωθῆναι τῆς δούλους σου.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν ἐξ ἀνάρχου τοῦ Πατρὸς γεννηθέντα, ἡ ἐπ' ἐσχάτων σε σαρκὶ τετοκυῖα, ἐπὶ Σταυροῦ κρεμάμενον ὀρώσά σε Χριστέ, Οἴμοι! ποθεινότητα, Ἰησὺ ἀνεθόα· πῶς ὁ δοξαζόμενος, ὡς Θεὸς ὑπ' Ἀγγέλων, ὑπὸ ἀνόμων νῦν βροτῶν Υἱέ, θέλων σταυροῦσαι; Ὑμῶ σε Μακρόθυμε.

Octobre.

14

Ῥδὴ δ'. Ἐλήλυθας, ἐκ Παρθένου.

Μιμούμενος, τὸν ταθέντα ἐν ξύλῳ θελήματι, ὑψώθης τεινόμενος, καὶ ὠμοτάτως ξεόμενος, καὶ ἀποδυόμενος, τοὺς δερματίνους χιτῶνας τῆς νεκρώσεως.

Οὶ πόνοι σου, τῆς σαρκὸς καὶ δεινῶν ἡ ἐπίτασις, τὴν ἀποπὸν ληξίν σοι, Μάρτυς σαφῶς προσέξησαν· ἧς νῦν ἐμφορημένοι, ἅπαντα πόνον κουφίζεις τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Γσαγγέλω, γεγονότι τῶν ἄθλων λαμπρότησι, χεῖρὸς δι' Ἀγγέλου σοι, πέμπει τροφήν ὁ οὐράνιος, ἄρτος ἡ ζωὴ ἡμῶν, ἐνδυναμοῦσάν σε Μάρτυς παναοίδιμε.

Θεοτοκίον.

Παρθένον σε, μετὰ τόκον ἀμίαντον ἄφθορον, Θεὸς συνετήρησεν, ὁ εὐδοκήσας ἐν μήτρᾳ σου, ὅλον με τὸν ἄνθρωπον, ἀναλαβέσθαι δι' ἄκραν ἀγαθότητα.

Ῥδὴ ε'. Μεσίτης Θεοῦ.

Λαμπὰς φωταυγῆς, καθωράθης Πνεύματος Ἀρτέμει, πιστῆς καταυγάζουσα, καὶ τῆς πονηρίας ἀπελαινούσα, τὰ ζοφῶδη καὶ σκότους, πεπληρωμένα πνεύματα.

Ο πέτρα ζωῆς, τῆς ψυχῆς τὰ βήματα πηξάμενος, ταῖς πέτραις σφιγγόμενος, καὶ τοῖς ἀλγεινοῖς περικυκλούμενος, ἀληθῆς Ἀθλοφόρος, ἀκλόνητος διέμεινας.

Γπάρχων σεπταῖς, ὠπλισμένος Πνεύματος δυνάμεσι, τριβόλων ὀξύτητος, Μάρτυς ἄθλοφόρε κατεφρόνησας, ἐν αὐτοῖς συμπατήσας, τὰ κέντρα τοῦ ἀλάστορος.

Θεοτοκίον.

Σταυρὸν καὶ ταφήν, ὃ ἐκ σοῦ θελήματι τεχθεὶς δι' ἡμᾶς, ὑπομείνας Δέσποινα, Μάρτυρα στεργρότατον Ἀρτέμιον, τῶν αὐτοῦ παθημάτων, ὡς κραταιὸς εἰργάσατο.

Ῥδὴ ε'. Ἐν ἀθύσῳ πταισμάτων.

Γερεῖον καὶ θῦμα ὀλόκληρον, Μάρτυς προσενηνοχας σαυτὸν Ἀρτέμει, τῷ ἑκουσίᾳ σταυρωσιν, εἰς ἡμῶν δεξαμένῳ ἀνάκλησιν.

Αγενδότοις πληγαῖς συντριβέντος σου, σώματος Ἀρτέμει τοῦ καρτεροῦ σοφέ, τὴν ψυχικὴν εὐγένειαν, διετήρησας πίσει ἀλώβητον.

Νοσημάτων ἡμᾶς ἀπολύτρωσαι, Μάρτυς καὶ παθῶν, πειρασμῶν τε καὶ θλίψεων, τοὺς ἐπὶ σοὶ προστρέχοντας, μιμητὰ τοῦ Σωτῆρος Ἀρτέμει.

Θεοτοκίον.

Χειμαζόμενον σάλῳ τῶν θλίψεων, καὶ κλυδωνιζόμενον ἐπαναστάσεσι, τρικυμιῶν διάσῳσον, Θεοτόκε Παρθένε τοῖς δούλους σου.

Ὁ Εἰρμός.

• Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλωμένος, τὴν
• ἀνεξιχνίαστον τῆς εὐσπλαγγίας σου,
• ἐπικαλοῦμαι ἄβυσσον· Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός
• με ἀνάγαγε.

Κοντάκιον, Ἦχος β'. Τους ἀσφαλεῖς.

Τὸν εὐσεβῆ καὶ στεφηφόρον Μάρτυρα, τὸν
κατ' ἐχθρῶν νίκης ἀράμενον τρόπαια, συ-
νελθόντες ἐπαξίως νῦν, ἐν ὑμνωδαίαις εὐφημήσω-
μεν, Ἀρτέμιον τὸν μέγιστον ἐν Μάρτυσι, Θαυ-
μάτων τε δοτῆρα πλεσιώτατον· πρῶτον γὰρ
Κυρίῳ, ὑπὲρ πάντων ἡμῶν. Ὁ Οἶκος.

Τίς τοὺς ἀγῶνας ἐξαρκέσει ἐξειπεῖν Ἀθλο-
φόρε, ἢ τοὺς πόνους τοὺς σου, οὓς περ
ἀνδρείως ὑπέμεινας διὰ τῆς πίστεως τοῦ Κυ-
ρίου, καὶ τῆς χάριτος ἧς περ κατηξιώθης; οὐκ
ἐξαρκεῖ διηγῆσασθαι ὄμοια ἀνθρώπινον· σοφίαν
γὰρ ἐνδεδυμένος καὶ ἀνδρείαν, τὸν πλοῦτον
ἐμίσησας καὶ τὴν ἀξίαν τὴν πρόσκαιρον, βρα-
τιώτης φανείς γνησιώτατος. Καὶ νῦν πρῶτον
Κυρίῳ ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Συναξάριον.

Τῆ Κ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Με-
γαλομάρτυρος Ἀρτεμίου.

Στίχοι.

Ὁ πάντα λαμπρός Ἀρτέμιος ἐν βίῳ,
Τμηθεὶς ἀπῆλθεν εἰς ὑπέρτατον κλέος.

Εἰκάδι Ἀρτέμιος πυκινόφρων ἀχένα τμήθη.

Οὗτος ὁ μακάριος Ἀρτέμιος, Δουξ καὶ Αὐγουατάλιος
Ἀλεξανδρείας γενόμενος, καὶ Πατρικίος ἐτίμηθη ὑπὸ
τοῦ μεγάλου Βασιλέως Κωνσταντίνου. Τοῦ δὲ ἀποστάτου
Γουλιανοῦ δραξαμένου τὴν βασιλείαν, καὶ τοὺς Χριστι-
ανούς τιμωρουμένου ἐν Ἀντιοχείᾳ, αὐτόκλητος εἰς τὸν ἀ-
γῶνα ὁ μακάριος ἔρχεται· καὶ τὴν παρανομίαν αὐτοῦ
διελέγξας, τύπτεται βουνέροις ὡμοῖς, καὶ τριβόλοις ὀξέ-
σι τὸν νῶτον ξέεται, καὶ ὀγκίνοις πὰς πλευράς καὶ τὰ
βλέφαρα διαπείρεται, καὶ ὑπὸ λιθοξόνων μεγίστης πέτρας
διαιρεθείσης μέσον ἐμβάλλεται· καὶ τῆς πέτρας μέσον ἀ-
πολειφθεὶς, ὀφθαλμῶν στερεῖται, τὰ ἔγκατα τῆ γῆ συνε-
λαύεται, καὶ τελευταῖον τὴν διὰ ξίφους δέχεται τελευταίαν.

Μερικῶν Θαυμάτων τοῦ Ἁγίου διήγησις.

Ἄνθρωπος, διδύμους ἔχων λίαν ἐξωγκωμένος, ἦλθε
πρὸς τὸν Ἅγιον κλαίων, καὶ τὴν ὑγίαν ἐπιζητῶν. Ἐπε-
σεν οὖν ἐν στρωμνῇ μέσον τοῦ ναοῦ· καὶ μικρὸν ἀφυ-
πνώσαντα, λέγει πρὸς αὐτὸν ὁ Ἅγιος· Ὑπόδειξόν μοι τὸ
πάθος σου. Ὁ δὲ ἐσχημάτισεν ἑαυτὸν εἰς ὑπόδειξιν· καὶ
τοῦ ὄγκου τῶν διδύμων ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν εὐφυῶς
περιδραξάμενος, ἔσφιγγεν ὅσως δυνάμει εἶχεν· ὁ δὲ ἀ-
σθενῶν μεγάλως ὀδυνθεὶς, καὶ τὸ, **Ὁ ὕαι!** ἀνακράξας,
ἔξυπνος γενόμενος, εὗρεν ἑαυτὸν ὑγιῆ, δοξάζων καὶ εὐλογῶν
τὸν Θεόν.

Ἐτερος δὲ πάλιν, κήλας (σπάσιμον) ἔχων δύο ἐν ταῖς
διδύμοις, ἔλθων πρὸς τὸν Ἅγιον, καὶ παννουχίας, ἀνε-
κλήθη πρὸς ὕπνον. Φανείς δὲ αὐτῷ ὁ Ἅγιος, καὶ τὸ πά-

θος γυμνώσας, καὶ ψηλαφήσας ταῖς χερσὶ, κατεσφράγισεν
αὐτόν· καὶ νύξας τὴν πλευρὰν αὐτοῦ, ἀπῆλθεν. Ὁ δὲ ἀσθε-
νῶν, ἔξυπνος γενόμενος, εὗρεν ἑαυτὸν ὑγιῆ.

Ἐτερος δὲ πάλιν, ὑδροκλήην ἔχων μεγάλην, τῷ Ἁγίῳ
προσῆλθε· καὶ τούτου κατὰ τοὺς ὕπνους ὁ Ἅγιος μετὰ
ξίφους τὸ πάθος περισχίσας, δυσωδίαν οὐ μικράν τοῦ ὑ-
γροῦ κενωθέντος προσέφερεν. Ἐξυπνος δὲ γενόμενος ὁ ἀ-
σθενῶν, εὗρε μὲν ἑαυτὸν ὑγιῆ, τοὺς δὲ χιτῶνας αὐτοῦ
καὶ τὸ ἔδαφος δυσωδίας καὶ σήψεως πολλῆς καὶ ὑγρότητος
γέμοντα.

Ἄλλος δὲ πάλιν, νεωστὶ ἀπὸ Ἀφρικῆς ἔλθων, τοῦ κα-
ταλόγου τῶν Θαυμάτων τοῦ Ἁγίου, ἀπὸ τίνος διηγουμέ-
νου αὐτὰ, ἠκροάσατο· καὶ ἐν τῇ Ἀφρικῇ συγγενῇ κατη-
μένος, βάρει τῶν διδύμων τὸ ζῆν ἀπολεγόμενον, ἀδιστα-
κτως πιστεύσας, καὶ τὰ πρὸς παννουχίδα ἐπιτήδεια συλλέ-
ξας, ἔδραμε πρὸς τὸν Ἅγιον· καὶ πληρώσας τὴν παν-
νουχίδα, καὶ ἔλαιον ἐκ τῆς φωταγωγοῦ λαβῶν, ὑπέστρεψεν,
ἐνθα προσδεχθεὶς καταμένων ἦν. Ὁ δὲ Ἅγιος, τῇ νυκτὶ
ἐκείνῃ, καταλαβὼν τὴν Ἀφρικὴν, καὶ τῇ κλίτῃ τοῦ πά-
σχοντος ἐπιστάς, φησὶ πρὸς αὐτόν· « Ἐπειδὴ ὁ σὸς συγγενῆς
περὶ σὲ ἐν τῷ Βυζαντίῳ με ἠξίωσεν, ἔσο ἀπὸ τῆ νῦν ὑγιῆς. »
Ὁ δὲ, διῦπνισθεὶς, εὗρεν ἑαυτὸν ἐν ἀληθείᾳ ὑγιῆ, καὶ τῷ
παντοκράτορι Θεῷ ἐδίδου δόξαν.

Μὴ γνοὺς δὲ παρὰ τίνος τὸ τοῦ Θαύματος γέγονεν ἐ-
ξαίσιον, τὴν ἡμέραν σημειωσάμενος, καὶ τῷ μνηθέντι
προσγενεῖ τὴν αὐτοῦ ὑγίαν δηλώσας, ἐξέπληξε τούτου ἀ-
κούσαντα, ὅτι ἐν αὐτῇ τῇ νυκτὶ, ἐν ἣ ἡ παννουχὶς ἐγένε-
το ἐν τῷ Βυζαντίῳ, ἐν Ἀφρικῇ τὸν νοσοῦντα ὁ Ἅγιος
ιάσατο. Καὶ δραμὼν πρὸς τὸν ναὸν αὐτοῦ αὐθις, ἀξίαν
ἐδίδου τὴν εὐχαριστίαν· καὶ τοῖς παροῦσι τὸ Θαῦμα ἐκ-
διηγούμενος, γράφει παρευθὺς τῷ ἱαθέντι τὴν τε ἀκολου-
θίαν τοῦ πράγματος, καὶ τὸ τοῦ Ἁγίου ὄνομα.

Ἐτερος πάλιν, ἐν τοῖς αὐτοῖς παιδογόνοις βάρει οὐ φο-
ρητῷ πιεζόμενος, καὶ προσμένων τῷ τοῦ Ἁγίου ναῷ, οὐ
μικρῶς ὄχλει τὴν ἱασιν ἐπιζητῶν. Ὁ δὲ Ἅγιος φανείς,
λέγει πρὸς αὐτόν· « Ἀπελθε εἰς τὸν χαλκία Ἰωάννην τὸν
γειτονοῦντά σοι, καὶ τῆς κήλης σου τῷ ἄκμονι τούτου ἐπι-
τεθείσης, αὐτὸς ἐκπυρώσας τὴν σφύραν, καὶ δούς αὐτὴν
μετὰ δυνάμει, εὐθὺς ἰάσεται. » Τοῦ δὲ πρὸς τὴν ὄπτα-
σίαν πάσχοντος, καὶ μὴ βουλομένου τούτο ποιῆσαι, ὁ Ἅ-
γιος αὐθις αὐτῷ τὰ αὐτὰ ἐπισκῆπτει. Ὁ δὲ καὶ ἐτι ἔδυ-
σχέραινε. Καὶ πάλιν φανείς ὁ Ἅγιος, ἔφη αὐτῷ· Πίστευ-
σον ἀδελφε, εἰ μὴ ποιήσεις ὅπερ σοι εἶπον, οὐκ ἂν ποτε
ἰαθήσῃ. Ὁ δὲ, καὶ μὴ δέλων, προσῆλθεν ἐξ ἀνάγκης τῷ
χαλκίῳ· καὶ τῆς κήλης ἐπιτεθείσης τῷ ἄκμονι, ἐπεὶ τῇ
καταβάσει τῆς πετυρωμένης σιδηρᾶς σφύρας, συνεστάλη
πρὸς ἑαυτὸν, ἀφανὲς τὸ πάθος γέγονεν· ἐφ' ᾧ τὸν ἄκμονα
καὶ μόνον ὑπὸ τῆς σφύρας κρουσθῆναι. Κρίκῆνοι τὸ πα-
ράδοξον ἐκπλαγέντες τοῦ Θαύματος, δόξαν καὶ εὐχαριστίαν
τῷ Θεῷ, τῷ δοξάσαντι τὸν Μάρτυρα, ἀνέπεμψαν.

Ἄλλὰ καὶ ἐκ πίστεως τις κηρὸς λαβῶν καὶ ἔλαιον,
τὴν πρὸς τὸν Ἅγιον διώδευε τρίβον· καὶ διερχόμενος, ἡ-
ρωτήθη παρὰ τίνος τῶν τὴν ράπτικὴν τέχνην μετερχομέ-
νων· Ποῦ πορευῆ, προσφιλέστατέ μοι, κηρὸς φέρων καὶ
ἔλαιον; Τοῦ δὲ περιπαθῶς φήσαντος· Εἰς τὸν Ἅγιον Ἀρ-
τέμιον ἀπέρχομαι λειτουργήσων· μικρὸν ἐκείνου παρελ-
θόντος, ἀνέκραξεν ὁ ράπτης γελοῖως λέγων· Ὁ δεῖνα, ὑ-
ποστρέφων φέρε μοι μίαν κήλην. Ὁ δὲ, ἀφικόμενος πρὸς
τὸν Ἅγιον, καὶ τὴν θείαν ἐκτελέσας Μυσταγωγίαν, ὑπέ-
στρεψεν οἴκαδε.

Ἐν ὄσῳ δὲ τὴν προκειμένην αὐτῷ τρίβον ὠθευε, καὶ
οἱ διδύμοι τούτου ὑπογαλῶν κάτω ἦρξαντο· καὶ διὰ τοῦ
διαστήματος, δι' οὗ τὸν πρόσφιλῆ ράπτην καταλαβῆν ἔμελλε,
τούτων ἐξωγκωθέντων, μόλις ἠδυνήθη πρὸς αὐτὸν ἀφι-
κέσθαι. Καὶ ἐπεὶ ἄφρωνος, καὶ σχεδὸν ἄπνους ἦν, καὶ εἰς

λόγους και μάχας ἄμφω τὰ μέρη γεγονόσιν, ἐξ αἰτίας τοῦ γέλωτος τὴν κίλην τῷ ῥάπτῃ ἀποκομίσαι, τοῦ παύοντος ἐνισταμένου τρικλοῦτου πάθους βάρει ὑποπεσεῖν, και διαβεβαιούστος, μὴ ἄλλως παθεῖν, εἰ μὴ τὰ ληρώδη ἐκεῖνα και γέλωτος ἄξια ἐξεφωνήθησαν ῥήματα· και τούτων οὕτω διαμαχομένων, και τῶν παρευρεθέντων πυνθανομένων μαθεῖν περὶ τῆς μάχης, τοὺς διδύμους ἔχων βεβαρημένους, διηγούμενος τὸν τρόπον και τὴν αἰτίαν τοῦ πάθους, εἰς βεβαίωσιν τούτου και τῆς ἀληθείας, κουρίσας ἃ ἐνεδέδυτο μετὰ θυμοῦ, πρὸς τὸ ὑποδειχθῆναι τοῖς ὄρωσιν ὃ πέπονθε, διὰ τῆς ἐπιλαλιάς τοῦ ῥάπτου, εὖρεν ἑαυτὸν ὑγιῆ.

Ὁ δὲ ἑταῖρος αὐτοῦ ῥάπτῃς τὸ, Οὐαί! ἀνακράξας, ὑπέδειξε πᾶσι τὴν ἀθρόως ἐξόγκωσιν ἐπελθούσαν τῶν διδύμων. Πάντες δὲ οἱ παρευρεθέντες τὴν ἀθρόαν μεταβολὴν και διάβασιν εἰς ἐκεῖνον ἰδόντες τοῦ πάθους, ἐκθαμβοὶ γεγονόσιν. Ἀνεπεψάν δὲ τῷ Θεῷ, και τῷ Σεράποντι αὐτοῦ τὴν εὐχαριστίαν. Τῷ δὲ ἀναδεξαμένῳ τὸ πάθος, Θάρσει, ἔλεγον, και μὴ λυποῦ ἀδελφέ· δικαία ἡ κρίσις τοῦ Θεοῦ· ὃ γὰρ ἐζήτηεις, ἔλαβες.

Ἐαῖς αὐτοῦ ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἄμην.

ᾠδὴ ζ'. Ἀντίθεον πρόσταγμα.

Αῖτητον φρόνημα, ἀράγαγεστατήν, ψυχῆς καρτερότητα, Ἀρτέμιε κτησαίμενος, ἐχθρῶν πανουργεύματα, Μάρτυς κατήρησας. μέλπων ἐμμελέστατα· Ὁ ὢν εὐλογημένος και ὑπερένδοξος.

Ροαῖς τῶν αἱμάτων σου, τὴν ἐπηρμένην, βασάνων κατέσβεσας, πυρὰν Θεομακάριστε, και δρόσῳ τοῦ Πνεύματος περιχεόμενος, χαίρων ἀνεκραύγαζες· Ὁ ὢν εὐλογημένος και ὑπερένδοξος.

Γάσεων χάριτας, ἀναπηγάζων, παθῶν σπεκκαύματα, σθενύεις Δεῖα χάριτι· διώκεις δὲ πνεύματα ἐπιστασίαις σε, ἔνδοξε Ἀρτέμιε· διὸ μεγαλοφώνως σε μακαρίζομεν. Θεοτοκίον.

Νεκροῖς τὸν πηγάσαντα, ἀθανασίαν, Παρθένη πανάμωμε, Δεοπρεπῶς ἐκύησας· αὐτὸν οὖν ἰκέτευε, τῆ Δανατώσας ἡμῶν, πάθη τὰ τοῦ σώματος ἀγνή, και αἰωνίου καταξιώσασαι ζωῆς.

ᾠδὴ η'. Κἀμινος ποτέ.

Μάστιξι σφοδραῖς, Ἀρτέμιε τὸ σῶμα, ἐκδαπανώμενος ὑπήνεγκας, ἐναποσκοπούμενος, τὴν ἀντίδοσιν τὴν μέλλουσαν· ἦν νέμει σοι κραυγάζοντι, ἔνδοξε ὁ Δεσπότης· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Αῖμασι τοῖς σοῖς, ἡ γῆ καθηγιασθη, και ἰατρεῖον ἀναδέδεικται, σῶμα τὸ πολίαθλον, πᾶσαν νόσον, πᾶσαν κἀκωσιν, πᾶσαν δαιμόνων πάντοτε, βλάβην ἀποδιῶκον, ἐκ τῶν πιστῶς προσφευγόντων σοι.

Κόσμος Ἀθλητῶν, ἐδειχθης τὰ ἐν κόσμῳ, εὐσεβοφρόνως ἀπώσαίμενος, και τὰ ὑπερ-

κόσμια, βραχυτάτῳ ἐξωνούμενος, τιμίῳ σου Ἀρτέμιε, αἵματι ἀνακράζων· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ακλυστος λιμὴν, χειμαζόμενος ὠφθης, και θαλαττεύουσιν ἐκάσποτε, κινδύνοις και θλίψεσι, και παθήμασιν Ἀρτέμιε· ἐν ᾧ διασωζόμενοι, χάριτι μελωδοῦμεν· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον. Θεοτοκίον.

Ρευσάντας ἡμᾶς, πικρᾷ ταῦ ξύλου βρώσει, και συμπτωθέντας ὀλισθήμασι, Πάναγνε ἀνέπλασας, Πλαστουργὸν ἀποκουήσασα, και Λόγον ἐνυπόστατον, Ἀχραντὸς ὃν ὑμνοῦμεν, πάντα τὰ ἔργα ὡς Κύριον. Ὁ Εἰρμός.

• **Γ**ἀμινος ποτέ, πυρὸς ἐν Βαβυλῶνι, τὰς ἐνεργείας διεμέριζε, τῷ Δεῖα προστάγ. • **Μ**ατι, τοὺς Καλδαίους καταφλέγουσα, τοὺς δὲ Ἰκστὸὺς δροσίζουσα, ψάλλοντας· Εὐλογοῦτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

ᾠδὴ θ'. Ἀναρχοῦ Γεννήτορος.

Γδεῖν ἐφιεμένος, τὰ κάλλη τὰ οὐράνια, τὰ φαινόμενα κόσμου κάλλη παρέδραμες, και κάλλοποιῖα τῶν ἀθλῶν, ὠραῖσθεις, Ἀρτέμιε Μάρτυς, καλῶν τὸ ἀκρότατον, εὐφραινόμενος κατείληφας.

Θς ὀρθρος ὡς ἥλιος, ἡ μνήμη σου φωτίζουσα, τῶν Πιστῶν τὰς καρδίας μάκαρ ἀνέτειλε· σὺ γὰρ και φωτὸς και ἡμέρας, φωτειθῆς, ὠφθης κληρονόμος, σκεδαζὼν Ἀρτέμιε, τὴν ὁμίχλην τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Σκιρτήσωμεν σήμερον, πνευματικῶς χορεύοντες, Ἀρτεμίου τῆ μνήμη τοῦ Δεῖου Μάρτυρος· ψάλωμεο Θεῷ ἐν αἰνέσει, τῷ Δαναμασῷ, ὄντι ἐν Ἀγίοις, και καθαγιαζόντι, τοὺς ἐν πίστει τοῦτον σέβοντας.

Ηθῆκη σου βρύουσα, ἀπαύστως τὰ ἰάματα, τοὺς πιστοὺς προσκαλεῖται πόθοι ἀρύσασθαι, εἰς σωματικὴν εὐρωστίαν, εἰς ψυχικὴν, ὄντως σωτηρίαν, παμμακάκαρ Ἀρτέμιε, πρεσβευτὰ τῶν εὐφημούντων σε.

Θεοτοκίον.

Φωτί με καταύγασσον, τοῦ σοῦ προσώπου Κύριε, ῥαθυμίας τῷ σκότει συγκαλυπτόμενον, ἔχων δυσωποῦσάν σε Λόγε, τὴν ἀληθῆ, ἀγνήν σου Μητέρα, Ἀγγέλων λαμπρότητας, και τὸν ἔνδοξον Ἀρτέμιον. Ὁ Εἰρμός.

• **Α**ναρχοῦ Γεννήτορος, Υἱὸς Θεὸς και Κύριος, σαρκωθείς ἐκ Παρθένου ἡμῖν • ἐπέφανε, τὰ ἐσκοτισμένα φωτίσαι, συναγαγεῖν, τὰ ἐσκορπισμένα· διὸ τὴν πανύμνητον, • Θεοτόκον μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς Μαθηταῖς.

Παρεστηκῶς Ἀρτέμιε, τῇ Ἁγίᾳ Τριάδι, καὶ ἀστραπαῖς λαμπόμενος, ταῖς ἐκεῖθεν πλουσίως, ἐξ οὐρανοῦ ἐποπτεύεις, τοὺς τιμῶντάς σε πόθῳ, Μεγαλομάρτυς ἐνδοξε, συμμαχῶν θείοις ὅπλοις, ὡς τοῦ Χριστοῦ, στρατιώτης ἀριστος ἀθλοφόρε, τῷ σταυροφόρῳ Ἄνακτι, κατ' ἐχθρῶν πολεμίων.

Θεοτοκίον.

Εὐλογημένη Πάναγνε, Θεοτόκε Παρθένε, Χριστιανῶν τὸ καύχημα, τῶν Ἀγγέλων ἡ δόξα, καὶ Ἀθλοφόρων τὸ κλέος, κράτος, τεῖχος καὶ σκέπη, καὶ ὄχυρόν προπύργιον, φύλαττε καὶ προστάτις, καὶ βοηθός, ἐν κινδύνοις φάνηθι τοῖς σοῖς δούλοις· καὶ γὰρ ἐν σοὶ καυχώμεθα, προστασία τοῦ Κόσμου.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ὄρθρου συνήθως,
καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ ΚΑ΄. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰλαρίωνος
τοῦ μεγάλου.

Εἰς τὸν ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια,

Ἦχος δ΄. Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεῖς.

Ο Ἰλαρός τὴν ψυχὴν καὶ τὴν καρδίαν, ὅτε σε ὁ ἔνθεος ἔρωσ πατέτρισε, καὶ ἱεραῖς ἀναβάσειν, ἀπαναστήναι, τῶν κοσμικῶν σε θορύβων ἔπεισε· τότε ὀπλισάμενος Σταυροῦ τὴν δύναμιν, πρὸς τὴν δαιμόνων ἐχώρησας, Παμμακάρι παλιν, καὶ ἀνεπλέξω νίκης διαδήμα· καὶ νῦν αὐλίζη ταῖς λαμπρότησι, τῶν Ἀγίων· μεθ' ὧν ἡμῖν αἴτησαι, φωτισμόν καὶ εἰρήνην, καὶ πταισμάτων ἀπολύτρωσιν.

Ταῖς φωτοβόλοις ἀκτίσι παραδόξως, Πάτερ ἀξιάγαστε τῶν ἰαμάτων σου, φωταγωγεῖς τὴν ὑψηλίον, ταῖν νοσημάτων, διασκεδάζων σκότος βαθύτατον· ἐντεῦθεν σε ἥλιον ἄλλον γνωρίζομεν, καὶ Μοναζόντων ἐδραῖωμα, καὶ ποδηγέτην, τῶν σωζομένων Θεῖῳ ἐν Πνεύματι· καὶ νῦν τὴν μνήμην ἐκτελοῦμέν σου, τὴν φωταυγῆ καὶ σωτήριον, Ἰλαρίων πταισμάτων, διὰ σοῦ λύσιν λαμβάνοντες.

Δὲ ἐγκρατείας τοῦ σώματος τὰ πάθη, Πάτερ καθυπέταξας τῷ νοερῷ τῆς ψυχῆς· καὶ ἀπαθείας ταῖς πτέρυξι, κεκοσμημένος,

χαρὶν ἐδέξω ἰᾶσθαι Ὅσιε, ἀνθρώπων ἐν Πνεύματι τὰ ἀρρώγηματα, καὶ ἀπελαύνειν τὰ Πνεύματα τῆς πονηρίας, καὶ διασώζειν τοὺς προσιόντας σοι· ὅθεν χοροὶ σε μακαρίζουσι, Μοναζόντων σοφὴ ἀξιάγαστε, καὶ τιμᾶ πάσα κτίσις, Ἰλαρίων τοὺς ἀγῶνάς σου.

Δόξα, Ἦχος β΄. Ἀνατολίου.

Εκ νεότητός σου φέρων τελειότητος φρόνημα, ὑπέθου σεαυτὸν Ἰλαρίων, τῷ ζυγῷ τοῦ Χριστοῦ· καὶ τὸν βίον ζηλώσας τοῦ θείου Ἀντωνίου, τοῖς ἴσοις μέτροις τῆς ἀρετῆς ἀφομοιούμενος, κατέτηξας τὴν σάρκα, σκιρτώσαν ὡς περ πῶλον, ὡς ὅφειλε τῇ ψυχῇ καθυποτάσσεσθαι, καὶ τῆς ἀσκήσεως δρόμον ἐξετέλεσας. Ἀλλ' ὦ μακαριώτατε Πάτερ, καὶ θαυματουργὲ θεοφόρε, τοῖς τὴν μνήμην σου ἐκ πόθου τελοῦσιν, αἴτησαι ἰλασμόν καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁ-τε, ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Ο ἴλην, τὴν ζῶν μου ἐν κακοῖς, καταδαπανήσας ὁ τάλας, νῦν κατελείφθην Ἀγνή, πάσης ὄντως ἔρημος, ἀγαθῆς πράξεως· προσεγγίζοντα βλέπων δὲ, τὸν θάνατον, οἶμοι! τρέμω τὸ κριτήριον τοῦ σοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ· ἕπερ, ἐξελεῖ με Παρθένε, καὶ πρὸ τῆς ἀνάγκης ἐκείνης, Δέσποινα ἐπίστρεψον καὶ σῶσόν με.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Α ἄνθραξ, ὃν προεῖδεν ὁ κλεινός, πρώην Ἡσαΐας σαρκοῦται, ἐξ ἀπειράνδρου Μητρός, νεύματι τοῦ φύσαντος αὐτὸν Γεννήτορος· καὶ τεχθεὶς σφαγιάζεται, ἐκὼν ὁ τοῦ κόσμου, αἵρων ἀμαρτήματα ἀμνός ὡς ἄμωμος· ὅθεν, ἡ ἀμνάς καὶ Παρθένος, τοῦτον ἐν Σταυρῷ καθορώσα, λύπης τῇ ρομφαίᾳ ἐτιτρώσκειτο.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ΄.

Πνεύματος Ἁγίου πλήρης γενόμενος, ὁ Ὁσῖος Ἰλαρίων, ταῖς τῶν δαιμόνων ἐπινοίας κατήγησε· τῷ Σταυρῷ γὰρ ὀπλισάμενος, καὶ ἐν τούτῳ θάρρῶν, πάσας ταῖς νόσους λόγῳ ἐθεράπευσε, ψυχῶν μὲν τὰ πάθη, σωμάτων δὲ πᾶσαν μαλακίαν. Αὐτοῦ ταῖς ἰεσίσαις Χριστέ, κατάπεμψον καὶ ἡμῖν τὴν εἰρήνην σου ὡς φιλάνθρωπος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Οἱ Μάρτυρές σου.

Εγὼ εἶμι Πανάμωμε, δένδρον τὸ ἄκαρπον τοῦ θείου λόγου, καρπὸν σωτήριον μηδὲως φέρον, καὶ δειλιῶ τὴν ἐκκοπήν, μήπως εἰς τὸ πῦρ βληθῶ τὸ ἄσβεστον· ὅθεν δυσωπῶ σε· Τούτῃ ρῦσαι με, δεῖξασα καρποφόρον, ἄχραντε τῷ Υἱῷ σου, τῇ μεσκειῖᾳ σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Οὐ φέρω τέκνον βλέπειν σε, τὸν τὴν ἐργήγορσιν πᾶσι δίδόντα, ξύλω ὑπνώσαντα, ὅπως τοῖς παλαί, ἐκ παραβάσεως καρποῦ, ὑπνω ὀλεθρίω ἀφυπνώσασι, θείαν καὶ σωτήριον ἐργήγορσιν, παράσχῃς ἡ Παρθένος, ἔλεγε θρηνηδοῦσα ἦν μεγαλύνομεν.

Ἀπολυτικίον, Ἦχος πλ. δ΄.

Ταῖς τῶν δακρῦν σου ῥοαῖς.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ἀναγινώσκονται οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Ἁγίου ὁ παρῶν, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς:

Τὸ φαιδρὸν ὑμνῶ, παμμακάαρ, σῶν θαυμαμάτων.

Θεοφανους.

ᾠδὴ α΄. Ἦχος β΄. Ἐν βυθῷ κατέστρωσε.

Τὸν φωσφόρον καὶ φωτοειδῆ, βίον σου Μακάριε, περιχαρῶς εὐφημεῖν προθυμούμενος, τῇ τῆς σῆς λαμπρότητος, ἰλαρότητι φαιδρυνθῆναί με πρέσβευε, καὶ τῆς ἀμαρτίας, Πάτερ τὴν κατήφειαν ἀπέλασον.

Ολοτρόπως Μάκαρ τῷ Θεῷ, χαίρων προσχώρησας, ἔξω σαρκὸς καὶ τοῦ κόσμου γενόμενος, καὶ τὸν νοῦν ἀθόλωτον, τεταμένης δι' ἐγκρατείας ἐτήρησας, τὸ τῆς ἀπαθείας, ἐνθεον ἐντεῦθεν μνηστευσάμενος.

Φανοτάταις σὺ μαρμαρυγαῖς, περιουγαζόμενος, τῆς ἀρχικῆς καὶ ἀκτίστου Θεότητος, πατρικῆς ἠλόγησας, ἀθείας καὶ πολυτάραχον ἄγνοϊαν, ταύτης ἀπεστράφης, μόνῃ τῇ Τριάδι συντασσόμενος.

Θεοτοκίον.

Ανατείλας Ἥλιος ἐκ σῆ, Μῆτερ ἀειπάρθενε, ὁ ἐκ Πατρός πρὸ αἰώνων νοούμενος, καὶ τῷ ὀρωμένῳ δέ, παραδόξως περιγραφόμενος σώματι, τῷ τῆς εὐσεβείας, φέγγει τοὺς ἀνθρώπους κατεφώτισεν.

ᾠδὴ γ΄. Ἐν πέτρᾳ με τῆς πίστεως.

Ιώμενος παθῶν ταῖς ἐπαναστάσεις, συντόναις ταῖς ἀσκήσεσιν Ἰλαρίων, ἐμάρανας αἰοιδίμε ἀνακράζων. Οὐκ ἔστιν Ἅγιος, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε.

Δερματίνους νεκρώσεως τοὺς χιτῶνας, ἀπέξεσας τῷ ξίφει τῆς ἐγκρατείας, καὶ ὑφάνας ἱμάτιον σωτηρίου, βῶν τῷ Κτίστη σου. Σὺ εἶ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε.

Ρωννύμενος ἐλπίδι τῶν αἰώνιων, καὶ Θεῷ προσαγόμενος θεοφόρε, παλάμαις τῆ θεοφρονος Ἀντωνίου ὃν καὶ μιμούμενος, φωστήρ γεγένησαι, Ἰλαρίων θαύμασι, λάμπων Ὅσιε.

Θεοτοκίον.

Ο πάντα τῇ βουλήσει μόνῃ μορφώσας, τὸν ἄνθρωπον ἠξίωσε μορφωθῆναι, πλαττόμενος ἐν μήτρᾳ σου Θεομήτορ ὧ νῦν κραυγάζομεν. Σὺ εἶ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστι Ἅγιος, πλήν σου Κύριε.

Ὁ Εἰρμός.

Εν πέτρᾳ με τῆς πίστεως στερεώσας, ἐπλάτυνας τὸ στόμα μου ἐπ' ἐχθρούς μου· εὐφράνθη γὰρ τὸ πνεῦμά μου ἐν τῷ ψάλλειν· Οὐκ ἔστιν Ἅγιος, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε.

Κάθισμα, Ἦχος πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν.

Αντωνίου τοῦ θείου ἐζηλωκῶς, τὸν ἐνάρετον βίον πνευματικῶς, ἐπ' ὤμων σου ἔλαβες τὸν σταυρὸν τοῦ Κυρίου σου· καταλιπὼν τοῦ βίου, τὴν ἅπασαν μέριμναν, τῇ τῶν παθῶν νεκρώσει, τῷ πνεύματι ἐζήσας ὅθεν καὶ τὴν κτίσιν, παραδόξων θαυμάτων, ἐπλήρωσας Ὅσιε, τῇ τῆ Πνεύματος χάριτι. Ἰλαρίων Πατὴρ ἡμῶν, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἑορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν οὐράνιον πύλην καὶ κιβωτόν, τὸ πανάγιον ὄρος τὴν φωτεινὴν, νεφέλην ὑμνήσωμεν, βάτον τὴν ἀκατάφλεκτον, τὸν λογικὸν Παράδεισον, τῆς Εὐσας τὴν λύτρωσιν, τῆς οἰκτιμένης πάσης, τὸ μέγα κειμήλιον· ὅτι σωτηρία, ἐν αὐτῇ διεπράχθη, τῷ κόσμῳ καὶ ἄφεις, τῶν ἀρχαίων ἐγκλημάτων· διὸ καὶ βρωῶμεν αὐτῇ· Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εὐσεβῶς προσκυνούσι, τὸν πανάγιον τόκον σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Εν τῷ ξύλῳ ὄρθσα τῷ σταυρικῷ, ἡ πανάγιμος Μήτηρ τὸν Λυτρωτὴν, ἐθρήνηε δακρύσσει, καὶ πικρῶς ἀπεφθέγγετο· καὶ συνοχῆ καρδίας, ταῖς κόμας ἐσπάραττε, καὶ πρὸς αὐτὸν ἐβόα· Υἱέ μου καὶ Κύριε, πῶς σε τῶν Ἐβραίων, ἀνομιώτατος δῆμος, ἀδίκως προσπήγνυσι, τῷ Σταυρῷ ἀναμάρτητε; πῶς καὶ θείων ὑφίσασαι, ὄξος καὶ τὴν τρῆσιν πλευρᾶς, χολὴν τε, οἴμοι! καὶ ἦλθε μακρόθυμε; ἀλλὰ δόξα σοι Σῶτερ, τοῖς θείαις παθήμασι.

ᾠδὴ δ'. Ὑμῶσε· ἀκοῇ γὰρ Κύριε.

Νεκρώσας, τῆς σαρκὸς τὸ φρόνημα, τὸν χειμάρρουν τῆς ἀνομίας, Ἰλαρίων Ὅσιε (*), δαιμόνων τε τὰς μεθοδείας φυγῶν, ἐν γαλήνῃ Θεοῦ Πνεύματος, μετὰ δικαίων Πάτερ ἀναπέπαυσαι.

Υδάτων, ἐπιρροίαις Ὅσιε, ἀρδευόμενος τῶν δακρύων, τὴν τῆς ψυχῆς ἄρεαν, πολὺκαρπον τῆ γεωργία σαφῶς, τῆ Σωτῆρος πᾶσιν ἔδειξας, τῶν Ἀσκητῶν πληθύνας τὰ συστήματα.

Μεθέξει, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, κρατυνόμενος Ἰλαρίων, πονηρίας πνεύματα κατέρραξας· καὶ τῆ δυνάμει Χριστοῦ, ἀσθενούντας ἐθεράπευσας, προφητικὴν πλουτήσας καθαρότητα.

Θεοτοκίον.

Ναόν σε, καὶ πασταῖδα ἔμψυχον, Θεομήτορ εὐλογημένη, καὶ νοπήν τράπεζαν, καὶ λυχνίαν κατανοοῦμεν, ἐξ ἧς τοῖς ἐν σκότει ἐξανέτειλε, τῆς πατρικῆς ἑσίας τὸ ἀπαύγασμα.

ᾠδὴ ε'. Ὁ φωτισμός.

Ὁς ἀστραπή, καθαρότητι βίβη καὶ πολιτεία, τῆ τῶν Ἀσωμάτων ὁμοιουμένη, λάμψας ἐν κόσμῳ, τὸν τοῦ σκότους πρροστάτην, ἀπελαύνεις Θεομακάριστε, τῷ τῆς εὐσεβείας φωτὶ λαμπρυνόμενος.

Παντοδαπαῖς, διαλάμπων Δεόφρον Δαυματουργίαις, καὶ χάριτι Δεῖα πεφωτισμένος, πᾶσιν ἐγνώσθης, Δησαυρὸς Ἰλαρίων, ἰαμάτων Πάτερ Δεόληπτε, ἄλλοστις Προφήτης Θεοῦ γνωριζόμενος.

Αἶγλη τῶν σῶν, Ἰλαρώτατε Πάτερ κατορθωμάτων, τὰς ἐσκοτισμένας ἐχθροῦ δυνάμεις καταδιώξας, καὶ τῆς τούτων μανίας, ἀφαρπιάσας τοὺς σοὶ προστρέχοντας, Δεῖαις δαδουχίαις, πρὸς πίστιν ἐφώτισας.

Θεοτοκίον.

Μίαν ἡμῖν, ἐν δυσὶ ταῖς οὐσίαις καθορωμένην, ὑπόστασιν μόνῃ εὐλογημένην, τίκτεις ἀφράστως, τὸν Θεῶ Θεὸν Λόγον, σαρκωθέντα δι' οἶκτον ἄφατον. Τοῦτον οὖν δυσώπει, φρουρήσαι τοὺς δούλους σου.

(*) Ἡ ἐναρθρὸς λέξις, τὸν χειμάρρουν, φαίνεται ὡς ἐπεξηγηματικὴ τῶν πρὸ αὐτῆς, τὸ φρόνημα τῆς σαρκός. Τὸ δὲ χειρόγραφον ἔχει πληθυντικῶς οὕτω: Τῶν χειμάρρων τῆς ἀνομίας, τὴν παραχὴν Ὅσιε, μᾶλλον σύμφωνον τοῖς τῷ Δαυίδ, ἀφ' ὧν ἐλήφθη· Καὶ χειμάρφοι ἀνομίας ἐξέταραξάν με (Ψαλμ. 13. 4). Ἄλλ' ἵσως ἦν ὀρθότερα ἢ σύνταξις, εἴαν τὸ ἄρθρον « τὸν » μετεβάλ-
λετο εἰς τὸν σύνδεσμον « καὶ » συνδέοντα τὰς δύο μετοχάς: νεκρώσας καὶ φυγῶν.

ᾠδὴ ς'. Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων.

Μοναρχία λατρεύων Θεότητος, τὸ τῆς ἀναρχίας πολὺαρχον ἤλεγξας, εἰδωλικὴν δυσσέβειαν, καταργήσας Θεόφρον τῆ χάριτι.

Ανατείλας ὡς φοῖνιξ ἐξήνησας, ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ Πατῆρ ἡμῶν Ὅσιε, τῆ τῶν καρπῶν γλυκύτητι, κατευφραίνων πιστῶν τὰ πληρώματα.

Κθαιρέτης ἐδείχθης ἀήττητος, τῶν τῆς πονηρίας πνευμάτων αἰοῖδιμε, πλουτοποιοῖα χαρίσματα, πρὸς Θεοῦ Ἰλαρίων δεξάμενος.

Θεοτοκίον.

Απειράνδρως Παρθένε ἐκύησας, καὶ διαϊωνίζεις Παρθένος ἐμφαίνουσα, τῆς ἀληθοῦς Θεότητος, τῆ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ σου τὰ σύμβολα.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**ν ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλούμενος,
» τὴν ἀνεξιχνίαστον τῆς εὐσπλαγχνίας
» σου, ἐπικαλοῦμαι ἄβυσσον· Ἐκ φθορᾶς δ'
» Θεός με ἀνάγαγε.

Κοντάκιον, Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος.

Ὁς φωστῆρα ἄδυτον, τοῦ νοητοῦ σε Ἡλίου, συνελθόντες σήμερον, ἀνευφημοῦμεν ἐν ὕμνοις· Ἐλαμψας τοῖς ἐν τῷ σκότει τῆς ἀγνώσας, ἅπαντας ἀναβιβάζων πρὸς Δεῖον ὕψος, Ἰλαρίων τοὺς βρωῶντας· Χαίροις ὦ Πάτερ, τῶν Ἀσκητῶν ἡ κρηπίς.

Ὁ Οἶκος.

Ερασθεῖς τῶν τοῦ Χριστοῦ Δείων παραγωγμάτων, καὶ μισήσας σαρκὸς καὶ κόσμου τὴν ἀπόλαυσιν, προσῆλθες προθύμως αὐτῷ, καὶ ἐγένου ἀστήρ, φωτίζων τὰ πέρατα πάντα, τῆ αἶγλη τοῦ Πνεύματος· διὸ προσπίπτων καθικετεῦέ σε· Φώτισον καὶ με τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ψυχῆς, τοῦ ἀνυμνήσαι τοὺς σοὺς ἀγῶνας, οὓς ἐπέδειξω ἐπὶ γῆς διὰ τὴν μέλλουσαν ζωὴν· ἧς περ νῦν ἀπολαύων, μνήσθητι τῶν ἐκβοώντων· Χαίροις ὦ Πάτερ, τῶν Ἀσκητῶν ἡ κρηπίς.

Συναξάριον.

Τῆ ΚΑ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰλαρίωνος τοῦ μεγάλου.

Στίχοι.

Ἐν δάκρυσιν πρὶν καὶ πόνοις σπείρας καίτω,
Ἰλαρίων Δερίζε νῦν χαίρων ἄνω.

Ἦστατα Ἰλαρίων κοιμήσατο εἰκάδι πρώτη.

Ὁ Ὅσιος οὗτος ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου, ἐν τῇ Γαζαίων πόλει γεννηθεὶς καὶ ἀνατραφεὶς, υἱὸς γεννητόρων ἀπίστων. Ἐρωτι δὲ παιδεύσεως ἀφίκετο εἰς Ἀλεξάνδρειαν· καὶ παιδευθεὶς, καὶ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν δεξάμενος, ζυλωθῆς τοῦ μεγάλου Ἀν-

τωνίου γέγονε, καὶ ἔμεινε παρ' αὐτῷ χρόνον οὐκ ὀλίγον, καὶ ὑποστρέψας ἐν τῇ πατρίδι, μετὰ τὴν τῶν αὐτοῦ γονέων τελευταίην, τὰ προσόντα αὐτῷ πάντα τοῖς πτωχοῖς δένειμεν. Εἶτα καταλαβὼν τὴν ἔρημον, καὶ ἄκραν ἀσκησιν ὑπελθὼν, πολλῶν θαυμάτων γέγονεν αὐτουργός· καὶ πολλὰς διαμέψας πόλεις καὶ τοποὺς καὶ χώρας, οὕτω τὸν βίον διήνησε, βίους τὰ ὅλα ἔτη ὀδοσκήκοντα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων, Γαίου, Δασίου, καὶ Ζωτικοῦ.

Στίχ. Εἰς ἀλμυρὸν θανόντες ἄνδρες τρεῖς ὕδωρ, Γλυκὺν τρυφῆς πίνουσι χειμάρρου ἀνω.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι, ἐν Νικομηδείᾳ διάγοντες, καὶ παρρησιασάμενοι, τὰ ἐν τοῖς βωμοῖς ἐπικείμενα κατέστρεψαν. Ὡς δὲ ἐγνώσθησαν, πᾶσαν πείραν βασάνων ὑπέμειναν, ἐπὶ ξύλου ἀναρτηθέντες, καὶ τὰς πλευρὰς καταξανθέντες τριχίνοις ὑφάσμασιν. Εἶθ' οὕτω, λίθων ἐν τοῖς τραχήλοις αὐτῶν ἐξαρτηθέντων, ἐν τῇ θαλάσῃ ἀπερρίφθησαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων νεοφανῶν Μαρτύρων, Ἀνδρέου, Στεφάνου, Παύλου, καὶ Πέτρου.

Στίχ. Τρεῖς ὁ Στέφανος σὺ στεφανίτας ἔχεις, Τοὺς σοὶ συναθλήσαντας ἐξ ἑνὸς ξίφους.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Θεοδότης, καὶ Σωκράτους Πρεσβυτέρου.

Τὴν Θεοδότην, ἐκ ξίφους τετμημένην, Θεῷ δοτὴν ἐγνώμεν ἀγνήν θυσίαν.

Ὁ Σωκράτης ἔσπευδεν ὀφθῆναι, Λόγε, Τετμημένος σοὶ Σωκράτης στεφοκράτης.

Ἡ Ἁγία Θεοδότη ὑπῆρχεν ἐπὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Βασιλέως, εὐγενῶν γονέων ὑπάρχουσα, ἐκ τῆς χώρας τοῦ Πόντου. Ἐν ἀσκητηρίῳ δέ τινα ἀπελθοῦσα, καὶ ἠσυχάζουσα, διεγνώσθη· καὶ κρατηθεῖσα παρὰ τοῦ Ἀρχόντος τῆς Καππαδοκίας, διὰ τὴν εἰς Χριστὸν ὁμολογίαν κρεμασθεῖσα, ξέεται, καὶ εἰς φούρνου ἐκπυρωθέντα ἐμβάλλεται. Τῇ τοῦ Χριστοῦ δὲ χάριτι διασωθεῖσα, ἀγεται παρὰ τοῦ Ἀρχόντος ἐπὶ τὸ Βυζάντιον, εἶτα ἐν Ἀγκυρᾷ, ἐνθα ἦν ὁ Πρεσβύτερος Σωκράτης· ὅς, τῶν Ἑλλήνων πάνδημεν ἑορτὴν ἐκτελούντων τοῖς δαίμοσι, καὶ προσκυνούντων τοῖς εἰδώλοις, ζήλου πληθεὶς, καὶ τὸν βωμὸν καταστρέψας τῶν θυσιῶν, ἀπετμήθη τὴν κεφαλὴν. Ἡ δὲ Ἁγία Θεοδότη, ἀναγκασθεῖσα θυσαί τοῖς εἰδώλοις, καὶ μὴ πεισθεῖσα, διὰ ξίφους τραθεῖσα, τελειοῦται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Μάρτυς Εὐκράτης ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Αἶμα τραχὴλὸς τοῖς πρὶν ὄμβροις δακρύων Κιρνῶν, συνισᾷς εὐκρατον κράσιν Μάικα. Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ'. Ἀντίθεον πρόσταγμα.

Ρῆμάτων ὁ φθόγγος σου, καὶ τῶν θαυμάτων, ἡ χάρις ἡ ἐνθεος, εἰς πᾶσαν ἐξελέλυθε, τὴν γῆν ἑάτερ' Ὅσιε, θεοσεβείας πυρσῶ, πᾶσιν ἐπιλάμπησα πιστοῖς, τῶν ἰαμάτων τὴν ἰλαρότητα.

Σταυρῶ τειχιζόμενος. τῷ τοῦ Σωτῆρος, ἀλώβητος ἔμεινας, ἀλόγως ἐφορμήσαντος, δαιμόνων φρυάγματος ἐπὶ σέ Παῖσοφτε· οἶδε γὰρ ὁ ὑψιστος Θεὸς, περιφρουρεῖν τοὺς αὐτοῦ θεράποντας.

Ὁ στύλος ἀκράδαντος, οὐρανομήκης, ὡς πύργος ἀσάλευτος, ὠράθης δι' ἀσκήσεως, πυρσεύων τὰ θαύματα, διδοὺς ἰάματα, βρύων θεῖα δόγματα πηγῆς, ἐξ ἀενοῦ τῶν θεοπνεύστων Γραφῶν. Θεοτοκίον.

Νεφέλη Παρθένος σε, δικαιοσύνης, τὸν Ἥλιον ἔτεκε, παρθένος διαμείνασα, τῷ πάθει τοῦ σώματος προσομιλήσαντα, ἀνθρώπου γινόμενον Χριστὸν, δι' εὐσπλαγγίαν καὶ συγκατάβασιν.

Ὡδὴ η'. Καίμνος ποτέ.

Θρόνος ἀληθῶς, αἰσθήσεως ἐγένου, θεῖα συνέσει λαμπρυνόμενος, καὶ θεῖοις προσταγμάσι, θεοφρόνως ὀδηγούμενος, καὶ ἀρετῇ λαμπόμενος, Ὅσιε Ἰλαρίων, τῶν Ἀσκητῶν ἐγκαλλώπισμα.

Ἄρμα μυστικόν, τὸ ὄνομα βαστάζων, τὸ τοῦ Κυρίου ὠφθης Ὅσιε, δι' ἔργων λαμπρότητος, καὶ θαυμάτων ἐπιδείξεως, καὶ καθάρσεως βιώσεως, Ὅσιε Ἰλαρίων, τῶν Ἀσωμάτων ὁμόσκηψε.

Υποθετηθεῖς, τῇ χάριτι τῇ θεῖᾳ, συγκληρονόμος Θεοῦ γέγονας, καὶ πλοῦτον οὐράνιον, βασιλείαν ἀδιάδοχον, ἀπειλήσας Θεσπέσιε, κράζων· Ὑπερυψοῦτε, πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον. Θεοτοκίον.

Μύρον νοητὸν, ἐκκενωθὲν Παρθένε, ὠνομασμένον Υἱὸν τέτοκας (*), ἀτμοῖς τῆς θεότητος, τοὺς βροτοὺς εὐωδιάζοντα, καὶ τῆς φθορᾶς ῥυόμενον, κράζοντας· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

- Κάιμνος ποτέ, πυρὸς ἐν Βαβυλῶνι, ταῖς
- ἐνεργείαις διεμέριζε, τῷ θεῷ προστάγματι, τοὺς Χαλδαίους καταφλέγουσα, τοὺς
- δὲ Πιστοὺς δροσίζουσα ψάλλοντας· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ὡδὴ θ'. Ἀνάρχου Γεννήτορος.

Ἁγίων σκηνώματα, χοροβατεῖν ἠξίωσαι, τὴν ζωὴν διανύσας ἀγίως Ὅσιε· καὶ ὡς πεφηνότι δικαίῳ, σοὶ τριλαμπές, ἀνέτειλε φέγγος, καὶ ἡ τούτου σύζυγος, εὐφροσύνη σε ἐδέξατο.

(*) Ἐλήφθη ἐκ τοῦ Ἄσματος, ἐνθα ἡ Νύμφη λέγει· Καὶ ὁσμὴ μύρων σου ὑπὲρ πάντα τὰ ἀρώματα, μύρον ἐκκενωθὲν ὀνομάσου (ἀ. β.).

Τῶν ἄθλων τὰ ἔπαθλα, παρὰ Θεοῦ δεξάμενος, καὶ ζωῆς αἰωνίου σαφῶς λαβόμενος, καὶ τῆς καλλονῆς Ἰλαρίων, τῆς ὑπὲρ νῦν, Πάτερ εὐμοιρήσας, ὑπὲρ τῶν ὑμνούντων σε, τὸν Δεσπότην καθικέτευε.

Ὁς κέδρος ὑψίκωμος, δι' ἀρετῆς ὑφούμενος, ἐν αὐλαῖς Ἰλαρίων Θεοῦ πεφύτευσαι· καὶ ὡς κεκλεισμένος δὲ κῆπος, ὡς εὐθαλής, Παραδείσος ὠφθης, ὡς πηγὴ ἰάματα, Ἰλαρίων ἀναβλύζουσα. Θεοτοκίον.

Νυμφῶν ἐχρημάτισας, τῆς ὑπὲρ νοῦν σαρκώσεως, τῆς τοῦ Λόγου Παρθένε Θεογεννήτρια, περιβεβλημένη ἐν δόξῃ, τῶν ἀρετῶν, καὶ πεποικιλμένη· διό σε πανάμωμε, Θεοτόκον καταγγέλλομεν. Ὁ Εἰρμός.

» **Α**νάρχου Γεννήτορος, Υἱὸς Θεός καὶ Κύριος, σαρκωθείς ἐκ Παρθένου ἡμῖν ἐπέφανε, τὰ ἐσκοτισμένα φωτίσαι, συναγαγεῖν, τὰ ἐσκορπισμένα· διό τὴν πανύμνητον, Θεοτόκον μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἀστροῖς.

Τὸ Ἰλαρόν σου Πάτερ, καὶ καθαρῶτατον ὄρων, τῆς διανοίας ὁ πάντων, γινώσκων τὰς ἐνθυμήσεις, φωστῆρα κόσμῳ δεικνύει, σὲ Μοναζόντων τὸ κλέος. Θεοτοκίον.

Τὸν Ποιητὴν τῶν αἰώνων, καὶ τῶν Ἀγγέλων Δεσπότην, ἀποσκευάσασα Παρθένε, τοῦτον ἰκέτευε δεῖξαι, τῆς δεξιᾶς παραστάτας, μερίδος τοῦς σοὺς οἰκέτας.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰστώμεν Στίχους δ'· καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τρία, δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Ἦχος πλ. β'. Ὁλην ἀποθέμενοι.

Ὁλος ἀνακείμενος, διὰ παντός τῷ Κυρίῳ, σὰρκα μὲν ἐνέκρωσας, ἀρετῶν ἀσκήσασιν ἐκ νεότητος· τῆς ψυχῆς ὄμμα δὲ, θεωρίαις Πάτερ, φωτοβόλοις ἀνεπτέρωσας· διό γενόμενος, θεῶν δεκτικὸς διαδόσεων, ἰάσεων χαρίσματα, καὶ θεοσημείας ἐπλούτησας, πᾶσι διανεμῶν, τοῖς χηρῶσι πλουσίας δωρεάς, καὶ παρρησίᾳ δεόμενος, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Αἴγλην τὴν τρισηλίον, φωτιστικῶς δεδεγμένος, Ἰλαρίων Ὅσιε, αἰσθητός ὡς ἥλιος διελήλυθας, τὰ τῆς γῆς πέρατα, διασπείρων πᾶσι, τὰς ἀκτῖνας τῶν θαυμάτων σου· διό Προφήτην σε, καὶ θαυματουργὸν ἀνεκκήρυττον, καὶ θεῖον καὶ θεόληπτον, οἱ τῆς εὐποιίας μετέχοντες, καὶ τῶν ἰαμάτων, θεόφρον ἀπολαύοντες τῶν σῶν, καὶ σωτηρίαν καρπούμενοι, ταῖς διδασκαλίαις σου.

Βίου τὴν τερπνότητα, καὶ τὰ ἐρώμενα πάντα, ὑπερβάς τῇ χάριτι, καὶ πρὸς τὰ νοούμενα καὶ ἀσάλευτα, μεταβάς Ὅσιε, καθαρῶς τῷ μόνῳ, καθαρῶ τε προσωμίλησας, νοὸς ὀξύτητι, καὶ τῇ τῆς ψυχῆς καθαρότητι, ὡς Ἀγγελος ἐβίωσας, καὶ μετὰ τῆς ὕλης ἐρώμενος· καὶ νῦν τῷ Δεσπότη, τῶν ὄλων παριστάμενος Χριστῷ, ἐν παρρησίᾳ ἰκέτευε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Δόξα, Ἦχος β'.

Τὸ Ἰλαρόν σου Πάτερ, καὶ καθαρὸν τῆ βίᾳ ἰδὼν ὁ Χριστὸς, τὸ πρᾶον καὶ ἡσύχιον, μονὴν πεποιήται ἐν σοὶ, καὶ γέγονας οἰκητήριον θεῖον· καὶ διὰ τοῦτο σὺν Ἀγγέλοις ἐν οὐρανοῖς αὐλίξῃ μακάριε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Ὁλος, ἡδονῶν φθοροποιῶν, ὄλος πεπλησμένος παντοίων, κακῶν γεγέννημαι, ὄλος ὁ ταλαίπωρος, ἐκ παιδῶν βέβηλος, ἕως γήρων μεστός εἰμι, κακῶν τῶν συνήθων· ἀλλὰ ἢ τὸν αἴροντα τὰ ἀμαρτήματα, κόσμου ἀπορρήτως τεκοῦσα, τοῦτον καθικέτευε δεῖναι, τῶν πλημμελημάτων μοι τὴν ἀφεσιν.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Εὐλῶ, τοῦ Σταυροῦ σε Ἰησοῦ, προσαναρτηθέντα ὄρωσα ἢ ἀπειρόγαμος, ἔκλαιε καὶ ἔλεγε· Τέκνον γλυκύτατον, ἵνα τί ἐγκατέλιπες, ἐμέ τὴν τεκοῦσαν, μόνην φῶς ἀπρόσιτον, τοῦ προανάρχου Πατρός; Σπεῦσον, καὶ δοξασθητι ὅπως, δόξης ἐπιτύχῃσι θεῖας, οἱ τὰ θεῖα πάθη σου δοξάζοντες.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ'.

Τῶν Μοναστῶν τὰ πλήθη, τὸν καθηγητὴν σε τιμῶμεν, Ἰλαρίων Πατὴρ ἡμῶν· διὰ σοῦ γὰρ τὴν τρίβον τὴν ὄντως εὐθεῖαν, πορευέσθαι ἔγνωμεν. Μακάριος εἶ, τῷ Χριστῷ δουλεύσας, καὶ ἐχθροῦ θριαμβεύσας τὴν δύναμιν, Ἀγγέλων συνόμιλε, Ὀσίων συμμετοχῆ καὶ Δικαίων· μεθ' ὧν πρέσβευε τῷ Κυρίῳ, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Οἱ Μάρτυρές σου.

Οἱ λόγοι μου ἀκάθαρτοι, τὰ χεῖλη δόλια, τὰ ἔργα δέ μου, εἰσὶ παμμύαρα· καὶ τί ποιήσω; πῶς ὑπαντήσω τῷ Κριτῇ; Δέσποινα Παρθένε καθικέτευσον, τὸν Υἱὸν καὶ Πλάστην σου καὶ Κύριον, ὅπως ἐν μετανοίᾳ, δέξηταιί μου τὸ πνεῦμα, ὡς μόνος εὐσπλαγχνος.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Η Πάναγνος ὡς εἶδές σε, Σταυρῷ κρεμάμενον ἐβελουσίως, κατανοοῦσά σε τὴν δυνα-

τας χρόνων (*), Ἁγίους Παῖδας ἑπτά, δι' ἰκεσίας εὐσεβοῦς Βασιλέως ἀναστήσαντι ἐκ χοῶς, εἰς πτώσιν ἀπίστων ἐχθρῶν, καὶ αἰσχύνην αἰώνιον, δόξαν δὲ καὶ ἔπαινον τῶν φοβουμένων αὐτόν· οἶδε γὰρ Κύριος, δοξάζειν τοὺς αὐτόν ἀντιδοξάζοντας· θῆλημα γὰρ ποιεῖ τῶν φοβουμένων αὐτόν ἐν ἀληθείᾳ, ὁ μόνος εὐσπλαγχνος καὶ φιλόανθρωπος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὡ τοῦ παραδόξου.

Χαῖρε Θεοτόκε Δέσποινα· χαῖρε Θεοῦ καθάρων, οἰκητήριον ἄχραντε· χαῖρε θείον ὄχημα, τοῦ Λόγου θεοχώρητε· τὸ θεότευκτον χαῖρε παλάτιον· θεοπάροχον χαῖρε θησαύρισμα· θαλάμος ἔμψυχος, Θεοῦ θεία τράπεζα, καὶ κιβωτὴ, καὶ δοχεῖον ἄμωμον, τοῦ Θεοῦ Πνεύματος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ο τοῦ παραδόξου θαύματος! ὦ μυστηρίου καινῆ! ὦ φρικτῆς ἐγχειρήσεως! ἡ Παρθένος ἔλεγεν, ἐν σταυρῷ θεωροῦσά σε, ἐν μέσῳ δύο ληστῶν κρεμαίμενον, ὃν ἀνωδίνως φρικτῶς ἐκύησεν. Ἐκλαίει κρᾶζουσα· Οἶμοι τέκνον φίλτατον! πῶς σε δεινός, δῆμος καὶ ἀχάριστος, σταυρῷ προσήλωσεν;

Ἀπολυτίκιον τῆ Ἱεράρχου· Κανόνα πίστεως.

Καὶ τῶν Μαρτύρων· Οἱ Μάρτυρές σε Κύριε.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ἀναγινώσκονται οἱ Κανόνες, εἰς τῆς Ὀκτωήχου, καὶ οἱ δύο παρόντες τῶν Ἁγίων.

Κανὼν τῆ Ἱεράρχου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς:

Ἀθερκίου μέγιστον ἐξᾶδω κλέος. Ἰωσήφ.

Ὡδὴ α'. Ἦχος β'. Δεῦτε λαοί.

Αἴγλη φαιδρᾶ, τῆς Τρισηλίου Θεότητος, καταυγασθεῖς Ἀθήρκει, φῶς ἐχρημάτισας, τοὺς ἐν σκότει φωτίζων, καὶ πᾶσαν τῶν δαιμόνων, λύων σκοτόμαιναν.

Βίον ἐν γῆ, ἔσχεσ Παμμακάρο οὐράνιον, μετὰ σαρκὸς ὡς ἄσαρκος, πολιτευσάμενος, καὶ τὰ πάθη νεκρώσας, καὶ τῆς ἱερωσύνης, χάριν δεξάμενος.

Εἶχων ἐν σοί, Πάτερ τὸν λόγον φθεγγόμενον, τῆς ἀλογίας ἔλυσας, τοὺς ματαιόφρονας, τῶν δαιμόνων τεμένη, καὶ ξόανα τῆς πλάνης, καταστρεψάμενος.

Θεοτοκίον.

Ρήτορικαί, γλώσσαι σε λέγειν οὐ σθένουσι, τὴν ὑπὲρ λόγον σύλληψιν· Θεὸν γὰρ τέτοκας, ἐν σαρκὶ Παναγία, ἡμῖν ὁμοιωθέντα, δι' ἀγαθότητα.

Κανὼν τῶν Μαρτύρων, ἧ ἡ Ἀκροστιχίς:

Τὴν ἐπτάφωτον Μαρτύρων σέβω χάριν. Ἰωσήφ.

Ὡδὴ α'. Ἦχος δ'. Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον.

Τὴν θείαν καὶ φωταυγῆ πανήγυριν, ὑμῶν τοὺς σέβοντας, ὡς τῷ μεγάλῳ Μάρτυρες φωτὶ, παρεσῶτες δεόμεθα, περιφανῶς πρεσβεύσατε, παθῶν ἀχλύος ἐκλυτρώσασθαι.

Ηνίκα τὸ δυσσεβὲς καὶ ἄλογον, ἔγνωτε πρόσαγμα, παρακελεῦον δύσαι βδελυκτοῖς, τῆ Θεοῦ τοῖς προσταγμάσιν, ὡχυρωμένοι Μάρτυρες, ἀπαρασαλεύτοι γεγονάτε.

Νηστείαις καὶ προσευχαῖς προσεῖχετε, κατακρυπτόμενοι, καὶ ἑαυτοὺς πρὸς πάλιν δυσμενῶν, ἐτοιμαζόντες Ἁγιοί· ὅθεν ὑμᾶς ὁ Κύριος, ἀπαρατρώτῃ διεφυλάξεν. Θεοτοκίον.

Εὐρών σε καθαρωτέραν Πάναγνε, πάσης τῆς κτίσεως, ὁ καθαρὸς ἐνώκησεν ἐν σοί, ἐξοικίσαι βυλόμενος, τὴν ἐν Ἀδαμ οἰκήσασαν, παρανομίαν ὡς φιλόανθρωπος.

Τῆ Ἱεράρχου. Ὡδὴ γ'. Στερέωσον ἡμᾶς.

Καὶ λόγοις ἱεροῖς καὶ ἐπιδείξεισι, θαυμασίων Ἀθήρκει παραδόξων, τοὺς τῇ πλάνῃ θαλαττεύοντας, σωτηρίας πρὸς ὄρμον καθωδήγησας.

Ιάσεις ἐνεργῶν, τελῶν ἐξαισία, δαιμόνων ἀπειργῶν τὰς φαντασίας, σωτηρίας πᾶσιν αἴτιος, τοῖς πλουτέσι προσάτην σε γεγένησαι.

Ο λόγος ἱερός, ὁ βίος ἔνθεος, ὁ τρόπος τοῖς θαύμασι διαλάμπων, ἡ ζωὴ σου Πάτερ ἔνδοξος, καὶ ὁ θάνατος τίμιος γεγένηται.

Θεοτοκίον.

Υπάρχων ὁ Θεὸς τὸ πρὶν ἀόρατος, ὠράθη Παρθένε δι' εὐσπλαγχνίαν, ἐκ γαστροῦ σου σωματούμενος· διὰ τοῦτό σε πίστει μακαρίζομεν.

Τῶν Μαρτύρων. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Προσήχητε Βασιλεῖ, ὁμολογήσαι δυσσεβεῖ Μάρτυρες, τὸ τοῦ Θεοῦ ὄνομα, τοῦ ἐν οὐρανοῖς βασιλεύοντος.

Τὴν πίστιν περιφανῶς, ἐνδεδυμένοι ὡς φαιδρὸν θώρακα, τοῖς τοῦ ἐχθροῦ βέλεσιν, ἀτρωτοὶ ἐμείνατε Μάρτυρες.

Αντέστητε ἀνδρικῶς, τῷ παρανόμῳ Βασιλεῖ Ἁγιοί, σέβας ὑμῖν ἄλογον, φέρειν τοῖς εἰδωλοῖς προσταττόντι.

(*) Οἱ χρόνοι οὗτοι, κατὰ μὲν τὸν Συναξαριστὴν τοῦ Νικοδήμου, ἀριθμοῦνται 198, κατ' ἄλλους δὲ, 184 μόνον.

Θεοτοκίαν.

Φορέσας με ἐκ τῶν σῶν, θείων αἱμάτων ὁ Χριστὸς Ἄχραντε, καταστολὴν χάριτος, πάλαι γυμνωθέντα ἐνέδυσεν. Ὁ Ἐἱρμός.

• **Ε**ὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σου
• Χριστέ κρίζουσα· Σύ με ἰσχύς Κύριε,
• καὶ καταφυγὴ καὶ στερέωμα.

Κάθισμα τοῦ Ἱεράρχου,

Ἦχος πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ἱεράρχης ἐδείχθης χρίσμα σεπτὸν, περικείμενος Πάτερ Θεουργικῶς, καὶ πάντας ἐν χάριτι, τελειῶν ἱερώτατε· δωρεαῖς δὲ θείων, θαυμάτων κοσμούμενος, ἐνεργεῖς σημεῖα, καὶ θαύματα ἄπειρα, νόσους θεραπεύων, καὶ τὸς δαίμονας φλέγων, καὶ πλήθη πλανώμενα, ἐπιστρέφων Ἀβέρκιε· διὰ τοῦτο βρωμέν σοι· Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Τῶν Μαρτύρων.

Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ὡς στύλοι ὑπάρχοντες, τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ, τὰ τεῖχη ἐρρήξατε, τῆς ἀπιστίας σοφοί, ἐπτάφωτοι Μάρτυρες· ὅθεν πρὸ τῆς θανάτου, τὴν Ἑλλήνων μανίαν, πάλιν δὲ μετὰ πότμον, τῆς αἰρέσεως ζάλην, ἐλάσαντες πρεσβεύσατε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εκαίνισας Ἄχραντε, τῷ θείῳ τόκῳ σου, φθαρεῖσαν ἐν πάθει, τῶν γηγενῶν τὴν θνητὴν, οὐσίαν καὶ ἡγεῖρας, πάντας ἐκ τοῦ θανάτου, πρὸς ζωὴν ἀφθαρσίας· ὅθεν σε κατὰ χρέος, μακαρίζομεν πάντες, Παρθένη δεδοξαμένη, ὡς προεφήτευσας.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Παρθένη πανάμωμε, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ῥομφαία διήλθέ σου, τὴν παναγίαν ψυχὴν, ἠνίκα σταυρέμενον, ἐβλεψας ἐκουσίως, τὸν Υἱὸν καὶ Θεόν σε· ὃν περ εὐλογημένη, δυσωποῦσα μὴ παύση, συγχώρησιν πταισμάτων ἡμῖν δωρήσασθαι.

Τοῦ Ἱεράρχου. Ὡδὴ δ΄. Ὑμνῶ σε· ἀκοῆ.

Μεγάλως, σὴν καθέδραν Ὅσιε, κατεκόσμησας Ἱεράρχα· μεγάλοις γὰρ θαύμασι διέπρεψας, καὶ πολιτεία λαμπρᾷ· διὰ τοῦτο σε Ἀβέρκιε, ὁ Θεὸς ἡμῶν μεγάλως ἐδόξασεν.

Ελέους, θελητὴν τὸν Κύριον, ἐπιστάμενος Θεοφόρε, θερμῶς αὐτὸν ἤτησας, εἰς ἰασιν καὶ σωτηρίαν πολλῶν, τῶν θερμῶν ὑδάτων ἐκβλυσιν, τὴν θαυμαστὴν ποιήσασθαι Ἀβέρκιε.

Γονίμους, ταῖς ἀγόνους χάριτι, ἀπετέλεσας διανοίας· ἐνθήμενος ταύταις γὰρ, Ἀβέρκιε τοῦ λόγου σπῆρον σαφῶς, ὡς καλῶν σπορευῆς ἐθέρισας, στάχυν ἐκατοστεύοντα θεόπνευστε. Θεοτοκίον.

Γάσω, συντριβὴν Πανάμωμε, καὶ τὴν πάλαι ταλαιπωρίαν, τῶν γηγενῶν τέξασα, τὸν βαστάσαντα ταῖς νόσους ἡμῶν, δι' εὐσπλαγχνίαν ἄφατον θεόνημφε.

Τῶν Μαρτύρων. Δι' ἀγάπησιν Οἰκτίρμον.

Ὡραιώθησαν οἱ Παῖδες ὠραιότατως, τῷ τοῦ παντὸς Δεσπότη, οἰκείουμένοι· ὅθεν, πᾶσαν ἀπεκρούσαντο, κακίαν τοῦ ὄφους.

Ταῖς πλουσίας ἐκδεχόμενοι ἀντιδόσεις, πάντα τὸν πλοῦτον πᾶσι, πενομένοις κενούσιν, ἔλθον ἀντικτώμενοι, οἱ Ἅγιοι ἄφθαρτον.

Ὡς εὐγένειαν τὴν ἀνω ἡγαπηκότες, ἐξ εὐγενῶν γονέων, γεννηθέντες οὐδόλως, εἴλοντο δυσγένειαν, κακῶν ἐπισύρεσθαι. Θεοτοκίον.

Νέον βρέφος ἀπεκύησας τὸν προόντα, γηγνακότα κόσμον, νεουργοῦντα Παρθένη, θείαις ἐπιγνώσεσι· διό σε δοξαζόμεν.

Τοῦ Ἱεράρχου. Ὡδὴ ε΄. Ὁ φωτισμός.

Στήσας τοὺς σοὺς, ἐπὶ πέτραν καρδίας Θεόφρον πάδας, τοὺς ὑποπεσόντας τῇ ἀπωλείᾳ, καὶ σέβας λίθοις ἀπονέμοντας μάκαρ, θείοις λόγοις σέβειν ἐδίδαξας, πέτραν Ἰησοῦν, τὸν Χριστὸν καὶ Θεὸν ἡμῶν.

Τὸν ἰατρὸν, τῶν ποικίλως νοσοῦντων καὶ σωτηρίαν, πάντων πλανωμένων τὴν ὀδηγίαν, τὴν μυροθήκην, τῶν σεπτῶν χαρισμάτων, τὸ δοχεῖον τοῦ Θεοῦ Πνεύματος, τὸν ἱερομύστην, τιμῶμεν Ἀβέρκιον.

Ὡίνος ἐνὶ, τῇ προστάξει σου σκεύει μετὰ ἐλαίῳ, ἕτερόν τε εἶδος ἐμβεβλημένα, καιρῷ ἰδίῳ, ἀμιγῆ παραδόξως, ἐκκενοῦται τὴν ὑπερβαλλουσαν, χάριν σου δηλοῦντα, θεόφρον Ἀβέρκιε. Θεοτοκίον.

Νόμοι ἐν σοί, παραδόξως Παρθένη καινοτομοῦνται· τίκεις γὰρ ἀσπύρως Θεὸν Σωτῆρα, καὶ διαμένεις παρθενεύουσα πάλιν· ξένον θαῦμα! ὅθεν Μητέρα σε, τοῦ Ἐμμανουὴλ εὐσεβῶς καταγγέλλομεν.

Τῶν Μαρτύρων. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Μαξιμιλιανόν, Ἰωάννην Ἰαμβλιχόν, Μαρτίνον τε τοὺς φωστῆρας, τοὺς τὰ πέρατα πάντα, φωτίζοντας τιμῶμεν.

Αινέσωμεν πιστοί, Ἀντωνῖνον τὸν ἔνδοξον, Ἐξακουστῶδιανόν τε, Διονύσιον πόθῳ, τὸν πάνσοφον δοξαζόντες.

Ρέοντων καὶ φθαρτῶν, ἀντηλλάξασθε Ἅγιοι, τὰ ἀφθαρτα καὶ μηδὸλως, παλαιούμενα ὄθεν, ἀξίως μακαρίζεσθε.

Θεοτοκίον.

Τὴν πώρωσιν Ἄγνη, τῆς ψυχῆς με διάλυσον, καὶ δίδου μοι εὐαισθήτως, τοῦ Υἱοῦ σου προσέχειν, τοῖς θείοις ἐπιτάγμασιν..

Τῆ Ἱεράρχη. Ὡδὴ ς'. Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων.

Εξ Ἐώας εἰς Δύσιν ἐπέδραμες, τῆς δαιμονικῆς καὶ δεινῆς ἐνοχλήσεως, τὴν Βασιλίδαν Ὅσιε, ἀπολύων δυνάμει τοῦ Πνεύματος.

Εἑνος κόσμου ὄφθεις ἱερώτατε, ξένα καὶ φρικτὰ ἐπετέλεσας θαύματα, καὶ περιῶν ἐν σώματι, καὶ τῶν τῆ δε ἀπάρας Ἀβέρκιε.

Α'στραπόμορφος Πάτερ ὀρώμενος, ταῖς δαιμονικαῖς καθυπέταξας φάλαγγας, στέγειν τὴν σὴν Ἀβέρκιε, ἀπειλὴν μὴ σθενούσας θεόπνευστε.

Θεοτοκίον.

Διὰ σὲ Παναγία Θεόνυμφε, οἱ νενεκρωμένοι ζωῆς ἤξιώθημεν καὶ τῆ φθορᾶ δουλεύοντες, ἀφθαρσίαν σαφῶς ἐπλουτήσαμεν.

Γῶν Μαρτύρων. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Υπερθεν, εἰδωλικοῦ πελάγους ἐκπλέοντες, οἰακίζόμενοι ὄπλω, τοῦ Σταυροῦ λιμένας τοὺς αἰωνίους, Ἀθλοφόροι, νῦν ἐφθάσατε θέσει θρούμενοι.

Ραίνοντες, σταλαγμοῖς τῶν δακρῶν τὸ ἔδαφος, τῆ πρὸς Θεὸν ἰκεσία, ἐκοιμήθητε χρόνοις πλείοσι καὶ τὴν πάντων, ἀναστάντες δηλοῦτε ἀνάστασιν.

Ω θαῦμα! πῶς οἱ πλείοσι χρόνοις ὑπνώσαντες, τὴν ἐσομένην τῶν πάντων, ἀβεβαίαν πλείστοις ἀνάστασιν, βεβαιοῦνται, αἰρετικῶν ἐμφράττοντες στέματα.

Θεοτοκίον.

Νέκρωσον, τῆς σαρκός μου Παρθένε τὸ φρόνημα, ἢ τὴν Ζωὴν τετοκυῖα, τὴν θανάτῳ θάνατον καθελούσαν, καὶ τοὺς Παῖδας, παραδόξῳ ἐγέρσει δοξάσασαν.

Ὁ Εἰρμός.

» **Θ**ύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἢ
» Ἐκκλησία βοᾷ σοι, ἐκ Δαιμόνων λύθρη
» κεικαθαρμένη, τῷ δι οἴκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς
» σου ρεύσαντι αἵματι.

Κοντάκιον τοῦ Ἱεράρχου,

Ἦχος πλ. δ'. Ὡς ἀπαρχάς.

Ως ἱερέα μέγιστον, καὶ Ἀποστόλων σύσκηνον, ἢ Ἐκκλησία γεραίρει σε ἅπασα, ἢ τῶν πιστῶν Ἀβέρκιε ἦν ταῖς σαῖς ἰκεσίαις, περιφύλαττε μάκαρ, ἀκαταγώνιστον, ἐξ αἰρέσεως πάσης, καὶ ἀσειστον πολυθαύμαστε.

Ὁ Οἶκος.

Ως πολὺς σου ὁ πλοῦτός τῆς χάριτος! ἀριθμὸς δὲ οὐκ ἔστι τῆς δόξης σου ἐκ μὴ ὄντων γὰρ πάντα παρήγαγες, ὄρατὰ καὶ ἀόρατα Κύριε. Αὐτὸς ἐν φιλάνθρωπε, δώρησαι τῆ βεβήλω καρδίᾳ μου αἴνεσιν θείαν, ὁ ὑπ' Ἀγγέλων ἀπαύστως ὑμνούμενος, ἵνα τὸν Ἱεράρχην τιμήσω, τὸν ὡς ἀληθῶς πολυθαύμαστον.

Συναξάριον.

Τῆ ΚΒ'. τῆ αὐτῆ μηνός, Μνήμη τῆ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν καὶ Ἰσαποστόλου Ἀβερκίη, Ἐπισκόπου Ἰεραπόλεως, τοῦ Θαυματουργοῦ.

Στίχοι.

Δοὺς Ἀβέρκιος χοῦν χοῖ θνητῶν νόμῳ,
Θεὸς Θεῷ πρόσεισι τῷ φύσει, θέσει.

Εἰκάδι δευτερὴ Ἀβέρκιος ὥχετο γαίης.

Οὗτος γέγονεν Ἰεραπόλεως Ἐπίσκοπος, Φρυγίας Σαλουταρίας, ἐπὶ τῆς βασιλείας Μάρκου Ἀντωνίνου, θαυμάτων πολλῶν καὶ ἰάσεων αὐτουργός. Οἶνου γὰρ καὶ ἐλαίου μετὰ καὶ ἑτέρου εἶδους ἐν ἀγγεῖῳ βληθέντων ἐνί, ἀσύγχυτον φυλαχθῆναι αὐτῶν τὴν κράσιν πεποίηκε δι' εὐχῆς καὶ λίθον μέγιστον προσέταξεν ἀνακομισθῆναι παρὰ τοῦ δαίμονος ἀπὸ Ρώμης εἰς Φρυγίαν· ὃν καὶ ἀντὶ στήλης τῷ τάφῳ αὐτοῦ προσέπηξε καὶ θερμὰ ὕδατα διὰ προσευχῆς ἀπὸ τῶν τῆς γῆς λαγόνων ἐξήνεγκεν. Οὕτω βιώσας ἐν ὁσιότητι καὶ δικαιοσύνῃ τὸ λειπόμενον τῆς ζωῆς, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τῶν Ἁγίων ἐπτά Παίδων τῶν ἐν Ἐφέσῳ, Μαξιμιλιανοῦ, Ἰαμβλίχου, Μαρτινιανοῦ, Διονυσίου, Ἀντωνίνου, Ἐξακουστωδιανοῦ, καὶ Ἰωάννου.

Στίχ. Παῖδες λιπόντες πρὸς μικρὸν μακροῦς ὑπνοῦς,

Ἐπνώσαν αὐθις τὸν μετ' εἰρήνης ὑπνον (*).

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ἀλεξάνδρου Ἐπισκόπου, καὶ Ἡρακλείου, Θεοδότῆ καὶ Γλυκερίας, Ἄννης καὶ Ἐλισάβετ.

Στίχ. Τμηθεῖς ὁ σεπτὸς Ἀλέξανδρος αὐχένα,
Καὶ Μάρτυς ἐστίν, ἐ θύτης Χριστοῦ μόνον.

Θεοδότην ἄγγουσιν καὶ Γλυκερίαν,
Θεοῦ γλυκείας ἠγαπηκυίας δόσεις.

• Στῶμεν καλῶς, καὶ θῶμεν αὐχένιας ξίφει •
Ἀθληφόροι λέγουσιν ἀλλήλαις δύο.

Ο Ἅγιος Μάρτυς Ἀλέξανδρος, Ἐπίσκοπος ὢν, καὶ πολλοὺς διδάσκων καὶ ἐπιστρέφων καὶ βαπτίζων, ἐκρατήθη παρὰ τοῦ Ἡγεμόνος καὶ πολλὰ τιμωρηθεὶς καὶ ξεσθεὶς, καὶ ἀναγκασθεὶς θῆσαι τοῖς εἰδώλοις, οὐκ ἐπέστη. Ἰδὼν δὲ τὴν καρτερίαν αὐτοῦ Ἡρακλείος ὁ στρα-

(*) Τὸ δὲ Συναξάριον αὐτῶν ὄρα εἰς τὴν τετάρτην τοῦ Αὐγούστου.

τιώτης, ἐπίστανσε τῷ Χριστῷ, καὶ πολλὰ καὶ αὐτὸς τιμωρηθεὶς πρότερον, ἀπετημήθη τὴν κεφαλὴν. Θαυματουργήσας δὲ ὁ Ἅγιος Ἀλέξανδρος, ἔτι δὲ καὶ γενόμενος ἐκ τῶν πληγῶν ὑγιὴς τῇ τοῦ Κυρίου ἐπισκέψει καὶ χάριτι, ἐπεσπίασατο πρὸς τὴν τοῦ Χριστοῦ πίστιν καὶ γυναῖκας τινὰς τέσσαρας, Θεοδότην καὶ Γλυκερίαν, Ἄνναν καὶ Ἐλισάβετ· αἱ τινες, ἐνώπιον τοῦ Ἡγεμόνος ἐλέγξασαι τὴν τῶν εἰδώλων πλάνην, τὰς κεφαλὰς ἀπετημήθησαν. Ὑστερον δὲ πάντων καὶ ὁ Ἅγιος Ἀλέξανδρος, τῷ ξίφει κρουθεὶς, ἐτελειώθη.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τοῦ Ἱεράρχου. Ὡδὴ ζ'. Εἰκόνας χρυσῆς.

Ὡς θεὸς ποιμὴν, ὡς θαυματῶν αὐτουργῶν τυφλοῖς τὸ βλέπειν, ἐντεύξει Πάτερ ἐχορήγησας, τὴν ἀκοὴν τοῖς κωφεύουσι, καθαρσιν λεπροῖς, εὐδρομίαν τοῖς χωλοῖς ἀναμέλψουσιν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Κηρύττει τὸ σὸν, τερατούργημα σοφὲ εἰς τὸν αἰῶνα, θερμῶν ὑδάτων ἢ ἀνάβλυσις, βωμὸς τῷ τάφῳ σου κείμενος, ὃν ἐκ τῆς Ῥωμαίων μεγίστης, μετηνέγκατο πόλεως, τὸ πονηρὸν ἐξελαθὲν πνεῦμα Ἀβέρκιε.

Λαοῦ ταπεινοῦ, προηγῆσω ὑψηλὸς ἐν θεωρίαις, καὶ ἐνεργείαις καὶ δυνάμεσιν, ἀποδειχθεὶς Ἱερώτατε, καὶ τοῦ ὑψηλοῦ Βασιλέως, Θεραπευτῆς, ὃ κραυγάζομεν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ετέθη ἐκ σῆ, ὃν ἐγέννησε Πατὴρ πρὸ τῶν αἰώνων, διτταῖς οὐσίαις καὶ θελήσεσιν, οἷα Θεὸς τε καὶ ἄνθρωπος, Κόρη γνωριζόμενος πᾶσι, τοῖς ἐν πίστει κραυγάζουσιν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τῶν Μαρτύρων. Ἐν τῇ καμίνῳ.

Σὺν Ἰαμβλίχῳ, Ἐξακουσῳδιανόν, Μαρτινιανόν, ἄμα Ἀντωνίνῳ καὶ τὸν εὐκλεῆ, Ἰωάννην Διονύσιον, Μαξιμιλιανόν, τοὺς τοῦ Χριστοῦ τιμήσωμεν Μάρτυρας.

Εγκεκρυμμένοι, τῷ τὰ κρυπτὰ εἰδότει ἠύχεσθε, παῦσαι φανερόν τὸν φθόνον τοῦ δυσσεβῆς, κεκρυμμένως· καὶ θανόντες δὲ, τὴν φοβεράν τυποῦτε ἀνάστασιν.

Βίαις οὐδὲν ὡς, παρανομούντων κατεκάμφθητε, σέβας τοῖς εἰδώλοις νεῖμαι θεοστυγῆς· διὰ τοῦτο πίστει σέβομεν, ὑμῶν τὰ λείψανα, ἀγιασμόν λαμβάνοντες Ἅγιοι.

Θεοτοκίον.

Ὡφθης Ἀγγέλων, Θεοκυῆτορ ὑπερέχουσα· Ὡφθης Ἀθλητῶν κραταίωμα ἀληθῶς· Ὡφθης πάντα γενεὴν διάσωσμα, τῶν γινωσκόντων σε, παναληθῆ τοῦ Λόγου λοχεύτριαν.

Τοῦ Ἱεράρχου. Ὡδὴ η'. Τῶν ἐν καμίνῳ.

Ὡς περιδέξιος Ποιμὴν, ἢ ἀκένωτος πηγὴ τῶν ἰαμάτων, Ἐκκλησίας ὁ στύλος, ὁ τῶν Πιστῶν στηριγμός, ὁ μέγας ἀστήρ ὁ πολύφωτος, ὁ ἱερομύστης, Ἀβέρκιος τιμάσθω.

Σὺ ὡσπερ φοίνιξ ψαλμικῶς, ἐξανθήσας ἐν αὐλαῖς Θεοῦ τοῦ ζῶντος, ἐπληθύνθησας ὡς κέδρος, καὶ ὡς εἰλαία σοφὲ, ἐφάνης εἰλαίῳ τῶν ἔργων σου, πάντων ἰλαρύνων, τὰ πρόσωπα ἐν πίστει.

Ὡς ἐπάνω πρακτικῆς, πολιτείας ἐμφανῶς καθάπερ πόλις, ἐγνωρίσθησας κειμένη, καὶ βυθισθεῖσας τὸ πρὶν, τῇ πλάνῃ Ὅσιε τὴν πόλιν σου, πόλεως τῆς ἄνω, δεικνύεις κληρονόμον.

Θεοτοκίον.

Γδοῦ ἢ κλίνη Σολομών, ἣν κυκλῶσι δυνατοὶ, ὡς αἱ προρόήσεις, νῦν Γραφῆς τῆς ἀγίας, ἐν ἧ Χριστὸς ὁ Θεός, σαρκώσας θεῖα ἀνεπαύσατο, ἢ εὐλογημένη καὶ κεχαριτωμένη.

Τῶν Μαρτύρων. Χειῖρας ἐκπετάσας Δανιὴλ.

Χαίρει Ἐφεσίων ἢ λαμπρά, σαφῶς Μητρόπολις, ὑμᾶς πλουτήσασα, πρὸς τὸν Πανάγαθον Ἅγιοι, πρεσβευταῖς καὶ ἀντιλήπτορας, ξένον ὀφθέντας ἐπὶ γῆς, τοῖς πᾶσι θεάμα, τῇ ἐγέρσει τῇ παραδόξῳ, δι' ἧς ἐδοξάσθητε.

Αγρυπνοὶ ὠραῖητε ἡμῶν, μετὰ τὴν κοίμησιν, πάνσοφοι φύλακες, κατακοιμίσαντες κύματα, ἀπιστίας καὶ ἐμφράττοντες, αἰρετιζόντων ἐμφανῶς, ἄθεα στόματα, παραδόξως νεύσει Θεοῦ ἐκτελοῦντες θαυμάσια.

Ρήγγυται ὑμῶν πρὸ τῶν ποδῶν, ὁ πλάνος κείμενος, νεκρὸς ἀναίσθητος, ὁ πρὶν καυχῶμενος ἄμετρα, καὶ οἰήσει σκοτιζόμενος, καὶ μεγαλύνεται Χριστός, ὁ μεγαλύνων ὑμᾶς, ὃ βρωμεν· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Γερολογίαις ἱεραῖς, ὑμνολογήσωμεν τῆς Παίδας σήμερον, οὗς περ κατέστεψε Κύριος, ἀμαράντοις διαδήμασι, καὶ ἐμεγάλυνε, πολλῶν θαυμάτων λάμπουσι, μελωδούντας· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Νοσοῦσαν Παρθένε τὴν ἔμην, ψυχὴν θεράπευσον, καὶ τὸν ἐνόντα μοι, παθῶν ἀπόπλυνον βόρβορον· καὶ τῷ βήματι παράσησον, τῆ Παντοκράτορος Θεοῦ, ὅλον σωζόμενον, ἵνα μέλπω· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

• **Χ**ειῖρας ἐκπετάσας Δανιὴλ, λεόντων χάσματα, ἐν λαίκῳ ἔφραξε· πυρὸς δὲ δύναμιν ἔσβεσαν, ἀρετὴν περιζώσάμενοι, αἱ

• εὐσεβείας ἐρασταί, Παῖδες κραυγάζοντες
• Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.
Τοῦ Ἱεράρχου.

Ῥδὴ δ'. Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον.

Ω'ς φωταυγῆς σου ὁ βίος, ὡς ὠραῖοι οἱ πόδες, ὡς λίαν θαυμαστή ἡ πρὸς Θεὸν, νεῦσις ὁμοῦ καὶ οἰκειώσεις, ὡς μεγίστη ἡ χάρις, ἡ ἀνωθεν δοθεῖσά σοι σοφέ· διὰ τοῦτο ἐν πίστει, τιμῶμέν σε Ἀβέρκιε.

Σὲ τὸν ὁμόσκηνον πάντων, τῶν Ἀγίων Μαρτύρων, τὸν σύνθρονον τῶν θείων Μαθητῶν, Πατριαρχῶν τὸν ὁμότιμον, Προφητῶν καὶ Ὁσίων, καὶ τῶν ἐπουρανίων Λειτουργῶν, τὸν συνόμιλον πίστει, γεραίρομεν Ἀβέρκιον.

Ηπαναγία σου μνήμη, ἀπλουμένη ἐν κόσμῳ, φωτίζει τῶν ἀνθρώπων τὰς ψυχὰς, φέγγει πλουσίῳ ἐν χάριτι· ἦν τελῶντες ἐκ πόθου, παθῶν ἡμᾶς καὶ σκότους πειρασμῶν, ταῖς πρεσβείαις σου ρῦσαι, δεόμεθα Ἀβέρκιε.

Θεοτοκίον.

Φωτιστικὴν σε λυχίαν, ὁ Προφήτης προβλέπει, λαμπάδιον τὸ θεῖον ἀληθῶς, ἐν ἑαυτῇ ἐπιφέρουσαν, Παναγία Παρθένε, τὸν μόνον ὑπερούσιον Θεὸν, διὰ σπλάγχνα ἐλέους, ἐκ σοῦ ἐνανθρωπήσαντα.

Τῶν Μαρτύρων. Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους.

Ιδὲ δὴ τί καλόν, ἢ τί τερπνόν, Δαυὶδ ὁ θεῖος ἀνεβόα· ἀλλ' ἢ οἰκεῖν ἐν ὁμοιοῖα, ἀγίου Παῖδας σεπτὰ σκηνώματα, τὴν πρὸς τὸν Κτίστην ἔνωσιν, τετηρηκότας ἀδιάσπαστον.

Ωφθητε ἐπτῶροφος οἶκος, Μάρτυρες θεῖοι τῆς Τριάδος, ἔνδον ἐν σπηλαίῳ θανόντες, καὶ τῶν εἰδώλων οἴκῃ συντρίψαντες, καὶ πρὸς ναὸν οὐράνιον, εὐσεβοφρόνως μετοικήσαντες.

Σκίρτησον Χριστῆ Ἐκκλησία, στύλους ἐπτά βασιτάζοντάς σε, ἔχουσα Κυρίου τοὺς Παῖδας, δι' ὧν πεπτῶκει τείχη ἀνίδρυτα, κακοπιστίας χάριτι, τῆ τὴν ζῶν νεκροῖς ἐμπνέοντος.

Ημεροφαεῖς ὡς ἀστέρες, πᾶσαν τὴν γῆν φωταγωγεῖτε, θείων ἀρετῶν καὶ θαυμάτων, φαιδραῖς ἀκτίσι Παῖδες μακάριοι· διὸ ἡμῶν φωτίσατε, τὰ τῆς καρδίας αἰσθητήρια.

Θεοτοκίον.

Φέρεις ἐν ἀγκαλαῖς τὸν πάντα, θεία κατέχοντα παλάμη· ὃν περ ἐκδυσώπει Παρθένε, ἐμὲ τὸν μόνον ὄντα κατάκριτον, δι' εὐσπλαγχνίαν ἄφατον, ἐναγκαλίσασθαι καὶ σῶσαί με.

Ὁ Εἰρμός.

• **Λ**ίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξέυτου σε Παρθένε, ἀκρογωνιαῖος ἐτήθη, Χρι-

• στὸς συναΐψας τὰς διεστῶσας φύσεις· διὸ ἐπαγαλλόμενοι, σὲ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον τοῦ Ἱεράρχου.

Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Ε'πιτελῶν Ἀβέρκιε, τέρατα καὶ σημεῖα, θερμῶν ὑδάτων ἐκβλυσιν, σαῖς εὐχαῖς ἀπειργάσω· καὶ τῇ προστάξει σου Πάτερ, ἐν ἐνὶ σκευῇ οἶνος, μετὰ ἐλαίου εἰδός τε, ἕτερον βεβλημένα, θεία ῥοπή, ἀμιγῆ προείρχοντο παραδόξως, καιρῶ ἰδίῳ ἕκαστον, εἰς Χριστοῦ δόξαν θείαν.

Ἐτερον τῶν Μαρτύρων, καὶ Θεοτοκίον ὁμοῦ.

Σὺν Ἰαμβλίχῳ μέλψωμεν, Ἰωάννην Μαρτῖνον, καὶ Ἀντωνῖνον ἄσμασι, Μαξιμιλιανόν τε, καὶ Διονύσιον ἅμα, τῷ κλεινῷ Ἐξακούστῳ, φαιδρῶς πανηγυρίζοντες, τὴν λαμπρὰν αὐτῶν μνήμην· ὅπως εὐχαῖς, τούτων καὶ πρεσβείαις τῆς Θεοτόκε, πταισμάτων λύσιν εὐρωμεν, πρὸς Χριστοῦ τοῦ Σωτῆρος.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Ἱεράρχου τρία, δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Ἦχος πλ. δ'. Κύριε, εἰ καὶ κριτηρίῳ.

Εἴχρισε, σὲ Ἀρχιερέα ἡ χάρις, τῆ Παρακλητικῆ Ἀβέρκιε, πλάνης καθαιρουῦντα τεμένη, καὶ ἀνιστῶντα τῇ χάριτι, ναὸς Θεοῦ ἱερῆς, εἰς δόξαν τε καὶ αἴνεσιν, τοῦ τεθέντος ἐκ Παρθένου, καὶ τὰ πάντα ἀγιάσαντος.

Θαύμασι, Πάτερ ἐβεβαίωσας πάντας, λόγους τοῦ θείου κηρύγματος, καὶ τοὺς πλανωμένους ἀνθρώπους, πρὸς θείαν γνῶσιν ἐπέστρεψας, φωταγωγὸς ἀπλάνης, Ἀβέρκιε δεικνύμενος, καὶ δαιμόνων καθαιρέτης· διὰ τῆτο εὐφημουμέν σε.

Μέγιστος, πᾶσιν ὡς περ ἥλιος Πάτερ, τῇ αἰκουμένη ἀνέτειλας, λάμπησι πανσόφων σου λόγων, καὶ ἰαμάτων λαμπρότησι, φωταγωγῶν τοὺς πιστοὺς, καὶ σκότος παθῶν πάντοτε, ἐκδιώκων συνεργεία, τοῦ Ἁγίου μάκαρ Πνεύματος.

Δόξα, Ἦχος γ'.

Α'ρχιερεῦ Ὅσιε, παμμακάρισε Πάτερ, θαυματουργέ θαράπον Χριστοῦ Ἀβέρκιε, προφητικῶ ἐκλάμψας βίῳ, καὶ ἀποστολικῶν ἀξιοθεῖς χαρισμάτων, τῷ Σωτῆρι λειτουργῶν, σὺν Ἀγγέλοις ἀπαύστως, πρέσβευε ῥυσθῆναι ἀπὸ πάσης ἀπειλῆς τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Μεγάλη τοῦ Σταυροῦ σε.

Α'γγέλων χαρμονῇ τῶν θείων Κόρη πέφυκας, τῶν Ἀποστόλων δόξα, καὶ Προφητῶν ἐκσφράγισμα, τῶν ἀνθρώπων τε πιστῶν ἢ

προστασία, καὶ ὁδηγὸς σωτήριος· διὰ τὸτό σε προσκυνοῦμεν Παρθένε.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ο ῥῶσα τὸν ἐκ σοῦ τεχθέντα Παναμώμητε, κρεμάμενον ἐν ξύλῳ, ὠλόλυζες βῶσα· Ποθεινότατόν μου Τέκνον, ποῦ σου ἔδου τὸ καλλος τὸ φωσφόρον, τοῦ καλλωπίσαντος, τῶν ἀνδρῶπων τὸ γένος;

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΚΓ΄. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος καὶ Ἀποστόλου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ε΄. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τρία, δευτεροῦντες αὐτά.

Ἦχος δ΄. Ἐδωκας σημείωσιν.

Δεῦτε τὸ μνημόσυνον, τοῦ Θεαδέλφου τιμήσωμεν, ἱερῶς οἱ θεόφρονες· ζυγὸν γὰρ δεξάμενος, τοῦ Χριστοῦ προθύμως, τοῦ Εὐαγγελίου, τῆς ἀγαθότητος αὐτοῦ, καὶ βασιλείας κήρυξ γενένηται, καὶ τούτου τὴν ἀνέκφρασον, οἰκονομίαν πιστεύεται. Δι' αὐτῆ Παντοδύναμε, ἰλασμὸν ἡμῖν δώρησαι.

Πάντα περιήχησε, τῆς οἰκουμένης τὰ πέπρατα, τῶν ῥημάτων ὁ φθόγγος σου, δι' ὧν φωτιζόμεθα, ἀρετῆς ἐνθέου, πρὸς πᾶσαν ἰδέαν, καὶ ὁδηγούμεθα πιστῶς, πρὸς τῆς Τριάδος Θεῖαν ἐπίγνωσιν· διὸ ἐκδυσωπῆμέν σε, ὡς Ἱεράρχης ἰκέτευε, Ἰησοῦν τὸν φιλάνθρωπον, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Πῆρῶθεν προβλέπων σου, τὴν πολιτείαν Ἰακώβε, ἀδελφόν σε προσήκατο, Χριστὸς ὁ φιλάνθρωπος, ὁ σοφὸς προγνώστης, Ἱεροσολύμων, ἱεροφάντορα πιστὸν, καὶ ποιμενάρχην προχειρισάμενος, καὶ μυστην τὰ ἀπόρρητα, ἱερουργοῦντα μυστήρια. Ὅν καὶ νῦν καθικέτευε, τῆ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δέξα, Ἦχος πλ. β΄.

Αἵματι τοῦ Μαρτυρίου, τὴν ἱερωσύνην κατεποίκιλας, Ἱερομάρτυς Ἀπόστολε· τῷ γὰρ πτερυγίῳ τῆ Ἱερῆ παρεστῶς, Θεὸν Λόγον ἐκήρυξας, Δημιουργὸν ὄντα τοῦ παντός· ὅθεν ὑπὸ Ἰουδαίων ῥίψεις, ἕρανίων θαλάμων ἤξιω-

σαι. Ἀδελφότε Ἰακώβε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Τριήμερος ἀνέστης.

Τὴν πᾶσάν μου ἐλπίδα εἰς σέ, Παρθένε ἀνατίθημι· μὴ παρίδης, ἀλλὰ σπεῦσον ἀγαθῆ, ῥυσθῆναί με ἐν τάχει, παθῶν τῶν ἐνοχλούντων, καὶ καθ' ἐκάστην πολεμούντων με.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ΄. Κύριε, εἰ καὶ κριτηρίῳ.

Κύριε, εἰ καὶ πτερυγίῳ παρέστη, τοῦ Ἱεροῦ ὁ Ἰακώβος, ἀλλὰ παρρησία λαλήσας, Θεὸν Λόγον σε ἐκήρυξε, Δημιουργὸν τοῦ παντός, κόσμῳ ἐπιδημήσαντα· οὐ ταῖς πρεσβείαις καὶ νῦν παράσχου, τὸν φωτισμὸν ταῖς ψυχῆς ἡμῶν.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν.

Κύριε, εἰ καὶ ἐν τῷ ξύλῳ ἡ κάρρα, τοῦ Ἀποστόλου συντέτριπται, ἀλλ' ἐν Παραδείσῳ τῷ ξύλῳ, τῷ τῆς ζωῆς σοι προσήνεκται· τῶν γὰρ προσκαίρων λυθείς, αἰώνίως ἀγαλλεταί· οὐ ταῖς πρεσβείαις ταῖς Ἐκκλησίαις, τὴν εἰρήνην σου κατάπεμψον.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται.

Κύριε, σέ ὁμολογήσας γενναίως, ὁ Ἀδελφός Θεὸς γέγηθεν, Υἱὸν τοῦ Θεοῦ τῆ ὑψίστου, εἰλικρινῶς ὁ αἰοίδιμος· τοὺς δὲ δυσφήμους ἐχθροὺς, κατήσχυνε καὶ ἔπαυσε· διὰ τοῦτο καὶ ἐναθλήσας, σοὶ παρέστη ἀγαλλόμενος.

Δέξα, Ἦχος πλ. δ΄.

Τοῦ ἀρχιποίμενος Χριστοῦ, ἀδελφὸς χρηματίσας καὶ διαδόχος, καὶ ἐν Ἀποστόλοις ἐπίσημος, τὸν ὑπὲρ αὐτῆ θάνατον ἠγάπησας, καὶ τὸ μαρτύριον οὐκ ἐπησχύνθης, Ἰακώβε ἐνδοξε. Αὐτὸν ἰκέτευε ἀδιαλείπτως, τῆ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Κύριε, εἰ καὶ κριτηρίῳ.

Τὸδε μου, τῆς συντετριμμένης καρδίας, τοὺς στεναγμοὺς Θεοθύμφευτε· πρόσδεξαι Παρθένε Μαρία, καὶ μὴ ἀπόση πανάμωμε, τὰς τῶν χειρῶν μου ἀγνή, ἐπάρσεις ὡς φιλάγαθος· ἵνα ὑμῶ καὶ μεγαλύνω, τὸν μεγαλύναντα τὸ γένος ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ΄.

Οὗς τοῦ Κυρίου μαθητῆς, ἀνεδέξω Δίκαιε τὸ Εὐαγγέλιον, ὡς Μάρτυς ἔχεις τὸ ἀπαράτρεπτον, τὴν παρρησίαν ὡς Ἀδελφός, τὸ πρεσβεύειν ὡς Ἱεράρχης. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῆ Ἀποστόλου ὁ παρῶν εἰς 5'.

Ποίημα Θεοφάνους.

ᾠδὴ α'. Ἦχος δ'. Θαλάσσης, τὸ ἐρυθραῖον.

Τὴν δόσιν, τὴν ἀγαθὴν Ἰάκωβε, καὶ δῶρον τέλειον, ἐκ τοῦ Πατρὸς τῶν φώτων τοῖς βροτοῖς, χορηγεῖσθαι διδάσκεις σαφῶς ἥς μετασεχεῖν Ἀπόστολε, τοὺς σὲ ὑμνοῦντας καδικέτευε.

Τῆ αἴγλη, σὺ φωτισθεῖς Ἰάκωβε, τοῦ Θεοῦ Πνεύματος, καὶ σὺν αὐτῷ τῆς νόμου ἐκτιθεῖς, Ἐκκλησίας ῥυθμίζεις ἐθνῶν, ὡς τῆ Χριστοῦ Ἀπόστολος, Ἱεροφάντορ παμμακάριστε.

Χορείααν, τῶν Ἀποστόλων πάνσοφε, σαφῶς ἐκόσμησας, Ἀρχιερεὺς ὡς πρῶτος γεγωνῶς, αὐτουργία τοῦ Λόγου χρισθεῖς, ὡς μαθητῆς Θεοῦ ἀδελφός, ἱεροκήρυξ μυστικώτατος.

Θεοτοκίον.

Πηγὴν σε, τῶν ἰαμάτων ἔχοντες, ἀπαρυόμεθα, ὡς τὴν πηγὴν τεκοῦσαν τῆς ζωῆς, Θεοτόκε πανύμνητε, καὶ τῶν ψυχῶν τὴν ἴασιν, καὶ τῶν σωματίων τὴν ἀνάκτησιν.

ᾠδὴ γ'. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Εὐφραίνεται ἡ φυλὴ, ἡ τοῦ Ἰουδα ἐπὶ σοὶ σήμερον, ταῖς τοῦ Χριστοῦ βλέπουσα, σὲ μαρμαρυγαῖς ἀπαστράπτοντα.

Αστέρα Θεολαμπῆ, σὲ Ἐκκλησία τῶν ἐθνῶν ἔχουσα, τὸν εὐκλεῆ Κήρυκα, Θεοῦ δαδουχίαις λαμπρύνεται.

Τὸν νόμον τὸν τῆς ζωῆς, τῆ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ τέθεικας, ζωοποιῶ Πνεύματι, σὺ νομοθετῶν καὶ φθεγγόμενος, Θεοτοκίον.

Οὐ ἔτεκες ἐν σαρκί, Παρθενομήτορ ἐκ Πατρὸς λάμπσαντα, τοῦτον Ἀγνὴ Ἰάκωβος, ὡς Θεὸν τῶν ὄλων ἐκήρυττε. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**ὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σου
» **Χ**ριστέ κράζουσα· Σὺ με ἰσχύς Κύριε,
» καὶ καταφυγὴ καὶ στερέωμα.

Κάθισμα, Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Απόστολε Χριστέ, καὶ αὐτόπτα καὶ Μάρτυς, Ἰάκωβε σοφὲ, Ἀδελφότης μάκαρ, τῆς πίστει ἐορτάζοντας, τὸ σεπτὸν σου μνημόσυνον, ἐλευθέρωσον, τῶν συνεχόντων πταισμάτων, ταῖς πρεσβείαις σου, τοὺς οὐρανοὺς ἐμβατεύων, δυνάμει τοῦ Πνεύματος.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Συγγενὴς κατὰ σὰρκα τοῦ Ἰησοῦ, χρηματίσας πρὸς τοῦτου χάριν πολλὴν, Ἀπό-

στολε εἴληφας, καὶ τοῖς πᾶσι μετέδωκας, φωτισμοῦ καὶ γνώσεως, πανσόφου Ἰάκωβε, καὶ εἰδώλων πλάνην, ῥιζόθεν ἀνέσπασας· ὅθεν οἱ τοῦ σκότους, προϊστάμενοι πλάνοι, ἀδίκως σε κτείνουσι, τὸν Σωτῆρα κηρύττοντα· διὰ τοῦτο βοῶμέν σοι· Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οὐ πανάμωμος Νύμφη τοῦ Ποιητοῦ, ὡς ἀπειρανδρος Μήτηρ τῆ Λυτρωτοῦ, δοχεῖον ὡς ὑπάρχουσα, τοῦ Παρακλήτου πανύμνητε, ἀνομίας με ὄντα, αἰσχρὸν καταγώγιον, καὶ δαιμόνων παίγιον, ἐν γνώσει γεγόμενον, σπεῦσον καὶ τῆς τέτων, κακουργίας με ῥῦσαι, λαμπρὸν οἰκητήριον, ἀρετῆς ἀπαρτίσασα, φωτοδόχε ἀκήρατε· διώξον τὸ νέφος τῶν παθῶν, καὶ τῆς ἄνω μεθέξεως ἀξίωσον, καὶ φωτὸς ἀνεσπέρου, πρεσβείαις σου Ἀχραντε.

ᾠδὴ δ'. Δὲ ἀγάπησιν Οἰκτίρμον.

Επεβίβασας εἰς Θάλασσαν σοῦ τοὺς ἵππους, τοὺς Ἀποστόλους Σῶτερ, καὶ ἐφώτισαν τὰ ἔθνη, πρὸς τὴν σὴν ἐπίγνωσιν, ἐλκύσαντες Κύριε.

Ακηλίδωτον ὡς ἔσοπτρον δεδειγμένος, καὶ πρωτοργὸς ἀκτίνας, τῆς ἀκτίστου Ἰακώβος, ἀκριβῶς δεξάμενος, τοῖς πᾶσιν ἐξέλαμψας.

Κυλιόμενόν σε λίθον ἡ προφητεία, ἡγιασμένον βλέπει, καὶ συντρίβοντα πλάνης, σαθρὰν ματαιότητα, ἰσχυῖ τοῦ Πνεύματος.

Θεοτοκίον.

Υπόδυσ Παρθενομήτορ τὴν σὴν γαστέρα, ὁ πρὸ αἰώνων Λόγος, γεννηθεῖς ἀπορρήτως, ἐκ Πατρὸς Ἰάκωβον, Ἀπόστολον δεικνυσιν.

ᾠδὴ ε'. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Σὺ Κύριε φωτὸς, ἀστραπὴν τὸν Ἰάκωβον, ἀνέδειξας φρυκτωροῦσαν, καὶ βροτοῦς τῆς ἀγνοίας, καὶ πλάνης ἀπαλλάττουσαν.

Σὲ Κύριε φωνῆ, ἐλευθέρῃ ἐκήρυξεν, ὁ δίκαιος ἀδελφός σου, μιμητὴς τε τοῦ πάθους, ἐγένετο κτενόμενος.

Τὶς βρότειός σοι νοῦς, ἐγκωμίων ἐφύμνιον, δυνήσεται προσκομίζειν, ἀρετῆς λαμπρυνθέντι, ταῖς χάρισιν Ἰάκωβε; Θεοτοκίον.

Σὲ Θεῖον ἀληθῶς, εὐρηκῶς ἐνδιαίτημα, κατώκησεν ὡ Παρθένη, τὴν ἡμῶν σωτηρίαν, ὁ Λόγος προμηθαύμενος.

ᾠδὴ 5'. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Στολήν σε, τῆς νομικῆς ἐνέδυσσε κρείττονα, καὶ Ἱεράρχην δεικνύει, Ἀαρῶν τοῦ πα-

λαι τιμιωτέραν, ὁ δὲ οἶκτον, εἰς ἀδελφότητά σε δεξάμενος.

Οργανον, ἐνεργείαις κρηόμενον Πνεύματος, πᾶσαν διάνοιαν δέλγον, καὶ Θεῷ προσάγον τῆς σωζομένης, ἐκ δουλείας, χαλεπωτάτης γέγονας ἄριστον.

Διψήσας, τῆ τῆς ζωῆς ἐξέπιες ναίματος, καὶ ποταμὸς ἀναβλύζεις, θεορρήμοσύνης τῆς σῆς κοιτίας, ἀλλομένης, τῆ οἰκουμένη τῷ Θεῷ Πνεύματι.

Θεοτοκίον.

Εὐα μὲν, παρακοῇ τὸν θάνατον ἔτεκεν ἡ Θεοτόκος ζωὴν δὲ, συλλαβοῦσα τέτοκε τὴν ἀγήρω, καὶ τὸ πάλαι, ὑπὲρ πάντων ἀπέτισεν ὄφλημα.

Ὁ Εἰρμός.

» **Θ**ύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ
» Ἐκκλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύ-
» θρου κεκαθαρμένη, τῷ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς
» πλευρᾶς σου ρεύσαντι αἵματι.

Κοντάκιον, Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς.

Ο του Πατρὸς μονογενῆς Θεὸς Λόγος, ἐπιδημήσας πρὸς ἡμᾶς ἐπ' ἐσχάτων, τῶν ἡμερῶν Ἰακώβε θεσπέσιε, πρῶτόν σε ἀνέδειξε τῶν Ἱεροσολύμων, Ποιμένα καὶ Διδάσκαλον, καὶ πιζὸν οἰκονόμον, τῶν μυστηρίων τῶν πνευματικῶν ὅθεν σε πάντες τιμῶμεν Ἀπόστολε.

Ὁ Οἶκος.

Τὸν γόνον σε τοῦ Ἰωσήφ, καὶ Ἱεροσολύμων τὸν πρῶτον Ἱεράρχην, Ἰακώβε θεόπτα, καὶ τοῦ Κυρίου ἀδελφόν, ὕμνοις ἐγκωμίων ἀνυμνοῦμεν εὐσεβῶς, καὶ πίστει ἀνακράζομεν. Δώρησαι ἡμῖν δώρημα τέλειον ἐκ τοῦ Πατρὸς τῶν φώτων, καὶ ἀπέλασον τὴν θλίψιν τὴν ἐπερχομένην καὶ ἐνεστῶσαν ἐκ πλήθους πταισμάτων ἐπῆραν γὰρ οἱ ἐχθροὶ καθ' ἡμῶν τὴν πτέρναν, καὶ ἐκύκλωσαν ἡμᾶς Ἰσμαηλίται ὧν θραῦσον ταχὺ τὰ τόξα ἱεροφάντορ, ἵνα σε πάντες τιμῶμεν Ἀπόστολε.

Συναξάριον.

Τῆ ΚΓ΄. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος καὶ Ἀποστόλου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου.

Στίχοι.

Κληθεὶς ἀδελφός τοῦ κατακρίτου ξύλω,
Θνήσκεις δι' αὐτόν, παμμάκαρ, κρουσθεὶς ξύλω.

Ἐσθλὸν Ἀδελφοθέον τριτάτη ξύλω εἰκάδι πλῆξαν.

Οὗτος ὁ Ἅγιος Ἰακώβος ὁ Ἀδελφοθέος, πρῶτος Ἐπίσκοπος ἐν Ἱεροσολύμοις ἐγένετο, παρ' αὐτοῦ τοῦ Κυ-
Οκτωβρε.

ρίου χειροτονθεὶς, καὶ πρῶτος τὴν θείαν Λειτουργίαν ἔγραψε καὶ ἐξέθετο, παρ' αὐτοῦ τοῦ Χριστοῦ ταύτην διδασθεῖς ἢν τινα Λειτουργίαν ὑστερον συντομωτέραν ἐποίησεν ὁ μέγας Βασιλεὺς, καὶ μετ' αὐτὸν ὁ θείος Χρυσόσομος, διὰ τὴν τῶν ἀνθρώπων ἀσθένειαν. Ποιμαίνων δὲ τὴν ἐν Ἱεροσολύμοις Ἐκκλησίαν, καὶ πολλοὺς διδάσκων ἐκ τῶν Ἰουδαίων καὶ Ἑλλήνων, καὶ ἐπιστρέφων αὐτοὺς ἐπὶ τὸν Κύριον, εἰς ὄργην ἐκίνησε τοὺς Ἰουδαίους. Κρατήσαντες οὖν αὐτόν, ἐβρίψαν ἀπὸ τοῦ ἄκρου τοῦ Ἱεροῦ, καὶ ἀπέκτειναν.

Περὶ δὲ τοῦ λέγεσθαι Ἀδελφοθέος, φέρεται τοιοῦτος λόγος ἐκ παραδόσεως. Τοῦ μνήστορος Ἰωσήφ, μερίζοντος τὴν γῆν αὐτοῦ τοῖς ἐκ τῆς προτέρας γυναικὸς παισὶ, καὶ βουλομένου μερίδα ποιήσασθαι καὶ τῷ ἐκ τῆς ἁγίας Παρθένου Ἰῶφ καὶ Θεῷ, οἱ μὲν ἄλλοι οὐ κατεδέξαντο ὁ δὲ Ἰακώβος, λαβὼν αὐτόν εἰς τὴν μερίδα συγκληρονόμον, ἐκλήθη οὐ μόνον Ἀδελφοθέος, ἀλλὰ καὶ Δίκαιος.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰγνατίου, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.

Στίχ. Ἐύρες μεταστὰς τὴν παλαιὰν ἀξίαν,

Ἰγνατίε Πρόεδρε Ῥώμης τῆς Νέας.

Ο ἐν Ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν Ἰγνατίος υἱὸς μὲν γέγονε Μιχαὴλ βασιλέως καὶ Προκοπίου τῆς βασιλίσσης, ἀδελφὸς δὲ Θεοφίλου, καὶ ἐγγονὸς Νικηφόρου τοῦ βασιλέως. Εὐνούχος δὲ γενόμενος, εἶτα καὶ Μοναχὸς ἀποκαρτεῖς, καὶ Ἠγούμενος τῆς τοῦ Ἀρχαγγέλου Μονῆς, τῆς τότε μὲν ἐπικαλουμένης τοῦ Ἀνατέλλοντος, νῦν δὲ Σατύρου, προχειρίσθη ἔπειτα Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, καὶ ἐκράτησε τὸν πατριαρχικὸν θρόνον ἔτη ἑνδεκά καὶ μῆνας πέντε καὶ μετὰ ταῦτα ἐξεβλήθη ὑπὸ Μιχαὴλ βασιλέως, ἀντ' αὐτοῦ Πατριάρχην προβαλομένου Φωτίου τὸν πρωτοσπαθάριον, καὶ πρωτασκηρίταν, γεόμενον πρότερον Μοναχόν. Εἶτα ἐξεβλήθη καὶ αὐτὸς ὑπὸ Βασιλείου βασιλέως, καὶ ἀποκατέστη πάλιν Ἰγνατίος καὶ ἐκράτησεν ἔτη δέκα, καὶ πάλιν ἐξεβλήθη καὶ ἐγένετο Στέφανος ὁ ἐν Ἁγίοις. Ὁ δὲ Ἅγιος Ἰγνατίος, ἀπελθὼν ἐν τῇ Σατύρου Μονῇ, ἐν εἰρήνῃ ἀνεπαύσατο.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Μακαρίου τοῦ Ῥωμαίου.

Στίχ. Ἐρημον ἠγάπησας οἰκεῖν παμμάκαρ,
Θεῷ ὀμιλεῖν καταμόνας τῷ μόνῳ.

Τρεῖς τινες ἠγιασμένοι γέροντες, Σέργιος, καὶ Ὑγίνος, καὶ Θεόφιλος, ἐκ τῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Ἀσκληπιοῦ, τοῦ ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ τῆς Συρίας, ὁμονοήσαντες ἐπ' ἀγαθῷ ποτὲ λογισμῷ, σκοπὸν ἔσχον ἄχρι τέλους τὴν περιγίον ταύτην διελθεῖν καὶ τῆς πορείας ἀρχάμενοι, ἀλλεπάλληλα εὕρισκον δεινὰ, πῆ μὲν ἐξ ἀνθρώπων, πῆ δὲ ἐκ θηρίων, θλιβόμενοι, κακοχούμενοι, καὶ αὐτῆς ἔστιν ὅτε τῆς ἐκ τῶν ἀγρίων βοτανῶν τροφῆς ὑστερούμενοι.

Τέως ὁδὸν ἡμερῶν οὐκ ὀλίγων διαβιβάσαντες, κατέλαβον τόπον τινα, πορείαν ἀνθρώπου μνησυντα. δι' ἧς καὶ ὠδηγήθησαν εἰς σπήλαιον ἀπελθεῖν, φαινόμενον ἐγκατακόν ἔχειν ἀνθρώπου, διὰ τὸ κεκοσμημένον εὐρεθῆναι. ὃ εἰσελθόντες, προσεκαρτέρου ἰδεῖν τὸν τούτου οἰκητορα. Μετὰ μικρὸν δὲ, εὐωδίας τινὸς αἰσθόμενοι, εἶδον ὁμοίωμα ἀνδρὸς ἐστολισμένον ταῖς οἰκείαις θριξίν. Οὗτος δὲ ἦν ὁ ὅσιος τοῦ Θεοῦ Μακάριος ὁ Ῥωμαῖος.

Ἐρχόμενος δὲ οὗτος ἐπὶ τὸ σπήλαιον, ἤσθετο μακρόθεν αὐτῶν καὶ ρίψας ἑαυτὸν ὁ γέρον χαμαί, προσήξατο καὶ κράξας φωνῇ μεγάλῃ, λέγει: Εἰ ἀπὸ Θεοῦ ἐστέ, ἐμφανίσθητέ μοι. εἰ δὲ ἀπὸ τοῦ δαίμονος, ἀπόστητε ἀπ' ἐμοῦ τοῦ ἀμαρτωλοῦ καὶ ταπεινοῦ. Ἐκεῖνοι δὲ ἀπεκρίναντο:

Ευλόγησον ἡμᾶς, δοῦλε τοῦ Θεοῦ· χριστιανοὶ ἴσμεν, καὶ τῷ διαβόλῳ ἀποταξάμεθα. Τότε ὁ γέρον ἀναστάς, ἔρχεται πρὸς αὐτούς· καὶ διαχωρίσας τὰς τρίχας ἀπὸ τῆς ὄψεως αὐτοῦ, ευλόγησεν αὐτούς.

Ἦσαν δὲ αἱ τρίχες αὐτοῦ λευκαὶ ὡσεὶ χιών, τὸ δὲ σῶμα αὐτοῦ, ὡς δέρμα χελώνης· ἐκ δὲ τοῦ πολλοῦ γήρους κεχαρασμένοι ἦσαν αἱ ὀφρύες αὐτοῦ ἐπάνω τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ· καὶ οἱ ὄνυχες τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν αὐτοῦ πλεῖον εἶχον τῆς σπιθαμῆς· αἱ δὲ τρίχες τοῦ πώγωνος αὐτοῦ, μέχρι τῶν ποδῶν αὐτοῦ.

Ἦρξατο οὖν ἐρωτᾶν αὐτούς καὶ λέγειν· Πόθεν ἐστέ, τεκνία μου; καὶ διὰ τί ἐληλύθατε ἐνταῦθα; Οἱ δὲ εἶπον αὐτῷ πάντα τὸν σκοπὸν αὐτῶν. Ἀπεκριθὴ δὲ ἐκείνος· Τεκνία μου, οὐκ ἔστιν ἐν γεννητοῖς τις δυνάμενος κατανοῆσαι τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ. Ἐγὼ γὰρ ὁ ἀνάξιος ἐσπούδασα τοῦτο ποιῆσαι, καὶ διὰ νυκτὸς ἐφάνη μοί τις, λέγων· Μὴ Σελήσης πειράσαι τὸν πλάσαντά σε. Οὐ δύνασαι γὰρ πλεῖον διελθεῖν τοῦ τόπου τούτου. Ταῦτα ἀκούσαντες ἐκείνοι, ἐφοβήθησαν φόβου μέγαν.

Καὶ ἦν λοιπὸν πρὸς ἐσπέραν, καὶ λέγει αὐτοῖς· Τεκνία μου, ὑποχωρήσατε μικρὸν· ἔχω γὰρ δύο παιδία ἐνταῦθα, πρὸς ἐσπέραν ἐρχόμενα· μήπως ξενισθέντα ἐν ὑμῖν, ἀδικήσωσιν ὑμᾶς. Καὶ ἰδοὺ δύο λέοντες, ἐλθόντες ἐκ τῆς ἐρήμου ὁρμαῖοι, ἔπεσον εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ ὠρούμενοι· ἐκείνοι δὲ πάλιν ἀπὸ τοῦ φόβου ἔπεσον χαμαί. Ὁ δὲ γέρον, ἐπιβίς τὰς χεῖρας τοῖς θηρίοις, λέγει πρὸς αὐτά· Τεκνία μου, ἐκ τῆς γῆς τῶν ἀνθρώπων ἐληλύθασι τινες πρὸς με, ἀλλὰ μηδὲν αὐτούς βλάβητε. Καὶ εὐθὺς στραφεὶς πρὸς τοὺς Μοναχοὺς, λέγει· Δεῦτε ποιήσωμεν, ἀδελφοί, ἐσπερινὸν ὕμνον. Καὶ ὡς ἀνέστησαν οὗτοι περιδεεῖς, δραμόντες οἱ λέοντες, περιέλειχον τοὺς πόδας αὐτῶν.

Τῇ δὲ ἐξῆς λέγουσι τῷ Ἀγίῳ· Εἰπέ ἡμῖν τίμιε Πάτερ, πῶς ἐνταῦθα ἐλήλυθας; Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς, εἶπεν· Ἐγὼ υἱὸς ἐγενόμην Ἰωάννου τινὸς Ῥωμαίου Συγκλητικῆς, καὶ ἐμνηστεύσαντό μοι οἱ γονεῖς γυναῖκα, ἐμοῦ μὴ βουλομένου, καὶ ἐγένοντο οἱ γάμοι· καὶ ὅτε ἡμᾶς ἐγκλείειν ἐμελλον εἰς τὸν κοιτῶνα, τοῦ λαοῦ παίζοντος καὶ ὄχλουτος οὐ μικρῶς, ἐξῆλθον μόνος ἐγὼ σιωπηλῶς, καὶ ἐκρύβην ἐν οἰκῆματι γυναικὸς χήρας ἐφ' ἡμέρας ἑπτὰ, θρηνοῦντων ἐκείνων καὶ ζητούντων με. Μετὰ δὲ ταῦτα, μέσης νυκτὸς ἀναστάς, ἦλθον παρὰ τὴν ὁδὸν· καὶ εὗρον τινα γηραιὸν, εἶπον πρὸς αὐτόν· Ποῦ πορεύῃ Πάτερ; Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπέ μοι· Ὅπου αὐτὸς ἔχεις τὸν νοῦν σου, ἐκεῖ πορεύομαι. Καὶ ἠκολούθησα αὐτῷ· καὶ διὰ τριῶν ἐτῶν ἦλθον ἐνθάδε σὺν αὐτῷ.

Πρὸ τινων οὖν ἡμερῶν τῆς πρὸς τὰ ἐνταῦθα ἀφίξεώς μου, κοιμωμένων ἡμῶν, ἅμα τῷ διὑπνισθῆναι με, ἀπῆλθεν ἐξ ὀφθαλμῶν μου, καὶ ἠρξάμην κλαίειν, καὶ λυπεῖσθαι. Ὁ δὲ εὐθέως ἐφάνη μοι, λέγων· Ἐγὼ εἰμι Ῥαφαὴλ ὁ Ἀρχάγγελος· μὴ οὖν δειλιάσης, ἀλλὰ δὸς δόξαν τῷ Θεῷ· ἦδη γὰρ διήλθες τὰ σκοτεινά, καὶ ἐλήλυθας εἰς τὸ φῶς· καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἦρθη ἐξ ὀφθαλμῶν μου. Ἐγὼ δὲ εὐθέως ἠρξάμην ὁδεύειν, καὶ μετὰ πέντε ἡμέρας ἦλθον ἐνθάδε, καὶ εὗρον ἐν τῷ σπηλαίῳ τούτῳ λέαιναν νεκράν, καὶ τὰ δύο λεοντάρια ἐπ' αὐτῇ κλαίοντα καὶ κοπτόμενα, μὴ εὐρίσκοντα θηλάσαι· καὶ λαβὼν, ἔθρεψα αὐτὰ ἐκ τῶν ἀκροδρύων, ὡς γνήσια μου τέκνα· τὴν δὲ λέαιναν ὀρύξας, κατέχουσα ὑπὸ τὴν γῆν.

Καὶ μετὰ τὸ ποιῆσαί με χρόνους δύο, ἐξελθὼν ὤραν ἐβδόμην, ἐκάθισα μετὰ τῶν σκυμνίων τούτων, καὶ ἰδοὺ σουδάριον ἐν τῇ γῇ εἶδον κείμενον, φιλωτάτου πάνυ καὶ ἀέριον, καὶ ἐξέστην ἐν τῇ διανοίᾳ μου καὶ εἶπον· Πόθεν ἐστὶ τοῦτο; Τῇ δὲ ἐξῆς εὐρίσκω πάλιν πέδιλα σηρικὰ, καὶ ἐπ' ἀμφοτέροις ἐκπλαγεῖς, καὶ περιδλεψάμενος, εἶδον γυναῖκα καθεζομένην ἐπάνω πέτρας, καὶ ἱματισμῷ χου-

σῶ καὶ πολυτελεῖ κεκοσμημένην, καὶ εὐειδῆ οὖσαν, καὶ λέγω αὐτῇ· Πόθεν παραγέγονας; καὶ τί ἐστὶ τὸ διαβολικὸν τοῦτο σχῆμα; Ἡ δὲ ἔκλαιε πικρῶς, λέγουσα· Ἐγὼ ἡ ταλαίπωρος θυγάτηρ εἰμι Ῥωμαίου τινὸς Συγκλητικῆς, καὶ ἠνάγκασάν με οἱ γονεῖς μου γάμῳ συζευθῆναι, ἐμοῦ μὴ βελομένης· καὶ ἐκφυγοῦσα ἀπὸ τοῦ συνδέσμου, τούτων μηδενὸς ἐπιγινώσκοντος τὴν φυγὴν, πλανῶμαι ἐν ὄρεσι καὶ σπηλαίοις. Ἀλλὰ καὶ νῦν ἐν τοῖς ἐρήμοις τόποις πάρεμι, μὴ γινώσκουσα ποῦ ἀπέρχομαι. Μὴ οὖν βδελύξῃ με τὴν δούλην σου, ὅτι καὶ γὰρ πλάσμα Θεοῦ εἰμι. Αὐτὴ δὲ ἦν πειρασμὸς, καὶ διελέγετό μοι τέχνη, καὶ γὰρ οὐκ ᾔδειν. Εἶπον δὲ πρὸς αὐτὴν· Ποῦ βούλει ἀπελθεῖν; ἐπειδὴ καὶ γὰρ οὐκ εἴω σε ὧδε εἶναι μετ' ἐμοῦ. Ἡ δὲ εἶπεν· Ἐν τῇ ἐρήμῳ ταύτῃ ἦλθον κατοικῆσαι. Καὶ λαβὼν αὐτὴν, ἐν τῷ σπηλαίῳ ἤγαγον, καὶ δέδωκα αὐτῇ φαγεῖν ἐκ τῶν ἀκροδρύων ὧν ἤσθιον, καὶ τὰ δάκρυα αὐτῆς κρουνηδὸν ἔρρεον· καὶ μου ἡ ψυχὴ σύντρομος γέγονεν.

Ὅπηνίκα δὲ ἡ ἐσπέρα κατέλαβε, καὶ τὴν ἐσπερινὴν τελείας εὐχὴν, ἀνεκλίθην εἰς τὴν γῆν ὀλίγον ἴσουχάσαι, ἦρξατό με ταρασσέειν ὁ Σατανᾶς· καὶ ὁ μηδὲ ποτε ἐπιθυμήσας τινὸς ἀμαρτίας σαρκικῆς, ἠρξάσθην τῆς γυναικὸς, καὶ ἠβουλήθην συγγενέσθαι αὐτῇ· καὶ ἰδοὺ ἄφνω ἀφανῆς ἐγένετο ἀπ' ἐμοῦ. Ἰνους δὲ, ὅτι ἠμαρτον ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, εἶπον· Ἠμαρτον ἐνώπιόν σου Κύριε, ἐλέησόν με· καὶ τελείως εἰς ἑμαυτὸν ἐλθὼν, εὗρον τὴν ἀμαρτίαν μου, ὅτι πολλὴ ἦν σφόδρα· καὶ γὰρ οὐδὲ τὰ λεοντάρια ταῦτα ἤρχοντο πρὸς με ἐπὶ ἡμέρας δέκα, καθὼς πρῶτον ἐποίουν.

Ἐσκόπησα οὖν μετανάστης γενέσθαι, μήπως πάλιν πλανηθῶ, καὶ ἀπορρίψω ἀπὸ προσώπου Κυρίου· καὶ ἀναστάς, ἐξῆλθον τοῦ σπηλαίου τούτου· καὶ περιπατήσαντός μου ὁδὸν ἡμερῶν δύο, ἐπέστη μοι Ἄγγελος Κυρίου, λέγων· Ποῦ πορεύῃ Μακάριε; καὶ εἶπον αὐτῷ· Ἀπὸ προσώπου τῶν ἀμαρτιῶν μου ἀποδιδράσκω. Καὶ εἶπέ μοι ὁ Ἄγγελος· Ἐνα πειρασμὸν βαστάσαι οὐκ ἠδυνήθης; Ἀποστράφηθι εἰς τὸ κελλίον σου. Καὶ εἶπον αὐτῷ· Τίς εἰ Κύριε; Καὶ εἶπεν· Ἐγὼ εἰμι Ῥαφαὴλ, ὁ ὀδηγήσας σε ἐν τῇ ὁδῷ· καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἀφανῆς ἐγένετο ἀπ' ἐμοῦ.

Ἐγὼ δὲ ὑποστρέψας ἐν τῷ κελλίῳ τούτῳ, ἔκλινα γόνυ πρὸς Κύριον, τεσσαράκοντα νυχθήμερα νῆστις τελείας· καὶ ἀναστάς, εἶδον τὸ σπήλαιον τοῦτο, ἔχον φῶτα εἰς τὰς τέσσαρας γωνίας, καὶ ἄνδρα ἡμφιεσμένον πορφύραν, καὶ στέφανον χρυσοῦν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἐκ λίθων πολυτίμων, καὶ ἔψαλλεν ᾠδὴν παράδοξον, καὶ ἡ φωνὴ αὐτοῦ, ὡς ὄχλου πολλοῦ ψάλλοντος· καὶ ὅπηνίκα τὴν ᾠδὴν ἐπλήρωσεν, εὐωδία γέγονε φοβερά· καὶ εὐθέως ἀφανῆς μοι ἐγένετο ὁ φανείς. Ἀνερχομένου δὲ αὐτοῦ εἰς τὸν οὐρανόν, ἐγένοντο ἀστραπαὶ καὶ βρονταὶ καὶ σεισμοί. Καὶ γὰρ ἐκπλαγεῖς, ἄφωνος ἐγενόμην, τεκνία μου, ἐπὶ ἡμέρας ἐβδομήκοντα. Ἦμην δὲ τότε τεσσαράκοντα ὀκτῶ χρόνων.

Ἰδοὺ ταῦτα ἠκούσατε, ἀδελφοί. Ἐάν δύνηθε ὑπομῆναι, μείνατε πρὸς ἡμᾶς· εἰδ' οὐ, ὁ Κύριος ὑμᾶς ὀδηγήσει. Καὶ ἀπέλυσεν, εἰπὼν· Σώζεσθε ἐν εἰρήνῃ, πνευματικὰ τέκνα, ὑπὲρ ἐμοῦ εὐχόμενδι. Καὶ διέσωσαν αὐτούς οἱ λέοντες ἡμέρας τρεῖς· οἱ καὶ καταφιλήσαντες τὰ ἴχνη τῶν ποδῶν αὐτῶν, ὑπέστρεψαν πρὸς τὸν γέροντα.

Οἱ δὲ Μοναχοί, ὁδεύσαντες πρὸς τὴν οἰκουμένην ἡμέρας τινὰς, καὶ ποταμὸν καταλαβόντες, καὶ μικρὸν ἀφυπνώσαντες, ἠρξάγησαν ὑπὸ θείων Ἀγγέλων, καὶ ἀπετέθησαν ἐν Ἱερουσαλήμ. Ἐξυπνοὶ δὲ γενομένοι, καὶ κατανοήσαντες, ὅποιον καὶ πόσον διάστημα ὡς ἐν οὐαίρῳ διήλθον, ἐδόξαζον τὸν Θεόν. Καὶ προσευξάμενοι ἐν συντόμῳ, καὶ προσκυνήσαντες ἅπαντας τοὺς ἁγίους τόπους, ὑπέστρεψαν εἰς τὴν Μοῦνην αὐτῶν, ἐκδιηγούμενοι πρὸς τοῖς ἄλλοις οἷς ἔπαθον, καὶ εἶδον, καὶ τὰ κατὰ τὸν Ἄγιον Μακάριον.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ'. Ἐν τῇ καμίνῳ.

Ως ἐν καμίνῳ, τῷ ὑπερώῳ πυρσευόμενος, Θεοῦ παρουσίᾳ Πνεύματος μυστικῶς, ὁ Ἰάκωβος ἐβόησεν· Εὐλογημένος εἶ ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Η ἐκ τοῦ ὕψους, πνοὴ βιαία τὸν Ἰάκωβον, γλώσση πυριμόρφῳ φθέγγεσθαι τῷ Θεοῦ, μεγαλεῖα παρεσκεύασεν. Εὐλογημένος εἶ ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κίσιε.

Τῆς θεωρίας, τῆς πρακτικῆς σὺ ἐκτιθέμενος, δέλτον ἐκ πυξίδος ὡσπερ πνευματικῆς, τοὺς ἀνθρώπους ἐβελτίωσας· Εὐλογημένος εἶ ὁ Θεός μου κραυγάζων καὶ Κύριος. Θεοτοκίον.

Ο ἀναπλάσας, κόσμον ἐν μήτρᾳ σου Θεάνυμφε, θείας λειτουργίας δείκνυσι τελεστήν, τὸν Ἰάκωβον κραυγάζοντα· Εὐλογημένη σὺ ἐν γυναίξιν, ὑπάρχεις Πανάμωμε.

ᾠδὴ η'. Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιὴλ.

Χεῖρας ἐκπετάσας κραταιαῖς, τῆς Ἀποστόλου σου Σῶτερ εὐλόγησας, ἐπανερχόμενος Δέσποτα, πρὸς τὸν ἀναρχὸν Πατέρα σου, καὶ παρεσκεύασας αὐτὸς μετ' εὐφροσύνης βοᾶν· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ωσπερ ἐπηγγείλω ἀψευδῶς, τοῖς Ἀποστόλοις σου Πνεῦμα ἀπέστειλας· τούτου Ἰάκωβος Δέσποτα, τῇ λαμπρότητι λαμπόμενος, τὴν οἰκουμένην ἀστραπαῖς, καταγλαΐζει φαιδρῶς, καὶ κραυγάζει· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Σοφίαν Ἰάκωβε σοφὲ, τὴν ἐνυπόστατον ἔσχες διδάσκαλον, μυσταγωγούσάν σε ἄρρητα, καὶ ἀνέκφραστα μυστήρια· καὶ πρὸς εὐσέβειαν λαὸς, μέλπων διηγείρας· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον. Θεοτοκίον.

Ο ἄγγελος ἐφανεύθησαν νοητὸν, Παρθένε ἄχραντε, Προφήτης βλέπει σε· ἐκ σοῦ ὑπέρτιμος λίθος γὰρ, ἐκτμηθεὶς περιεσώσατο, τὴν οἰκουμένην ἀληθῶς, ἐνθέως ψάλλουσιν· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

» **Χ**εῖρας ἐκπετάσας Δανιὴλ, λεόντων χάσματα, ἐν λαίκῳ ἔφραξε· πυρὸς δὲ δύναμις ἔσβησαν, ἀρετὴν περιζωσάμενοι, αἱ εὐσεβείας ἐρασταί, Παῖδες κραυγάζοντες· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

ᾠδὴ θ'. Λίθος ἀχειρόμητος ὄρους.

Δεῦτε τὸν πρωτόθρονον πάντες, τῆς Ἐκκλησίας τὸν φωστῆρα, ἱεροῖς Ἰάκωβον ὕμνοις,

ὡς Ἱεράρχην καὶ Θεῖον κήρυκα, τὸν φερωνύμως Δίκαιον, ὀνομασθέντα μεγαλύνωμεν.

Θείας κοινωνῶν ὡς φανέντα, ἀτελευτήτου βασιλείας, καὶ Θεοῦ κληθέντα ἀδελφόν, καὶ πολιτείαν ἐπαληθεύσαν, προσηγορία δείξαντα, σὲ μεγαλύνωμεν Ἰάκωβε.

Θρόνῳ παριστάμενος μάκαρ, στεφανηφόρος τῆς Τριάδος, πίστει τοὺς τιμῶντάς σε πόθῳ, τῶν ἀκηράτων κατατρυφήσαι γερῶν, Ἀρχιερεῦ Ἰάκωβε, τὸν σὸν Δεσπότην καθικέτευε. Θεοτοκίον.

Σὺ τὸν ἐκ Παρθένου τεχθέντα, ἀπειρογάμῳ Θεοφάντορ, ταῖς μυσταγωγίαις σε σαφῶς, Θεὸν διδάσκεις σεσαρκωμένον Λόγον· εἰς ὃν περ καὶ πιστεύοντες, νῦν ἐπαξίως μεγαλύνωμεν. Ὁ Εἰρμός.

» **Λ**ίθος ἀχειρόμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου Παρθένε, ἀκρογωνιαίος ἐτήθη, » Χριστὸς συνάψας, τὰς διεστώσας φύσεις· διὸ » ἐπαγαλλόμενοι, σὲ Θεοτόκε μεγαλύνωμεν. Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς Μαθηταῖς.

Ως Ἱεράρχης πρῶτιστος, τῆς καινῆς Διαθήκης, ὡς μέγιστος Ἀπόστολος, ὡς σοφὸς Ὑποφήτης, καὶ Μάρτυς ὢν ἀληθείας, παρὰ πάντας πλουτήσας, ἐξαιρετὸν ἀξίωμα, ἀδελφὸς τοῦ Κυρίου, νῦν πρὸς αὐτὸν, λίθοις ἀναιρούμενος μετετέθης· παρ' οὗ ἡμῖν Ἰάκωβε, λύσιν αἴτει πταισμάτων.

Θεοτοκίον.

Η φοβερά τῆς κρίσεως, καὶ μεγάλη ἡμέρα, νῦν ἐπὶ θύραις ἔστηκεν· ὅρα πρόσεχε νῆφε, ψυχὴ με καὶ ἐκ καρδίας, πρόσπεσον τῇ Παρθένῳ, καὶ μόνῃ Θεομήτορι, δάκρυσιν ἐβροῶσα· Πάσης Ἀγνῆ, τιμωρίας ῥύσαι με δυσωπῶ σε, καὶ δεξιόις προβάτοις με, σύνταξον τοῦ Υἱοῦ σου.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰστώμεν Στίχους δ'· καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα τρία προσόμοια Στιχηρά, δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγματίων.

Τῶν εὐσεβοῦντων τὰ πλήθη, νῦν ἱεράν ἐορτήν, χαρμονικῶς τελοῦντες, ἀλαλάζωμεν πάντες, πιστῶς ἀνευφημοῦντες, ψαλμοῖς καὶ ᾠδαῖς, τὸν Θεοῦ ἀδελφὸν σήμερον, καὶ μαθητὴν τῷ Κυρίῳ, ὅστις αἰεὶ, ἱκετεύει τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Τῆς κατὰ σάρκα Κυρίου, ἐπιδημίας Σοφῆ, ἀδελφὸς ἀνεδείχθης, μαθητῆς καὶ αὐτόπτης, τῶν θείων μυστηρίων, φυγὰς σὺν αὐτῷ, ἐν Αἰγύπτῳ γενόμενος, σὺν Ἰωσήφ τῇ Μητρί τε τοῦ Ἰησοῦ, μεθ' ὧν πρέσβευε σωθῆναι ἡμᾶς.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Οἱ Μάρτυρες σου.

Εξάρπασόν με Δέσποινα, χειρὸς τοῦ δράκοντος τοῦ βροτοκτόνου, τοῦ πολεμοῦντός με ἐν ὑποκρίσει, καταπιεῖν ὀλοτελῶς συντριψὸν τὰς μύλας τούτου δέομαι, καὶ τὰ μηχανήματα διάλυσον, ὅπως ῥυθθεῖς τῶν τούτου ὀνύχων, μεγαλύνω τὴν δυναστείαν σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ορῶσά σε σταυρήμενον, καὶ θανατούμενον ἢ Θεοτόκος, οἱμοὶ! ἐκραύγαζε, πῶς τὰς ὀδύνας, φέρεις γλυκύτατε Υἱέ; βάλλει τὴν καρδίαν μου ἢ λόγχη σου, φλέγει δὲ τὰ σπλάγχνα μου τὸ πάθος σου· ὅμως ὑμνολογῶ σε· θέλων γὰρ ταῦτα πάσχεις, σῶσαι τὸν ἄνθρωπον.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος α'. Τὰς ἀλγηδόνας.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Ἀναγινώσκεται ἡ συνήθης Στιχολογία, εἶτα οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῶν Ἁγίων οὗτος, οὗ ἢ Ἀκροστιχίς:

Μαρτυρικὴν σύνοδον θεοτερπέα μέλψομεν ὕμνοις. Θεοφάνους.

Ὠδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἄσμα ἀναπέμφωμεν.

Μάρτυς ἀθλοφόρε τοῦ Χριστοῦ, Ἀρέθα παμ-μακάριστε ταῖς ἰκεσίαις σου, καὶ τῶν σὺν σοὶ Μαρτύρων, τὸν νοῦν μου καταύγασον; ὅπως ὑμῶν ὑμνήσω, τὴν φωσφόρον καὶ ἔνθεον μνήμην.

Ανώ τὸ πολίτευμα σαφῶς, ἐν οὐρανοῖς κτησάμενος Θεομακάριστε, Χριστοῦ τῆ ἐκμιμήσει, σαυτὸν παραδεδώκας, πόθῳ τοῦ μαρτυρίου, τοῖς ἀνόμοις Ἑβραίοις θεόφρον.

Ρῆμα παραβὰς τὸ τοῦ Θεοῦ, Ἑβραῖος ὁ παράνομος, καὶ ἀδικώτατος τὴν θεόλεκτον ποιμήνην, Χριστοῦ ἐλυμήνατο· ὅμως εἰσπράττει δίκην, τῆ δικαίᾳ καὶ θείᾳ προνοίᾳ.

Τρίβον διοδοῦν ἀληθῶς, πρὸς οὐρανὸν τὴν φέρμασαν, Χριστῷ προσήγαγες, Μαρτύρων Ἐκκλησίαν, Ἀρέθα πανεύφημε, πάσης ἐξ ἡλικίας, καὶ ἐκ γένους παντός ἠθροισμένην.

Θεοτοκίον.

Υμνοῖς τὴν πανάχραντον πιστοὶ, Παρθένον εὐφημήσωμεν, τὴν Θεομήτορα, τὴν κεχαριτωμένην, τὴν σκέπην τὴν ἔνθεον, τὸν εὐδίων λιμένα, τὴν εἰπάντων πιστῶν σωτηρίαν.

Ὠδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Ρωννυμένην ὀρώντες, τῆ τοῦ Σταυροῦ χάριτι, σοῦ τὴν Ἐκκλησίαν, Ἑβραίων παῖδες

παράνομοι, φθόνῳ τηκόμενοι, ἐν αἰκισμοῖς πολυτρόποις, ἀφειδῶς ἠκίζοντο, μόνε Φιλάνθρωπε.

Γοβόλον τὴν γλώσσαν, οἱ δυσσεβεῖς ἔχοντες, καὶ σὲ βλασφημοῦντες, τὸν τούτων τοὺς προγεννήτορας, ἐλευθέρωσαντα, τῆς παλαιᾶς τυραννίδος, τοὺς εἰς σὲ πιστεύοντας, Σῶτερ κατέσφαξαν.

Καταμόνας ὁ πλάσας, θεουργικῶ νεύματι, σὺ τὰς τῶν ἀνθρώπων καρδίας, τίς τῆς προνοίας σου, βάθος δυνήσεται, καταλαβεῖν ὅπως ποιμήνην, ἢ Χριστὲ συνήγαγες, λύκοις παρεδωκας;

Ηθεόφρον σου ποιμήνη, βαρβαρικοῖς ξίφεσι, κατατεμνομένη, προθύμως ἐπεκαλεῖτό σε· Δέξαι τὰ πνεύματα, καὶ τὰς ψυχὰς ἡμῶν Σῶτερ, καὶ πρὸς φῶς ὀδήγησον, τῆς βασιλείας σου.

Θεοτοκίον.

Νεκρωθέντα με πάλαι, πρὸς τὴν ζωὴν Πάναγνε, πάλιν ἐπανήγαγες, μόνη τὴν ἐνυπόστατον, ζωὴν γεννήσασα· ἢ προσβαλὼν διεβράγη, προφανῶς ὁ θάνατος, ὁ δυσμενέστατος Ὁ Εἰρμός.

• Οὐρανίας ἀψίδος, ὀροφουργέ Κύριε, καὶ τῆς Ἐκκλησίας δομητορ, σὺ με στερέωσον, ἐν τῇ ἀγάπῃ τῆ σῆ, τῶν ἐφετῶν ἢ ἀκρότης, τῶν πιστῶν τὸ στήριγμα, μόνε φιλάθρωπε.

Καθισμα, Ἦχος πλ. δ'. Ἐν τῇ Σοφίᾳ.

Τοῦ Σταυροῦ τῆ δυνάμει καθοπλισθεῖς, καὶ τῆ πίστει τειχίσας πάλιν τὴν σὴν, τοῖς ἔργοις κατήσχυνας, τοῦ τυράννου τὸ φρύαγμα· ὑπομονῆς δὲ τύπος, ἐνθέου γενόμενος, τῷ Χριστῷ προσήγαγες, ἐν ταύτῃ τοὺς Μάρτυρας· ὅθεν συνελθόντες, κατὰ χρέος τιμῶμεν, Ἀρέθα αείμνηστε, τὴν πανέορτον μνήμην σου. Ἀθλοφόρε μακάριε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων λύτρωσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ως πανάμωμος Νύμφη τοῦ Ποιητοῦ, ὡς ἀπειρανδρος Μήτηρ τοῦ Λυτρωτοῦ, δοχεῖον ὡς ὑπάρχουσα, τοῦ Παρακλήτου πανάμωμε, ἀνομιῶν με ὄντα, αἰσχρὸν καταγώγιον, καὶ δαιμόνων παίγιον, ἐν γνώσει γενόμενον, σπεῦσον καὶ τῆς τούτων, κακουργίας με ῥῦσαι, λαμπρὸν οἰκητήριον, ἀρετῆς ἀπαρτίσασα, φωτοδόχε ἀκήρατε· δίωξον τὸ νέφος τῶν παθῶν, καὶ τῆς ἄνω μεθέξεως ἀξίωσον, καὶ φωτὸς ἀνεσπέρου, πρεσβείαις σου Ἀχραντε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ανεκλόμενον Σῶτερ ἐν τῷ σταυρῷ, ἀγαθότητος πλούτῳ φύσει Θεόν, ὁρῶσα ἢ κτίσις σε, ἀκατάληπτε ἔτρεμε, καὶ κλονημένη πᾶσα, τῷ φόβῳ συνείχετο· ἀλλ' Ἰουδαίων δῆμος, Πιλάτῳ ἐκραύγαζεν· Ἄρον ὡς κακῆργον, καὶ σταυρῷ ἀναρτήσας, τοῖς ἡλοῖς καθήλωσον, καὶ τῇ λόγχῃ ἐκκέντησον, καὶ θανάτῳ κατάγαγε· καὶ ταῦτα πάσχοντά σε δεινῶς, καθορῶσα ἔλεγεν ἡ Μήτηρ σου· Ὑμνολογῶ σου τὴν ἄκραν, Υἱὲ συγκαταθασιν.

ᾠδὴ δ'. Σὺ μου ἰσχύς, Κύριε.

Συναγωγῇ, κραταιουμένη τῷ Πνεύματι, καὶ χορεία, θεία καὶ ὑπέρολαμπρος, μαρτυρικός δῆμος καὶ στρατός, ὁ τροπαιοφόρος, Ἀρέθαν ἔχων ταξίαρχον, ὑμνεῖσθω φιλοτίμως, ὑπὸ τῶν μελωδούντων· Τῇ δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Υπὸ τῆς σῆς, συγκροτουμένη συνέσεως, ἡ θεόφρων, πόλις σου Πανόλβιε, τοῦ πολιᾶ, λάμπωντος σεμνῇ, πρὸς τοὺς παρανόμους, ἀνδρείως διηγωνίσαστο· καὶ νίκην ἀραμένη, μελωδεῖ τῷ Σωτῆρι· Τῇ δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Νόμῳ καινῷ, ζωοποιοῦντι τῷ Πνεύματι, πεφραγμένη, νόμον τὸν τοῦ γραμματος, τὸν ἀναιροῦντα ἢ εὐσεβῆς, πόλις ὑπερέσχε, τῇ τῆς ψυχῆς καθαρότητι, καὶ τρόπων εὐγενείᾳ, τῷ Χριστῷ μελωδοῦσα· Τῇ δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Οντως Θεοῦ, πόλις ἐδείχθη Ὑπέρτιμε, καὶ Μαρτύρων, θείον ἐνδιαίτημα, καὶ περὶ σου ἄδεται φαιδρῶς, νῦν δεδοξασμένα, μεγάλα καὶ ἀξιάκουστα· χορὸν γὰρ μελωδοῦντα, τῷ Δεσπότη προσῆγες· Τῇ δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Θεοτοκίον.

Δαυτικῆς, ἐκ βασιλίδος βλαστήσασα, συγγενείας, τὸν παμβασιλεύοντα, τὸν πρὸ αἰῶνων ἐκ τοῦ Πατρὸς, Λόγον ἀπορρήτως, καὶ ὑπὲρ νοῦν ἀναλάμψαντα, ἐγέννησας Παρθένη· Θεοτόκον διὰ σε, θεοφρόνως πισοὶ μακαρίζομεν.

ᾠδὴ ε'. Ἴνα τί με ἀπώσω.

Ο θεόλεκτος δῆμος, καὶ θεομακάριστος ἀγωνιζόμενος, καὶ θερμῶς ἀλλήλους, ἐνισχύοντες καὶ συνασπίζοντες, ὑπὸ τῶν ἀνόμων, ὑπὲρ Χριστοῦ σφαγιασθῆναι, εὐκλεῶς οἱ καλλίηκοι εἶλοντο.

Νευρωθέντες τῇ πίστει, καὶ τῆς εὐσεβείας τῷ ζῆλῳ Σῶτερ πυρούμενοι, οἱ θεράποντές σου, παρανόμων τὸν φόβον οὐκ ἔπτηξαν·

καὶ τῇ σῇ ἀγάπῃ, εἰλικρινῶς συνδεδεμένοι, ἑαυτοὺς ἐκουσίως παρέδωκαν.

Θεοῦ θεία προνοία, καὶ ταῖς ἀνεφίκτοις τῆς σοφίας κρίμασιν, ἀναθέντες πᾶσαν, τὴν ζωὴν αὐτῶν δῆμος ὁ ἔνθεος, πρὸς τὰς παρανόμους, Ἑβραϊκῆς μαιφονίας, εὐθαρσῶς οἱ γενναῖοι ἐχώρησαν.

Επί σοὶ πεποιθότες, καὶ πεπιστευκότες ἐν τῇ Ἀναστάσει σου, οἱ σοὶ Σῶτερ μύσται, οὐκ ἐρίζοντες οὐδὲ κραυγάζοντες, ὑπὸ τῶν ἀνόμων, ὑπὲρ τῆς σῆς ὁμολογίας, ἀνηρέθησαν οἱ γενναϊότατοι,

Θεοτοκίον.

Ο Θεοῦ Θεὸς Λόγος, ὁ πρὸ τῶν αἰῶνων Πατρὶ συναΐδιος, εὐσπλαγγνίας πλούτῳ, ἐν γαστρὶ σου σκηνώσας ἐπτώχευσε, καὶ βροτὸς ἐφάνη, ἐπὶ τῆς γῆς σὰρξ χρηματίσας, Θεοτόκε Παρθένε πανύμνητε.

ᾠδὴ ζ'. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Τῷ αἵματι τοῦ Χριστοῦ, σημειωθέντες οἱ Ἄγιοι, τὰ αἵματα ἑαυτῶν, προθύμως ἐξέχεαν, οἱ ἐνδοξοὶ Μάρτυρες, καὶ νῦν βασιλεύειν, σὺν αὐτῷ κατηξιώθησαν.

Εἰρήνην προφητικῶς, ἐλάλουν γλωσσαι ψελλίζουσαι· ἐκήρυττον τὸν Χριστὸν, νηπίων ψελλίσματα· παρθένοι θεόφρονες, ὑπὲρ εὐσεβείας, ἑαυτὰς Θεῷ προσήνεγκαν.

Ραγήσεται σοὶ τὸ φῶς, ἀνατελεῖ τὰ ἱμάτια, πλουσίως παρὰ Θεοῦ, Ἀρέθῃ θεισπέσει, πρὸς ὃν ἐξεδήμησας, ἀποσταζῶν ἔτι, τῆς ἰδρωτάς τῆς ἀθλήσεως.

Πληθὺς σοὶ Μαρτυρικῇ, ἐνθείως Σῶτερ προσήνεγκται, τὰ αἵματα διὰ σε, προθύμως κενώσασα· καὶ αἰτεῖ τὴν ἄφεσιν, τῶν ἀμαρτημάτων, τοῖς αὐτὴν αἰεὶ δοξάζουσιν.

Θεοτοκίον.

Εξέλαμψεν ἐκ Σιών, ἡ τοῦ Ὑψίστου εὐπρέπεια, τὸ πρόβλημα τῆς σαρκός, καθ' ἑνωσιν ἀρρήτον, ἐκ σοῦ Ἀπειρόγαμε, περιβεβλημένη, καὶ τὸν κόσμον κατεφώτισεν.

Ὁ Εἰρμός.

• Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλαὶ γὰρ αἱ ἀνομίαι μου, καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέομαι· πρὸς σὲ γὰρ ἐβόησα, καὶ ἐπακουσόν μου, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου.

Κοντάκιον, Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Εὐφροσύνης πρόξενος, ἡμῖν ἐπέστη, ἡ φωσφόρος σήμερον, τῶν Ἀθλοφόρων ἐσρτή· ἢ ἀνυμνοῦντες δοξάζομεν, τὸν ἐν ὑψίστοις ὑπάρχοντα Κύριον.

Ὁ Οἶκος.

Τὸν νοῦν μου φώτισον, Χριστέ, τῇ αἴγλῃ τῶν ἀγῶνων Ἀρέθα τοῦ γενναίου, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων τῶν ἀθλησάντων σὺν αὐτῷ· πρῶτος γὰρ ἀπάντων ἀνεδείχθη ὁ σεῖρος, παιδρῶς παραταξάμενος κατὰ τῶν ἀθετήτων τὴν σάρκωσιν σου, τοῦ ὑπὲρ φύσιν σαρκωθέντος καὶ τεχθέντος, ἵνα ἡμᾶς λυτρώσῃς τῆς πλάνης, καὶ δείξῃς ἀπλανῶς τοῖς βουλομένοις διοδεύειν τὴν ὁδὸν τῆ μαρτυρίας· ἦν οἱ Ἀθληταὶ ἐβάδισαν, σὲ ἀνυμνοῦντες τὸν ἐν ὑψίστοις ὑπάρχοντα Κύριον

Συναξάριον.

Τῇ ΚΔ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Ἀρέθα, καὶ τῆς συνοδίας αὐτοῦ.

Στίχοι.

Τμηθεὶς, Θεῷ προσῆξε Μάρτυς Ἀρέθας
Πολλοὺς ἐμοίως Μάρτυρας τετμημένους.

Ἀρέθα εἰκάδι σὺν γνωστοῖσι τετάρτη τμηθῆς.

Οὗτος ἦν πρῶτος τῆς πόλεως Νεγρᾶς, ἐν Αἰθιοπία, ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἰουστίνου, τῆς μὲν Αἰθιοπίας βασιλεύοντος Ἐλεσβαάν τοῦ Χριστιανικωτάτου, τῶν δὲ Ὀμηριῶν, Ἑβραίων τινός Δυναάν. Ἡ δὲ τοιαύτη χώρα παρὰ μὲν τῇ θείᾳ Γραφῇ Σαβὰ λέγεται, παρὰ δὲ Ἕλλησιν Εὐδαίμων Ἀραβία. Τοῦ δὲ Ἐλεσβαάν τὸν Ἑβραῖον ὑποτάξαντος, καὶ φύλακας ἐν τῇ πόλει αὐτοῦ καταστήσαντος, ἐπαναστὰς ὁ Ἑβραῖος, ἀνείλεν αὐτοὺς, καὶ πρὸς τὴν Νεγραὶν πόλιν ἀνέδραμεν, ἣν καὶ πολιορκήσας, οὐ δυνάμει, ἀλλ' ἐπιορκίαις, τοὺς ἐν αὐτῇ Χριστιανούς ἅπαντας ἀνείλεν ἀνδρας τε καὶ γυναῖκας. Τότε ὁ Ἅγιος Ἀρέθας ἀντίστη γενναίως, πρότερον πάντας ἐπιστηρίξας τῇ πρὸς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν πίστει, καίτοι εἰς ἔσχατον γῆρας ἐλάσας, ὡς μηδὲ δύνασθαι περιπατῆσαι· ὥστε, καὶ ὅτε παρεδόθη πρὸς τὸ ἀποτιμηθῆναι τὴν κεφαλὴν, βασταζόμενος ἀπαχθεὶς ἔχαιρε· καὶ τὴν διὰ ξίφους ἀποτομὴν λαβὼν, τὸ πνεῦμα τῷ Κυρίῳ παρέθετο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη μιᾶς γυναικὸς καὶ τοῦ βρέφους αὐτῆς, ἣν ἰδὼν τὸ βρέφος ἐν τῷ πυρὶ, ἐπιρρίψαν ἐν τῇ φλογὶ ἑαυτὸ, τελειοῦται.

Στίχ. Τῇ μητρὶ πρὸς πῦρ ἠσύχως τεφρουμένη,
Φωναῖς ὑποφελλίζον εἶπετο βρέφος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Σεβαστιανῆς.

Στίχ. Σεβαστιανῆ τῇ τομῇ βλύζει γάλα,
Οὐχ αἷμα καὶ σὰρξ ὡς περ οὔσα πρὸς ξίφος.

Επὶ τῆς βασιλείας Δομιτιανοῦ, ἐν πόλει Μαρκιανῶν διάγουσα ἡ ἁγία Μάρτυς Σεβαστιανῆ, διεβλήθη πρὸς Σέργιον ἡγεμόνα ὡς Χριστιανή. Ἡ, καὶ παραστᾶσα ἐνώπιον αὐτοῦ, ἐπεὶ ὡμολόγησε τοῦ Ἀποστόλου Παύλου εἶναι μαθήτρια, καὶ ὅτι τὸ ἅγιον Βάπτισμα ἐξ ἐκείνου προσήκατο, καὶ ἔτοιμος εἶναι καὶ ὑπὲρ Χριστοῦ ἀποθανεῖν, ἐν πρώτοις μὲν σφαίραις μολυβδίναις τύπεται κατὰ παντὸς τοῦ σώματος, καὶ εἰς φυλακὴν ἐμβάλλεται· ἐν ἧ καὶ ὠφθη ὁ Ἀπόστολος αὐτῇ, λέγων· Εὐθύμει, καὶ μὴ λυποῦ·

δεῖ γὰρ σε δέσμιον ἀπελθεῖν ἐν τῇ πόλει σου διὰ τὴν εἰς Χριστὸν ὁμολογίαν. Καὶ τῇ ἐβδόμῃ ἡμέρᾳ ἐξαγαγὼν αὐτὴν ὁ Ἄρχων τῆς φυλακῆς, καὶ κάμινον ἐκκαύσας σφοδρῶς, ἐν αὐτῇ βληθῆναι κατέκρινεν. Ἡ δὲ Ἁγία, ριφείσα ἐν τῇ καμίνῳ, καὶ ἐφ' ἱκανὸν σταῖσα, καὶ ἀδραβῆς διαμείνασα, ἐξῆλθεν, ὥστε θαυμάζειν πάντας καὶ ἐξίστασθαι. Προσευχομένης δὲ αὐτῆς, γέγονεν ἦχος μέγας ἐξ οὐρανοῦ, καὶ ἀστραπαὶ καὶ βρονταὶ καὶ χάλασαι, ὡς τε καὶ τὸ πῦρ σεσθῆναι, καὶ πολλοὺς κινδυνεῦσαι, καὶ τὸν Ἠγεμόνα φεύγειν μετὰ τῶν λοιπῶν.

Μετὰ ταῦτα λέγει πρὸς αὐτὴν ὁ Ἠγεμὼν· Τίς εἶ; καὶ τίνα τὰ κατὰ σέ; καὶ ἐκ ποίας πόλεως τυγχάνεις; Ἡ δὲ Ἁγία εἰσώπα. Μαθὼν δὲ ἐκ τῶν παρευόντων, ὅτι ἐκ τῆς Μητροπόλεως Ἡρακλείας ἐστὶ, παρέπεμψεν αὐτὴν δέσμιον τῷ ἐκείῳ Ἠγεμόνι. Ἄγγελος δὲ Κυρίου φανείς αὐτῇ, λέγει· Θάρσει θυγάτερ Θεοῦ· δεῖ γὰρ σε Πομπιανῶ Ἠγεμόνι παραστῆναι· ἀλλ' ἐγὼ μετὰ σοῦ εἰμί. Καὶ ἀπελθούσα εἰς Ἡρακλείαν, παρῆσθη τῷ Ἠγεμόνι· ὃς καὶ κρεμάσας αὐτὴν ἐπὶ ξύλου, ἀφειδῶς ἔξεν ἄχρις ὥρων τριῶν· καὶ αἱ μὲν σάρκες αὐτῆς ἀποτεμνόμεναι, μύρου εὐωδίαν ἀπέπεμπον· ἐκείνη δὲ ξομένη, σιωπηλῶς προσπύχτο, ὡς τε λέγειν πάντας σῶμα ἄψυχον πάσχειν. Καταγαγὼν δὲ αὐτὴν ἀπὸ τοῦ μαγκάνου, θηρίοις ἀφίησι πρὸς βορᾶν· καὶ λέων ἀπολυθεὶς παρμεγέθης, ἦλθε πλησίον τῆς Ἁγίας· καὶ ἀναλαβὼν ἀνθρωπίνην φωνὴν προστάξει Θεοῦ, ἐπὶ διορδῶσει τῶν ἀσεβῶν, τὴν μὲν Ἁγίαν εὐφήμει, τοὺς δὲ ἀνόμους ἤλεγγεν. Εἶθ' οὕτω λείναν ἀπολύσας κατ' αὐτῆς, οὐδέν τι ἤνυσεν· ἐλθούσα γὰρ καὶ αὐτὴ, ἔστη εἰς τὸ ἕτερον μέρος τῆς Ἁγίας, καὶ ἴσταντο ἐκάτερα τὰ θηρία ὡσπερ ἀρνία ἄκακα.

Ἀπορήσας δὲ ὁ Ἠγεμὼν, δέδωκεν ἀπόφασιν κατ' αὐτῆς· καὶ ἐξαγαγόντες ἔξω τῆς πόλεως, ἀπέτεμον τὴν τιμίαν αὐτῆς κεφαλὴν, γάλα πηγάσασαν ἀντὶ αἵματος. Τὸ γοῦν ἅγιον αὐτῆς σῶμα σὺν τῇ κεφαλῇ ἐμβαλὼν ὁ δυσσεβῆς εἰς σάκκον, καὶ μολυβδὸν τριακοσίων λιτρῶν, καὶ ἐπιμολῶς ἀσφαλισάμενος, ἐν τῷ μέσῳ τῆς θαλάσσης ἠκόντισεν. Ἄγγελος δὲ Κυρίου, τοῦ σάκκου διαβράγνεντος, τὸ σῶμα τῆς Ἁγίας διεκόμισεν ἐν τόπῳ, λεγομένῳ Ῥησιστῶ. Ἀρμμία δὲ ἡ Συγκλητικὴ, τοῦτο διαμνηθεῖσα, σινδόσιν εἰλήσασα καὶ μυρίσασα, ἐν ἰδίῳ τόπῳ τοῦ Ῥησιστοῦ ἐναπέθετο.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ'. Θεοῦ συγκατάβασιν.

Αϊμάτων οἱ χεῖμαρροι, τῶν Ἀθλητῶν σου ἀναπηγάζουσι, ταῖς ἰάσεις τοῖς πίστει, τὴν τούτων μνήμην καταγεραίρουσι, καὶ σοὶ τῷ Κτίστῃ προθύμως κραυγάζουσιν· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Μητέρες οἰκτίρμονες, ὡς τετρωμένοι τῆς σῆς ἀγάπης Χριστέ, οὐκ ἐφείσαντο παίδων, ἀλλ' ἐν καμίνῳ καταφλεγόμενοι, σοὶ τῷ Δεσπότη ἐκραύγαζον λέγουσαι· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Εμώραναν ἅπασαν, οἱ Ἀθλοφόροι τὴν τῶν ἀνόμων βουλήν, ὡς τῇ θείᾳ συνέσει, καὶ ἀγγινοῖα κατακοσμούμενοι, καὶ γεγηθότες ἐσφάττοντο ψάλλοντες· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Λαμπαδάς ἀθλήσεως, καὶ παρθενίας φαιδρῶς ἀνάψασαι, εἰς τὸν Δεῖον νυμφῶνα, αἱ νικηφόροι ἀγαλλιώμεναι, σὺν ταῖς φρονίμοις Παρθένοις κραυγάζουσιν· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν. Θεοτοκίον.

Ψυχῶν καθαρτήριο, καὶ σωτηρίας ὑπάρχεις πρόξενος, τοῖς ἐν πίστει καὶ πόθῳ, Θεοῦ Μητέρα σε καταγγέλλουσι, καὶ τῷ Υἱῷ σου συμφώνως κραυγάζουσιν· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

ᾠδὴ ἡ Ἑπταπλασίως κάμινον.

Οὐκ ἐν τῷ νόμῳ πέφυκε, προφανῶς ἡ τελείωσις, ἀλλ' ἐν τῷ Χριστῷ ἡ σωτηρία δέδοται, ἐβόων οἱ Μάρτυρες, τοῖς Δεοκτόνοις λέγοντες· ὅθεν γεγηθότες, ἀναιρούμενοι πάντες, καὶ θνήσκουμεν προθύμως, καὶ αὐτῷ μελωδῶμεν· Λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Μυσταγωγεῖ τὸ νήπιον, καὶ διδάσκει τοὺς ἄφρονας, πρὸς τὴν σὴν εἰκόνα, καθορᾶν τὴν ἄχραντον, καὶ πίστιν εἰσδέξασθαι, τῆς ἐν γῆ παρουσίας σου· καὶ διαλαθὸν τῶν παρανόμων τὰς χεῖρας, τὴν φλόγα ὑπεισήληθε, τῆ τεκούση σύμφαλλον· Λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Επὶ τῆς γῆς οἱ Μάρτυρες, εὐσεβῶς ἠγωνίσαντο· καὶ ἐν ἔρανοις, παρὰ Χριστῆ τὸν στέφανον, ἀξίως ἐδέξαντο, χαρμονικῶς ἀπαράντες, τῶν εὐφραينوμένων, ἔνθα ἡ κατοικία, τῶν πίστει μελωδούντων, καὶ βωόντων ἀπαύστως· Λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Νεικηκότες Ἅγιοι, τὸν δεινὸν κοσμοκράτορα, καὶ τοὺς ὑπουργοῦντας, τοῖς αὐτοῦ Δελήμασι, πρὸς τὸν Παντοκράτορα, καὶ τὸν τῶν ὄλων Κύριον, μετὰ παρρησίας καὶ χαρᾶς ἀνεκφράστου, μετέστητε βωόντες· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας. Θεοτοκίον.

Υπὲρ ἡμῶν δυσώπησον, τὸν Υἱόν σου Πανάχαρτε, τῶν εἰλικρινῶς καὶ καθαρῶς βωόντων σοι, καὶ σὲ Θεομήτορα, ὁμολογούντων Πάναγνε, τῶν ἀμαρτημάτων, αἰτουμένη τὴν λύσιν, τυχεῖν τε σωτηρίας, τοὺς πιστῶς μελωδούντας· Λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**πταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ
» τύραννος, τοῖς Δεοσεβέσιν ἐμμανῶς ἐξέ-
» καυσε· δυνάμει δὲ κρείττονι, περισωθέντας
» τῆς ἰδῶν· Τὸν Δημιουργὸν καὶ Λυτρωτὴν
» ἀνεβόα, οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖ-
» τε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ Δ'. Ἐφριξε πᾶσα ἀκοή.

Μέτοχοι δόξης τοῦ Χριστοῦ, κοινωνήσαντες θανάτου γεγονάτε, Ἅγιοι Μάρτυρες· καὶ βασιλείας τῷ διαδήματι, κατεκοσμήθητε φαιδρῶς· Θεῷ δὲ παρίστασθε, ἡμῖν αἰτούμενοι, σωτηρίαν ψυχικὴν ἀξιόγαστοι.

Νόμιμοι ὠφθητε Χριστοῦ, στρατιῶται καὶ ἀήττητοι Μάρτυρες, Ἀρέθα πάνσοφε, καὶ σοὶ προθύμως οἱ συναθλήσαντες, σὺν Ἀθλοφόροις γυναιξί, παρθένοι νεάνιδες· διὸ δεόμεθα, ἐκτενῶς ὑπὲρ ἡμῶν ἰκετεύσατε.

Ομίλος πρόκειται ἡμῖν, ἐκκλησία τε Μαρτύρων θεόλεκτος· δεῦτε φιλόθεοι, μετ' ἐγκωμίων τούτους ὑμνήσωμεν, ὡς νικηφόρους Ἀθλητὰς, ὡς Δεῖους θεράποντας, ὡς ἰκετεύοντας, ἐκτενῶς ὑπὲρ ἡμῶν τὸν φιλόανθρωπον.

Γθυνον Λόγε τοῦ Θεοῦ, τὴν ζωὴν μου καὶ κυβέρνησον Δέσποτα, τῶν θεραπόντων σε, ταῖς ἰκεσίαις τῶν ἀγαπώντων σε· καὶ καταξίωσον αὐτῶν, γενέσθαι συμμετοχόν, τὰς ἀμαρτίας μὲ, παρορῶν ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος. Θεοτοκίον.

Σκῆνωμα γεγονός Θεοῦ, τὸν ἀχώρητον ἐν μήτρα χωρήσασα, καὶ τὸν πρὶν ἄσαρκον, σessaρκωμένον ἡμῖν γεγέννηκας· ὃν νῦν δυσώπησον Ἄγνη, πταισμάτων συγχώρησιν, πᾶσι δωρήσασθαι, τοῖς ἐν πίστει σε αἰεὶ μεγαλύνουσιν. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**φριξε πᾶσα ἀκοή, τὴν ἀπόρρητον Θεῆ
» συγκατάβασιν, ὅπως ὁ ὑψιστος, ἐκὼν
» κατήληθε μέχρι καὶ σώματος, Παρθενηκῆς ἀπό-
» γαστρὸς, γενόμενος ἄνθρωπος· διὸ τὴν ἄ-
» χραντον, Θεοτόκον οἱ πιστοὶ μεγαλύνομεν.
Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Αρέθα παναοίδιμε, σὺν τοῖς συνάθλοις πρέσβευε. Χριστῷ βραβεῦσαι τῷ κόσμῳ, ὁμόνοϊαν καὶ εἰρήνην, τῷ εὐσεβείας κράτορι, καὶ Βασιλεῖ θεόφρονι, Μεγαλομάρτυς ἐνδοξε, καὶ ἰλασμόν τοῖς τελούσι, τὴν ἱεράν ὑμῶν μνήμην. Θεοτοκίον.

Φθαρεῖσαν ἀνεκαίνισας, τὴν φύσιν τῆ Πραπάτορος, ὑπερφυῶς συλλαβοῦσα, καὶ ἀπειράνδρως τεκοῦσα, τὸν Ποιητὴν τῆς κτίσεως· ὑφ' οὗ ῥωσθέντες ἤθλησαν, χοροὶ Μαρτύρων μέλποντες, σὲ τῆς ἡμῶν σωτηρίας, τὴν ἀπαρχὴν Θεοτόκε.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ὄρθρου, ὡς σύνηδες, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΚΕ΄ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων καὶ Νοταρίων, Μαρκιανοῦ καὶ Μαρτυρίου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος δ΄. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Οἱ τὸν δρόμον τελέσαντες, καὶ τὴν πίστιν τηρήσαντες, μαρτυρίου στέφανον ἀνεδήσαντο, Μαρκιανὸς καὶ Μαρτύριος, οἱ πύργοι οἱ ἄσειστοι, Ἐκκλησίας οἱ μαζοὶ, οἱ τὸ γάλα τὸ ἄδολον, ἀναβλύζοντες, οἱ φαιδροὶ μαργαρίται, οἱ φωστῆρες, οἱ τὴν κτίσιν ταῖς ἀκτίσι, τῆς εὐσεβείας πυρσεύοντες.

Μίαν γνώμην προφέρουσα, καὶ τὸ ἐν συμφρονήσασα, ἡ δυὰς ἡ ἔνθεος, τὴν διαίρεσιν, τὴν τοῦ Ἀρείου διέλυσε, διδάσκουσα σέβεσθαι, συναῖδιον Πατρὶ, τὸν Υἱὸν καὶ συναρχον, καὶ τῷ Πνεύματι, ἐν μοναδί Τριάδα, καὶ Μονάδα, ἐν Τριάδι μίαν φύσιν, τρισὶ προσώποις ἀμέριστον.

Οἵπαδοι καὶ ὁμότροποι, μιμηταὶ καὶ ὁμολογῆται, τοῦ Ἱεροκλήρου Παύλου ὠφθητε, καὶ τῇ ἐκχύσει τοῦ αἵματος, ἐχθροὺς ἐβυθίσατε, καὶ αἱρέσεων δεινῶν, ἐξηράνατε χεῖμαρρον, καὶ ἐδείχθητε, ποταμὸς εὐσεβείας καταρδεύων, τοῦ Χριστοῦ τὴν Ἐκκλησίαν, Μαρκιανὸν καὶ Μαρτύριον. Δόξα, Ἦχος α΄. Γερμανοῦ.

Μαθηταὶ καὶ ὁπαδοὶ γεγονότες, τοῦ τῆς ὁμοσίου Τριάδος ὁμολογητοῦ καὶ κήρυκος, καὶ σὺν αὐτῷ ὑπὲρ αὐτῆς διωκόμενοι Μακάριοι, τὸν διὰ ζήφους θάνατον τῶν αἰρετικῶν γλωσσαλγιῶν προεκρίνατε ὅθεν καὶ ρτμαυρικαῖς γεφάνοις κοσμηθέντες παρὰ Θεοῦ, καὶ παρρησίαν λαβόντες, πρεσβεύσατε τῷ ῥυσθῆναι ἐκ κινδύνων, τοὺς τιμῶντας τὴν μνήμην ὑμῶν. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Γνώμη σαθρὰ ὀλισθήσας, γυμνὸς κατάκειμαι, καὶ πρὸς τὴν σὴν Παρθένε, καταφεύγω γαλήνην· ἐκ ζάλης ἐναντίας καὶ πειρασμῶν, πολυτρόπων με λύτρωσαι, ἵνα ὑμῶ σου τὴν χάριν θεοπρεπῶς, Θεοτόκε ἀειπαρθένε.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Υπὲρ ἡμῶν ὁ Υἱὸς σου παθεῖν ἠνέσχετο, ἵνα τῷ τούτου πάθει, τὴν ἀπάθειαν παύσῃ, παράσχη Θεοτόκε ὅθεν αὐτόν, καθικέτευε

πάντοτε, παθῶν παντοίων με ῥύσασθαι, καὶ ψυχῆς, καὶ τοῦ σώματος πρεσβείαις σου.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα, Ἦχος γ΄.

Οἱ νοεροὶ τῆς Ἐκκλησίας φωστῆρες, καὶ Τριάδος ὑπέρμαχοι, Μαρκιανὸς καὶ Μαρτύριος, τῷ θυρεῷ τῆς πίστεως ταῖς αἱρέσεις τρεψάμενοι, ὀρθοδοξίας φωτὶ τὸν κόσμον καταφαιδρυναν. Παύλῳ δὲ πειθαρχοῦντες ἰσαποστόλῳ, ποιμῆνι καὶ διδασκαλῳ τῶν ἀληθῶν δογματῶν, Ἀρείου καὶ Νεστορίου καθείλον τὴν διαίρεσιν, Σαβελλίου καὶ Σεβήρου τὴν σύγχυσιν ἐκτρεπόμενοι· καὶ τριαδικῶς θεολογῶντες μονάδα, καὶ τὸν ἐκ Παρθένου σαρκωθέντα Θεὸν ἐν δυοσὶ ταῖς οὐσίαις ἕνα Υἱόν, εὐσεβῶς πᾶσιν ἀνυμνεῖν οἱ πανεύφημοι ἐκήρυξαν. Διὸ στεφάνου τῆς νίκης ἕρανόθεν κομισάμενοι οἱ θεσπέσιοι, αἰτοῦνται ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Εν γυναιξὶν ἀγία, Θεοτόκε Μήτηρ ἀνύμφευτε, πρέσβευε ὃν ἔτεκες Βασιλέα καὶ Θεόν, ἵνα σώσῃ ἡμᾶς ὡς φιλόανθρωπος.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Μεγάλῃ τοῦ Σταυροῦ σου Κύριε ἡ δύναμις.

Ορῶσα τὸν ἐκ σοῦ τεχθέντα Παναμώμητε, κρεμασμένον ἐν ξύλῳ, ὠλόλυξες βοῶσα· Πθεινότατόν με Τέκνον, ποῦ σου ἔδου τὸ κάλλος τὸ φωσφόρον, τὸ καλλωπίσαν τῶν ἀνθρώπων τὴν φύσιν;

Ἀπολυτίκιον: Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ἀναγιγνώσκονται οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῶν Ἁγίων ὁ παρῶν, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς:

Αἰττοῖς προσρίσω Μάρτυσιν μελωδίαν.

Ἰωσήφ.

ᾠδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Ἰριστάτας κραταιούς.

Διόλε τῷ φωτὶ, τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἐλλαμπόμενοι ἀεὶ, φωστῆρες ἀπλανεῖς, χρηματίζετε Ἅγιοι ὅθεν πίστει τὴν φωσφόρον, ἐορτὴν ὑμῶν σήμερον, ἐκτελοῦντες φαιδρῶς ἀγαλλόμεθα.

Ἰδεῖν τὸν ἐπὶ γῆς, ἀναλάμψαντα Λόγον, ἐκ Παρθένου δι' ἡμᾶς, ποθοῦντες Ἀθληταί, τῷ Πατρὶ ὁμοούσιον, τοῦτον καθομολογοῦντες, βιαιότατον θάνατον, λογισμῶ στερρότατω ὑπέστητε.

Γοῦ Παύλου τοῦ σοφοῦ, θεηγόροι δειχθέντες, ὁπαδοὶ καὶ φοιτηταί, ὁμότιμον Πα-

τρι, τὸν Υἱὸν ἐκηρύξατε ὅθεν ξίφεσι τμηθέντες, τῇ πλημμύρᾳ τῆ αἵματος, Ἀθλοφόροι τὴν γῆν ἠγάπησατε. Θεοτοκίον.

Τὸν ἀναρχὸν Υἱὸν, τοῦ Θεοῦ συλλαβῶσα, ἑσωμάτωσας Ἀγνή, γενόμενον βροτὸν, διὰ ἔλεος ἄφατον ὅθεν τῆτον προσκυνῶντες, εὐσεβῶς σε δοξαζόμεν, τὴν αἰτίαν τῆς πάντων θρώσεως.

ᾠδὴ γ'. Οὐκ ἐν σοφίᾳ.

Ορθοδοξία, λαμπρυνόμενοι Θεῷ ἐν Πνεύματι, τὸν Ἀρεῖε σκοτασμὸν, ὀλοσχερῶς διεφύγετε, Μάρτυρες γενόμενοι τῷ Παντοκράτορος.

Γέρον τὸν Λόγον, τῷ Πατρὶ δογματίσαντες Ἅγιοι, κατεκρίθητε θανεῖν, Μαρκιανὲ καὶ Μαρτύριε, καὶ πρὸς ἀτελεύτητον, ζῶν μετέβητε.

Στρατολογία, ἱερᾶ τῶν Ἀγγέλων συνήφθητε, καὶ Μαρτύρων τοῖς χοροῖς, περιφανῶς ἠριθμήθητε ὅθεν τὴν σεπτὴν ὑμῶν, μνήμην γεραιρούμεν. Θεοτοκίον.

Πεποικιλμένη, κροσσωτοῖς ἐν χρυσοῖς ὡς Βασίλισσα, τοῦ Δεσπότη καὶ Θεοῦ, ἐκ δεξιῶν νῦν παρίστασαι, Δέσποινα πρεσβεύουσα, ὑπὲρ τῶν δούλων σου.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ο**ὐκ ἐν σοφίᾳ, καὶ δυνάμει καὶ πλούτῳ
» καυχώμεθα, ἀλλ' ἐν σοὶ τῇ τῷ Πατρὸς
» ἐνυποστάτῳ Σοφίᾳ Θεῷ ἢ γὰρ ἐστὶν Ἅγιος,
» πλὴν σε Φιλάνθρωπε.

Κάθισμα, Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Τὸν ὁμοῦσιον, τῷ πρὸ αἰῶνων Πατρὸς, Υἱὸν καὶ Κύριον, ἕνσαρκον Λόγον Χριστὸν, ἀκηρύξατε σαφῶς, ἀδιαιρέτως Ἅγιοι ὅθεν μέχρι αἵματος, ὑπὲρ τῆτου ἀντέστητε, πᾶσαν στηλιτεύσαντες, τοῦ Ἀρείου δυσσεβείαν διὸ ἐν παρρησίᾳ ὑπάρχοντες, πρεσβεύσατε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ακατανόητον, καὶ ἀκατάληπτον, ὑπάρχει Δέσποινα, Θεοχαρίτωτε, τὸ πεπραγμένον ἐπὶ σοί, Ἀγνή φρικτὸν μυστήριον τὸν γὰρ ἀπερίγραπτον, συλλαβῶσα ἐκύησας, σὰρκα περιθέμενον, ἐξ ἀχράντων αἱμάτων σε ὃν πάντοτε Ἀγνή ὡς Υἱὸν σε, δυσώπει τοῦ σώσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Η ἀπειρόγαμος, Ἀγνή καὶ Μήτηρ σε, Χριστὲ ἑρώσασε, νεκρὸν κρεμάμενον, ἐπὶ τοῦ ξύλου μητρικῶς, θρηνηλογῶσα ἔλεγε· Τί σοι ἀνταπέδωκε, τῶν Ἑβραίων ὁ ἄνομος, δῆμος καὶ ἀχάριστος, ὁ πολλῶν καὶ μεγάλων σε,

Οἰκτίρμον δωρεῶν ἀπολαύσας; Ὑμῶ σε τὴν θείαν συγκατάβασιν.

ᾠδὴ δ'. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Ρωμαλέα διανοία, καὶ τελείῳ φρονήματι, τὴν ὀρθοδοξίαν, Μάρτυρες Κυρίου κρατύναντες, μαρτυρικῶς τὸν ἀγῶνα ἐτελέσατε, τῆς αἰρέσεως, τὸν σκοτασμὸν ἀπελάσαντες.

Οτὸν Λόγον μὴ κηρύξας, τῷ Πατρὶ ὁμοῦσιον, ὡς μανεῖς ἀφρόνως, Μάρτυρες νευραῖς ἀπηγγόνισται, τῶν ἱερῶν ὑμῶν πόνων καὶ βεβύθισται, τῶν αἱμάτων, ταῖς ἐπιρροαῖς θείᾳ χάριτι.

Στρατευθέντες τῷ Κυρίῳ, διὰ πίστεως Ἅγιοι, καὶ ἐνηθληκότες, τοῖς ἐπουρανίοις στρατεύμασι, συνηριθμήθητε ὅθεν μακαρίζεσθε, σπρηγμὸς ἡμῶν, καὶ φωτισμὸς χρηματίσαντες.

Οἱ μαζοὶ τῆς Ἐκκλησίας, οἱ τὸ γάλα προχέοντες, τῆς ὀρθοδοξίας, καὶ τοὺς εὐσεβεῖς διατρέφοντες, Μαρκιανὸς ὁ γενναῖος καὶ Μαρτύριος, εὐφημείσθωσαν, χαρμονικοῖς μελωδήμασι. Θεοτοκίον.

Γερός παλαι Προφήτης, ὅρος θείον ἐκάλεσεν, Ἄρεταῖς Παρθένε, πάνταγε διόλου κατὰ σκιον, ἐξ οὗ σωτήριος Λόγος πεφανέρωται, εἰς ἀνάπλασιν, καὶ φωτισμὸν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

ᾠδὴ ε'. Ἀσεβεῖς οὐκ ὄψονται.

Σοφωτάτων ὠφθητε, δογματῶν ὀπαδοί, Παύλου θείου ἱεουργοῦ οὐ τοὺς τρόπους Μάρτυρες ἐκμιμησάμενοι, καρτερῶς ἠθλήσατε, καὶ νομίμως κατεστρέφθητε.

Ως ἀστέρες λάμπετε, ἐν ὕψει τῆς σεπτῆς, Ἐκκλησίας περιφανῶς, σκότος τὸ βαθύτατον ἀποδιώκοντες, τῆς Ἀρείου Ἅγιοι, γενναϊότατοι αἰρέσεως.

Μακρυθέντες Ἅγιοι, τῷ βίῳ τῶν τερπνῶν, ὠκείωθητε τῷ Χριστῷ, βραχυτάτῳ αἵματι, καὶ τὴν ἀσάλευτον, βασιλείαν ἐνδοξοῖ, Ἀθλοφόροι ἐκληρώσασθε. Θεοτοκίον.

Αληθῶς Θεοῦ Υἱὸν, ἐκύησας Ἀγνή, ὁμοῦσιον τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ Θεῷ Πνεύματι Θεογεννήτρια ὃν ἀπαύστως αἴτησαι, οἰκτειρησάσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ᾠδὴ ε'. Ἦλθον εἰς τὰ βῆθη.

Ρήμασι ποιμένος θεοσόφου, σοφοὶ ἀκαλοῦθουντες, τὴν ὀρθόδοξον πίστιν τηρεῖτε, Μαρκιανὲ, καὶ θείε Μαρτύριε, ὑπὲρ ἧς ἐσφαγιάσθητε.

Τίμιος ἐνώπιον Κυρίου, ὁ θάνατος ὠράθη, ὑμῶν Ἅγιοι σοφοὶ ὀπλῖται ὅθεν τιμαῖς, ἐτησίαις ἐνδοξοῖ, ὑπὸ πάντων μακαρίζεσθε.

Υμᾶς τοὺς γενναίους Ἀθλοφόρους, Μαρ-
κιανὲ παμμακάρι, καὶ Μαρτύριε πηγὴν
δαυμάτων, ἢ τῆ Χριστῆ, Ἐκκλησία ἔχουσα,
αἰωνίως ἐπαγάζεται. Θεοτοκίον.

Στόματι καὶ γλώσσησε Μιτέρα, παναλη-
θῶς Παρθένε, τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ὁμολογοῦ-
μεν αὐτὸν Ἄγνη, ἐκτενῶς ἱκέτευε, τῆ σωθῆ-
ναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν. Ὁ Εἰρμός.

» **Η**λθον εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης, καὶ
» κατεπόντισέ με, καταγιγίς πολλῶν ἀ-
» μαρτημάτων· ἀλλ' ὡς Θεὸς, ἐκ φθορᾶς ἀνά-
» γαγε, τὴν ζωὴν μου πολυέλεε.

Κοντάκιον, Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς.

Αγωνισάμενοι καλῶς ἀπὸ βρέφους, Μαρ-
κιανὲ σὺν τῷ σοφῷ Μαρτυρίῳ, τὸν ἀπο-
στάτην Ἄρειον καθίλετε, ἄτρωτον τηρήσαντες,
τὴν ὀρθόδοξον πίστιν, Παυλῷ ἐφεπόμενοι, τῷ
σοφῷ διδασκάλῳ· ὅθεν σὺν τῷ εὐρατε ζωὴν,
ὡς τῆς Τριάδος ὑπέρμαχοι ἄριστα.

Ὁ Οἶκος.

Ως ὑπηρεταὶ εὐσεβεῖς Θεοῦ τοῦ φιλανθρω-
που, Δυαῖς εὐλογημένη, προφθάσατέ με
τάχος, λυτρούμενοί με τῶν δεινῶν, λόγον μοι
σοφίας χορηγοῦντες, τὴν ὑμῶν ἀνευφημῶντι ἄ-
δλησιν, ἢν ὑπὲρ τῆς πίστεως, Ἅγιοι, γνώμη ἄ-
διστακτῶ ὑποστάντες, τῶν στεφάνων ἐτύχετε
τῶν ἐπουρανίων; χοροῖς τε τῶν Ἀθλητῶν καὶ
Ἀποστόλων, Διδασκάλων καὶ σεπτῶν Ἀρχιε-
ρέων συγκαίρετε αἰεὶ, ὡς κήρυκες Θεῶ Λόγου,
ὡς τῆς Τριάδος ὑπέρμαχοι ἄριστα.

Συναξάριον.

Τῆ ΚΕ' τῆ αὐτῆ μηνός, Μνήμη τῶν Ἁγίων
Μαρτύρων καὶ Νοταρίων, Μαρκιανῆ καὶ Μαρ-
τυρίε.

Στίχοι.

Χριστοῦ καλάμους τοὺς Νοταρίους νόει,
Εἰς αἷμα τὸ σφῶν ἐκ ξίφους βεβαμμένους.

Πέμπτη Μαρκιανὸν τάμον εἰκαῖδι Μαρτύ-
ριόν τε.

Παύλου τοῦ Ὁμολογητοῦ πατριαρχοῦντος Κωνσταντι-
νουπόλεως, μετὰ τὴν κοίμησιν Ἀλεξάνδρου, ἐπὶ τῆς
βασιλείας Κωνσταντίου τοῦ Ἀρειανοῦ, ἐπεὶ αὐτὸς ὁ ἐν
Ἁγίοις Παῦλος, ὑπερόριος ἐν Ἀρμενίᾳ γενόμενος, τὸ μα-
κάριον τέλος ἐδέξατο, ἀποπνιγείς παρὰ τῶν Ἀρειανῶν,
καὶ αὐτοὶ δὲ οὗτοι οἱ Ἅγιοι διὰ τὴν ὀρθόδοξον πίστιν
ἀναιροῦνται μαχαίρᾳ, καὶ ζάπτονται ἐν τῇ Μελανδρησίᾳ
πύλῃ, ἐν αὐτῇ τῇ Κωνσταντινουπόλει, τοποθεσία τοῦ Δευ-
τέρου· ὃν τὸν ναὸν μετὰ ταῦτα ὁ ἐν Ἁγίοις Πατὴρ ἡ-
μῶν Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος ἐκ βάρων ἤγειρεν.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος
Ἀναστασίου.

Οὗτος, αὐτόκλιτος πρὸς τοὺς τυράννους ἀπειθῶν, καὶ
τὸν Χριστὸν, ἀληθινὸν Θεὸν καὶ τοῦ παντός Ποιη-
τὴν κηρύξας πεπαρρησιασμένως, ἐξέπληξεν ἅπαντας· καὶ
τὸ ἀμετάθετον αὐτοῦ ἰδόντες, ξίφει τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ
ἀπέτεμον, καὶ τῇ θαλάσῃ ἐναπέριψαν. Γυνὴ δὲ εὐλα-
βῆς ἐκ τοῦ βυθοῦ ἀναλαβοῦσα τὸ ἅγιον αὐτοῦ λείψανον,
μύροις καὶ ὀθονίοις εἰλήσασα, ἐν ᾧ κατεσκευάσεν εὐκα-
ρίῳ οἴκῳ ἐναπέθετο· οὗ τῇ καταθέσει κολλαὶ ἰάσεις γε-
γύνασι, καὶ μέχρι τοῦ νῦν γίνονται, εἰς δόξαν τοῦ φι-
λανθρώπου Θεοῦ ἡμῶν. Ἀμήν.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος
Οὐαλλερίνου.

Στίχ. Οὐαλλερίνος τὴν κάραν τμηθεὶς ξίφει,
Τομῆς βραχείας ὡ πόσα στέφη λάβει!

Τῆ αὐτῆ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος
Σαβίνου.

Στίχ. Εἰσδύς τὸ πῦρ χόρευε, Μάρτυς Σαβίνε,
Θείαν χορείαν, πρόξενον Δεῖς στέφους.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων
Οὐαλλερίου καὶ Χρυσάφου.

Στίχ. Διττοῖς Ἀθληταῖς ἡ τιμωρία ξίφος,
Ἦγουμένοις τρύφημα τὴν τιμωρίαν.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἁγίας Ταβιθάς,
ἣν ἀνέστησεν ἐκ νεκρῶν ὁ Ἅγιος Πέτρος.

Στίχ. Πῆ σοι, Ταβιθά, Πέτρος; εἰ γὰρ ἦν πάλιν,
Ἦγειρεν ἄν σε καὶ θανῶσαν ὡς πάλαι.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέη-
σον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ'. Ἀβραμιαῖοι ποτέ.

Γνηλατῆντες καλῶς, τὸν ἱερὸν Ποιμένα, ὀρ-
θοδοξία καλλυνόμεγοι, χερσὶν ἀνηρέθητε,
κακοδοξούντων μάτην, πανευκλειεῖς ὀπλίται.

Νομοθεσίας Θεοῦ, ἀπαρατρώτους πίστει,
διατηροῦντες Δεῖοι Μάρτυρες, νομίμως
ἠθλήσατε, ὑπὸ χειρῶν ἀνόμων, ἀναιρεθέντες
ξίφει.

Μετὰ ταφὴν ἱεράν, τῶν προσιόντων πίστει,
ὑμῶν τῷ τάφῳ τὰ νοσήματα, ἐνθάπτε-
τε Ἅγιοι, ταῖς πρὸς τὸν Ζωοδότῃν, ἀγίας με-
σιτεῖαις.

Εκ τῶν πηγῶν μυστικῶς, τῶν ἱερῶν πλε-
τοῦντες, τὴν Δεῖαν χάριν τῶν ἰάσεων,
πιστῆς καταρδεύετε, τῶν νοσημάτων πᾶσαν,
ξηραίνοντες πλημμύραν. Θεοτοκίον.

Λελυτρωμένοι τῷ σφῷ, Θεογεννητορ τόκῳ,
τῆς αἰωνίου κατακρίσεως, τὸ Χαῖρέ σοι
κράζομεν αἰεὶ, εὐλογημένη καὶ κεχαριτωμένη.

ᾠδὴ ἡ. Λυτρωτὰ τοῦ παντός.

Ωσπερ δύο ἄμνοι σφαγιαζέσθε, τὸν Ἀμῶν
τοῦ Θεοῦ ὁμοούσιον, Πατρός ἀνακρητί-
τόντες, καὶ τραπέζῃ τῇ ἄνω προσενεχθέντες,
Ἀθλητῶν ὁμηγύρει συντάττεσθε.

Δυναμούμενοι σθένει τῷ Πνεύματος, ἐξενεύρισαν πλάνης τὸ φρύαγμα· καὶ καρτερῶς ἀθλήσαντες, τοὺς δεινῶς παρεθέντας ταῖς ἀσθενείαις, οἱ σεπτοὶ Θεραπεύουσι Μάρτυρες.

Γατροὶ τῶν πιστῶν χρηματίζοντες, τῶν παθῶν ἡμῶν Ἅγιοι Μάρτυρες, τὰ χαλεπὰ νοσήματα, καὶ τὰς ἐπαναστάσεις τὰς ἐναντίας, Θεραπεύσατε θείαις δεήσεσιν.

Τριαδικόν.

Ανυμνοῦμεν Πατέρα ἀγέννητον, τὸν Υἱὸν καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, μίαν οὐσίαν ἀκτιστον, καὶ Θεότητα μίαν· Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε βοῶντες τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Νεκρωθέντας ἡμᾶς ἀνεζώωσας, τὴν ζωὴν τῶν ἀπάντων κηύσασα, Θεοκυήτορ Δέσποινα, τῶν Μαρτύρων ἡ δόξα καὶ τῶν ἀνθρώπων, τὸ διάσωσμα καὶ περιτείχισμα.

Ὁ Εἰρμός.

» **Λ**υτρωτὰ τοῦ παντὸς παντοδύναμη, τοὺς
» ἐν μέσῳ φλογὸς εὐσεβήσαντας, συγκαταβάς ἐδρόσισας, καὶ ἐδίδαξας μέλπειν·
» Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ὠδὴ δ'. Εὐὰ μὲν τῷ τῆς παρακοῆς.

Ισχυῖ νευρούμενοι Χριστοῦ, τὸν θάνατον ἀθλοφόροι οὐκ ἐπτήξατε, ἀλλὰ προθύμως υποθέντες, τοῖς ξίφεσιν αὐχένας ἠνύσατε, γενναίως τὸν ἀγῶνα τὸν ἔνθεον· ὅθεν ἀξίως μακαρίζεσθε.

Ὡς δύο ἀστέρες φαεινοὶ, φωτίζετε οἰκουμένης τὰ πληρώματα, θείαις τῶν ἄθλων λαμπηδόσι, Μαρκιανὲ σοφὲ καὶ Μαρτύριε, τὸ σκότος τῆς ζοφώδους αἰρέσεως, τῆς τῷ Ἀρείου ἀπελαύνοντες.

Στεφάνους τῆς δόξης ἐκ Θεοῦ, νικήσαντες τὸν τυφλόνοον Μακεδόσιον, ἤδη εἰλήφατε ἀξίως· καὶ θρόνῳ τῷ Δεσπότη παρίστασθε, ἡμῖν ἀμαρτιῶν ἐξαιτῆμενοι, λύσιν τελείαν Ἀξιάγαστοι.

Ἡ μνήμη ἡ ἔνθεος ὑμῶν, ἀνέτειλε τοῦ ἡλίου τηλαυγέστερον, πάντων φωτίζουσα καρδίας, τῶν ταύτην ἐκτελούντων Μακάριοι· ἐν ἧ ἐκδυσωπεῖτε τὸν Κύριον, σκότους πταισμάτων ἡμᾶς ῥύσασθαι.

Θεοτοκίον.

Φωτὸς οἰκητήριον Ἀγνή ὑπάρχουσα, τῆς ψυχῆς μου κόρας φώτισον, ἀμαυρωθείσας ἀμελεία, καὶ σκότος ῥαθυμίας βαθύτατον, αἰεὶ περικειμένας πανάμωμη, ὅπως ἐν πίστει μακαρίζω σε.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**ὐὰ μὲν τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τὴν
» κατάραν εἰσωκίσατο· σὺ δὲ Παρθένε
» Θεοτόκε, τῷ τῆς κυφορίας βλαστήματι, τῷ
» κόσμῳ τὴν εὐλογίαν ἐξήνηθσας· ὅθεν σε πάντες μακαρίζομεν.

Ἐξαποστειλᾶριον· Τοῖς Μαθηταῖς.

Μαρκιανὸς ὁ πάνσοφος, καὶ Μαρτύριος ἁμα, τὸ τοῦ Ἀρείου ἔκφυλον, δόγμα καὶ μανιῶδες, καθεῖλον χάριτι θεία, τῆς Ἁγίας Τριάδος, ὑπὲρ ἧς καὶ ἐνήθησαν· καὶ ὡς Μάρτυρες θεῖοι, στέφος λαμπρόν, πρὸς Χριστὸ δεξαίμενοι τοῦ Σωτῆρος, ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύουσι, τῶν αὐτοὺς εὐφημούντων.

Θεοτοκίον.

Σε κιβωτὸν καὶ τράπεζαν, καὶ λυχνίαν καὶ στάμνον, καὶ ὄρος καὶ παλάτιον, θρόνον κλίνην καὶ πύλην, τοῦ Βασιλέως τῆς δόξης, τὴν Ἁγίαν Παρθένον, καὶ Θεοτόκον ἅπαντες, ἀνυμνοῦμεν ἐκ πόθου· Χριστιανῶν, σκέπη γὰρ ὑπάρχεις καὶ σωτηρία, καὶ ἀρράγης ὑπέμαχος, καὶ προστάτις καὶ φύλαξ.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου, καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου,

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΣΣΣΣ ΣΣΣΣΣΣΣΣ ΣΣΣΣΣΣΣΣΣΣΣΣΣΣΣΣΣΣΣΣ

ΤΗ ΚΣ'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου τῷ Μυροβλύτῃ· καὶ ἡ Ἀνάμνησις τῷ γεγονότος σεισμῷ.

ΤΥΠΙΚΟΝ.

Εάν ἡ παρούσα ἑορτὴ τοῦ Μάρτυρος τύχη ἐν Κυριακῇ, τῷ Σαββάτῳ Ἑσπέρας, μετὰ τὸν Προοιμακὸν καὶ τὴν συνήθη Στιχολογίαν τοῦ Μακάριος ἀνὴρ, ἰστώμεν Στίχους ι'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα δ'. καὶ τοῦ Ἁγίου ε'. Δόξα, τοῦ Ἁγίου. Καὶ νῦν, τῆς Ὀκτωήχου, τὸ α'. τοῦ Ἦχου. — Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα. Δόξα, τοῦ Ἁγίου. Καὶ νῦν, Ἀνυμνευτε Παρθένε. Ἀπολυτίκια, τὸ Ἀναστάσιμον, τοῦ Ἁγίου, καὶ τοῦ σεισμῷ, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὁρθρον. Μετὰ τὸν Τριαδικὸν Κανόνα, ἡ Λιτὴ τοῦ Ἁγίου, εἶτα τὸ, Ἄξιόν ἐστιν. Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἁγίου — Μετὰ τὴν Στιχολογίαν τοῦ Ψαλτηρίου, Κάθισμα Ἀναστάσιμα. Μετὰ δὲ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα τοῦ Ἁγίου. Τὰ Εὐλογητάρια, ἡ Ὑπακοὴ τοῦ Ἦχου, οἱ Ἀναβαθμοὶ αὐτοῦ, καὶ τὸ Προκείμενον. Εὐαγγέλιον Ἑωθινόν, κτλ. Κανόνες, ὁ Ἀναστάσιμος, τοῦ σεισμῷ, καὶ τοῦ Ἁγίου ὁ εἰς. Εἰς τοὺς Αἶνους, Ἀναστάσιμα δ'. καὶ τῷ Ἁγίῳ δ'. Δόξα, τῷ Ἁγίῳ. Καὶ νῦν. Ὑπερευλογημένη. Δοξολογία Μεγάλῃ... Ἀπόστολος τοῦ Ἁγίου. Εὐαγγέλιον τῆς Κυριακῆς.

Ἐάν δὲ τύχη ἐν ἄλλῃ ἡμέρᾳ, ψάλλεται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἁγίου μετὰ τῆς τοῦ σεισμῷ ἀπαραλλάκτως, καθὼς ἐστὶν ἐφεξῆς τετυπωμένη.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Μετὰ τὸν Προσμοικόν, λέγομεν τὴν α΄ Στάσιν τοῦ, Μακαρίου ἀνῆρ.

Εἰς δὲ τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστῶμεν Στίχους 5. καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα προσόμοια Στιχηρὰ τοῦ Ἁγίου,

Ἦχος πλ. δ΄. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! ἐν οὐρανῷ καὶ ἐν γῆ, ἀγαλλίαμα σήμερον, ἐν τῇ μνήμῃ νύγασται, Δημητρίε τοῦ Μάρτυρος ἐκ τῶν Ἀγγέλων ἐπαίνοισι στέφεται, καὶ ἐξ ἀνθρώπων ἄσματα δέχεται. Ὡ οἶον ἤθλησε! πῶς καλῶς ἠγωνίσται! δι' οὗ ἐχθρὸς, πέπτωκεν ὁ δόλιος, Χριστοῦ νικήσαντος.

Ὡ τῆ παραδόξου θαύματος! ταῖς τῶν θαυμάτων βολαῖς, τῆ ἡλίου φανότερον, εἰς αἰεὶ Δημήτριος, διαλάμπει τοῖς πέρασιν, ἐξ ἀνεσπέρου φωτὸς λαμπόμενος, καὶ τῷ αἰδύτῳ φωτὶ τερπόμενος· οὐ ταῖς ἐλλάμψεσι, νέφη ἀπηλάθησαν βαρβαρικὰ, νόσοι ἐδιώχθησαν, δαίμονες ἥττηνται.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! ὑπὲρ Χριστοῦ λογχευθεῖς, ὁ τρισμάκαρ Δημήτριος, πρὸς ἐχθροὺς ἐκάστοτε, ῥομφαία ὤφθη δίστομος, ἀποθερίζων ἐχθρῶν γαυρίαμα, καὶ καταράστων δαιμόνων φρίγαμα. Ὡ ἐκβοήσωμεν· Ἁγίε Δημήτριε, σκέπε ἡμᾶς, σοῦ τὴν αἰσιθέαστον, μνήμην γεραίροντας.

Πύργος εὐσεβείας πέφνηας, ἐρηρυσμένος στερόνως, ἐπὶ πέτραν τῆς πίστεως, πειρασμοῖς ἀνάλωτος, καὶ κινδύνοισι ἀκλόνητος· μετὰ σφοδροῦ γὰρ σαλοῦ καὶ κλύδωνος, σοὶ προσραγέντα, ἀθέων κύματα, σὴν ἢ κατέβαλον, ἀκλινη γερρότητα· μαρτυρικῶ, σέφει γὰρ ἐπόθησας, ἐγκαλλωπίζεσθαι.

Πάθει τὸ πάθος μιμούμενος, τὸ ζωηφόρον Χριστοῦ, παρ' αὐτοῦ τὴν ἐνέργειαν, τῶν θαυμάτων εἴληφας, Ἀθλοφόρε Δημήτριε· καὶ διασώζεις τὸς σοὶ προστρέχοντας, πολλῶν κινδύνων αὐτῆς ῥύόμενος, ἔχων εὐάρεστον, παρρησίαν ἐνδοξε πρὸς τὸν Χριστόν· ὧ καὶ νῦν παρίστασαι, δόξης πληρούμενος.

Ἀματι τῷ σῶ σταζόμενος, τῷ ζωοδότῃ Χριστῷ τῷ τὸ αἷμα τὸ τίμιον, διὰ σὲ κενώσαντι, προσηνέχθης Δημήτριε· καὶ κοινωὸν σε δόξης εἰργάσατο, καὶ βασιλείας αὐτῆς συμμετοχόν, ὡς ἀριστεύσαντα, κατὰ τῆ ἀλά-

στορος, καὶ τὰ δεινὰ, τέττα μηχανήματα, τελείως σθέσαντα (*).

Δόξα, Ἦχος πλ. β΄. Βυζαντίου.

Σήμερον συγκαλεῖται ἡμᾶς, τῆ Ἀθλοφόρου ἡ παγκόσμιος πανήγυρις. Δεῦτε ἐν φιλέορτοι, φαίδρῶς ἐκτελέσωμεν τὴν μνήμην αὐτῆ λέγοντες· Χαίροις ὁ τὸν χιτῶνα τῆς ἀσεβείας διαρρήξας, διὰ τῆς πίστεως, τὴν δὲ ἀνδρείαν τῆ Πνεύματος σεαυτῷ περιβέμενος. Χαίροις, ὁ καταργήσας τὰς ἐπινοίας τῶν παρανόμων, τῇ ἰσχυρῇ τῇ δοθείσῃ σοι παρὰ τοῦ μόνου Θεοῦ. Χαίροις, ὁ λογχευθέντων τῶν μελῶν, τὸ μακάριον πάθος πνευματικῶς ἡμῖν ἀναζωγραφήσας τοῦ Χριστοῦ. Ὁν καθικέτευε, Ἀθλητῶν ἐγκαλλώπισμα Δημήτριε, λυτρωθῆναι ἡμᾶς ὀρατῶν καὶ ἀορατῶν ἐχθρῶν, καὶ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον, πρὸς τὸ,

Φοβερός εἶ Κύριε.

Παναγία Δέσποινα, τοῦ κόσμου βοήθεια, καὶ ἐλπίς Χριστιανῶν· σὲ νῦν ἐκδυσωπούμεν, καὶ σὲ παρακαλοῦμεν ἀγαθῇ, ὑπὲρ ἡμῶν ἡμαρτηκότων καὶ ἀπεγνωσμένων, τὸν Υἱόν σου καὶ Κύριον, ἴλεων ποιῆσαι· Θεοτόκε· ἔχεις γὰρ τὸ δύνασθαι, τῇ μητρικῇ σου πρὸς αὐτὸν χρωμένη παρρησίᾳ. Πρόφθασον Ἀχραντε, πρόφθασον μεσίτευσον, καὶ ῥύσαι τὸν λαόν σου τῆς ἐνεστώσης ἀπειλῆς· διὰ σπλάγγνα ἐλέης, μὴ παρίδῃς τὴν ὑμνούντάς σε. Εἴσοδος. Φῶς ἱλαρόν. Τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀναγνώσμα.

Επίβλεψον ἐκ τοῦ οὐρανοῦ Κύριε, καὶ ἴδε ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ ἁγίου σου καὶ δόξης σου. Ποῦ ἐστι τὸ πλῆθος τῆ ἐλεοῦς σου καὶ τῶν οἰκτιρμῶν σου, ὅτι ἠνέσχου ἡμῶν Κύριε; Σὺ γὰρ εἶ Πατὴρ ἡμῶν, ὅτι Ἀβραάμ οὐκ ἔγνω ἡμᾶς, καὶ Ἰσραὴλ οὐκ ἐπέγνω ἡμᾶς· ἀλλὰ σὺ Κύριε, Πατὴρ ἡμῶν, ῥύσαι ἡμᾶς· ἀπ' ἀρχῆς τὸ ὄνομά σου ἐφ' ἡμᾶς ἐστι. Ἐὶ ἐπλάγησας ἡ-

Κ.φ. 15.

(*) Ἐκ τῶν ἀνωτέρω Προσμοίων, τὰ μὲν ἑσχατὰ τρία ἐλείπεται παντελῶς ἐν τῷ χειρογράφῳ· τὰ δὲ λοιπὰ τρία πρῶτα, ὁμοῦ καὶ ὁ ἐνταῦθα πρῶτος Κανὼν τοῦ Ἁγίου, τάττονται εἰς τὰ Μεθάρτα αὐτοῦ, κατὰ τὴν κζ'. Ἀντὶ δὲ τῶν ἀνωτέρω Προσμοίων, τὸ χειρόγραφον ἔχει ἕτερα διττά, τὰ μὲν πρὸς τὸ, Ὅτι ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν· τὰ δὲ πρὸς τὸ, Ποίους εὐφημιῶν στέμμασιν. Ἐχει δὲ καὶ Κανὼνας ἄλλους, τὸν μὲν πρὸς τὸ, Δεῦτε λαοί, ἀνάουμον καὶ ἀνευ Ἀκροστιχίδος, τὸν δὲ πρὸς τὸ, Ἀρρατηλάτην Φαραῶ, οὐκ εὐκαταφρόνητον ὄντα εἰς τε τὰς ἐννοίας καὶ τὴν γλαφυρότητα, φέροντα τὴν δὲ τὴν Ἀκροστιχίδα: Μύρου γεραίρω τὴν χάριν Δημητρίου· δυσμάντευτον ὅμως τοῦ Ἰμνωδαῶ τὸ ὄνομα, ὡς ἐκ τῶν Ἀκροστιχῶν τῶν τελευταίων Ὄδῶν. Ἀλλὰ καὶ τὰ Ἐξαποστειλάρια, καὶ τὰ Προσόμοια τῶν Αἰνῶν, ἕτερα εἰσὶ τὰ ἐκεῖ πρὸς τὰ ἐνταῦθα, ὡς καὶ τῶν Καθεσμάτων τινά.

μας, Κύριε, ἀπὸ τῆς ὁδοῦ σου; ἐσκλήρυνας τὰς καρδίας ἡμῶν, τῆ μὴ φοβεῖσθαί σε; Ἐπίστρεψον διὰ τοὺς δούλους σου, διὰ τὰς φυλάς τῆς κληρονομίας σου, ἵνα μικρὸν κληρονομήσωμεν τοῦ ὄρους τοῦ ἁγίου σου. Οἱ ὑπεναντίοι ἡμῶν κατεπάτησαν τὸ ἁγίασμα σου· ἐγενόμεθα ὡς τὸ ἀπαρχῆς, ὅτε οὐκ ἤρξας ἡμῶν, οὐδὲ ἐπεκλήθη τὸ ὄνομά σου ἐφ' ἡμᾶς. Ἐὰν ἀνοιξῆς τὸν οὐρανὸν, τρόμος λήψεται ἀπὸ σοῦ ὄρη, καὶ τακῆσονται, ὡσεὶ κηρὸς τήκεται ἀπὸ πυρός· καὶ κατακαύσει πῦρ τοὺς ὑπεναντίους σου, καὶ φανερόν ἐσται τὸ ὄνομά σου τοῖς ὑπεναντίοις σου· ἀπὸ προσώπου σου ἔθνη ταραχθήσονται. Ὅταν ποιῆς τὰ ἐνδοξα, τρόμος λήψεται ἀπὸ σοῦ ἔρη. Ἀπὸ τοῦ αἰῶνος οὐκ ἠκέσαμεν, ἕδὲ οἱ ὀφθαλμοὶ ἡμῶν εἶδον Θεὸν πλὴν σου· καὶ τὰ ἔργα σου ἀληθινὰ, καὶ ποιήσεις τοῖς ὑπομένουσί σε ἔλεος. Συναντήσεται γὰρ ἔλεος τοῖς ποιῶσι τὸ δίκαιον, καὶ τῶν ὁδῶν σου μνησθήσονται. Καὶ νῦν, Κύριε, Πατὴρ ἡμῶν σὺ εἶ· ἡμεῖς δὲ πηλὸς, καὶ σὺ ὁ Πλάστης ἡμῶν· ἔργα χειρῶν σου πάντες ἡμεῖς. Μὴ ὀργίζου ἡμῖν Κύριε ἕως σφοδρα, καὶ μὴ ἐν καιρῷ μνησθῆς ἁμαρτιῶν ἡμῶν. Καὶ νῦν ἐπίβλεψον Κύριε, ὅτι λαὸς σου πάντες ἡμεῖς

Προφητείας Ἰερειοῦ τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. β'. 1. **Τ**ὰδε λέγει Κύριος· Ἐμνήσθην ἐλέους νεότητός σου, καὶ ἀγαπῆς τελειώσεώς σου, τοῦ ἐξακολοθηθῆσαι σε τῷ ἁγίῳ Ἰσραὴλ, λέγει Κύριος ὁ ἅγιος τῷ Ἰσραὴλ. Τῷ Κυρίῳ ἀρχὴ γεννημάτων αὐτοῦ. Πάντες οἱ ἐσθιόντες αὐτὸν πλημμελήσουσι· κακὰ ἤξει ἐπ' αὐτῆς, λέγει Κύριος. Ἀκήσατε λόγον Κυρίου, οἶκος Ἰακώβ, καὶ πᾶσα πατριὰ οἴκου Ἰσραὴλ. Τὰδε λέγει Κύριος· Τί εὐροσαν οἱ Πατέρες ὑμῶν ἐν ἐμοὶ πλημμελήμα, ὅτι ἀπέστησαν μακρὰν ἀπ' ἐμοῦ, καὶ ἐπορεύθησαν ὀπίσω τῶν ματαίων, καὶ ἐματαιώθησαν; καὶ ἐκ εἶπον· Πῶς ἐστὶ Κύριος, ὁ ἀναγαγὼν ἡμᾶς ἐκ γῆς Αἰγύπτου, ὁ καθοδηγήσας ἡμᾶς ἐν τῇ ἐρήμῳ, ἐν γῆ ἀπείρῳ καὶ ἀθάτῳ, ἐν γῆ ἀνύδρῳ καὶ ἀκάρπῳ, καὶ σκιᾷ θανάτου; ἐν γῆ, ἐν ἣ ἔδιωδευσεν ἐν αὐτῇ ἀνὴρ, ἕδὲ κατώκησεν υἱὸς ἀνθρώπου ἐκεῖ; Καὶ εἰσήγαγον ὑμᾶς εἰς τὸν Κάρμηλον, τῆ φαγεῖν τοὺς καρπούς αὐτοῦ, καὶ τὰ ἀγαθὰ αὐτοῦ· καὶ εἰσήλθετε, καὶ ἐμάνατε τὴν γῆν μου, καὶ τὴν κληρονομίαν μου ἔθεσθε εἰς βδέλυγμα. Οἱ Ἰσραεῖς οὐκ εἶπον· Ποῦ ἐστὶ Κύριος· καὶ οἱ ἀντεχόμενοι τοῦ νόμου ἐκ ἠπίστησαντό με· καὶ οἱ ποιμένες ἠσέβουν εἰς ἐμέ· καὶ οἱ προφήται

προεφήτευσον τῇ Βαβυλῶνι, καὶ ὀπίσω ἀνωφελῆς ἐπορεύθησαν. Διὰ τῆτο ἔτι κριθήσομαι πρὸς ὑμᾶς, λέγει Κύριος, καὶ πρὸς τοὺς υἱὸς τῶν υἱῶν ὑμῶν κριθήσομαι. Διέλθετε εἰς νήσους Χετταίμ καὶ ἴδετε· καὶ εἰς Κηδαρ, καὶ ἀποστείλατε· καὶ νοήσατε σφοδρα, καὶ ἴδετε, εἰ γέγονε τοιαῦτα· εἰ ἀλλάζονται ἔθνη Θεοὺς αὐτῶν, καὶ αὐτοὶ οὐκ εἰσὶ Θεοί. Ὁ δὲ λαὸς μου ἠλλάξατο τὴν δόξαν αὐτοῦ, ἐξ ἧς οὐκ ὠφελήθησαν. Ἐξέστη ὁ οὐρανὸς ἐπὶ τούτῳ, καὶ ἔφριξεν ἐπὶ πλεῖον σφοδρα, λέγει Κύριος.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἀψηται αὐτῶν βάσανος. Ἐδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθναίνει, καὶ ἐλογίσθη κακῶσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν, καὶ ἢ ἀφ' ἡμῶν πορεία, σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσὶν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων εἶναι κολασθῶσιν, ἢ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπείρασεν αὐτοὺς, καὶ εὗρεν αὐτῆς ἀξίους ἑαυτῆ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτῆς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτῆς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινῶσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τῆς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ συνήσασιν ἀληθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενήσασιν αὐτῷ. Ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Εἰς τὴν Λιτὴν, Στιχηρὰ Ἰδιόμελα.

Ἦχος α'. Γεωργίου Σικελιώτου.

Εὐφραίνε ἐν Κυρίῳ πόλις Θεσσαλονίκη· ἀγάλλε καὶ χόρευε, πίστει λαμπροφροῦσα, Δημήτριον τὸν πανένδοξον ἀθλητὴν, καὶ Μάρτυρα τῆς ἀληθείας, ἐν κόλποις κατέχευσα ὡς θησαυρόν· ἀπόλαβε τῶν θαυματίων τὰς ἰάσεις καθορώσα· καὶ βλέπε κατὰράσσοντα τῶν Βαρβάρων τὰ θράση, καὶ εὐχαρίστως τῷ Σωτῆρι ἀνάκραζον· Κύριε δόξα σοι.

Ὁ αὐτός. Ἀνατολίου.

Τῆ τῶν ἀσμάτων τερπνότητι, τὴν παροῦσαν φαιδρύνωμεν ἡμέραν, καὶ ἠγήσωμεν τὰ τοῦ Μάρτυρος ἀγωνίσματα· πρόκειται γὰρ ἡμῖν εἰς εὐφημίαν ὁ μέγας Δημήτριος. Καὶ γὰρ τὰς τῶν τυράννων ἐπιφορὰς ἀνδρείως ἐλών, πρὸς τὸ στάδιον προθύμως ἤλατο· καὶ τὰ κηκτήρια ἐνδόξως ἀπενεγκάμενος, τὸν Σωτῆρα δυσώπει, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, Ἦχος β'. Γερμανοῦ.

Εἰς τὰ ὑπερκόσμη σηνώματα, τὸ πνεῦμα σου Δημήτριε Μάρτυς σοφέ, Χριστὸς ὁ Θεὸς προσήκατο ἀμώμητον· σὺ γὰρ τῆς Τριάδος γέγονας ὑπέρμαχος, ἐν τῷ σταδίῳ ἀνδρείως ἐναθλήσας ὡς ἀδάμας σερρός· λογχευθεῖς δὲ τὴν πλευράν, τὴν ἀκήρατόν σε πανσεβάσμιε, μιμούμενος τὸν ἐπὶ ξύλου ταυνοθέντα, εἰς σωτηρίαν παντὸς τῆ κόσμου, τῶν θαυμάτων εἴληφας τὴν ἐνέργειαν, ἀνθρώποις παρέχων τὰς ἰάσεις ἀφθόνως. Διό σου σήμερον τὴν κοίμησιν ἐορταίζοντες, ἐπαξίως δοξάζομεν, τὸν σὲ δοξάσαντα Κύριον. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ο τοῦ μεγίστου μυστηρίου! βλέπων τὰ θαύματα, ἀνακηρύττω τὴν Θεότητα, οὐκ ἀρνοῦμαι τὴν ἀνθρωπότητα· ὁ γὰρ Ἐμμανουὴλ, φύσεως μὲν πύλας ἠνοίξεν ὡς ἄνθρωπος, παρθενίας δὲ κλειθρα οὐ διεύρηξεν ὡς Θεός· ἀλλ' οὕτως ἐκ μήτρας προῆλθεν, ὡς δι' ἀκοῆς εἰσῆλθεν· οὕτως ἐσαρκώθη, ὡς συνελήφθη· Ἀπαθῶς εἰσῆλθεν, ἀφράστως ἐξῆλθε, κατὰ τὸν Προφήτην τὸν λέγοντα· Αὕτη ἡ πύλη κεκλεισμένη ἔσται, οὐδεὶς οὐ μὴ διέλθῃ δι' αὐτῆς, εἰ μὴ Κύριος ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Ἰδιόμελα τῆ σεισμῆ.

Ποίημα Συμεῶν τοῦ Θαυμαστορείτου (*).

Ἦχος β'.

Τῆς γῆς συνταρασσομένης τῆ τῆς ὀργῆς σε φόβῳ, βουνοὶ καὶ τὰ ὄρη συσειόνται Κύριε· ἀλλ' εὐσπλαγχνίας ὄμματι ἐφ' ἡμᾶς ἐπιβλέψας, μὴ τῷ θυμῷ σου ὀργισθῆς ἡμῖν· ἀλλὰ σπλαγχνισθεὶς ἐπὶ τὸ πλάσμα τῶν χειρῶν σου, τῆς φοβεραῆς ἡμᾶς τοῦ σεισμοῦ ἀπειλῆς ἐλευθέρωσον, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Ἦχος πλ. β'.

Στίχ. Συνέσεισας τὴν γῆν, καὶ συνστάραξας αὐτήν.

Φοβερός εἰ Κύριε, καὶ τίς ὑποστήσεται τὴν δικαίαν σου ὀργήν; ἢ τίς σε δυσωπήσει,

(*) Ὁ μὲν σεισμὸς ἐγένετο, κατὰ τὸν Συναξαριστὴν, τῷ 24. ἔτει τῆς βασιλείας Λέοντος τοῦ Ἰσαύρου, ὃ ἔστι περὶ τὸ 740. ἀπὸ Χριστοῦ· ὁ δὲ Θαυμαστορεῖτῆς Συμεῶν, ὃς τις καὶ Συμεῶν ἐν τῷ θαυμαστῷ Ὄρει λέγεται (Μαΐου 24), ἠκμασε περὶ τὰ τέλη τοῦ 5. αἰῶνος, καὶ ἐπομένως ἢ ποιήσεις Τροπαρίων περὶ ὑποθέσεως, συμπάσης μετὰ 140 ἔτη καὶ ἐπέκεινα, φαίνεται ἀτοπος διῶλον· Ὅθεν ἢ ὁ ποιητὴς τῶν Τροπαρίων τούτων ἐστὶν ἕτερος Συμεῶν, μεταγενέστερος μὲν τοῦ ἐνωτέρου, ἀσκήσας δὲ καὶ αὐτὸς ἐν τῷ Ὄρει, καθ' ὃν χρόνον συνέβη ὁ σεισμὸς, ἢ τὰ Τροπάρια ταῦτα ἐποιήθησαν εἰς ἄλλον σεισμὸν, συμδάντα πρὸ τοῦ παρόντος, εἰάν τῶντι ὑπάρχωσι γνησίον ποίημα τοῦ εἰρημένου Θαυμαστορείτου Συμεῶν· ἢ τέλος, ψευδῶς ἐπιγράφονται εἰς τὸ ὄνομα τούτου.

ἢ τίς παρακαλέσει ἀγαθῆ, ὑπὲρ λαοῦ ἡμαρτηκότος καὶ ἀπεγνωσμένου; τὰ οὐράνια τάγματα, Ἄγγελοι, Ἀρχαὶ καὶ Ἐξουσίαι, Θρόνοι, Κυριότητες, τὰ Χερουβὶμ καὶ τὰ Σεραφίμ, ὑπὲρ ἡμῶν σοὶ βοῶσιν· Ἄγιος, Ἄγιος, Ἄγιος εἰ Κύριε· τὰ ἔργα τῶν χειρῶν σου μὴ παρίδῃς ἀγαθῆ· διὰ σπλάγχνα ἐλέους, σῶζε πόλιν κινδυνεύουσαν.

Στίχ. Ὁ ἐπιβλέπων ἐπὶ τὴν γῆν.

Νινευίται τοῖς παραπτώμασι, τὴν διὰ τῆς τοῦ σεισμοῦ ἀπειλῆς κατάχωσιν ἤκουον· ἐν δὲ τῷ μεσιτεύοντι σημείῳ τοῦ κήτους, τὴν διὰ τῆ Ἰωνᾶ ἀνάστασιν, ἢ μετάνοια παρακαλεῖ· ἀλλ' ὡς ἐκείνους, βοῆ λαοῦ σου μετὰ νηπίων καὶ κτηνῶν, οἰκτεῖρας προσεδέξω, καὶ ἡμᾶς παιδευομένους, διὰ τῆς τριημέρου Ἀναστάσεως, φεῖσαι καὶ ἐλέησον.

Δόξα, Τοῦ Ἁγίου. Ἦχος πλ. δ'. Ἀνατολίου.

Εχει μὲν ἡ θειοτάτη σου ψυχὴ καὶ ἄμωμος, αἰοίδιμε Δημήτριε, τὴν οὐράνιον Ἰερουσαλήμ κατοικητήριον, ἧς τὰ τείχη, ἐν ταῖς ἀχράντοις χερσὶ τοῦ ἀοράτου Θεοῦ ἐζωγράφηται· Ἐχει δὲ καὶ τὸ πανέντιμον, καὶ ἀθλητικώτατόν σου σῶμα, τὸν περίκλυτον τοῦτον ναὸν ἐπὶ γῆς, ταμεῖον ἄσυλον θαυμάτων, νοσημάτων ἀλεξιτήριον· ἐνθα προστρέχοντες, τὰς ἰάσεις ἀρῴμεθα· Φρούρησον πανεύφημε τὴν σὲ μεγαλύνουσαν πόλιν, ἀπὸ τῶν ἐναντίων προσβολῶν, παρρησίαν ὡς ἔχων πρὸς Χριστὸν τὸν σὲ δοξάσαντα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ανύμφευτε Παρθένε, ἢ τὸν Θεὸν ἀφράστως συλλαβοῦσα σαρκί, Μῆτερ Θεοῦ τῆ ὑψίστου, σῶν οἰκετῶν παρακλησεις δέχθη πανάμωμε· ἢ πᾶσι χορηγοῦσα, καθαρισμόν τῶν πταισμάτων, νῦν ταῖς ἡμῶν ἰκεσίας προσδεχομένη, δυσώπει σωθῆναι πάντας ἡμᾶς.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος γ'.

Μέγαν εὖρατο ἐν τοῖς κινδύνοις, σὲ ὑπέρμαχον ἢ αἰκουμένη, Ἀθλοφόρε τὰ ἔθνη τροπαύμενον· Ὡς οὖν Λυαίου καθεῖλες τὴν ἔπαρσιν, ἐν τῷ σταδίῳ θαρρύνων τὸν Νέστορα, οὕτως Ἄγιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρησασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἔτερον τοῦ σεισμοῦ, Ἦχος πλ. δ'.

Ο ἐπιβλέπων ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ ποιῶν αὐτὴν τρέμειν, ρῦσαι ἡμᾶς τῆς φοβεραῆς τῆ σεισμοῦ ἀπειλῆς, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν· καὶ κατάπεμψον ἡμῖν, πλαῦσια τὰ ἐλέη σου, πρεσβεΐαις τῆς Θεοτόκου, μόνε φιλόανθρωπε.

Τὰ αὐτὰ λέγονται καὶ εἰς τὸ, Θεὸς Κύριος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα,

Ἦχος δ'. Ταχύ προκατάλαβε.

Η μνήμη σου ἔνδοξε, Μάρτυς Δημήτριε, ἐφαίδρυνε σήμερον, τὴν Ἐκκλησίαν Χριστὸν καὶ πάντας συνήγαγεν, ἄσμασιν ἐπαξίως, εὐφημεῖν σε θεόφρον, ὡς ὄντως στρατιώτην, καὶ ἐχθρῶν καθαιρέτην· διὸ ταῖς ἰκεσίαις ταῖς σαῖς, ῥῦσαι ἡμᾶς πειρασμῶν. Δόξα. Ὁμοιον.

Α ἰθὺς καύχημα, Μάρτυς Δημήτριε, Χριστὸν ἐνδυσάμενος, κατεπολέμησας, ἐχθρὸν τὸν ἀνίσχυρον· πλάνην γὰρ τῶν ἀγόνων, ἐν αὐτῷ καταργήσας, γέγονας τοῖς ἐν πίστει, εὐσεβείας ἀλείπτῃς· διὸ σε καὶ τὴν μνήμην, σεπτῶς πανηγυρίζομεν. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον

Ε λπίς ἀκαταίσχυρτε, τῶν πεποιθότων εἰς σε, ἡ μόνη κηύσασα, ὑπερφυῶς ἐν σαρκί, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν· τοῦτον σὺν τοῖς Ἁγίοις, Ἀποστόλοις δυσώπει, δῆναι τῇ οἰκωμένῃ, ἰλασμόν καὶ εἰρήνην, καὶ πᾶσιν ἡμῖν πρό τέλους βίου διόρθωσιν.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα,

Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον.

Α διστακτῶ τῇ πίσει ὁ Ἀθλοφόρος Χριστοῦ, τῶν τυράννων τὰ θράση καταβαλὼν ἀνδρικῶς, ἀθλητικῶς τὸν πονηρὸν κατεπάλασε· καὶ τῶν βασάνων ἀμοιβὴν, τὴν τῶν θαυματῶν παροχὴν, ἐδέξατο ἐκ τῆς μόνου, Θεοῦ τοῦ ἀγνοηστῶν· ᾧ καὶ πρὸςθεύει ἐλεηθῆναι ἡμᾶς.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χ αἶρε πύλη Κυρίου ἡ ἀδιάδευτος· χαῖρε τεῖχος καὶ σκέπη τῶν προστρεχόντων εἰς σε· χαῖρε ἀχέμαστε λιμὴν καὶ ἀπειρόγαμε· ἡ τεκῆσα ἐν σαρκί, τὸν Ποιητὴν σου καὶ Θεόν, πρὸςθεύουσα μὴ ἐλλίπτῃς, ὑπὲρ τῶν ἀνυμνούντων, καὶ προσκυνούντων τὸν τόκον σου.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα,

Ἦχος γ'. Πῶν ὠραιότητα.

Τὸν συμπαθέστατον Κυρίου Μάρτυρα, ἐκδυσωποῦμέν σε πιστῶς Δημήτριε, ῥῦσαι ἡμᾶς παντοδαπῶν, κινδύνων ἐπερχομένων· ἴασαι ψυχῶν ἡμῶν, καὶ σωματίων τὰ τραύματα· θραύσαν τὰ φρονήματα, τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν Ἁγίε· εἰρήνευσον ἡμῶν τὴν ζωὴν, ὅπως αἰεὶ σε δοξάζωμεν.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θομακάριστε, Μήτηρ ἀνύμφευτε, πῆν ἀσθενῆσάν μου, ψυχὴν θεράπευσον, ὅτι συνέχομαι πολλοῖς ἐν πταισίμασι Θεοτόκε· ὅθεν

καὶ κραυγάζω σοι, στεναγμῷ τῆς καρδίας μου· Δέξαι με πανάχραντε, τὸν πολλὰ ἀμαρτήσαντα, ἵνα ἐν παρρησίᾳ κραυγάζω σοι· Χαῖρε ἡ κεχαριτωμένη.

Οἱ Ἀναβαθμοὶ, τὸ α'. Ἀντίφωνον τοῦ δ'. ἤχου.

Προκείμενον, Ἦχος δ'.

Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ.

Στίχ. Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῆ αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος.

Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον. Ὁ Ν'.

Δόξα. Ταῖς τοῦ Ἀθλοφόρου.

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεός, κτλ.

Καὶ τὸ Ἰδιόμελον, Ἦχος β'.

Εἰς τὰ ὑπερκόσμια σκηνώματα, τὸ πνεῦμά σου Δημήτριε Μάρτυς σοφέ, Χριστὸς ὁ Θεὸς προσήκατο ἀμώμητον· σὺ γὰρ τῆς Τριάδος γέγονας ὑπέρμαχος, ἐν τῷ σταδίῳ ἀνδρείως ἐναθλήσας ὡς ἀδάμας σερρός· λογχευθεῖς δὲ τὴν πλευρὰν, τὴν ἀκήρατόν σε πανσεβάσμιε, μιμούμενος τὸν ἐπὶ ξύλου ταυσοθέντα, εἰς σωτηρίαν παντὸς τοῦ κόσμου, τῶν θαυμάτων εἴληψας τὴν ἐνέργειαν, ἀνθρώποις παρέχων τὰς ἰάσεις ἀφθόνως. Διό σου σήμερον τὴν κοίμησιν ἐορτάζοντες, ἐπαξίως δοξάζομεν, τὸν σε δοξάσαντα Κύριον.

Εἶτα οἱ Κανόνες, ὁ μὲν τῆς σεισμῆ μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ς'. οἱ δὲ δύο τοῦ Ἁγίου εἰς ἡ.

Ο' Κανὼν τοῦ σεισμοῦ, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς:

Ω' Χριστέ, τῆς γῆς τὸν κλόνον παῦσον τάχος.

Ἰωσήφ.

Ῥδὴ α'. Ἦχος πλ. β'. Ὁ Εἰρμός.

Ω' εἰς ἐν ἠπιέρῳ πεζεύσας ὁ Ἰσραὴλ, ἐν ἀβύσσῳ ἴχνησι, τὸν διώκτην Φαραῶ, καθορῶν ποντούμενον, Θεῷ ἐπινίκιον ὠδὴν ἐβόα ἄσωμεν.

Ω' εἰς φοβερά ἡ ὀργή σου, ἐξ ἧς ἡμᾶς, ἐλυτρώσω Κύριε, μὴ συγχώσας ἐν τῇ γῆ, ἅπαν τὸ ἀνάστημα ἡμῶν· εὐχαρίστως σε διὸ αἰεὶ δοξάζομεν.

Χαίρων αἰεὶ καθ' ἐκάστην τῇ παντελεῖ, διορθώσαι Δέσποτα, ὡς περ φύλλον εὐτελές, διασειεῖς ἅπασαν τὴν γῆν, εἰς τὸν φόβον σου πιστοὺς στηρίζων Κύριε.

Ῥῦσαι σεισμῆ βαρυτάτη πάντας ἡμᾶς, καὶ μὴ δῶης Κύριε, ἀπολέσθαι παντελῶς, τὴν κληρονομίαν σε πολλοῖς, παροργίζουσαν κακοῖς σε τὸν μακρόθυμον. Θεοτοκίον.

Ἰκετικῶς σοι βρωῶμεν Μήτηρ Θεοῦ, τὰ συνήδη σπλαγγνα σε, ἐπὶ πόλιν καὶ λαόν, συμ-

παθῶς δεικνύουσα σεισμοῦ, βαρυτάτου καὶ φθορᾶς ἡμᾶς ἀπαλλάξον.

Τῷ Ἁγίῳ πρῶτος Κανὼν. ἔχων Ἀκροσιχίδα :
Τῷ καλλινίκῳ προσλαλῶ Δημητρίῳ.

Θεοφάνους.

ᾠδὴ α'. Ἦχος δ'. Θαλάσσης, τὸ ἐρυθραῖον.

Τὸν Θεῖον, τοῦ Μαρτυρίου στέφανον, ἀναδυσάμενος, περὶ Θεὸν χορεύεις ἀτραπαῖς, ταῖς ἐκείθεν λαμπόμενος, καὶ φωτισμοῦ πληρούμενος, Μάρτυς αἰδίδμε Δημήτριε.

Ως ὄντα, τῆς ἀληθείας Μάρτυρα, καὶ μέχρῃς αἵματος, ἠγωνισμένον Μαίκαρ καρτερῶς, σταθῆράν τε τὴν ἔνστασιν, πρὸς τοὺς ἀγῶνας δεῖξαντα, σὲ ὁ Δεσπότης προσεδέξατο.

Κακίας, τὸν εὐρετὴν κατέρραξας, πρὸς γῆν Δημήτριε, μαρτυρικῇ σε λόγῃ καθελὼν, Δείκῃς ἀγαθότητος, ταῖς ὑπὲρ νοῦν δυνάμεσιν, εἰς τοῦτο μάκαρ δυναμούμενος.

Θεοτοκίον.

Αμήτωρ, καθ' ὃ Θεὸς τὸ πρότερον, ὑπάρχων γέγονε, τὸ καθ' ἡμᾶς ἀπάτωρ ὁ ἐκ σοῦ, Θεοτόκε πανύμνητε, σάρκα λαβὼν καθ' ἔνωσιν, τὴν ὑπὲρ λόγον καὶ διάνοιαν.

Δεύτερος Κανὼν, ἔ ἡ Ἀκροσιχίς :

Μύρω νοητῷ προσπλακείς, μύρον γίνῃ.

Ἐν δὲ τοῖς Θεοτοκίαις : Φι

Ποίημα ἐστὶν ἔτος τοῦ Ἀγιωτάτου καὶ οἰκουμενικῆ Πατριάρχῃ κυρίῃ Φιλοθέου, ὑπέθεσιν ἔχων ἐγκωμίων ὁμῆ καὶ δεήσεως τὸ ἱερόν αὐτοῦ μύρον.

ᾠδὴ α'. Ἦχος ὁ αὐτός. Ἀνοιξῶ τὸ στόμα μου.

Μερί μου Δημήτριε, καὶ δόξα Δεῖα γεγένησαι : τῆς μάνδρας γὰρ πρόβατον, ἀγῶ τῆς φίλης σε : διὸ δέξαι με, τὸν ὕμνον σεσηφόρε, κροτοῦντα τοῦ μύρου σου, τὴν χάριν σήμερον.

Υπὸ πῆλθεσ Δημήτριε, λαμπρῶς Μαρτύρων τὸ σάδιον, εὐλαίῳ ἀλείψας σε, τῶν ἀρετῶν τὴν ψυχὴν : καινῷ τρόπῳ δὲ, πεσῶν νικᾶς γενναῖε, καὶ μύρου τὸ σῶμά σου, κρήνην ἀνέδειξας.

Ρεῦμάτων βορβόρου με, καὶ δυσωδίας Δημήτριε, ἀπόσμηξον δέομαι, τῶν ἀκαθάρτων παθῶν : καὶ τῷ μύρῳ σε, λαμπρῶς εὐωδιάσας, Χριστοῦ μύρου ποίησον, ἄξιον σκηνώμα.

Ως μύρον μὲν ἔφησε, Δαυὶδ ὁ Δεῖος ἐν Πνεύματι, τὴν ἔνωσιν Ἐνδοξε, τῶν ἀδελφῶν τὴν τερπνὴν : τὰ δὲ μύρα σε, σοφῆ τὴν νεαν κτίσιν, συνάγει πρὸς ἔνωσιν, μύρου τοῦ κρείττονος.

Θεοτοκίον.

Φανείσαν Παναίμωμε, μύρου τοῦ Δεῖε ἀλάβαστρον, καὶ σκεῦος ἐξαιρέτον, τῆς εὐω-

δίας Χριστοῦ, ἱκετεύω σε, παθῶν τῆς δυσωδίας, βορβόρου τε λύτρωσαι, τῆς ἀμαρτίας με.

Καταβασία : Ἀνοιξῶ τὸ στόμα μου.

Τοῦ σεισμοῦ. ᾠδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

Οὐκ ἔστι Ἅγιος ὡς σὺ, Κύριε ὁ Θεὸς μου, ὁ ὑψώσας τὸ κέρας, τῶν πιστῶν σου ἀγαθῆ, καὶ στερεώσας ἡμᾶς, ἐν τῇ πέτρᾳ, τῆς ὁμολογίας σου.

Η γῆ μαρίζεται ἡμῶν, κακῶς διακειμένων, καὶ αἰεὶ τὴν ὀργὴν σου, συγκινῶντων καθ' ἡμῶν, οἰκτίρμον Παμβασιλεῦ : ἀλλὰ φείσαι, Δέσποτα τῶν δούλων σου.

Συσσεῖσας Κύριε τὴν γῆν, ἐστερέωσας πάλιν, νοουθετῶν ἐπιστρέφων, τὴν ἀσθένειαν ἡμῶν, σεπρίζεσθαι ἐν τῷ σῶ, Δεῖω φέβω, Δεῖλων ὑπεράγαθε.

Γεννώσας θάνατον πικρὸν, καὶ σεισμούς βαρυτάτους, καὶ πληγαῖς ἀνηκέστους, ἀμαρτίας ἀδελφοί, ἐκφύγωμεν καὶ Θεόν, μετανοίας, τρόποις ἐκμειλίξωμεν. Θεοτοκίον.

Η μόνη ἔσα ἀγαθὴ, τὸν πανάγαθον Λόγον, ἐκτενῶς ἐκδυσώπει, τῆς παρουσίας τοῦ σεισμοῦ, ῥυσθῆναι πάντας ὀργῆς, Θεοτόκε, ἀχραντε δεόμεθα.

Τῷ Ἁγίῳ πρῶτος Κανὼν. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Λελόγισαι παρ' ἑδῆν, τὸ τῶν τυράννων παρὰ σοὶ πρόσταγμα : τὸν τοῦ Θεοῦ Λόγον γὰρ, πάντων Ἀθλοφόρε προέκρινας.

Λυχνία φωτοειδῆς, τοῦ Μαρτυρίου ἐν σκηνῇ γέγονας, Δεῖω φωτὶ λάμπουσα, Μάρτυς ἀθλοφόρε Δημήτριε.

Θεοτοκίον.

Γώμενος τὴν μορφήν, τὴν σαθρωθεῖσαν τῶν βροτῶν Πάναγνε, ταύτην ἐκ σοῦ ἐνδύεται, μείνας ὅπερ ἦν ὁ φιλόανθρωπος.

Δεύτερος Κανὼν. Τοῦς σους ὑμολόγους.

Ναμάτων ἐπέθης ζωηρόντων, Βαπτίσματι Δεῖω καθαρθεῖς : αἵματι δὲ λουσάμενος, μαρτυρικῷ Δημήτριε, κρᾶσιν καινὴν τετέλεκας, πηγὴ τῶν μύρων γενόμενος.

Ο μέγας φρουρὸς Θεσσαλονίκης, ὡς μέγας Κυρίου ποταμὸς, τέρπει λαμπρῶς τὴν πόλιν σου, τοῦ μύρου τοῖς ὀρμήμασιν : ὡς Δεῖα δὲ σκηνώματα, καθαγιαζεις τὰ σύμπαντα.

Η πόλις σε Μάρτυς ὡς περ κρήνη, ναμάτων ὀράται ζωτικῶν, ὡς ρεῦματα τὰ μύρα σε, ποταμηδὸν προχέουσα, θαλάσσης τῶν αἰρέσεων, καὶ τῶν παθῶν κατακλύζοντα.

Τὸ μύρον Χριστός ἐν τῇ ψυχῇ σου, Δημήτριε ρεῦσαν νοητῶς, ὡς χεῖλεσι σοῖς μέ-

λεσι, μύρη πηγήν ἐξέχεε, τῆς χάριτος τῆ Πνεύματος, σεπτὸν δεικνύων σε σκῆνωμα.

Θεοτοκίον.

Ἰδοῦ, ἡ Παρθένος ἀνακραῖζει, τῷ πάντων Δεσπότη καὶ Υἱῷ· Καλὸς εἶ ὁ Νυμφίος μου, ἰδοῦ καλὸς ὠραῖός τε· εἰς τὴν ὁσμὴν τοῦ μύρου σου, σπουδῆ δραμοῦμαι ὀπίσω σου.

Καταβασία: Τοὺς σοὺς ὑμολόγους.

Καθισμα τοῦ Ἁγίου,

Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Εύσεβείας τοῖς τρόποις καταπλουτῶν, ἀσεβείας τὴν πλάνην καταβαλὼν, Μάρτυς κατεπάτησας, τῶν τυράννων τὰ θράση· καὶ τῷ θείῳ πρόθῳ, τὸν νοῦν πυρπολούμενος, τῶν εἰδῶλων τὴν πλάνην, εἰς χάος ἐβύθισας· ὄθεν ἐπαξίως, ἀμοιβὴν τῶν ἀγώνων, ἐδέξω τὰ θαύματα, καὶ πηγαῖς αἱμάτα. Ἀθλοφόρε Δημήτριε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πρόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Ἐτερον τοῦ Ἁγίου.

Βασιλεῖ τῶν αἰώνων εὐαρεστῶν, βασιλέως ἀνόμου πᾶσαν βουλήν, ἐξέκλινας ἐνδοξε, καὶ γλυπτοῖς οὐκ ἐπέθυσας· διὰ τοῦτο θῦμα, σαυτὸν προσενήνοχας, τῷ τυθέντι Λόγῳ, ἀθλήσας στερότάτα· ὄθεν καὶ τῇ λόγῃ, τὴν πλευρὰν ἐξωρύχθης, τὰ πάθη ἰώμενος, τῶν πιστῶς προσιόντων σοι. Ἀθλοφόρε Δημήτριε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πρόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Τοῦ σεισμοῦ.

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τῆς ἐπελθούσης σου ὀργῆς ἀφορήτου, ὅτι ἠλέησας ἡμᾶς καὶ ἐρρύσω, φιλανθρωπίας πέλαγος δεικνύων Χριστέ, νῦν εὐχαριστοῦμέν σοι, παιδευθέντες ἐκκλῖναι, ἀπὸ τῶν κακῶν ἡμῶν, τῶν ἡμᾶς θανατούντων. Ἄλλ' ἐπιβλέψας οἴκτειρον ἡμᾶς, ταῖς ἰκεσίαις Σωτῆρ τῆς Τεκούσης σε.

Τοῦ σεισμοῦ. Ὡδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

• **Χ**ριστός μου δύναμις, Θεὸς καὶ Κύριος, ἡ
• **Χ**σεπτὴ Ἐκκλησία θεοπρεπῶς, μέλπει
• ἀνακραῖζουσα, ἐκ διανοίας καθαρᾶς, ἐν Κυ-
• ρίῳ ἐορτάζουσα.

Σαλευεῖς Κύριε, τὴν γῆν βυλόμενος, ἐδρασμῶ ἀληθείας πάντας ἡμᾶς, Δέσποτα στηρίζεσθαι, σαλευομένους προσβολαῖς, τοῦ δολίου πολεμήτορος.

Τῆ θεία νεύσει σου, κλονεῖς τὰ σύμπαντα, καὶ δονεῖς τὰς καρδίας τῶν ἐπὶ γῆς, κοινοῦντων Δέσποτα· τῆς οὖν δικαίας σου ὀργῆς, ἄνες Κύριε τὰ κύματα.

Ουδὲ ὅπως ἔχοντας, εἰς νοῦν τὸν φόβον σου, ἐκφοβεῖς τῇ κινήσει πάσης τῆς γῆς, μόνε εὐσυμπάθητε· ἀλλὰ συνήθως ἐφ' ἡμᾶς, τὰ ἐλέη σου θαυμάστωσον.

Θεοτοκίον.

Ναὸν σε Δέσποινα, Θεοῦ γνώσκοντες, ἐν ἀγίῳ ναῶ σου χεῖρας οἰκτρᾶς, αἶρομεν εἰς δέησιν· ἴδε τὴν κάκωσιν ἡμῶν, καὶ παράσχου σὴν βοήθειαν.

Τῆ Ἁγίᾳ πρώτος Κανὼν. Ἐπαρθέντα σε ἰδεῖσα.

Νενικηκότα τὸ ψεῦδος τῆς ἀσεβείας, ὁ τοῦ Θεοῦ πανύψιστος, θεώμενος Λόγος, δόξη ἐστεφάνωσε, Δημήτριε ψάλλοντα· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ἰθύνόμενος παλάμη τῇ ζωηφόρῳ, πρὸς τοὺς λιμένας ἔφθασας, τοὺς γαληνοτάτους, ἔνθα νῦν γηθόμενος, κραυγάζεις Δημήτριε· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Κατὰ τῆς πλάνης τὸ τρόπαιον ἀναστήσας, νικητικὸν διαῖδημα, τῆς δικαιοσύνης, εἰληφας Δημήτριε, κραυγάζων τῷ Κτίστῃ σου· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Θεοτοκίον.

Ὡς τῶν κτισμάτων ἀπάντων ἱερωτέρα, Μητηρ Θεοῦ γενέσθαι, μόνῃ ἡξιώθης· τοῦτον γὰρ γεννήσασα, τὸν κόσμον ἐφώτισας, τῆς θεογνωσίας τῇ χάριτι.

Δεύτερος Κανὼν. Τὴν ἀνεξιχνίαστον.

Ὡρίμον ὡς βότρυν σε μάκαρ Χριστός, θείας ἐξ ἀμπέλου δρεψάμενος, ἐναποθλίβει, Μαρτυρίου τοῖς ληνοῖς· τὸ καταρρέυσαν γλεῦκος δέ, μύρου θείαν βρύσιν εἰργάσατο.

Ποῦ μένεις Νυμφίε μου; πῆ τὴν σκηνὴν, σοῦ ἐν μεσημβρίᾳ κατέπηξας; ὁ στεφανίτης, ἀνεβόα τῷ Χριστῷ· εἰς τὴν ὁσμὴν τῶν μύρων σου, μύρον ἐκδραμοῦμαι ληψόμενος.

Ρεύματα Δημήτριε πλάνης δεινῆς, κλύσας τῶν αἱμάτων σου ρεύμασιν, ἀμαρτιῶν μου, καὶ παθῶν τῆς ποταμῆς, εἰς τέλος ἀποξήρανον, μύρων σου τοῖς ρεύμασι δέομαι.

Θεοτοκίον.

Λέγε μοι Νυμφίε μου, λέγε τρανώς· Πῆ ποτε λοιπαῖς τὰ πρόβατα; ἡ Νύμφη κραῖζει, τῷ Νυμφίῳ καὶ Υἱῷ· ἡ ὁσμὴ γὰρ τῶν μύρων σου, πάντας τοὺς φιλοῦντάς σε εἰλκυσεν.

Καταβασία: Τὴν ἀνεξιχνίαστον.

Τοῦ σεισμοῦ. Ὡδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

• **Τ**ῷ θείῳ φέγγει σου Ἀγαθὲ, τὰς τῶν ὀρ-
• θριζόντων σοι ψυχᾶς, πόθῳ καταύγασον

• δέομαι, σὲ εἰδέναι Λόγε Θεῶ τὸν ὄντως Θεόν,
• ἐκ ζόφου τῶν πταισμάτων ἀνακαλούμενος.

Καὶ σὺ καρδίᾳ σείσθητι νῦν, βλέπουσα
Θεοῦ τὴν ἀπειλήν, ἐπικειμένην καὶ βόη-
σον· Φεῖσαι τοῦ λαοῦ σου Δέσποτα Κύριε, καὶ
παῦσον τὴν δικαίαν ὀργὴν σου εὐσπλαγγχε.

Λαὸν καὶ πόλιν ἦν περ τῷ σῶ, αἵματι, ἐ-
κτῆσω Ἰησοῦ; μὴ παραδῶς εἰς ἀπώλειαν,
ἐν τῷ συνταράσσειν τὴν γῆν σεισμῷ φοβερωῶ·
χορὸς τῶν Ἀποστόλων καθικετεύει σε.

Οδοὺς σου Δέσποτα τὰς ὁρθὰς, γνώμη ὑ-
πεκκλίνοντες στρεβλῆ, εἰς ἀγανάκτησιν
τρέπομεν, σὲ τὸν συμπαθῆ τε καὶ ἀμνησίκα-
κον· ἀλλ' ἔλεως οἰκτίρμον γενεῖ τοῖς δούλοις σε.

Θεοτοκίον.

Νῦν βοθησίας ἦλθε καιρὸς, νῦν καταλλαγῆς
Χρεία Ἀγνή, πρὸς τὸν Υἱόν σου καὶ Κύ-
ριον, ὅπως οἰκτειρήσῃ προσκεκρουκότας ἡμᾶς,
καὶ τῆς ἐπικειμένης ὀργῆς λυτρώσῃται.

Τῷ Ἁγίου πρῶτος Κανὼν. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Πῦρ πόθου Δεϊκοῦ, ἐν καρδίᾳ δεξάμενος,
πῦρ ἔσβησας τῆς ἀθέου, τῶν εἰδώλων
μανίας, αἰοῖδιμε Δημήτριε.

Ρυόμενος ἡμᾶς, ἐκ κινδύνων ἐπίφανον, Δη-
μήτριε ταῖς εὐχαῖς σου, περισκέπων τοὺς
πίστει, καὶ πόθῳ εὐφημοῦντάς σε.

Οί πιστεῖ πρὸς τὸ σὸν, ἐπειγόμενοι τέμενος,
Δημήτριε νοσημάτων, καὶ παθῶν ψυχο-
φθόρων, συντόμως ἀπαλλάττονται. Θεοτοκίον.

Ο Λόγος τῷ Θεοῦ, ὁ Πατρὶ ὁμοούσιος, σὸς
γίνεται Θεομητορ, ὑπὲρ νῦν τε καὶ λόγον,
Υἱός σε ὁμοούσιος.

Δεύτερος Κανὼν. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ο μέγας ἐν Μάρτυσι, Δημήτριος τοῖς αἰ-
μασιν, ἰδρωτάς κεράσας τῶν ἀγώνων,
μύρον τὸ Δεῖον ἡμῖν ἐσκεύασε, πυρὶ τῷ τοῦ
Πνεύματος καλῶς, ἐφήσας τὸ φάρμακον, εἰς
ψυχῶν καινὴν καθαρσιν.

Σωμάτων τὰ τραύματα, καὶ τῶν ψυχῶν Δη-
μήτριε, ὡς περ ἀντιδότῳ δραστηρίῳ, μύρω
καθαίρεις τῷ ἐκ τῆς τῆς σφύρας, ἰὸν ἀποπλύνων
νοητὸν, ζήλω τοῦ Δεσπότη σου, σταλαγμοῖς
τῶν αἱμάτων σου.

Πρὸς ἐνεργέστερον, τὸ μύρον σου Δημή-
τριε, πᾶσαν διατρέχον Ἐκκλησίαν, βλύ-
ζει πηγάζει, ζεῖ τε καὶ δρᾷ μυστικῶς, τοῖς πι-
σται προστρέχουσιν αὐτῷ, φλέγον τὰ νοσήματα,
καὶ διώκον τοὺς δαίμονας. Θεοτοκίον.

Ο Λόγος ἐν μήτρᾳ σου, Κόρη σκηνώσας
εἰργασται, ταύτην μυροθήκην καινῆ μύ-

ρου· ὄθεν Παρθένε Ἁγίων Δεῖων ψυχαί, ὀπίσω
σου ἔδραμον Δερμῶς· Εἴ καλὴ βουῶσαι σοι, εἴ
καλὴ Κόρη Δέσποινα.

Καταβασία· Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Τοῦ σειμοῦ. Ὡδὴ 5'. Ὁ Εἰρμός.

Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑψαυμένην κα-
• θορῶν, τῶν πειρασμῶν τῷ κλύδιον, τῷ
• εὐδίῳ λιμένι σου προσδραμῶν, βουῶσαι Ἀνα-
• γαγε, ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν μου Πολυέλεε.

Οὐκ ἔχοντες Δέσποτα, παρρησίαν δυσω-
πεῖν, οἱ ταπεινοὶ τὸ ὕψος σου, τοὺς ἐκ-
λεκτὸς Ἀγγέλους σε εἰς Δερμῆν, κινουμένον πα-
ράκλησιν· δι' αὐτῶν τῆς ὀργῆς σου ἐξελθὲ ἡμᾶς.

Νῦν ἐγνωμεν Κύριε, ὡς ἠθέλησας ἡμᾶς, καὶ
ουδαμῶς συνέχωσας, ὑπὸ τὴν γῆν συμ-
πτώμασι χαλεποῖς, πολλὰ πλημμελήσαντας·
εὐχαρίστως διό σε μεγαλύνομεν.

Προστάττεις σαλεύεσθαι, τὰ Δεμέλια τῆς
γῆς, ὅπως ἡμεῖς παυσώμεθα, οἱ ταπεινοὶ
σαλεύεσθαι ἀρετῶν, τῆς κρείττονος στάσεως,
καὶ τῷ φόβῳ σε Λόγε στηριζώμεθα. Θεοτοκίον.

Αγία Θεόνυμφε, ἀπορούμενον νυνί, τὸν σὸν
λαὸν οἰκτειρήσον· καὶ μητρικαῖς πρε-
σβείαις τὴν καθ' ἡμῶν, Θεοῦ ἀγανάκτησιν, με-
ταποίησον τάχος δυσωποῦμέν σε.

Τῷ Ἁγίῳ πρῶτος Κανὼν. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Συμφώνως, συνελθόντες ὑμνοῦμεν Δημήτριε,
τὴν φωτοφόρον σου μνήμην, καὶ θαυμα-
των πλήρη καὶ χαρισμάτων, τοῦ Ἁγίου, καὶ
σεπτοῦ παμμακαρίστε Πνεύματος.

Λῦσόν μου, ταῖς σειραῖς τῶν πταισμάτων
πρεσβείαις σου· ὡς γὰρ ἀήττητος Μάρ-
τυς, παρρησίαν ἔχεις πρὸς τὸν Δεσπότην· καὶ
γενοῦ μοι, καταφυγὴ καὶ σκέπη Δημήτριε.

Θεοτοκίον.

Ασπίλον, τῶν ἀκανθῶν ἐν μέσῳ εὐράμενος,
ὡς καθαρώτατον κρίνον, καὶ κοιλαῖδων
ἀνθος ὡς Θεομητορ, ὁ νυμφίος, ἐν τῇ γαστρὶ σε
Λόγος ἐσκήνωσεν.

Δεύτερος Κανὼν. Τὴν Δεῖαν ταύτην.

Λουτρον τοῦ Δεῖου Βαπτίσματος, λουσαίμε-
νος ἐχρίσθης Ἀοῖδιμε, μύρω τοῦ Πνεύμα-
τος· ὃ τηρηθὲν σοι ἀμάλυντον, τῆς σῆς πλευρᾶς
τὸ αἷμα, μύρον εἰργάσατο.

Ανάστα δεῦρο πλησίον μου, ψυχῆ τοῦ Δη-
μητρίου προσφθέγγεται, νυμφίος Κύριος·
οἶκον τοῦ νάρδου εἰσελθωμεν, καὶ τῆς ὁσμῆς
τοῦ μύρου μου μεταλάβωμεν.

Καὶνὰ Δημήτριε κράζει σοι, νυμφίος ὁ Χρι-
στός τὰ τελούμενα· ὁ χειμὼν λελυται,

δεῦρο, τὸ ῥόδον ἐξήθησεν· εἰς τὴν ὄσμην ὦ φίλος, δράμε τῶν μύρων μου.

Εγὼ, φησὶν ὁ ἐρώμενος, ἐγὼ Νυμφίς σπεύδω ὀπίσω σου· ὄσμη γὰρ μύρων σε, πάντων τῶν μύρων ὑπέρνικται, ἥτις ἡμῶν τὸ αἷμα, μύρον εἰργάσατο. Θεοτοκίον.

Θανάτῳ θάνατος λείπεται, ζωὴ ἀπὸ τοῦ τάφου ἀνέτειλε, τῷ ξένῳ τόκῳ σου. νόμων λυθέντων τῶν φύσεων· Μαρτύρων δὲ τὸ αἷμα, μύρον γεγένηται.

Καταβασία: Τὴν θείαν ταύτην.

Κοντάκιον αὐτόμελον, Ἦχος β'.

Τοῖς τῶν αἱμάτων σε ρείθροις Δημήτριε, τὴν Ἐκκλησίαν Θεὸς ἐπορφύρωσεν, ὁ δὲς σε τὸ κράτος ἀήττητον, καὶ περιέπων τὴν πόλιν σε ἄτρωτον· αὐτῆς γὰρ ὑπάρχεις τὸ στήριγμα.

Ὁ Οἶκος.

Τοῦτον τὸν μέγαν, πάντες συμφώνως οἱ πιστοὶ συνελθόντες, ὡς ὀπλίτην Χριστῆ καὶ Μάρτυρα τιμήσωμεν, ἐν ᾠδαῖς καὶ ὕμνοις ἀναβωάντες τῷ Δεσπότη καὶ Κτίστῃ τῆς οἰκουμένης· Ῥῦσαι ἡμᾶς τοῦ σεισμοῦ τῆς ἀνάγκης Φιλάνθρωπε, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου καὶ πάντων τῶν Ἁγίων Μαρτύρων· εἰς σὲ γὰρ ἐλπίζομεν, τοῦ ῥυσθῆναι κινδύνων καὶ θλίψεων· ἔτι σὺ ὑπάρχεις ἡμῶν τὸ στήριγμα.

Συναξάριον.

Τῆ ΚΣ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου καὶ ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου τοῦ Μυροβλύτου, καὶ Θαυματουργοῦ.

Στίχοι.

Δημήτριον νύττουσι λόγχοι Χριστέ μου,
Ζηλοῦντα πλευρᾶς λογχοτύκτου σῆς πάθος.

Εἰκοστὴ μελίσια Δημήτριον ἔκτη ἀνεῖλον.

Οὗτος ἦν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ τῶν Βασιλέων, ἐκ τῆς Θεσσαλονικέων ὀρρώμενος πάσης εὐσεβῆς ὧν ἀνωθεν, καὶ τῆς εἰς Χριστὸν διδάσκαλος πίστεως. Ἐπιδημήσαντος δὲ τοῦ Μαξιμιανοῦ τῆ Θεσσαλονικέων, κατεσχέθη ὁ Ἅγιος, ὡς τῆ εὐσεβείᾳ διαβόητος. Σεμνωμένου δὲ τοῦ Βασιλέως ἐπὶ τινι ἀνδρὶ, Λυαίῳ τῷ ὀνόματι, καὶ προαρεπομένου τοῦς τῆς χώρας ἐξελθεῖν, καὶ διαγωνίσασθαι πρὸς αὐτόν, (ἦν γὰρ ὁ Λυαῖος μέγιστος σώματος καὶ ῥώμῃ τοῦς κατ' αὐτόν υπερβάλλον) νεανίας τις, τὴν πίστιν Χριστιανᾶς, τῷ ὀνόματι Νέστωρ, προσελθὼν τῷ Ἁγίῳ Δημητρίῳ, ἄντι ἐν τῇ φρουρᾷ, ἔφη· Δουλοῦ τοῦ Θεοῦ, βούλομαι συμπλακῆναι τῷ Λυαίῳ· ἀλλὰ εὐξαι ὑπὲρ ἐμοῦ. Ὁ δὲ, τῷ σημείῳ τοῦ Σταυροῦ κατασφραγίσας τὸ μέτωπον αὐτοῦ, « Καὶ τὸν Λυαῖον, φησὶ, μικήσεις, καὶ ὑπὲρ Χριστοῦ μαρτυρήσεις ». Τούτοις ὁ Νέστωρ τοῖς ῥήμασι θάρρῆσας, ἀντίστη τῷ Λυαίῳ, καὶ τὴν ἀλαζονείαν αὐτοῦ κατέβαλεν, ἀποκτείνας αὐτόν.

Διὰ τοῦτο ὁ Βασιλεὺς ἀίσχυνθεῖς, ἐπεὶ καὶ ἐρευνήσας

τὸ πρᾶγμα ἔμαθεν, ἐν ᾧ ἐφυλάττετο τόπῳ, λόγχοις τὴν πλευρὰν διαπαρῆναι ἐκέλευσε τὸν Ἅγιον Δημήτριον πρῶτον, ὡς αἴτιον γενομένου τῆς τοῦ Λυαίου σφαγῆς· καὶ τούτου γενομένου, εὐθέως ἀφῆκεν ὁ Ἅγιος τὴν ψυχὴν, πολλῶν θουμάτων καὶ ἰάσεων παραδόξων μετὰ τὴν τελευταίαν γενομένου ποιητής. Εἶτα, τῆ τοῦ Βασιλέως κελεύσει, καὶ ὁ Ἅγιος Νέστωρ ἀπετμήθη τὴν κεφαλὴν.

Ἐκ τοῦ Μεταφραστοῦ.

Εἶχε μὲν τὰ τοῦ Μάρτυρος οὕτω, καὶ ὁ νεκρὸς αὐτοῦ κατὰ γῆν ἐρύπιτο. Μετὰ δὲ ταῦτα τινὲς τῶν φιλοχόιστων, τὸ τίμιον ἀνελόμενοι λείψανον, εὐλαδῶς περιστέλλουσιν· εἶτα καὶ κόνιν περιβαλόντες αὐτῷ, εὐλαδῶς θάπτουσι καὶ θεοφιλῶς. Εἰς δὲ τις τῶν αἰκετῶν τοῦ Ἁγίου, παρυστῶς αὐτῷ, ὅτι τὴν μακαρίαν σφαγὴν ὑφίστατο, καὶ ὡς ὁλον τι τὸ ἱερὸν ἐκεῖνο αἷμα εἰς τὴν θείαν τοῦ Μάρτυρος ἀνελόμενος ἐπώμιον, ἀλλὰ καὶ ὅν ἐφόρει κατὰ χεῖρα δακτύλιον, τῷ μαρτυρικῷ αἵματι καὶ τούτου περιχρῖσας, πολὺ τι χρῆμα τεραστίων εἰργάζετο δι' αὐτοῦ, ὡς πλήρη γενέσθαι τῆς τοιαύτης φήμης τῶν τεραστίων τὴν πόλιν Θεσσαλονικέων ἄπασαν. Ὅθεν οὐδὲ εἰκὸς ἦν ταῦτα, ἀπὸ Μαξιμιανὸν λαθεῖν, οὔτε τὸν φθόνου ὑπενεγκεῖν· καὶ διὰ τοῦτο χειροῦται παραυτίκα ὁ θουμάσιος οὗτος οἰκέτης, Λούπος τῷ ὀνόματι, καὶ ἀναιρεῖται.

Χρόνου δὲ παραρρέοντος, καὶ τῶν σημείων διατρεχόντων, Λεόντιος τις ἀνὴρ, τὴν τε δόξαν λαμπρὸς, τὴν τε πρὸς Χριστὸν πίστιν μάλα θερμὸς, νόσῳ βαρυτάτῃ κάτοχος γίνεται, ὡς τὸν θάνατον χρῆμά τι νομίζειν ἐπιεικῶς ποθεινότερον· καὶ ἐπεὶ ἱατροὶ μὲν φανερῶς ἠπτόντο, τὸ δὲ πάθος διὰ παντὸς ἴκμαζε, πρὸς τὸν θείον τοῦ Μάρτυρος καταφεύγει ναόν· καὶ εὐθὺς, αἷμα τῆ καταθέσει τοῦ νοσηντος, καὶ ἡ τοῦ Μάρτυρος διὰ τῶν ἐκείνου χειλέων ἀνάκλησις, καὶ ἡ τοῦ νοσηματος εὐχερῆς ἀπόθεσις ἠκολούθησεν. Ἐὕτω ταχέως ὁ Λεόντιος τῆς Θεραπείας τυχὼν, ταχέως καὶ αὐτὸς, ὡς εἶχε, τὴν ἀμυδίην ἀποδίδωσι· καὶ τὸν μικρὸν αἰκίσκου, ὃς τὸ ἱερὸν εἶχε τοῦ Μάρτυρος σῶμα, ἐπὶ βραχέος κομιδῆ καὶ στενοῦ τοῦ σχήματος ὄντα, τοῖς περιθόλοις τε τοῦ λουτροῦ καὶ τοῦ σταδίου ἀπειλημένον καταστρίψας αὐτὸς, ναὸν ἐν τῷ ἄστει Θεσσαλονικῆς ἐξ αὐτῶν ἐδείματο τῶν κρηπίδων· ὃς καὶ νῦν ὁράται μίσην τοῦ σταδίου καὶ τοῦ δημοσίου λουτροῦ κάλλιστα διηρημένος.

Μέλλων δὲ ὁ φιλευσεβῆς οὗτος ἀνὴρ καὶ πρὸς τὸ Πλουρικὸν ἀπίεσαι, ἔνθα καὶ τὴν τοῦ Ἐπαρχοῦ ἀξίαν διεῖπε, καὶ τινα τῶν μερῶν τοῦ ἱεροῦ σώματος λαθεῖν βουληθεῖς, ὡς τε κἀκεῖσε ναὸν τῷ εὐκλεῖ Μάρτυρι ἀνεγείραι, οὐκ ἔσχε συνευδοκῶντα τὸν Ἅγιον· ἀλλὰ νυκτερινᾶς αὐτόν ἐπιφανείαις εἰργει τῷ ἐργηρήματος. Διὰ ταῦτα καὶ τὸν δεύτερον ἐρχεται πλοῦν, ὃ λέγεται, τὴν χλαμύδα τοῦ Μάρτυρος σεπτοῖς αἵμασι τοῖς ἐκείνου πεφοινιγμένην, καὶ τι τοῦ ἐπωμίου λαθὼν, (ὃ σύνθηδες ὠραριον ὀνομάζειν) καὶ κιδωτῷ τιμῆα τὰ ἀληθῶς τίμια καταθέμενος, αὐτῷ τῷ Μάρτυρι μὲν τὰ πόθον ἀφροισί, ἑαυτῷ δὲ τὴν μεγίστην περιποιεῖται ἀσφάλειαν.

Ἀμίλει καὶ τὴν ἐπὶ τὸ Σίρμιον, ὧρα χειμῶνος, διαβαίνειν μέλλων, ἔδη παρὰ ταῖς ὄχθαις τοῦ Ἰστροῦ γενομένος, ἐπεὶ μέγα τὸ ρεῖθρον ἐξείρου ἦν, ἐν ἀθυμίαις ἦν ὁ ἀνὴρ. Ἐπιφανείας οὖν ὁ θείος Δημήτριος, « Πᾶσαν ἀθυμίαν, ἔφη, πόρρω θέμενος τῆς ψυχῆς, ὃ ἐπιφέρεις κατὰ χεῖρας ἔχων, διαβῆθι τὸν ποταμὸν ἀδιστακτικῶς ». Πείθεται τῷ φανέντῳ ὁ Ἐπαρχος· καὶ ἔωθεν, τοῦ ὄχηματος ἐπιβᾶς, ἔχωρει διὰ τοῦ ρεῖθρου, κατὰ χεῖρας τὴν σαρὸν ἔχων, ἡσυχῇ τοῦ ρεύματος ὑποχωροῦντος αὐτῷ. Ἠὕτως οὖν ἀβλαδῆς διελθὼν, καὶ πρὸς τῷ Σιρμίῳ γενομένος, τὴν ἱεράν ἐκείνην σαρὸν μετὰ τοῦ ἐν αὐτῷ θησαυροῦ

τῷ παρ' αὐτοῦ καινευρηθέντι ναῷ τῷ Μάρτυρι δίδωσι. Πολλῶν δὲ θαυμάτων δηλαδὴ καὶ ἰάσεων καὶ παρ' αὐτὴν γε τὴν ὁδὸν πλείστοι τῆς ἀγιαστικῆς ἐκείνης φερομένης χλαμύδος ἀπήλαυσαν.

Καὶ Μαρριανὸν τὸν Ἐπαρχοῦ τῶν Ἰλλυριῶν, ἔλκει πονηρῶ βληθέντα ἀπὸ κεφαλῆς ἕως ποδῶν, ἀπειρηκότων καὶ τῶν ἰατρῶν, ταύτης τῆς νόσου ἀπήλλαξεν, ἐλθόντα πρὸς τὸν τοῦ Ἁγίου ναὸν, καθὼς ὁ Ἅγιος αὐτῷ ἐνετείλατο. Καὶ ἕτερον ἄνθρωπον, τῷ τῆς αἰμορροΐας πάθει κατεσχημένον, παραδόξως ἰάσατο. Καὶ ἄλλον, δαιμονιῶντα. Καὶ τὴν μεγαλόπολιν Θεσσαλονίκην ὑπὸ τῶν Βαρβάρων πολιορκουμένην ἐρρύσατο.

Καὶ τὸν Ἐπίσκοπον Ἄφρων, οὗς Ἕλληνας Φοινίκης ἀποίκους ἀναγράφουσιν, αἰχμαλωσίας τῆς ἀπὸ τῶν Βαρβάρων ἐλυτρώσατο, τούτῳ ἐπιφανείς, καὶ τῶν περικειμένων αὐτῷ δεσμῶν λύσας αὐτόν, καὶ μέχρι Θεσσαλονίκης αὐτὸν ὀδηγήσας. Τοῦ δὲ Ἐπισκόπου εἰς Ἀφρικὴν παραγενομένου, καὶ ναὸν τῷ Μεγαλομάρτυρι δειμαμένου Δημητρίου, καὶ περὶ κιβωτίου καὶ ἀμβωνος διανοουμένου, ὁ Ἅγιος οὐκ ἠμέλησεν, ἀλλὰ γε τῷ Ἐπισκόπῳ κατ' ὄναρ φανείς, « Τὸ πλοῖον, φησί, τὸ νυνὶ προσχὸν τῷ λιμένι, ὅσα σοι διὰ φροντίδος τῶν μαρμάρων ἐστίν, ἐπιφέρεται· κακτούτων βυλομένῳ σοι τὰ τῆς χρείας προσπορισθήσεται ». Τῷ δὲ Ἐπισκόπῳ ἐντυχόντι τῷ ναυκλήρῳ, καὶ τοῦ σκοποῦ ἀποτυχόντι, πάλιν ὁ Ἅγιος αὐτῷ ἐμφανίζεται, καὶ φησί, τοῦ πλοίου τῇ πρῶρᾳ ἐναποκεῖσθαι τὰ μάρμαρα, ἕκαστον ἐξονομάτας, ὡς εἶχεν εἶδος καὶ σχήματος. Ἐπ' ὀνόματι δὲ τοῦ ἀδελφοῦ καὶ συμμάρτυρος Βίκτορος ὠντηθῆναι· αὐτῷ δ' ἐκείνου ταῦτα ὠρησασθαι νῦν, ὡς κατὰ τὴν Βασιλίδαν τῆς τούτων χρείας εὐθεΐσης ἐκείνῳ καὶ πληρωθείσης· ἀνεπιέν τε ταῦτα τῷ τῆς νεῶς ἀρηγούμενῳ σαφῶς, οὕτω τε πείσαι, καὶ λήψεσθαι· ὃ δὴ καὶ γέγονε.

Τῇ δὲ πόλει Θεσσαλονίκη ἔλυσε καὶ λιμὸν καὶ λοιμὸν, τοῖς λιμέσιν ἐπιφοιτῶν, καὶ τοῖς ναυτικαῖς ἐμφανιζόμενος, καταίρειν ὡς τάχιστα παρὰ ταύτην κατεπισκῆπτων· πρὸς τοῦτο καὶ ὀφθαλμοφανῶς δηλαδὴ καθορώμενος, καὶ ἐπὶ πολὺ προπορευόμενος τῶν νηῶν, καὶ πεζῶν τὸ πέλαγος.

Τοῦ δὲ δαιδόμενου Βασιλέως Ἰουστινιανοῦ, τοῦ ἐπ' ὀνόματι τῆς ἐνυποστάτου τοῦ Θεοῦ Λόγου Σοφίας οἰκοδομήσαντος τὸ θαυμάσιον καὶ ἀμώμητον (ἴσ. ἀμίμητον) ἔργον, καὶ τὰ ἀπ' αἰῶνος ἅπαντα ἐκείσιν ἀποκρυφαί ζητοῦντες, μέρος τι τῶν λειψάνων τοῦ Ἁγίου μεγαλομάρτυρος Δημητρίου αὐτῷ μετακομισθῆναι βουλευθέντος, καὶ τῶν παρ' αὐτοῦ ἀποσταλέντων τεχνιτῶν τοῦ ἔργου ἐχομένων, καὶ τῇ μαρτυρικῇ καὶ θεοτιμῆτῳ σοφῷ τοῦ Μάρτυρος ἐγγισάντων, πῦρ ἀθρόον φωτοβολοῦν παρὰ τὴν τιμίαν καθωράθη σορὸν· καὶ φλόξ, ἐκείθεν ἐξαλλομένη, κατὰ στόμα τούτοις προσυπαντᾷ, περαιτέρω προθῆναι ἐξείργουσα. Φωνή τε ἐκ τοῦ πυρός, τὸ ἐξαισίον καὶ τεραστικόν! διηχηθεῖσα τραυῶς, ἔφη· « Παύσαθε περαιτέρω κειράζοντες »· ἀφ' ὧν ἄρδην καταπλαγέντες, τῷ ἰδάφει τὰς ὄψεις κατέμιξαν. Χοῦν δὲ μόνον ἐκείθεν λαβόντες, ἀνῆλθον· οὐδὲ τὸ μὲν ἡμῖς τῷ ἱερῷ ἰθυσάουσαν σκυροφυλακίῳ, τὸ δὲ ἕτερον ἡμῖς τῷ Βασιλεῖ εἰς ἀγιασμόν ἐξαπέστειλαν, τὰ συμβεβηκότα καὶ εἰρημένα σημάναντες.

Ὁ αἰεὶ δὲ βλασκάνων τοῖς ἀγαθοῖς διάβολος πειράται ποτὲ τῶν καιρῶν, τὴν μεγαλόπολιν Θεσσαλονίκην ἐχθροῖς παραδούσαι τρόπῳ τοιῶδε. Ἐμπρησμόν κατασκευάζει τοῦ κιβωτίου ἐν αὐτῷ τῷ ναῷ. Ἐν ὧσιν δὲ ὁ ἔμπρησμός ἐνρηγέτο, φθάνει καὶ τὸ τῶν Σθλαβίων ὠμότατον ἔθνος, καὶ πρὸ ὀλίγων σταδίων τῆς πόλεως λάθρα κατεστρατοπέδευσε, τοῦ κωνηροῦ Σατᾶν τοῦτο προκινήσαντος. Τοῦ δὲ λαοῦ συναθροσθέντος ἐπὶ τῷ ἔμπρησμῷ, δέσας ὁ τὴν φροντίδα τῶν ἱερῶν κειόμενος τοῦ ναοῦ, μὴ ὁ ἄργυρος

τοῦ κιβωτίου, ὃς ἦν διατακίς τῷ πυρὶ, τῷ ἰδάφει ἐπιλιμνάζων, τῷ ὄχλῳ παραπόληται· Ὡ φίλοι τε καὶ ἀγγισταί, ἐξεβόησεν, ἐπὶ τὸ τεῖχος πολέμιοι, καὶ ἦδη τοῦ ἀπορῦττειν ἀπάρχονται· διασκεδάσαι τῷ λόγῳ τὸ πλῆθος ἐκμηχανώμενος, ὡς τε περισῶσαι τὸν ἄργυρον. Τὸ δὲ ἦν ἄρα τοῦ Ἁγίου ἐπίπνοια. Πιστῷ γὰρ ὄντι πιστεύσαντες τῷ ἀνδρὶ, καὶ παραυτίκα τοῖς τειχεσι προσφοιτήσαντες ἅπαντες, εὗρον τοὺς πολέμιους τὰς ἐλεπόλεις ἦδη τοῖς τειχεσι προσερείδοντας. Ἀλλὰ καὶ αὐτοὺς ἦδη τοῦ πυρός οὐχ ἤττον κατὰ τῆς πόλεως τρέχοντας ἀπεσώθησαν, εἰς συμμάχια τὸν Ἅγιον προσκαλούμενοι.

Μετὰ δὲ ταῦτα, καὶ τοῦ πυρός σθεσθέντος, ὁ Ἱεροφύλαξ πᾶσι διεφανέρωσε τὸ θαῦμα τοῦτο, λέγων, ὡς οὐκ εἰδῆσαι τῆς τῶν πολεμίων ἐφόδου, περιποιήσει δὲ τοῦ Ἁγίου διὰ τὸ τὸν ἄργυρον μὴ διασκεδασθῆναι ὑπὸ τοῦ λαοῦ, σοφίζόμενος τοῦτο ἀνεῖπεν. Ἐξ οὗ δὴ πάρεστι σαφές τοῖς ὀρθῶς κρίνειν ἐπισταμένοις, καὶ συνιέναι θείας οἰκονομίας, ὡς προμηθεῖα τοῦ Ἁγίου, τῇ τοῦ ἐχθροῦ κεφαλῇ περιτρέποντος τὰς αὐτοῦ μηχανάς, κακῷ τὸ κακὸν ἐξιάθη, καὶ διὰ μὲν τῆς πυρκαϊᾶς τὸν λαὸν διεγείραντος, διὰ δὲ τῆς τοῦ πυρός ἀποσβέσεως τοῦτον σθενώσαντος, διὰ δὲ τῆς ἐμπνευσθείσης τῷ Ἱεροφύλακι σωτηριώδους φωνῆς, τῆς τοῦ ἔθνους μνηύσεως, τὸ τεῖχος καὶ τὴν πόλιν σοφῶς ἄγαν καὶ συμπαθῶς διασώσαντος.

Ἰλλούστριος δὲ τις, (κατὰ τὴν Ἑλλάδα φωνὴν πρωτοσπαθάριος), τῷ τοῦ Ἁγίου προσεδρεύων ναῷ, ἐργάτης τῆς ἀοιτῆς ἐγνωρίζετο. Οὗτος ἔφη, κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ ἐπὶ Μαυρικίου Βασιλέως τῶν Ἀδάρων πολέμου, τεθεσθαι δύο ἄνδρας, εἶδει καὶ μεγέθει διακρηπίεις, καὶ οἶους ἐν προσώπῳ Βασιλέως τιμάσθαι καὶ παρίστασθαι, ἐπισίσοντας μὲν τοῦ Νεῶ ἔξωθεν, πρὸς δὲ τὸ λεγόμενον Τρίβωλον διαγενομένους, (ἀρχὴ δὲ τοῦτο τῆς πρὸς τὸν ναὸν εἰσόδου, καὶ μεθόριον τῶν πρὸς ἐσπέραν αὐτοῦ Θετταλῶν μεγάλων δύο κίωνων) εἶπεν τῷ ὑπηρετῇ ἀναγαγεῖν αὐτοὺς τῷ κυρίῳ τοῦ οἴκου. Τούτου δὲ τῇ εἰσόδῳ τοῦ ἱεροῦ κιβωτίου προσπελάσαντος, ᾤατον αὐτοῖς διαῖραι τὰς θύρας τὸν Ἅγιον, προσυπαντῆσαι τε, καὶ προσερεῖν ὡς τινας συνήθεις, καὶ παρὰ τοῦ Βασιλέως ἤκοντας διαπύθεσθαι τί τοῦ Βασιλέως τὸ βούλημα. Τοὺς δ' ἀντειπὴν, κελῦσαι τὸν Βασιλεῖα τῇ σῇ ἀγιωσύνῃ προλεπεῖν τὴν πόλιν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀφικέσθαι, ὡς τοῖς ἐχθροῖς ἦδη διαφευγμένην· καὶ ὡς ταῦτα ἀκηκούστα, ἐπιδακρύσαι τῷ λόγῳ τὴν κεφαλὴν ἐπικλίναντα, καὶ ἀφονία συσχεθέντα πολλῇ καὶ μακρᾷ, τὸ βάρος τῆς λύπης τῶν ἠκουσμένων τῷ τοιῶδε σχήματι ἐνδεικνύμενον· οἷς δὴ καὶ τὸν ὑπηρετῆν ἀνιαιθέντα εἶπεν· Εἰ ἦδειν, ἀδελφοί, τοσοῦτον ὃν τῆς ὑμῶν παρουσίας τὸ ἀνδρῆς, οὐκ ἂν ὑμᾶς τῷ κυρίῳ μου κατεμήνυσα· καὶ πρὸς τούτοις ὄψι καὶ μόνον ἐρεῖσθαι τὸν Ἅγιον· Ὅντως οὕτως ἤρρεσεν; οὕτως ἔδοξε τῷ Κυρίῳ καὶ Δεσπότῃ πάντων, τηλικαύτην πόλιν, ἣν τῷ ἰδίῳ ἐξηγηράσατο αἵματι, διαφεῖναι τοῖς αὐτὸν μὴ ἐκγινώσκουσιν;

Οὕτω δὲ, τούτων καταφθασάντων, τὸν συμπαθίστατον ἀνθυπνευγκᾶν Μάρτυρα, καὶ τὴν ἀπόκρισιν τῷ Δεσπότῃ πάντων κατεπισκῆψαι προσενεγκεῖν, ἔχουσαν οὕτως· « Οἶδα τοὺς οἰκτιρμούς σου, φιλόφρονε Κύριε, νικῶντας » αἰεὶ τὴν σὴν ἀγανάκτησιν, ἣν αἱ ἀμαρτίαι ἡμῶν ἔπαιναν ἡμῶν. Οἶδά σε τὴν φυγὴν ὑπὲρ τῶν ἀμαρτωλῶν τεθεικότα, καὶ τὸ ἴδιον αἷμα ὑπὲρ τούτων ἐκχέαντα, καὶ μηδαμοῦ τὴν εὐδοκίαν σου ταύτην παρεμπεδύσθηναι ταῖς ἀμαρτίαις ἡμῶν. Καὶ ἐπεὶ καμὲ τῆς δὲ τῆς πόλεως κατέστησας φύλακα, σὲ τὸν Δεσπότην μὴ μῆσομαι· τὴν φυγὴν μου ὑπὲρ τούτων ἔπαινον, καὶ ἀπολλυμένοις ἀπολεσθήσομαι· τὸ ὄνομά σου γὰρ ἐπικέκληται, καὶ σοῦ οὐκ ἀπίστησαν, καὶ ἡμάρτον, καὶ

» αὐτὸς Θεὸς εἶ τῶν μετανοούντων ». Πρὸς ταῦτα τοὺς ἄνδρας εἶπεν· Ταῦτα ἐροῦμεν τῷ πέμψαντι; ταῦτα ἀπαγγελοῦμεν τῷ Βασιλεῖ; δέος μὴ λυπηθῆ ἐπὶ σέ. Τὸν δὲ « Ταῦτα ἐρεῖτε » καὶ αὐθις εἶπεν, καὶ τῷ κοιμητηρίῳ παλινοστήσαι, τὸ θ' ἱερόν ἀποκλείσαι κιβωτίου ἔμπροσθεν τῶν ἀγγελιαφόρων, ἤδη ἐπαπιόντων τοῖς λόγοις.

Ταῦτα ὁ Ἱερός Ἰλλούστριος ἐν ἐκστάσει ὄραν τρανῶς καὶ ἀκούειν, ἢ δι' ὀράματος, ἀναφανδὸν διετεινέτο· καὶ ἅμα λέγων, ἀπήει παραβαρρύνων τὸ ἐγκατάλειμμα τῆς πόλεως, κατεπτηχὸς ἤδη καὶ ἀδρανὲς ὄν, καὶ, προηγησαμένῳ λαιμῶδε νοσήματι τῆ τοῦ ἔθνους ἐφόδῳ, ἄτονον πάντη καὶ ἐν ἀμνηχῶ καθήμενον, ἐπειθε τε λέγων μετ' αὐτῶν εἶναι τὸν Ἅγιον, καὶ τῆ αὐτοῦ πρεσβεία διασωθῆναι ἐπληροφῶρι· καθὰ δὴ καὶ ἡ τῶν πραγμάτων ἐκδασίς πεποίηκεν ὑστερον.

Τοῦ δὲ νεωκόρου Ὀνησιφόρου, τοῦ ἐν τῇ ἀγίᾳ σορῶ προσιδρευόντος, καὶ περὶ τὰς τῶν λύχνων καὶ λαμπάδων ἀφᾶς προνοουμένου, καὶ κακουργούντος περὶ ταῦτα, τοὺς κηρούς καὶ τὰς λαμπάδας ἀποκλέπτουτος, καὶ τοῦτο ἐπὶ πλείστον ποιούντος, οὐκ εἶασε τὴν φρενοδλασθῆ καὶ ἐπὶ λειθρον προκαίρεισιν ἀνιάτρευτον· ἀλλ' ὄναρ αὐτῷ ἐπιστάς, διελέγχει, καὶ ὑψηγεῖται τὸ πρακτικόν φιλανθρωπότερον. Ἐφη γάρ· « Ἀδελφε Ὀνησιφόρε, οὐκ ἀρέσκει μοι τὸ δρώμενον ὑπὸ σοῦ ἐπὶ ταῖς λαμπάσιν. Ἰσθὶ γάρ, τοῦτο ποιῶν, ὡς καὶ τοὺς προσφέροντας τὰ μέγιστα ζημιόεις, καὶ σεαυτὸν εἰς τὸ τῆς ἀπωλείας βάραθρον ἐξωθεῖς· ἐπὶ παλὴ γὰρ τῶν λαμπάδων ἡμμένων, ἐπὶ πλέον ἰλεοῦται καὶ τὸ Θεῖον τῷ προσάγοντι. Θάπτου δὲ ἀφαιρουμένῳ, ὑπετίμνεται μὲν ἐκείνου τὸν ἔλεον τὸ πρᾶγμα, ὑπαυξάνει δὲ τὸ κατὰκριμα τοῦ ὑφελομένου ».

Τούτοις ὁ Ὀνησιφόρος μικρὸν ἐπισχὼν, αὐθις τῷ ἡμέρῳ τοῦ δράματος χανυθεῖς, εἰς ἤθη ἐπάνεισι τὰ αὐτοῦ, εὐδῶς πολμῶν τὰ συνήθη. Καὶ ποτέ τις τῶν εὐσεβῶν, βαθείας νυκτὸς ἐπιστάς, κηρούς προσήγαγεν εὐμεγέθεις καὶ διαφανεῖς. Τούτοις ἀλοῦς ὁ Ὀνησιφόρος, προσῆλθεν ἅμα τῷ ἀφθῆναι προσαφελῆσαι, μεταβάντος ἤδη τοῦ εὐξαμένου. Ἀλλ' ὄρα μοι τὸ τοῦ Ἁγίου προμηθές. Ἄμα τῶν τῶν χεῖρα ἀπλώσαι πρὸς τοὺς κηρούς, φωνὴν ἐμβριθῆ ὁ Ἅγιος ἀπὸ τῆς ὑποκειμένης ἀναπέμφας σοροῦ, ἔφη· Πάλιν τὰ αὐτά; Ταύτη βλήθεις ὁ Ὀνησιφόρος, ἐπὶ τὸ ἔδαφος κατηνέχθη πτώμα δεινόν, ἐμβροντηθεῖς τῷ δέει καὶ τῇ βολῇ τῆς φωνῆς. Ἔως τις τῶν τοῦ Κλήρου καὶ συνήθων παρελθὼν, ἀνίστασε τοῦ πτώματος, καὶ τῆς ἐκστάσεως ἐπανύγαγεν. Αὐτὸς δὲ εἰς ἑαυτὸν ἔλθων, ἐξωμολογεῖτο ἐπὶ πάντων τῆς τε ἰδίας ἀφρασύνης τὸ τόλμημα, καὶ τῶν τοῦ Ἁγίου περὶ αὐτὸν κηδεμονίαν τὸ πρότερον, καὶ παιδείαν μετὰ φιλανθρωπίας τὸ δεύτερον, ὡς μὴ μόνον αὐτὸν, ἀλλὰ καὶ ἑτέρως ὠφελήθηται τῷ θαύματι.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες Ἀρτεμίδωρος καὶ Βασίλειος ξίφει τελειοῦνται.

Στίχ. Ἀρτεμίδωρος, ὧ τέλους ψῆφος ξίφος,

Σύναθλον εἶχε Βασίλειον πρὸς ξίφος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἡ Ἁγία Μάρτυς Λεπτίνα, κατὰ γῆς συρομένη, τελειοῦται.

Στίχ. Ἐν γῆ συρεῖσα χερσὶ δυσσεβοφρόνων,
Ἄφῆκεν εἰς γῆν Λεπτίνα σαρκὸς πάχος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Μάρτυς Γλύκων ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Ξίφει προτείνας Μάρτυς ἀχένα Γλύκων,
Σπονδὴν γλυκεῖαν αἱμά σου Χριστῷ χέεις.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ μεγάλου καὶ φρικώδους σεισμῷ.

Στίχ. Ἔσεισας, ἀλλ' ἔσωσας αὐθις γῆν Δόγε·

Τῆς σῆς γὰρ ὀργῆς οἰκτὸς ἐστὶ τὸ πλεόν.

Τῷ εἰκοστῷ τετάρτῳ ἔτει τῆς βασιλείας Λέοντος τοῦ Ἰσαύρου Ἰνδικτιῶνος ἐννάτης, εἰκοστῇ ἕκτη μνηστὸς Ὀκτωβρίου, ἐγένετο σεισμὸς μέγας καὶ φοβερός ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὥστε τὰ ὑπερῶα, καὶ τῶν ἄλλων ὠραιότερα οἰκῆματα καταπεσεῖν, καὶ πολλοὺς συγκαταταφῆναι τοῖς καταπεσοῦσι. Διὸ καὶ ἐν αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ τοῦ Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου ποιούμεθα καὶ τὴν μνήμην τῆς φοβερᾶς ἐκείνης ἀπειλῆς τοῦ σεισμῷ, ἀπερχόμενοι μετὰ λιτῆς εἰς τὸν ἐν Βλαχέρναις ναὸν τῆς Παναγίου καὶ Ἁγίας ἐνδόξου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, ἐκτελοῦντες ἐν αὐτῷ καὶ τὴν θείαν Μυσταγωγίαν. Ἦς ταῖς πρεσβείαις ρυθειήμεν ἀπὸ πάσης ἀπειλῆς, καὶ τύχοιμεν τῶν αἰώνιων ἀγαθῶν, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν, ᾧ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

Τοῦ σεισμῷ. Ὠδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἄροσοβόλον μὲν τὴν καμινον εἰργάσατο,
» Ἄγγελος τοῖς ὀσίοις Παισί· τοὺς Χαλ-
» δαίους δὲ καταφλέγον πρὸςταγμα Θεῷ, τὸν
» τύραννον ἔπεισε βοᾶν· Ἐυλογητὸς εἶ ὁ Θεός,
» ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Υπερῦμνητος εἶ Κύριε μακρόθυμε, ὅτι οὐκ ἐθανάτωσας, τοὺς οἰκέτας σου, σπαραγμῷ καὶ κλόνῳ φοβερῷ, τῆς γῆς· ἀλλ' ἐφόβισας ζητῶν, τὸ ἐπιστρέψαι τῶν κακῶν, καὶ ζῆσαι πάντας ἡμᾶς.

Στεναγμὸν ἀπὸ καρδίας ἀναπέμφωμεν, καὶ δάκρυα προχέωμεν, ὅπως ἴλεων τὸν Δεσπότην εὐρωμεν Χριστὸν, ἐκτρίψαι σεισμῷ πάντας ἡμᾶς, διὰ πληθὺν ἀμαρτιῶν, ἐπαπειλοῦντα δεινῶς.

Ὅμοι! κράζωμεν, καὶ χεῖρας ἐκπετάσωμεν, πρὸς τὸν Θεὸν τὸν ὑψιστον, καὶ παυσώμεθα τοῦ λοιποῦ ποιεῖν τὸ πονηρὸν· ἰδὲ ὁ Σωτὴρ ἀγανακτῶν, σαλεύει ἅπασαν τὴν γῆν, στηρίζαι θείων ἡμᾶς.

Θεοτοκίον.

Νεῦσον Ἄχραντε σωθῆναι τοὺς οἰκέτας σου, ἀπολεσθῆναι μέλλοντας, ἐν ὀργῇ Θεοῦ, καὶ θυμῷ μεγάλῳ καὶ φρικτῷ, τῆς νῦν ἐπελδούσης ἀπειλῆς, διὰ τὸ πλῆθος τῶν πολλῶν, ἀμαρτημάτων ἡμῶν.

Τοῦ Ἁγίου Κανῶν πρῶτος. Ἐν τῇ καμίνῳ.
Λελαμπρυσμένος, τῇ θείᾳ δόξῃ καὶ τῇ χάριτι, Μάρτυς ἀθλοφόρε λάμπεις φωτειδῶς, καὶ φωτίζεις τοὺς κραυγαζόντας· Ἐυλογημένος εἶ ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Ὁ ἴσος πορφυρίδι, κεικοσμημένος τῷ σῶ αἵματι, ἔχων ἀντὶ σκήπτρου Ἐνδοξε τὸν σταυ-

ρόν, τῷ Χριστῷ συμβασιλεύεις νῦν, Εὐλογημένος εἶ ὁ Θεός μου, κραυγάζων καὶ Κύριος.

Θεοτοκίον.

Δεδοξασμένη, πεφωτισμένη Μητροπάρθενε, πάντας τοὺς τιμῶντας σέ τὴν παναληθῆ, Θεοτόκον περιφρούρησον, εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξίν, ὑπάρχουσα Δέσποινα.

Κανῶν δεύτερος. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Γερούργησας τὸ αἷμά σου Δημήτριε, σπείσας πανάριστε, τῷ Βασιλεῖ τοῦ παντός· πλευράν δὲ λελόγησαι, τοῦτον μιμούμενος· ἔθεν δίδωσι, τὴν ἀμοιβὴν καταλλήλον, μύρον ἄλλοις δεδειχῆς σε.

Σεσωμάτῳ τὸ μύρον τὸ οὐράνιον, Χριστὸς ὁ Κύριος, διὰ φιλίαν βροτῶν· αὐτὸν δὲ Δημήτριος, φιλήσας ἄριστα, χριστὸς γίνεται, μύρω καινῷ χρισάμενος, καὶ σαρκὸς ἐκβλύζει μύρα.

Μύρω χρίσας με Χριστὸς ἀγαλλιάσεως, δουλείας ἔλυσε, καὶ τυραννίδος πικρᾶς· ἀλλ' αὐτῆς δεδουλωμαι, αἰσχίσεις πράξεσιν· ἔλευθέρωσον, αἰσχρᾶς δουλείας Ἄγιε, σοῦ τῷ μύρω καταχρίσας.

Θεοτοκίον.

Ε'κλεξάμενος Νυμφίος ὁ ὠραῖός σε, Παρθένη Δέσποινα, τῶν γηγενῶν ἐκ φυλῆς, λαμπρῶς παρεστήσατο, ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ, Δεῦρο Νύμφη με, ἀπὸ Λιβάνου λέγων σοι, δεῦρο Νύμφη μου καὶ Μητηρ.

Καταβασία: Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Τοῦ σεισμοῦ. Ὡδὴ ἢ. Ὁ Εἰρμός.

• **Ε**'κ φλογὸς τοῖς Ὁσίοις δρόσον ἐπήγασας,
• καὶ Δικαίου θυσίαν ὕδατι ἔφλεξας·
• ἅπαντα γὰρ δρᾶς, Χριστὲ μόνῳ τῷ βούλεσθαι. Σὲ ὑπερυψῆμεν, εἰς πάντας τῆς αἰῶνας,

Τῆς δικαίας σου ταύτης ὀργῆς φιλάνθρωπε, ἐπελθούσης ἀθρόως συνεταράχθημεν, καὶ ἀπελπισμῷ πακτελεῖ συνεσχέθημεν, προσανακτοῦντα, ὀρώντες καθ' ἡμῶν σε.

Α'νατείνωμεν χεῖρας πιστοὶ καὶ ὄμματα, πρὸς τὸν μόνον Δεσπότην σώζειν δυνάμενον, κράζοντες· Χριστὲ, τὸν θυμόν σου ἀπόστρεψον, ἀφ' ἡμῶν ταχέως, φιλάνθρωπος ὑπάρχων.

Χιλιάδες Ἀγγέλων, Μαρτύρων σύλλογος, Προφητῶν Ἀποστόλων, Ὁσίων Ἱεραρχῶν, ἅγιος χορὸς, ἱκετεύει σε Δέσποτα· Φεῖσαι τοῦ λαοῦ σου, τοῦ τεταπεινωμένου.

Ο' γινώσκων Οἰκτίρμον τὸ ἀσθενὲς ἡμῶν, καὶ εὐόλισθον πάντα καὶ ἀδιόρθωτον, ἀ-

νες τὴν ὀργὴν, καὶ τὸν τάραχον κόπασσον, καὶ τῷ σῷ ἔλεει, οἰκτεῖρησον τὸν κόσμον.

Θεοτοκίον.

Συμπαθῆς Θεοτόκε τὸν εὐσυμπαθήτην, ἡ τεκοῦσα Σωτῆρα, ἴδε τὴν κάκωσιν, καὶ τὸν στεναγμὸν τοῦ λαοῦ σου, καὶ τάχυναν, τοῦ παρακαλέσαι, ἡμᾶς οἰκτειρηθῆναι.

Τοῦ Ἁγίου Κανῶν πρῶτος. Χεῖρας ἐκπετάσας.

Ημαύρωσας πᾶσαν τοῦ ἐχθροῦ, μανίαν ἐνδοξε, καὶ τὰ παλαισμάτα, τὴν ἀκαθάρετον δύναμιν, τοῦ Χριστοῦ περιζωσάμενος, καὶ νικηφόρος γεγονώς, Μάρτυς Δημήτριε, ἀνεβόας· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Μαρτύρων εὐστάθειαν δεικνύς. Μαρτύρων εὐκλειαν, ἔσχες Δημήτριε, λουτρόν λουσάμενος ἅγιον, ὃ δευτέραις ἐμολύνεται, ἀμαρτημάτων προσβολαῖς, λόγῃ νυττόμενος, καὶ κραυγάζων· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ητῶν θαυμασίων σου πληθὺς, τὴν ὑπὲρ νοῦν δωρεάν, ἣν σου παρέσχε Χριστὸς, τοῖς πᾶσιν Ἐνδοξε δεικνύσι· καὶ ἡ χάρις τῶν ἰάσεων, τὴν ὑπὲρ λόγον σοι σαφῶς, χάριν κηρύττει ἡμῖν, τοῖς βοῶσι· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Τὴν μόνην ἐν πάσαις γενεαῖς, Παρθενομητορα, καὶ Θεοτόκον Ἄγνην, ὑμνολογήσωμεν· αὕτη γὰρ, σωτηρίας ἡμῖν πρόξενος, ὡς τὸν τοῦ κόσμου Λυτρωτὴν, Λόγον γενήσασσα, ᾧ βοῶμεν· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Κανῶν δεύτερος. Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ.

Υψώσας Χριστὸν ἐν Ἐκκλησίᾳ, ἀλήθειαν σοῦ ὁ λάρυγξ ἐμελέτησε· στόμα σὸν λελάληκε, σοφίας τὰ ῥήματα· τῶν ἀρωμάτων ὠφθησαν αἱ σιαγόνες σε, φιάλαι· διὰ τοῦτο Χριστός σε, μύρη θείη κρήνην, ἀνεδειξε τῷ κόσμῳ.

Ρημάτων ἰσχύν σου Στεφάνοις, ὡς βέλη τῆς δυνατοῦ ὁ σὸς ἀντίπαλος, φρίττων ἀνά χεῖράς σου, πόρρωθεν στρεφόμενα, σοῦ τὴν πλευράν ἀνώρυξε, μυρίῳ δόρατι· ἡ μύρων ἀναδοῦσα θαλάσσης, ὡς τοὺς Αἰγυπτίους, αὐτὸν καταβαπτίζει.

Ο' μέγας φρουρὸς Θεσσαλονίκης, ὁ ρύστης ἐν τοῖς κινδύνοις ὁ ἐξαιρετός, πρόμαχος ὁ κράτιστος, πάσης Ἐκκλησίας τε, οἷα πατὴρ φιλόστοργος, τοῖς τέκνοις δίδωσι, θηλήν αὐξητικὴν ψυχοτρόφον, τὴν πλευράν ὡς γάλα, τὸ μύρον χορηγοῦσαν.

Νόσων καὶ δεινῶν ἀρρώστημάτων, δαιμόνων ἐπιβουλῆς τε σὺ διέσωσας, μέγιστε Δημήτριε, μύρου ταῖς ἀρδείαις σου, τὴν πατρικὴν

οίκίαν μοι, ἦν περ ἐφίλησας, τιμῶν τὴν ἀρετὴν τῶν τεκόντων· οἷς ἡμᾶς συνάπτεις, ὑμνοῦντάς σου τὴν χάριν. Θεοτοκίον.

Οἴβον σε κοινόν, ὦ Θεοτόκε, καὶ δόξαν οἷ σε τιμῶντες πάντες ἔχοντες, πίστει σοι προστρέχομεν, πόθῳ σου δεόμενοι, τῆς ἀδοξίας λύτρωσαι, τῆς ἐν τῷ μέλλοντι, τρυφῆς τῆς αἰωνίου καὶ δόξης, ἐν σκηναῖς Δικαίων, ἡμᾶς καταξοῦσα.

Καταβασία: Παῖδας εὐαγεῖς.

Τοῦ σεισμῶ. Ὡδὴ Δ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Θ**εὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὄν οὐ
» **Τ**ολμᾶ Ἀγγέλων ἀτενίσαι τὰ τάγματα·
» διὰ σοῦ δὲ Πάναγνε, ὠράθη βροτοῖς, Λόγος
» σεσαρκωμένος· ὄν μεγαλύνοντες, σὺν ταῖς
» οὐρανίαις, στρατιαῖς σὲ μακαρίζομεν.

Γδοῦ οἱ πάντες ἡμεῖς ἐπταιίσασμεν, καὶ φοβερῶς ἢ γῆ μηδὲν σφαλεῖσα κολάζεται· νουθετῶν γὰρ ἡμᾶς ὁ φιλόανθρωπος, ὄλην αὐτὴν σαλεύει· λάβωμεν αἴσθησιν, καὶ τῆς σωτηρίας ἑαυτῶν ἐπιμελώμεθα.

Οῶν καὶ χρόνων ὑπάρχων Κύριος, μιᾶ ῥοπῆ ἠθέλησας ἐκτρίψαι τοὺς δούλους σου· ὑπὸ δὲ τῆς πολλῆς εὐσπλαγχνίας σου, Δέσποτα ἐκωλύθης· εὐχαριστοῦμέν σοι, οἱ ἀναπολόγητοι ἡμεῖς, μόνη φιλόανθρωπε.

Σεισμῶ μαχαίρας, πικρᾶς ἀλώσεως, καὶ ἐθνικῆς Χριστὲ ἐπιδρομῆς καὶ συμπτώσεως, καὶ λιμοῦ καὶ λοιμῆ καὶ κακώσεως, πάσης ἄλλης οἰκτίρμον, ῥῦσαι τὴν πόλιν σε, ἀπασάν τε χώραν, τῶν πιστῶς ὑμνολογούντων σε.

Η γῆ ἀγλώσσωσ βοᾷ στεναζούσα· Τί με κακοῖς μαινέτε πολλοῖς πάντες ἀνθρώποι; καὶ ὑμῶν ὁ Δεσπότης φειδόμενος, ὄλην ἐμὲ μαστίζει· λάβετε αἴσθησιν, καὶ ἐν μετανοίᾳ, τὸν Θεὸν ἐξίλεώσασθε.

Θεοτοκίον.

Φθορὰν τῷ τίκτειν μὴ ὑπομείνασα, πάσης φθορᾶς Παρθένη ἐξελοῦ ἡμᾶς ἀπαντας, καὶ σεισμῶ βαρυτάτου καὶ θλίψεως, παύουσα τοῦ Δεσπότης τὴν ἀγανάκτησιν, ταῖς σαῖς μητρικαῖς καταλλαγαῖς θεοχαρίτωτε.

Τοῦ Ἁγίου Κανῶν πρῶτος. Λίθος ἀχειρότμητος.

Ρῆξον τὰ δεσμά τῶν παισμάτων, τῶν σὲ ὑμνοῦντων Ἀθλοφόρε· παῦσον τῶν παθῶν τὰς προσβολάς· τὸν σάλλον λῦσον τὸν τῶν αἰρίσεων· τῶν πειρασμῶν κατεύνασον, τὴν καταγιδα ταῖς πρῆβείαις σου.

Γθυγον πρὸς τρίβους εὐθείας, τῆς οὐρανοῦ βασιλείας, τὴν ἱερωτάτην σου ποιμνην, στε-

φανηφόρε Μάρτυς Δημήτριε, ἐπὶ νομὴν σωτήριον, ἐπὶ τὸν τόπον τὸν αἰώνιον.

Θεοτοκίον.

Οῦς ῥίζαν πηγὴν καὶ αἰτίαν, τῆς ἀφθαρσίας σε Παρθένη, πάντες οἱ πιστοὶ πεπεισμένοι, ταῖς εὐφημίαις καταγεραίρομεν· σὺ γὰρ τὴν ἐνυπόστατον, ἀθανασίαν ἡμῖν ἔβλυσας.

Κανῶν δεύτερος. Ἄπας γηγενής.

Γῆ καὶ οὐρανός, τὸ πρᾶγμα θαυμαζοῦσι τὸ σὸν Δημήτριε· τὴν γὰρ ἐν σαρκὶ ζωὴν, καλῶν παντοίων κοσμήσας εἶδες, τὸ κατ' εἰκόνα βέλτισε, λαμπρῶς ἀπέληφας· τὸ δὲ σῶμα, βάψας σου τοῖς αἵμασι, Βασιλεὺς ὡς λαμπρὸς μύρω κέχρισαι.

Γνα τὴν στολήν, ἐνδύσῃ Δημήτριε, ἦν ἐξεδύσατο, πρὶν ὁ παλαιὸς Ἀδαμ, Ἀδαμ τὸν νέον καλῶς ἐνδέδουσαι, καὶ τῆς σαρκὸς τὸ κώδιον, χαίρων ἀπερρίψας· διὰ τοῦτο, μύροις τε καὶ στέμμασι, βασιλεία λαμπρά σοι μνηστεύεται.

Νοῦς οὐκ ἐξαρκεῖ, καὶ λόγος ἀνθρώπινος ἐκδιηγῆσασθαι, τὰς ὑπερφυεῖς τιμαῖς, καὶ δόξας Μάρτυς, ἃς περ ἀπέληφας, συμβασιλεύων ἄληκτα, Χριστῷ μακάριε· τὸ δὲ μύρον, σύμβολον σαφέστατον, ὑπὲρ φύσιν ἐκβλύζον σῆς κόνεως.

Ην περ Ἀθλητᾶ, Χριστὸς ἐξηγόρασε ποιμνην τῷ αἵματι, λόγοις ἱεροῖς καὶ σὺ, καὶ νόμοις αἵμασί τε συνέστησας· ἀλλὰ καὶ νῦν τοῖς μύροις σου τρέφω καὶ θαύμασιν, εἰς αἰῶνας, ἄτρωτον συντήρησον, χαλεπῶν ἐξ αἰρέσεων μέγιστε.

Θεοτοκίον.

Υμνους εὐτελεῖς, δεήσεις τε πρόσδεξαι τὰς ἡμῶν Δέσποινα, λῦσον συμφορῶν πικρῶν, ἡμῖν τὸ νέφος, κρινῶν ἰδίων τε· τῆς Ἐκκλησίας κοίμισον, Ἄγνη τὸν κλύδωνα· τῶν Βαρβάρων σκέρπισον τὰς φαλαγγας· καὶ μελλούσης κολάσεως λύτρωσαι.

Καταβασία: Ἄπας γηγενής.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς Μαθηταῖς.

Μάρτυς Χριστοῦ Δημήτριε, ὡς ποτὲ τοῦ Λυαίου, τὴν ὄφρυν καὶ τὴν ἔπαρσιν, καὶ τὸ ἵππειον θράσος, καθεῖλες χάριτι θείᾳ, τὸν γενναῖον κρατύνας, ἐν τῷ σταδίῳ Νέστορα, τοῦ Σταυροῦ τῆ δυνάμει· οὕτω καὶ ἐμὲ, ταῖς εὐχαῖς σου κράτυνον Ἀθλοφόρε, κατὰ δαιμόνων πάντοτε, καὶ παθῶν ψυχοφθόρων.

Θεοτοκίον.

Τὸν σαρκωθέντα Κύριον, ἐξ ἀγνῶν σου αἱμάτων, Παρθενομητορ ἄχραντε, δυσωποῦσα μὴ παύσῃ, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν σῶν δούλων, ὁ-

πως εύρωμεν χάριν, και εύκαιρον βοήθειαν, έν ημέρα ανάγκης, γένος βρατών · άπειλής σεισμού τε του βαρυτάτου, κινδύνων τε έξαίρουσα, μητρικαίς σου πρεσβείαις.

Είς τους Αίνους, ιστώμεν Στίχους δ' και ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τρία, δευτερούντες τὸ πρῶτον.

Ἦχος πλ. α'. Χαίροις άσκητικῶν.

Δεύρο Μάρτυς Χριστοῦ πρὸς ἡμᾶς, σου δεομένου συμπαθοῦς έπισκέψεως · και ρῦσαι κεκακωμένους, τυραννικαίς άπειλαίς, και δεινῆ μαρία τῆς αίρέσεως · ύφ' ἧς ώς αίχμαάλωτοι, και γυμνοί διωκόμεθα, τόπον έκ τόπου, συνεχῶς διαμείβοντες, και πλανώμενοι, έν σπηλαιαίς και ὄρεσιν. Οἴκτειρον έν πανεύφημε, και δὸς ἡμῖν άνεσιν · παῦσον τὴν ζάλην και σβέσον, τὴν καθ' ἡμῶν άγανάκτησιν, Θεόν ίκετεύων, τὸν παρέχοντα τῷ κόσμῳ τὸ μέγα έλεος.

Τείχος ώχυρωμένον ἡμῖν, τὰς έλπεόλεις των έχθρῶν μη προούμενον, έδάθης τὰς των βαρβάρων, έπιδρομαίς καταργῶν, και πασῶν των νόσων τὰ συμπτώματα · κρηπίς άκατάβλητος, και θεμέλιος άρρήκτος, και πολιέχος, οίκιστής και υπέρμαχος, έχρημάτισας, τῆ σῆ πόλει Δημήτριε · ἦν και νῦν παμμακάριστε, δεινῶς κινδυνεύουσαν, και τρυχομένην άθλίως, ταίς σαίς πρεσβείαις διάσωσον, Χριστόν ίκετεύων, τὸν παρέχοντα τῷ κόσμῳ τὸ μέγα έλεος.

Πᾶσαν τὴν άρετὴν συλλαβῶν, των Ἀθλοφόρων ὁ χορὸς άναδείκνυται · έντεῦθεν τῆς άκηράτου, και μακαρίας ζωῆς, τὴν τρυφήν άξίως έκληρώσαντο · έν οἷς αξιάγαστε, διαπρέπων Δημήτριε, και τῆ μιμήσει, του Χριστοῦ σεμνυνόμενος, και καυχώμενος, τῆ τῆς λόγῃς ισότητι, αίτησαι έκτενεστερον, ἡμᾶς τους τιμῶντάς σε, των παθημάτων ρυσθῆναι, και χαλεπῶν περισάσεων, θερμῶς ίκετεύων, τὸν παρέχοντα τῷ κόσμῳ τὸ μέγα έλεος.

Δόξα, Ἦχος δ'. Ανδρέου Ιεροσολυμίτου.

Τὸν λόγῃς κληρωσάμενον, τῆς σωτηρίου πλευράς τὴν χάριν, τῆς νυγείσης τῆ λόγῃ, έξ ἧς ἡμῖν πηγάζει ὁ Σωτήρ, ζωῆς και άφθαρσίας ναίματα. Δημήτριον τιμήσωμεν, τὸν σοφώτατον έν διδαχαίς, και στεφανίτην έν Μάρτυσι · τὸν δι' αίματος τελέσαντα, τὸν τῆς άθλήσεως δρόμον, και θαύμασιν έκλάμψαντα πάση τῆ οίκουμένη · τὸν ζηλωτὴν του Δεσπότου, και συμπαθῆ φιλόπτωχον · τὸν έν πολλοῖς και πολλάκις κινδύνοις χαλεποῖς, των Θεσσαλονικέων προΐσταίμενον · οὔ και τὴν έτήσιον

μνήμην γεραίροντες, δοξαζόμεν Χριστόν τὸν Θεόν, τὸν ένεργῶντα δι' αὐτῆ πασι τὰ ίάματα.

Και νῦν. Θεοτοκίον.

Ρῦσαι ἡμᾶς έκ των άναγκῶν ἡμῶν, Μητερ Χριστοῦ τῆ Θεοῦ, ἡ τεκῆσα τὸν των ὄλων Ποιητὴν. ίνα πάντες κράζωμέν σοι · Χαίρε ἡ μόνη προστασία των ψυχῶν ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη, και Ἀπόλυσις.

Δίδοται και άγιον μύρον έκ του Ἀγίου, ψαλλομένων των Ἰδιομέλων αὐτοῦ.

Είς τὴν Λειτουργίαν, τὰ Τυπικὰ, και έκ των Κανόνων του Ἀγίου ἡ γ' και ε'. Ὡδή.

Ὁ Ἀπόστολος: πρὸς Τιμόθεον β'.

Τέκνον Τιμόθεε, ένδυναμοῦ έν τῆ χάριτι.

Εὐαγγέλια δύο,

Είς μὲν τὴν έορτὴν τῆ Ἀγίης τὸ κατά Ἰωάννην · Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς έαυτῆ Μαθηταίς · Ταῦτα έντέλλομαι ὑμῖν, ίνα αγαπάτε αλληλους.

Είς δε τὴν άνάμνησιν του σεισμοῦ, τὸ κατά Ματθαῖον ·

Τῷ καιρῷ εκείνω, έμβάντι τῷ Ἰησοῦ είς πλοῖον. Κοινωνικόν: Είς μνημόσυνον αἰώνιον.

ΤΗ ΚΖ. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη του Ἀγίου Μάρτυρος Νέστορος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Είς τὸ, Κύριε έκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ε' και ψάλλομεν Στιχηρά προσόμοια τρία

Του Ἀγίου Δημητρίου.

Ἦχος α'. Ἦ των οὐρανίων ταγμαίων.

Δεῦτε πιστοί συνελθόντες άνευφημήσωμεν, τὸν Ἀθλητὴν τὸν μέγαν, και γενναῖον ὀπλίτην, Δημήτριον, τὸν πᾶσαν τὴν του έχθρῆ, δυναστείαν πατήσαντα, τούτω βοῶντες έν πίστει · Ὑπέρ ἡμῶν, τὸν Χριστόν Μάρτυς ίκέτευσ.

Τὸν άριστετά τὸν θεῖον και μιμητὴν του Χριστοῦ, τὸ τῆς άγνείας κάλλος, τὴν πηγὴν των θαυμάτων, Δημήτριον τὸν μέγαν, πάντες πιστοί, έν ὡδαίς εύφημηήσωμεν, άγιαζόμενοι σώματα και ψυχάς, έν τῆ μνήμῃ τῆ ένδόξῳ αὐτοῦ.

Θεσσαλονίκη χορεύει επί τῆ μνήμῃ σου, και συγκαλεῖται πάσας, των πιστῶν τὰς χορείας, Δημήτριε τρισμάκαρ, τελέσαι τὴν σπὴν, φωτοφόρον πανήγυριν · οἷς και ἡμεῖς συνελθόντες άσματικῶς, εύφημοῦμεν τους άγῶνάς σου.

Καὶ τρία τοῦ Ἁγίου Νέστορος.

Ἦχος πλ. δ'.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Νέστορ Ἀθλητὰ μακάριε, τὴν πανοπλίαν Χριστοῦ, σεαυτῷ περιθέμενος, αἰσθητῶς Λυαίῳ μὲν, συμπλακείς τοῦτον ὄλεσας· ταῖς ἀοράτοις δὲ τὸν ἀόρατον, λαβαῖς Βελίαρ σὺ συνεπόδισας, καὶ ἐθανάτωσας· νίκης διαδήματι ὄθεν τὴν σὴν, κάραν ἐστεφάνωσεν, ὁ Μεγαλόδωρος.

Λόγοις ἐνθέοις νευρούμενος, Νέστορ σοφὲ ἀληθῶς, Δημητρίου τοῦ Μάρτυρος, ἀλαζόνα τύραννον, ἀνδρικῶς ἐθανάτωσας· καὶ τὸν θανάοντα καὶ Ἄδην λύσαντα, ὁμολογήσας Θεὸν ἀθάνατον, θάνατον ἀδικόν, καθυπέστης ἐνδοξε· ὄθεν ζῶν, χαίρων ἀτελεύτητον, ἐκληρόνησας.

Θεῖος νεανίας πέφυκας, σώματος ὦρα σοφὲ, διαπρέπων καὶ χάριτι, δεῖκῃ κοσμούμενος, καὶ ῥώμῃ σεμνυόμενος· ὄθεν Λυαίῳ λύσας τὴν δύναμιν, τῇ δυναστείᾳ τοῦ Παντοκράτορος, χαίρων ἐνήθησας, καὶ χοροῖς ἠρίθμησαι τῶν Ἀθλητῶν· οἷς συναγαλλόμενος, ἡμῶν μνημόνευε.

Δόξα, Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον ἡ οἰκουμένη πᾶσα, ταῖς τοῦ Ἀθλοφόρου αὐγαίζεται ἀκτίσι, καὶ ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, τοῖς ἀνθεσιν ὠραίζομένη, Δημήτριε βοᾶ σοι· Θεράπον Χριστοῦ, καὶ προστατάτα θερμότατε, μὴ ἐλλίπης πρεσβεύειν ὑπὲρ τῶν δούλων σου.

Καὶ νῦν, Θεοτόκε σὺ εἶ ἡ ἄμπελος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

τοῦ Ἁγίου Δημητρίου.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθά.

Μύρον τὸ νοητὸν, σὲ Μάρτυς καταθέλξαν, πρὸς ἀρετῶν τὰ μύρα, διήγειρε καὶ μύρα, βλύζειν ἀφθόνως δέδωκε.

Στίχ. Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει.

Εὕγε τῆς καλλονῆς, τοῦ μύρου τῆς σαρκός σου· ὑπέρευγε τοῦ μύρου, τοῦ τῆς ψυχῆς σου Μάικαρ, οὐπὲρ ἐκεῖνο γνῶρισμα.

Στίχ. Πευτευμένος ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου.

Εἰς βόθρον τὸν Σατᾶν, ὃν ὠρυξέ σοι Μάικαρ, ἐμβεβληκῶς γενναίως, ἀπέπνιξας τελείως, τοῖς ποταμοῖς τῶν μύρων σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μύρου τοῦ νοητοῦ, ἀξία μυροθήκη, γεγεννημένη Κόρη, παθῶν με δυσωδίας, ἀπάλλαξον πρεσβείαις σου.

Ἀπολυτίκιον: Μέγαν εὐρατο.

Δόξα, Ὁ Μάρτυς σου Κύριε.

Καὶ νῦν. Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον.

Καὶ Ἀπολύσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, λέγονται οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Ἁγίου Νέστορος ὁ παρῶν.

Ὡδὴ ἀ. Ἦχος δ'. Ἄρματα Φαραῷ.

Ἄρματι φλογερῷ, τῷ σῷ αἵματι Σοφὲ, χαίρων ἐπιβέθηκας, καὶ πρὸς οὐράνιον ὕψος, ἐνθα Ἰησοῦς τὸ ἄχρονον φῶς, μετὰ χαρᾶς ἀνελήλυθας.

Θώρακα νοητὸν, τὸν τῆς πίστεως σεαυτῷ, Νέστορ περιθέμενος, καὶ τὸν Σταυρὸν ὡς δόρυ ἔχων ἐν χερσὶ, ταῖς τοῦ ἐχθροῦ, στερεῶς συνέκοψας φάλαγγας.

Ζέσει τῆς τοῦ Χριστοῦ, κρατυνόμενος στοργῆς, ἐνδον εἰσεπήδησας, ἐν τῷ σταδίῳ καὶ πάσας, ἔλυσας Λυαίου μηχανάς, καὶ νίκης τρόπαιον ἔστησας. Θεοτοκίον.

Συνέλαβες ἐν γαστρὶ, τὸν συνάναρχον Πατρί· ἔτεκες ἀπειρανδρε, ὑπερφυῶς κατὰ σάρκα, μείνασα παρθένος ὄντως Ἀγνή· διό σε πάντες γεραίρομεν.

Ὡδὴ γ'. Ὁ στερεῶν βροντὴν.

Δυναμωθείς τῷ κράτει τῆς ἰσχύος, τοῦ τοῦς μοχλοῦς συντρίψαντος, καὶ ταῖς τοῦ Ἄδου πύλας, σπουδῆ εἰς τὸ στάδιον εἰσῆλθες, καὶ κραταιῶς συνέτριψας, ἐχθρῆ μηχανήματα.

Οπαλαιᾶς ἀπάτης ἀρχηγέτης, πρὸ τῶν ποδῶν σου ἠπλωταί· νεανικῶς γὰρ πρὸς ἐκτομὴν, προσεχώρησας τοῦ ξίφους, Νέστορ Μαρτύρων καύχημα· διὸ εὐφημοῦμέν σε.

Προκαταλύσας θράσος παρανόμων, Θεῷ θυσίαν ἔθυσας, Μάρτυς τὸ αἷμά σου ἀμοιβὴν, ἱεράν αὐτῷ παρέχων· διό σε ἀντημείψατο, πλουσίσις χάρισμασι. Θεοτοκίον.

Τὴν ἐξ Ἀδαμ τῆ γένους ἀμορφίαν, ἐπεισαχθεῖσαν βρώματι, κυοφορούμενος Ἰησοῦ, ἐν γαστρὶ τῆς Θεοτόκης, ὑπερφυῶς ἀνέπλασας, τὸ πρῶτον κάλλος δούς ἡμῖν.

Ὁ Εἰρμός.

• **Ο** στερεῶν βροντὴν καὶ κτιζὼν πνεῦμα,
• στερεώσόν με Κύριε, ἵνα ὑμνῶ σε εὐλακρινῶς, καὶ ποιῶ τὸ θελημα σου· ὅτι οὐκ ἔστιν Ἅγιος, ὡς σὺ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Κάθισμα, Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς.

Οὐ κατεπλάγης τῶν ἐχθρῶν τὴν μανίαν, οὐκ ἐδειλίασας σαρκὸς ἀληθόνας, ἀλλ' ἀπτοήτως ἔδραμεις πρὸς πάλιν σοφῆ, φέρων τὸ ὑπέρμαχον, τοῦ Σταυροῦ θεῖον ὄπλον· ὄθεν τὸν ἀλάστορα, παρευθὺς θανατώσας, ἐθανατώθης Νέστορ καὶ ζωῆς, κατηξιώθης Χριστῷ παριστάμενος. Θεοτοκίον.

Ο ἐπὶ θρόνου Χερουβὶμ καθεζόμενος, καὶ ἐν τοῖς κόλποις τοῦ Πατρὸς ἀυλιζόμενος, ὡς ἐπὶ θρόνου κάθηται ἅγιος αὐτοῦ, Δέσποινα ἐν κόλποις σου, σαρκικῶς· ὁ Θεὸς γὰρ, ὄντως ἐβασίλευσεν, ἐπὶ πάντα τὰ ἔθνη, καὶ συνετώς νῦν ψάλλομεν αὐτῷ· ὃν ἐκδυσώπει, σωθῆναι τοὺς δούλους σου.

ᾠδὴ δ'. Εἰσακήκοα ὁ Θεός.

Δημητρίου καταυγασθεῖς, ταῖς φωτοβόλοις διδασκαλίαις, τῆς Ἑλλήνων ματαιότητος, τὴν ἀγλὴν διέφυγες, καὶ μαρτυρίου φέγγος ἀπήστραψας.

Απιστίας τὴν ἀλμυρὰν, ταραξας θάλασσαν γλυκασμῷ σου, τῆς νοστήμου Νέστορ πίστεως, ἀσεβῶν στρατεύματα, βυθῷ τῶν σῶν αἱμάτων ἀπέπνιξας.

Φυτευόμενον πρὸς ζωὴν, ἐδείχθης δένδρον τῆ εὐκαρπία, διατρέφων τῶν ἀγώνων σου, τῶν πιστῶν τὸ πλήρωμα, Νέστορ Χριστῷ Μαρτύρων τὸ καύχημα.

Θεοτοκίον.

Καθαρτήριόν μοι γενοῦ, ἀμαρτημάτων, καὶ δός μοι χεῖρα, βοηθείας κινδυνεύοντι, Παναγία Δέσποινα, Χριστιανῶν βεβαία ἀντίληψις.

ᾠδὴ ε'. Ὁρθρον φαεινὸν ἡμῖν.

Λόγοις θείας γνώσεως, τὴν διάνοιαν καταρδευθεῖς, μαρτυρίου στάχυν ὠριμον, ἐνδοξε Νέστορ ἐβλάστησας.

Νόμοις τοῖς τῶν λόγων σου, ὦ Δημήτριε Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, ἀθείας τὸ ἀνόημα, ὁ Νέστωρ τὸ μέγα κατέπαυσεν.

Εχθρὸν πρὸς ὀρώμενον, συμπλεκόμενος τὴν τοῦ Θεοῦ, ἀοράτως συμμαχίαν, ἐκέκτησο Νέστορ αἰοίδιμο. Θεοτοκίον.

Χαῖρε ἢ κηύσασα, τὸν Θεὸν ἄνευ σποράς· χαῖρε μόνη Θεομήτορ πανάχραντε· χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.

ᾠδὴ ς'. Ζαλή με λογισμῶν.

Σφραγίδι σημανθεῖς σου τὴν καρδίαν, γενναίως κατέτρωσας, τῷ δόρατι τῆς ἀνδρείας, τὴν καρδίαν Λυαίου Ἀθλητῆ· καὶ χαίρων θανατοῦσαι, διὰ τὴν πάντων ζωὴν.

Νυμφίος ἐκ παστάδος τῆς σαρκὸς σου, Νέστορ ἐκπεπόρευσαι, στολαῖς ταῖς ἐξυφανθείσαις, ἐξ αἱμάτων σε Μάρτυς ἱερῶν, φαιδρῶς ὠραϊσμένος, καὶ τῷ Δεσπότη παρέσης Χριστῷ.

Υψώσας ἐπὶ πέτραν σου τοὺς πόδας, εὐσεβείας ἔστησε, Χριστὸς τῆς ζωῆς ἢ πέτρα, καὶ κατεύθυνε Νέστορ πρὸς αὐτόν, τὰ διαθήματα σε, καὶ τοὺς ἐχθρὸς σε κατήσχυνε. Θεοτοκίον.

Ρῆξόν μου τὰς σειρὰς τῶν ἐγκλημάτων, ἢ Θεὸν κηύσασα, τὸν αἶροντα τὴν τοῦ κόσμου ἀμαρτίαν, Παρθένη Μαριάμ· ἐν σοὶ γὰρ τὰς ἐλπίδας, τῆς σωτηρίας ἀνέθηκα.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ζ**αλή με λογισμῶν καταλαβοῦσα, εἰς βυθόν θόν καθέλκει με, ἀμέτρων πλημμελημάτων· ἀλλὰ σὺ Κυβερνήτα ἀγαθὲ, προφθάσας διάσωσόν με.

Κοντάκιον, Ἦχος β'. Ταῖ ἄνω ζητῶν.

Αθλήσας καλῶς, ἀθάνατον τὴν εὐκλειαν, κεκλήρωσαι νῦν, καὶ στρατιώτης ἄριστος, τοῦ Δεσπότη γέγονας, ταῖς εὐχαῖς Δημητρίου τοῦ Μάρτυρος· σὺν αὐτῷ οὖν Νέστορ σοφῆ, πρεσβεύων μὴ παύση ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Ὁ Οἶκος.

Ρώμη Θεοῦ ἀθλήσας, παμμακάρο, νικηφόρος ἐδείχθης· τὸν ἐχθρὸν τοῖς ποσὶ καταπατήσας, δεδόξασαι· σεφανίτης σὺν ταῖς χορείαις τῶν σεπτῶν Ἀθλοφόρων Νέστορ ἐφάνης, καὶ Ἀρῶν ὑπερήρης Χριστοῦ Ἀθλητῆ σὺν Ἀβελ αἷμα τὸ θεῖόν σου προσενέγκας· καὶ θρόνῳ θεῖῳ τοῦ κτίσαντος παρεστῶς, σὺν Ἀγγέλων τοῖς τάγμασι, πρεσβεύων μὴ παύση ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Συναξάριον.

Τῆ ΚΖ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Νέστορος.

Στίχοι.

Ὁμοῦ Λυαῖον καὶ λύμην τὴν τῆς πλάνης Κτείνας ὁ Νέστωρ, τέμνεται διὰ ξίφους.

Εἰκάδι ἐβδοματῆ ἀποκέρσαν Νέσορα κεδνόν.

Οὗτος, κομιδῆ νέος ὢν καὶ ὠραίος, καὶ γνωστός ὢν τῷ Μεγαλομάρτυρι Δημητρίῳ, προσδραμὼν ἐν ᾧ ἐφυλάττετο τόπῳ, πεσὼν πρὸς τοὺς πόδας αὐτοῦ· « Δούλε τοῦ Θεοῦ, ἔφη, βούλομαι τῷ Λυαίῳ μονομαχήσαι, καὶ εὐξαί μοι, τὸν Χριστὸν ὀνομάσας ». Ὁ δὲ Ἅγιος, σφραγίσας αὐτὸν τῷ τιμίῳ Σταυρῷ, εἶπε· « Καὶ του Λυαῖον νικήσεις, καὶ ὑπὲρ Χριστοῦ μαρτυρήσεις ». Ἐλθὼν οὖν ἐν τῷ σταδίῳ, θεωροῦντος τοῦ Μαξιμιανοῦ, καὶ εἰπὼν « Ὁ Θεὸς Δημητρίου βοήθει μοι », συμπλακείς τῷ παλαμναίῳ Λυαίῳ ἐκείνῳ, καὶ καιρίαν αὐτῷ βαλὼν κατὰ

τῆς καρδίας, ἀνήρηκε, καὶ τῷ Βασιλεῖ ψυχικὴν περιποιήσατο σύγχυσιν· καὶ αὐτίκα τὸν μὲν Ἅγιον Δημήτριον προσέταξε λόγχαις τρωθῆναι, ὡς αἴτιον τῆς σφαγῆς τοῦ Λουαίου· τὸν δὲ Ἅγιον Νέστορα τῷ ἰδίῳ ξίφει ἀναιρέθῆναι.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων, Καπιτωλίνης, καὶ Ἐρωτηίδος.

Στίχ. Κτείνουσι δούλην ἐκ ξίφους καὶ κυρίαν, Δούλας Τριάδος, τῆς ἀληθοῦς Κυρίας.

Αὐται ὑπῆρχον ἐπὶ Διοκλιτιανοῦ τοῦ Βασιλέως, καὶ Ζικλινθίου Ἀρχόντος Καππαδοκίας· καὶ ἡ μὲν Καπιτωλίνη, εὐγενῆς ὑπάρχουσα καὶ πλουσία, πάντα τὰ προσόντα αὐτῇ πτωχοῖς διανείμασα, καὶ τοὺς οἰκίτας ἐλευθερίᾳ τιμῆσασα, παρῆρσιάζετο πρὸς τὸν Ἀρχοντα· καὶ τῇ εἰρηκτῇ ἐγκλεισθεῖσα, ἔωθεν τὴν διὰ ξίφους τιμωρίαν ὑπέστη. Ἡ δὲ Ἐρωτηίς, ἡ καὶ δούλη τῆς Ἁγίας, ἐπεὶ καὶ λίθοις τὸν ἔπαρχον ἔβαλε, ράβδοις τύπτεται. Ὡς δὲ Χριστοῦ χάριτι ἔμεινεν ἀβλαβῆς, ξίφει τὴν κεφαλὴν ἀποτεμνύεται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Κυριακοῦ, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.

Στίχ. Ὁ Κυριακός, ἐκλιπὼν γῆν καὶ βίον, Πρὸς αὐτὸν ἦκει Κύριον τῶν κυρίων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἁγίας Πρόκλης, συζύγου τοῦ Πιλάτου.

Στίχ. Ἐχει παρεσῶσάν σε, Πρόκλα, Δεσπότης, Ὁ Πιλάτῳ πρὶν σὼ παρασταῖς συζύγῳ. Διήγησις περὶ τῶν Ἰσθῆρων, ὅπως ἤλθον εἰς Θεογνωσίαν.

Εν ταῖς ἡμέραις Κωνσταντινοῦ τοῦ ἐν Ἁγίοις Βασιλέως τοῦ μεγάλου, γυνὴ τις, ἀπαχθεῖσα εἰς τοὺς Ἰσθῆρας, ἀκρῶς τὴν ἀσκητικὴν ἀγωγὴν παιδόμενον ἐκπαιδευθεῖσα, καὶ αἰχμαλώτος γενομένη, τῶν αὐτῶν εἶχετο πόνων. Καὶ ἐπεὶ, τῆς ἰατρικῆς ἐπιστήμης οἱ Ἰσθῆρες πάμπαν σπανίζοντες, πρὸς ἀλλήλους φοιτᾶν εἰώθασιν, ὡς ἀπὸ πείρας ἐπιζητοῦντες ἐπὶ τοῖς σμδαίνουσι νοσήμασι τὸν τρόπον τῆς ὑγείας, ἀφίκετό τις γυνὴ πρὸς τὸ ἀξίεπαινον γύναιον, παιδίον νόσου δεινῆ μάστιγι πιεζόμενον ἐπιφερομένη, τὰ πρακτέον τάχα ζητοῦσα μαθεῖν. Ἡ οὖν αἰχμαλώτος, τοῦτο λαβοῦσα, καὶ ἀνακλίνασα, προσηύξατο λυθῆνοι τοῦ παιδαρίου τὴν νόσον. Ἦκουσεν ὁ τὰ κροτὰ τῶν καρδιῶν εἰδώς, καὶ παρέσχε μὴ μελήσας τὴν ὑγείαν.

Ἐντεῦθεν ἡ Σαυμασία γυνὴ, πολυθρύλλητος γέγονεν, ὡς καὶ εἰς ὧτα τῆς τοῦ Βασιλέως συζύγου διελθεῖν τὸ γενόμενον· ἥτις καὶ παραντίκα ταύτην μετεπέμψατο (κατείχετο γὰρ καὶ αὐτὴ χαλεπῶ πάθει)· ἡ δὲ μετριοφροῦσα γυνὴ, ἀναξίαν ἑαυτὴν κρίνουσα πρὸς τὴν Βασιλίδαν ἀφικέσθαι, καταπειθῆς οὐκ ἦν. Ἀλλ' ἡ Βασίλισσα, τὸ τῆς Βασιλείας ἐπιτημένον εἰς οὐδὲν λογισαμένη, πρὸς τὴν δορυβάλλον ἔδραμεν. Ἡ δὲ, καὶ ταύτην τὴν Βασίλισσαν πρὸς τὴν πανευτελῆ ταύτης κλίνην κατακλίνασα, ἐν ἣ καὶ τὸ παιδάριον, φάρμακον τοῦ πάθους ἀλεξίκακον, τὴν προσευχὴν προσενήνοχεν. Ἡ δὲ Βασίλισσα, τοῦ πάθους ἀπαλλαγθεῖσα, χρυσὸν καὶ ἀργυρον, καὶ χιτῶνας, καὶ ἕτερα οὐκ ὀλίγα ἐδίδου, ὅσα τῆς Βασιλικῆς φιλοτιμίας, ἀμοιβομένη τὴν οὕτω ταχέως καὶ κεχαρισμένως τὸ πάθος διώξασαν. Ἀλλ' ἡ θεία ἐκείνη γυνὴ, τούτων μὴ χρεῖαν κεκτηῖσθαι ἔλεγε, μισθὸν δὲ μέγαν ἠγεῖσθαι τὴν τῆς εὐσεβείας ἐπίγνωσιν·

καὶ τῷ ἀπαλλάξαντι τοῦ πάθους καὶ σεσωκότι Θεῷ παρηγγυάτο ναὸν ἀνεγεῖραι.

Τούτων ἐκείνη ἀκούσασα, κατέλαβε τὰ βασίλεια· καὶ τὸν μὲν Βασιλέα ἐξέπληξε τῷ παραδόξῳ τῆς ἰάσεως· διηγεῖτο δὲ καὶ τὸν τρόπον, καὶ διεβεβαίου τὸν τῆς αἰχμαλώτου Θεοῦ, τοῦτου εἶναι κυρίως καὶ ἀληθῶς Θεόν· καὶ ναὸν δείμασθαι προσῆκον διὰ τάχους ἐστὶ, καὶ τὸ ὄλον ἔθνος εἰς τὴν τούτου Θεραπειάν μεταθῆναι. Ὁ δὲ, τὸ μὲν θαῦμα ἐξέπληττετο, ναὸν δὲ δείμασθαι οὐκ ἤθελεν.

Ὀλίγου δὲ διελθόντος χρόνου, εἰς Σῆραν ἐξελθὼν, οἱ μὲν σὺν αὐτῷ Σηρεύοντες ἀκωλύτως ἐθήρευον· οὗτος δὲ μόνος ὁ Βασιλεὺς ὑπολειφθεὶς, τοῖς τῆς ἀορασίας κατεσχέθη δεσμοῖς. Ἐν ἀπορίᾳ οὖν γενόμενος, καὶ εἰς νοῦν τὴν ἀπίθειαν λαβὼν, τὸν τῆς αἰχμαλώτου Θεοῦ ἐπικαλεσάμενος εἰς ἐπικουρίαν, ἀπηλλάγη τῆς νόσου· καὶ τὴν ἀξιάγαστον δορυβάλλον καταλαβὼν, ὑποδείξει αὐτῷ τὸ σχῆμα τῆς οἰκοδομῆς ἠντιβόλει· καὶ ἡ μὲν διέγραφεν, οἱ δὲ τοῦ Βασιλέως ἠκοδόμουν.

Ἐπεὶ δὲ καὶ πέρασ ὁ ναὸς εἴληφε, καὶ ὁ ὄροφος ἐπετέθη, καὶ μόνον ἐδεῖτο τῶν ἱερέων, εὔρε καὶ τούτου πόρον ἡ Σαυμαστή γυνὴ. Ἐπισσε γὰρ τὸν τοῦ ἔθνους Ἰσθῆρων Ἠγουμένον, πρὸς τὸν τῶν Ῥωμαίων πρεσβεύσασθαι Βασιλέα, καὶ αἰτήσασθαι σταλῆναι διδάσκαλον εὐσεβείας. Ὁ μὲν οὖν δεξάμενος τὴν εἰσήγησιν, τοὺς πρεσβευσόμενους ἐξέπεμψεν. Ὁ δὲ Βασιλεὺς Κωνσταντίνος, τὴν αἰτίαν μαθὼν, τοὺς πρεσβευτὰς φιλοφρόνως δεξάμενος, τῷ Θεῷ ἠύχαρίστησεν. Ἄνδρα δὲ πίστει καὶ συνέσει καὶ βίῳ κοσμούμενον, καὶ τῆς ἀρχιερωσύνης ἡξιωμένον, κήρυκα τῷ ἔθνει τῆς Θεογνωσίας ἐξέπεμψε, μετὰ δώρων ὅτι μάλιστα πλείστον· ὃς καὶ ἀπελθὼν, Σαυμασί καὶ διδασκαλίαις, πρὸς τὴν ἀκραιφνῆ τῶν Χριστιανῶν πίστιν πάντας ἐκκύσας, καὶ βαπτίσας, καὶ ἱεροὺς ναοὺς διαφόρους ἐγείρας, καὶ ἱερεῖς χρίσας, καὶ πάσαν τὴν τῶν Ἰσθῆρων χώραν εἰς Θεογνωσίαν μετενεγκὼν, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον. Οὗτος ὁ τρόπος τῆς τῶν Ἰσθῆρων πρὸς Θεὸν ἐπίγνωσεως.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ'. Ὁ ἐν τῷ ὄρει Μωσεῖ.

Ὁ καταυγάσας τῶν πιστῶν τὰς καρδίας, ἀκτίσι τῶν ἀγώνων τοῦ Ἀθλοφόρου, εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τῆς ἀσεβείας κατασβέσας τὴν φλόγα, τῇ δρόσῳ τῶν αἱμάτων σου Μάρτυς Νέστορ, εὐλογητὸς εἶ μέλπεις νῦν, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θυσία ζῶσα εἰς ὁσμὴν εὐωδίας, Κυρίῳ προσαγόμενος Μάρτυς Νέστορ, εὐλογητὸς εἶ ἔκραζες, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Αγιωτέρα Χερουβὶμ ἀνεδείχθης, τεκοῦσα ὑπεράγιον Θεὸν Λόγον, Ὑπεραγία Δεσποίνα, τὸν ἡμᾶς ἀγιαζόντα.

ᾠδὴ η'. Γῆ καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῇ.

Γῆ τὸ αἷμα σου τὸ σεπτὸν, ἐδέξατο χυθὲν ὑπὲρ Χριστοῦ· οἱ οὐρανοὶ δὲ τὴν ψυχὴν, ὡσπερ νύμφην ὠραῖσμένην· Μαρτύρων χορεῖαι, καὶ Δικαίων ἀπάντων τὰ πνεύματα, ἐν ἀγαλλιάσει, ὑπήντησάν σοι Μάρτυς.

νήμοσας· οὐ ἐπιθαίς, χαίρων ἀνεληλυθας, πρὸς ὕψος Ὅσιε.

Πάτερ Θεορρήμον Στέφανε, Θεολογία τὸν νοῦν, κατελάμπρυνας Ὅσιε, δορυφόρον οἰά περ, τὸν θυμὸν προτεινόμενος, κατὰ βλασφημῶν μάκαρ αἰρέσεων, ἐπιθυμία τρυφῆς τῆς ἄνωθεν· ἧς κατηξίωσαι, μετασχεῖν Θεσπέσιε, παρεστηκῶς, θρόνῳ τοῦ Παντάνακτος, καὶ Παντοκράτορος.

Πάτερ Θεορρήμον Στέφανε, δι' ἐγκρατείας τὸν νοῦν, πιαινόμενος πάντοθεν, πρὸς τὸ πρῶτον αἴτιον, ἀνατρέχειν ἐποίησας· καὶ κατευνασας παθῶν τὸν τάραχον, καὶ τοὺς θορύβους ἀποσμισάμενος, νοῦ καθαρότητι, συνεκράθης πάνσοφε, πρὸς ἐφετῶν, ὄντως τὸ ἀκρότατον, Θεόφρον Ὅσιε.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὼσόν με σῶσον πανάμωμε, ἢ τὸν Σωτῆρα Χριστὸν, ἀπορρήτως κηύσασα· σὲ γὰρ μόνην κέκτημαι, προστασίαν καὶ ἄρρηκτον, τεῖχος καὶ σκέπην καὶ ἀγαλλίαμα, καὶ τῆς ψυχῆς μου θείαν παράκλησιν· σὺ οὖν με λύτρωσαι, ἀκοιμήτου σκώληκος, καὶ τοῦ πυρὸς τοῦ διαιωνίζοντος, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Σὲ καθηλούμενον βλέπουσα, ἐν τῷ Σταυρῷ Ἰησοῦ, καὶ τὰ πάθη δεχόμενον, ἐκουσίως Δέσποτα, ἢ Παρθένος καὶ Μήτηρ σου, Τέκνον ἐβόα, τέκνον γλυκύτατον, πληγὰς ἀδίκως πῶς φέρεις ὁ ἰατρός, ὁ ἰασάμενος, βροτῶν τὴν ἀσθένειαν, καὶ τῆς φθορᾶς, ἅπαντας ῥυσάμενος, τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου;

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ἀναγινώσκονται, εἰς Κανῶν τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῶν Ἀγίων οἱ παρόντες δύο.

Ὁ Κανὼν τῶν Μαρτύρων.

ᾠδὴ α'. Ἦχος δ'. Ἀνοιξω τὸ στόμα μου.

Βυθῷ χειμαζόμενος, τῆς ἀμαρτίας Φιλάνθρωπε, πρὸς μόνον τὸ πέλαγος, τῆς εὐσπλαγχνίας σου, ἀτενίζω μου, τῷ ὄμμα τῆς καρδίας, κυβέρνησον σῶσόν με, τῶν Ἀθλοφόρων εὐχαῖς.

Ο ἄδυτος Ἥλιος, ὑμᾶς ἀστέρας ἀνέδειξεν, ἐν τῷ στερεώματι, τῆς Ἐκκλησίας αὐτοῦ, καταυγάζοντας, τῇ λάμπει τῶν ἀγώνων, Μάρτυρες πανεύφημοι, ταύτης τὸ πλήρωμα.

Τῆς Πίστεως πρόβολος, τῆς Ἐκκλησίας ἐδραῖωμα, Τερέντιος γέγονε, Νιτᾶς τε Σάββιλος, καὶ Θεοδουλος, Ἰέραξ Νεονίλλα, Βήλης ὁ Θαυμασίος, Εὐνίκη τε καὶ Φωκᾶς (*).

Θεοτοκίον.

Χαρᾶς ἡμῖν πρόξενος, ὡς δεξαμένη τὸ πλήρωμα, τῆς ὅλης Θεότητος, ὡφθης πανάμωμε· ὅθεν πάντες σοι, τὸ Χαῖρε τοῦ Ἀγγέλου, συμφώνως κραυγάζομεν, Θεοχαρίτωτε.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ὄσιου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς:

Σοὶ Στέφανε στέφανόν σοι ἐμῶνυμον οἴσομεν ὕμνον. Θεοφάνους (**).

ᾠδὴ α'. Ἦχος β'. Ἐν βυθῷ κατέστρωσε.

Σοὶ τῆς σῆς παμμακάκρ διδαχῆς, χρέος προσκομίζοντας, τὴν ὀφειλὴν ἀπονέμομεν Στέφανε, ἐγκώμιον πλέκοντες· σὺ δὲ ἴλεως, δεδωγμένος πανόλβιε, ταῖς σαῖς ἰκεσίαις, χάριν μοι παράσχου τὴν τοῦ Πνεύματος.

Ο ληθρίων ὄρμημα παθῶν, Πάτερ κατεμάραντας, λογιστικῶ κεχηρημένος Θεόφρονι· εὐμενῆς γὰρ γέγονας, εὐπροσήγορος, προσηνῆς τε καὶ μέτριος, λόγῳ τῆς σοφίας, Στέφανε καὶ γνώσεως στεφόμενος.

Ιερωῶς ἐκόσμησας σαυτὸν, Πάτερ διὰ γνώσεως, καὶ πρακτικῆς ἐνεργείας χαρίσματος, Θεορρήμον Στέφανε, ἐφίεμενος, τῶν στεφάνων τῆς δόξης Χριστοῦ· ὅθεν τῆς ἐλπίδος, ἄριστα παμμακάκρ οὐ διήμαρτες.

Θεοτοκίον.

Τῶν κτισμάτων πέφηνας Ἀγνή, πάντων ἀσρατίων τε, καὶ ὀρατῶν ὑπερτέρα πανάμωμε· τὸν γὰρ Κτίστην τέτοκας, ὡς νυδάκησε, σαρκωθῆναι ἐν μήτρᾳ σου· ᾧ σὺν παρρησίᾳ, πρέσβευε σωθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Τῶν Μαρτύρων. ᾠδὴ γ'. Οὐκ ἐν σοφίᾳ.

Ἡλιος ὡσπερ, πολυφώτῳ σελήνῃ ἐνούμενος, Νεονίλλη ὁ κλεινός, Τερέντιος ἀπεγέννησεν, ἀστέρων ἐπτάριθμον, χορὸν Μαρτύρων Χριστοῦ.

Ἡ συντριβή σου, τῶν μελῶν Ἀθλοφόρε Τερέντιε, τῆς ἀπάτης τὰ ὀστά, καθάπερ χοῦν ἐξελέπτυνε· σοὶ δὲ προεξένησε, δόξαν τὴν ἄφραστον.

Κεχρυσωμέναις, ἀναπτᾶσα Εὐνίκη ταῖς πτέρυξι, τῶν ἀνόμων ἰξευτῶν, ταῖς πα-

(*) Ἐν τῷ χειρογράφῳ λέγεται Φωτᾶς καὶ ἐνταῦθα καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς.

(**) Ὁ αὐτὸς Κανὼν ἐστὶ καὶ ἐν τῇ ιγ'. τοῦ Ἰουλίου· τὸ χειρόγραφον ὁμῶς ἔχει ἐνταῦθα ἕτερον Κανῶνα, ἀκροστιχίζοντα οὕτως: Ὁ μὲτροπον, Στεφανε, σὺν ὀμῶνυμον τίθει· εἰς Ἦχον πλ. δ.

νοργίας ἐξέφυγε, καὶ ἔνδον ἐσκήνωσας, πα-
σταῖδος τῆς νοητῆς. Θεοτοκίον.

Σὲ ἡ Σοφία, τοῦ Θεοῦ καθαρῶτατον σκηνώ-
μα, εὐραμένη ἐκ τῶν σῶν, ἀγνῶν αἱμά-
των σεσάρκωται, καὶ μετὰ τὴν κύησιν, ἄφ-
θορον ἔδειξεν.

Τοῦ Ὁσίου. Ἐξήνησεν ἡ ἔρημος.

Εξέλαμψεν ὁ βίος σου, Θεοφόρε Στέφανε,
ολολαμπῆς ὡς ἥλιος, ἐν τῷ κόσμῳ καὶ
κατεφώτισε, τοὺς σοὶ πίστει καὶ πόθῳ προ-
σανέχοντας.

Φωτίζεται τὰ πέρατα, διδαχαῖς σου Ὅσιε·
ὡς γὰρ φωστήρ ἐξέλαμψας, Θεοφόρε τῇ
Ἐκκλησίᾳ Χριστοῦ, ἐν ἣ ἑστερεώθη ἡ καρ-
διά σου.

Αδούλωτον ἐτήρησας, τὴν ψυχὴν σου πά-
θει, καὶ ἠδοναῖς τοῦ σώματος, Θεοφόρε
Στέφανε τίμιε· διὸ νῦν ἐπαξίως εὐφημῆμέν σε.
Θεοτοκίον.

Εφάνης καθαρότητι, ὡσεὶ κρίνον Δέσποινα,
τῶν ἀκανθῶν ἐκλάμψασα, λαμπηδόσι τῆς
παρθενίας σε, ἐν μέσῳ Θεοτόκε πανσεβάσμιε.
Ὁ Εἰρμός.

Ἐξήνησεν ἡ ἔρημος, ὡσεὶ κρίνον Κύριε, ἡ
τῶν ἐθνῶν στεριεύουσα, Ἐκκλησία τῇ
παρουσίᾳ σου· ἐν ἣ ἑστερεώθη ἡ καρδιά μου.

Κάθισμα τῶν Μαρτύρων,

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν.

Ως ἀστέρες ἠλίῳ φωτοειδεῖς, Τερπνίῳ οἱ
παῖδες οἱ ἱερεῖ, σαφῶς συνανατέλλησι, καὶ
τὴν κτίσιν αὐγάζουσιν, ἀνδρικῶν ἀγώνων, γεν-
ναίοις πυρσεύμασι, πολυθείας ὄντως, τὴν νύκτα
σκεδάσαντες· οὓς ἐν εὐφροσύνῃ, μακαρίσωμεν
πίστει, ὡς ὄντας θειάποντας, τοῦ Θεοῦ καὶ
βοήσωμεν· Ἀθλοφόροι πανεύφημοι, πρεσβεύσα-
τε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν
δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πύθῳ, τὴν ἀγίαν
μνήμην ὑμῶν.

Δόξα. Τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος ὁ αὐτός. Ἀνέστης ἐκ νεκρῶν.

Ναὸν φωτοειδῆ, Πνεύματος τοῦ Ἁγίου, τε-
λέσας τὴν ψυχὴν, παναοίδιμε Πάτερ, ἐν-
δον ἔσχες ἀφράξως, τὸν Βασιλέα Χριστὸν καὶ
Κύριον, εὖρες πλοῦτον θαυματῶν, καὶ κόσμῳ
νέμεις χάριν τὴν ἀφθονον· διὸ κινδύνων πάντας
καὶ φθορᾶς, συντήρει τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παρθένε Μαριαμ, τῶν Ἀγγέλων ἡ δόξα,
ῥαῖσμα τερπνόν, καὶ γηγενῶν ὁ κόσμος,
δίδου τοῖς σὲ ὑμνοῦσιν, ἀμαρτημάτων πάντων

συγχώρησιν· ἴλαθι τοῖς σοῖς δούλοις, ὅτι ὑπάρ-
χεις Ἄγνη ἢ λύτρωσις, ἀπεγνωσμένων ὄντως
ἰσχυρὸν, προσφύγιον ἀνθρώπων.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Η ἄσπιλος Ἄμναις, τὸν Ἄμνὸν καὶ Ποιμέ-
να, κρεμάμενον Σταυρῷ, κατιδοῦσα ἐ-
βόα· Τέκνον μου τί τὸ ξένον, καὶ παρ' ἐλπίδα
τοῦτο νῦν θείαμα; πῶς ἡ ζωὴ θανάτῳ, βρο-
τοῖς ὁμοίως καταδικάζεται; ἀλλὰ ἀνάστηθι ἐκ
τῶν νεκρῶν, ἵνα χαίρουσα δοξάζω σε.

Τῶν Μαρτύρων. Ὡδὴ δ'. Ἐπαρθέντα σε.

Η ἑπτάδελφος χορεία τῶν Ἀθλοφόρων, σὺν
τοῖς δυσι γεννήτορσιν, ἄμωμος θυσία,
σοὶ τῷ δι' ἡμᾶς θαυμαστῶς, τυθέντι ὡς πρό-
βατον, Δέσποτα Χριστέ προσηνήχθησαν.

Η τοῦ Πνεύματός σοι χάρις ὡσπερ ἐν εἴδει,
περιστερᾶς ὀπτάνεται, ἐνδοξε Εὐνίκη,
τοῦ ἐπικειμένου σε, κουφίζουσα κλύδωνος, τῶν
δεινῶν βασάνων καὶ θλίψεων.

Επαιρόμενον τῷ κράτει τῆς ἀσεβείας, τὸν
ἀλαζόνα τύραννον, πίστεως τοῖς ὄπλοις,
Μάρτυρες πανεύφημοι, καθείλετε ψάλλοντες·
Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Θεοτοκίον.

Ο θελήματι τὰ πάντα δημιουργήσας, δη-
μιουργεῖται θέλων, ἐξ ἀγνῶν σου αἱμά-
των, σώζων Ἀπειρόγαμε, τοὺς πίστει κραυγάζ-
οντας· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Τοῦ Ὁσίου. Ἐληλύθας, ἐκ Παρθένου.

Σὺ Στέφανε, Μοναζόντων ἐγένου στεφάνω-
μα, οὐ λίθον πολύτιμον, ἀλλ' ἀρετὴν περι-
κείμενος· ὦφθης γὰρ μακάριε, θεοχαρίτωτον
ὄντως ἐνδιαίτημα.

Τὴν ἐνθεον, Θεοφόρε σοφίαν τετίμηκας· διὸ
τῶν χαρίτων σε, αὕτη στεφάνοις ἐλάμπρυ-
νε, δόξαν τὴν αἰδίου, σοὶ προξενήσασα Πάτερ
παναοίδιμε.

Επόθησας, ὀλοκλήροις καρδίας κινήμασιν,
ὄρεκτὸν τὸ ἔσχατον, κόσμου λιπῶν τὴν
τερπνότητα· πόθῳ δὲ κατάλληλον, καὶ τὴν ἀ-
πόλαυσιν εὖρες Παμμακάριστε.

Θεοτοκίον.

Νεκρώσεως, τὸν καρπὸν μοι ἡ Εὐὰ προσή-
γαγε· ζωὴν δὲ γεννήσασα, τὴν ἐνουπόστα-
τον Πάναγνε, αὐθίς με ἠνώρθωσας· διὸ κραυ-
γάζω σοι· Δόξα τῇ κυήσει σου Δέσποινα.

Τῶν Μαρτύρων. Ὡδὴ ε'. Σὺ Κύριέ μου φᾶς.

Σὲ Κύριε ἰσχύν, κεκτημένοι οἱ Μάρτυρες,
στρεβλώσεων καὶ μαστίγων, καὶ πυρός
καὶ θανάτου, ἀνδρείως κατετόλμησαν.

Ω παῖδες ἱεροί, ὡς δεοδεκτα σφάγια, ὡς σύστημα διαλύσαν, μηχαναίς πολυπλόκῃς, ἐχθροῦ τοῦ πολεμήτορος!

Νίκαις τὴν κεφαλὴν, ἀθανάταις κατέβησαι, νικήσασα τὸν τὴν Εὐάν, ἐκνικήσαντα ὄφιν, Εὐνίκη καλλιπάρθενε. Θεοτοκίον.

Φῶς ἄχρονον ἡμῖν, τοῦ Πατρὸς τὸ ἀπαύγασμα, γεγέννηκας ὑπὸ χρόνον, ἀγαθότητος πλούτῳ, γενόμενον Πανάμωμε.

Τοῦ Ὁσίου. Μεσίτης Θεοῦ.

Ορμὴν τῶν παθῶν, ἀπαθείας ἔρωτι κατέσβεσας, δεοφόρε Στέφανε, καὶ ταῖς θεωρίαις καὶ ταῖς πράξεσι, κατελάμπρυνας πᾶσαν, τὴν τῆς ψυχῆς κατάστασιν.

Νοὶ καθαρῶ, ταῖς Γραφαῖς ὠμίλησας τοῦ Πνεύματος, δεορρήμον Στέφανε, καὶ τῆς θεωρίας καὶ τῆς πράξεως, συνελέξω τὸν πλοῦτον, δεοφρον Πάτερ Ὁσιε.

Σοφίας βυθόν, ἐρευνήσας Στέφανε κατέλαβες, εὐρεῖν ὅσον χρήσιμον· καὶ τὸν μαργαρίτην τὸν πολῦτιμον, διὰ πόνων ἐκτίσω, παμμακάρι τὸν τῆς γνώσεως. Θεοτοκίον.

Ιδοῦ ἐν γαστρὶ, Θεοτόκε πάναγνε Χριστὸν τὸν Θεόν, ὑπὲρ λόγον ἔσχηκας, ὡς περ Ἡσαΐας προηγόρευσεν· ὑπὲρ φύσιν δὲ τοῦτον, Θεογεννητὸρ τέτοκας.

Τῶν Μαρτύρων. Ὡδὴ 5'. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Τείνεσθαι, ἀνηλεῶς προστάττει ὁ τύραννος, καὶ τοῖς τροχοῖς συνδεσμεῖσθαι, πολυτρόπῳ βίᾳ τοὺς Μάρτυρας· ἀλλ' ἠσχύνθη, ἀηττήτους αὐτοὺς δεασάμενος.

Σαρβίλος, Νεονίλλα Φωκᾶς καὶ Θεόδουλος, Βήλης Ἰεραξ Εὐνίκη, καὶ Νιτᾶς ὁ Δεῖος σὺν Τερεντίῳ, ὡς γενναῖοι, εὐσεβῶς εὐφημίσθωσαν Μάρτυρες.

Λειμῶνι, τῆς ὑμῶν εἰσιόντες ἀθλήσεως, ὁσμῆς πληρούμεθα Δείας, τῶν ὑμῶν ἀγωνίων Μακάριοι, τὸ δυσῶδες, τῶν παθῶν ἐκ ψυχῆς ἀπορρίπτοντες. Θεοτοκίον.

Ηβᾶτος, προστύπου τὸ μέγα μυστήριον, τῆς ὑπὲρ νοῦν σου λοχείας, τῷ πυρὶ διόλου σπαργανουμένη, καὶ μηδὲως, καιομένη Παρθένε πανύμνητε.

Τοῦ Ὁσίου. Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων.

Οἰκουμένης φωστῆρ φαεινότητας, Πάτερ ἀναδέδειξαι λόγου λαμπρότησι, καταφωτίζων Στέφανε, τῆς σοὶ πίστει καὶ πόθῳ προστρέγοντας.

Μακαρίως τὸν βίον διήνυσας· μύσας ταῖς αἰσθήσεις γὰρ ἔξω γεγένησαι, τῆς κο-

σμικῆς συγχύσεως, καὶ Θεῷ προσωμίλησας Στέφανε.

Ως καλὸς ὡς ὠραῖος ὁ στέφανος, ὃς νῦν ἐστεφάνωσαι πάνσοφε Στέφανε, ταῖς ἀρεταῖς στεφόμενος, καὶ παθῶν βασιλεύσας πανάριστε. Θεοτοκίον.

Υπὲρ φύσιν Παρθένε ἐκήησας, καὶ διαωνίζεις Παρθένος ἐμφαίνουσα, τῆς ἀληθοῦς Θεότητος, τῆς Υἱοῦ καὶ Θεῆ σου τὰ σύμβολα. Ὁ Εἰρμός.

* **Ε**ν ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλόμενος, τὴν ἀνεξιχνίαστον τῆς εὐσπλαγγίας σε, ἐπικαλοῦμαι ἀβυσσον· Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός με ἀνάγαγε.

Κοντάκιον τοῦ Ὁσίου. Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς.

Καταφυτεύσας ἀρετῶν τὸν παράδεισον, καὶ καταρδεύσας ταῖς ῥοαῖς τῶν δακρῶν, ὡς τῆς ζωῆς Πανένδοξε τοῦ ξύλου τυχῶν, σῶσον ἰκεταῖς σου, ἐκ φθορᾶς τὴν σὴν ποιμνὴν· ῥῦσαι περιστάσεως τοὺς θερμῶς σε τιμῶντας· σὲ γὰρ προστάτην μέγιστον σοφῆ, πάντες ἐν πίστει καὶ πόθῳ κекτήμεθα. Ὁ Οἶκος.

Ως καθαιρέτην τῶν παθῶν, καὶ τύπον ὀρθοῦ βίου, ἀλείπτῃν τε ἀζύγων, κανόνα Μοναζόντων, καὶ ἀρετῶν ὑπογραμμόν, πάντες συνελθόντες ἐν τῇ μνήμῃ σου Σοφῆ, οἱ φοιτηταὶ σου κράζομεν· Δόξα τῷ σὲ ἀξίως δοξάσαντι, τέρασιν ἀλήκτοις, καὶ σημείοις φοβεροῖς, οὐκ ἐν βίῳ μόνον, ἀλλὰ καὶ μετὰ τέλος. Διὸ ἐκδυσωπεῖν Χριστῷ μὴ ἐλλίπης, τοῖς τιμῶσί σε αἰεὶ καταπεμφθῆναι λύσιν τῶν πολλῶν καὶ χαλεπῶν ἐγκλημάτων· σὲ γὰρ προστάτην μέγιστον, Σοφῆ, πάντες ἐν πίστει καὶ πόθῳ κекτήμεθα.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΗ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Τερεντίου καὶ Νεονίλλης, καὶ τῶν τέκνων αὐτῶν, Νιτᾶ, Σαρβίλου, Ἰερακος, Θεοδούλου, Φωκᾶ, Βήλη, καὶ Εὐνίκης.

Στίχοι.

Σὺν ἑπτά τέκνοις ἡ δυὰς τῶν συζύγων
Τιμὴν τομὴν ἠγεῖτο τὴν ἐκ τοῦ ζήφους.

Δειρὴν ὀγδοάτη γε Τερεντίος εἰκάδι κάρθη.

Οὔτοι οἱ Ἅγιοι, ἐν ἐνὶ οἴκῳ διάγοντες, καὶ τῷ Θεῷ αἰεὶ ἐν κρυπτῷ λατρεύοντες, διεβλήθησαν, καὶ παρέστησαν τῷ δικαστηρίῳ. Καὶ ἐπειδὴ τὸν μὲν Χριστὸν ἠμολόγουν, τὰ δὲ εἰδῶλα ἐκωμῶδουν, κρεμασθέντες ἐξέοντο· εἶτα ὄξει δριμυτάτῳ ταῖς πληγαῖς κατερράντιζοντο, καὶ πυρκαϊᾶς κάτωθεν φλογιζομένης, προσνήχοντο σιωπηρῶς, ἀλλήλους ἐπαλείφοντες. Οὐ παρεῖδεν οὐδ' ὁ Θεός τὴν δέησιν αὐτῶν· Ἄγγελοι γὰρ ἀόρατως τοὺς Ἅγίους τῶν

δεσμῶν ἠλευθέρουν, καὶ τὴν Θεραπείαν παρῆχον· τοὺς δὲ ἀσεβεῖς ἐκπληξίς καὶ φόβος κατέχευε, καὶ ἡ φυλακὴ τοὺς Ἁγίους εἶχε. Τῇ δὲ ἐξῆς, ῥοπάλοις τύπτονται· εἶτα ἐν τροχῷ δεθέντες, ἀπνῶς ἐμαστιζοῦντο· καὶ ἐν μηδενὶ μηδὲν δεινὸν πεπουθότες, βορὰ τοῖς Θεραῖ παραδίδονται. Οὕτως οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες, ἀδλαβεῖς ἐκ πάντων διατηρηθέντες, λέβησιν ἐκ πίσεως παμφλάζουσιν ἐμβάλλονται, καὶ ὁ βρασμὸς τῆς πίσεως εἰς ὕδωρ μετεβλήθη. Ἰδόντες οὖν οἱ δυσσεβεῖς, ὅτι αἱ κολάσεις τοῖς Ἁγίοις ἀντ' οὐδενὸς ἐλογίσθησαν, ξίφει τὰς κεφαλὰς αὐτῶν ἔτεμον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Στεφάνου τοῦ Σαββαΐτου, τοῦ καὶ Ἐπισκόπου γενομένου.

Στίχ. Ἐπώνυμος Στέφανος οὐ φορεῖ στέφους,
Ὁ πρακτικὴ χεὶρ ἀρετῆς οἷδε πλέκειν.

Οὗτος ὁ Ὁσίος, περὶ τὰ τέλη τοῦ ὀγδοῦ αἰῶνος ἀκμάσας, ἠγωνίαστο κατὰ τῶν αἱρέσεων· καὶ παιητῆς ἐγένετο ἀσματικῶν Τροπαρίων, ὡς τοῦτο ἀναφέρει ὁ Γραπτὸς Θεοφάνης ἐν τῷ εἰς τὸν Ὁσίον τοῦτον μελουρηθέντι παρ' αὐτοῦ Κανόνι.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Τερεντίου, Ἀφρικανοῦ, Μαξίμου, Πομπηίου, καὶ ἑτέρων τριάκοντα ἕξ.

Στίχ. Τέμνουσι Τερέντιον, ὅς βλίσας γάλα,
Ἐδειξε καινὸν καὶ τετμημένον τέρας.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες ἤθλησαν ἐπὶ Δεκίου Βασιλέως, καὶ Φουρτουάτου Ἡγεμόνος, ἐν Ἀφρικῇ γεννηθέντες καὶ ἀγωνισάμενοι. Τύπτονται οὖν νεύροις ὠμῶς, εἶτα ῥάβδοις· καὶ πυρωθεῖσιν ὀβελίσκοις τὰ νῶτα καίονται· καὶ ἐπιχομένον ὄξος σὺν ἄλμυ, τριχίνοις ὑφάσμασιν ἀνατρίβονται· καὶ δεσμῷ μετὰ τὴν ἐρώτησιν βάλλονται· καὶ γυμνοὶ σύρονται ἐπάνω πυρός. Εἶτα ξένονται, καὶ εἰς βόθρον ἀπορρίπτονται, ὄφωσιν καὶ σκορπίων μεστόν· καὶ ἀδλαβεῖς διαμείναντες, ξίφει ἔτελειώθησαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Φιρμιλιανοῦ Ἐπισκόπου Καισαρείας, καὶ Μελχίωνος σοφιστοῦ, Πρεσβυτέρου Ἀντιοχείας, οἱ τινες καθεῖλον Παῦλον τὸν Σαμωσατέα.

Στίχ. Εἰρηνικῶς θνήσκουσιν εἰρήνης τέκνα
Φιρμιλιανὸς καὶ σὺν αὐτῷ Μελχίων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἁγίας Φεβρωνίας, θυγατρὸς Ἡρακλείου Βασιλέως· καὶ τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Κυριακοῦ, τοῦ φανερώσαντος τὸν τίμιον Σταυρὸν ἐπὶ τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου καὶ Ἐλένης, τῆς αὐτῆς μητρός.

Στίχ. Μίξας ἐλαίῳ, Κυριακὴ παμμάκαρ,
Σὺν αἷμα σεπτόν, μίγμα καινὸν εἰργάσω.

Οὗτος, μετὰ τὸ φανερῶσαι τὸν τίμιον Σταυρὸν, καὶ πιστεῦσαι, καὶ βαπτισθῆναι, γέγονεν Ἐπίσκοπος Ἱεροσολύμων μετὰ Μακάριον, καὶ παρέτεινε τὴν ζωὴν αὐτοῦ μέχρι τῆς βασιλείας Ἰουλιανοῦ τοῦ παραβάτου· ὅς κατὰ τῶν Περσῶν ἐκστρατεύσας, ἀπῆλθε καὶ εἰς Ἱερουσαλήμ· καὶ μαθὼν περὶ τοῦ Ἁγίου, καὶ κρατήσας αὐτόν, ἐαυτῷ παρέστησε· καὶ ἀναγκάσας θῦσαι τοῖς εἰδώλοις, ἠλέγχθη παρ' αὐτοῦ. Ὄθεν καὶ ἐκέλευσε κοπήναι τὴν δεξιὰν αὐτῆς χεῖρα, εἰπὼν· Ὅτι ἐπιστολάς πολλὰς γράψας μετὰ τῆς

χεῖρός ταύτης, πολλοὺς ἀπίστρεφας ἀπὸ τῶν Θεῶν. Εἶτα ἐξέχεε μολυβδὸν ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ, καὶ μετὰ ταῦτα ἔθηκαν αὐτόν ἐπὶ κραββάτου πεφυρακτωμένου, κατὰ πρόσωπον. Ἐλθοῦσα δὲ πρὸς αὐτόν ἡ μήτηρ αὐτοῦ, καὶ αὐτὴ ἐκρατήθη, καὶ κρεμασθῆναι ταύτην προστάττει ἐκ τῶν τριχῶν· καὶ ξεομένη, τὸ πνεῦμα τῷ Κυρίῳ παρέδωκε. Εἶτα ἐμβληθεὶς καὶ αὐτὸς εἰς λέβητα, ἐπλήγη μετὰ ξίφους, καὶ ἔτελειώθη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἡ μήτηρ τοῦ Ἁγίου Κυριακοῦ Ἄννα, λαμπάσι φλεχθεῖσα καὶ ξεσθεῖσα, ἔτελειώθη.

Στίχ. Φλεχθεῖσα σάρκα Μάρτυς Ἄννα λαμπάσιν,
Ἄειφανὴς ὑπῆρξε λαμπὰς Κυρίου.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τῶν Μαρτύρων. Ὠδὴ ζ'. Ἐν τῇ καμίνῳ.

Ἐν τῇ καμίνῳ, τῶν αἰκισμῶν οἱ Θεοὶ Μάρτυρες, δρόσον οὐρανόθεν εὖρον ὑπομονῆς, εὐχαρίστως ἀναμείποντες· Εὐλογημένος εἶ ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Ἐρηρυσμένον, τὸ τῆς ψυχῆς ἔχοντες φρόνημα, πέτρα τῆς ἀτρέπτου πίστεως τοῦ Χριστοῦ, τῶν ἀθέων τὰ φρυάγματα, σεισμὸν οἱ Μάρτυρες, δι' εὐχῆς ἐκτελοῦντες κατέβαλον.

Ἀναρτηθέντες, καὶ τὰς πλευράς εὐτόκως ξεόμενοι, ὄξει δριμυτάτῳ τε καὶ πυρκαϊᾷ, συμφλεγόμενοι Μακάριοι, πᾶσαν ἐφλέξατε, τὴν ὑλῶδη ἀπάτην, ἠμνοῦντες τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ὁ περιβάλλον, τὸν οὐρανὸν ἐν νεφέλαις Πανάχαντε, ἄλλον οὐρανὸν σε ἔδειξεν ἐπὶ γῆς, καὶ ἐκ σοῦ περιεβάλετο, ὄλον τὸν ἄνθρωπον, καὶ Θεοὶ με δι' οἶκτον ἀμέτρητον.

Τοῦ Ὁσίου. Ἀγτίθεον πρόσταγμα.

Μυρίζουσιν Ὁσίε τῶν σῶν δογματῶν, οἱ λόγοι τῇ χάριτι, τοῦ Πνεύματος λαμπόμενοι· Θεότητα μίαν γὰρ, σέβων προσώποις τρισί, Λόγου τε τὴν σάρκωσιν ὕμνων, εὐωδιάζεις ἡμᾶς πανόλβιε.

Ὁ βίος τῷ λόγῳ σου συνδραμῶν Πάτερ, διπλοῦν σοὶ τὸν στέφανον, παμμάκαρ προσέξηνσε· σοφίας γὰρ ὄργανον, Πάτερ πανέντιμε, γέγονας τῷ Κτίστη σου βοῶν· Εὐλογημένος καὶ ὑπερένδοξος.

Ὁ λόγος σου ἄλατι διηρτυμένος, ὁ βίος σου χάριτι Παμμάκαρ λαμπρυνόμενος, ἐφάνη Θεοπέσιε· διὸ τὰς ἄνω μονὰς, ὠκῆσας γηθόμενος Χριστῷ, σὺν παρρησίᾳ νῦν παριστάμενος.

Θεοτοκίον.

Ἰθύναισα Πάναγνε τὸν ἐμὸν βίον, πρὸς τὸν Ἰσὸν παγεῦδιον λιμένα καθοδήγησον, Θεόν

ὡς κησασα, τῶν ἀγαθῶν τὴν πηγὴν, τὸν πᾶσι παρέχοντα πιστοῖς, τῆς ἀφθαρσίας τὴν ἀγαθότητα.

Τῶν Μαρτύρων. Ὡδὴ ἡ Χεῖρας ἐκπετάσας.

Πυρὸς κατετόλμησαν φωτὶ, τοῦ Θεοῦ Πνεύματος καταλαμπόμενοι, λεβήτων βράσματα ἔδειξαν, ἀνενέργητα τὴν ἐνθεον, ἀναψυχήν ἐξ οὐρανοῦ οἱ Δεῖοι Μάρτυρες, δεδεγμένοι οὓς ἐπαξίως πιστοὶ ἀνυμνήσωμεν.

Αγγέλων ἐπέφανε πληθὺς, ἐν τῷ σταδίῳ φαιδρῶς παραθαρρύνουσα, ὑμᾶς πανεύφημοι Μάρτυρες, καὶ τῶν πόνων ὑπεξαίρουσα· μεθ' ὧν τῶν Παίδων τὴν ἀδὴν ἀνεκραυγάζετε· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Εγρήγορον ἔχων πρὸς Θεόν, τὸ ὄμμα Σάρβιλε τὸ τῆς καρδίας σου, βλεφάρων ἔφερες κέντησιν, διελέγχων τὸν δικαίοντα, τῆς ἀδείας τῇ νυκτὶ περικρατῆμενον· ὅθεν πάντες, σὲ ὡς ἡμέρας υἱὸν μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον.

Πατρὸς εὐδοκία τὸν Υἱόν, ἐν μήτρᾳ εἴληφας ἐπισκιάσαντος, τοῦ Θεοῦ Πνεύματος Ἀχραντε, καὶ τεκοῦσα ὡς πρὶν πάναγνος, διαμεμένηκας· πρὸς ὃν ἀπαύστως πρέσβευε, λυτρωθῆναι, πάντα τὸν κόσμον φθορᾶς καὶ κολάσεως.

Τοῦ Ὁσίου. Κάμιμος ποτέ.

Στέφος εὐπρεπὲς, Χριστὸς ὁ ζωοδότης, τῇ κορυφῇ σου ἐπιτέθεικε, φερώνυμε Στέφανε· καὶ γὰρ πράξεις διέπρεψας, καὶ θεωρίαις ἔφανας κρᾶζων· Ὑπερυψοῦτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ολὴν ὑπερβάς τὴν αἴσθησιν παμμακάρι, νοῖ τῷ πρώτῳ προσωμίλησας, ψυχῆς καθαρότητι, πολιτείας τε σεμνότητι, στεφανηφόρε Στέφανε, κρᾶζων· Ὑπερυψοῦτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Μάρτυρας Χριστοῦ, Θεόφρον ἀνυμνήσας, καὶ τῶν Ἀγίων τὰ συστήματα, σὺν τούτοις ἐσκήνωσας, εὐφροσύνης ἐμφορέμενος, καὶ Δείας ἀπολαύσεως, κρᾶζων· Ὑπερυψοῦτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Νοῦς ὁ ἀπαθής, ἐν μήτρᾳ σου ἐνοῦται, τῷ ἀνθρωπίνῳ νοῖ Πάναγνε, σαρκὸς τε παχύτητι· ὑπὸ χρόνον δὲ ἐγένετο, αἰῶνων ὁ ὑπέρτερος· ὅθεν σε Θεοτόκον, πίστει καὶ πόθῳ δοξαζόμεν.

Ὁ Εἰρμός.

• **Κ**άμιμος ποτέ, πυρὸς ἐν Βαβυλῶνι, τὰς ἐνεργείας διεμέριζε, τῷ Δεῖῳ πρᾶσταγ-

• ματι, τοὺς Χαλδαίους καταφλέγουσα, τοὺς • δὲ Πιστοὺς δροσίζουσα, ψάλλοντας· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Τῶν Μαρτύρων. Ὡδὴ Δ΄. Λίθος ἀχειρότμητος.

Παραδείσος ὠφθῆτε μέσον, ζωῆς τὸ ξύλον κεκτημένοι, κρήνη τε προχέουσα κρουνῆς, τῶν ἰαμάτων καὶ ποταμὸς ἀληθῶς, πεπληρωμένοι Ἅγιοι, Δείων ναμάτων τῶν τοῦ Πνεύματος.

Πύργοι τῆς Χριστοῦ Ἐκκλησίας, καὶ γαλήνιοι λιμένες, τῶν ἐν τῷ πελάγει τῶν δεινῶν, χειμαζομένων Μάρτυρες ὠφθῆτε, καὶ τῆς εἰρήνης τρόφιμοι, καὶ τῶν Ἀγγέλων ὁμοδαίται.

Τῶν ἀμαραντίνων στεφάνων, ἐπιτυχόντες Ἀθλοφόροι, καὶ τοῦ Παραδείσου τὸ πλάτος, χοροβατοῦντες πάσης σενώσεως, καὶ πειρασμῶν λυτρώσασθε, τοὺς ἐπὶ γῆς ὑμᾶς γεραιρόντας.

Θεοτοκίον.

Η τῶν οὐρανῶν πλατυτέρα, καὶ Χερουβίμ ἀγιωτέρα, πάσης τε τῆς κτίσεως ὁμοῦ, τιμιωτέρα, Θεὸν ὃν ἔτεκες, ὑπὲρ ἡμῶν ἰκέτευε, Παρθενομῆτορ τῶν τιμώντων σε.

Τοῦ Ὁσίου. Ἀνάρχου Γεννήτορος.

Υπέρτιμε Στέφανε, νῦν καθαρῶς ἠδόμενος, καὶ τρυφῆς ἀπολαύων τῆς ὑπὲρ ἐννοίαν, ἐνθα τῶν Ἀγίων οἱ δῆμοι, περὶ Θεόν, χορεύουσι μάκαρ, τοὺς σοὶ καταφεύγοντας, μεσιτεύων πρὸς σὲ ἔλκυσον.

Μετέστης γηθόμενος, πρὸς ἐφετῶν ἀκρότατον, πρὸς τὸ μόνον τῷ ὄντι σαφῶς μακάριον, πρὸς τὸ πανυπέρτατον κάλλος, πρὸς τὴν ζωὴν, τὴν ὄντως ἀγήρω, πρὸς φῶς τὸ ἀνέσπερον, Δεοφόρε Πάτερ Στέφανε.

Ως ἥλιος ἔλαμψας, ἐν Μοναστῶν συστήμασιν, ἀπαλῶν ἐξ ὀνύχων καθιεραύμενος, καὶ ὡσπερ ἀκτῖνας ἐκπέμπων, τὰς ἀρετὰς, τῆς σῆς πολιτείας, γλυκύτατε Στέφανε, Δεοφόρε Πάτερ Ὁσίε.

Θεοτοκίον.

Νοήσαντες πόρρωθεν, προβλεπτικοῖς ταῖς ὄμμασιν, οἱ Προφῆται σε πάντες προανεφώνησαν, ὡς γενησομένην Μητέρα, τοῦ πανουργοῦ, καὶ πάντων Δεσπότη· διό σε πανύμνητε, Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Ὁ Εἰρμός.

• **Α**νάρχου Γεννήτορος, Υἱὸς Θεὸς καὶ Κύριος, σαρκωθείς ἐκ Παρθένου ἡμῖν • ἐπέφανε, τὰ ἐσκοτισμένα φωτίσαι, συναγαγεῖν τὰ ἐσκορπισμένα· διό τὴν πανύμνητον, • Θεοτόκον μεγαλύνομεν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ἀναγινώσκονται οἱ Κανόνες, εἰς τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῶν Ἀγίων οἱ δύο παρόντες.

Ὁ Κανὼν τῆς Ἀγίας, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς:
Τοὺς ἀνδρικούς σου, Μάρτυς, εὐφημῶ πόνους.
Ἰωσήφ.

Ὡδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ.

Ταύτην τὴν φωτοφόρον, μνήμην σου γεραίροντι Θεόνυμφε, φωτισμὸν μοι παράσχου, τῆς ψυχῆς μου τὸ σκότος διώκοντα.

Ολὴν ἀπὸ σπαργάνων, σεαυτὴν ἀνέθηκας τῷ Κτίστησι, καὶ πυρὶ ἐγκρατείας, τὰ τοῦ σώματος πάθη κατέφλεξας.

Υψος πρὸς μαρτυρίου, Μάρτυς ἀνηνέχθης ἀφειδήσασα, τῆς σαρκὸς καὶ θαλάμων, νοητῶν ὡς παρθένος ἠξίωσαι. Θεοτοκίον.

Σε τὴν οὐρανομήκη, κλίμακα ἐν ἧ Θεὸς ἐπεστήρικτο, τοὺς βροτοὺς οὐρανόυς, ἐργαζόμενος Κόρη γεραίρομεν.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ὁσίου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς:
Τὸν σὸν γεραίρω παμφαῆβιον μάκαρ. Ἰωσήφ.
Ὡδὴ α'. Ἦχος ὁ αὐτός. Ὑγραὶν διοδεύσας.

Ταῖς θείαις λαμπόμενος ἀστραπαῖς, τοὺς τὴν φωτοφόρον, ἐκτελοῦντάς σου ἑορτὴν, παθῶν ἀμαυρότητος παμμακάκαρ, ταῖς προσευχαῖς σου Ἀβράμει λύτρωσαι.

Ο θείος ἀνάψας σου τὴν ψυχὴν, Ἀβράμει πόθος, ἐναπέσβεσε τῆς σαρκὸς, τοὺς ἔρωτας Πάτερ καὶ αὐλως, ἐπὶ τῆς γῆς σε βιώσαι ἐποίησεν.

Νεκρώσας τὰ μέλη τὰ ἐπὶ γῆς, νηστεία καὶ πάσαις, κακουχίαις Πάτερ σοφὲ, ζωῆς ἠξιώθης τῆς ἀμείνω, ἐν οὐρανοῖς θεοφόρε Ἀβράμει. Θεοτοκίον.

Σαρκὸς ἐξ αἱμάτων σου ἱερῶν, Θεοῦ Πατρὸς Λόγος, ἐσαρκώθη ὑπερφυῶς, παρθένε Μαρία ὃν δυσώπει, τὰ τῆς σαρκὸς μου νεκρῶσαι φρονήματα.

Τῆς Ἀγίας. Ὡδὴ γ'. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.
Ἰστασο πρὸ βήματος, τυραννικοῦ Χριστὸν ἐνδοξε, τὸν Ποιητὴν, πάντων καὶ Δεσπότην, Θεὸν Λόγον κηρύττουσα.

Κάλλος τὸ ἐγκάρδιον, τῆ ὁρατῆ μορφῇ Ἐνδοξε, διαδοθὲν, σὲ ὠραιότατην, τοῖς ὀρώσιν ὑπέφαιεν.

Ολβον ἀναφαίρετον, τῶν ἱαμάτων σοι δίδωσι, Κόρη Χριστὸς, οὗ Ἀναστασία, τὴν πτωχεῖαν ἠγάπησας.

Θεοτοκίον.

Υλὴν τῶν πταισμάτων μου, σῶν πρεσβειῶν πυρὶ σύμφλεξον, Μήτηρ Θεοῦ, δρόσον μοι τὴν θείαν, τῆς ἀφέσεως φέρουσα.

Τοῦ Ὁσίου. Οὐρανίας ἀψίδος.

Ολοτρόπως ποθήσας, τῶν ὀρεκτῶν ἔσχατον, κόσμου καὶ σαρκὸς θεοφόρε, ἔξω γεγένησαι ὅθεν ἀπέιληρας, τὴν ὑπερκόσμιον δόξαν, καὶ θείαν ἀπόλαυσιν, Πάτερ Ἀβράμει.

Ναὸς ζῶν ἀνεδείχθης, τοῦ παντουργοῦ Πνεύματος, πάτερ ἐν οἰκίσκῳ τὸ σῶμα, συγκλείσας Ὅσιε ὅθεν ἀπήστραψας, τῶν ἀρετῶν λαμπηδόνας, ἱερῶς κοσμούμενος, Πάτερ Ἀβράμει.

Γεωργία τῶν πόνων, τῶν ἀρετῶν ὠριμον, Ὅσιε ἐξήνησας στάχυν, Πάτερ Ἀβράμει ὧ διατρέφονται, μιμητικῶς οἱ τὴν θείαν, καὶ σεπτὴν σου κοίμησιν πανηγυρίζοντες.

Θεοτοκίον.

Επί σοὶ Παναγία, ὁ τοῦ παντὸς αἴτιος, δι' ὑπερβολὴν εὐσπλαγγνίας, θέλων ἐσκήνωσε, καὶ καθηγίασε, τὴν τῶν ἀνθρώπων οὐσίαν, παραβάσει πρότερον ἐξολισθήτασαν.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ο**ὐρανίας ἀψίδος, ἐροφουργέ Κύριε, καὶ
» τῆς Ἐκκλησίας δομητορ, σὺ με στερέωσον, ἐν τῇ ἀγάπῃ τῆ σῆ, τῶν ἐφετῶν ἡ
» ἀκρότης, τῶν πιστῶν τὸ στήριγμα, μόνε φιλάνηρωπε.

Κάθισμα τῆς Ἀγίας.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Εκ βρέφους τῷ Θεῷ, ἀνετέθης ὄσια, νεκρώσασα σαρκὸς, ἐγκρατεία τὰ πάθη εἰς ὕψος δ' ἀνέδραμες, μαρτυρίου περίδοξον, ἐναθλήσασα, Ἀναστασία νομίμως, καὶ τὸν δράκοντα, καταβαλοῦσα εἰς χάος, δυνάμει τοῦ Πνεύματος. Δόξα. Τοῦ Ὁσίου.

Τὸν πάλαι Ἀβραάμ, ἐκμιμούμενος Πάτερ, ἐμάκρυνας σαυτὸν, συγγενῶν κατὰ σάρκα, πειθόμενος Ἀβράμει, τῷ καλοῦντι Θεῷ ἡμῶν ὅθεν ἤσκησας, καὶ τὴν ψυχὴν λαμπροτέραν, ἐναπέδειξας, τῶν τοῦ ἡλίου ἀκτίνων, θεόφρον πανόλβιε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν βάτον ἦν Μωσῆς, ἀκατάφλεκτον εἶδε, τὸ ὄρος τοῦ Θεοῦ, τὴν ἀγίαν νεφέλην, σκηνην τὴν ἀμόλυτον, τὴν θεόδεκτον τράπεζαν, τὸ παλάτιον, τοῦ ὑψηλοῦ Βασιλέως, τὴν ὀλόφωτον, καὶ ἀδιόδευτον πύλην, Παρθένον ὑμνοῦμέν σε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Υμῶ σου τὸν σταυρὸν, προσκυνῶ καὶ τὰ πάθη, δοξάζω καὶ τὴν σὴν, ἀγαθότητα Τέκνον· ἐκὼν γὰρ καθυπέμεινας, ἐπονειδιστὸν θάνατον. Τί τὸ ξένον σε, καὶ φρικωδέστατον Σῶτερ, τῆς ἀφράστου σου, οἰκονομίας τὸ βάθος; ἢ Μήτηρ ἐβόα σοι.

Τῆς Ἁγίας. Ὡδὴ δ΄. Εἰσακήκοα Κύριε.

Σὲ ζυγὸν ἐλαφρότατον, Μάρτυς τὴν βαστάσασαν ἐκ νεότητος, σιδηροῦν κλοιὸν βαστάζειν σε, οἱ παρανομοῦντες κατεδίκασαν.

Σταλαγμοὶ τῶν αἱμάτων σου, τῆς πολυθείας ἔσβησαν ἀνθρακας· ὁ πυρσὸς δὲ τῶν θυμαμάτων σου, τῶν παθῶν τὴν ὕλην ἀπετέφρωσεν.

Οὐκ ἐγύμνωσε χάριτος, σῶμα σου γυμνώσας ὁ πονηρότατος, ὕφαντὸν δὲ μᾶλλον ἀνωθεν, ἀρραγῆ χιτῶνα προεξέει σοι.

Υπὲρ γῆν αἰρομένης σου, πῦρ ἐπὶ τὰ στέρινα Μάρτυς ἐφήπτετο, ὑπεξάπτου σου τὸν ἔρωτα, τὸν πρὸς τὸν Δεσπότην καλλιπάρθενε.

Θεοτοκίον.

Μετὰ τόκον διέμεινας, ἀφθορος Παρθένε ὡς πρὸ γεννήσεως· νέον βρέφος γὰρ ἐκύησας, τὸν πρὸ τῶν αἰῶνων γνωριζόμενον.

Τοῦ Ὁσίου. Ὁ αὐτὸς Εἰρήμος.

Ρεῖθροις Πάτερ δακρῶν σου, ψυχικὰς κηλίδας ἀπονησάμενος, θείον γέγονας τοῦ Πνεύματος, καὶ σεπτὸν παμμακάρι καταγώγιον.

Αγρυπνίαν παννύχιον, προσευχὴν ἀένναον, ἀπροσπάθειαν, καὶ ἀγάπην ἀνυπόκριτον, καὶ τελείαν πίστιν Πάτερ ἤσκησας.

Ιατρεύειν νοσήματα, καὶ ἀποδιώκειν Ὅσιε πνεύματα, χάριν εἴληφας Ἀβράμει, ὡς Θεὸς θρασυῶν ἀληθέστατος. Θεοτοκίον.

Ραθυμίᾳ κρατούμενον, καὶ τῇ ἀμαρτίᾳ μεβυθίζόμενον, τῇ πρεσβείᾳ σου διάσωσον, Θεοτόκε Μήτηρ αἰειπάρθενε.

Τῆς Ἁγίας. Ὡδὴ ε΄. Ὁρθρίζοντες βοῶμέν σοι.

Ανάλωτος πυρὶ τῷ ἐνύλῳ ἐδείχθης Μάρτυς· πῦρ γὰρ σε ἐγκάρδιον, θείας ἀγάπης ἐδράσιζεν.

Ραπίσματι τὸ πρόσωπον Μάρτυς ὠραιῶ θείσα, ἐχθρῶν ἀπερρύπωσας, δυσειδεστάτων τὰ πρόσωπα.

Ταθεῖσα ἐπὶ ξύλῳ θεόφρον Ἀναστασία, πόθῳ τῆ γυμφίᾳ σε, τὸ θείον πάθος εἰκόνιζες.

Θεοτοκίον.

Υμνοῦμέν σε πανύμνητε Δέσποινα Θεοτόκε, Θεὸν ὑπερύμνητον, σαρκὶ ἀσπόρως κηύσασαν.

Τοῦ Ὁσίου. Ἰνα· τί με ἀπώσω.

Ος κατάκαρπον κλήμα, βότρυας ἐξήθησας Πάτερ Ἀβράμει, ἀρετῶν ἐνθέων, κατανύξεως οἶνον πηγαζόντας, τῶν παθῶν τὴν μέθην, ἐκ τῶν ψυχῶν ἀποσοβοῦντα, καὶ καρδίας πιστῶν κατευφραίνοντα.

Πειρασμούς σοι ποικίλους, ὄφεις ὁ παμπόνηρος Πάτερ ἐξήγευεν· ἀλλ' αὐτὸς τῷ ὀπλῳ, τοῦ Σταυροῦ θεοφόρε ἐνέκρωσας, καὶ τῆς νίκης στέφος, παρὰ Θεοῦ δικαίᾳ ψήφῳ, ἐκομίσω θεόφρον Ἀβράμει.

Αγιώτατος οἶκος, Πάτερ Θεῖου Πνεύματος πίστει γενόμενος, ἐδομήσω οἶκον, ἱερὸν, καὶ πανίερον σύστημα, ἀνιέρου πλάνης, μεταβαλὼν ταῖς νοθεσίαις, τῷ τῶν ὄλων Θεῷ καθιέρωσας. Θεοτοκίον.

Μητροπάρθενε Κόρη, Θεῖω φωτιζόμενοι Πνεύματι πάναγνε, ἱεροὶ Προφῆται, ἱεραῖς ἐν φωναῖς σε προήγγειλαν· ἐξ ἧς Θεὸς Λόγος, ὑπὲρ αἰτίαν τε καὶ λόγον, ἐσαρκώθη δι' οἴκτον ἀμέτρητον.

Τῆς Ἁγίας. Ὡδὴ ς΄. Χιτῶνά μοι παράσχου.

Στρεβλούμενον τὸ σῶμα αἰκισμοῖς, ἐδήλῃς τὸ ἔρθιον, σῆς προαιρέσεως, πρὸς Θεὸν Ἀναστασία πανεύφημε.

Εκρέμασο μετέωρος πληγαῖς, Μάρτυς ὑποφέρουσα, ἀπληγον σώζουσα, τῆς ψυχῆς τὸ εὐγενὲς ἀξιάγαστε.

Υπὲρ πνεύμας μαζῶν τὴν ἐκκοπήν, πιστοῦς διατρέφουσα, γάλακτι Ἐνδοξε, τῆς μιμήσεως τῆς σῆς ἐμφανέστατα. Θεοτοκίον.

Φιλάνθρωπον κηύσασα Θεὸν, φιλάγαθε Δέσποινα, αὐτὸν ἰκέτευε, τῆς γενένης τοῦ πυρὸς λυτρωθῆναί με.

Τοῦ Ὁσίου. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Φωστῆρά σε οἱ ἐν σκότει τῆς πλάνης, ἀπλανῶς καθοδηγοῦντα εὐρόντες, πρὸς ταῖς ὁδοὺς, τῆς ζωῆς θεοφόρε, τῆς ἀγνωσίας τὸ σκότος ἀπέλιπον, γενόμενοι φωτοειδεῖς, διὰ πίστεως θείας Ἀβράμει.

Αγρυπνῶς ἐξευμενίσας τὸ Θεῖον, ἐπιπέμψαι φωτισμὸν σωτηρίας, τοῖς ἐν νυκτί, τῆς εἰδωλομανίας, κατασχεθεῖσι θεόφρον Ἀβράμει, ἀνέδειξας πάντας υἱούς, καὶ φωτὸς καὶ ἡμέρας ἐν χάριτι.

Ησύχως σου τὴν ζωὴν ἐκτελέσας, ταῖς ἐν βίῳ τρικυμίας παμμακάρι, τῇ πρὸς Θεὸν, πεποιθήσει παρῆλθες, καὶ γαληνοῦς πρὸς λιμένας κατήνησας, Ἀβράμει τῆς οὐρανῶν, βασιλείας καὶ θείας λαμπρότητος.

Θεοτοκίον.

Βαρούμενον νυσταγμῷ ῥαθυμίας, διανείστη-
σον τῇ σῇ μεσιτεία, Μήτηρ Θεοῦ, καὶ μὴ
δῶης ὑπνώσαι, τῆς ἀμαρτίας Παρθένη εἰς Δά-
νατον· προστάτιν γὰρ καὶ ὁδηγόν, τῆς ἐμῆς σε
ζωῆς ἐπιγράφομαι. Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὴν δέησιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον, καὶ αὐτῷ
» ἀπαγγελῶ μου τὰς θλίψεις· ὅτι κακῶν,
» ἡ ψυχὴ μου ἐπλήσθη, καὶ ἡ ζωὴ μου τῷ Ἄδῃ
» προσήγγισε· καὶ δέομαι ὡς Ἰωάνης· Ἐκ φθο-
» ρᾶς ὁ Θεὸς με ἀνάγαγε.

Κοντάκιον τῆς Ὁσιομάρτυρος.

Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Παρθενίας νάμασι, καθηγισμένη ὁσία, μαρ-
τυρίου αἵμασιν, Ἀναστασία πλυθεῖσα,
παρέχεις τοῖς ἐν ἀνάγκαις τῶν νοσημάτων,
ἴασιν καὶ σωτηρίαν τοῖς προσιοῦσιν, ἐκ καρ-
δίας· ἰσχὺν γὰρ νέμει, Χριστὸς ὁ βρύων, χάριν
αἰέναν.

Τοῦ Ὁσίου, ὅμοιον.

Εν σαρκὶ ὡς Ἄγγελος, ἐπὶ τῆς γῆς ἀνεφά-
νης, καὶ ἀσκήσας γέγονας, πεφυτευμένον
ὡς ξύλον, ὕδατι τῆς ἐγκρατείας καλῶς αὐξήσας,
ῥεύμασι τῶν σῶν δακρύων ῥύπον ἐκπλύνας·
διὰ τῆτο ἀνεδείχθης, δοχεῖον Θεοῦ, Ἀβράμει
Πνεύματος. Ὁ Οἶκος.

Τὰ φθαρτὰ παριδῶν, τὴν ἀφθαρσίαν εἴλη-
φας· τὰς τερπνάς ἡδονὰς τοῦ σώματος
ἐμίσησας σοφῆ ἀπὸ βρέφους, ποθήσας ἀγνεῖαν·
ὄθεν θαλάμου καὶ κόσμου ἀπεδρασας, συζύγη
τε εὐπλεια, καὶ τῶν γονέων ἐξέκλινας, μόνου
Θεοῦ σοφῆ τὸν ἔρωτα ἐπιποθήσας, καὶ ἀγαπή-
σας ἐξ ὅλης Πατέρ τῆς ψυχῆς, καὶ διανοίας
ἀληθῶς· διὰ τοῦτο ἀνεδείχθης δοχεῖον Θεοῦ,
Ἀβράμει, Πνεύματος.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΘ. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῆς Ἁγίας Ὁ-
σιομάρτυρος Ἀναστασίας τῆς Ῥωμαίας.

Στίχοι.

Κάρας τομὴν ἤνεγκε ῥώμη καρδίας
Βλάστημα Ῥώμης, Μάρτυς Ἀναστασία.

Τῇ δὲ Ἀναστασίῃ ἐνάτη ξίφος εἰκάδι ὀξύ.

Αὕτη ὑπῆρχεν ἐπὶ Δακίου καὶ Οὐαλλερικίου τῶν Βα-
σιλέων, καὶ Πρόβου ἡγεμόνος, Ῥωμαία τῷ γένει,
νέαν ἄγουσα τὴν ἡλικίαν, καὶ ἐν τινι Μοναστηρίῳ δια-
τρίβουσα. Αὕτη, παρρησία τὸν Χριστὸν ὁμολογήσασα,
ῥαπίζεται τὸ πρόσωπον· καὶ ἐπ' ἀνδράκων πυρὸς ἀπλω-
θεῖσα, ῥάβδοις μαστίγεται· καὶ ἐπὶ ξύλου κρεμασθεῖσα,
μαγκάνοις τισὶ πιέζεται, καὶ ὄγκινοις ὀξείσι καταπίρει-
ται· καὶ κρεμασθεῖσα, καθ' ὅλου τοῦ σώματος ξέεται, καὶ

τοὺς μαστοὺς ἐκτέμνεται, καὶ τοὺς ὀνυχὰς ἐκρίζουται· τὰς
χεῖρας καὶ τοὺς πόδας ἀκρωτηριάζεται, καὶ τὴν γλώτταν
ἀφαιρεῖται, καὶ τοὺς ὀδόντας ἐκρίζουται, καὶ τελευταῖον
τὴν κεφαλὴν ἀποτέμνεται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν
Ἀβραμίου, καὶ Μαρίας τῆς ἀνεψιάς αὐτοῦ.

Στίχ. Σαρκὸς νεκρώσας Ἀβράμει πᾶν μέλος,
Θανῶν συνοικεῖς τοῖς ἀσάρκοις Ἀγγέλοις.

Ἄφεισα σαρκὸς τοὺς ἐρασταῖς Μαρία,
Ψυχῶν ἐραστῆ μυστικῶς περιπλέκη.

Οὗτος ἐγένετο παῖς χριστιανῶν γονέων· γυναῖκα δὲ
γῆμας ἀδουλήτως, διὰ τὸν πρὸς Κύριον πόθον κα-
ταλιπὼν πάντα καὶ ἀναχωρήσας, ἑαυτὸν καθείρξεν ἐν τινι
οἰκίῳ, πᾶσαν σκληραγωγίαν μετερχόμενος· καὶ μετὰ
χρόνους δέκα χειροτονεῖται Πρεσβύτερος.

Τελευτήσαντος δὲ τοῦ κατὰ σάρκα ἀδελφοῦ αὐτοῦ, καὶ
παιδίον θῆλυ καταλείψαντος ὡσεὶ χρόνων ἑννέα, τοῦτο
ἀνελάβετο, καὶ πλησίον τοῦ κελλίου αὐτοῦ, ἕτερον κελλίον
ποιήσας, ἔθετο. Ἐν δὲ τῷ εἰκοστῷ χρόνῳ τῆς ἡλικίας
αὐτῆς, ἐπεὶ συνέβη αὐτὴν περιπεσεῖν πτώματι, καὶ ἐν
πανδοχείῳ μετὰ τῶν ἐταιριζομένων γενέσθαι γυναικῶν,
στρατιώτου σχῆμα ὁ Ἅγιος ὑποδύς, καὶ ἐπιβάς ἵππῳ,
τοῦ πτώματος αὐτὴν ἐξήρπασε, καὶ πρὸς τὸν ἴδιον ἀπο-
κατέστησε τόπον. Ἦτις τοσαύτην μετάνοιαν ἐπεδείξατο,
ὡς μετ' ὀλίγον χρόνον μεγάλα θαύματα ἐκτελεῖν. Ἀ-
νεπαύσατο δὲ ὁ μακάριος Ἀβράμιος κατὰ τὴν εἰκοστὴν
ἐννάτην τοῦ Ὀκτωβρίου μηνός, καὶ αὕτη ὡσαύτως μετ'
ὀλίγον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος
Κυρίλλου.

Στίχ. Ὑπόσχεσιν μέλλοντος ἔσαν μοι στέφους,
Κυρίλλος οἶδα τὴν ἀπειλὴν τοῦ ξίφους.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Σάββας ὁ Στρατηλά-
της, ἔνθεν κἀκεῖθεν κεντηθεῖς, τελειοῦται.

Στίχ. Σάββας κατ' ἄμφω κλήσεως μέρη Σάββας.
Ὅθεν κατ' ἄμφω νύττεται λόγχαις μέρη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡ-
μῶν Ἀννης, τῆς μετονομασθείσης Εὐφημιανός.

Αὕτη ἡ ὁσία Μητὴρ ἡμῶν Ἄννα γεννᾶται ἐν Βυζαν-
τίῳ παρὰ εὐλαβοῦς τινος Διακόνου τοῦ μαοῦ τῶν
Βλακερῶν τῆς ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου.
Ἀπορφανθεῖσαν δὲ τῶν γεννητόρων, ἔσπευδεν ἡ μάμμη
ἀνδρὶ εὐλαβεστάτῳ συζεῦξαι αὐτήν, ὃ καὶ πεποίηκε.
Καὶ ἔλθων ἐκ τοῦ Ὀλύμπου πρὸς ὁ πατὴρ Θεὸς αὐτῆς,
ἀνὴρ ἀσκητικώτατος καὶ διορατικώτατος, ὃς καὶ ὑπὸ τοῦ
Εἰκονομάχου Λέοντος τὴν γλώτταν ἐκκοπεῖς, ἐλάλει καὶ
μετὰ τὸ ἐκκοπήναι ταύτην τραυῶς καὶ ἀνεμπαδίστως· ὡς
εἶδε ταύτην ἀνδρὶ συζευχθεῖσαν, « Ἰνα τί τὴν πρὸς Θεοῦ
ἀγῶνας καὶ τόνους ἀφορῶσαν, ἔφη, ἀνδρὶ συζευξασθε; »
καὶ ἐπευξάμενος αὐτῇ, ἀνεχώρησε.

Χρόνων δὲ τινῶν παρεβρύχητόν, καὶ τοῦ δυσσεβοῦς
ἐκείνου Βασιλέως εἰς Ἄδου ταμίαια καταχθέντος, Εἰρήνη
καὶ Κωνσταντῖνος αἱ ὀρθόδοξοι καὶ πιστότατοι Βασιλεῖς,
τοῦ Ἁγίου ἐκείνου ἀνδρα μεταστελαμένοι, καὶ, οἷα πα-
δοι, ἀναδίδαχθέντες, παρὰ τοῦ πρὸ αὐτῶν βασιλεύσαντος,
τὴν εὐλογίαν ἐκ τούτου ἐλάμβανον, καὶ τὰς εὐχὰς ἐκομι-
ζοντο. Οὗτος δὲ πάλιν τὰ συντείνοντα πρὸς εὐαρίστησιν
Θεοῦ ὑποδείξ, τὴν πρὸς τὰ ἴδια ἐδάδιζε. Τότε πάλιν
ἰδὼν τὴν μακαρίαν ταύτην, « Ἀυδρίζου καὶ ἰσχυε τέκνον,

φησί· πολλὰ γὰρ αἱ θλίψεις τῶν δικαίων· Γίνωσκε δὲ ὅτι, μὴ πρότερον γεννηθῆναι τὸ ἐν τῇ κοιλίᾳ σου παιδίον, πρὶν τὸν ἄνδρα σου τῷ τάφῳ καλύψεις· ὁ καὶ γέγονεν· Μετὰ γὰρ ἕκτον μῆνα τῆς συλλήψεως τέθηκεν ὁ ταύτης ἀνὴρ· Ἡ δὲ, πολλὰ θρηνησάσα, καὶ τῇ λύπῃ ἑαυτὴν κατατήξασα, τὸ μὲν παιδίον ἀπογαλακτίσασα, δέδωκεν εἰς χεῖρας τοῦ ἐτέρου θείου αὐτῆς, ἢ δὲ πρὸς τοὺς ἀγαθῶνας ἀπεδύσατο· Ὅποιους δὲ καὶ ἠλίκοις, ἴσασιν οἱ μνημένοι, καὶ ἄκρως τὸν ἀσκητικὸν δρόμον τελέσαντες.

Ἐν τούτοις οὖν αὐτῆς οὐσης, παραγίνεται ἐκ τοῦ Ὀλύμπου ὁ διορατικώτατος ἐκεῖνος ἀνὴρ· Αὐτὴ δὲ, παρὰ τοὺς πόδας αὐτοῦ πεσοῦσα, καὶ τὴν εὐλογίαν αἰτησαμένη, Ἐνδυναμοῦ ἐν Κυρίῳ τέκνον, ἤκουε· καὶ, ποῦ τὸ παιδίον; ὁ θαυμασίος ἐκεῖνος φησὶν· Ἡ δὲ· Τὸ μὲν ἐν τῷ ἀδελφῷ σου καὶ εὐεργέτῃ μου μετὰ Θεὸν ἀνεθέμην, τὸ δὲ ἕτερον παρ' ἐμοί ἐστι· Ταῦτα εἰπούσα καὶ ἕτερα, συγχύσεως καὶ καρδίας ὀδυνωμένης οὐ μικρῶς ῥήματα, καὶ ἀμφοτέρους τοὺς παῖδας τῷ τιμίῳ ἐκείνῳ παραστήσασα γέροντι, Εὐξαι, ὦ πάτερ τίμιε, ὑπὲρ τῶν τέκνων, δακρυβροῦσα ἠντιβόλει· Ὁ δὲ· Οὐ χρεῖαν ἔχουσι ταῦτα εὐχῆς· Ἡ δὲ, βαρέως τοῦτο τοῖς ὡσὶ δεξαμένη, καὶ ἐκ βάθους στεναξάσα, Οἶμοι τῇ ἀμαρτωλῷ! ἔφη· τί ἄρα καὶ πάλιν τὸ παρ' ἡμῖν; Καὶ ὁ γέρων· Οὐκ εἶπόν σοι, τέκνον, πολλὰ αἱ θλίψεις τῶν δικαίων; εἰ μὴ ἡμεῖς ὑπομείνωμεν, οὐκ ἂν ποτε δικαιωθῶμεν· οὕτω γὰρ ἐστὶν πρὶν καὶ ἀρέσκον Θεῷ· Ἡ δὲ· Μὴ, Κύριέ μου, ἔδοξε τῷ Δεσπότη ἢ τῶν ἀνηλίκων μου παιδῶν πρὸς τὰ ἐκείθεν μεταστάσις; Καὶ ὁ θαυμασίος· Καλῶς εἶπας, ὦ τέκνον· ἐν τάχει γὰρ λήφεται ταῦτα ὁ Δεσπότης ἀπὸ σοῦ· Καὶ τῷ Θεῷ αὐτῇ, ὡς εἰκός, εὐχαριστήσασα, καὶ τοῖς ποσὶ τοῦ τιμίου γέροντος προσπεσοῦσα, καὶ τὴν εὐχὴν κομισαμένη, τὴν τῶν προσόντων αὐτῇ διανομὴν ἀμφοτέραις χερσὶν ἤρξατο· Καὶ μετ' οὐ πολὺ τῶν παιδῶν τελευτησαντων, δάκρυα ἐπὶ τούτοις ἐκχέασα, καὶ τὰ περιλειφθέντα χερσὶ πενήτων ἀποθεμένη, τὰς ἐκκλησίας περιήει φωταγωγοῦσα, καὶ προσευχομένη, καὶ τὸν συντακτικὸν ἀσπαζομένη.

Τέλος, Μοναχόν τινα ἐκ τοῦ Ὀλύμπου εὐροῦσα, καὶ δι' αὐτοῦ ἀποκειραμένη, ἐν τῷ κρυπτῷ μὲν ἀνδρικήν ὑπεδύσατο στολὴν, ἐξῶθεν δὲ γυναικειαν· καὶ λαβοῦσα, ἐν τοῖς Ὀλύμπου εὐρέθη μέρεσι, τὴν γυναικειαν στολὴν ἀπορρίψασα· Προσρῦεσα δὲ τινι τῶν Κοινοβίων, καὶ εἰσελθοῦσα, τῷ πυλωρῷ προσωμίλει, τῶν ἄλλων προτιμότερον ἔχειν λέγουσα, εἰς ὄψιν τοῦ Προστώτου ἐλθεῖν· Ὁ γοῦν πυλωρὸς, τῷ Προστώτῳ κατὰ τὸ συνήθες μνηύσας, καὶ τοῦτον μετακληθέντα παραστησάμενος, ἐξήει.

Τῆς τιμιωτάτης δὲ γυναικὸς πρὸς τοὺς πόδας τοῦ Προστώτου κειμένης, καὶ τὴν συνήθη εὐλογίαν ἐξαιτουμένης, ὁ θεὸς οὗτος ἀνὴρ, τὴν εὐλογίαν δούς, καὶ ἀναστήσας, Τίς ἢ πρὸς ἡμᾶς σου ἀφίξις; καὶ τί σου τὸ ὄνομα; Ἡ δὲ· Τὸ μὲν αἴτιον τῆς πρὸς τὴν ἁγίαν ταύτην Μονὴν ἀφίξεως, τὸ προσόν μοι, Πάτερ ἅγιε, πλῆθος τῶν ἐπταισμένων· ὅπως ἠσυχάσας τὸν τῆς ζωῆς μου περιλειφθέντα χρόνον, εἰ καὶ ἀνάξιός, εὐροίμι τὸ Θεῖον ἔλιων ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως· τοῦνομα δὲ, Εὐφημιανός· Ὁ δὲ γέρων πρὸς αὐτήν· Εἰ τοιοῦτον, ὦ τέκνον, λογισμὸν ἔσχες ἐν τῇ καρδίᾳ σου, καὶ τὴν σωτηρίαν ποθεῖς, φεύγε τὴν παρρησίαν· εὐάλωτος γὰρ ἢ τῶν εὐνούχων φύσις τοῖς ἐμπαθεῖσι λογισμοῖς· Ταῦτα εἰπὼν, καὶ τὴν συνήθη εὐχὴν ἐκτελέσας, συνηρίθμησε ταύτην τῇ ἀδελφότητι· Ἐπὶ τοσοῦτον δὲ προέκοπτε, καὶ ἐπέδιδου τοῖς ἔμπροσθεν ἐν πάσῃ ἀρετῇ καὶ ταπεινώσει, ὡς καὶ ὑπογραμμὸς καὶ τύπος γενέσθαι τοῖς ἐν πάσῃ τῇ Μονῇ ἀσκουμένους Μοναχοῖς.

Ὁ δὲ διάκονος τῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτῆς, εἰς αὐτὸ τοῦ-

το προκριθεὶς παρὰ τῆς Ἁγίας, οἰκονομήσας πάντα, ὡς ὑπέθετο δηλονότι τῷ τοιοῦτῳ, ἐξῆλθε πρὸς ἀναζητήσιν τῆς κυρίας αὐτοῦ, καὶ ἐντυχὼν τῷ Μοναχῷ τῷ ἀποκείραντι ταύτην, ἐκπυθάνετο, εἰ ἄρα συνοιδε, ποῦ ἐστὶν ἢ τὰ γηῖνα λιποῦσα, καὶ τὰ οὐράνια ἐπιζητοῦσα· Ὁ δὲ πρὸς αὐτόν· Ὅτι δῆλα περὶ αὐτῆς μοι ἐγένετο, ὦ τέκνον, οὐκ ἀρνήσομαι· Ποῦ δὲ νῦν ἄρα ἐστὶν, ἀγνοῶ· Ἀλλὰ δεῦρο μικρὸν ἅμα πορευθῶμεν εἰς τὸδε τὸ Μοναστήριον· καὶ φθάσαντες, ἔμαθον διὰ τοῦ πυλωροῦ, εἴσω τῶν ἀρκύων ἔχειν τὸ ζητούμενον· καὶ ἠξίουں διαμνησθῆναι ταύτην· Τῆς δὲ ἐξελθούσης, ὁ Μοναχὸς τὸν διάκονον ὑποδείξας, Ἰδού, φησιν, ὁ πιστότατός σου οἰκονόμος, πολλὰ παθῶν εἰς ἀναζητήσιν σου, πάρεστι· καὶ εἰ βούλει, πορευθῶμεν εἰς τὴν ἡμετέραν Λαύραν.

Τούτων ἀκούσασα ἡ Ἁγία, καὶ τῷ Προστώτῳ τῆς Μονῆς προσελθοῦσα, καὶ τὴν εὐλογίαν ἐξ ἐκείνου καὶ τῶν λοιπῶν Ἀδελφῶν λαβοῦσα, ἐξῆει ἐκεῖθεν, καὶ ἀπῆλθεν ἅμα τῷ διακόνῳ, συνόντος καὶ τοῦ Μοναχοῦ, εἰς τὴν Λαύραν· Ἐν ταύτῃ δὲ ἐφ' ἱκανὸν διατρίψασα, θαυματῶν ἀπειρῶν αὐτουργῶς ἀνεδείχθη· Ἀμέλει τῆς τῶν θαυματῶν φήμης διαδοθείσης, πολὺ τι πλῆθος ἀποταξαμένων προσερχομένων τῇ Μονῇ· Ἀλλὰ τὸ τοῦ τόπου ἐστενωμένον καὶ βίαιον διέκωλυε τὴν τῶν προσερχομένων ἐπίδοσιν· Ὁ δὲ τῆς Μονῆς Προστώτης, θεοθεν ἐμπνευσθεὶς, τῷ τῆνικαῦτα Πατριάρχῃ Κωνσταντινουπόλεως, τῷ Ἁγίῳ Ταρρασίῳ, δηλοποιήσας περὶ τῶν θαυμασιῶν ἔργων τοῦ Μοναχοῦ Εὐφημιανοῦ, ὅπως τε, διακωδωνηθέντων τῶν θαυματῶν, οὐκ ὀλίγων ἀνδρῶν πλῆθος ἀποταξαμένων προσερχομένων τῇ Μονῇ, καὶ μὴ χωρεῖσθαι τοὺς προσερχομένους διὰ τὸ πάνυ ἐστενωμένον τοῦ τόπου καὶ σμικρότατον διασφήσας, εὗρε τὸν Πατριάρχην συνευδοκοῦντα τῷ ἰδίῳ θελήματι· Καὶ λαθὼν διὰ δωρεᾶς αὐτοῦ τόπον ἐρείπιον, τὸν νῦν ἡ Μονὴ τῶν Ἀβραμιτῶν λεγόμενον, δι' ὀλίγου χρόνου ἐξ αὐτῶν τῶν κρηπίδων φροντιστήριον ἀποκαταστήσας, εἰς πολλῶν ψυχῶν σωτηρίαν, ἐν αὐτῷ τῇ Ἁγίᾳ τὸν λειπόμενον αὐτῇ χρόνον ἀσκητικῶς διανύσαι παρεσκεύασε· καὶ τούτου γενομένου, καὶ τῆς ἀγγελικῆς ἐκείνης διαγωγῆς περιβοήτου τοῖς πᾶσι γενομένης, εἰς ὅσον ἄρα ποσὸν οἱ καθ' ἐκάστην προσερχόμενοι περιστάσαντο, οὐ δυνατόν διαγράψαι.

Ἐπεὶ δὲ καὶ πειρασμός τις ἐπισυνέβη τῇ Ἁγίᾳ ἀπὸ τινος τὸ μὲν σχῆμα Μοναχοῦ, ἔργοις δὲ καὶ πράγμασι τὰ πρῶτα φέροντος τῶν προσωκωμένων τῷ χαίρεικάῳ δαίμονι· τούτου μὲν ἔργον αὐτὸ τοῦτο ἀπαραίτητον κηκτικῶν, τραχείας ὕβρεις καὶ αἰσχράς, ὡς κατὰ εὐνόχου, τῆς Ὀσίας ἐκχέοντος καὶ κατηγοροῦντος ἀναφανδόν, ἐκείνης δὲ ἀντ' οὐδενὸς ταῦτα λογιζομένης, καὶ εὐεργεσίας ἠγείσθαι μᾶλλον τὰ κατ' αὐτῆς λεγόμενα διαβεβαιούσης· γυνή τις θεοφιλῆς, τῶν αἰσχροῦν καὶ μυσαρῶν ῥημάτων τοῦ ὄντως βεβήλου, καὶ φονίως μετὰ ταῦτα ἀποδειχθίντος, ἀκούσασα· Πρόσεχε, φησὶν, ἀδελφε, μὴ ποτε οὐκ ἐστὶν, ὡς λέγεις, εὐνούχος, οὐδὲ ἐμπαθῆς, ὡς ὑπολαμβάνεις, ἀλλὰ γυνὴ καὶ ἀπαθῆς· καὶ σὺ μὲν ἔχεις εἰς κέρδος τὴν γέννησιν τοῦ πυρός, διασύρων τὴν ἀπαθῆ, τοὺς δὲ ἀκούοντας μολύνεις· Πρὸ χρόνων γὰρ τινῶν, γυνή τις τὰ προσόντα αὐτῇ πάντα διανείμασα, γέγονεν ἀφανής· καὶ μὴ ποτε, ὃν λέγεις εὐνούχον, ἐκείνη ἐστὶ, καὶ αὐτὸς εἰς βάραθρον ἀπωλείας τὴν ψυχὴν σου κατάγεις.

Ὁ γοῦν μυσαρὸς ἐκεῖνος καὶ δόλιος, προσθεὶς καὶ τεῦτο τῇ ἰδίᾳ πονηρίᾳ, διετράνωσε τὸν λόγον εἰς πολλούς, τὰς λοιδορίας ἀφείς· Ἐσπευσε δὲ κατακρημνίσαι τὴν Ἁγίαν εἰς τόπον κατωφερῆ, ὅπως, κουφισθέντων ὧν ἡμίριστο, γεγυμνωμένην ἴδῃ, καὶ σχῆ τὸ βέβαιον· Οὐκ εἰς μακρὰν δὲ τοῦτο ποιήσας, εἶδε μὲν οὐδὲν, γέγονε δὲ τῆ-

μίξηρος ἐκ Δείας δυνάμεως· κακίθην ἀπαναστάς, πρὸς τὰ ἴδια ὄχετο. Ἐκείσε τοίνυν κατασχεθεὶς ὡς καταδικός, ἐγκλήματι φόνου, τῷ ξύλῳ τῆς αὐτοῦ κεφαλῆς ὡς ἐν ἀγχόνῃ ὑποπιεσθείσης, τῷ ἐγγωρίῳ οὕτω λεγομένῳ Φούρκῃ, τὴν ἄλθριον καὶ μιανὴν ἀπερρήξει ψυχὴν.

Ἡ δὲ Ἁγία, ὡς ἐκ τούτου διαφημισθεῖσα, καὶ τὰ σκάνδαλα φεύγουσα, δύο καὶ μόνους ἔχουσα Μοναχοὺς μετ' αὐτῆς, ἀνέδραμε πρὸς τὰ μέρη τοῦ στενοῦ· καὶ εὐρούσα Ἐκκλησίαν, ὕδωρ καὶ κηπίου ἔχουσαν, κατώκησεν ἐν αὐτῇ μετὰ τῶν δύο Μοναχῶν, τοῦ τε Ἐυσταθίου καὶ τοῦ Νεοφύτου. Κακίθην πάλιν ἀπάρασα, μετὰ παραδρομῆν χρόνων τινῶν, προσκληθεῖσα ἐν τῷ Βυζαντίῳ παρά τινων Μοναχῶν ἐπὶ τὰ μέρη τοῦ ρεύματος, ἐκείσε τὸ λειπόμενον αὐτῇ τῆς ζωῆς ἔτος διαβιβάσασα Σεαρέστως, ἰάσεις τε καὶ θαύματα οὐκ ὀλίγα τοῖς προσιοῦσι χαρισαμένη, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Μελιτινῆς.

Αὕτη ἡ Ἁγία Μάρτυς, διαβληθεῖσα ὡς Χριστιανῆ, καὶ παραστάσα τῷ Ἀρχοντι, πρῶτον μὲν τύπτεται τὰς ὄψεις, καὶ γυμνῶται ἅπαν τὸ σῶμα· καὶ ὡς Σρίαμβος ἴσταται ἐπὶ πολλὰς ὥρας ἀνακρινόμενη μίσην τοῦ δικαστηρίου· ἀλλὰ καὶ οὕτως ἦν μυκτηρίζουσα τὸν τε Ἀρχοντα, καὶ πάντα τὰ σεβάσματα αὐτοῦ. Εἶτα πολλαῖς βασάνοις ἐκδοθεῖσα, καὶ διατηρηθεῖσα ἀβλαβῆς, τελευταίου ξίφει κατετρώθη, καὶ οὕτω τὸ πνεῦμα τῷ Κυρίῳ παρέθετο.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τῆς Ἁγίας. Ὡδὴ ζ'. Παῖδες Ἑβραίων.

Ἦχος φωνῆς ἑορταζόντων, ἔνθα πέφυκε χορεῦεις Ἀθληφόρε, σὺν παρθένων χοροῖς, τῷ Κτίστῃ μελωδοῦσα· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Μέλη συνθλώμενα ὀρώσα, καὶ ὀνύχων σπαραγμὸν προσκαρτεροῦσα, ἀννηέχθης Χριστῷ, Δυσία μελωδοῦσα· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὡφθης ὡς ἄμπελος θεόφρον, χεῖρας πόδας τε ὡς κλάδους τεμνομένη, καὶ ἡμῖν νοσητῶς, τὸν οἶνον γεωργῆσα, καρδίας τὸν εὐφραίνοντα, καὶ παθῶν ἄθουντα μέθην.

Πῦρ αἰσθητὸν οὐκ ἐπτοήθης, Νεανίας τρεῖς τοὺς πάλαι μιμουμένη· θεῖαν δρόσον καὶ γὰρ, ἐδέξω μελωδοῦσα· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας. Θεοτοκίον.

Ὅλον τὸν ἄνθρωπον φορέσας, ὁ ὑπέρθεός· δίχα τῆς ἀμαρτίας, ἐκ γαστροῦ σε Ἀγνή, προῆλθε σαρκόφρος· ὃν ἐκδυσώπει πίστει σε, τοὺς τιμῶντας διασῶσαι.

Τοῦ Ὁσίου. Ὁ αὐτός.

Ἰνα τῆς ἄνω βασιλείας, ἐπιτύχης καὶ τῆς δόξης τῆς ἀρρήτου, πατουμένης Σοφῆς, καὶ φθειρομένης δόξης, ὡς νουνεχῆς καὶ φρόνιμος, κατεφρόνησας ἐμφρόνως.

Ὅτε ὁ λύκος ὁ πανούργος, τὴν ἀμνάδα σου ἐσπάρραξε δολίως, τότε τούτου Σοφῆς, τὰς μύλας διαθλάσας, ταύτην ποιμὴν ὡς ἄριστος, πρὸς ζωὴν ἐπανηγάγου.

Νόμοις ὑπέικων τοῦ Δεσπότη, τὸ πλανώμενον ἐζήτησας καὶ εὔρες, καὶ τοῖς ὤμοις τοῖς σοῖς, ἀράμενος Παμμάκαρ, οἷα ποιμὴν εἰσήγαγες, μετανοίας ἐν τῇ μάνδρᾳ.

Θεοτοκίον.

Μὴ τὸν ἕνα τῆς Τριάδος, ἀπεγέννησας ἐν δύο ταῖς οὐσίαις, ὑποστάσει μιᾷ, ὀρώμενον Παρθένη· ὧ μελωδῶμεν Πάναγνε, ἀσιγήτως εἰς αἰῶνας.

Τῆς Ἁγίας. Ὡδὴ η'. Ἐπταπλασίως κάμινον.

Νεανικῶς ἠρίστευσας, Ἀθληφόρε πανεύφημε, καὶ κατὰ τῆς πλάνης, ἀνεστήσω τρόπαια· χειρῶν στερουμένη γὰρ, καὶ τῶν ποδῶν ὑπέφρες, καὶ τομῆς μαζῶν, καὶ ἐκριζώσεως Μάρτυς, ἠνέσχου τῶν ὀδόντων, ἐν χαρᾷ μελωδῶσα· Λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὅλοαμπῆς ὡς ἥλιος, παρθενίας λαμπρότησι, καὶ τῆς μαρτυρίας, καλλοναῖς ἐξήσραψας, καὶ κόσμον ἐφώτισας, ταῖς φωτοβόλοις λάμπησι, σὲ Ἀνασασία, τῆς πολλῆς καρτερίας, προθύμως ἐκβοῶσα· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Υλομανῆσαν πάθει, τὴν ψυχὴν με Θεόνυμφε, καὶ ἀμαυρουμένην, προσβολαῖς τοῦ ὄφους, ταῖς σαῖς παρακλήσεσιν, ἐκ τῶν δεινῶν καθάρισον· καὶ φωτιστικῆ, ἐπισκιάσει σε Μάρτυς, καταύγασον βοῶντα· Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν Ἀγνήν καὶ ἄμωμον, ἡ Παρθένος ποθήσασα, ἄμωμον καὶ σῶμα, καὶ ψυχὴν ἐτήρησε, παθῶν ὑπεκκαύματα, ὑπομονῇ τεφρώσασα, πειρὰν τε πολλῶν, ὑπενεγκῆσα βασάνων· καὶ νῦν ἐπερανίους, ἐν θαλάμοις χορεύει, σὺν σοὶ εὐφραينوμένη, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Ὁσίου. Νεκηταὶ τυράννου.

Ἀπωλείας βόθρῳ, τὴν ἀγνήν συνώθησε περὶ ῥιζερὰν σου, ὁ κακοῦργος ὄφεις· ἀλλ' αὐτὴν ἀνήγαγες Πάτερ πανσόφως, Εὐλογεῖτε μέλπων, τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Καὶ ἐν βίῳ Πάτερ, περιῶν Ἀβράμει καὶ μετὰ τέλος, ἰατρὸς νοσοῦντων, ἀνεδείχθης Πνεύματος χάριτι θεῖα, Εὐλογεῖτε μέλπων, τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Ἀκακία Πάτερ, ἐν δικαιοσύνῃ τε καὶ σωφροσύνῃ, πίστει διαλάμψας, τοῖς Ἀγγέ-

λοισ Ὅσιε συνηθμῆθης· Εὐλογεῖτε μέλπων, τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ρεῖθρου ζῶντος ὦφθης, πανάγιον σκῆνωμα ἐξ οὗ πιόντες, οἱ θανατωθέντες, τὴν ζωὴν κληρούμεθα ἀναβοῶντες· Εὐλογεῖτε πάντα, τὰ ἔργα τὸν Κύριον. Ὁ Εἰρμός.

» **Ν**ικηταὶ τυραίνου, καὶ φλογὸς τῆς χάρι-
» τός σου γεγονότες, οἱ τῶν ἐντολῶν σου,
» σφοδρὰ ἀντεχόμενοι Παῖδες ἐβῶν· Εὐλογεῖτε
» πάντα, τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Τῆς Ἁγίας· Ὡδὴ δ'. Ἐξέστη ἐπὶ τοῦτο.

Γκρίω ἀνηρτήθης, Λόγου Θεοῦ, εἰκονίζουσα πάθος σωτήριον, καὶ ἐκκοπήν, ἠνεγκας χειρῶν σου καὶ τῶν ποδῶν, ὀδόντων τὴν ἐκρίζωσιν, γλώσσης τὴν ἀφαίρεσιν καὶ μαστῶν, ἀγνή Ἀναστασία, Μοναζουσῶν τὸ κλέος, καὶ τῶν Μαρτύρων ἐγκαλλώπισμα.

Ως νύμφη ὠραῖσθης καλλοποιῶ, ἀρμοσθεῖσα νυμφίῳ παθήμασι, καλλοποιοῖς, ἔνδον τε θαλάμων φωτειδῶν, ὡς ἐκλεκτὴ ἐσκηνώσας, φέρουσα λαμπάδα παρθενικὴν· καὶ νῦν συμβασιλεύεις, τῷ ζῶντι εἰς αἰῶνα, Ἀναστάσιᾳ διαλάμπουσα.

Σταλάζουσιν οἱ πόνοι σου γλυκασμὸν, ἀμαρτίας πικρίαν ἐξαίροντες· ἡ δὲ σορὸς, βρῦει ἱαμάτων τοὺς ποταμούς, καὶ κατακλύζει πάντοτε, πάθη καὶ νοσήματα χαλεπὰ, εἰς δόξαν τοῦ Σωτῆρος, σεμνὴ Ἀναστασία, τοῦ ἐπαξίως σε δοξάσαντος.

Πρίστειψαν γυναῖκες τῷ σῶ Σταυρῷ, κρατυνηθεῖσαι Χριστὲ παντοδύναμε, καὶ τοῦ ἔχθρου, κάραν πολυμήχανον ἀνδρικῶς, Λόγε Θεοῦ συνέθλασαν, καὶ τοῦ Παραδείσου χαρμονικῶς, τὴν οἴκησιν λαχῆσαι, θεώσεως μετέσχον, ἐπιτηδεῖως ἀνυμνοῦσαί σε.

Θεοτοκίον.

Φορέσαντά σε σάρκα ἐκ γυναικός, ὡς ἐπέγνω ἡ Μάρτυς σου Κύριε, παρθενικαῖς· κατηγλαῖσμένη μαρμαρυγαῖς, καὶ Μαρτυρίου αἵματι, περινηθισμένη σοι τῷ Χριστῷ, ὀπίσω τῆς Μητρὸς σου, ἐνδόξως προσηνέχθη, ὡς βασιλεύοντι τῆς κτίσεως.

Τοῦ Ὁσίου· Κυρίως Θεοτόκον.

Γδεῖν κατηξιῶθης, Πάτερ θεοφόρε, τὰ δι' ἐλπίδος σοι πάλαι ποθούμενα, ἃ ὀφθαλμὸς οὐ κατεῖδε, καὶ οὖς οὐκ ἤκουσεν.

Ωραῖος ἀπεφάνθης, θεαῖς ἀγλαταῖς, τῶν ἀρετῶν διαλάμπων Ἀβραμίε, καὶ τῷ τῶν ὀλων Δεσπότη, χαίρων παρίστασαι.

Συνήθης ταῖς χορείαις, πάντων τῶν Ὁσίων, καὶ σὺν αὐτοῖς τῆς θεώσεως Ὅσιε, ἐπιτυχῶν ἱκετεύεις, εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

Ημέραν εὐφροσύνης, ἄγει χαρμοσύνης, τῆς ἱεράς σου ὦ Πάτερ κοιμήσεως, ἡ Ἐκκλησία, τιμῶσα τὴν πολιτείαν σου. Θεοτοκίον.

Φκλάγαθε Παρθένε, τὴν κεκακωμένην, τῇ ἀμαρτία ψυχῆν μου ἀγαθυνον, καὶ ἀγαθῶν αἰώνιων, μέτοχον ποίησον. Ὁ Εἰρμός.

» **Κ**υρίως Θεοτόκον, σὲ ὁμολογῶμεν, οἱ διὰ
» σοῦ σεσωσμένοι Παρθένε ἀγνή, σὺν ἀ-
» σώματοις χορείαις, σὲ μεγαλύνοντες.

Ἐξαποστειλάριον τῆς Ὁσιομάρτυρος.

Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Μοναζουσῶν τὸ κλέος, καὶ ὠραιότης Μαρτύρων, Ἀναστασία σὺ ὦφθης, ἐν παρθενίᾳ ἀσκήσσα, καὶ καρτερῶς ἐναθλήσσα, ὑπὲρ Χριστοῦ τῆς ἀγάπης.

Τῆ Ὁσίου· Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Ως ἐλυτρώσω Ὅσιε, τῷ Θεῷ καὶ Σωτῆρι, ἐκ πλάνης κακοδαίμονος, σύστημα δυσσεβούντων, Ἀβραμίε θεοφόρε, καὶ τὴν πάλαι πεσοῦσαν, εἰς ἀπώλειας βάραθρον· καὶ ἡμᾶς ταῖς εὐχαῖς σου, ῥῦσαι πολλῶν, πειρασμῶν καὶ θλίψεων καὶ κινδύνων, τοὺς πόθῳ ἐκτελεθνταῖς σου, τὴν σεβάσιμον μνήμην. Θεοτοκίον.

Θεοφανῆς Παραδείσος, ὦφθης ἔχυσα μέσον, ἔξυλον ζωῆς τὸν Κύριον, ἄχραντε Θεοτόκε, ἐξ οὗ φαγόντες οὐκ ἔτι, ἀποθνήσκωμεν ὄλως, ἀλλὰ ζωὴν ἀμείνονα, διὰ σοῦ ζῶμεν πάντες, τὸ τοῦ Σταυροῦ, ἔπλον περιφέροντες καὶ νικῶντες, τὸν ἀπρστάτην τύραννον, σὲ ὑμνῶντες Παρθένε.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωῆχου.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ὄρθρου, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ Α'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Ζηνοβίου, καὶ Ζηνοβίας τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ.

Εἰς τὸν Ἑσπερινόν.

Εἰς τὸ, Κυρίε ἐκέκραξα, ψάλλομέν Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Μαρτυρίου ἐν αἵματι, τὴν στολὴν σου Ζηνοβίε, ἐπιχρώσας ἐνδοξε ἀπετέλεσας, ἱερωτέραν ἐν χάριτι· μεθ' ἧς εἰσελήλυθας, ὡς σοφὸς Ἀρχιερεὺς, τῶν Ἁγίων εἰς Ἁγία, δῦμά

ἄμωμον, διὰ σέ τῷ τυθέντι καὶ τελεία, προσ-
φορὰ καθαρωτάτη, ἀνενεχθεὶς ἱερώτατε.

Εομένον τοῦ σώματος, τῆς ψυχῆς σου τὸ
ἔνδοθεν, κάλλος διαδείκνυτο ἀξιάγαστε,
Ἰερομάρτυς λαμπρότερον, θεόφρον Ζηνόβιε, Ἱε-
ρέων καλλονή, Ἀθλοφόρων τὸ καύχημα, τῶν
θαυμαίων τε, ἢ αἰένναος βρύσις τῶν πνευμάτων,
ἀκαθάρτων ὁ διώκτης, καὶ βραβευτῆς τῶν ψυ-
χῶν ἡμῶν.

Συναθλεῖν σοι προήρηται, ἀδελφαὶ συμφο-
ροῦσά σοι, Ζηνοβία πάνσοφε ἢ ὁμαίων
σου· τὰ τῶν λεβήτων γὰρ βράσματα, ἀνδρείως
ὑπήνεγκα, τοῦ περὶ τὴν ἀπειλήν, καὶ τὸν
βίαιον θάνατον· ὅθεν ἔτυχε, μετὰ σοῦ τῶν σε-
φαίνων τῶν τῆς νίκης, καὶ τῆς ἄνω βασιλείας,
Ἰερομύστα Ζηνόβιε.

Δόξα, Ἦχος πλ. β΄.

Ἰωάννου Μοναχοῦ· οἱ δὲ τοῦ Στουδίτου.

Ασματικὴν χορείαν κροτήσωμεν σήμερον,
ὦ φιλομάρτυρες, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῶν πα-
νευσεβῶν Ἀθλητῶν, Ζηνοβίου καὶ Ζηνοβίας·
οὗτοι γὰρ τῆς Τριάδος γεγόνασιν ὑπέρμαχοι·
καὶ ἐν σταδίῳ ἀνδρείως, τὸν ἀόρατον ἐχθρὸν,
ἐν τῷ σεπτῷ αὐτῶν αἵματι ἀπέπνιξαν, καὶ
τὸν τῆς νίκης στέφανον ἐνδόξως ἐκομίσαντο·
διὸ πρὸς αὐτοὺς ἀναβοήσωμεν· Ζεῦγος ἅγιον
Κυρίῳ, εὐλογημένη δυὰς καὶ πεφωτισμένη, τὸν
σωτήρα πρέσβευε, ὑπερ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Τριήμερος ἀνάστης.

Αντίληψις καὶ σκέπη μου, ὑπάρχεις Πανα-
μώμητε, Θεοτόκε· σέ γὰρ ἔχω βοηθόν, ἐν
θλίψεσι καὶ νόσοις, καὶ ταῖς σενοχωρίαις, καὶ
σέ δοξάζω τὴν ἀμώμητον.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Εὐχὴ ξύλω τὴν ζωὴν ἡμῶν, ὀρώσα ἢ πανά-
μωμος, Θεοτόκος, κρεμαμένην μητρικῶς,
ὠδύρετο βοῶσα· Υἱέ μου καὶ Θεέ μου, σῶσον
τοὺς πόθῳ ἀνυμνοῦντάς σε.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, λέγονται οἱ
Κανόνες τῆς Ὀκτωήχης, καὶ τῶν Ἀγίων ὁ παρών.

Ποίημα Ἰωσήφ.

Ἦδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ἄσμα ἀναπέμφωμεν.

Θρόνῳ παριστάμενος Θεοῦ, ὡς ἱερεὺς εὐ-
πρόσδεκτος, καὶ μάρτυς ἄριστος, Ζηνόβιε
τρισμακάρι, τὴς πόθῳ τιμῶντάς σε, μνήμην τὴν
φοτοφόρον, τῶν τοῦ βίβι λύτρωσαι σκανδαλίων.

Αἴγλη φωτιζόμενος Σοφῆ, τῆς τρισηλίου λαίμ-
ψεως, σκάτος διέλυσας, Ἑλλήνων δυσφη-

μίας· καὶ φέγγει τῶν λόγων σε, πάντας κατα-
φωτίσας, νῦν μετέβης πρὸς ἄδυτον φέγγος.

Ανθραξ δεδειγμένος νοκτός, πυρὶ προσανα-
πτόμενος, τῷ Θεῷ Πνεύματος, ἀπάντων
τὰς καρδίας, ὑψήψας πρὸς ἔρωτα, θεῖον ἱερα-
μύστα, καὶ τὴν πλάνην κατέφλεξας πάσαν.

Θεοτοκίον.

Χαίροις ὁ πανάγιος ναός, ὁ πάκος ὁ θεό-
δροσος, ἐσφραγισμένη πηγὴ, τῷ ἀθανάτου
ρείθρου, τὴν ποιμνὴν σου Δέσποινα, φυλάττε
ἐκ παντοίων, πολεμίων ἀπολιορκήτως.

Ἦδὴ γ΄. Ἦν φόβον σου Κύριε.

Τῷ μύρῳ τῆς χρίσεως τοῦ Πνεύματος, κε-
χρισμένος Ζηνόβιε, ἱεράτευσας ὡς Ἄγγε-
λος, Μαρτύρων ἐπὶ τέλει, κοσμηθεὶς στεφάνῳ.

Ψυχῶν ἐπιμέλειαν δεξάμενος, γεωργία Θεοῦ
Πνεύματος, καρποφόρους ταύτας ἔδειξας·
διὸ τῆς τοῦ Κυρίου, χαρᾶς ἠξιώθης.

Ομαίων σοι σύμφρων ἀναδέδεικται, Ζηνο-
βία ὦ Ζηνόβιε· συναθλεῖν γὰρ σοι προή-
ρηται, καὶ σοὶ συναπολαύειν, τῆς ἐνθέου δόξης.

Θεοτοκίον.

Τριάδος τὸν ἕνα ἀπεκύησας, τὸ ἀνθρώπι-
νον φορέσαντα, Παναγία Μητροπάρθενε·
ὦν αἴτησαι σωθῆναι, τοὺς σὲ ἀνυμνοῦντας.

Ἦ Εἰρμός.

• **Τ**ὸν φόβον σου Κύριε ἐμφύτευσον, ἐν ταῖς
• καρδίαις τῶν δούλων σου, καὶ γενοῦ
• ἡμῖν στερέωμα, τοῖς σὲ ἐν ἀληθείᾳ, ἐπικα-
• λουμένοις.

Κάθισμα, Ἦχος πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν.

Τὴν σοφὴν ξυνωρίδα τῶν Ἀθλητῶν, εὐφη-
μήσωμεν πίστει μαρτυρικῶς, Ζηνοβίον
ἅπαντες, τὸν ἀήττητον Μάρτυρα, Ζηνοβίαν
ὡσαύτως, τὸ ζεῦγος τὸ τίμιον, ὡς κρατῆρας
θεῖα, προχέοντας ναίματα, ὅθεν αἰέναιως, καθ'
ἐκάστην ἀντλοῦμεν, πιστῶς τὰ ἰαίματα, εὐσε-
βῶς ἀνακραζόντες· Ἀθλοφόροι πανεύφημοι,
πρεσβεύσατε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμά-
των ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἑορταίζουσι πόθῳ,
τὴν ἀγίαν μνήμην ὑμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ασθενεῖα βαρεῖα περιπεσών, καὶ δεινῶς ἐν
τοῖς πόνοις κατακαμφθεὶς, οὐ φέρω τὸν
καύσωνα, τῆς δεινῆς ῥαθυμίας μου· ἀλλ' ὁ εἰ-
δὼς ἐκάστου, Σωτήρ τὴν ἀσθενεῖαν, καὶ ὡς
Πατὴρ παιδεύων, τοὺς γνώμη σοὶ πταίσαντας,
σύ με ἀναστήσαιο· δυνατὸς γὰρ ὑπάρχεις, ἑσ-
θαι νοσήματα, καὶ ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος,
ἵνα πάντοτε κράζω σοὶ· Μεγίστα σου τὰ ἔργα

Σωτήρ, φοβερά τε ὄντως τὰ θαυμασία· καὶ γὰρ πισυὺς λυτρώσαι, λιταῖς τῆς τεκούσης σε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Εν τῷ ξύλῳ ὄρωσα τῷ σταυρικῷ, ἡ πανάμωμος Μήτηρ τὸν Λυτρωτὴν, ἐθρήνει δακρῦουσα, καὶ πικρῶς ἀπεφθέγγετο· καὶ συνοχῇ καρδίας, τὰς κόμας ἐσπάραττε, καὶ πρὸς αὐτὸν ἐβόα· Υἱέμου καὶ Κύριε, πῶς σε τῶν Ἑβραίων, ἀνομώτατος δῆμος, ἀδίκως προσπήγνυσι, τῷ Σταυρῷ ἀναμάρτητε; πῶς καὶ θέλων ὑφίστασαι, ὄξος καὶ τὴν τρῆσιν πλευράς, χολήν τε, οἴμοι! καὶ ἦλθε μακρόθυμε; ἀλλὰ δόξα σε Σῶτερ, τοῖς θείοις παθήμασι.

Ὡδὴ δ'. Ἐπέβης ἐφ' ἵππους.

Υψόθεν ἐφάνης, ἄθλοισ σεπτοῖς ὠραιότατος, καὶ ἐδέξω στεφάνους τῆς νίκης σοφέ, καὶ αἰωνίου ἔτυχες ἀγαλλιάσεως· διό σε εὐφημοῦμεν, Μάρτυς ἱεράρχα Ζηνοβίε.

Τὸν ξύλῳ ταθέντα, ἐθελουσίως μιμούμενος, ἀνηρητήης ἐξέσθης Ζηνοβίε, καὶ τῆς φθορᾶς μακάριε καὶ τῆς νεκρώσεως, ἀπεδύθης τὸ πάχος, ἀφθαρτον στολήν ἐνδυσάμενος.

Εύχῃ σου ἐδραία, τὰ τῶν δαιμόνων ἰδρύματα, κατεβλήθη, ναοὶ δὲ ἐρράγησαν, ἀρῶραγεστάτη πίστει σου ἀφανιζόμενοι, ὧ Ζηνοβίε μάκαρ, Ἱερομαρτύρων τὸ καύχημα.

Θεοτοκίον.

Τῷ ξένῳ σε τόκῳ, τοὺς ἐκ Θεῶ ζενιτεύσαντας, ἐν αὐτῷ ὠκείωσας Πανύμνητε· μεγαλοφώνως ὄθεν σε πίστει δοξάζομεν, καὶ κραυγαζομεν· Χαῖρε, πάντων γηγενῶν τὸ διάσωμα.

Ὡδὴ ε'. Ἴνα τί με ἀπώσω.

Ἡ τοῦ θῆλεος φύσις, Πνεύματι νενεύρωται Θεῷ καὶ ἦσχυνε, τὸν τὴν Εὐάν παλαι τὴν προμήτορα ἐξαπατήσαντα, καὶ τῆς θείας δόξης, ἐν οὐρανοῖς κατηξιώθη, Ζηνοβία τοῖς ἄθλοισ ἐκλάμπουσα.

Ομβροτόκος νεφέλη, γέγονεν ἡ γλῶσσά σου ὡς ὑετίζουσα, εὐσεβείας ὄμβρους, καὶ πιστῶν τὰς καρδίας ἀρδεύουσα, καὶ πρὸς εὐκαρπίαν, τὰς διανοίας ὀδηγοῦσα, ἐναρέτων Ζηνοβίε πράξεις.

Παρθενίας ἀκτίσι, τῆς φιληδονίας τὸ σκότος ἐμείωσας, καὶ φωτὶ τῶν ἄθλων, ἀθείας τὴν νύκτα ἠφάνισας, Ζηνοβία Μάρτυς, τοῦ Ἰησοῦ ὠραία νύμφη, καταγώγιον θεῖον τοῦ Πνεύματος.

Θεοτοκίον.

Αμαρτίας βαρέα, πάντοτε περίκειμαι φορτία Ἀχραντε, καὶ βοῶ σοι· Τούτων, με-

σιτεῖα τῇ σῆ με ἐλάφρυνον· σὺ γὰρ εἶ προσταίτις, ἀμαρτωλῶν δεδοξασμένη, Λυτρωτὴν καὶ Σωτῆρα κηύσασα.

Ὡδὴ ε'. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Ἡ δέησις τῆς ἐνθέου ψυχῆς σου, προσεδέχθη ὡς θυμίαμα Πάτερ· εἰς γὰρ ὁσμὴν, εὐωδίας παμμακάμ, τῶν παθημάτων Ζηνοβίε ἔσπευσας, τοῦ λάμπαντος ἐκ γυναικός, καὶ τὴν σύμπασαν κτίσιν φωτίσαντος.

Τῷ αἵματι τῆς ἀθλήσεως Μάρτυς, καθηγιάσας τὴν γῆν· τὸ δὲ πνεῦμα, ἐν ἕρανοῖς, ἀνελθὸν πρωτοτόκων, τὴν Ἐκκλησίαν ἐνθέως ἐφαιδρυνε, Ζηνοβίε Ἱεραρχῶν, καὶ Μαρτύρων περιβλεπτον καύχημα.

Εστένωσας τὴν ἀσέθειαν Μάκαρ, πλατυσμῷ τῆς ἀληθοῦς εὐσεβείας, καὶ τὰς ὁδοὺς τὰς εἰς ταύτην φερούσας, τοῖς πλανωμένοις λαοῖς καθυπέδειξας· καὶ ἔσωσας τοὺς χαλεπῶς, θαλαττεύοντας πλάνης τοῖς ὕδασι.

Θεοτοκίον.

Οραίωσον τὴν ψυχὴν μου Παρθένε, ἀμορφία τῶν παθῶν κρατουμένην· καὶ λογισμοῖς, ἀληθοῦς μετανοίας, τὴν ταπεινὴν μου καρδίαν ὀχύρωσον· καὶ σῶσόν με τὸν ἐπὶ σοί, ἀδιστακτῶς Ἀγνή καταφεύγοντα.

Ὁ Εἰρμός.

• **Τ**ὴν δέησιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον, καὶ αὐτῷ
• ἀπαγγεῶ με τὰς θλίψεις· ὅτι κἀκῶν,
• ἡ ψυχὴ μου ἐπλήσθη, καὶ ἡ ζωὴ μου τῷ Ἄδῃ
• προσήγγισε· καὶ δέομαι ὡς Ἰωνᾶς· Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεὸς με ἀνάγαγε.

Κοντάκιον, Ἦχος πλ. δ'. Ὡς ἀπαρχάς.

Τοὺς ἀληθείας Μάρτυρας, καὶ εὐσεβείας κήρυκας, τῶν ἀδελφῶν τὴν δυαῖδα τιμήσωμεν, ἐν θεοπνεύστοις ἄσμασι, τὸν Ζηνοβίον ἅμα τῇ σεπτῇ Ζηνοβίᾳ, ὁμοῦ βιώσαντας, καὶ διὰ μαρτυρίου τευξαμένους στέφος ἀφθαρτον.

Ὁ Οἶκος.

Τὸν γενναῖον καὶ μέγαν Ζηνοβίον ἐν ἄσματων ὠδαῖς εὐφημήσωμεν, καὶ σὺν αὐτῷ τὴν παρθένον καὶ ἄσπιλον Ζηνοβίαν· ὑπάρχει γὰρ συναθλος. Οὗτοι καθεῖλον ἐχθροῦ φρυσιγμάτων, τὴν δὲ πίστιν Χριστοῦ κατετρέψαντες· διὸ περιφανῶς ἐκομίσαντο οὐρανόθεν ἀξίως παρὰ Θεοῦ στέφος ἀφθαρτον.

Συναξάριον.

Τῇ Α'. τῆ αὐτῆ μηνός, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ζηνοβίε καὶ Ζηνοβίας τῶν αὐταδελφῶν.

Στίχοι.

Συγκαρτερεῖ σοι Ζηνοβίε, τὸ ξίφος,
Ἡ καρτερόφρων, καὶ γυνή, Ζηνοβία.

Τμήθη Ζηνοβίη καὶ ἀδελφεὸς ἐν τριακοστῇ.

Οὗτοι ὑπῆρχον ἐπὶ τῆς βασιλείας Διοκλητιανοῦ, εὐσεβῶν γεννητόρων τέκνα· καὶ ὁ μὲν Ζηνοβίος συλλαβθεὶς, παρέστη τῷ Ἡγεμόνι. Ὡς δὲ ἤρωτάτο, ἐπέδωκεν ἑαυτὴν καὶ ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ Ζηνοβία. Τύπτονται σὺν ἀμφοτέροι, καὶ εἰς λέβητα πίσεως ἐμβάλλονται. Διατηρηθέντες οὖν τῇ τοῦ Χριστοῦ χάριτι ἀβλαβεῖς, τὴν διὰ ξίφους δέχονται τελευτήν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῷ Ἁγίῳ Ἱερομάρτυρος Μαρκιανῆ, Ἐπισκόπου Συρακούσης, μαθητοῦ τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Πέτρου.

Στίχ. Χριστοῦ τὸν εὐνοῦν Μαρκιανὸν οἰκέτην
Διὰ βρόχου κτείνουσιν οἱ Χριστοκτόνοι.

Οὗτος, χειροτονηθεὶς ὑπὸ Πέτρου τοῦ Ἀποστόλου, ἀπεστάλη ἐν Συρακούσαις τῆς Σικελίας. Ὡς τοὺς τῶν εἰδώλων ναοὺς εὐχῇ καταστρεφάμενος, καὶ πολλοὺς πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἐπαναγαγὼν, καὶ σημείοις καὶ τέρασι καταπλήξας, υἱοὺς φωτὸς ἀπειργάσατο. Ὅθεν φθόνῳ βαλλόμενοι οἱ Ἰουδαῖοι, μὴ ἐνεγκόντες τὴν παρρησίαν αὐτοῦ, κτείνουσιν αὐτὸν θανάτῳ βιαίῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ἀλεξάνδρου, Κρονίωνος, Ἰουλιανοῦ, Μακαρίου, καὶ ἐτέρων δέκα καὶ τριῶν.

Στίχ. Σὺν Ἀλεξάνδρῳ τῆς τιτάνου τὸ ζέον
Φέρει Κρονίων, υἱὸν οὐ σέβων Κρόνου.

Ἰουλιανὸς καὶ Μακάριος ξίφει
Ζωὴν ἐφεῦρον τὴν μακαριωτάτην.

Οὐ πῦρ ἀναφθὲν, ἔ ξίφος θηχθὲν, Ἄδγε,
Δίς πέντε καὶ τρεῖς ἄνδρας ἐκ σοῦ χωρίσει.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι ἤθλησαν ἐπὶ Δεκίου Βασιλέως ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. Πρῶτος δὲ Ἀλέξανδρος ἐνεχθεὶς, καὶ μὴ δυναμέως στήναι ὀρθὸς διὰ τὸ ποδαλγίαν νοσεῖν, σὺν Κρονίῳ, οἰκίῳ αὐτοῦ ὄντι, καμηλοῖς ὀχούμενοι, διὰ μεσῆς θρατρίζονται· καὶ μετεώρως μαστιχθέντες, τέλος ἀσθέντου ζέοντος κατ' αὐτῶν ἐκχυθέντος, τὰ πνεύματα τῷ Κυρίῳ παρέδωκαν. Ἰουλιανὸς δὲ καὶ Μακάριος, μετὰ πολλὰς τιμωρίας, τὰς κεφαλὰς ἀποτέμνονται. Τῶν δὲ λοιπῶν δεκατριῶν οἱ μὲν ξεσθέντες διαφόρως, οἱ δὲ ξίφεσιν ὑποβληθέντες, καὶ τῶν πίστιν αὐτῶν μὴ προδόντες, ἅπαντες τὸν διὰ μαρτυρίου στέφανον ἠνέγκαντο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Εὐτροπίας.

Στίχ. Τὴν Εὐτροπίαν οἶα νύμφην λαμπαδες
Πρῆπεμπον οἶκῳ τῷ νοητῷ Νυμφίῳ.

Ἄστη διεβλήθη τῷ Ἡγεμόνι Ἀπελλιανῷ ὡς Χριστιανῇ, καὶ ὡς ἀσχολουμένη ἐν ταῖς φυλακαῖς, καὶ περιποιουμένη τοὺς ἐναποκλείστους Ἁγίους· καὶ ἐν πρώτοις μὲν κρεμασθεῖσα, λαμπάσι κατεφλέχθη. Ἐλογίζετο δὲ τὴν φλόγα ὡς ὕδωρ, καὶ διεβεβαίου τοῖς πᾶσιν ἄνδρα ὄραν φοβερόν, καταφύγοντα καὶ δροσίζοντα τάυτην, ὃν καὶ οἱ στρατιῶται ἐβλεπον. Εἰθ' οὕτω σφοδρότερος κολασθεῖσα, ἐν αὐτῇ ταῖς βασάνοις παρέδωκε τὸ πνεῦμα τῷ Κυρίῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Κλεόπα· καὶ τῷ Ὁσίῳ Πατρὸς ἡμῶν Ἰωσήφ, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως· καὶ τῶν Ἁγίων Μαρτύρων, Ἀστερίου, Κλαυδίου, Νέωνος, καὶ τῆς ἀδελφῆς αὐτῶν Νεονίλλης.

Στίχ. Κλαύδιος, Ἀστέριος, ἀλλὰ καὶ Νέων,
Ἄθλω ξίφους ὠφθησαν ἀστέρες νέοι.

Ἐπὶ ξύλου ταθεῖσα ἡ Νεονίλλα,
Ξύλου παλαιᾶν ἐξερευγεται βλάβην.

Ἐν ὑπατεία Διοκλητιανῆ τοῦ πρώτου, ἡγεμονεύοντος Λυσίου τῆς Κιλικίας, ἦσαν οἱ Ἅγιοι οὗτοι Χριστιανοί, ἀλλὰ δὴ καὶ ἀντάδελφοι, ἅμα οἰκοῦντες, καὶ χρήματα ἔχοντες ἰκανά. Τῆς σὺν μητρὸς αὐτῶν τελευτησάσης, εἶχον μητρῴαν· καὶ μετὰ ταῦτα τελευτήσαντος καὶ τοῦ πατρὸς, σπεύδουσα ἡ μητρῴα ἀποκερδήσαι τῶν γονέων αὐτῶν τὰ πράγματα, προδέδωκεν αὐτοὺς τῷ Ἡγεμόνι ὡς Χριστιανούς. Οἱ δὲ νέοι, ἀνακρινόμενοι, εἶπον τῷ Ἡγεμόνι· Ἡμεῖς μὲν ἤδη καταφρονούμεν πάντων, ὧ Ἡγεμόν, καὶ ἕνεκα τῆς πίστεως ἡμῶν πᾶν ἐπέλθον ἡμῖν ὑπομενούμεν. Ἡ δὲ εἰς τόπον τῆς μητρὸς ἡμῶν ἐκλεγείσα οὐ καλῶς, οὐ τὴν θρησκείαν διεκδικούσα παρέστησεν ἡμᾶς τῷ βήματί σου, ἀλλὰ τὴν πατρώαν ἡμῶν καὶ μητρῴαν κληρονομίαν σπεύδουσα ἐναποκερδήσαι, πολλὴν οὖσαν.

Ταῦτα ἀκούσας ὁ Ἡγεμὼν, τοῦ αὐτοῦ ἐφάνη καὶ οὐτεὶς γενόμενος σκοποῦ, ἰδίῳ τέλει. Καὶ εὐθέως τὸν Κλαύδιον σύραντες ἐκ τεσσάρων, ῥάβδοις τὸν νῶτον αὐτοῦ κατέξαινον. Εἰθ' οὕτως ἐξ ἄκρων τῶν χειρῶν κρεμασθεῖς, τοὺς πόδας τοῖς ἀνθραξίν ἐνεπυρίζετο, καὶ τὰς πλευρὰς πλήκτροις κατεχαράσσετο· καὶ ὀστράκοις ἀνατρίψαντες, κατέφλεξαν ἐν παπύροις. Ὁ δὲ Ἅγιος, ὡς διόλου ἀκούων ἦν· Θῦσον τοῖς θεοῖς καὶ ἀπαλλάγηθι, ἀπαξ εἰπὼν, Περὶ τῆς τοῦ Χριστοῦ μου πίστεως καὶ αὐτοῦ τοῦ θανάτου καταφρονῶ, ποιεῖ ὁ θεός, ἀπεκρίνατο· καὶ καταγαγόντες αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ξύλου, τῇ φυλακῇ ἐναπέβριψαν.

Τὸν δὲ Ἀστέριον παρέστησαν· πρὸς ὃν ὁ Λυσίας φησὶ. Τί σου τὸ ὄνομα; Καὶ ὡς σιωπῶν ἦν, θλασθῆναι τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ προσέταξεν, ἀκούειν δὲ τὸν Ἅγιου διὰ τοῦ κήρυκος, Θῦσον τοῖς θεοῖς. Ὁ δὲ «Ὁ βούλει, ὧ Ἡγεμὼν, ποιεῖν, ποιεῖ, ἀντέφησεν, ἐγὼ γὰρ οὐ πώποτε τὸν Χριστὸν καὶ Θεὸν μου ἀρνήσομαι». Τότε κρεμασθεῖς κατέξετο· καὶ ἀνθρακίᾳ ὑποστρωθεισῆς, οἱ πόδες αὐτοῦ κατεφλέγοντο· εἶτα ῥάβδοις μαστίξαντες, τῇ φυλακῇ παραδεδώκασι, καὶ τὸν Νέωνα παρέστησαν. Ὡς καί, τί τὸ ὄνομα, ἐρωτηθεὶς, ἔφη· Εἰ τὸ ὄνομα βούλει, ὧ Ἡγεμὼν, μαθεῖν, Νέων καλούμαι, πλέον δὲ τούτου ἐξ ἐμοῦ μὴ ἐλπίσης· ἀντάδελφος γὰρ ὢν τῶν πρὸ ἐμοῦ τιμωρηθέντων, διαιρεθῆναι ἀπὸ τούτων οὐ δύναμαι· ἀλλ' ὑπὲρ τῆς τοῦ Χριστοῦ μου ὁμολογίας ἤδη πρόκειμαι σοι, καὶ μὴ μένε ποιεῖν ὁ βούλει. Τότε τεύαντες καὶ αὐτὸν, σφοδρῶς ἐτύψαν, ὑποστρώσαντες καὶ τοῖς ποσίν αὐτοῦ ἀνθρακας· καὶ τυψαντες ἐπὶ πολλὰς ὥρας, τῇ φυλακῇ ἐναπέθεντο.

Τῇ δὲ ἐξῆς προκαθίσαντος τοῦ Λυσίου, παρέστησαν τὸν Ἅγιον Κλαύδιον. Καὶ ὁ Λυσίας· Εἰ σεαυτὸν νοθετήσας καὶ μεταβαλὼν, ἔφη, κρεῖττονος γέγονας λογισμοῦ, φράσον ἡμῖν. Καὶ ὁ Ἅγιος· Τολμηρότερός σοι παρίσταμαι ὑπὲρ τὴν χθές, ῥωμαλεώτερος καὶ θαρσαλιώτερος ταῖς βασάνοις σου γεγυῶς. Καὶ εὐθέως τὰ ἄκρα τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν αὐτοῦ ἀσφαλῶς δῆσαντες, ἀπηρόσαν· καὶ ἀθρήμβολα καὶ χειρολάβους ἐνεγκόντες, τοὺς ἀρμούς τῶν

χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν αὐτοῦ ἐξήρθωσαν· καὶ μετὰ πολ-
λὰς ὥρας τῆς ἀναρτήσεως, καταγαγόντες αὐτὸν ἡμιθανῆ,
τῇ φυλακῇ παρέδωκαν.

Καὶ πρὸς τὸν Ἅγιον Ἀστέριον, παραστάντα, ἀπιδὼν ὁ
Λυσίας, Σὺ τί λέγεις; ἔφη· ἐσκέψω θῦσαι τοῖς θεοῖς,
καὶ ἀπαλλαγῆναι τοῦ λοιποῦ τῶν βασάνων; Καὶ ὁ Ἅ-
γιος· Ὁ Θεὸν εἰδὼς ἀληθινόν, καὶ πάσας ἔχων ἐν αὐτῷ
τὰς ἐλπίδας, οὐ φροντίζει θανάτου, καὶ μυρίοις δεινοῖς
περιπέσοι. Ὁ Λυσίας εἶπε· Κρεμάσαντες αὐτὸν, τὰς
πλευρὰς αὐτοῦ ξείσατε, καὶ τὰ ἄκρα τῶν χειρῶν καὶ τῶν
ποδῶν ἀφαιρηθῆτω, καὶ ὀβελίσκοις πεφυρωμένοις τοὺς μη-
ρούς αὐτοῦ καταφέξατε. Τούτων οὕτω γενομένων, ὁ Ἅ-
γιος δριμυτάτων αἰσθόμενος τῶν ὀδυνῶν « Ἴδοι ὁ Θεὸς
ἃ πράττειτε δυσσεβέστατε, ἐξεβόησε, καὶ τὴν ἐκ σοῦ ἐκδί-
κῃσιν ἀξίαν ἀποτίσαι ». Καὶ ὁ Ἄρχων, τοῦτον μὲν τῇ
φυλακῇ ἀπορρίφῃναι προσέταξε, τὸν δὲ ἕτερον εἰς ἐξέ-
τασιν παραστήναι.

Ὡς οὖν παρέστη ὁ Ἅγιος Νέων, καὶ ὁ αὐτὸς πάλιν
ἦν, τείναντες καὶ αὐτίς, τοῖς βουνεύροις κατέξαινον· καὶ
τὰς προτέρας πληγὰς ἐπαναξάναντες, καὶ ἐν τραῦμα τὸ ὅ-
λον σῶμα ἀπαρτίσαντες, τῇ φυλακῇ ἐναπέβριψαν.

Τότε καὶ τὴν τῶν Ἁγίων ἀδελφὴν Νεονίλλαν ἀχθῆ-
ναι ὁ Ἡγεμὼν ἐκέλευσε· καὶ ὡς καὶ ταύτην εὖρε· στε-
ρεωτέραν πέτρας τῇ πρὸς Χριστὸν πίστει, τὸ πρόσωπον
αὐτῆς τύπτεσθαι προστάσσει, τοὺς πόδας τε ἅμα δεθῆναι,
καὶ τὰ πέλματα τῶν ποδῶν αὐτῆς λώροις κατακίβδηται·
καὶ τούτων γενομένων, ἐξ ἄκρων χειρῶν δῆσαντες ἀπῆώ-
ρησαν. Εἶτα τὴν κεφαλὴν ξυρίσαντες, καὶ ἐκ τεσσάρων
τείναντες, λώροις ὡμοῖς κατέξαινον τὰς σάρκας αὐτῆς.
Μετὰ δὲ ταῦτα ὑπτίαν ἐν τῇ γῇ ἀπλώσαντες, ἀνθρακίαν
τεθείκασιν κατὰ τῶν σπλάγγων αὐτῆς ζέουσαν, καὶ τοῦ
ζῆν διὰ ταύτης ἀπῆλλαξαν. Εἶθ' οὕτω τὸ τίμιον αὐτῆς
σῶμα σάκκῳ ἐμβαλόντες, κατὰ μέσον τῆς θαλάσσης ἠ-
κόντισαν. Τοὺς δὲ Ἁγίους Κλαύδιον, Ἀστέριον, καὶ
Νέωνα, ἔξω τοῦ τείχους κατατομήσαντες οἱ στρατιῶται,
βορὰν τοῖς θηρίοις ἔρριψαν, καὶ οὕτως ἐτελειώθησαν οἱ
Ἅγιοι καὶ καλλίνικοι τοῦ Χριστοῦ Μάρτυρες, καὶ αὐ-
τάδελφοι.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων
ἐκ τῶν Ἑβδομήκοντα, Τερτίου, Μάρκου, Ἰού-
στου, καὶ Ἀρτεμᾶ.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι εἰσὶν ἐκ τῶν Ἑβδομήκοντα,
ἐν τῇ πρὸς Θεὸν πίστει πεφωτισμένοι· καὶ ὁ μὲν
Τέρτιος Ἐπίσκοπος γέγονε δεύτερος Ἰκνίου μετὰ Σω-
σίπατρον, καὶ τούτου τὸ ὑστέρημα ἀνεπλήρωσε, καὶ τοὺς
παραληφθέντας πάντας τῷ Ἁγίῳ Βαπτίσματι ἀνεκαίνισε,
θαυματουργὸς ἐξαισίως γεγονώς. Ἐγραψε δὲ καὶ τὴν
πρὸς Ῥωμαίους Ἐπιστολήν.

Μάρκος δὲ ὁ τοῦ Βαρνάβα πρὸς ἀδελφοῦ ἀνεψιός, οὗ
ὁ Ἀπόστολος ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς μέμνηται, καὶ αὐτὸς Ἀ-
πολλωνιάδος Ἐπίσκοπος προκεχειρίστο, ἐξολοθρεύσας ἐν τῷ
τῆς ἀληθείας κηρύγματι τὰ τῶν εἰδώλων σεβάσματα.

Ἰούστος δὲ, ὁ καὶ Ἰησοῦς, Ἐλευθερουπόλεως Ἐπίσκο-
πος γέγονε, πάντας ἐκκύσας εἰς ἐπίγνωσιν τῆς ἀληθείας
τῷ λόγῳ τῆς διδασκαλίας αὐτοῦ.

Ἀρτεμᾶς δὲ Λύστροις ἐπισκοπεῖ, πᾶσαν δαιμονικήν
λύσας στραγγαλιάν, ὡς τοῦ Χριστοῦ δόκιμος ὑπῆρέτης.
Οὗτοι ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας ἀγωνισάμενοι, καὶ πειρασμοῖς οὐ
τοῖς τυχοῦσι περιπεσόντες, ἐν εἰρήνῃ τὰ πνεύματα αὐτῶν
τῷ Κυρίῳ παρέθεντο.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σε πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέη-
σον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ'. Παῖδες Ἑβραίων.

Ρεῖθροις αἱμάτων κατασβέσας, παναοίδιμε
τὸ πῦρ τῆς ἀσεβείας, τῶν θαυματίων ἡ-
μᾶς, ἐκάστοτε δροσίσεις, τῷ κφετῷ Ζηνόβιε;
τοὺς ἐν πίστει σε ὑμνοῦντας.

Θεῖον εἰς γνώφον ὑπεισδύσας, τὸν ἀθέατον
ὡς δέμις ἐθεάσω, τὴν ψυχὴν καὶ τὸν
νοῦν, φωτίζοντά σε Μάικαρ, εὐσεβοφρόνως μελ-
ποντα· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Μάρτυς ὁμαίμων συμφρονῆσα, καὶ τὰ ὅσια
συμπράττουσά σοι πόθῳ, τῆς ἐκείθεν
χαρᾶς, σὺν σοὶ καταξιοῦται, ἱερούργε Ζηνόβιε·
μεθ' ἧς πίστει σε τιμῶμεν. Θεοτοκίον.

Τόπος Παρθένε ἀνεδείχθης, ἀγιάσματος ἐξ
οὗ Θεὸς ἐφάνη, ἀγιάζων ἡμᾶς, τοὺς πί-
στει μελωδοῦντας· Εὐλογημένος πάναγνε, ὁ
καρπὸς τῆς σῆς κοιλίας.

ᾠδὴ η'. Οἱ Θεορρήμονες Παῖδες.

Οὐκ ἐδειλίσας ξίφος Ἱεράρχα, οὐκ ἐπτοή-
θης κινδύνους, οὐ κατεπλάγης τὸν θά-
νατον, ἀθανάτη σε δόξης, δεικνύοντα μέτοχον.

Γερηγὸς μυσηρίων ἀνεδείχθης, καὶ σεαυτὸν
ἱερεύσας, θῦμα εὐῶδες γεγέννησαι, καὶ τῆς
ἄνω τραπέζης, Ζηνόβιε ἄξιον.

Θαυματουργίαις ἐκλάμπων Ἱεράρχα, μαρ-
τυρικᾶς λαμπηδόνας, περιφανῶς ἐναπή-
στραψας, καὶ τὸν ζόφον τῆς πλάνης, εἰς τέλος
ἐμείωσας. Θεοτοκίον.

Τὸν ἀγεώργητον βότρυν συλλαβοῦσα, ἀνα-
πηγάζοντα οἶνον, Παρθενομητορ ἀφέσεως
τῶν παθῶν με τῆς μέθης, ἀπαλλάξον δέομαι.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ο**ἱ Θεορρήμονες Παῖδες ἐν τῇ καμίνῳ, σὺν
» τῷ πυρὶ καὶ τὴν φλόγα, καταπατοῦν-
» τες ὑπέψαλλον· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα, Κυρίῳ
» τὸν Κύριον.

ᾠδὴ θ'. Ἐφριξε πᾶσα ἀκοή.

Γστασε πρὸ δικαστικῶν, Παναοίδιμε βημα-
τιων τὴν σάρκωσιν, διαπρυσιῶ φωνῇ, ἀνα-
κηρύττων τοῦ Παντοκράτορος, καὶ τὰ παθη-
ματα αὐτοῦ, σταυρόν τε καὶ θάνατον, καὶ
τὴν ἀνάστασιν, δι' ἧς ἔσωσεν ἡμᾶς ὡς φιάν-
θρωπος.

Ωσαῦμα πῶς μετὰ σαρκός, τοὺς ἀσάρκους
δυσμενεῖς ἐτροπώσατο! πῶς καταβέβλη-
κε, δι' ἀσθενείας τὸν πολυμήχανον! πῶς οὐρα-
νίοις Λειτουργοῖς, συνήφθη ὁ γῆινος, ἀγωνισά-
μενος, ὁ Ζηνόβιος· ὃν νῦν μακαρίζομεν.

Σώματα Μάρτυρες σεπτοί, αἰκισμοῖς παν-
τοδαποῖς παρεδώκατε, προσαποβλέπον-

τες, τὴν δι' αἰῶνος μακαριότητα· ἀδελφικῇ γὰρ τῇ στοργῇ, ἀλλήλοις συνδύμενοι, μαρτυρικαῖς καλλοναῖς, ἐλαμπρύνθητε· διὸ μακαρίζεσθε.

Η μνήμη σήμερον ὑμῶν, φωταυγία λαμπομένη τοῦ Πνεύματος, πᾶσιν ἐπέλαμψε, θαυμαίων χάριν ἐναπαστράπουσα, καὶ ἰαμάτων ποταμὸς, πηγαῖζει ἐκάστοτε· ἦν ἐορτάζοντες, μακαρίζομεν ὑμᾶς Χριστομάρτυρες.

Θεοτοκίον.

Φώτισον πύλη τοῦ φωτός, τῆς καρδίας μετὰ ὄμματα δέομαι, μακρὰν ἐλαύνουσα, τῆς ἀμαρτίας σκότος βαθύτατον, ἐκ τῆς ἀθλίας μου ψυχῆς· ἵνα μεγαλύνω σε, ἵνα δοξάζω σε, ἵνα πόθω σε ὑμνῶ τὴν πανύμνητον.

Ὁ Εἰρμός.

• **Ε**φριξε πᾶσα ἀκοή, τὴν ἀπόρρητον Θεῷ
• συγκατάβασιν· ὅπως ὁ Ὑψιστος, ἐκὼν
• κατῆλθε μέχρι καὶ σώματος, παρθενικῆς ἀπό-
• γαστρος, γενόμενος ἄνθρωπος· διὸ τὴν Ἄ-
• χραντον, Θεοτόκον οἱ πιστοὶ μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Φοινίξας ἐρυθρότερον, τὴν ἱεράν σου αἷματι, στολὴν Ζηνοβίε μάκαρ, Χριστῷ παρίστασαι χαίρων, ὡς Ἱεράρχης ἐνθεος, ὑπὲρ ἡμῶν δεόμενος, μετὰ τῆς σῆς ὀμαιίμονος, τῆς ἱεραῆς καὶ Παρθένου, καὶ Μάρτυρος Ζηνοβίας.

Θεοτοκίον.

Σέ κιβωτὸν καὶ τράπεζαν, Προφῆται προηγέρευσαν, στάμνον καὶ ράβδον καὶ ὄρος, καὶ τόμον ἐγγεγραμμένον, παλάτιον καὶ κλίμακα, καὶ γέφυραν μετάγουσαν, εἰς ὕψος Δείας γνώσεως· ἡμεῖς δὲ σε Θεοτόκον, ἀξίως ἀνευφημοῦμεν.

Εἰς τὸν Στίχ. τὰ Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωῆχθ.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ὄρθρου, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπολυσις.

Τῆς Α΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός.

Μνήμη τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων Στάχυος, Ἀπελλοῦ, Ἀμπλίας, Οὐρβανοῦ, Ἀριστοβούλου καὶ Ναρκίσσου· καὶ τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἐπιμάχου.

Εἰς τὸν ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους, ε΄ καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια,

Τρία τῶν Ἀποστόλων.

Ἦχος α΄. Πανεύφημοι Μάρτυρες ὑμᾶς.

Εἰς πᾶσαν ἐξέδραμε τὴν γῆν, ὑμῶν ὁ σωτήριος, φθόγγος Κυρίου Ἀπόστολοι, φέγγει

τῆς χάριτος, καταυγάζων πάντων, τὰς καρδίας ἐνδοχοί, καὶ λύων τῆς ἀπάτης τὴν ζόφωσιν· διὸ πρεσβεύσατε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Στάχυς ὁ πανόλβιος Χριστῷ, κήρυξ καὶ Ἀπόστολος, καὶ Ἀπελλῆς ὁ θαυμασίος, καὶ Ἀριστόβουλος, Οὐρβανός, Ἀμπλίας, καὶ ὁ Δεῖος Νάρκισσος, Τριάδα παναγίαν κηρύξαντες, ἔθνη ἐφώτισαν, καὶ δουλείας ἐλυτρώσαντο· οὓς ἐν πίστει, πάντες μακαρίζωμεν.

Φωστῆρες ὑπέριλαμπροι Χριστῷ, σκευὴ καὶ θαυμάσια, ὄλην τὴν αἴγλην τοῦ Πνεύματος, πίστει χωρήσαντες, Ἐκκλησίας στύλοι, οὐρανοὶ περιδοχοί, τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ διηγούμενοι, αὐτῷ πρεσβεύσατε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος. Καὶ τρία τοῦ Μάρτυρος.

Ἦχος ὁ αὐτός. Ἦκων οὐρανίων ταγματίων.

Τῶν οὐρανίων τὰ κάλλη, ποθήσας ἐνδοξε, τὴν τῶν προσκαιρῶν δόξαν, εἰς οὐδὲν ἐλογίσω· διὸ καὶ ἰσαγγέλως ἐν τῇ σαρκί, βιοτεύων ὡς ἄσαρκος, τὰς πολυτρόπης κολάσεις τῶν διωκτῶν, καρτερῶς φέρεις Ἐπίμαχε.

Εν ἐρανίαις παστάσι, χορευὼν ἐνδοξε, καὶ ἐντρυφῶν τῇ δόξῃ, τοῦ τῶν ὄλων Δεσπότη, Ἐπίμαχε τρισμάκαρ, δυσώπει αὐτὸν ὑπὲρ ἡμῶν τῶν τιμώντων σε, ἵνα τρυφῆς αἰωνίης καὶ τῆς χαρᾶς, σὺν Ἀγγέλοις ἀπολαύσωμεν.

Φωστήρ λαμπρότατος ὠφθης, Μάρτυς Ἐπίμαχε, τοῖς ἐν τῷ σκότει φαίνων, καὶ ἀγνοίας τῷ ζόφῳ, τοὺς παλαι κρατούμενους, φωτίσας ταῖς σαῖς, ἱεραῖς παραινέσεσι· καὶ ἐναθλήσας νομίμως ὑπὲρ Χριστοῦ, νίκης στέφανον ἀπέληφας.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μεταβολὴν μοι τοῦ βίου, Παρθένε χάρισαι, ἀπὸ τῶν ἐμπαθῶν με, μεταφέρουσα τρόπων, πρὸς Δείας ἀπαθείας, νεῦσιν ὁμοῦ καὶ οἰκείωσιν ἄρρητον, πένθος χαρμόσυνον βρῦειν μου τὴν ψυχὴν, ἀεννάως μοι παρέχουσα.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον

Υπὲρ ἡμῶν ὁ Υἱὸς σου, παθεῖν ἠνέσχετο, ἵνα τῷ τούτου πάθει, τὴν ἀπάθειαν πᾶσι, παράσχη Θεοτόκε· ὅθεν αὐτὸν, καθικέτευε πάντοτε, παθῶν παντοίων με ρύσασθαι καὶ ψυχῆς, καὶ τοῦ σώματος πρεσβείαις σου.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωῆχθ.

Ἀπολυτίκιον τῶν Ἀποστόλων:

Ἀπόστολοι Ἁγιοί.

Καὶ τοῦ Μάρτυρος: Ὁ Μάρτυς σου Κύριε.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ἀναγινώσκονται οἱ Κανόνες, εἰς τῆς Ὀκτωήχης, καὶ τῶν Ἀγίων οἱ δύο παρόντες.

Ὁ Κανὼν τῶν Ἀποστόλων, ἢ ἡ Ἀκροστιχίς: Πιστῶς ἐπαινῶ τοὺς Θεοῦ ὑπηρέτας.

Ἰωσήφ.

ᾠδὴ α'. Ἦχος α'. Σοῦ ἡ τροπαιοῦχος.

Πίστει τοὺς γεραίροντας ὑμῶν, τὸ ἱερόν Θεηγόροι μνημόσυνοι, καὶ πανηγυρίζοντας, χαρμονικῶς παθῶν ἀγλύος ῥύσασθε, καὶ τῆς αἰωνίου, χαρᾶς μετόχους ἐργάσασθε.

Ιᾷγεσιν ἐπόμνοι Χριστοῦ, τοῦ σαρκωθέντος δι' οἶκτον Πανόλβιοι, τούτου τε προσταξέσαι, Δεαρχικαῖς καθυπουργοῦντες ὤφθητε, πάντων πλανωμένων, καθηγηταὶ πρὸς εὐσέβειαν.

Στάχυν καὶ Ἀμπλίαν τὸν σοφόν, καὶ Οὐρβανόν, Ἀπελλῆν τε καὶ Νάρκισσον, καὶ τὸν Ἀριστόβουλον, τοὺς τοῦ Χριστοῦ Μαθητὰς χρηματίσαντας, πίστει συνελθόντες, χρεωστικῶς μακαρίσωμεν.

Θεοτοκίον.

Τὸ περιφανὲς ὄρος Θεοῦ, τὴν κιβωτὸν τὴν ἁγίαν καὶ τράπεζαν, στάμνον τε τὴν πάγχρυσον, τὸ καθαρὸν τοῦ Κυρίου παλάτιον, τὴν εὐλογημένην, ἐν γυναιξὶ μακαρίσωμεν.

Ὁ Κανὼν τοῦ Μάρτυρος· ποίημα καὶ οὗτος τοῦ αὐτοῦ Ἰωσήφ.

ᾠδὴ α'. Ἦχος δ'. Ἄσομαί σοι Κύριε.

Ταῖς Δείαις λαμπρότησιν Ἀθλοφόρε, τῆς τὴν φωσφόρον καὶ σεπτὴν, τελοῦντάς σε πανήγυριν, φωτίζεσθαι ἐκέτευε, Ἐπίμαχε μακάριε.

Χαίρων προσεχώρησας ταῖς βασάνοις, μη πτοηθεὶς τῶν διωκτῶν, τὰ Δράση Πανόλβιε· ἀλλ' ἔρωτι τοῦ Κτίστου σου, εὐφραίνε ἀναιρούμενος.

Εἴστης ἐπὶ βήματος Ἀθλοφόρε, τῆς πανοπλίας τοῦ Σταυροῦ, φραττόμενος ὄλος, γενναίῳ φρονήματι, μεγαλύνων τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ασομαί σοι Κύριε ὁ Θεός μου, ὅτι ἀσπύρωσ ἐκ γαστρὸς Παρθένου ἐτέχθης· δι' ἧς καὶ σώζεις ἅπαντας, ὡς μόνος πολυέλεος.

Τῶν Ἀποστόλων. ᾠδὴ γ'. Ὁ μόνος εἰδώς.

Ως στάχυν πολύφορος σοφῆ, ὠραῖθης λόγῳ γνώσεως, τοὺς τῷ λιμῷ τακέντας τῆς πίστεως, ἐκτρέφων Στάχυν Δεομακάριστε, καὶ τροφῆς τῆς κρείττονος, κοινωνοὺς ἐν χάριτι, ἐργαζόμενος σθένει τοῦ Πνεύματος.

Σαγήνη τῆ γλώττη εὐφωῶς, χρυσάμενος ἡλίεσσας, ἐκ τῆ βυθῆ τῆς πλάνης Ἀπόστολε, καὶ προσηγάγου Δεῖον ὀψώνιον, τῷ ἐλθόντι Νάρκισσε, σῶσαι τὸ πλανώμενον, Βασιλεῖ καὶ Δεσπότη τῆς κτίσεως.

Επέδραμες οἶά περ ἀστήρ, Ἐῶας ἐξορμώμενος, καὶ Βρεττανίας πόλεις ἐπέφθασας, Χριστοῦ κηρύττων τὸ Εὐαγγέλιον, καὶ φωτίζων χάριτι, μάκαρ Ἀριστόβουλε, τοὺς πιστῶς δεχομένους τὸν λόγον σου.

Θεοτοκίον.

Παστὰς φωτοφόρος τοῦ Χριστοῦ, καὶ Δρόνος ὑψηλότατος, Θεογεννητορ ὠφθης Πανάμωμε· ἐν σοὶ γὰρ μόνος ἀναπαυσάμενος, τοὺς ἡμῶν ἀφείλετο, κόπους καὶ τὴν μέλλεσαν, τοῖς ἀξίοις νῦτρέπισεν ἄνεσιν.

Τοῦ Μάρτυρος. Τόξον δυνατῶν.

Θράσος ἀσεβῶν ἡμαῖρωσεν, ἐν τῇ παντευχίᾳ τοῦ Σταυροῦ ἐγκαυχώμενος, τροπαιοῦχος καὶ στεφανίτης, τῷ Χριστοῦ Μάρτυς Ἐπίμαχος.

Δέξαν παριδῶν τὴν πρόσκαιρον, καὶ πρὸς τῆς ἀγῶνας ἀποδυσάμενος ἔχαιρε, γενναϊόφρων ὡς στρατιώτης, τῷ Χριστῷ Μάρτυς Ἐπίμαχε.

Σῶμα αἰκισμοῖς παρέδωκας, τὴν ψυχὴν δὲ Μάρτυς, ἀσφαλῶς διετήρησας, Δύμα ἀμωμον τῷ Δεσπότη, σεαυτὸν προσάξας πάντιμον.

Θεοτοκίον.

Χαίροις Μήτηρ ἀπειρόγαμε, ἡ Θεὸν Λόγον ἐν γαστρὶ σου χωρήσασα, καὶ τεκῆσα σεσαρκωμένον, ὡς Θεὸν ὁμοῦ καὶ ἄνθρωπον.

Ὁ Εἰρμός.

• **Τ**όξον δυνατῶν ἠσθένησε, καὶ οἱ ἀσθενῶν
• **Τ**ες περιζώσαντο δύναμιν· διὰ τοῦτο
• ἐστερεώθη, ἐν Κυρίῳ ἡ καρδία μου.

Κάθισμα τῶν Ἀποστόλων.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτῆρ.

Εἰς ἅπασαν τὴν γῆν, ὁ σοφὸς ὑμῶν φθόγγος, ἐξῆλθεν ἀληθῶς, τοῦ Κυρίου αὐτόπται· Ἀπόστολοι ἐνδοξοί, Οὐρβανέ σὺν Ἀμπλία τε, Ἀριστόβουλε, καὶ Ἀπελλῆ σὺν Νάρκισσῳ, μετὰ Στάχυν, ὑπὲρ ἡμῶν τὸν Σωτῆρα, ἀπαύστως πρεσβεύσατε.

Δόξα. Τοῦ Μάρτυρος.

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ταῖς Δείαις λαμπρότησι καλλωπιζόμενος, τὸ σκότος ἐμείωσας, τῆς ἀθείας σοφῆ, ἀθλήσας δι' αἵματος· ὅθεν τὴν παναγίαν, καὶ φωσφόρον σε μνήμην, πίσει ἐπιτελοῦντες, ἐξαι-

τούμεθα πάντες, λαβεῖν θεῖον ἔλεος, Μάρτυς
Ἐπίμαχος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Α γνή παναμώμητε καὶ ἀπειρόγαμε, ἡ μόνη
τὸν ἄχρονον, Υἱὸν καὶ Λόγον Θεοῦ, ἐν
χρόνῳ κηύσασα, τέτον σὺν τοῖς Ἁγίοις, καὶ
σεπτοῖς Πατριάρχεις, Μάρτυσι καὶ Ὅσιοις,
καὶ Προφήταις δυσώπει, δωρήσασθαι ἡμῖν, ἰ-
λασμόν καὶ μέγα ἔλεος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Π αρθένε πανάμωμε, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ
Θεοῦ, ῥομφαία διήλθες σου, τὴν παναγίαν
ψυχὴν, ἠνίκα σταυρούμενον, ἔβλεψας ἐκσίσως
τὸν Υἱὸν καὶ Θεόν σου ὄν περ εὐλογημένη,
δυσωπῆσα μὴ παύση, συγχώρησιν πταισμάτων
ἡμῖν δωρήσασθαι.

Τῶν Ἀποστόλων. Ὡδὴ δ'. Ὁ ρος σε τῇ χάριτι.

Α στράψας ἐν γῆ δικαιοσύνης ὁ ἥλιος, ὡς
περ ἀκτίνας μυστικὰς, προσεπαφῆκεν
ἐμφανῶς, Σταίχυν τε καὶ Νάρκισσον, καὶ Οὐρ-
βανὸν Ἀμπλίαν καὶ Ἀριστόβουλον, καὶ Ἀπελ-
λῆν τῆς ἐν σκότει φωτίζοντας.

Γ σχυῖ τοῦ Θεοῦ δυναμούμενος Πνεύματος,
τοὺς κατοικοῦντας Ὀδησσόν, υἱοὺς ἀπέ-
δειξας φωτός, Ἀμπλία Ἀπόστολε, ἐπιτελῶν
δαυμαίων ἔργα παραδόξα, καὶ καταργῶν τῶν
δαιμόνων τὰς φάλαγγας.

Ν αματίων ἐνθέων πεπλησμένος ἐξέδραμες,
καθάπερ ῥεῦμα Οὐρβανέ, σωτηριῶδες τὰ
πικρά, καὶ ἄπρωτὰ καίματα, ἀποσοβῶν καὶ κα-
ταρδεύων ἐν χάριτι, τῶν εὐσεβοῦντων παμμά-
καρ τὸ πλήρωμα.

Θεοτοκίον.

Ο ράθης Ἀγγέλων ὑπερέχουσα Δέσποινα
τὸν γὰρ ἐκείνοις φοβερόν, ἀνερμηνεύτως
ἐν γαστρὶ, χωρῆσαι ἠξίωσαι, καὶ ἐν χειρὶ βασι-
σαι καθάπερ νήπιον, τὸν ἡμερῶν τε καὶ χρόνων
ἐπέκεινα.

Τῆ Μάρτυρος. Τοὺς ἕρανὲς ἡ ἀρετῆ σε.

Τ ῆς τῶν ἀθέων μὴ φροντίσας ἀθεότητος,
πρὸς τοὺς αἰγῶνας δαρσαλέως παρετά-
ξατο, ὁ εὐκλεῆς Ἐπίμαχος, Δόξα σοι κραυγα-
ζῶν φιλανθρώπε!

Τ ῆ ἐλπίδι τῶν μελλόντων ἀγαθῶν νευρούμε-
νος, τῶν ἀλγηδόκεν ἀνδρείως καταφρονῆ-
σεν, ἀναβούως βασιλῆος. Δόξα τῇ δυνάμει σε
Κύριε.

Τ ῶν ἐπιγείων καταπτύσας τὴν λαμπρότη-
τα, διὰ θανάτου βασιλείαν ἐκληρώσατο,
ὁ δαυμαστός Ἐπίμαχος, δόξαν ἀναπέμπων
τῷ ζῶντι Θεῷ.

Θεοτοκίον.

Χ ερουβικῶν ταγματῶν ὑπερέχουσα, καὶ
Θεὸν ἐν ἀγκαλαῖς ἐποχοῦμενον, μετὰ
σαρκὸς βασιάσασα, χαῖρε Θεοτόκε ἀνύμφευτε.

Τῶν Ἀποστόλων. Ὡδὴ ε'. Ὁ φωτίσας.

Τ οῦ Ποιμένος τοῦ καλοῦ τὰ ἀμώμητὰ πρό-
βατὰ, μέσον λύκων ὑπ' αὐτοῦ προφανῶς
ἀπεσταλῆσαν, τούτους τιθασσεύοντες, καὶ εἰ-
σελαύνοντες πρὸς μαινδραν, τὴν νοητὴν δια-
πίστεως.

Ο μέγας σε Βυζαντίου Ἀνδρέας κατέστη-
σε, Ἐπίσκοπον τοὺς ἐκείσε πιστοὺς
ἐκδιδάσκοντα, Σταίχυν ἱερώτατε, καὶ κυβερνῶν-
τα πρὸς λιμένας, τῆς γαληνῆς θεῖα χάριτι.

Γ πέρτιμον ὡς περ λίθον σε ἔσχεν ἀκρόγω-
νον, Ἡρακλείας ἡ σεπτὴ Ἐκκλησία στη-
ρίζοντα, Ἀπελλῆ μακάριε, ταύτην ἐν λόγῳ ἀ-
ληθείας ὄθεν ἀξίως ὑμνοῦμέν σε. Θεοτοκίον.

Σ υνέλαβες ὑπὲρ λόγον τὸν Λόγον καὶ ἑτέ-
ρες, πανύμνητε, ὄν Πατὴρ ἐκ γαστρὸς ἀ-
πεγέννησε, πρὸ αἰῶνων Ἀχραντε ὄθεν ὡς τέ-
τε σε Μητέρα, χρεωστικῶς μακαρίζομεν.

Τῆ Μάρτυρος. Τὸν φωτισμόν σε Κύριε.

Θ ωραμισθεῖς τῇ χάριτι, τῷ ὄπλῳ τῆ Σταυ-
ρῆ, τοῖς ἀσθεσίην ἐβόα ὁ Μάρτυς. Εἶφος
τε καὶ πῦρ ἕμε χωρίσει, τῆς τῆ Χριστῆ ἀ-
γαπήσεως.

Ο εὐκλεῆς Ἐπίμαχος, βήματι παρυστῶς,
τοῖς ἀνομοῦσιν ἐβόα εὐθαρσῶς. Γῆν καὶ
οὐρανὸν θεοὶ μὴ δρωῖντες, δυσσεβῶς ἀπολέ-
σθωσαν.

Ο ἀθλητῆς Ἐπίμαχος, θεοθεν ἐμπνευσθεῖς,
Πατέρα Λόγον, καὶ Ἅγιον Πνεῦμα, φύ-
σει ἐν μιᾷ τοῖς ἀγνοοῦσι, τὴν Τριάδα ἐκήρυξε.
Θεοτοκίον.

Τ ῆς ἐξεικεῖν δυνήσεται, τοῦ τόκου σου Ἀ-
γνή, τὸν ὑπὲρ λόγον παραδόξον τρόπον;
φύσει γὰρ Θεόν, σεσαρκωμένον ὑπὲρ λόγον ἐ-
κήρυξας.

Τῶν Ἀποστόλων. Ὡδὴ ς'. Ἐκύκλωσεν ἡμᾶς.

Θ αλάστας τῶν ἐθνῶν διαταράξαντες, ταῖς
θεαῖς ἐπιβάσεις, διεσώσατε τοὺς πάλαι
τῇ πικρᾷ, ἄλμῃ συμπνιγέτας καὶ προσήξατε,
τῷ Λυτρωτῇ διασωθέντας Θεομακάριστοι.

Ε λέους θελήτην Θεόν ἐκήρυξας, καὶ πλά-
της ἠλευθέρωσας, θεῖε Νάρκισσε φυγὰς
τῶν ἀσεβῶν, μέγας γεγονῶς Ἀθηνῶν πρῶτος,
καὶ φυτουργὸς φυτῶν ὠραίων θεομακάριστε.

Ο θεῖος Οὐρβανὸς λόγον ζωήρρυτον, καὶ
χάριν τῶν ἰάσεων, ἀναβλύσας ἐφειλκυ-

σατο λαούς, πρὸς τὸν φωτισμὸν τῆς Θείας χάριτος, ὡς μμητῆς τοῦ σαρκωθέντος, καὶ κόσμον σώσαντος. Θεοτοκίον.

Υμνουμένε σε δι' ἧς ἐδικαιώθημεν, οἱ πρότερον κατάκριτοι, καὶ συνήφθημεν αὐλοῖς Λειτουργοῖς, καὶ τῷ Παραδείσῳ ἠξιώθημεν, ἐν γυναικὶν εὐλογημένη Θεοχαρίτῳτε.

Τοῦ Μάρτυρος. Ἐβόησε, προτυπῶν.

Κατήργησε, τῶν εἰδώλων τὴν πλάνην Ἐπίμαχος, τῇ δυνάμει, τοῦ σαρκί σταυρωθέντος Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, καὶ στεφάνου δόξης, ἀληθῶς παρ' αὐτῷ ἐκομίσαστο.

Κατέλιπε, τὰ ἐν κόσμῳ καὶ κόσμον Ἐπίμαχος, καὶ τὸ σῶμα, ταῖς βασιάνοις ἀνδρείως παρέδωκεν, ὑπὲρ τοῦ Δεσπότη, καὶ σὺν τοῖς Ἀθλοφόροις ἀγάλλεται.

Κοινωνήσας, τῶν Χριστοῦ παθημάτων Ἐπίμαχος, τῇ δυνάμει, τῷ σαρκί σταυρωθέντος Θεοῦ ἡμῶν, καὶ τῆς Θείας δόξης, ὡς αὐτῷ μμητῆς κεκοινωνήσας. Θεοτοκίον.

Δυσώπησον, ὑπὲρ τῶν οἰκετῶν σου Θεόνυμφε, Θεοτόκε, τὸν ἐκ σῆς σαρκωθέντα Θεὸν ἡμῶν ὅτι σὲ καὶ μόνην, προστασίαν πιστοὶ ἐπιστάμεθα. Ὁ Εἰρμός.

Ἐβόησε, προτυπῶν τὴν ταφὴν τὴν τριήμερον, ὁ Προφήτης, Ἰωνᾶς ἐν τῷ κήτει δεόμενος Ἐκ φθορᾶς με ρύσαι, Ἰησοῦ Βασιλεῦ τῶν Δυνάμεων.

Κοντάκιον, Ἦχος β'. Τοῖς τῶν αἱμάτων σε.

Εἰς τὰ τῷ κόσμῳ δραμόντες πληρώματα, Θεογνωσίας τὸν λόγον ἐσπείρατε καὶ στάχυν πολύχουν δρεψάμενοι, Βασιλεῖ τῶν ἀπάντων προσήξατε, Ἀπόστολοι Χριστοῦ παναοίδιμοι. Ὁ Οἶκος.

Τῶν Ἀποστόλων τὴν μνήμην πάντες, ὡς σωτηρίας ἡμέραν εὐφημήσωμεν νῦν, καὶ εὐσεβῶς μακαρίσωμεν. Αὕτη γὰρ πάσι τῇ οἰκουμένη ὡς περ ἡλίου λάμπει, φωτὸς ἀκτίσι πάσαν ἀχλὺν ἐκδιώκασα, καὶ καταλάμπουσα τὴς πόθῳ ταύτην ἐκτελοῦντας, καὶ πίστει γερβαίροντας διὸ προθύμως συνδράμωμεν, ἀνυμνοῦντες αὐτοὺς καὶ κραυγάζοντες Ἐκ τῶν κινδύνων ρύσασθε ἡμᾶς, Ἀπόστολοι Κυρίου παναοίδιμοι.

Συναξάριον.

Τῇ ΛΑ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων ἐκ τῶν Ἑβδομήκοντα, Στάχυος, Ἀπελλῆ, Ἀμπλία, Οὐρβανῆ, Ναρκίσσου καὶ Ἀριστοβούλου.

Octobre.

22

Στίχοι.

Στάχυς δρεπάνῳ τῆς τελευταῖας, ὡς στάχυς, Ἐκ τοῦ παρόντος ἐκθερίζεται βίου.

Σιγᾶ στερήσει πνευμάτων ὡς κολλάδων, Ἡ τετράχορδος τῶν Ἀποστόλων λύρα.

Ψυχᾶς Ἀριστόβουλος ἀγρεύσας λόγῳ, Θεῷ πρόσσει, μισθὸν αἰτῶν τῆς ἀγρας.

Πρώτη ἐν τριακοσῇ Ἀπόστολοι ἔξ τέλος εὗρον.

Τούτων, ὁ μὲν Ἅγιος Ἀπόστολος Στάχυς προχειρίζεται τοῦ Βυζαντίου Ἐπίσκοπος παρὰ Ἀνδρέου τοῦ Ἀποστόλου. Ὀικοδόμησε δὲ καὶ Ἐκκλησίαν ἐν Ἀργυρουπόλει, ἐν ἣ συνθηροῦντο πλήθη Χριστιανῶν οὐκ εὐαρίθμητα, καὶ ἐδίδασκεν αὐτὰ καὶ οὕτω διαβιούσας ἐπὶ ἔτεσι δέκα ἔξ, ἐν εἰρήνῃ ἐκοιμήθη. Ὁ δὲ Ἀπελλῆς Ἡρακλείας Ἐπίσκοπος γέγονε καὶ πολλοὺς τῷ Χριστῷ προσαγαγὼν, τέλος μακαρίων ἔλαβεν. Ὁ δὲ Ἅγιος Ἀμπλίας καὶ Οὐρβανός, Ἐπίσκοποι καὶ αὐτοὶ γεγονότες παρὰ τοῦ αὐτοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου, ὁ μὲν Ἀμπλίας Ὀδησσουπόλιος, ὁ δὲ Οὐρβανός Μακεδονίας, καὶ διὰ τὴν εἰς Χριστὸν ἡμολογίαν, καὶ τὴν τῶν εἰδώλων καθάρσει, ὑπὸ Ἰουδαίων καὶ Ἑλλήνων ἀναιρεθέντες, τὰς μακαρίας αὐτῶν ψυχᾶς τῷ Θεῷ παρέθεντο. Ὁ δὲ Νάρκισσος, Ἀθηνῶν πρόεδρος καταστάς, καὶ διαφόρως βασιονισθεὶς, παρέδωκε καὶ αὐτὸς τὴν ψυχὴν τῷ Θεῷ, δι' ὃν καὶ τὸ αἷμα αὐτοῦ προθύμως ἐξέχεε. Ὁ δὲ Ἀριστόβουλος χειροτονηθεὶς καὶ αὐτὸς λογικῶν προβάτων ποιμὴν, καὶ τὸν Χριστὸν πᾶσι κηρύττων, ἀπέλαβεν ἀντάξιον τῶν πόνων αὐτοῦ τὸν μισθόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἐπίμαχου.

Στίχ. Οὐ δειλὸς Ἐπίμαχος ὦφθη πρὸς ξίφος, Ἄπροσμάχτην σύμμαχον Θεὸν φέρων.

Οἶτος λίαν ὠραῖος τὴν ὄψιν ἦν, ἐν τῷ ἀγρῷ τὴν οἰκιστὴν ἔχων, ἐκ πόλεως τοῦ Πηλουσίου. Διαβληθεὶς δὲ πρὸς τὸν Ἡγεμόνα Ἀπελλιανόν, ἐν Ἀλεξανδρείᾳ πληθὺς Ἁγίων τιμωροῦντα, ἦδη τῆς θυσίας τελομένης, δραμῶν ὁ Ἐπίμαχος, καταστρέφει τὸν βωμὸν ἐπεχείρει. Παρὰ τὰ οὖν ἐπὶ ξύλου ἀναρτᾶται, καὶ σιδηροῖς ὄνυξι ξέεται, καὶ λίθοις τὰ ὀστά συνθλάττεται. Γυνὴ δὲ τις παρεστῶσα ἐκείσε, καὶ τὸν ἕνα ὀφθαλμὸν ἔχουσα πεπηρωμένον, ἐπέπερ τῷ Ἁγίῳ ἀκλινῶς ἐνητένιζε, μέγα τι καὶ ἀξίεραστον θαυματουργεῖται ἐν αὐτῇ. Θεομένου γὰρ τοῦ Μάρτυρος, μέρος τι τῶν ἐκείσε σαρκῶν ἐκαίθεν ἀποσπασθὲν, διαίρειον πῶς φερόμενον, ἀποστάζει τοῦ αἵματος εἰς τὸν ὀφθαλμὸν, καὶ ὁ σταλαγμὸς παγίσει, ὡς τοῦ θαύματος! φῶς γίνεται ταύτη, καὶ ὑγιᾶ τὸν ὀφθαλμὸν ἀποδίδωσιν. Ἰσχυρότερον δὲ καὶ ὁ Ἅγιος ξίφει τὴν κεφαλὴν ἀποτίμνεται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἰακώβου, Ἐπισκόπου Μυγδονίας, ἐνὸς τῶν τριακοσίων δέκα καὶ ὀκτῶ Ἁγίων Πατέρων τῶν ἐν Νικαίᾳ.

Οἶτος ὁ Ἅγιος Πατὴρ ἡμῶν Ἰακώβος γέγονε Ἐπίσκοπος Ἀντιοχείας τῆς Μυγδονίας, τῆς καὶ Νησιῶν λεγομένης· δι' ἄκραν δὲ ἀρετὴν μέγας θαυματουργὸς χρηματίσας, νεκρὸς τῇ τοῦ Χριστοῦ δυνάμει ἐξανέστησε, καὶ πολλοὺς ἐξ εἰδωλομανίας εἰς Θεογνωσίαν ἐπέστρεψε, πολλοὺς τε, δι' ἀνθρώπινον φόβον τὸν Χριστὸν ἀρνούμενους, καλινδραμῆσαι πρὸς αὐτὸν παρεσκευάσας, καὶ βίβλον πάνυ ὠφέλιμον συνετάξατο. Ἐξαικονίζει δὲ τινα τῶν τῆς βίβλου

ταύτης Θεοδώρητος, ὁ τῆς Κύρου Ἐπίσκοπος, ἐν τῇ φιλελεύθερῳ αὐτοῦ ἱστορίᾳ. Οὗτος, πλείστους πειρασμούς ὑποστάς ὑπὸ τῶν εἰδωλολατρῶν Βασιλέων, καὶ μὴ ὑπενδούς, διήρκεσε μέχρι τοῦ μεγάλου Βασιλέως Κωνσταντίνου, καὶ ἐν τῇ πρώτῃ Συνόδῳ τῶν τριακοσίων δέκα καὶ ὀκτὼ Ἀγίων Πατέρων εἰς ἡν· καὶ τὰ ἐκεῖσε εὐσεβῶς κηρυχθέντα ἐπισφραγίσας μετὰ τῶν σὺν αὐτῷ καὶ βεβαιώσας, εἰσήλθεν ἐν Κωνσταντινουπόλει πρὸς τὸν μέγαν Μητροφάνην· καὶ τούτῳ συγκοινωνήσας, καὶ κοιμηθέντα κηδεύσας αὐτόν, ὑπέστρεψεν εἰς τὸν ἑαυτοῦ θρόνον, καὶ μικρὸν ἐπιβιούς, καὶ σιμείοις διαλάμφας, ἀνεπαύσατο ἐν Κυρίῳ.

Ἐν αὐτῇ ἡμέρᾳ, Διήγησις Θεοδωρήτου Ἐπισκόπου, περὶ βίου καὶ ἀθλήσεως Ὁμολογητοῦ τινος ἀνωνύμου.

Εν ταῖς ἡμέραις τοῦ ἀποστάτου Ἰουλιανοῦ νέος τις, ἰερέως υἱός, ἐν δυσσεβείᾳ τραφεῖς, εἰς τὸν τῶν εὐσεβῶν μετέστη χερὸν τρίπῳ τοίῳ δε. Γυνή τις ἐπίσημος ἐν εὐλαβείᾳ, καὶ τοῦ τῆς διακονίας ἡξιωμένη χάρισματος, συνήθης ἦν τῇ τούτου μητρὶ. Αὕτη τοῦτον μετὰ τῆς μητρὸς ἀφικνούμενον ἔτι μειράκιον ἠσπάζετό τε, καὶ ἠρέθιζε πρὸς εὐσέβειαν. Τῆς σὺν μητρὸς τελευτησάσης, ἀφικνεῖτο πρὸς αὐτὴν ὁ νέος, καὶ τῆς συνήθους διδασκαλίας ἀπελάμβανε. Παγιωθεὶς οὖν ἤδη ταῖς διδασκαλίαις τῆς Θεοφιλοῦς γυναικὸς, ἐπυθάνετο· Πῶς ἂν δυναθῶ τὴν τοῦ πατρὸς δεισιδαιμονίαν φυγεῖν, καὶ τῆς παρὰ σοῦ κηρυττομένης ἀληθείας μετασχεῖν; Ἡ δὲ· Χρήσε, τὸν πατέρα φυγεῖν, ὃ τέκνον, φησί, καὶ προτιμήσασθαι τὸν σαυτοῦ τε κἀκείνου Δημιουργόν· καὶ πόλιν ἑτέραν καταλαβεῖν, ἐν ἣ δυνατὸν διαδράναι τοῦ δυσσεβοῦς Βασιλέως τὰς χεῖρας· ἐπηγγεῖλατο δὲ καὶ δι' ἑαυτῆς προσῆναι τὴν περὶ τούτου πρόνοιαν. Καὶ ὁ παῖς, ὡς ἤκουσε, φησί· Καὶ τὴν ἑμαυτοῦ παραδώσω ψυχὴν.

Ὀλίγων δὲ ἡμερῶν διελθουσῶν, Ἰουλιανὸς μὲν εἰς τὴν Δάφνην δημοποιτίας ἐπιτελέσων ἀνῆλθε· Συνανῆλθε δὲ καὶ ὁ τοῦ παιδὸς πατήρ, ἱερεὺς ὢν· καὶ γὰρ συνέπεσθαι εἰώθως ἦν τῷ Βασιλεῖ. Τῷ δὲ πατρὶ συνῆν καὶ οὗτος, καὶ ὁ τούτου ἀδελφός· νεωκόροι γὰρ ἦσαν, καὶ τὰ βασιλικὰ ἐδέσματα περιρρᾶντίζοντες.

Τῇ σὺν πρώτῃ ἡμέρᾳ παραστάς ὁ παῖς τῇ τοῦ βασιλέως στιβάδι, καὶ τὰ ὄψα κατὰ τὸ ἔθος διαβράνας, καὶ τοῦ μύσους ἐμπλήσας, δρόμῳ χρησάμενος, τὴν Ἀντιόχειαν πόλιν κατέλαβε· καὶ πρὸς τὴν Σαυμασίαν ἐκείνην γυναῖκα ἀφικόμενος· Ἐγὼ μὲν ἦλθον, ἔφη, μὴ ψευσαίμενος τὴν ὑπόσχεσιν· σὺ δὲ σωτηρίας ἑκατέρας ἐπιμελήθητι, καὶ τὴν ἐπαγγελίαν ἐκπλήρωσον· καὶ παραυτίκα ἀναστᾶσα, πρὸς τὸν τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπον Μελέτιον τὸν παῖδα ἀνήγαγεν. Ὁ δὲ τῶς αὐτόν ἄνω διάγειν ἐν τῷ καταγωγίῳ προσέταξεν. Ὁ δὲ πατήρ, τὸν παῖδα ἐπιζητῶν, τὴν τε Δάφνην περιήει, καὶ εἰς τὴν πόλιν ἀφικόμενος, τὰς ἀγνοίας τε καὶ τοὺς στενωπούς, πάντοθεν περιάγων τὸν ὀφθαλμόν, τούτου ἀνιχνεύσασθαι.

Ὡς σὺν παρεγένετο, ἔνθα τὸ καταγωγίον εἶχεν ὁ Δεῖος Μελέτιος, ἀναβλέψας, εἶδεν ἐκεῖνον ἄνωθεν προκύπτοντα· καὶ θραυρῶν, εἰλκυσέ τε καὶ κατήγαγε· καὶ εἰς τὴν οἰκίαν ἀπαγαγὼν, πρῶτον μὲν μαστίξιν αὐτόν καταξάνας, καὶ ἐθειλίσκους πυρακτώσας, ταῖς χερσὶ καὶ τοῖς ποσὶ καὶ τοῖς νώτοις ἐπέθηκεν. Ἐπειτα καθιρξᾶς ἐν τῷ θαλάμῳ, καὶ κλεῖθρα ἐξῶθεν περιθείς, ἀνῆλθεν εἰς τὴν Δάφνην.

Ταῦτα ἐγὼ τοῦ ἀνδρὸς, πρεσβυτέρου ἤδη γεγονότος, ἀκήκοα διηγουμένου. Προσετίθει δὲ καὶ ταῦτα, ὡς ἐνθαυς γενομένος ὁ παῖς, καὶ Δείας χάριτος ἐμπληρωθεὶς, συνέτριψε μὲν πάντα τὰ τοῦ πατρὸς εἰδῶλα, ἐκωμῶδι δὲ αὐτῶν

τὴν ἀσθένειαν. Ἐπερον δὲ εἰς νεῦν λαδῶν ὄπερ ἔδρασε, τῆς τοῦ πατρὸς παρουσίας φειδοῖ, τὸν Δεσπότην ἰκέτευεν ἐπινεύσαι, καὶ συντρίψαι τὰ κλεῖθρα, καὶ τὰς θύρας ἀναπετάσαι. Σοῦ γὰρ, Κύριε, ἔνεκα ταῦτα πέπονθα, καὶ δέδρακα ἔλεγε.

Ταῦτά μου, ἔφη, λέγοντος, ἐξέπεσον μὲν τὰ κλεῖθρα, αἱ θύραι δὲ ἠνεψήθησαν· ἐγὼ δὲ πάλιν εὐθύς πρὸς τὴν γυναῖκα ἔδραμον. Ἡ δὲ, σχῆμα γυναικὸς περιθεῖσά μοι, καὶ σὺν αὐτῇ γε εἰς τὴν καμάραν καθίσασα, τῷ Δεῖῳ με πάλιν Μελέτιῳ προσήγαγεν. Ὁ δὲ τῷ τῶν Ἱεροσολύμων παρέδωκε Πατριάρχῃ· Κύριλλος δὲ τνηκαῦτα ἦν· καὶ οὕτω νυκτὸς εἰς τὴν Παλαιστίνην ὠρμήσαμεν. Μετὰ δὲ τὴν τοῦ Ἰουλιανοῦ τελευτήν, καὶ τὸν πατέρα οὗτος εἰς εὐσέβειαν ὠδήγησε· καὶ τοῦτο γὰρ ἡμᾶς μετὰ τῶν ἄλλων ἐδίδαξεν. Ὅς πρεσβύτης γενομένος, καὶ τὰ στίγματα ἐν τῷ σώματι περιφέρων, καὶ ἄλλους εἰς τὴν εὐσέβειαν ὀδηγήσας, μετῆλθε καὶ αὐτὸς πρὸς τὰς αἰωνίους μονάς.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ἐν τῷ Ἀποστόλῳ. Ὡδὴ ζ'. Σ' ἐνοπήν Θεοτόκε.

Ἐπομονῇ πειρασμῶν ἐρρύσθητε, ἐχθρῶ πειράζοντος ὑμᾶς· ἐπομβρίαῖς δὲ λογικαῖς, ἐνδοξοῖ Ἀπόστολοι, ὅλον κατεπτύσατε, φλογμὸν τῆς πλάνης κραυγαίζοντες· Ὁ αἰνετὸς τῶν Πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Περιφανῶς, ἄριστα βηλεύεσθαι, καὶ τελειώματα τοὺς σοὺς, Ἀριστόβουλε φοιτηταῖς, μάκαρ ἐξεπαίδευσας, ὡς τὴν ἐνυπόστατον, Σοφίαν σχὼν σε παιδεύουσαν, τὸν αἰνετὸν τῶν Πατέρων, Θεὸν καὶ ὑπερένδοξον.

Ἡ τῶν πιστῶν, ἱερά ὁμήγυρις, ἱερωτάταις ἐν φωναῖς, μακαρίζει σε Ἀπελλῆ· τέλος γὰρ μακάριον, ἔσχες πολιτείαν τε, ἀγγελικὴν μέλπων πάντοτε· Ὁ αἰνετὸς τῶν Πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος. Θεοτοκίον.

Ρῦσαι ἡμᾶς, πειρασμῶν καὶ θλίψεων, καὶ συμφορῶν παντοδαπῶν, καὶ Βαρβάρων ἐπιδρομῆς, Δέσποινα πανύμνητε, ὅπως σὲ δοξαζώμεν, καὶ τὸν ἐκ σοῦ τεχθέντα Θεόνυμφον, τὸν αἰνετὸν τῶν Πατέρων, Θεὸν καὶ ὑπερένδοξον.

Τοῦ Μάρτυρος. Ἀβραμιαῖοι ποτέ.

Καταπατῶν ἀνδρικῶς, σὺν τῷ πυρὶ τὴν πλάνην, τῷ σταυρωθέντι ὁ αἰδιδιμος, ἐβία Ἐπίμαχος· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὁ κατεπλάγη φλογός, οὔτε θηρῶν ἀγρίων, οὔτε βασιλέων τὴν ἐπίθεσιν, κραυγαῖων Ἐπίμαχος· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἐπομονῇ πειρασμῶν, θεοῖς ἀψύχοις σέβας, ὁ Μάρτυς ὅπως οὐκ ἀπένειμεν, ἀλλὰ πίστει ἐπράξεν· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Εν τῇ ἀφλέκτῳ βράτῳ, καὶ δροσοβόλῳ καμίνῳ, σὺ προεγράψης Μητροπάρθενε, ἀφράστως κηύσασα, σαρκαρῶμενον Θεόν, Ἀγνή εὐλογημένη.

Τῶν Ἀποστόλων.

ᾠδὴ ἡ. Ἐν καμίνῳ Παῖδες Ἰσραὴλ.

Εν τῷ κόσμῳ ὡς περ ἀστραπαί, ἐφάνατε Θεόπται, φλογίζοντες μὲν τὴν πλάνην, τοὺς δὲ μελποντας υἱοὺς, ἡμέρας δεικνύοντες. Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῷ νοστήμῳ ἄλατι τῶν σῶν, Ἀμπλία διδαγμάτων, τῆς πλάνης τὴν σπηδόνα, ἀπεκάθηρας· διό, τιμῶντές σε ψάλλομεν. Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ανυμνείσθω Στάχυς ὁ κλεινός, Ἀμπλίας Ἀπελλῆς τε, καὶ Νάρκισσος Οὐρβανός τε, καὶ ὁ πάνσοφος βοῶν, πιστῶς Ἀριστόβουλος. Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Σὲ καὶ τείχος καὶ καταφυγὴν, καὶ κλίμακα πρὸς ὕψος, μετάγουσαν τὸ ἀνθρώπινον, παναμώμητε Ἀγνή, εἰδότες κραυγάζομεν. Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Μάρτυρος.

Τὸν ἐν τῷ Σταυρῷ προσηλωθέντα.

Πάθος τὸ σεπτὸν ἐξεικονίζων, ἐν τοῖς σοῖς μέλεισι Σοφῆ, ὑπέφερες ἀνδρείως, πείραν πολλῶν βασάνων, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν ἀνακηρύττων.

Στάζουσιν οἱ σοὶ ἰδρωῶτες Μάρτυς, Θεοσεβείας γλυκασμὸν, ἐξάιροντα πικρίαν, πλάνης ἀθεότητος· διό, Ἐπίμαχε δοξάζεις, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εἰχαίρες ποιναῖς προσομνήσας, παντοδαπαῖς πανευσθενῶς, Ἐπίμαχε παμμακάαρ, κράζων· ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Σῶσόν με Ἀγνή ἡ τὸν Σωτήρα, ἀποκηύσασα Χριστὸν, ἡμῖν ἐμοιωθέντα· ὅπως ἐν αἰνέσει σε αἰεὶ, μακαρίζωμεν εὐλογημένη.

Ὁ Εἰρμός.

Τὸν ἐν τῷ Σταυρῷ προσηλωθέντα, καὶ ὑποδείξαντα ἡμῖν, ὄπλον εἰς σωτηρίαν,

• Παῖδες ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τῶν Ἀποστόλων. ᾠδὴ Δ'. Τύπον τῆς ἀγνῆς.

Γνα τὰ τῆς γῆς πληρώματα, πεπληρωμένα, πλάνης τοῦ πολεμήτορος, καὶ μεμεστωμένα, σκοτασμοῦ ἀθεότητος, τῷ φωτὶ καταυγασθῆς τῆς γνώσεως, τὰς σαῖς σωτηριώδεις, αὐγαῖς Οἰκτίρμον τούτοις ἐπεμψας.

Οφθῆς φερωνύμως ἐνδοξε, σωτηριώδης στάχυς, σῖτον τοῖς χρήζουσι, φέρων στηριγμὸν, θεογνωσίας παρέχοντα, καὶ λιμοῦ νοητοῦ ἐξαιρούμενον, τοὺς πίστει σε καὶ πόθῳ, Ἱεροκίρυξ μακαρίζοντας.

Στόμα τοῦ Θεοῦ γενόμενος, τὰς τῶν ρητόρων γλώσσας, ἀλάλους ἐδειξας, καὶ ἐκ φάρυγγος, τοῦ δυσμενοῦς Ἀριστόβουλε, ἀνιμήσω ψυχὰς καὶ προσήγαγες, Κυρίῳ σεσωσμένας, διὰ τελείας ἐπιγνώσεως.

Η ὄρη οὐρανοῦς γηθόμενοι, θεοειδεῖς οἰκοῦντες, Θεοῦ Ἀπόστολοι, τοὺς ἐπὶ τῆς γῆς, εἰλικρινῶς ὑμᾶς σέβοντας, καὶ γησιῶς ὑμᾶς μακαρίζοντας, μετόχους αἰωνίου, καταξιώσατε λαμπρότητος.

Θεοτοκίον.

Φέρεις τὸν τὰ πάντα φέροντα, καὶ γαλοῦχεῖς τὸν πᾶσι τροφήν παρέχοντα· μέγα καὶ φρικτὸν, τὸ ὑπὲρ νοῦν σου Μυστήριον, κιβωτὲ τοῦ σεπτοῦ ἀγιάσματος, Παρθένε Θεοτόκε· ὄθεν πιστῶς σε μακαρίζομεν.

Τοῦ Μάρτυρος. Εἰς μὲν τῷ τῆς παρακοῆς.

Γσχῆ ῥωννύμενος Χριστοῦ Ἐπίμαχε, Ἀθλοφόρε ἐταπεινώσας, κράτος ἀνίσχυρον δαιμόνων· καὶ νίκης τὸ λαμπρὸν ἦρας τρόπαιον, χοροῖς τῶν Ἀθλητῶν στεφανούμενος· ὄθεν σε πίστει μακαρίζομεν.

Οφθῆ ὡς περ κρήνη ἀληθῶς Ἐπίμαχε, ἡ σὴ θῆκη ἀναβλύζουσα, χάριν θαυματῶν παραδόξων, καὶ νέφος τῶν παθῶν ἐκδικήσουσα, τῶν πίστει προσερχομένων σοι πάντοτε, Μάρτυς θεόφρον ἀξιάγαστε.

Συνέτριψας αἰσας τοῦ ἐχθροῦ πανεύφημε, τὰς παγίδας καὶ ἠφάκσας, τούτου τὸ ὄνομα μετ' ἠχου, Χριστὸν ὁμολογήσας ἐνώπιον, τυράννων καὶ βασιλέων Ἐπίμαχε· ὄθεν σε πάντες μακαρίζομεν.

Η λίου λαμπρότερον ἡμῖν ἐξέλαμψε, σοῦ ἡ μνήμη παναοίδιμε, πάντων φωτίζουσα καρδίας, ἐν ταύτῃ τῶν πιστῶν εὐφημῶντων σε, παμμακάαρ Ἀθλοφόρε Ἐπίμαχε· ὄθεν σε πάντες μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον.

Φωτός οϊκητήριον Ἀγνή γεγένησαι· διὰ τοῦ-
το ἱκετεύω σε· Φώτισον Δέσποινα τὰς
κώρας, τῆς τεταπεινωμένης καρδίας μου, πα-
δῶν ταῖς χαλεπαῖς ἀμαυρότησιν, ὅπως ἐν πί-
στει μακαρίζω σε. Ὁ Εἰρμός.

• **Ε**ὐα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τὴν
• **Ε**κατάραν εἰσωκίσατο· σὺ δὲ Παρθένη
• Θεοτόκε, τῷ τῆς κυφορίας βλαστήματι, τῷ
• κόσμῳ τὴν εὐλογίαν ἐξήνησας· ὅθεν σε πάν-
• τες μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Στάχυς, Ἀμπλίας, Νάρκισσος, καὶ Ἀπελλῆς
ὁ ἔνδοξος, καὶ Ἀριστόβουλος Θεῖος, καὶ

Οὐρβανὸς οἱ φωστῆρες, νῦν παρ' ἡμῶν κατὰ
χρέος, φαιδρῶς ἀνευφημείσθωσαν, ὡς τοῦ Χρι-
στῆ Ἀπόστολοι, ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύοντες, τῶν
πόθῳ ἐπιτελούντων, τὴν ἱεράν αὐτῶν μνήμην.

Θεοτοκίον.

Επίβλεψον Πανύμνητε, εἰς τὴν κληρονομίαν
σου, καὶ τῇ εἰμάχῳ σου ταύτῃ, συντή-
ρησον δυναστεία· τῆς βασιλείας ἴθυγον, τὰ
σκῆπτρα καὶ κραταίωσον, τὰ ἔθνη καταπραΰ-
νον, καὶ ἔκχεον τὴν εἰρήνην, ἐπὶ τὰ πέρατα
κόσμου.

Εἰς τὸν Στίχον, τὰ Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Καὶ τὰ λοιπὰ τῆς τοῦ Ὁρθρου Ἀκολουθίας.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Τ Ε Λ Ο Σ.

This book should be returned to
the Library on or before the last date
stamped below.

A fine of five cents a day is incurred
by retaining it beyond the specified
time.

Please return promptly.

~~ONE~~ JUN -6 '41

100 000 712

